DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

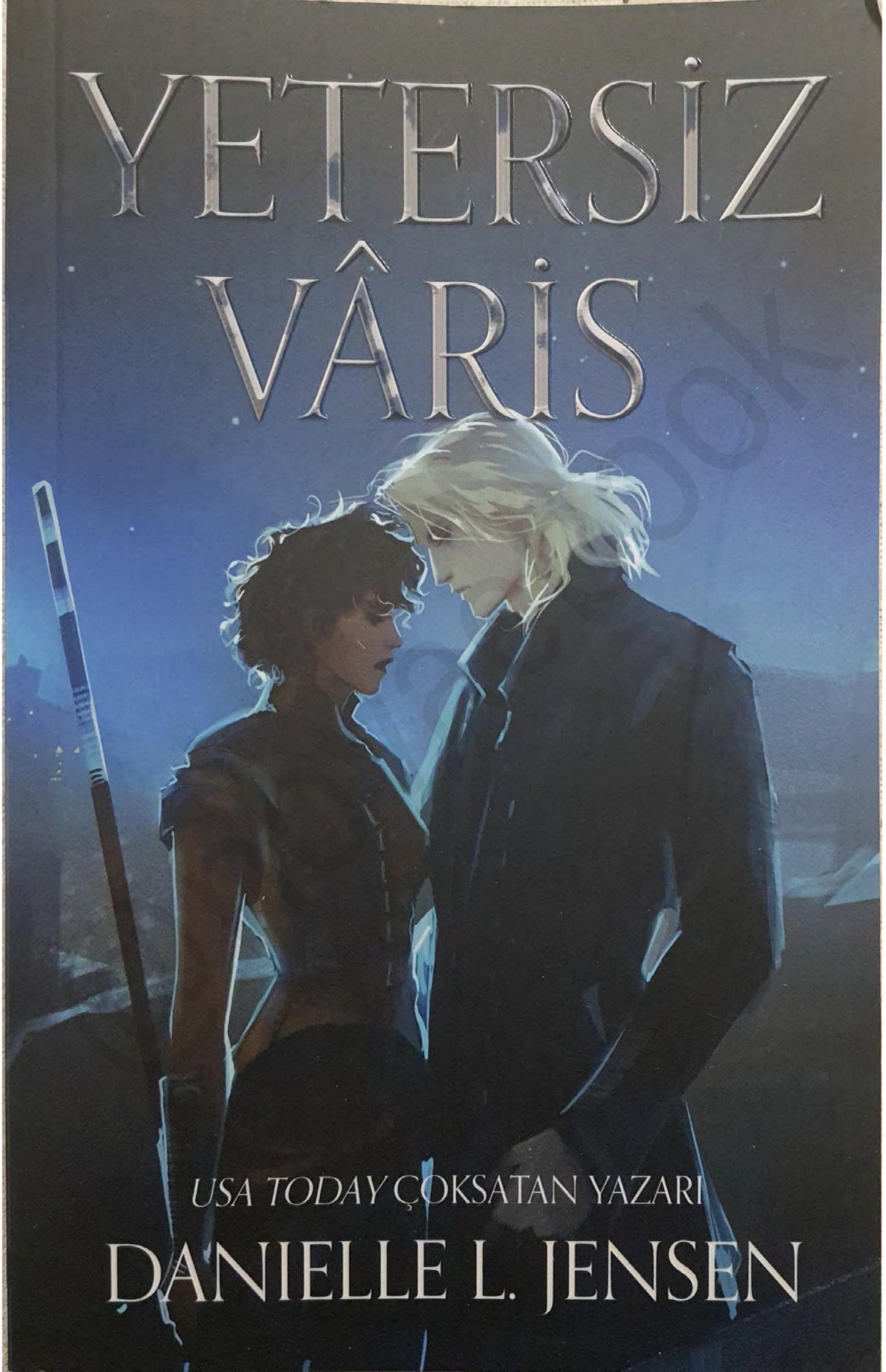
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

YETERSİZ VÂRİS

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

DANIELLE L. JENSEN

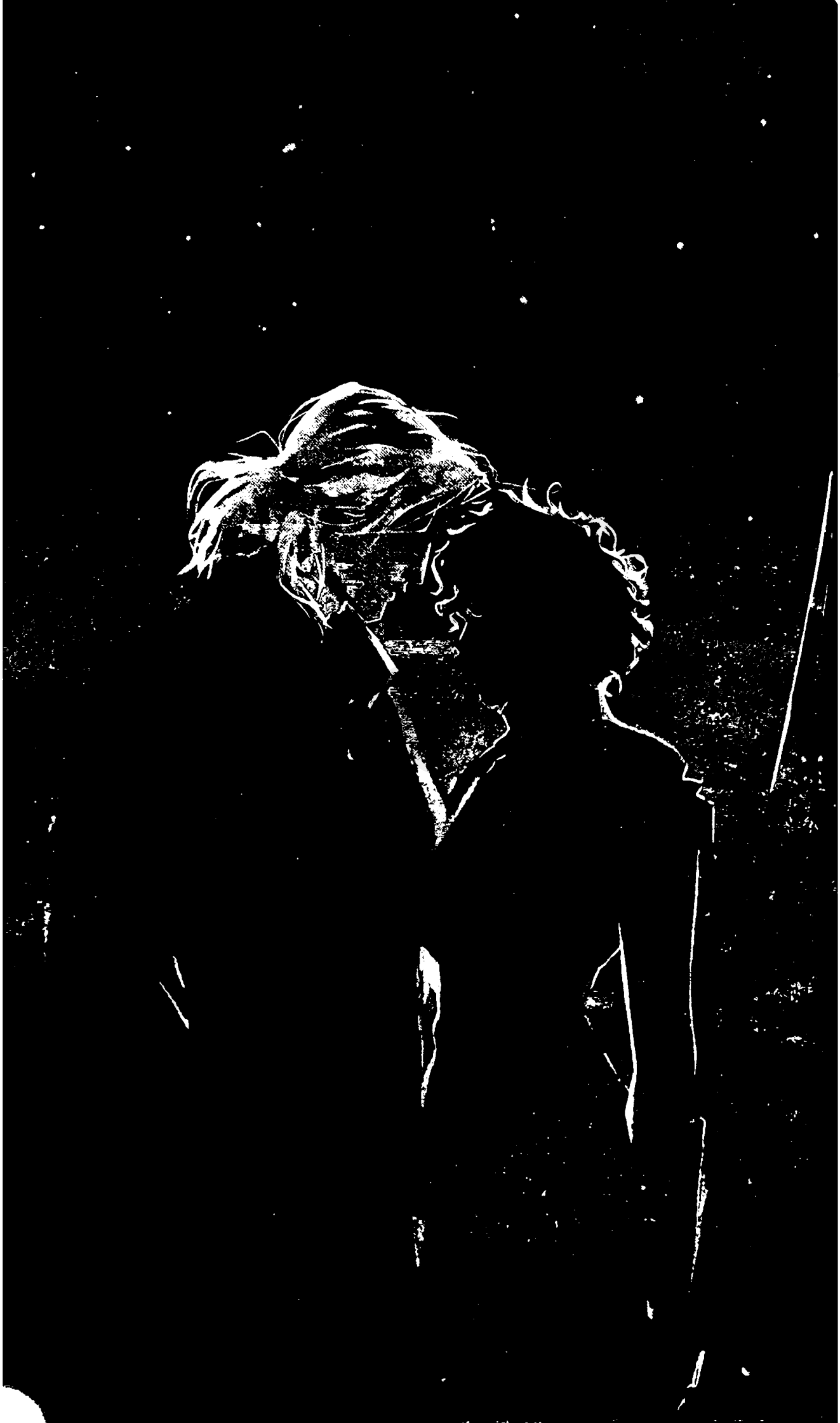

HARENDELL
AMARID

KUZEY KALESİ
FIRTINA
DENİZİ

DANIELLE L. JENSEN

YETERSİZ VÂRİS

@novabook

DANIELLE L. JENSEN

YETERSİZ VÂRİS

Çeviren:
İdil Bostan

YETERSİZ VÂRİS

Özgün Adı: The Inadequate Heir
Danielle L. Jensen

Çeviren	: İdil Bostan
Yayıma Hazırlayan	: Derya Sevim
Editör	: Gülçin Özbek Kuyumcu
Düzelti	: Öznur İlter
Son Okuma	: Doğa Şarlayan
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım	: Annabelle Moe
Harita Tasarım	: Damien Mammoliti
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin Fantastik & Romantik
Kitap No: 2640

1. Baskı: Mart 2024
ISBN: 978-625-366-133-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by Danielle L. Jensen
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

©novaebook

Büyük hayaller kuran kitap kurtlarına...

@novaebook

1

KERIS

Maridrina tahtının son vârisi Keris Veliant, babasını takip ederek iskeleyi geçip Güney Kalesi Adası'ndaki limana indi. Kısa süren deniz yolculuğu boyunca birbirlerine tek kelime etmemişler, babası güvertede kalırken Keris kendini kaptan kamarasına kapatmıştı. İşin doğrusu, bütün zamanı yan yana durarak geçirseler bile sonuç aynı olurdu. Aralarına, karşısındakinin ölmesini istediğinden fazlasıyla emin olan iki adamın ciddiyet dolu sessizliği çökmüştü.

Yaşlılıktan omuzları çökmüş maskeli bir Ithicanalı onlara yaklaşıp başını eğerek selam verdi. "Güney Kalesi'ne tekrar hoş geldiniz, Majesteleri." Ardından başını Keris'e doğru eğdi. "Hoş geldiniz, Majesteleri. Duyduğuma göre, köprümüzden ilk geçişiniz olacak."

Keris yanıt vermek için ağzını açtığı sırada babası araya girdi. "Geldiler mi?"

"Ne yazık ki Ekselansları size katılamayacağını bildirdi. Başka bir yerde bulunması gerekiyordu."

@novaebook

Ithicana Kralı'nın gelmediğini duyunca Keris'in yüzünden belli belirsiz bir hayal kırıklığı geçti. Aren Kertell adından sıkça söz ettiren bir adamdı, gerçi etrafını saran söylentiler son zamanlarda yaptığı hamlelerle çelişiyordu. Bu hamleler sonucunda Maridrina halkı sokaklarda ismini haykırmaya, onun bütün hükümdarların örnek alması gereken bir kral olduğunu iddia etmeye başlamıştı.

Keris'in babası bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Buna rağmen Kral Silas Veliant nefretini bir an olsun belli etmeyen durgun bir sesle, "Peki ya kızım?" diye sordu.

Lara. Keris'in küçük kız kardeşiydi. Babasının harem inde doğan üvey kız ve erkek kardeşlerinin onlarcası arasından tek öz kardeşiydi. On altı yıldır -yani Lara gizli bir yerde büyütülmek üzere uzağa götürüldüğünden beri- onunla konuşmamıştı. On Beş Yıl Antlaşması'nın bir parçası olarak, Ithicana Kralı'yla evlendirilmek üzere Vencia'dan geçirildiği güne kadar kız kardeşinin öldüğüne inanmıştı. Onun iki krallığı birleştirecek bir barış gelini olduğunu söylüyorlardı.

Keris *buna* bir anlığına bile inanmamıştı.

"Kraliçe, Majesteleri'nin yanında kalmayı tercih etti ancak size selamlarını iletti," dedi Ithicanalı.

"Eminim öyledir."

Babasının sesi sakinmiş gibi görünse de Keris doğrusunu biliyordu. Kendini korumak için babasının gerçek hislerini belli eden küçük tiklerin ve ayrıntıların hepsini uzun zaman önce ezberlemişti. İşte bu yüzden kralın sesindeki alaycı ifadeyi, Keris'in tenini karıncalandıran o ses tonunu duydu. Babasını eğlendiren durumlar, başkalarında çok daha farklı tepkilere sebep oluyordu.

Ithicanalı hafifçe gözlerini kıstı. Harendell'e kaçışını tehlikeye atabilecek her türlü riske karşı dikkatli olan Keris, "Kız kardeşimi göremeyeceğim için üzüldüm ama kralınıza sadık olduğunu duymak beni memnun etti. Onlara iyi dileklerimi iletin," diye araya girdi.

Babası kibirli gülüşü ve küçümseyici tavrıyla Keris'in yanağını okşadı. "Oğlum duygusaldır. Annesine çekmiş."

Öldürdüğün annemden mi bahsediyorsun, seni soğukkanlı sürüngen? Keris'in söylemek istediği bu olsa da şimdi babasının sabrını zorlamanın sırası değildi. Ondan kurtulmaya bu kadar yaklaşmışken olmazdı. "Hepimizin kusurları var, Majesteleri."

Babası, Keris'in gözleriyle tamamen aynı tona sahip azur mavisi bakışlarını hiç kırpmadan onu inceledi. "Bazılarının diğerlerinden daha fazla." Ardından sertçe ellerini çırptı. "Buraya yalnızca kız kardeşinle kocasını görmek için geldim. Onlar burada olmadığına göre ziyaretimi uzatmaya gerek yok. Hadi bitirelim şu işi."

Duygusallık, Kral Silas Veliant'ın kusurlarından biri *değildi.*

Parlak renkli kumaşlardan dikilmiş dar ceketler giyen iki düzine genç Maridrinalı adam karaya çıktığı sırada limanda telaşlı bir hareketlilik oluştu. Sert esen meltem Maridrinalıların arkaya taranmış saçlarını bozarken çoğu panik halinde donup kalmıştı. Keris, adamların etrafa yoğun bir şarap kokusu yaydığını fark etti. Bu koku, denizcilere eşyalarını özenle taşımazlarsa kırbaç cezasına çarptırılacakları konusunda uyarı vermelerini açıklıyordu. "Bunlar kim?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Babası kollarını göğsünde kavuştururken yüzüne sinsi bir gülümseme yerleştirdi. "Seninle birlikte gelecek maiyetin."

"Ekselansları, üniversiteye gidiyorum... saraya değil. Bu gereksiz bir masraf."

"Sen Maridrina tahtının vârisisin," diye cevapladı babası. "Bu yüzden Harendell'e sana yaraşır bir maiyetle gitmelisin." Keris'ten başka kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Beni yeterince mahcup ediyorsun, buna bir de utanç eklemeye gerek yok."

Sakın karşı çıkma. Lanet ağzını kapalı tut. Keris kendine sessizce emir verdi. Fakat çoğu zaman kontrol edebildiği öfkesi şu an yükseliyordu. "Bir servete mal olacak. Gemiyle gitsek daha iyi olur. Sakin mevsimdeyiz, deniz yolculuğunu tercih etmemize engel de yok." Gemi seyahatinde bu adamların aptal gibi davranmaları sorun olmayacaktı ama Ithicanalıların köprüde geçerli olan davranış kuralları vardı. Üstelik kuralları çiğneyenlere karşı

hoşgörüleri de yoktu ve bu soytarıların gün bitmeden her birini çiğnemesi kaçınılmazdı.

Belki de babası tam olarak buna güveniyordu.

"Aptal olma, Keris. Denizler Valcotta gemileriyle kaynıyor, istediğim son şey vârisimin öldürülmesi."

"Benden önceki sekiz kardeşimin mezarda olduğunu düşünürsek, şimdiye kadar buna alıştığınızı sanıyordum."

Keris sivri dili yüzünden dayak yemeye alışkın olduğundan sözcükler ağzından kaçtığı anda darbeye hazırlandı. Ancak babası ona vurmak yerine omuzlarını kavramış, Keris'in kulağına fısıldayacak kadar yaklaşmıştı. Dışarıdan bakan herkes, baba ve oğulun samimi bir an yaşadığını düşünürdü. Oysa babasının başparmaklarıyla sinirlerine baskı yaptığı yerlerin acısı, Keris'in kollarını uyuşturmaya başlamıştı.

"Ağabeyinin tırnağı kadar olamazsın," diye fısıldadı babası. "Elimde olsa, Rask'ın hayatı için seninkini hiç düşünmeden feda ederdim."

Üstelik sadece Rask da değildi. Keris'in tüm kardeşleri en küçük insanlık kırıntısından bile daha değersiz oldukları halde, babası her birini fazlasıyla takdir etmişti. Yalnızca Keris'ten nefret ediyor, bir tek ona acımasızca hakaret ediyordu.

"Rask'ın hayatta olmasını en az senin kadar isterdim." Ağabeyini sevdiğinden değildi. Askerlik, siyaset ve savaş çığırtkanlığı gibiydi. Bir vârisin alması gereken tüm sorumlulukları Rask üstlendiği için Keris bunlardan kaçınabilmişti. Ancak Rask, Valcottalılarla girdiği bir çatışmada kendini öldürtmüştü. Ağabeyinin ölümünden beri Keris'in en büyük korkusu artık askerlik, siyaset ve savaş çığırtkanlığından kaçamayacak olmasıydı. Bu yüzden babasının Harendell'e gitmesine izin vermek için yaptığı anlaşmadan vazgeçmemesini, Tanrının lütfu olarak görüyordu.

Ama babasının tam anlamıyla inançsız olduğu düşünüldüğünde, bu durum Keris'i fazlasıyla şüpheye düşürüyordu.

"Sen acınası ve zayıf bir adamsın. Ağabeyinin adını anmaya layık değilsin." Babası kolunu daha sıkı kavradı. "Fakat hâlâ benim oğlumsun. Yani sınırlı olsalar bile, becerilerinden yararlanmanın bir yolunu bulmak zorundayım."

İşte şimdi yakalamıştı.

Tabii ki babası ondan bir şey istiyordu. Bedelini ödetmeden Keris'in istediği yere gitmesine izin vermezdi. "Ne istiyorsun, baba? Sanırım Harendell'de casusluk yapmamı istiyorsun, öyle mi?"

Babası kıkırdarken çıkardığı sesle Keris'in tüylerini diken diken ettikten sonra omuzlarını serbest bıraktı. "Hayır, Keris. Yeterince casusum var ama hiç şüphen olmasın, seni kendi çıkarım için kullanmanın bir yolunu bulacağım." Başka hiçbir şey söylemeden iskeleye çıkıp geminin içinde gözden kayboldu.

Casusluk olmasa bile *bir şey* vardı. Üstelik bu her neyse, Keris hiç hoşuna gitmeyeceğinden emindi.

Yaşlı Ithicanalı hâlâ birkaç adım ileride duruyor, sabırla onları bekliyordu. "Beni takip ederseniz yola koyulabiliriz, Majesteleri. Köprüden geçirebileceğiniz eşyalara dair bazı kısıtlamalarımız var. Bu yüzden tüm maiyetinizi ve yüklerinizi aramak durumundayız. Bu da..." Bakışlarını sandık yığınlarıyla Keris'in maiyeti üzerinde dolaştırdı. "Beklediğimizden daha uzun sürebilir."

Ithicanalıların eşyaları taştan bir ambara götürüp *her şeyi* köşe bucak araması, ardından dar vagonlara yüklemeleri saatlerce sürmüştü. Babasının gemisini gözden kaybolana dek izlemesine rağmen, Keris *bir şey* olacağı hissinden kaçamıyordu. İçinden bir ses kendini Harendell'de değil Maridrina'da bulacağını, bir kez daha parçası olmak istemediği ve mümkün olan her şekilde karşı çıktığı bir savaşın içine düşeceğini söylüyordu.

"Hazır mıyız?"

Bir kadın sesi dikkatini çektiğinde Keris başını okuduğu kitaptan kaldırdı. Ithicanalı bir kadının uzun adımlarla ambara girdiğini gördü, arkasında onu takip eden birkaç silahlı Ithicana askeri daha vardı. Uzun boylu, ince yapılı bir kadındı. Koyu kahverengi saçlarının yan tarafları tıraş edilmiş, geri kalanlar arkasında atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ithicanalıların tercih ettiği haki renkli bir tunik, pantolon ve dizine kadar tırmanan kalın deri çizmeler giymişti. Belindeki kemerde çeşit çeşit silah asılıydı.

Kolları ön tarafını kaplayan zırh parçası dışında çıplaktı, esmer teni savaşa yabancı olmadığını gösteren solgun yara izleriyle kaplıydı. Yurttaşları gibi deri bir maske takıyordu, bu yüzden kaç yaşında olduğunu tahmin etmek güçtü ama Keris yirmi yaşından büyük olduğunu sanmıyordu.

Yaşlı Ithicanalı başını salladı. "Valizleri hazırlandı. Çok fazla sayıda içki bulduk ama yolluk olduğuna, satmak için getirmediklerine dair güvence verdiler." Çenesini sıktı. "Onların... *davranışları* bu iddiayı doğruluyor."

"Harika. Sarhoş Maridrinalı pisliklere refakât etmek en sevdiğim iştir."

Keris kahkaha attı.

Kadın başını hızla yana çevirdiğinde, maiyetinden uzakta duvara yaslanarak bekleyen Keris'i gördü ve gözleri parladı.

Yaşlı Ithicanalı öksürerek boğazını temizledi. "Bu Veliaht Prens Keris Veliant, kraliçenin ağabeyi."

Kadın başını eğerek selam verdi. "Bağışlayın, Ekselansları. Söylediklerime kulak misafiri olmanızdan pişmanlık duyuyorum."

Ancak *söylemekten* pişmanlık duymuyordu. Keris ondan şimdiden hoşlanmıştı. "Gayet ayık olduğumu göz önünde bulundurursak, *bana* refakât etmekten memnun olduğunuzu sanıyorum."

Kadının ela gözleri neşeyle parladı. "Ayıksınız demek... ama *siz* Maridrinalısınız."

"Şansa bakın ki aynı zamanda bir pisliğim." Keris kadına bir gülümseme gönderdi. "Umarım kralınız hak ettiğiniz maaşı ödüyordur."

"Ne kadar ödese az." Keris'in maiyetini işaret etti. "Maiyetinize katılın, Majesteleri. Üstünüzde silah araması yaptıktan sonra yola koyulacağız."

Kadına eşlik eden askerlerden biri, silah bulma ihtimaliyle onu tepeden tırnağa arayıp çıkardığı çizmelerinin altlarını incelerken Keris sesini çıkarmadı. Adamın becerikliliği bunu yüzlerce kez yaptığını ve işini iyi bildiğini gösteriyordu. Diğer yandan Keris'in maiyeti bütün bu olay boyunca kahkahalara boğulmuş,

Keris'in dişlerini sıkmasına neden olan yorumlar yapmıştı. Onlara lanet çenelerini kapatmaları için bağırmak üzereydi ki içlerinden biri, diz çökmüş şekilde üzerini arayan Ithicanalı kadına, "Bu pozisyonda çok tecrübeli görünüyorsun, kızım," dedi.

Odadaki tüm Ithicanalılar donup kaldı, öfkelerini maiyetindeki aptallar bile hissetmiş olacak ki yüzlerindeki keyifli ifade çabucak silindi.

Lanet olsun.

Ithicanalı kadının çenesi görünür bir şekilde gerilmişti ama aramasını bitirene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra aniden ayağa kalkarak, omzuyla o aptalın bacaklarının arasına çığlık atmasını sağlayacak kadar sert bir darbe indirdi. Yere devrilen adam yan yatmış halde kasıklarını tutuyor, küfredip inliyordu.

Kadın yaşlı Ithicanalı adama dönerek sertçe, "Limanda Maridrina gemisi var mı, Rin?" diye sordu.

"İki tane."

"Güzel. Birini seç ve onlara Majesteleriyle adamlarını Vencia'ya geri götüreceklerini haber ver. Köprüden geçişleri yasaklandı."

Keris'in midesi altüst olmuş, damarlarındaki kan telaşla akmaya başlamıştı. Bunun olacağını biliyordu. Babasının sözünden dönmenin bir yolunu bulacağını tahmin etmişti.

"Raina," dedi yaşlı adam kınayan bir sesle. "Prens Keris, Kraliçe Lara'nın öz ağabeyi."

Kadının gözleri Keris'e kayarak onu tepeden tırnağa süzdü. "O halde onu alacağız. Diğerleri gidiyor."

Bu kulağa çok cazip geliyordu. Kadının teklifini kabul edip köprüden tek başına geçmekten memnun olurdu ama Keris, babasının böyle bir kararın bedelini ona ödeteceğinin farkındaydı. Hep ödetirdi.

"Arkadaşımın saygısızlığı için özür dilerim." Keris, Raina denen kadının yanına yürüyüp saygın bir mesafede durdu. "Kendisi tam bir aptal olsa da ölmeyi hak etmiyor."

"Ona *o kadar* sert vurmadım." Kadının sesi iğneleyiciydi. "Öleceğini sanmıyorum."

"Geri gönderirseniz ölür." Keris omzunu kaldırdı. "Babamın

saygısızlığa hiç tahammülü yoktur. Zavallı ayyaş dönüş yolunda kendini gemiden aşağı atma cesaretini bulamazsa, limana vardıktan sonraki bir saat içinde ölmüş olur."

"Konuşmadan önce sonuçlarını düşünmeliydi."

"Bu kadar öngörülü olduğunu sanmıyorum." Keris bir kez olsun sessiz kalabilen adamlara baktı, tehdidin gerçek olduğunu anladıklarını gözlerinde görebiliyordu. Yalnızca yerde yatan aptal değil, hepsi farkındaydı. "Bir daha hadlerini aşmayacaklar, size söz veriyorum."

Kadın topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak uzun bir nefes verdi. "Beni buna pişman etmeyin."

"Çok uslu duracağımızdan emin olabilirsiniz."

Maskesine rağmen kadının gözlerini devirdiğini görebiliyordu. Yine de vagonları işaret etti. "Atlayın."

Keris'in maiyeti aceleyle vagonlara koştu, şık döşemeli cilalı vagonlar katır çiftleri tarafından çekiliyordu. Yeterince rahat olsa da Keris'in hoşlanmayacağı kadar sıkışıktı. "Yürümemin sakıncası var mı?"

Raina omuz silkti. "Nasıl istersen."

Kervan gıcırdayarak yola koyuldu. Baştan aşağı silahlı dokuz Ithicanalı asker, ambardan çıkıp çiseleyen yağmurda ilerleyen vagonların etrafında yürümeye başladı. Önden giden Raina'yı takip ederken Keris'in gözleri yokuşun tepesine, köprünün mağarayı andıran ağzına doğru kaymıştı. Yağmur yağarken gri taştan sis yayılıyor ve onlar yaklaştıkça büyüyen ağır çelik kapıdaki zincirlerin takırdaması, uzaklardan gelen gök gürültüsünü bastırıyordu.

Raina yüzünü göğe çevirdi, yağmur damlaları maskesine düşüyordu. "Gemiyle gitmeyi tercih etmediğiniz için sevinmelisiniz, Majesteleri."

Keris mağaranın karanlık ağzına baktı, kale kapısının altındaki çelik parmaklıklar şaşırtıcı bir şekilde sivri dişleri andırıyordu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü fırtına geliyor," dedi Raina. Sonra bekleyen muhafızların birinden bir fener alıp Keris'i köprünün içine götürdü.

2

ZARRAH

Valcotta İmparatoriçesi'nin yeğeni Kumandan Zarrah Anaphora, ayaklarının altındaki güverte artan bir şiddetle yükselip alçalırken gözlerini gökyüzüne çevirmiş, güneye doğru süzülen bulutları izliyordu. "Sakin mevsim artık sona eriyor. Sen ne dersin, kuzen? Eve dönme vaktimiz geldi mi?"

"Yakında ama henüz değil." Kuzeni Bermin uzaklarda yankılanan gök gürültüsü kadar kalın sesiyle konuşurken Zarrah göz ucuyla korkuluğa yaslanmış adama baktı. Ondan çok daha uzun boylu ve iki katı daha ağır olan Prens Bermin Anaphora, bir savaşçıdan beklenecek tüm özelliklere sahipti. Kuvveti, cesareti ve askeri becerileri eşsizdi.

Ne yazık ki aynı zamanda tam bir aptaldı.

İşte bu sebeple donanmaları Nerastis'e döndüğünde Zarrah, Valcotta ordusunun komutasını devralacaktı.

İmparatoriçeden gelen, emirlerinin yazdığı mektubu üniformasının iç cebine gizlemişti. Ağır mektubu çıkarıp göstermemek için var gücüyle çabalıyor, ona bahşettiği gücü düşündükçe kanı

heyecanla kaynıyordu. Yaklaşık on yıldır peşinde olduğu intikamın gerçekleşmesi ihtimali o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyor, belindeki hançere uzanmak istemesine neden oluyordu. Üstelik Vencia, gemi yolculuğu ile yalnızca yarım gün uzaktaydı.

Geminin ana direğinin tepesindeki gözetleme yerinden bir bağırış yükseldiği anda, geminin kaptanı kuzeninin yanında belirdi. "Kumandan, ufukta bir donanma var."

"Kaç gemi?"

"En az on beş tane, efendim."

"Hımm." Kuzeni kemerinden bir dürbün çıkardığında Zarrah da aynısını yaptı.

Ithicana müttefik olarak Maridrina'nın yanında yer alıp Güney Kalesi çevresindeki Valcotta ablukasını kırdığından beri, kuzeninin donanması Ithicana kıyılarında devriye gezmeye başlamıştı. Menzile giren tüm Maridrina gemilerini keyifle batırıyor, diğer yandan Ithicana Köprüsü'nden geçmeyip etrafından dolanabilmek için şiddetli dalgaları göze alan Valcottalı ticaret gemilerini koruyordu. Maridrina donanmasıyla birkaç iddialı çatışma yaşamışlardı ancak kralları olacak katil pislik Silas Veliant, ordusunu Güney Kalesi'nde açılan geçitten ilerleyen ticaret gemilerini korumak için kullanmaktan memnundu.

Tabii Zarrah'a doğru gelen gemilerdeki bayraklara bakılırsa, bu durum değişmek üzereydi.

Kalbi hızla atıyor, kılıçları kınından çıkarılıp Maridrinalı kanına bulanmak için yalvarıyordu. Kuzeninin savaşa hazırlanmalarını ve alarm vermelerini emrettiğini belli belirsiz duyduktan bir an sonra çalmaya başlayan ziller, Bermin'in filosundaki tüm gemilerde yankılanarak kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Tepeden tırnağa silahlanmış kadın ve erkeklerden oluşan askerler savaşmaya hazır halde aşağıdaki güverteye doluşurken, Zarrah asasını çekip havaya kaldırdı. "Belki bugün şans yüzümüze güler ve bir Veliant prensi yakalarız," diye bağırdı. "İşimiz bitince, o alçağın bağırsaklarını gemi direğine asıp doğruca Nerastis'e döneriz!"

Askerler kendi silahlarını gökyüzüne kaldırıp kükreyerek karşılık verirken, tüm gözler yaklaşan donanmaya odaklanmıştı.

Zarrah kahkaha atarak dürbününü kaldırdı. Kalp atışları tekledi, gözetleme yerindekiler endişeyle bağırırken heyecanın yerini kaygı aldı.

İlk başta saydıkları gibi on beş gemi değil, çok daha fazlası vardı. Yirmi. *Otuz* gemi.

Şimdiye kadar Valcotta filosunun farkına varmış olmalılardı, buna rağmen saldırı pozisyonuna geçmiyorlardı. "Kuzen..."

Bermin'den cevap alamayınca Zarrah arkasını dönüp onu yakaladı. Adamın devasa kolunun üzerinde kendi eli bir çocuğunki gibi duruyordu. "Bak! Etrafımızdan dolaşıyorlar."

Çevresinde toplanan askerler savaş hazırlığını bırakıp geminin küpeştesine yürüdü. Hepsi Valcotta gemilerinin açıklarında ilerleyip kuzeye doğru yönelen elliden fazla geminin oluşturduğu filoyu izliyordu.

"Nereye gidiyorlar?" diye mırıldandı içlerinden biri.

Zarrah biliyordu. İmparatoriçe bu anın kaçınılmaz olduğunu söylemişti, sadece ne zaman ve nasıl gerçekleşeceği önemliydi. Ancak bunu bilmek şaşkınlığını azaltmıyordu. "Ithicana'yı işgal ediyorlar."

Bermin onaylayan bir ses çıkardıktan sonra dirseklerini küpeşteye yasladı, tombul yanaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Harekete geçmeliyiz." Zarrah'ın kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. "Saldırıya engel olmalıyız!"

Bermin onu duymazdan geldi. "Geri çekilin."

Alarm zilleri susturuldu, güvertede kimseden ses çıkmıyordu.

Zarrah kuzeninin üzerine yürüdü. "Ithicana'yı sırtından bıçaklıyorlar! Harekete geçip Güney Kalesi'ni uyarmalıyız."

"Olmaz." Kuzeninin cevabı güvertede gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Yapmak zorundayız!" Zarrah'ın göğsündeki panik yükselirken kelimeler ağzından nefes nefese dökülmüştü. Silas Veliant zafer kazanacağından emin olmadan bu kadar gemiyi feda et-

mezdi. Ithicana'nın düşmesi, köprünün ve tüm hazinesinin Maridrinalıların eline geçeceği anlamına gelirdi. *Düşmanın* eline.

"Yılanlarla aynı yatağa girersen, ısırılmayı göze alırsın," diye cevapladı kuzeni. "İmparatoriçe olacakları görüp Ithicana Kralı'nı uyardı ama o, yatağındaki yılanı dinlemeyi tercih etti."

Etraflarındaki askerler kahkahalarla güldü. Zarrah gülmüyordu. "Bizim gemimiz daha hızlı. Güney Kalesi'ne daha önce ulaşıp onları uyarabiliriz. Ithicanalılar, Maridrinalıların geldiğini öğrenirse en azından onları geri püskürtmek için bir şansları olur."

"Gemi kırıcıların bizim üzerimize ateşlenmesi riskine mi girelim? Hiç sanmıyorum. Zaten imparatoriçe, böyle bir durum gerçekleşirse müdahale etmememiz konusunda kesin konuştu." Kuzeni eliyle kaptana işaret verdi. "Rotayı Nerastis'e çevirin. Sıçan Kral kendini savunmasız bırakmış olabilir, bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz."

Çok cazip bir fırsat olduğu halde, Zarrah buna izin verirlerse neler yaşanacağını *biliyordu*. Daha önceki Maridrina yağmalarının sonuçlarını, yanıp kül olan evleri, katledilen sivilleri ve öksüz kalan çocukları görmüştü. Bunları durdurmak için çok geç kaldığı her seferinde hissettiği çaresizlik içini parçalıyordu. Aynı çaresizliği on yıl önce Silas Veliant annesini öldürüp Zarrah'ı ölüme terk ettiğinde de hissetmişti.

"Harekete geçmeliyiz!" İçini buz gibi bir panik kapladı. "Ithicana'yı işgal ederlerse, katliam olur. Yalnızca askerler değil, aileler ölür. Çocuklar da! Müdahale etmek zorundayız."

İşitme mesafesindeki askerler bunu duyunca rahatsızca kıpırdandı. Gözleri filoya takıldı, her biri Maridrina saldırılarının sonuçlarını çok iyi biliyordu. Ancak kuzeni sadece omuz silkti. "Bizim sorunumuz değil. Ithicana dostluğumuzu hiçe saydı, şimdi bedelini ödeyecekler."

Doğruydu ama bu bedeli ödemeyi hak edenler Ithicana halkı değildi.

Onu kumandan olarak atayan mektup cebinde kor gibi yanıyordu ancak teyzesinin emirleri kesindi: *Nerastis'e dönene kadar hiçbir şey söyleme.*

Zarrah'ın zihni imparatoriçenin emirleri ve Ithicana'nın başına gelecekleri durdurmak için bir şeyler yapma arzusu arasında mücadele veriyordu. "Kuzen, lütfen. Kral Aren dostluğumuzu hiçe saymış olsa da bedelini onun halkı, bu kararın verilmesiyle hiçbir ilgisi olmayan masum insanlar ödeyecek. Bunu onlar için yapmalıyız."

Bermin sadece başını salladı. "Belki de bu, Ithicana'yı daha iyi bir kral seçmek için harekete geçirir." Ardından kükreyerek, "Yelkenler fora!" diye bağırdı.

Zarrah'ın vicdanı, *Sana verilen emirleri duymazdan gelip komutayı al*, diye bağırdı. *Durdur şunu!*

Ancak Maridrina filosu önlerinden geçip Ithicana'yı yıkmak üzere kuzeye doğru ilerlerken Zarrah sessizce izledi.

@novaebook

3
KERIS

Köprünün içindeki hava boğucu ve nemliydi. Burnuna dolan koku küf, gübre ve Keris'in tam olarak adını koyamadığı başka bir şeye aitti. Yağmurdan sonraki toprak kokusu gibiydi ama daha farklıydı. Eşsizdi.

Dile getirmediği sorusunu, "Köprünün yapıldığı malzemenin kokusu," diye yanıtladı Raina. "Kendine has güçlü bir koku yayıyor. Yabancılar ne zaman içeri adım atsa burunlarını kırıştırır."

Yabancılar. Bunu duyan, Ithicana'nın diğer herkesten ayrı olduğunu sanırdı. "Gerçekten çok... Yoğun." Aklına gelen en kibar kelime buydu.

"Kendinizi şanslı sayın, Majesteleri. Harendelliler sığırlarını geçirirken burası haftalar boyunca bok gibi kokar, pisliği temizlememiz tüm vaktimizi alır."

"Sizin gibi bir savaşçıya böyle bir görev vermiyorlardır umarım?" Köprü Krallığı ve halkının etrafını saran gizemler düşünülünce, Keris'in yaptıkları hiçbir şeyden emin olması mümkün

@novaebook

değildi. Ancak iltifat ettiğinde insanların çenesinin düştüğünü fark etmişti.

Raina'nın yüzünün görünen tek kısmı olan ağzı, bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "On altı yaşındayken bir yıl boyunca yaptım. Buralarda bu yetişkinliğe geçiş töreni olarak kabul edilir."

Keris tek kaşını kaldırdı. "Kürek kullanmayı öğretmek dışında neyi kanıtlıyorsunuz ki?"

"Cevabı apaçık ortada değilse, o halde muhtemelen anlayamazsınız."

"Siz yine de anlatın."

Raina altdudağını ısırınca Keris'in gözleri ister istemez dudaklarına takıldı, kadının kararsızlığını gösteren hareketiyle vahşi görünümünün çelişmesi karşısında büyülenmişti. "Krala ve kumandanlara sadakatimizi kanıtlamaya, onların güvenleriyle saygılarını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğumuzu gösterir."

"Kürekle hayvan dışkısı temizlemek bir şey kanıtlıyor olsaydı, ahırda çalışan seyisler ülkenin en saygın insanları olurdu. Halbuki durumun böyle olduğunu hiç sanmıyorum," diye cevapladı Keris. Kadının gururunu incitirse, ilginç bir bilgi açığa çıkarıp çıkarmayacağını görmek için şansını deniyordu.

Fakat Raina bu kadar çabuk teslim olmadı. Arkalarından gelen kervana baktı. "Ithicana sırlar üzerine kurulu bir devlettir, sırlarını öğrenmek istiyorsanız bunu hak etmelisiniz."

Tüm dünya bu sırları öğrenmek için uğraşıyordu, en çok çabalayanların başında da Keris'in babası geliyordu. Kral Silas Veliant, Ithicana'nın köprüsüne ciddi anlamda saplantılıydı. Sırlarına ve getirdiği kazanca takıntılıydı.

Bütün bunların sahibi olmayı istiyordu.

Maridrina kâğıt üzerinde Ithicana'yla müttefik olsa bile, Keris babasının o çok istediği köprüyü Ithicana'nın elinden alma fırsatını kaçıracağını hiç sanmıyordu. Sadakat ve güvenilirlik, tıpkı duygusallık gibi babasının sahip olduğu niteliklerden *değildi*. Gerçi duyduğu dedikodular doğruysa Keris'in kız kardeşi Lara, ondan daha farklıydı.

Ya da öyleymiş gibi davranıyordu.

"Peki ya kız kardeşim bu sırları öğrenme hakkını kazandı mı?" Soru ağzından çıkar çıkmaz yanağının içini ısırdı. *Burnunu sokma.* Keris sessizce kendini azarladı. *Ne kadar az bilirsen, o kadar iyi.*

"Kime sorduğunuza bağlı," dedi Raina.

Ne yazık ki merakı, her defasında mantığını bastırmayı başarıyordu. "Size soruyorum. Merakımı bağışlayın, küçük kız kardeşimi neredeyse hiç tanımıyorum. Biz ayrı büyütüldük."

"Bunu duymuştum." Raina taşıdığı feneri diğer eline geçirdi. "Neden peki?"

Yalan olduğunu bildiği halde, "Onu Valcottalılardan korumak için," diye cevapladı Keris. Babasının Vencia'daki hareminden daha sıkı korunan bir yer yoktu. Lara başka bir sebepten ötürü götürülmüştü. Başka bir amaç içindi.

Bu amacın ortaya çıkması sadece an meselesiydi.

"Kraliçe çok güzel bir kadın." Raina göz ucuyla ona baktı. "Yanlış anlamazsanız size benziyor, Majesteleri. Gözleriniz aynı renk."

Veliant mavisi. Büyük ihtimalle Keris'in piç damgası vurularak bir kenara atılmamasının *tek* sebebi, babasının göz rengini almasıydı. Bu bir lütuf muydu, yoksa lanet miydi Keris emin olamıyordu. "Bu onun nasıl biri olduğunu anlatmıyor."

"Ekselanslarını çok mutlu ediyor."

Keris sırıttı. "Sırf Maridrinalı olduğum ve bir kadının değerini erkeği mutlu etmesinin belirlediğini düşünmem *gerektiğine* inandığınız için böyle söylüyorsunuz."

Raina'nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Haksız mıyım?"

"Ah, evet. Sandığınızdan çok daha bencil bir adamım, yalnızca *beni* mutlu etmelerini önemsiyorum."

Raina'nın yüksek sesli kahkahası bir yaz günü sallanan rüzgâr çanları gibi çınladı, yankıları köprünün karanlık dehlizlerini doldurarak Keris'i gülümsetti.

Çok geçmeden babasının sesi düşüncelerinde yankılandı. *Seni kendi çıkarım için kullanmanın bir yolunu bulacağım, şüphen olmasın.* Keris'in gülümsemesi hızla soldu.

"İyi misiniz, Majesteleri?"

Keris, "Gayet iyiyim," dedikten sonra söylediklerini yalanlarcasına adımlarını hızlandırarak yürümeye başladı.

Keris köprünün iç duvarına yaslanarak fenerin yanıp sönen ışığını izledi. Tüm gün yürümekten bitkin düşmüştü ama derin bir uykuda olan maiyetinin aksine, Ithicanalıların verdiği yer yatağında uykuya dalamıyordu.

Özellikle yalnız olmadığı zamanlarda, sağlam duvarlar ve kilitli bir kapı tarafından korunmuyorsa uyumakta hep zorlanırdı. *Uyusaydı*, kelimenin tam anlamıyla defalarca kez sırtından bıçaklanmış olurdu. Maridrina prensi olmanın doğası böyleydi; çok sayıda erkek kardeşin, konumunu yükseltmek için sürekli mücadele etmesi gerekiyordu ve bu da çoğunlukla rakiplerini ortadan kaldırmaları anlamına geliyordu. Keris bu zamana kadar hayatta kalmıştı çünkü kardeşleri onu tehdit olarak görmemiş, onun yerine içlerindeki en kuvvetli savaşçıları ve en hırslı siyasetçileri öldürmeyi tercih etmişti. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki hayatta kalan son ağabeyi öldürülüp Keris kendini ister istemez vâris olarak bulana kadar. Üstelik vâris her zaman en büyük hedef olurdu.

Çizmelerin hafif sürtünme sesi dikkatini çekti. Başını kaldırdığında Raina'nın köprü tünelin ilerisinde nöbet tuttuğu yerden ayrılarak fenerlerin aydınlattığı alana girdiğini gördü. Uyuyan bir Ithicanalının yanında durup onu sarsarak uyandırdı. Adam tereddüt etmeden ayağa kalkmış, kılıcını kemerine bağlarken Raina'nın boş bıraktığı nöbet yerine doğru ilerlemişti. Nöbet tutan tüm Ithicanalılar aynısını yapıyor, köprüde Ithicana'nın görmediği hiçbir şey olmamasını sağlayan ince ayarlı bir makine gibi hareket ediyordu.

Raina gözlerini Keris'in üzerine çevirmişti. "Dinlenmelisiniz, Majesteleri. Günlerce yürümemiz gerekiyor. Hızınızı koruyamazsanız, arkadaşlarınızla birlikte ata binmenizi istemek zorunda kalacağım."

Keris bilinci kapalı adamlara göz ucuyla bakarken burnunu kırıştırdı. "Onlar arkadaşım değil." Onun arkadaşı yoktu.

Raina kılıç kemerini çözüp bağdaş kurarak yere oturdu, kılıcını dizlerine yasladı. "Peki, onlar kim?"

"Babamın *uygun maiyet* olarak layık gördüğü adamlar."

"*Uygun* görülmek için gereken tek şey sınırsız şarap içme becerisiyse, bu adamlar gerçekten mükemmel seçim."

Ithicana'nın kurallarına uymalarına rağmen Keris'in maiyeti bütün gün içki içip kumar oynamış, gürültülü ve kulak tırmalayan kahkahalarla gülmüştü. "Onları suçlayamam. Bu, seyahat etmek için berbat bir yol. Nemli ve karanlık tünelde yürüyüp soğuk yiyecekler yemek, ayrıca yerde uyumak. Altınla bedelinden bahsetmiyorum bile."

Raina gülümserken dişleri fener ışığında bembeyaz parlıyordu. "Bedeli bize ödemezseniz fırtınalara ödersiniz, Majesteleri. Her yolcunun bir seçim yapması gerekir."

"Fırtınalar gerçekten o kadar kötü mü?" Maridrina'nın kuzey kıyılarında oldukça hırçın ve belirsizdi ancak gemileri en kötü darbelerden korumak için fırtına duvarlarıyla dalgakıranları olan onlarca liman vardı.

Raina hafif bir ses çıkararak onayladı. "Fırtına Denizi'nin dibinin yüz binlerce batık gemiden dökülen altınla parladığı, hazineyi dalgaların altına gömülen sayısız ruhun koruduğu ve açgözlü parmaklarının her zaman daha fazlası için yukarı uzandığı söylenir."

"O halde ayaklarımın altında sağlam bir taş olduğu için kendimi şanslı sayacağım." Yumruğuyla köprünün zeminine vurdu. "Sırtımın ağrımasına neden olsa bile."

En yakınlarında nöbet tutan Ithicanalı öksürünce Raina'nın irkilerek başını adama doğru çevirmesi, Keris'in gözünden kaçmadı. Ürktüğünden değildi, suçluluk duymuştu. Ithicanalıların eşlik ettikleri yabancılarla samimi bağlar kurmasını onaylamadıkları fazlasıyla belliydi.

"Geç oldu." Raina diğer Ithicanalının boş bıraktığı mindere yerleşerek omuzlarına bir battaniye attı. "Dinlenmelisiniz."

Keris yanıt vermedi, sadece yanında getirdiği kitabı çıkarıp ışığa doğru çevirdi. Kurtulmaya çok, acı verecek kadar çok yaklaşmıştı. Harendell topraklarına ayak bastığında babasının etkisinden kurtulmuş olacaktı.

Ancak o zaman rahatça uyuyabilirdi.

Keris gece boyunca uykuyla uyanıklık arasında gidip gelmesine rağmen, seyahat vagonlarına binmek yerine yürümeyi tercih etti. Babasıyla arasına koyduğu her adımda göğsündeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordu ve saatler geçtikçe bütün bunların ona haddini bildirmek, onu yeniden küçük düşürmek için hazırlanmış karmaşık bir oyun olmadığına dair umutla doluyordu.

Can sıkıntısını gidermek için köprünün içini, köprüden geçen insanları incelemeye koyuldu. Yapının inşa edildiği tuhaf taşlar yassı ve tek tipti, mesafeyi belirtmek için zemine kazınmış rakamlar dışında hiçbir iz yoktu. Keris işaretlerin arasındaki adımları saydı. Adım sayılarının tutarlı olması kuzeye doğru yol aldıkları doğrusal mesafeyi değil, köprünün içinde gidilen mesafeyi ölçtüklerini gösteriyordu. Köprü, üzerinde durduğu adalar ve limanlar arasında kıvrılarak ilerliyordu, bu nedenle işaretler Ithicana'nın tam olarak neresinde bulunduklarını belirlemeyi imkânsız hale getiriyordu.

Sakin mevsimde olmalarına rağmen beklediğinden daha kalabalıktı, eşeklerin anırması ve çizmelerin gümbürtüsü uçsuz bucaksız tünele dolan soğuk rüzgârın uğultusunu bastırıyordu. Bazıları uzun konvoylar halinde ilerleyen düzinelerce vagon geçiyordu. Bunların çoğu Ithicanalıların, Kuzey Kalesi'nden Güney Kalesi'ne gönderdiği erzaklarla doluydu. Ayrıca başta Harendelliler olmak üzere başka devletlerden gelen yolcular da vardı. İstisnasız tüm vagonlara baştan aşağı silahlı Ithicanalılar eşlik ediyordu. Maskelerin ardındaki gözleri tetikteydi, herhangi bir ani harekette elleri hızla kılıçlarını kavrıyordu. Kervanı sadece bir kez arkalarından gelen on iki kişilik bir Ithicanalı grup

tarafından geçildi, Keris'in maiyetine ilgiyle baktıktan sonra koşarak ilerlerken içlerinden biri bile tek kelime etmedi.

Muhtemelen yoldaşının dikkatli bakışları üzerlerinde olduğu için, Raina günün büyük kısmında ondan uzak durdu ama o gece geç saatlerde nöbetten dönüp yer yatağına yerleştikten sonra, "Harendell'e üniversitede okumak için gittiğiniz doğru mu?" diye fısıldadığını duydu.

Keris yalnızca birkaç adım ötelerinde duran Ithicanalının konuşmalarını duyduğunun farkındaydı. "Evet. Uzun zamandır hayalimdi, babam ancak şimdi kabul etti. Birbirimizi daha az göreceğimiz için ikimiz de memnunuz, ayrıca Harendell'e gittiğimde beni bir daha görmesine hiç gerek kalmayacak."

"Neden?"

"Neden üniversiteye gitmeyi istiyorum ya da neden babamla aynı fikirde olamıyoruz?" Cevap vermesini beklemeden devam etti. "İkisinin de cevabı aynı: Kitapları kılıçlara tercih ediyorum."

"Bu konuda yalnız değilsiniz," derken Raina'nın sesi hüzünlüydü.

"İğrenç bir babaya sahip olmak konusunda mı, yoksa büyük kütüphanelere düşkünlüğüm konusunda mı?"

"İkisi de." Bir kolunu başının altına koyarken maskenin ardındaki gözleri parladı. "Babam kısa bir süre öncesine kadar Kale Kumandanı'ydı, bu yüzden bana kılıcı elime almak dışında başka bir seçenek sunulmadı."

"Eninde sonunda benim için de başka bir seçenek olacağını sanmıyorum. Günün sonunda, eve dönüp Valcotta'ya karşı savaşı sürdürmek zorunda kalacağım."

Şu sonu gelmeyen, anlamsız savaş.

Raina parmağıyla yerde şekiller çizerken, Keris onun bir önceki geceden daha yakınında olduğunu fark etti. Dokunacağı kadar yakın durduğu halde dokunmadı. Dokunmayacaktı da.

Raina'nın eli hareket etmeyi bıraktığında, Keris bir an için uyuyakaldığını sandı. Ardından, "Kral olduğunuzda, isterseniz savaşı bitirecek güce sahip olacaksınız," dedi Raina.

Keris hafifçe güldü, kulağa acı bir kahkaha gibi geldiğini bi-

liyordu. "Savaş kolaydır. Asıl zor olansa barıştır. Ithicanalılar bunu herkesten daha iyi bilir."

"Şu anda barış var."

Keris'in teni karıncalanıp ürperdi, başını çevirdiğinde maiyetindeki adamlardan birinin yattığı yerden onu izlediğini gördü. Keris'in fark ettiğini görür görmez adam gözlerini yavaşça kapattı. "Barış bir dans gibidir," dedi kısık sesle. "Yalnızca iki taraf da aynı müziği dinliyorsa mümkün olabilir."

Ancak Maridrina yalnızca savaş davullarını bilirdi.

Üç gün. Bu uçsuz bucaksız, karanlık tünelde tam üç gündür yürüyorlardı ve artık klostrofobi hissi vermeye başlamıştı.

Bir o kadar da yorgundu.

Uyu, seni aptal. Keris şiltenin üzerinde dönerken kendine sessizce emrediyordu. Ancak uykusunu kaçıran rahatsızlık değildi, zihnini sakinleştirememesiydi. Beyninin içinde dönüp duran düşünceleri, korkuları ve endişeleri susturamıyordu. Bedeni ne zaman onu uyumaya zorlasa, göğsünde hızla atan kalbiyle irkilerek uyanıyordu.

Nihayet pes edip oturur pozisyona geçerken battaniye ayak bileklerine dolanmıştı. Tek ışık kaynağı, kısılmış bir çift fenerden yayılıyordu. Maiyeti köprünün kenarı boyunca sıraya dizilmiş bir halde uyuyordu. Birkaçı horluyor ve hepsi buram buram şarap kokuyordu, yerler boş şişelerle doluydu. Köprünün ilerisindeki yolcu vagonları güneyden gelen trafiğe yer açmak için duvarın kenarına çekilmişti, maiyeti o gece bitkin olduklarını söyleyerek erkenden durmak için yalvarınca mecbur kalmışlardı. Keris, Ithicanalıların bunu yalnızca sızlanmalarını susturmak için kabul ettiğini düşünüyordu.

Keris diğer tarafına dönüp duvara yaslanmış halde uyuyan Ithicanalının durgun şekline baktı. Raina olmadığını hemen anladı ki bu onun, tünelin ileri tarafında nöbet tuttuğu anlamına geliyordu.

Keris ayağa kalkıp o yöne doğru ilerledi.

"Kamptan ayrılmayın, Majesteleri," dedi yakınında duran Ithicanalı.

Keris kollarını iki yana açarak, geri geri yürüyecek şekilde döndü. "Tam olarak nereye gideceğimi sanıyorsun?"

Adam yanıt vermeyince Keris köşeyi dönüp karanlığa atıldı, Raina'nın eli kolunu tuttuğunda hafifçe sıçradı. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni bulmaya."

Kadın neşeyle nefes verdi. "Nedenmiş?"

"Çünkü bu lanet köprüde varlığına katlanabildiğim tek kişi sensin."

"Katlanıyorsunuz öyle mi, Majesteleri? Ne büyük bir iltifat! Yanaklarım kızardı."

"Yüzünüzdeki maskeye bakarak anlamak imkânsız. Kibar sözlerimin ödülü yanaklarınızın kızarmasıysa, çarpıldım demektir."

"Belki şikâyette bulunmalısınız. Ithicana'da hırsızlığı çok ciddiye alırız."

Keris, Raina'nın yanındaki duvara yaslanarak kadından gelen hafif sabun kokusunu içine çekti. Köprüde banyo yapması imkânsızdı, yanlarında taşıdıkları su da içmek için ayrılmıştı. Dört bir tarafı okyanusla çevrilmiş ve neredeyse aralıksız yağmur yağan bir krallıkta bulunmalarına rağmen, köprünün içinde suyun değerli olması ne ilginçti. "Maskeyi neden takıyorsun?"

Keris'in, Ithicanalıların yabancılarla muhatap olurken neden maske taktıklarına dair kendi fikirleri vardı ama kadının ne yanıt vereceğini merak ediyordu.

"Herkes gibi ben de yasalara uymak zorundayım, işte bu yüzden."

Keris sessiz kalıp bekledi. Bekledi. Kadın boğazını temizleyince karanlığa doğru gülümsedi.

"Sanırım bizi savaşırken daha göz korkutucu göstermek için. Tam olarak insan olmadığımız konusundaki itibarımızı arttırıyor."

Raina parmaklarını onunkilere değdirdi, tesadüfi bir dokunuştan ibaret sanılabilirdi ama bundan biraz daha fazlasıydı. "Bana oldukça insan görünüyorsun."

Raina belli belirsiz bir ses çıkardı. Ardından sözcükleri birbiri

ardına sıraladı. "Sanırım bu bizi ayrı tutmanın başka bir yolu, Ithicana'yla *dışarıdaki dünya* arasına bir duvar daha örmek için."

Keris hak vermeden edemedi. "Mümkün olsaydı, maskeyi çıkarır mıydın?"

"Bu yasak. Adadan ayrılmak yasak. Köprüyü savunma amacıyla dövülmüş bir kılıçtan başka bir şey olmak yasak. Bu konuşma da öyle."

Kadının sesi öfkeyle keskinleşmişti ama Keris daha fazla kurcalamadan duramadı. "Sorduğum bu değildi."

Sessiz kaldı. Sonunda, "Evet," diye fısıldadı. "Seçme hakkım olsaydı, bunların hepsini yapardım."

Keris yaslandığı duvardan uzaklaşarak onunla yüz yüze geldi, bir elini kaldırıp yanağını avucunun içine aldı. Raina geri çekilmeyince başparmağını deri maskenin altına kaydırarak yavaşça yukarı çekti.

Raina'nın nefesi kesildi. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?" diye sordu Keris. "Yoksa yapmaz mısın?"

Raina yanıt vermedi ancak Keris'in diğer elini yakalayıp parmaklarını birbirine doladı. Göğüslerini ona bastıracak kadar yakınına çektiğinde loş ışıkta göz göze geldiler.

"Kuzey Kalesi'nde beni bekleyen bir gemi var." Keris eğilerek daha çok yaklaştı, yüzüne düşen bir bukle saçı yanağını okşarken kulağına fısıldadı. "Benimle gelebilirsin."

Böyle bir teklifte bulunmak delilikti. Ayrıca hem babasına hem de Ithicana Kralı'na meydan okumak demekti. Ne var ki Keris, hayat koşullarının esiri olmanın, kaçıp kurtulmak istemenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Beni yakalayana kadar avlayıp hain olarak idam ederler."

Bunları yalnızca oradan ayrıldığı için yaparlardı. "Ithicana bir krallık mı, yoksa hapishane mi?"

"İkisi de."

Maiyetindeki adamlardan biri köprü boyunca yankılanacak kadar yüksek sesle horladı ama Keris onu duymazdan geldi. Raina'nın yüzündeki gölgelere, elini kavrayışına ve içinde yükselen arzunun sızısına odaklandı.

Ardından Raina elini uzattı. Birlikte maskeyi yukarı doğru çekerek yüzünü ortaya çıkardılar. Karanlıkta net olarak görmesi zordu ama Keris parmaklarını Raina'nın yuvarlak elmacıkkemiklerinde, kaşının kavisinde gezdirdikten sonra eğilip dolgun dudaklarını öptü.

Raina'nın nefesi hızlandı, ardından kollarını boynuna dolayıp Keris'i kendine doğru çekti. Dili aralık dudaklarından içeri sızarken kalçasını ona bastırıyordu. Keris dengesini bulmak için köprünün nemli taştan duvarına yaslanarak Raina'yı havaya kaldırdı, kadının uzun bacakları beline dolandığında inledi.

Dudaklarından boğazına doğru ilerlerken Raina'nın sıcak nefesini alnında hissediyordu. "Beni yanında götür," diye fısıldadı. "Seninle gelmek istiyorum."

"Götürürüm." Böyle bir şeye kalkışması iki kralı da çok öfkelendirirdi ancak ikisi de diğerini kızdırmaktan çekinip harekete geçmezdi, o halde ne önemi vardı?

Keris, Raina'nın parmaklarını saçlarına doladığını hissetti. Kadının tuniğinin yakasını birleştiren bağcıkları gevşetip kumaşı aşağı çekti ve diri göğüslerini ortaya çıkarırken kendini ona sertçe bastırdı. Göğüslerini saygıyla öptü, ardından sertleşmiş meme uçlarından birini ağzına aldı. Raina inleyerek elini vücudundan aşağı kaydırıp onun kemerini çekiştirirken Keris'in içi zevkle doldu.

Bir an sonra toynak sesleri duydular ve Raina dudaklarını onunkilerden ayırdı. Eli belindeki silahına uzanırken çabucak adamın vücudundan aşağı kayıp gürültüyle ayaklarının üzerine indi. Uzaklarda bir yerde ışık huzmesi belirirken bir eşeğin çektiği, dört maskeli Ithicanalının eşlik ettiği bir yük vagonu göründü.

Parmaklarını ağzına götürüp bir dizi ıslık çaldıktan sonra Raina üstünü başını düzeltti.

"Masken," diye mırıldandı Keris. Raina sıçrayarak hızla yere düşen deri maskeyi kaptı.

Ancak çok geçti.

Onları görmüşlerdi.

Yanına doğru ilerledikleri, yük arabasını süren Ithicanalı

konuşmaya başladı. "Aster bir Maridrinalı'yla düşüp kalktığını öğrenirse seni ölesiye döver, Raina. Özellikle de nöbetteyken yaptığını duyarsa. Kıçını kaldırıp doğruca köşene dönersen, az önce gördüklerim hakkında çenemi kapalı tutmayı düşünebilirim."

Kadın cevap vermesini beklemeden eşeğin yularını çekti. Yavaşça köşeyi dönerek uzaklaşmaya başladığında yanındaki diğer Ithicanalılar tek kelime etmeden onu takip etti.

"Aster kim?" diye sordu Keris.

"Babam."

"O gemiye binmen için bir sebep daha."

Raina cevap vermedi, yalnızca onu kolundan çekip kervanın arkasından götürmekle yetindi. Yolun ilerisinde, maiyetindeki herkes yer yataklarında doğrulup oturmuştu. Keris onları izlerken birkaçı ayağa kalkmış çizmelerini giyiyordu, etraftaki şarap şişelerine bakılırsa hepsi olması gerekenden çok daha ayık görünüyordu. Ayrıca hepsi yaklaşan kervan dışında her yere bakıyordu.

Keris'in tüyleri ürperdi. "O kervanda ne var?"

"Harendell'den gelen mallar. Muhtemelen çeliktir."

Kılıçlar.

Gerçekleşmek üzere olan her şey Keris'in yüzüne tokat gibi çarptığında Raina'yı geldikleri yöne doğru itti. "Kaç!"

O bunu söyler söylemez, maiyetindeki adamlar vagona zıplayıp örtüleri kaldırarak parlayan çelik kılıçları ortaya çıkardı. Bir an sonra vagondaki kılıçları ellerine almış, kendi silahlarını çeken Ithicanalı muhafızlara saldırıyorlardı.

Raina oradan kaçmak yerine kılıcını çekip kendini çatışmanın ortasına attı. Ithicanalıların çoğu çoktan etkisiz hale getirilmişti, Keris'in maiyeti silahlarını kaldırarak Raina'ya doğru döndü.

"Raina!" Keris onu yakalamak için var gücüyle arkasından koştu.

Raina adamlardan birinin kılıcını savuşturdu, dizine bir tekme atıp karnını deşti. Tam başka birine saldırmak üzereydi ki arkasında bir gölge belirdi. Karanlık şekil vagonun arkasından ortaya

çıkarken Keris, Güney Kalesi'ndeki saygısızlık eden askeri tanıdı, gözleri sevinçle parlıyordu.

Keris yere düşen kılıçlardan birini kaparak, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Oysa artık çok geçti.

Adam sırtarak kılıcını Raina'nın sırtına sapladığında kılıcın ucu göğsünden dışarı çıktı. Adam kılıcı geri çektiği sırada Raina'nın soluğu kesildi ve Keris kendini öne doğru atıp onu yere düşmeden tuttu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Onlar müttefikimiz!"

Ne yazık ki değillerdi, Keris bunu biliyordu. Daha doğrusu babasının, Ithicana'nın müttefiki olmadığını biliyordu.

Raina'yı yere bırakıp ellerini göğsündeki açık yaraya bastırdı. Parmaklarının arasından kan fışkırıyor, Raina nefes almak için çabalarken ağzı sessizce açılıp kapanıyordu. Yaşamak için savaşıyordu.

Uzakta bir yerlerde, babasının askerleri el yordamıyla köprünün zeminini yokluyordu. Bir an sonra tahta menteşelerle bağlı taş bir kapak sessizce açıldı ve hava taze deniz kokusuyla doldu. "Tam kadının söylediği yerde," diye mırıldandı içlerinden biri. "Aşağı inip kapıdan dışarı çıktığınızda kendinizi Merkez Kale'nin önünde bulacaksınız."

Kadın.

Lara.

Raina'yı kılıçtan geçiren adam, Keris'in görüş alanına girdi. "Korkarım Harendell gezinizi kısa kesmek zorundayız, Ekselansları. Biz Ithicana'yı işgal ederken akıllı, küçük bir prens olup burada uslu uslu duracak mısınız, yoksa ellerinizi bağlamak zorunda mı kalacağız?"

Keris öne atıldı ama asker hazırlıklıydı. Göz açıp kapayıncaya kadar üç kişi üzerine çullanıp onu yere yığdığında bir diğeri önce ayak, sonra el bileklerini iplerle bağladı. Açtıkları kapaktan aşağı inmeden önce, vagonda kalan diğer silahları yüklenmeye devam ettiler.

Artık kalbinin gümbürtüsünden ve Raina'nın hırıltılı, ıslak nefeslerinden başka bir ses yoktu. Raina ile göz göze geldi. "Bilmiyordum."

Kadının yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu istediğim son şey bile değil." Gözleri yanıyordu. "Savaştan bıktım. Sonu gelmeyen dövüşten bıktım. Harendell'e gitmemin sebebi buydu... Kitaplar yüzünden değil, öldürmeyi daha fazla kaldıramadığım içindi. Farklı bir hayat istiyordum."

Nafile kelimelerdi.

Nafile duygulardı.

Ona bakan gözler artık cam gibi donuktu.

@novaebook

4
ZARRAH

Zarrah kılıcını Maridrinalının boğazına saplayıp ardından yere düşmesine izin verdi. Askerlerinin cesetleri sıraladığı yere doğru yürürken, son bir kez ağzını açıp kapatan adamın nefes sesleri havayı dolduruyordu. "Kaç kişi var?"

En yakın arkadaşı ve sağ kolu Yrina, bir çiftçinin cesedinin yanında eğildiği yerden kalktı. "On kişi olduğunu sanıyoruz. Küllerin içine bakmadan önce alevlerin dinmesini beklemek zorundayız."

Çok fazla. Zarrah bakışlarını ölü bedenlerin üzerinde gezdirirken bile midesi oyuluyordu, hepsi çiftçiydi. Hepsi Valcottalıydı. Hepsi korumak için yemin ettiği insanlardı. "Aralarında çocuk var mı?" Sorması kolay bir soru değildi ama kendini zorlayıp cevabı beklerken mide bulantısını bastırmak için yutkundu.

Yrina başını salladı. "Savaşacak durumda olanlar yağmacıları oyalarken, çocuklar ve hastalar ormanda saklanmış. Küçük bir teselli."

Küçük olduğu kesindi. O çocukların çoğu artık Zarrah gibi savaş yüzünden yetimdi. Tıpkı onun gibi, Maridrinalıların ailelerini katledip evlerini yıktığına şahit olmuşlardı. Bu an kaderlerini sonsuza dek değiştirecekti. İçlerinden kaçının bir daha bu şekilde canlarının yanmaması için eline silah alacağını merak ediyordu. Kim bilir kaç tanesi, ülkelerinin baş düşmanına karşı mücadeleye katılacak ve Zarrah gibi hayatlarını Sonsuz Savaş'ta zafer kazanmaya adayacaktı.

"Daha kötüsü olabilirdi," dedi Yrina. "Bütün ailelerin her bir ferdini kaybedebilirdik ama kaybetmedik. Onlara yardım etmek için tam zamanında geldik, hepsi senin sayende."

Herkesi kurtarmak için zamanında gelemedik, diye düşünürken Zarrah öldürülen çiftçinin Maridrinalı askerlerin kılıcıyla deşilen karnına baktı.

Limana vardıkları anda Nerastis donanmasının komutasını devralmış, kuzeni Bermin'in kumandan unvanının elinden alınması hakkında öfkelenmesini duymazdan gelmişti. İlk icraatı sınırlarda nöbet tutan gözcülerin sayısını üçe, kırsal kesimin yukarısından aşağısına uzanan bekçi kamplarının sayısını ikiye katlamaktı. Aldığı önlemler çoktan meyvesini vermiş, askerleri birden fazla yağmacı çetesini hain planlarını gerçekleştiremeden yakalamıştı. Ne var ki Maridrinalı sıçanlar bu tür çatışmalarda nesillerdir ustaydı ve bugün başına gelenlerden anlaşıldığı üzere, taktiklerine alışıyorlardı.

"İşaret borusunu çalmak bir hataydı!" Zarrah'ın arkasından derin bir ses kükredi. "Fark ettirmeden gelseydik, onların iki katı leşimiz olurdu."

Zarrah gözlerini cesetlerden ayırınca eyer üstündeki kuzeni Bermin'le karşılaştı, devasa beygiri kana bulanmıştı ve kuzeni de aynı şekilde kan içindeydi. "Görünüşe bakılırsa kaçan birkaç sıçandan fazlasını yakalamayı başarmışsın."

"Birkaç tanesini." Bermin yere tükürdükten sonra atından indi. "Atları hızlı, bu yüzden çok daha fazlası sınıra dönüp kaçmayı başaracak. Geldiğimize dair onları uyarmamış olsaydın ellerine böyle bir fırsat geçmezdi."

Bu, anlaşamadıkları birçok stratejiden biriydi. Bermin çatışmalara fark ettirmeden yaklaşıp olabildiğince fazla Maridrinalıyı öldürmeyi tercih ederken, Zarrah işaret borularını çalarak onların kaçmasını sağlamaktan ve böylece mümkün olduğunca çok Valcottalının hayatını kurtarmaktan yanaydı. Ancak Bermin'le aralarındaki en büyük fark, Zarrah'ın savaş stratejisini asla tek bir unsura bağlamamasıydı.

Bu düşünce Zarrah'ın aklından geçer geçmez Yrina, "Duman," dedi ve gruptakilerin hepsi dönüp uzakta yükselen kırmızı dumana baktı. Zarrah memnuniyetle gülümseyerek yeniden Bermin'e döndü. "Onları *senin* öldürmemiş olman kaçmayı başardıkları anlamına gelmez. Onları vurmak için bekleyen okçularım vardı."

Kuzeni kalın kollarını göğsünde kavuşturarak öfkeyle nefes verdi. "Birliklerimizin büyük kısmını savunmaya ayırıyorsun, Zarrah. Sınırı geçeli haftalar oldu. Bu bizi zayıf gösteriyor. Valcotta'yı zayıf gösteriyor."

Zarrah'ın stratejileri sayesinde Maridrinalılar son haftalarda, Bermin'in son bir yılından çok daha fazla asker kaybetmişti. Bu yüzden Zarrah, sıçanlar yaralarını yalarken tükürdükleri sözcüğün *zayıf* olduğunu hiç sanmıyordu.

"Piçlerin kellelerini toplayın," diye emrederek atının dizginlerini bir askerinden aldı. "Cesetleri yakın." Yrina'ya dönüp askerlerinin ölen çiftçilere mezar kazmak için orada kalmalarını emretmek üzereydi ki bazı hareketlenmeler dikkatini çekti. Zarrah gözlerini güneşten korumak için gölge yaparak, çalılıklara dikkatle baktı. Orada gizlenen biri vardı. "Bütün çocukları bulmamış mıydınız?"

"Bulduk," diye cevapladı Yrina ama Zarrah çoktan zararsız olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırmış halde, çalılara doğru yürümeye başlamıştı. Çocuk dehşete düşmüş olmalıydı, Zarrah her ne kadar Valcottalı olsa bile hâlâ bir askerdi. "Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle. "Artık dışarı çıkabilirsin. Burası güvenli."

"Zarrah!" diye seslendi Yrina. "Geri çekil."

Zarrah arkadaşını duymazdan geldi çünkü bu çocuğun ne kadar korktuğunu biliyordu. Dehşeti biliyordu. Bundan kurtulmak için nasıl dua ettiğini hatırlıyordu. "Gel, sana yardım edeyim."

Çalıların arasından bir şekil fırladı. Çocuk değil, bir adamdı.

Maridrinalı bir askerdi.

"Geber, seni Valcottalı sürtük!" diye bağırarak kılıcıyla ona saldırdı.

İçgüdüleri harekete geçti.

Zarrah eğilerek kılıçtan kaçıp yerde yuvarlandıktan sonra hızla ayağa kalktı. Silahını çekerek, Yrina ve diğerlerinin saldırmasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Fırsatın varken kaçıp gitmeliydin."

"Senin kanını döktükten sonra ölmeyi tercih ederim," diye tıslarken adamın gözleri nefretle parlıyordu.

Ancak adamın nefreti onunkinin yanında hiçbir şeydi.

Darbesiyle adamın kılıcını düşürdükten sonra tekrar saldırıp ayaklarını yerden kesti.

Asker yere yığıldığında Zarrah kaburgalarına tekme atarak onu yüzüstü çevirdi. "Silahını yerden al."

Asker kılıcını eline alıp sallanarak ayağa kalktı. Ardından ona saldırdı.

Zarrah asasını gözle görülemeyecek bir hızla savurarak askerin hamlesini engelledi, ardından kalkanının altından yuvarlanıp koluna indirdiği darbeyle kemiğini kırdı. Maridrinalı asker çığlık attı ve kılıcını yere düşürdü.

"Tekrar denemek ister misin, yoksa kaçmayı mı tercih edersin?"

"Okçularının beni sırtımdan vurabilmesi için mi?" diye sordu asker. "Seni duydum, Valcottalı. Buradan kaçış yok."

"Belki şansın döner." Zarrah öne doğru atılınca, Maridrinalı asker sendeleyerek onun ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Sıçanlar küçük, karanlık yerlere girmekte ustadır."

"Geri çekilmemize izin vermek zorundasın," diye tısladı. "Kurallar böyle. Kurallar her zaman böyleydi!"

Zarrah öfkeden çılgına döndü, gözünü kan bürüdü çünkü bu katil kaçmayı hak etmiyordu. Valcotta halkına gösterdiğinin öte-

sinde bir merhameti hak etmiyordu, yani *hiçbir şeyi* hak etmiyordu. "Kurallar değişti." Ardından asasını var gücüyle savurdu.

Asa yüksek sesli bir çatırtıyla adamın kafatasına çarptı. Asker kaya parçası gibi yere düşse de Zarrah ona tekrar vurdu çünkü hızını alamamıştı. Halkının çocuklarını yetim bırakan Maridrinalılardan intikam almayı asla bırakmayacaktı.

Ta ki onu yetim bırakan Maridrina Kral'ından intikamını alana kadar.

Saatler sonra, Zarrah atının üzerinde birliğinin ahırının avlusuna girerken minarelerden dalgalanan mor sancakların sesi kulaklarında çınlıyordu. Nerastis uzun yıllar önce Valcotta'nın kontrolü altında hızla gelişen bir şehirken, bu saray imparator ve imparatoriçenin kış konağıydı, şimdiyse burada askerlerden başka kimse yoktu.

Maridrina'nın önceki saldırılarından kalan çatlak taşlar da üzerlerine tahta çakılarak kapatılan pencereler de onarılmamıştı. Beyaz duvarlar yanık ve is lekeleriyle dolduydu, kulelerden biri harabeye dönmüştü. İçerisi nispeten daha iyi durumdaydı; bir zamanlar paha biçilemez sanat eserlerinin asıldığı duvarlarda artık yalnızca soğuk gölgeler vardı, eşyalarsa ucuz ya da eski püsküydü. Yüz yıl öncesine kadar partiler verilen, Valcotta sosyetesinin en üst makamlarını ağırlayan gösterilerin sergilendiği odalar artık sıra sıra ranzalarla, askerlerin eşyalarıyla doluydu. Eskiden yemek odasını gökkuşağı renkleriyle aydınlatan devasa avizenin, uzun zaman önce ölmüş Maridrinalı bir prens yüzünden Anriot Nehri'nin dibini boyladığı söylenirdi.

Valcotta'nın tek tesellisi, nehrin kuzey tarafındaki Maridrina sarayının da benzer şekilde harabeye dönmesiydi. Her iki taraf da şehrin kontrolünü almadığı için tadilatlara kaynak ayırmanın gereksiz olduğunu düşünüyordu.

Zarrah, "Kelleleri nehrin kenarına götürüp karşı kıyıya fırlatın," diye emir verdi. "Saraylarına nişan alın."

"Bu emri dikkate almayın," dedi tanıdık bir ses. Zarrah başını

kaldırınca, Valcotta İmparatoriçesi Petra Anaphora'yı sarayın girişinde dururken buldu.

Zarrah atının dizginlerini bırakıp elini kalbine bastırdı, saygıyla başını eğdi. "İmparatoriçe Hazretleri. Bağışlayın, geldiğinizden haberdar edilmedim."

"Sürpriz olmasını istediğim içindir, Kumandan." İmparatoriçe basamakları inerken mücevherlerle bezeli sandaletleri taş zeminde yumuşak izler bırakıyor, ipek elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgilere ve ipeksi siyah saçlarındaki beyaz tellere rağmen, Petra Anaphora bir zamanlar ün salan güzelliğini koruyordu. Askeri eğitimine kararlılıkla bağlı olması sayesinde vücudu yağsız ve kasları sertti, kısa bluzunun açıkta bıraktığı karnı Zarrah'ınki kadar düzdü.

Yaklaşıp başını ellerinin arasına alarak onu iki yanağından öptü. "Sevgili yeğenim, çok uzun süredir ayrı kaldık."

Zarrah'ın damarlarına bir sıcaklık yayıldı, teyzesinin varlığı onu her zaman rahatlatırdı. "Bu şerefi neye borçluyuz?"

"Korkarım ki zorunluluğa." Teyzesi koluna girip onu kapıya doğru çekti. "Stratejimizi değiştiriyoruz." Gözlerini kellelerin bulunduğu çuvalı tutan askerlere çevirdi. Bermin elini kalbine bastırmış halde yanlarında duruyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Yakın şunları."

Zarrah gözlerini kırpıştırdı. "Ama biz böyle..."

"Yapmayız, değil mi?" Teyzesi sertçe başını salladı. "Güven bana. Bu katil sıçanları, Anriot'ın karşı kıyısındaki yoldaşlarının yanına fırlatıp Valcotta'ya saldırmaya kalkışanları nasıl bir kaderin beklediğini göstermeyi benden çok kimse isteyemez ama koşullar bunu gerektiriyor."

"Peki, ne değişti?"

"Uzun zamandır beklediğim fırsat sonunda önümüze çıktı. Şimdi daha rahat bir odaya geçip bu fırsatı değerlendirmek için yapılması gerekenleri tartışalım."

Kraliyet dairesine doğru ilerleyip kendilerini yumuşak minderlerin üzerine bırakırken teyzesiyle birlikte seyahat eden hizmetkârlar, onlara şarap ve bu duvarların içinde normalde bulunandan çok daha kaliteli yiyecekler servis etti.

Havadan sudan konuşmalarla vakit kaybetmek teyzesinin tarzı değildi, "Silas köprüye saldırarak baş edemeyeceği kadar büyük bir işe kalkıştı. Tahmin ettiğim gibi, Ithicanalılar her cephede hâlâ ona karşı mücadele ediyor ve etmeye devam edecek. Savaşmak kanlarında var, üstelik bizimkinden bile fazla. Yenilgiyi kabul etmeyeceklerdir," dedi.

Güney Kalesi'nde yaşananları düşününce Zarrah'ın midesi ağzına geliyordu, Maridrinalıların elinden ne gibi zalimlikler çıktığını en iyi o bilirdi. Şimdiden Ithicanalıların cesetlerini köprüden asmaya başladıklarına dair raporlar gelmeye başlamıştı ve Zarrah her zaman kendini satır aralarını okumaya zorluyordu. İşgale bizzat sebebiyet vermemişti ancak engellemek için de hiçbir şey yapmamıştı. Buna rağmen ona öğretildiği gibi sessiz kalıp teyzesinin kendi amaçlarına dair açıklamalarını dinledi. Maridrina'nın köprüyü elinde tutma çabası, onları Valcottalıların kılıçlarına karşı savunmasız bırakacaksa buna değerdi.

Değmek zorundaydı.

"Silas onlarca asker kaybetti," diye devam etti teyzesi. "Yakında Ithicana'ya daha fazla asker göndermesi gerekecek, yoksa zorlukla kazandığı ödülünü kaybedecek ve askerleri bulabileceği yalnızca bir yer var."

"Nerastis'teki birlikler."

Teyzesi gülümsedi. "Doğru. Askerlerini burada tutması için bir bahane vermeyerek, onun bu kararını teşvik edeceğiz."

Zarrah'ın zihninde bir anlayış parladı. "Buradaki birlikleri azalana kadar bekleyip geride kalanların üzerine yürüyerek, Nerastis'i bir kez daha kontrol altına alacağız."

"Aynen öyle." Teyzesi şarabından büyük bir yudum alırken gözleri parlıyordu. "İki ödülü birden elde etmeyi umuyor olamaz, yani aralarında bir seçim yapması gerekecek. Köprüyü ele geçirmeye hayatının büyük bir bölümü boyunca takıntılı oldu."

"Ithicana'nın kaybı bizim kazancımız."

Savaşın bedeli buydu işte, Zarrah bunu herkes kadar iyi biliyordu. Zafer kazanmak için fedakârlık yapılması gerektiğini biliyordu ve Valcotta'nın ağır bir darbe vurma fırsatını nasıl kul-

lanacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Ne var ki gözlerini her kapattığında, zihninde köprüden asılan çocuk cesetlerinin belirmesine engel olamıyordu.

Aralarında uzayan sessizliğin ardından teyzesi, "Ithicana çatışmasında tarafsız kalmamızı desteklemiyorsun." dedi.

Bu bir soru değildi, yorumdu ve bu yüzden Zarrah karşı çıkmaya zahmet etmedi. "Müttefik olmasak bile, Ithicana düşmanımız değil. Maridrina ise öyle. Bize avantaj sağlamasına rağmen, kendi çıkarımız için sıçanların dostlarımızı ezmesine izin vermek bana hiç doğru gelmiyor."

"Seninle aynı fikirdeyim ancak Aren Kertell bize başka bir seçenek bırakmadı." Bir hizmetkâra kadehlerini doldurmasını işaret eden teyzesi, ağzına bir çikolata atıp dalgın bakışlarla bir sonraki kelimelerini tarttı. "Herkesi kurtarmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum, canım ama bu her zaman mümkün değildir. Bazen seçim yapman gerekir ve güç senin elinde olduğunda, fedakârlıklar yüz kat daha zordur. Müdahale edip Güney Kalesi'ni uyarmaya çalışsaydık, Maridrina istilasının başarısızlığından bizi sorumlu tutup güneyde tüm gücüyle bize saldıracaktı. Bu durumda toprağı sulayan kan Ithicanalıların değil, Valcottalıların olurdu."

Teyzesinin sözleri gerçekten mantıklıydı, yine de Zarrah midesindeki acı hissi atamıyordu. "Bu, işlerini kolaylaştırmamız gerektiği anlamına gelmez. Onlara saldırırsak, Ithicana'nın toparlanma şansı olabilir."

"Onlar kazanırken biz kaybederiz." Teyzesinin sesi duygusuzdu. "Bize ait olanı felaket boyutunda büyük kayıplar yaşamadan geri almak için on yıllardır ilk kez elimize fırsat geçti ve sen bunu heba etmeyi mi istiyorsun?"

"Ben..." Zarrah yutkundu, teyzesine olan sadakatiyle doğru olanı yapma hissi arasında kalmıştı. "Silas, Nerastis'teki asker sayısını düşüreceğine dair bir belirti göstermedi. Hayatta kalan son prens, yanında üç yüz yeni askerle geldiğinden beri acımasızca yağmalıyorlar. Tarafsızlığımızı faydalanmaya çalışacakları bir zayıflık olarak görmeleri riskiyle karşı karşıya kalmaz mıyız?"

Bir kez daha elini salladı. "Silas, vârisini güçlü göstermek zorunda. Prens öldüğünde, ki dedikodular doğruysa bu kaçınılmaz, Silas askerlerini geri çekecek. İşte o zaman saldıracağız."

"Peki, o zamana kadar kaç sivili kaybetmeyi göze alıyoruz?" Zarrah tüm çabalarına rağmen ses tonundaki hayal kırıklığını saklayamadı. "Maridrinalıların cinayetlere karşılık vermeyeceğimize inanmaları için kaç Valcottalı ölecek?"

"Senin başarılı savunma stratejilerinin sayesinde, çok fazla kayıp vermeyeceğimizi umuyorum. Ancak gerçek şu ki ses tonundan hoşlanmadım, Kumandan. Kiminle konuştuğunu unutma."

Zarrah gözlerini kaçırarak teyzesinin oturduğu geniş ipek mindere baktı. "Affedersiniz, İmparatoriçe. Nerastis'e bir Veliant gelince duygularıma hâkim olamadığımı fark ediyorum."

Üstelik sadece bir Veliant değildi, gelen Veliaht Prens Keris'ti. Silas'ın oğulları içinde Nerastis'e komuta edenlerin en sonuncusu, yağmalar sırasındaki kana susamışlığıyla babası olacak canavarı aratmıyordu. Yrina'nın dün sunduğu raporda, casuslarının nihayet Sıçan Kral'ın vârisini gördüğünü bildirmişti. Bir kız olacak kadar güzeldi ve elbette Veliant mavisi gözleri vardı.

"Veliant ailesini öldürme arzunda yalnız değilsin," dedi imparatoriçe. "Onun varlığı Nerastis'teki her Valcottalının kanını kaynatıyor fakat öfkemizi beslemeliyiz. Bir kılıca dönüştürüp saldırmak için doğru zaman geldiğinde Maridrinalılara karşı kullanmalıyız. Senin öfken, küçüğüm..." Aralarındaki mesafeden ona uzanıp Zarrah'ın yanağını okşadı. "Hepsinden daha sivri bir kılıç olacak. Prens bozuntusunun kellesini bizzat *senin* alacağına dair kalbimde hiç şüphe yok."

"Bu benim için onurdur."

"Başarılı bir kumandan olduğunu çoktan kanıtladın. Günün birinde daha da başarılı bir imparatoriçe olacaksın."

İmparatoriçe. İmparatoriçe Petra'nın, İmparatorluk vârisi olarak öz oğlu yerine yeğenini tercih ettiği hakkında yıllardır dönen dedikodulara rağmen bu isteğini Zarrah'ın yüzüne karşı ilk defa söylemişti. "Şeref verdiniz, teyze. Hem de çok."

"Sen benim kızım gibisin, canım." İmparatoriçe öne eğilerek

onu alnından öptü. "Benim bedenimden doğmuşçasına, zihnen ve ruhen bana benziyorsun. Ben öldükten sonra Valcotta için kurduğum hayalleri gerçekleştirecek olan sensin." Teyzesinin koyu kahverengi gözleri bir gülümsemeyle ışıldadı. "Eğer Tanrı merhametliyse, seni tam potansiyeline ulaştırmak için bana uzun yıllar bahşeder."

Zarrah kendini gülümsemeye zorlasa da on dört yaşından beri onu büyüten kadını kaybetme düşüncesi midesinin kasılmasına neden oluyor, göğsünde aşina olduğu bir panik yükseliyordu. "Ben de bunun için dua ediyorum, teyze. Böyle bir şey mümkün olsaydı, ölümsüz olmanızı dilerdim."

İmparatoriçe kahkaha atıp ardından Zarrah'ı kollarına alarak sıkıca sarıldı. Zarrah gözlerini kapatıp çocukken yaptığı gibi teyzesinin kalp atışlarını dinleyince tedirginliği azaldı.

"Acını herkesten daha iyi anlıyorum, canım," diye mırıldandı teyzesi. "Acını kendi acım gibi yaşıyorum. Söz veriyorum, birlikte Silas Veliant'tan intikam alacağız."

Bu söz, annesinin öldürülmesinden sonraki karanlık günlerde Zarrah'a devam etme gücü vermişti. On dört yaşındayken annesi, yani imparatoriçenin küçük kız kardeşiyle birlikte Nerastis'in güneyine bir saatlik yolculuk mesafesindeki bir arkadaşının malikânesini ziyarete gitmişti. Şafak vaktinden hemen önce Maridrinalı süvariler saldırmış, muhafızları ve hizmetkârları katletmişti. Ardından villaya saldırmışlardı.

Zarrah, annesinin canını bağışlamaları için yalvarışını dün gibi anımsıyordu. Annesi, kızının *yaşamasına* izin verirlerse ne isterlerse yapacağını söylemişti. Kral Silas Veliant'ın bu isteği kabul ederken attığı kahkahaları hâlâ kâbuslarında görüyordu. Zarrah çığlıklar atarken kral, annesinin güzel başını kesmiş ve adamları da bedenini bahçenin ortasında çarmıha germişti.

Ancak sözünü tutmuştu.

Annesinin başını kucağına yerleştirerek Zarrah'ı çarmıhın altına zincirlemişlerdi. Tam *iki gün* boyunca çığlıklar atıp ağlamış, sıcak güneş annesinin bedenini çürüttüğü için üzerine kan ve daha kötüsü damlarken bağlarından kurtulmaya çalışmıştı.

Sonra da imparatoriçe gelmişti.

Askeri birliğiyle birlikte dörtnala villaya girmiş, Zarrah'ı zincirlerden bizzat kurtarmıştı. Vücudundaki kiri temizleyip dehşet içinde uyandığı gecelerde ona sıkıca sarılmıştı. Haftalarca hıçkırıklara boğulduğuna şahit olduktan sonra Zarrah'ın eline bir asa vererek, "Gözyaşları anneni geri getirmez. Bütün kederini, öfkeni ve tutkunu kullanarak kendini bir silaha dönüştürüp bu kaderin başka bir Valcottalı çocuğun başına gelmesini önlemek için savaş. Sana söz veriyorum, yaptıkları için Silas Veliant'ın *kanını* akıtacağız," demişti.

Zarrah asasını bir daha elinden bırakmamıştı, günden güne kendini koruyamayan zayıfları koruma arzusuyla beslenmişti. İmparatorluk'taki en iyi askerlerden ders alıp onlarla dövüşerek, çok az kişinin karşısına çıkmaya cesaret edebileceği bir savaşçı haline gelmişti. Hem acımasız hem tehlikeliydi, yüzlerce Maidrinalı yağmacı onun ellerinde can vermişti. Tüm bunlara rağmen bazı geceler yüzüne damlayan kanın yankısını hissederek, Silas Veliant'ın bir sürüngeni andıran soğuk azur mavisi gözlerini ve Zarrah çığlıklar atarken onun kahkahalarla gülüşünü görerek uyanırdı.

Kapıda bir tıklama duyulduktan bir an sonra teyzesinin koruması Welran içeri girdi. "İmparatoriçe." Yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Maiyetiniz yola çıkmaya hazır."

"Birlikte geçirdiğimiz zaman hep çok kısa sürüyor, bir tanem." İmparatoriçe ayağa kalktı, kollarındaki altın bilezikleri sallayarak hacimli ipek pantolonunu düzeltti. "Ancak eğer Pyrinat'ı uzun süre başıboş bırakırsam, asilzadeler birbirleriyle didişmeyi bırakıp bana komplo kurmaya başlarlar, bu yüzden gidip kimin hükümdar olduğunu hatırlatmalıyım. Dönüş yolunda hepsinin villasını ziyaret edeceğim, ailelerinin nerede yaşadığını bildiğimi unutmamaları daha iyi."

"Halkın seni seviyor, teyze." Zarrah ayağa kalktı. "Sana karşı isyan başlatmaya cüret etmezler."

"Asilzadelerden bahsediyorum, halktan *değil*." Teyzesi Zarrah'ın burnuna dokundu. "Ayrıca sevginin siyasette yeri yoktur."

Birlikte sarayın koridorlarında yürüdüler, kalabalık bir şeref kıtası avluda onları bekliyordu. Kuzeni Bermin de yanlarında durmuş, onlarla bekliyordu.

"Anne." Elini kalbine bastırdı. "Sana veda edip güvenli bir yolculuk dilemeye geldim."

"Kuzeninin emirlerine uymadığın kulağıma gelirse ayrılığımız kısa sürer, Bermin," diye tersledi imparatoriçe. "O benim seçilmiş vârisim ve ona saygısızlık edersen, bana saygısızlık etmiş olursun. Anlaşıldı mı?"

Zarrah içten içe ürperdi ancak Bermin yalnızca başını eğmekle yetindi. "Nasıl istersen öyle olacak, anne."

"Güzel." İmparatoriçe onu bekleyen atın yanında duraksadı. "Zafer kazanmanın birçok yönü vardır, bir tanem ama bu yönlerin en can alıcısı zamanlamadır. Kışkırtma ne kadar büyük olursa olsun, birliklerimizi Anriot'ın bu kıyısında tutacaksın." Ardından daha yakına eğildi, Zarrah sıcak nefesini kulağında hissetti. "Prens bozuntusu kendini öldürtüp askerleri Ithicana'yla savaşmak için güneye döndüğünde saldıracağız."

Zarrah elini göğsüne bastırdı. "Emredersiniz, İmparatoriçe. Güvenli yolculuklar."

Teyzesi hızlı bir hareketle atına binip tek kelime daha etmeden maiyetiyle birlikte şehre doğru yol aldı.

Hemen ardından bir süvari dörtnala yanlarında belirdi.

Gelen bir gözcüydü.

"Yağmacılar," dedi adam nefes nefese, ağzından köpükler fışkıran atından inerek. "Bir köye saldırmışlar."

Maridrinalılar *asla* bir günde iki defa saldırmazdı. Zarrah'ın midesi ağzına geldi. "Gözcülerimizi nasıl aşmışlar?"

"Çölün sınırı boyunca güneye ilerlediklerini, ardından iç kısımlara girip aynı yoldan geri döndüklerini sanıyoruz. Devriye birlikleri vardığında çoktan gitmişlerdi. Kırk üç ölü var, hepsi çiftçiler ve aileleri."

Kırk üç. "Çocuklar da var mı?"

Gözcü kederle başını sallayınca Zarrah midesindekileri çıkarmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Korkak hamamböcekleri," diye tısladı Bermin. "Vakit kay-

betmeden misilleme yapmalıyız. Birliklerine saldırıp döktükleri kanın bedelini ödetmeliyiz."

"Hayır." Zarrah boğazına yükselen safrayı yuttu. "İmparatoriçenin kesin emri var. Ne sebeple olursa olsun, Anriot'ı geçmeyeceğiz." Yrina'ya doğru baktı. "Devriyeleri artırın."

"Emredersiniz, Kuman..."

"Hiçbir şey yapmamak bizi zayıf gösterir," diye araya girdi Bermin. "Ölenlerin onuruna leke sürer."

Öfke ve suçluluk içini kemiriyordu ancak Zarrah avuçlarını bacaklarına bastırıp ölçülü bir tavırla kuzenine baktı. "Ancak imparatoriçe tam olarak böyle yapmamı emretti."

"Kırk üç ölü var, Zarrah! Çoğu daha çocuk! Maridrinalılar yok edilmekten başka bir şeyi hak etmeyen sıçanlar!"

Hırsı ve tutkusuyla askerler onu savaşta severek takip ederdi ancak Bermin kendi kılıcının ötesini göremiyordu. "Zamanı gelince intikam alacağız ama henüz zamanı gelmedi, kuzen."

Bermin soğuk bakışlarla onu süzdü, devasa gövdesiyle önünde dikilip küçümseyici bir tonla, "Uslu küçük, Zarrah. Kusursuz çocuk, Zarrah. Şerefini ayaklar altına almak pahasına bile olsa teyzeciğinin emirlerini hep dinler," dedi.

Zarrah ağır ağır nefes verdi. Kumandan yetkisi elinden alındığından beri, Bermin'in onu hata yapmaya itme çabaları artmıştı. Ancak kuzeninin aksine, Zarrah'ın az da olsa iradesi vardı. "Doğu sınırındaki devriyeleri artırın. Ölenlerin öcünü alamasak bile, en azından yaşayanları koruyabiliriz. Onları yakalarsanız, asla merhamet göstermeyin." Ardından ekledi. "Şimdi izninizle, saat geç oldu. Yapacak başka işlerim var."

Yrina'nın emirleri verdiğini duydu, ardından kulağına ona yetişmek için koşan arkadaşının ayak sesleri geldi. Koridorlardan birlikte geçtiler. Zarrah'ın yatak odasına ulaşıp kapıları kapattıktan sonra Yrina, "Şu aptaldansa bir kaya parçasıyla akraba olduğuna inanmak daha kolay geliyor. İmparatoriçe hazretleri, bebekken onu kafasının üstüne mi düşürdü acaba? Hatta belki birkaç defa?" dedi.

Zarrah şakaklarını ovuyordu. "Kimse onun cesaretiyle boy

ölçüşemez, askerleri onun için kendini ateşe atar. Bu hiç de küçümsenecek bir şey değil."

Yrina bir elini kaldırdı. "Cesaret." Sonra diğerini kaldırdı. "Aptallık. Askerleri kendini istedikleri yere atabilirler, ben olsam Bermin için şuradan şuraya adım atmazdım."

Zarrah cevap vermeden geniş pencerelere doğru ilerleyip gittikçe çöken geceyi izledi. Valcotta sarayı Nerastis'in güney kıyısında bir tepenin üzerine tünemişti, böylece olduğu yerden devasa şehri baştanbaşa görebiliyordu. Geceleri manzara çok güzel olurdu; renkli ışıklar ve yanıp sönen alevlerden oluşan bir deniz gibi görünür, şehrin tam ortasından geçen Anriot Nehri bir yılan gibi kıvrılırdı. Öte yandan gölgelerin sakladığı binaların çoğu harabeye dönmüştü. Sokaklar çöp kokuyordu ve Anriot'ın bataklığa dönen kıyıları, nehrin sakinleri tarafından henüz tüketilmemiş sayısız çürüyen cesede ev sahipliği yapıyordu.

"İmparatoriçe neden böyle bir emir verdiğine dair bir gerekçe sundu mu?" diye sordu Yrina. "Misilleme yoluna gitmemek pek tarzı değildir."

Zarrah imparatoriçenin niyetini arkadaşına açıkladı ancak Yrina'nın alnındaki kırışıklar daha da derinleşti. "İyi bir strateji ama bizim için bedeli ağır olacak. Maridrinalılar misillemeden korkmazsa yağmalamak için iştahları gittikçe artacak, ayrıca hepsini durduramayız. Silas'ın, Ithicana'daki ordularına takviye yapmak için askerlerini buradan çekmesini beklerken yüzlerce sivili kaybedebiliriz."

"İmparatoriçe zekidir." Zarrah bu sözleri kendisine mi, yoksa Yrina'ya mı söylüyordu emin değildi. "Maridrina'yla nasıl savaşacağını bilir, hayatı boyunca bu savaşı yürüttü."

"Peki, bu plana katılıyor musun?"

"Tabii ki katılıyorum." Kelimeler dudaklarından hiç tereddüt etmeden döküldü çünkü teyzesi onu *asla* yanlış yola sokmamıştı. Buna rağmen... Zarrah teyzesinin, Maridrina'ya güçlü bir darbe indirme arzusunun bir parçası olarak tüm ülkeyi feda edeceğini düşününce hissettiği burukluğu engelleyemiyordu. Teyzesinin planı stratejik açıdan mükemmeldi, sadece... Zar-

rah'a onurdan *yoksun* olduğunu hissettiriyordu. "İmparatoriçenin planı işlerken sınırlarımızı korumak için elimizden geleni yapmalıyız, hepsi bu."

Yrina karşı koymak için ağzını açacak olduysa da tereddüt ederek, "Yarın ilgilenirsin. Bu gece şehre inip eğlenmek ister misin? İçkinin katlanılır olduğu birkaç yer biliyorum, üstelik bir geceliğine dertlerini unutturacak kadar güzel adamlar çalışıyor. Bir eskort ayarlamamı ister misin?" diye sordu.

Zarrah'ın isteyeceği son şey, insanların dört bir yandan akın ettiği gürültülü bir içki evine gitmekti. Şimdi bile güçlükle nefes alabiliyor, midesi bulantılarla buruluyordu. Temiz hava almaya ihtiyacı vardı.

"Başka bir gece gideriz. Yorgunum."

"Hep başka bir gece diyorsun, Zar. Hayatlarımızın büyük bir kısmında yan yana olduk, buna rağmen görevi bırakıp eğlenmeyi seçtiğin geceleri bir elimin parmaklarıyla sayabilirim. Rahatlamak için birkaç saat ara verdin diye Valcotta, Sonsuz Savaş'ı kaybetmeyecek."

Zarrah bir an için düşündü. Parmakla sayılan o zamanları hatırlıyordu, yemin ettiği yoldan biraz olsun saptığı için kendini hayat amacına ihanet ediyor gibi hissetmişti. "Benim için de bir içki al. Sınırlarımızı güçlendirmek için stratejileri gözden geçirmeliyim."

Yrina omuz silkti, ardından elini kalbine bastırdı. "O halde seni rahat bırakayım. Belki yarın savaşma emri gelir. O zamana kadar, içmeye gidiyorum. İyi geceler, Kumandan."

Zarrah, "İyi geceler," diye mırıldanarak kapının tamamen kapanmasını bekledikten sonra balkona çıktı. Denizden tuzlu bir rüzgâr esiyordu, dirseklerini parmaklıklara dayayıp kentin öte yanındaki Maridrina soylularıyla dolup taştığından emin olduğu Maridrina sarayının ışıklı kubbelerine baktı. Bugünkü yağmanın emrini veren veliaht prens de tıpkı soyunun tamamı gibi hamamböceğiydi.

Tıp.

Zarrah'ın alnına sıcak bir damla düştü. Derin bir nefes alıp geriye doğru sendeleyerek eliyle alnını sildi, kan göreceğinden emindi.

Sadece suydu.

Sertçe yutkunarak kendini yukarıya bakmaya zorladı, mantıksız gelse de bir yanı annesinin çürüyen bedenini üzerinde asılı halde göreceğinden emindi. Oysa sadece önceki yağmurların çıkıntılarda biriktirdiği sulardı. Buna rağmen içinde beliren paniğe engel olamıyor, direğe zincirlenip çaresizce beklediği o ana geri dönüyordu. Tanrı yardım etsin, bundan nefret ediyordu. Sıçan Kral'dan nefret ediyordu.

O lanet ailedeki herkesten nefret ediyordu.

Prens bozuntusu kendini öldürtünce... İşte o zaman saldıracağız. Teyzesinin sesi kafasında yankılandı, hemen ardından aklında bir fikir belirdi.

Prensi öldürecekti.

Cinayete kaza süsü verdiği ya da hırslı kardeşlerinden biri tarafından suikast düzenlenmiş gibi gösterdiği sürece, kimse anlamazdı. Prens Keris öldükten sonra onunla birlikte gelen askerler muhtemelen anında kuzeye dönerdi, böylece yağmalar azalmış olurdu. İşte o zaman, teyzesi saldırmaya hazır olana kadar beklemek sorun olmazdı.

Binlerce masum Valcottalının hayatını kurtarmak için katil Veliant pisliklerinden birini öldürebilirdi.

Zarrah içeri girip prensin tasvirini bulana kadar masasının üzerindeki kâğıt tomarlarını karıştırdı. *Sınırlı bir askeri zekâya sahip. Şarap ve gösterişli giysilere düşkünlüğüyle bilinen adı çıkmış bir zampara. Omuz hizasında sarı saçlı. Orta boylu ve narin yapılı. Veliant mavisi gözler.*

Silas Veliant'ın kahkahalarıyla o gözlerin rengini aklından çıkaramıyordu. Zarrah ürperdi, ardından böyle tepki verdiği için kendini azarladı.

Artık kolayca korkutulabilecek küçük bir çocuk değildi, özellikle de bir prens bozuntusu tarafından.

Üzerine Valcotta'nın arması ve Zarrah'ın rütbesinin işlendiği üniformasının mor ceketini çıkarıp içeri fırlattı. Rüzgâr çıplak kollarına sürünerek, tüylerini diken diken ediyordu. Asasını sırtına bağlayıp bir bacağını parmaklıkların üzerinden geçirerek kenara oturdu.

İmparatoriçe, Valcotta birliklerini Anriot'ın bu kıyısında tutmasını emretmişti. Ancak Zarrah'ın kalmasını söylememişti.

Zarrah derin bir nefes alıp aşağı atladı.

@novaebook

5
KERIS

Keris yatakta sırtüstü döndü. Kalbi gümbürdeyerek atıyor, alnından boncuk boncuk ter damlıyordu. İpek çarşaflı yatakta yanında yatan kadın gibi o da nefes nefeseydi.

"Artık gidebilirsin. Pantolonumun cebinde para var, tabii bulabilirsem."

Kadın dirseği üzerinde doğrularak altın sarısı saçlarını omzunun arkasına attı. "Erkekler genelde sonrasında konuşmak ister, Majesteleri."

"Erkekler aptaldır." Keris yüzüstü yattı. "Ama eminim bunu zaten fark etmişsindir."

Kadın hem evet hem hayır anlamına gelebilecek bir mırıldanma sesi çıkardı. "Siz öyle değilsiniz, Majesteleri. İnsanlar oldukça zeki olduğunuzu söylüyorlar."

Keris burnundan soluyarak gülerken, yastığı sesini boğuyordu. "Eminim *onlar* benim hakkımda birçok iyi şey söylüyordur ama bu kadar pohpohlayacaklarını sanmam."

Onlyaebook

Kadın kıpırdanarak Keris'in üstüne çıktı, bacaklarını onun iki yanına bastırıp parmaklarını ustaca sırtındaki yumrularda gezdirdi. Tam olarak aynı kaslara bıçak saplandığından dolayı Keris, kadın ona dokunduğu anda gerilerek ihtiyaç halinde kendini savunmak için sırtüstü döndü.

"Artık gitmelisin," dedi Keris. "Konuşmakla ilgilenmiyorum."

Kadın onun boynunu öpmeyi bırakıp gözlerini kısarak olduğu yerde doğruldu. "Neden? Benimle birlikte olmak için para ödüyorsun diye sırtüstü yatmaktan başka işe yaramadığımı mı sanıyorsun?"

"Tam tersi. Birlikte geçirdiğimiz birkaç saatten anladığım kadarıyla, benim yanımdayken ilginç konulardan bahsetmenin tehlikeli olduğunu bilecek kadar zekisin. Hanımın Nerastis'in iki yakasındaki müşterilere hizmet veriyor, çok konuşan kızlar yakalandığında kendilerini Anriot'ta yüzüstü süzülürken bulur."

"Valcottalı pisliklerin parasını almam."

Keris sırıttı, kızın sahte vatanseverliği onu keyiflendirmişti. "Yalnızca Maridrinalı pisliklerin parasını alırsın."

Kadın sessiz kaldı, belli ki sözlerini tartıyordu. Yeşil gözlerinde düşünceli bakışlarla onu süzdü. "Neden para ödediğiniz kadınlarla yatıyorsunuz, Majesteleri? Sadakatine güvenebileceğiniz güzel, genç kadınlarla dolu koca bir hareme sahip olabilirsiniz. Günün birinde Maridrina Kralı olacaksınız."

Keris, kadının saçının bir buklesini tutarak parmağına doladı. "Sekiz tane ağabeyim olduğunu biliyor muydun, güzelim? Yani bir zamanlar, onların her biri *günün birinde Maridrina Kralı olacaktı*. Söyle bana, ağabeylerime ne olduğunu biliyor musun?"

Kadın çenesini sıktı. "Öldüler, Majesteleri."

"Aynen öyle. Peki, Silas Veliant'ın bütün oğulları arasında, tahta geçecek kadar uzun süre hayatta kalabilecek tek veliaht olma ihtimalim ne kadar yüksek? *Onlar* bu konuda da bir şey söylüyor mu?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sene bitmeden mezarı boylayacağınızı söylüyorlar," dedi kadın.

"O halde muhtemelen haklılar."

Kadın beyaz dişlerini göstererek gülümsedi, Keris onda gördüğü cesaret dolu bakışlardan etkilenmişti. "Soruma cevap vermediniz, Majesteleri."

Kadını belinden tutup kaldıran Keris yuvarlanarak onu nazikçe yatağın yanına bıraktı. Daha önce yere fırlattığı elbiseyi ona uzattı, ardından kendi pantolonunu buldu. Pantolonu kaldırırken cepleri şıngırdadı. Keris cebinden bir avuç altın çıkarıp kadına uzattı. "Hayatta kalma ihtimalim düşük olduğundan, koca bir harem şöyle dursun, tek bir kadınla evlenmek bile zalimlik gibi görünüyor. Para ödediğim kızlar, müşterileri zamansızca öldüğünde arkasından ağlamaz."

Kadın başını eğdi. "Karılarının arkandan ağlayacağı ne malûm?"

Kendine rağmen, Keris kahkaha attı. "Dikkatli ol, kızım. Zekânı daha idareli kullanmazsan, seni birkaç saat daha yanımda tutmaya karar verebilirim."

Kadın kapıya doğru yürüdü, ipek terliklerinin önce sağ sonra sol tekini aldı. Parmaklarını kapının kolunda bekleterek Keris'e dönüp ona vaatlerle dolu yavaş bir gülümseme gönderdi. "İsmim Aileena. Beni yeniden görecek kadar beğendiyseniz diye söylemek istedim, Majesteleri."

Keris kızdan hoşlanmıştı. Ancak bu düşünce zihninden geçer geçmez odaya gölgeler doldu ve Raina'nın ölü bakışları gözünün önüne gelerek hoşlandığı şeylerin kırıldığını hatırlattı. Hoşlandığı insanlar öldürülürdü.

Bir daha asla.

"İsminin ne olduğu umurumda olsaydı," dedi Keris. "Sana sorardım."

Aileena acı dolu bakışlarla gözlerini fal taşı gibi açarak bir an için ona baktı, ardından kapıyı arkasından çarparak gözden kayboldu.

Keris sırtüstü yatıp koluyla gözlerini kapattı ve derin, yavaş nefesler alarak içini dolduran acı verici suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştı. Bu suçluluk duygusu, Ithicana'nın köprüsündeki o lanetli geceden beri peşini bırakmıyordu.

Neden önceden fark etmemişti?

Kapı açılıp kapandıktan sonra tanıdık bir ses duyuldu. "Keris, tam da daha fazla alçalamayacağını düşünürken bana yanıldığımı kanıtlıyorsun. Bir fahişeyi bile ağlatacak kadar kötü ne söylemiş olabilirsin?"

Keris kolunu gözlerinin üzerinden çekmeden, "İsmini öğrenmenin umurumda olmadığını söyledim," diye cevapladı.

"Sen bir pisliksin, biliyorsun değil mi? Peki neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü ondan hoşlandım."

Keris, küçük kardeşinin gözlerini devirdiğini görmese de hissedebiliyordu. Ardından Otis, "İşte bu yüzden kimse seni sevmiyor, Keris. Sen berbat bir insansın," dedi.

"*Sen* seviyorsun ya."

"Hayır, sevmiyorum. Yalnızca sivri diline alışkınım. Şimdi Tanrı aşkına, üzerine bir kıyafet geçir. Daha yeni akşam yemeği yedim ve bundan daha fazlasını görmeye ihtiyacım yok."

Keris homurdanarak pantolonunu üzerine geçirip odanın içinde yalınayak yürüdü ve Nerastis denen bu boktan şehre tepeden bakan Otis'in yanına geçti. Kalenin kubbeli üst katındaki geniş delikten kent bütün çıplaklığıyla görülüyordu. Keris'ten yalnızca birkaç ay küçük olan Otis, uzun boylu ve kaba saba bir adamdı. Kahverengi saçlarını modaya uygun olarak arkaya yatırmış, sakalını özenle kesip bakım yapmıştı. Pürüzsüz çenesini ovan Keris, "Seni babam mı gönderdi?" diye sordu.

"Evet. Stratejimizi tartışmak için savaş meclisinin toplantılarına katılmayı reddettiğini duymuş. Vaktini sadece, yüzünü kitaplara ya da Nerastisli kadınların göğüslerine gömerek geçiriyormuşsun."

Keris, bir noktada bırakıp gittiği şarap kadehini eline alarak büyük bir yudum içti. "Doğru." Yani en azından kısmen doğruydu. Köprüdeki saldırıdan beri çalışmalarına odaklanmakta zorluk çekiyordu. Çalışma derdi yüzünden Raina'nın öldürüldüğünü, bir krallığın işgal edildiğini aklından çıkaramıyordu.

Niyetinden neden şüphelenmedim?

Otis etrafından dolaşarak karşısına geçti, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Neden böyle davranıyorsun? Bu senin fırsatın, Keris! Babam sana taca layık olduğunu kanıtlama fırsatı sunuyor, sense bir kenara atıyorsun!"

"Kendimi ona kanıtlamakla ilgilenmiyorum." Babasına kendini kanıtlamak demek, ailesinin kadınlar da dahil tüm lanetli fertleri gibi bir katile dönüşmek demekti. Veliant çocuklarının ellerinde kanla doğmadığına hayret ediyordu.

"Bir gün boğazını kesecekler." Otis'in yüzü her öfkelendiğinde olduğu gibi kıpkırmızı kesildi, elini istemsizce rahmetli eşinin yazdığı aşk mektuplarını koyduğu cebine götürdü. Valcottalılar birkaç ay önce eşinin gemisini batırmıştı ve ondan kalan mektuplar, Otis için çok değerliydi. "Sen onun oğlusun. Ölmeni istemez ama Maridrina her zaman önde gelmeli..."

Keris omuz silkti, şarabını kafaya dikip kadehi bir kenara koydu.

"Ithicana'nın işgaline hazırlıksız yakalandığın için hâlâ kızgın olamazsın, değil mi? Tanrım, Keris aş bunu artık. Hepsi tarih oldu."

Keris karanlık geceye baktıkça, Raina'nın gözlerindeki ışığın söndüğünü görüyordu. Köprünün gri taşlarının, Ithicanalıların kanıyla yıkandığını görüyordu. "Tarih oldu, öyle mi? Babamın bir savaş başlatmak için beni kullanması daha dün gibi."

Otis burnundan soluyarak güldü. "Abartıyorsun. Yanındaki birlikler çok büyük bir planın küçük bir parçasıydı sadece."

"*Lara'nın* planı." Raina'nın onunla birlikte gelen maiyetini Vencia'ya geri göndermesine izin verseydi, bu plan başarısız olacaktı. Ithicana'nın sonunun gelmesinde en az kurnaz kız kardeşi kadar, Keris'in korkaklığı ve bencilliğinin de payı vardı.

"Öyle görünüyor." Otis belirgin bir rahatsızlıkla omuzlarını geriye attı. Babasının, kız kardeşini Kızıl Çöl'deki bir yerleşkede büyütüp Serin'in, onu Ithicana'nın yıkımına kafayı takan hırslı bir savaşçıya dönüştürmesinden rahatsızlık duyan yalnızca Keris değildi. Bütün bunlardan onun sorumlu olduğu haberini bizzat Ithicanalılardan duymuştu. Yakalanan esirler Lara'nın ismini tükürerek söylemiş, ona *hain kraliçe* demişlerdi.

"Serin onu bulabildi mi?"

Otis başını salladı. "Lara ya öldü ya da rüzgâra karışıp kayboldu."

Başardıklarını düşününce, Keris hem birinci ihtimalin doğru olmasını hem de bunun yavaş ve acılı olmasını umuyordu. "Peki ya, Ithicana Kralı?"

"İnatçı pislik, hâlâ mücadele ediyor. Mümkünse onun canlı ele geçirilmesi için emir verildi."

"Ne amaçla?"

Otis, kubbenin kırık duvarının sivri ucuna yaslanarak ona uzun uzun baktı. "Ithicana'yı boş ver, Keris. Köprüyü boş ver. Lara'yı boş ver. *Sen* o zekânı Valcottalılara ve Nerastis'in doğu tarafını tekrar Maridrina'nın eline geçirmeye odaklamalısın. Kıdemli subaylar strateji tartışmak için bir saate aşağıda buluşacak. Onlara katıl."

Nerastis'in kalanını ele geçirmek yüzlerce, hatta binlerce insanın hayatını kaybetmesi demekti. Peki ya ne için? Harabe haline gelmiş bu şehrin daha büyük bir kısmına sahip olmak için mi? Keris böyle bir girişimin parçası olmayı reddediyordu. "Nereden başlayacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Benim yerime sen git, herkes daha çok sevinir."

"Muhtemelen. Ancak kumandan olan ben değilim. Vâris ben değilim."

Keris küçük kardeşinin omzuna hafifçe vurdu. "Yakında, Otis. Çok yakında."

Otis'in yüzü düştü ve birdenbire Keris'i dişlerini sarsacak kadar sertçe duvara vurdu. "Asla böyle söyleme. Ne kadar sinirime dokunursan dokun, hâlâ benim ağabeyimsin ve ölmeni istemiyorum."

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine baktılar, Otis parmaklarını Keris'in omuzlarında morluk bırakacak kadar sertçe bastırdı ama sonra küçük kardeşi kafasını çevirdi. "Valcottalıların kumandanı artık bir *kadın*. Zarrah Anaphora. Kadın değil, genç bir kız demek daha doğru."

Lara da genç bir kızdan fazlası değildi ve geçilemez Köprü Krallığı'nı yıktı. Keris düşündüklerini söylemek istedi fakat bunun yerine, "Duydum," diye mırıldandı.

"Onu yenebilir, Nerastis'in güney tarafını ele geçirebilirsin. Yapabileceğini biliyorum, yeter ki iste. Bunu yaparsan, hayatını güvene alırsın."

Zaten Keris'in kanını donduran kaybetmek değildi; kazanabileceğini *bilmesi* gerçeğiydi. Savaş konseyi toplantılarına katılmış ve aklının zafer stratejileriyle dolduğunu, izin verdiği takdirde zihninin savaşın gerçeklerinden uzaklaşmaya fazlasıyla meyilli olduğunu hissetmişti. Üstelik bir defa yaparsa, elleri babasınınki gibi kana bulanana kadar tekrar tekrar yapmayacağına güvenemiyordu. "Olmaz. Sen git. Bir kadınla birlikte olduğumu söyle. İstersen çok sarhoş olduğumu söyle. Bahaneni sen seç."

"Sarhoş musun peki?" diye sordu Otis.

"Hayır. Gerçi bunu kolayca değiştirebilirim."

Kardeşi çenesini sıkıp gevşetti, ardından derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Bunun karşılığında benimle yeniden antrenman yapmayı kabul edeceksin. Hiç değilse kendini suikastçılar için kolay hedef haline getirme."

"Kolay hedef olduğum yanılgısı hayatımın büyük bölümü boyunca beni güvende tuttu, Otis. Bunu tehlikeye atmaya niyetim yok. Tabii, şunu alabilirim." Keris, kardeşinin kemerinde asılı duran hançeri çıkarıp inceledi. Hançerin ucu kardeşinin tercih ettiği zehirle kararmıştı. Yavaş etki etse bile, panzehri olmadan ölümcül bir zehirdi. "Hançerleri çok sevdiğimi bilirsin."

Otis bakışlarını işlemeli tavana çevirdi. "Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğinin farkında mısın?"

"Hançerine zehir süren sensin."

"Yalnızca Valcottalılarla savaştığımda. O pislikler bunu hak ediyor."

Keris yorum yapmaması gerektiğini biliyordu, söz konusu Valcotta olduğunda Otis nefretine körü körüne bağlıydı. Bu durum Maridrinalıların çoğu için aynıydı, Valcottalılar da farklı sayılmazdı.

Otis kapıya yöneldi. "İyi geceler, ağabey. Şarabın ve ardından gelen uykunun tadını çıkar."

Keris, kardeşinin botlarının sesi merdivenlerden aşağı yankı-

lanana kadar bekleyip kapıyı sürgüledi. Siyah gömleğiyle başlıklı deri ceketini aldı, bir kenara attığı botlarını bulup ayağına geçirdikten sonra çeşitli bıçaklarını farklı saklama yerlerine sıkıştırdı.

Kubbenin altındaki kuleye kadar uzanan iskelenin kenarındaki çatlamış zemine adım attı. Havadaki deniz tuzu ve şehrin pisliğinin karışımıyla oluşan kokuyu içine çekti. Bakışları şehirdeki binlerce ışığın üzerinde gezindi, Nerastis geceleri canlanırdı.

Keris de öyle.

İskeleye tırmanıp aşağı atladı.

@novaebook

6

ZARRAH

Zarrah başını aşağıda tutarak Nerastis'in molozlarla kaplı sokaklarında kıvrılarak ilerledi. Binaların neredeyse üçte biri yıkılmıştı, geri kalanıysa yıkılmaya o kadar yakındı ki dükkânların herhangi birine girmek diri diri gömülmeyi göze almak anlamına geliyordu.

Gerçi bunun kimseyi durdurduğu yoktu.

Askerleri gruplar halinde harabelerin arasında sarhoş bir halde sendeleyerek yürüyor, aralarında gülüşerek tavernalara, genelevlere, afyon batakhanelerine girip çıkıyordu. Dükkânlarda çalışanlarsa eşit derecede kurnazlık ve kederle dolu bakışlarıyla onları izliyordu. Karanlık ara sokaklardan fırlayarak kaçan sıçanlar, bir oda tutmak için para ödemeyen pintilerin zevk dolu inlemelerinden, kendilerini ahlaksız alışkanlıklara kaptıranlardan ya da koşullara yenilenlerin umutsuz hıçkırıklarından rahatsız olmuşlardı. Hepsi sabah olduğunda, devriyelerin timsahları beslemek için nehre atacağı cesetlerdi.

Yetimler yankesicilik yapıp çılgınca koşturuyor ve sokak

köşelerinde dilendikten sonra yuva dedikleri barakalarına, pire torbası paçavralardan ibaret yataklarına dönüyorlardı. İçlerinden biri ona doğru koştu, taş çatlasa sekiz yaşında bir oğlan çocuğuydu ama niyeti kararlı bakışlarından okunuyordu. Zarrah bu gece çocukları tutuklamakla ilgilenmiyordu, çocuk elini cebine atmaya fırsat bulamadan ona bakır bir sikke fırlattı. Ancak çocuk paraya bakıp Zarrah'ın ayağına tükürmekle yetindi.

Zarrah dişlerini sıkarak yoluna devam etti. Sonuçta burası kanunsuz, tehlikeli ve perişan şehir, Nerastis'ti. Hem Valcotta hem de Maridrina şehre sahip olmak için durmadan savaşıyor, şehri iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyorlardı. Valcotta şehrin tamamını ele geçirince belki bu durum değişebilirdi. Ne var ki içinden bir ses, teyzesinin gözlerini Maridrina'nın kuzey kıyılarına dikeceğini ve Nerastis'in çürümeye devam edeceğini söylüyordu.

Anriot'a yaklaştıkça karşılaştığı insanlar gittikçe farklılaşıyor; tıpkı kendi halkının nehrin güney tarafına geçmesi gibi, tehlikeye rağmen nehrin bu tarafına geçen Maridrinalılarla karşılaşıyordu. Gün içinde birbirleriyle dövüşen askerler şimdi ellerinde kartlar, kucaklarında her iki ulustan fahişelerle derme çatma masaların etrafında toplanmıştı. Oyunları sıklıkla kavgayla biterdi, bu da Anriot'ın timsahlarını besleyecek daha fazla cesede yol açardı. Zarrah geniş daireler çizerek oyun alanlarının etrafından dolanıp sokağın yıkıntılarla enkaza döndüğü, bataklık zeminin kaldırım taşlarını yuttuğu yoldan yürüdü.

Geniş nehrin üzerine sayısız köprü inşa edilmişti ancak hepsi yıkılıp geriye yalnızca kalıntıları kalmıştı. Çürük kereste parçaları, kaygan kayalar ve bükülmüş çelik çubuklar suyun yüzeyinin hemen altında yatıyor, nehrin derinliklerinde bekleyen sivri dişleri göze alan cüretkârlara birden fazla geçiş yolu sunuyordu.

Zarrah her iki tarafı eğri büğrü ağaçlarla kaplı dar patikayı takip etti. Çizmeleri süngerimsi balçığa batıp çıkıyor, burnuna küf kokusu doluyordu. Yolun ilerisinde toprağa derince saplanmış meşale sayesinde geçeceği yeri seçebiliyordu, meşalenin bir eşi de Maridrina tarafında yanıyordu.

Zarrah dizlerinin üzerine çöküp karşı kıyıda Maridrina dev-

riyelerinden bir iz aradı, sonra da nehirde hareketlilik olup olmadığını kontrol etti. Yıkılmış köprüdeki tek hareket dalgalanan sulardı ve havada tenini ısıran sinekler uçuşuyordu..

Bu tam anlamıyla delilikti.

Zarrah bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Asıl delilik, yaşadığı her gün halkından daha çok insanın ölmesine sebebiyet veren prens bozuntusunun yaşamasına izin vermekti.

Asasını sıkıca kavrayıp destek alarak yavaşça nehrin karşısına doğru yola koyuldu. Kaygan taşların üzerinde ilerlerken hem cesareti hem de dengesi yerinde değildi. Soğuk su, sanki çizmesinin çamura battığı her seferi veya ayak parmaklarının bir kereste parçasına takılmasını anlıyormuş gibi bacaklarını yakalayıp onu nehrin sakinlerine yedirmek için devirmeye çalışıyordu. Zarrah her seferinde dengesini kurmayı başarıyordu, eninde sonunda nehrin ortasındaki en derin noktaya ulaştı. Neredeyse varmıştı.

Şap.

Zarrah'ın kalbi, hafif bir dalga sesi duyunca yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı ve bunu peş peşe üç dalga sesi daha izledi.

Onu fark etmişlerdi.

Kalp atışları hızlanırken acele adımlar atmaya başlamıştı ancak çizmeleri taşların arasındaki boşluklara takılıp sendelemesine neden oluyordu. Göz ucuyla, suda hafif dalgalar oluşturarak üzerine gelen sürüngenlerin meşalenin ışığında parlayan gözlerini gördü.

Aptal. Zarrah sessizce kendine lanet okudu. *Doğru düzgün bir plan yapmadan ileri atılırsan olacağı buydu.*

Tam o anda ayağı sıkıştı.

Paniğe kapılarak kendini kurtarmaya çalışsa da çizmeleri kayalıklara sıkışmıştı. Asasını kaldıraç olarak kullanıp sertçe itince ayak bileği acı verecek şekilde büküldü ve büyük bir dalgayla kıçının üstüne düşerek koltuk altlarına kadar suya battı.

Nehrin yaratıkları onu fark etmeye başladıkça, dört bir yandan gelen dalga sesleri artıyordu.

Zarrah kesik kesik nefesler alarak, bileğini sağa sola oynatıp

kurtarmaya çalıştı. Timsahların neler yapabildiğini, avlarını parçalamak için nasıl birlikte çalıştıklarını, büyük hayvanları parçalara ayırıp tek lokmada yutabildiklerini görmüştü. Kurtulma şansı yoktu.

Parmakları telaşla uzun çizmelerinin bağcıklarını açmaya çalışırken elleri titriyordu. "Hadi artık," dedi dişlerinin arasından mırıldanarak. "Hadi!"

Nihayet serbest kaldı. Acıya rağmen dişlerini sıkarak ayağını çizmeden çıkardı. Zarrah tam da sürüngenlerden biri saldırmak üzereyken ileri atıldı.

Dudaklarından dehşet dolu bir çığlık kopup yana doğru düştüğünde su başının üzerine kapandı.

Yüzsene!

Zarrah suyu sertçe tekmeleyerek kıyıya ilerledi, bir elinde hâlâ asasını tutuyordu. Bir şey bacağına çarpınca hıçkırıp kirli suda boğulacak gibi oldu. Ardından dizleri nehrin dibine dokundu ve emekleyerek kıyıya ilerledi.

Ancak içinden bir ses onu uyardı.

Zarrah sırtüstü yuvarlanıp tam da kocaman bir ağız dolusu diş üzerine hamle yaptığı sırada asasını kaldırdı. Silahı timsahın boğazına saplandı. Hayvanın çenesi sertçe kapanıp başı hızla sağa sola sallanarak asayı elinden çekti.

Topukları çamura gömülünce Zarrah geriye doğru sendeledi, ardından dönerek dört ayak üzerine düştü. Nehrin kıyısına doğru koştu, ağaçların ince bir çizgi halinde sıralandığı ve caddedeki kırık kaldırım taşlarının topraktan çıktığı yere ulaşana kadar durmadı. Orada duraksayıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak derin nefesler aldı, kalbi göğüskafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bu gece düşündüğü gibi *gitmiyordu*, orası kesindi.

Sonuçta bir planı yoktu, yalnızca bir amacı vardı. Aceleci davranmak felakete davetiye çıkarırdı, bu gece de bunun kanıtıydı. Şimdiyse düşman topraklarında sıkışıp kalmış ve tepeden tırnağa ıslanmış, en iyi silahıyla çizmesinin tekini kaybetmişti.

Maalesef geldiği yoldan geri dönmek gibi bir şansı yoktu. Yıkılmış köprü gürültüyü duyup gelen timsahlarla kaynıyordu, yani

ya nehrin ilerisindeki diğer yıkık köprülerden birine gidecekti ya da sarhoş bir Maridrinalının karşıya geçmeye çalışmasını, kendini birkaç düzine sivri dişli timsahla karşı karşıya bulup dikkatlerini dağıtmasını bekleyecekti.

Zarrah seçeneklerini değerlendirdi ancak düşünürken bakışları uzaklarda yükselen Maridrina sarayına takıldı. Sarayın kubbelerinde meşale ışıkları parlıyordu ve kubbelerin en yükseğiyse, Valcotta mancınığının verdiği hasar sayesinde hâlâ tadilat halindeydi.

Uslu, küçük Zarrah. Kuzeninin sesi düşüncelerine sızdı. *Kusursuz çocuk Zarrah.* Kuzeninin alaycı sözleri yerini, Silas Veliant'ın kahkahalarına bırakırken o lanetli azur mavisi gözleri gözünün önünde belirdi.

Kralın kahkahası peşinden gelirken, Zarrah düşmanının evine doğru yola koyuldu. Şerefini korumak için.

İntikam almak için.

@novaebook

7
KERIS

Keris çocuğun ona uzattığı, uzun zamandır yıkanmamış gibi görünen kadehe baktıktan sonra omuz silkti ve birasından büyük bir yudum aldı.

Ağzındakileri neredeyse önündeki masaya tükürecekti.

Gözleri sulanarak çocuğa doğru döndü. "Nedir bu? Sidik mi?"

"Evet, efendim." Kız başını eğdi, yüzünde bir Maridrinalı ve bir Valcottalının birleşiminden doğan bir sırıtma belirdi. "Ama sizi temin ederim, bu bizim en kaliteli sidiğimizdir. Annem her sabah güneş doğarken, beni sarayın kanalizasyonunun yanında oturup yalnızca en iyi müşterilerimize sunduğumuz kraliyet kalıntılarını toplamam için gönderir. Sıvı altındır, efendim."

Keris bir kahkaha attı, kendi sidiğini içmek şöyle dursun, işemek için güneş doğarken kalkmanın düşüncesi bile komikti. Uykuda olduğu yegâne zamanlar o erken saatlerdi. Cebinden gümüş bir sikke çıkarıp havaya kaldırdı. "Bana içilebilir bir şeyler getirirsen, bu senindir."

Kızın gözleri hevesle parladı. "Size, bizzat Veliaht Prens Keris'e layık olacak kadar iyi bir içki bulacağım."

Keris neredeyse boğuluyordu, tepkisini kadehindeki berbat biradan bir yudum daha alarak sakladı. "Böyle bir şey mümkünse, temiz kadehte olsun."

Küçük kız çoktan koşarak uzaklaşmıştı.

"Oynayacak mısın, yoksa içkin hakkında şikâyet edip duracak mısın?" Masanın karşısında oturan adamlardan biri çenesiyle para kesesini işaret etti, çoğunlukla bakır sikkelerle dolu olan torbaya biraz da gümüş karışmıştı.

Keris elindeki kartlara baktı, daha önce oynanmış olanları düşünerek olasılıkları değerlendirdikten sonra pas geçti.

Bu taverna Anriot Nehri'nin bir sokak uzağındaydı, yakındaki bataklığın kokusu yerlere saçılan birayı, kusmuğu ve havaya karışan daha beter kokuları bastırıyordu. Binanın sadece üç duvarı vardı, Valcotta mancınıklarının son bombardımanı esnasında ön taraftaki duvarı çökmüştü. Masaların hepsi fıçıların üzerinde dengede duran kırık kapılardan, sandalyeler ise şehrin dört bir yanından getirilen farklı farklı ürünlerden oluşuyordu. Nehrin kıyısında buna benzer yerlere sıkça rastlanırdı, müşterileri daha çok rütbesiz askerlerden oluşurdu. Subaylar ve kraliyet mensupları saraya daha yakın, daha pahalı işletmeleri tercih ederdi.

Keris burayı sevmişti çünkü birinin onu tanıması ihtimali yok denecek kadar azdı.

Küçük kız elindeki şarap kadehini dikkatle taşıyarak yanına gelip kadehi ona uzattı.

"Ee? Tadına baksanıza!"

Keris ikiletmeden bir yudum içti. Şarap beklediği kadar kötü olmadığı için gümüş sikkeyi kıza doğru çevirdi, bunu ayakkabı gibi değerli bir şeye harcamasını dilediyse de annesinin cebine girme ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyordu.

Tavandan sarkan fenerler rüzgârda sağa sola sallanarak dans eden gölgeler oluştururken, Keris kendini kartları saymanın ve ihtiyacı olmayan sikkeleri toplamanın ritmine kaptırmıştı. Kart oyunu oynamaktan zevk alırdı ama onu dışarı çıkmaya iten asıl şey, insanların söylediklerini duyma fırsatıydı. Keris Veliant'ı gördüklerinde, insanlar onu gücendirmekten korkarak sözlerini

filtreliyordu. İsimsiz bir Maridrinalının karşısında ise hem erkekler hem kadınlar korkmadan aklından geçenleri söylüyordu. Merak her zaman en büyük kusuru olmuştu, bu yüzden masanın etrafına toplanmış adamlardan küçük bilgi kırıntıları toplayıp sonra yararlanmak üzere bir kenara koydu.

Ne kadar kendini kaptırmış olursa olsun, binanın önünden geçen figür dikkatini çekince alışkanlık gereği başını kaldırıp baktı. Çene hizasındaki saçları yüzünü gizlese de vücuduna bakılırsa bir kadındı. Geniş paçalı bir pantolon giymişti, demek ki *Valcottalı* bir kadındı. Üstüne üstlük, diz hizasında bağcıklı çizmesi olan bir askerdi.

Çizme. Tek bir taneydi. Diğer ayağı bir bebeğinki gibi çıplaktı, baştan aşağı ıslak kıyafetleriyle birleşince Anriot Nehri'ni geçişinin pek de... *Kolay* olmadığı anlaşılıyordu.

Keris uzaklarda bir yerden at toynaklarının sesini duydu, bunlar şüphesiz Maridrinalı devriyelerdi. Valcottalı kadın, istifini hiç bozmadan ilerleyip sokağın karşısındaki terk edilmiş binalardan birine girdi.

Keris merakına yenilerek kartlarını toplayıp kazandığı bakır ve gümüş sikkeleri kesesine koydu, bozuk paraların şıngırtısını önlemek için kesenin ağzını sıkıca bağladı. "İyi geceler," dedi diğer oyunculara. "Ve iyi şanslar."

İçlerinden biri yanıt verdiyse bile Keris onu duymadı, tüm dikkatini kadının saklandığı binaya vermişti. Sessiz adımlarla ilerleyerek içeri girip yıkık dökük taşların üzerinden dikkatle geçti, fare pisliği ve küf kokusu karşısında burnunu kırıştırdı. İkinci katın zeminindeki deliklerden içeri ay ışığı sızıyordu, Keris bakışlarını yukarı çevirince patlamalardan birinde tavanın çöktüğünü fark etti. Duvarlardan biri tedirgin edici bir açıyla içeri doğru göçmüş, sağ taraftaki zemin çökerek mahzene kadar inmişti. Bütün bina güçlü bir kasırgada baştan aşağı çökecek bir haldeydi ama Keris ıslak çizmelerin yapış yapış sesini duyunca yoluna devam etti.

Basamakları çıkarken Keris'in yumuşak deri çizmelerinden çıt ses gelmedi, ölü bir kuşun cesedinin üzerinden geçerek belaya

karışma ihtimaline karşı tek eliyle hançerini çıkardı. Kalbi istikrarlı vuruşlarla atıyordu, merdivenlerin başında durup bakışlarıyla gölgeleri aradı ama odadan geriye kalanlar bomboştu.

Kadın nereye kaybolmuştu böyle?

Karşıdaki duvara yürürken zemin ağırlığıyla gıcırdadı. Keris dizlerini bükerek zıpladı ve korkuluğu kavrayıp kendini güçlükle yukarı çekerken, merdivenin çökmemesi için dua etti. Karşıdaki binanın gölgeleri hareketlerini gizliyordu. Olduğu yerde çömelip bir hareket belirtisi yakalayana kadar gözlerini Nerastis'in çatılarından ayırmadı.

Onu devriyelere ihbar etmelisin, diye fısıldadı kafasının içindeki ses. *Nehrin bu tarafında dolaşan ayık bir Valcotta askerinin amacı yalnızca bela olabilir.*

Ancak ihbar ederse asker yakalanır, hızlı bir ölüme kavuşmaktan başka ümidi kalmazdı. Yanlış bir şey yapıp yapmaması önemli değildi: o düşmandı.

Gitmesine izin verebilirsin.

Öte yandan Maridrinalı kanı dökerse, o zaman Keris'in ellerine de kan bulaşacaktı.

Geriye tek bir seçeneği kalıyordu. Kadınla kendisi başa çıkacaktı.

Duvar boyunca koştu ve karşıdaki binaya atlayarak saraya doğru yol alan kadının peşine takıldı.

8
ZARRAH

Zarrah zikzaklar çizerek Nerastis'in çatılarında dolaşırken, Anriot Nehri'nin üzerinde kuruyan suyu teriyle karışıyordu. Binadan binaya atlayıp kraliyet sarayına doğru ilerlediği sırada müzik, kahkaha ve sarhoş askerlerin gürültüsü, çıkardığı tüm sesleri bastırıyordu.

Prenslerin odaları her zaman ana kulenin en tepesinde olurdu. Zarrah'ın casusları ağabeylerinin aksine, Keris Veliant'ın odasından neredeyse hiç ayrılmadığını belirttiğinden dolayı onu burada bulabileceğini farz etmişti. Kulenin merdivenlerini tırmanmak imkânsızdı ancak kulenin yan tarafındaki tadilat iskelesi ise başka bir konuydu. Kendi sarayında olduğu gibi pencerelerin çoğu kırılmıştı, yani içeri girmek zor olmayacaktı. Ardından prensin odasını bulacak, onu uykusunda boğup kimsenin ruhu duymadan kaçacaktı.

Çıplak ayağı yara bere içinde kalmıştı ama Zarrah acıyı görmezden geldi. Askeri kışlalardan birinin çatısında duraksayıp sarayı çevreleyen surları inceledi. Maridrinalılar surları severdi.

Zarrah'ın halkı ise surları yıkmaktan hoşlanırdı. Zarrah son büyük savaştan kalan hasarlar için yapılan derme çatma onarımları görebiliyordu. Kırık taş parçaları düzensiz bir şekilde harçla birbirine yapıştırılmış, devriye gezen askerler için surlar boyunca ahşap platformlar yerleştirilmişti. Bu platformlardan birinin altında bir boşluk vardı. *Sadece* ince yapılı bir kadının geçebileceği büyüklükte bir boşluktu.

Bir sürtünme sesi Zarrah'ın dikkatini çekti.

Zarrah iyice eğilip gölgelerin arasına karışarak etrafındaki çatıları taradı ama harekete dair hiçbir iz yoktu. *Yalnızca bir kedi*, diye kendini telkin ederek yavaşça kenardan aşağı eğildi. *Ya da bir kuş.*

Çatının kenarına tırmanarak aşağı indikten sonra sırtını binaya yasladı, bulunduğu yerle saray surlarının tabanı arasındaki dokuz metrelik boş alanı süzdü. Etraf yeterince aydınlatılmamıştı ve son savaştan kalan molozlar onu gizlemeye yetecek kadar büyüktü.

Zarrah duvarda devriye gezen askerlerin düzenini izledi ve bir çift asker geçene kadar bekledikten sonra, ilk moloz yığınına sürünüp gölgesine dümdüz uzandı. Başka bir devriye daha geçince, Zarrah duvarın dibine doğru yuvarlanabilecek hale gelene kadar aynı hareketleri tekrar etti.

Kalbi düzensiz atışlarla çarpıyordu ama korkusu azalmış, yerini savaşa giderken hissettiği yoğun odaklanma almıştı. Bakışlarını yukarı çevirerek yakından geçen asker çizmelerinin sesini dinledi, ardından sert duvara tırmanıp platformun altındaki boşluğa ulaşana kadar elinden geldiğince hızlı hareket etti. Eğilerek altından geçerken nefesini toplamak için durakladığı sırada, binayı çevreleyen avluyu inceledi.

En az bir düzine vagon vardı, askerler hançer, kılıç ve diğer silahlarla dolu yüklerini indirirken çelikler ay ışığında parlıyordu. Bunların hepsi, Sıçan Kral'ın köprüden geçirmek için bir yıl uğraştığı Harendell çeliği olmalıydı, söylentiler doğruysa Ithicana'nın işgalinde önemli bir rol oynamıştı. Şimdiyse kral bunları, Valcotta üzerinde kullanmayı planlıyordu.

Zarrah iki askerin daha üzerinden geçmesini bekledikten sonra atlayarak bir saman yığınının üzerine indi. Yığının yan tarafından aşağı kayıp hızlı adımlarla iki fıçının arkasına gizlendi. Gecenin bu saatinde gölgelerin ucu bucağı yoktu, aralarından ilerleyerek sarayın dibine ulaştı. Buradaki işlemeli taşların oluşturduğu karşılıklı iki duvar arasındaki boşluk yaklaşık altmış santimdi. Duvarlardan birine omzunu, diğerine ayağını yaslayıp surlardaki askerlerin içeriden ziyade dışarıya odaklandığını umarak yavaşça yukarı tırmandı.

Ana binanın tepesine ulaştıktan sonra kulelerden birine süründü ve kulenin duvarındaki iskeleye hızla tırmandı. Gözleri, perdesi meltemle dalgalanan açık pencerenin üzerindeydi. Yavaşça hareket ederek pencerenin eşiğinden içerideki karanlığa baktı.

Yatağın yanındaki masada bir gaz lambası yanıyordu ancak yatağa dokunulmamıştı, odada yaşama dair hiçbir iz yoktu. Yuvarlanarak içeri girip ağır kadife perdenin arkasına eğildi, hızla atan kalbini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra odaya adımını attı.

Nerastis'te görev aldığı yıllar boyunca bu sarayı tam tamına üç defa yağmalamışlardı ama Zarrah bu kötü şöhretli yapının içine bir kez olsun girmemişti.

Beklediği gibi değildi.

Sarayın dıştan görünümü görkemli ve şatafatlı olmasına rağmen, içinde bulunduğu oda sade döşenmişti; mobilyalar eski püskü, ucuz görünümlüydü. Taş zeminle duvarlar süsten uzaktı. Odanın sahibinin önemine işaret eden tek eşya yataktı, Zarrah parmaklarını pahalı ipek yatak örtüsünün üzerinde gezdirdikten sonra lambayı eline aldı, bir sandalyenin arkasına asılı Maridrina üniformasını görünce gözleri parladı.

Üniformayı eline alarak üzerindeki gümüş işlemeleri, sahibinin yüksek rütbeli bir subay olduğunu gösteren turkuaz ve gümüş iğneleri inceledi fakat dikkatini çeken cebindeki ağırlık oldu. Cebinden bir tomar mektup çıkarıp bir tanesindeki kraliyet mührünü görünce gülümsemeden edemedi. Bunlar resmi yazışmalardı, yani içlerinde önemli bilgiler olabilirdi. Kâğıtları daha

sonra incelemek üzere cebine soktu, ardından lambayı sallayarak içindeki gaz miktarına bakıp seçeneklerini değerlendirdi. Prensi öldürdükten sonra buradan tek parça halinde çıkabilmek için dikkatleri dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Ardından derin bir ses, "Bu işi enine boyuna düşündüğünü sanmıyorum," dedi.

Zarrah yerinden sıçradı, açık pencereye doğru hızla dönerken neredeyse elindeki lambayı düşürüyordu.

Pencerenin kenarına biri tünemişti, başlığı yüzünü kapatıyordu ama elindeki hançer açıkça görünüyordu. Adam yere indi, o kadar büyük bir sessizlikle hareket ediyordu ki Zarrah istese hançerin dokunduğunu bile hissetmeden boğazını kesebileceğinden emindi.

Zarrah'ın elleri buz kesti, kendi hançerini çıkardı ve adam üzerine doğru yürürken geri geri gitmeye başladı.

"Yangın çıkarmayı planladın, değil mi?" Maridrinalı aksanıyla konuşuyordu, yumuşak bir sesi, muzip bir tavrı vardı. "Gerçi *buna* plan demek, o kelimeye hakaret olur."

Zarrah'ın tepesi atıyordu ancak öfkesine yenilecek biri değildi. "O halde neden beni engellemek için buraya kadar tırmandın?"

"Beni *incitiyorsun,* Valcotta. Buraya seni engellemeye değil, bu aptalca planı *büyük* bir başarıya dönüştürebilmen için tavsiye vermeye geldim." Hafifçe kıkırdadı. "Birincisi: bir gaz lambasından biraz daha fazla yağa ihtiyacın olacak. İkincisi: bir yataktan biraz daha fazla yakacağa ihtiyacın olacak. Üçüncüsü: niyetin daha çok insanı öldürmekse, yangını kulenin *en alt* katından başlatmalısın, tepeye yakın bir yerden değil. Son olarak dördüncüsü: bu girişimden yara almadan kurtulmayı istiyorsan, o mektupları şimdi bana verirsin."

Niyeti yalnızca *bir* kişiyi öldürmekti ama daha fazlasını başarmaya hayır demezdi. Zarrah'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve cebini okşadıktan sonra yatağa yerleşince, ipek çarşafların soğuğunu çıplak kalan ayağının altında hissetti. "Nedenmiş? Senin mektupların mı?"

"*Sana* ait olmadıkları kesin. Mektupları şimdi bana verirsen gitmene izin veririm. Dişli bir tehdit olmadığına karar verdim, bu yüzden vicdanım rahat bir şekilde seni bırakabileceğimi hissediyorum."

Mektupların içeriği her neyse, önemli olduğu belliydi. Muhafızlara haber vermemiş olması, mektupların içinde yazanları başka kimsenin okumasını istemediğini gösteriyordu, yani yalnızca askerleri ilgilendirdiği anlamına geliyordu.

Zarrah önündeki seçenekleri tartıp düşündü. Adamı öldürüp ardından prensin peşine düşebilirdi ancak boğuşma yaşanırsa birileri duyup muhafızlara haber verirdi ve kaçışı neredeyse imkânsız hale gelirdi. Ya da mektuplara razı olup şu anda kaçar, prensi başka güne bırakırdı. "Hançeri yatağın altına fırlatırsan, belki düşünürüm."

"Hiç sanmıyorum."

Zarrah işaretparmağıyla lambanın düğmesini çevirdiğinde lambadan yükselen alevler camın kenarını yalamaya başladı. Mektup tomarını çıkarıp kâğıtları alevlerin üzerine tuttu, adam gergin bir tepki verince kahkahayı bastı. Mektuplar yalnızca önemli değildi, aynı zamanda yok edilmesini de istemiyordu. En yakın tahmini, içeriğinde emirler olduğuydu. "Hançer."

Adamın dudaklarından telaşlı bir ses çıktı, bileğinin bir hareketiyle hançeri yatağın altına fırlattı. "Mektuplar."

Zarrah yataktan inerek adamın etrafında daireler çizerek yürüdü, kâğıtları zorla elinden alması ihtimaline karşı alevlere yakın tutmaya özen gösteriyordu.

"Pek güvenilir biri değilsin, öyle mi, Valcotta?" Tavrı rahattı ancak ondan yayılan gerginliği görmemek imkânsızdı. Zarrah'tan daha uzun boyluydu, vücudu aşırı kaslı olmasa da ondan daha iriydi. Üstelik Maridrinalılar nam salmış savaşçılardı.

"Sen de öyle, Maridrina." Pencereye doğru geri çekildi. Tek bir şansı olacağı için hızlı bir başlangıç yapması şarttı.

"Mektuplar." Adamın kadife sesindeki yumuşaklık yerini çelik kadar keskin bir tona bırakmıştı. "Sabrımı zorluyorsun."

Zarrah'ın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu, elleri

terlemişti ve midesi kasılıyordu. "Gitmeme izin vereceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Zarrah kolu titreyerek mektupları uzattı. Adam yaklaşarak eldivenli elini uzatınca, Zarrah'ın kasları gerildi. Adamın karanlık bakışları kâğıtlara öylesine odaklanmıştı ki Zarrah'ın diğer kolunu savurup lambayı ilerisine fırlattığını ruhu bile duymadı.

"Maridrinalıların sözüne güven olmaz," diye tısladı Zarrah, ardından kendini pencereden dışarı attı. İskele çoktan alev almıştı. Ayağını pencerenin pervazına koyup gözlerini önündeki hedefe odaklayarak havaya doğru zıpladı.

@novaebook

9
KERIS

Kadın elinde Otis'in mektuplarıyla kulenin penceresinden alevlerin üzerine doğru atlarken, Keris şaşkınlıkla arkasından baktı.

"Lanet olsun!" Hızla pencereye koşarak dumanların içinden baktı. Kadının karşıdaki kulenin tepesine sert bir iniş yaptığını, kaymaya başlayınca elleri ve ayaklarıyla tutunacak bir yer bulmak için çırpındığını gördü.

Düşüp ölecekti.

Keris alevlere kulak asmadan pencere pervazını kavradı, gittikçe daha hızlı aşağı kayan kadını çaresizce izledi. Mektupları dişlerinin arasına almıştı, elleri göğsündeki zırh takımıyla mücadele ediyordu. Tam kenara varmışken takımların ipleri koptu ve iplerden birini kement gibi savurduğunda deri halat pervaza takıldı.

Keris yüksek sesli bir nefes aldı, kadın havada asılı kaldığında onun kalbi hızla çarpıyordu. Bir an sonra kadın bacaklarını ile-

ri geri sallayarak kendini balkona attı. Çabucak ilerideki odanın içinde gözden kayboldu ve dakikalar sonra ellerinde bir çarşafla ortaya çıktı. Çarşafı uzun şeritler halinde yırtıp birbirine bağladı.

Muhafızları çağır, diye bağırdı zihninin mantıklı kısmı. *O mektupları geri almalısın!*

Eğer askerleri kadını sarayın içinde yakalarsa, onu lime lime edip kafasını kapıya çivilerdi. Keris'in elinden onu kurtarmak için hiçbir şey gelmezdi. Hayatı boyunca amacına ulaşmak için elini kana bulamayı reddetmişti, bir zorlukla karşılaştı diye pes etmeyecekti.

Kadının bu kadar ileri gitmesine sen izin verdin, diye düşündü kendi kendine. *Yani mektupları geri almak zorundasın.* Üstelik bunu kendi başına yapmalıydı.

Keris alçak sesle küfrederek odanın diğer ucuna kadar geri geri yürüdü ve açık pencereye doğru koşmaya başladı.

@novaebook

10
ZARRAH

Zarrah çarşaftan bozma halatıyla yolu yarılamıştı ki yüksek sesli bir *gümbürtü* ve çelik kubbeden aşağı inen bir ağırlığın sesini duydu. Maridrinalının çatı kenarından kaydığını, deri kayışını bir hamlede kavrayıp balkona savrulduğunu görmek için tam zamanında yukarı baktı.

Bu mektuplarda ne yazıyordu böyle?

Zarrah avuçlarındaki yanma hissini görmezden gelerek çarşaftan halatıyla aşağı indi. Sarayın çatısına indiğinde çıplak ayağı acıyla sızladı, yukarı tırmandığı yere doğru koşarken kırık taş parçaları tenine batıyordu. Aşağıdaki askerlerden telaşlı bağrışlar yükseldi, yangını fark etmişlerdi. Yukarıya hızlı bir bakış atınca iskelenin alevlere teslim olduğunu gördü, dikkatlerini dağıtmak için gayet uygundu.

Tabii, herkesin dikkati dağılmamıştı.

Zarrah dizlerinin üzerine çömelip kendini iki süs duvarının arasına sıkıştırdı. Ancak çatı hattının altına inmeden önce arkasına bakmayı ihmal etmedi. Maridrinalı çarşaf halattan aşağı in-

miş, hızla üzerine doğru geliyordu. Lanet olsun. Kendini tekrar şehrin içine, yıkık dökük binalar ve milyonlarca saklanma yerinin olduğu kargaşaya atmalıydı.

Yere ulaştığında Zarrah durup kovalarla kuyudan su çeken askerleri izledi, her yer telaş ve karmaşaya teslim olmuştu.

Atlar ve at arabaları, alevler içinde yere düşen kalaslardan kaçmak için kapılardan dışarı koşuyordu. Zarrah yanından geçen bir arabaya doğru yuvarlanıp alt tarafına tutundu, kalasların arasından dökülen gübreler üzerine düşerken yüzünü ekşitti.

Araba kapılardan geçip şehrin labirenti andıran sokaklarına girdi ama Zarrah tutunmaya devam etti, kendini gösterme riskini almadan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Bir an sonra araba kaldırımdaki büyük bir çukura takılıp onu sarsarak tutuşunu gevşetti. Sertçe sırtüstü yere düştü, sürüklenerek durduğunda dirseklerindeki deri parçalanmıştı. Zarrah acıyı görmezden geldi ve yan tarafına yuvarlanarak bir afyon evinin gölgelerine sığındı. "Yangın var! Yangın var!" diyen bağrışlar şehre yayılırken bile yukarıdaki odalardan kahkahalarla gülen hem kadın hem de erkek sesleri duyuluyordu.

Devam et. O kadar kolay pes etmeyecektir. Nehri geçmek zorundasın.

Zarrah tırmanacak kolay bir yer bulana kadar ara sokaklarda topallayarak yürüdü. Çatıdan bakınca sarayı rahatça görebiliyordu, iskeleler tamamen alevlere teslim olmuştu. Etkileyici bir manzaraydı ancak bunun, sarayı tamir etme çabalarını engellemekten fazlasına yaramadığının farkındaydı. Mektuplarda yazanların, Veliant kanı dökme fırsatını tepmesine değmesi için dua etmekten başka bir şey yapamazdı.

Karşıdaki çatıya zıpladı, nehirdeki timsahların dağıldığını ya da daha kolay bir av bulduğunu umarak saraya giderken kullandığı yola saptı. Karşı kıyıya geçebilmesi için nehri güvenli bir şekilde aşmalıydı. Güneş doğuda belirir belirmez, Maridrina ile Valcotta arasındaki sözde barış yıkılacaktı. Nehrin kuzey kıyısında yakalanırsa onun için iyi olmazdı.

Askerler ve siviller eğlencelerine ara verip yangını izleme-

ye koyulmuştu, insanlar alevlere bakmak için akın akın sarayın yolunu tutuyordu. Zarrah, bir tavernanın çatısından başka bir genelevin çatısına zıplarken gürültülü bir kükreme duyuldu. İskelenin, ardında bir kıvılcım ve duman bulutu bırakarak yıkıldığını görmek için tam zamanında geriye doğru baktı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, arkasını döndüğü anda kendini Maridrinalı ile yüz yüze buldu.

@novaebook

11
KERIS

Alevlerin ışığı, Valcottalı kadının yüzünü aydınlattı. Dürüst olmak gerekirse, ilk karşılaşmalarında fark ettiğinden çok daha güzeldi. Esmer teni terden, harcadığı çabadan nemlenmişti ve kısa, siyah bukleleri biçimli elmacıkkemiklerine yapışmıştı. Elinde beliren hançer olmasa, aklına dolgun dudaklarıyla yapabileceği birçok farklı aktivite geliyordu.

"Şu," diyen Keris parlak alevleri işaret etti. "Benim için ciddi bir sorun olacak."

Kadın gayet alaycı bir tavırla, "Çok üzgünüm," dedikten sonra yana doğru adım atarak, Keris'in etrafından dolanmanın bir yolunu aradı. Ancak Keris onunla aynı anda hareket ederek homurdandı. "Şu lanet mektupları bana ver, Valcotta. Senin işine yaramaz."

Kadın cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama bunun yerine geri çekilerek binanın ucuna yürüdü. Kadının yere indiğini duyduğunda Keris küfretti, o kenara ulaşana kadar adımları uzaklaşmıştı bile.

Onun hangi yöne gideceğini biliyordu.

Arkasını dönerek karşıdaki çatıya atlamak için üzerinde durduğu çatı boyunca koştu ve ayakları yere değer değmez yuvarlanıp çabucak ayağa kalkarak şehrin içinde yoluna devam etti. Kâh zıplayıp kâh tırmanırken asla tereddüt etmedi çünkü yavaşlarsa uçurumdan düşerek öleceğini biliyordu.

Gecenin erken saatlerinde oturduğu tavernaya ulaşıp arka sokağa saptığında dizleri ağrıyordu, parmakları tırmanmaktan soyulmuştu. Masalarda artık kimse kalmamıştı, Valcottalılar akıllı davranarak alevleri gördükleri gibi kaçmış olmalıydı.

Biri hariç hepsi kaçmıştı.

Keris'in gözleri bir binanın gölgesindeki hareketi yakaladı, ince vücudu belli belirsiz seçilen kadın sokaklarda gizlice yürüyor, gözlerini Anriot'a çıkan yoldan ayırmıyordu. Ancak ikisi de harekete geçmeye fırsat bulamadan arnavutkaldırımı yollarda toynak sesleri duyuldu, ardından dörtnala gelen devriye askerlerini gördüler. "Nehir geçişlerini kapatın," diye bağırdı adamlardan biri. "Ardından suçluyu bulmak için şehri arayacağız. Majesteleri onu gün doğmadan idam masasına yatırmamızı emretti!"

Lanet olsun Otis, neden bu kadar işgüzarsın?

Keris, devriye askerlerine bakan kadını izledi. Sırtına ok yemeden etraflarından dolaşıp nehri geçme ihtimalini tartıyordu.

Böyle bir ihtimal yoktu.

Kendini öldürtecekti, hem de Otis'in aptal mektupları yüzünden. *Sakın yapma*, dedi sessizce. *Başka bir yol düşün.*

Kadın onun sessiz yalvarışını duymazdan geldi, vücudunu az sonra harekete geçmeye hazırlanan birinin çevikliğiyle gerdi. Keris'in başka şansı kalmamıştı.

Başlığını çıkarıp bağırarak, "Seni lanet kadın," dedikten sonra sarhoş adımlarla açıklığa çıktı. "Nerede saklanıyorsun? Seninle işim bitmemişti!"

Askerlerin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, nereli olduğunu anlamışlardı ama onu tanımadıkları için yaptıkları işe döndüler. Böylece Keris sendeleyerek kadının yanına koşup kolunu kavradı. "Hak etmediğin halde sikkemi aldın," diye bağırdı, ar-

dından kadının yüzünü gizlemek için askerlerle arasına girerek onu genelevlerden birine sürükledi.

Kapıyı bir tekmede açtı, askerler ve çıplak kadınlarla dolu odaya bir bakış bile atmadan kadını duvara yaslayıp bileklerini başının üzerinde birleştirdi, bacaklarının arasına tekme atmaması için de kalçasını kıvırdı. "Mektuplar. Hemen."

Kadın kıvranarak Keris'in elinden kurtulmaya çalıştı ama nafileydi, kardeşi onu iyi eğitmişti. Sonunda duruldu, koyu gözlerini bir an için ona diktikten sonra, "Hırsız var!" diye bağırdı.

Sesindeki tiz telaşı duyunca genelevdeki herkes dikkat kesildi, buranın gürbüz hanımı arkasını dönüp gözlerini onlara dikti. Zarrah'ın kızlarından biri olmadığını anlamış olmalıydı ancak belli ki fahişeler arasında sözsüz bir anlaşma vardı. "Benim evimde olmaz!" diye kükreyip masanın altından bir sopa çıkardı. Keris irkildi, ağır tahta sopa yüzünün tam yanından geçerken başını eğdi.

Valcottalı kadın aceleci adımlarla odaya girdi, "Ödemek istemiyormuş!" diyerek hıçkırıklara boğuldu.

Genelevin hanımı, "Hırsız!" diye bağırıp sopasını sallayarak, Keris'i geri çekilmeye zorladı, yoksa dişleri ezilecekti. "Çık dışarı!"

Kadın odanın diğer ucundan ona sırıttıktan sonra basamaklara doğru koşmaya başladı. Keris bir küfür savurup hanımı atlattı, fahişelerle müşterilerin üzerinden atlayarak kadının peşine düştü. İkinci kata ulaştığında bir kapının sertçe kapanmasıyla birlikte önce telaşlı, hemen ardından öfkeli bağrışlar duyuldu. Kapıyı tekmeleyince pencere kenarındaki Valcottalı kadının atlamak üzere olduğunu gördü ve yataktaki çıplak üçlünün üzerinden geçip ona uzandı.

Çok geçti.

Keris bakmadan atladı, çatıyı yakalayıp kendini sert bir hamleyle yukarı çekti, ardından koşmaya başladı. Çatıların üzerinde, binaların içinde ve ara sokaklarda koşarak kadını kovaladı. Zırhlarında meşale ışığı parlayan askerlerin nöbet tuttuğu, yıkık dökük tüm köprülerden geçerek nehrin yukarısına doğru ilerlediler.

Kadının aklında bir plan ya da bir varış noktası varsa bile Keris tahmin edemiyordu. Dikkatini tamamıyla kadını gözünün önünden ayırmayıp yere düşen taşlarla, yıkıldı yıkılacak çatılarda dengesini bulmaya ve ikisini birden yutmakla tehdit eden sayısız çukurda gizlenen karanlıktan sakınmaya vermişti.

Kendilerini şehrin dışında buldular, kadın bataklığın kenarı boyunca hızla koşarak uzaktaki kayalıklara yöneldi. Tepede, barajın oluşturduğu büyük bir göl vardı. Kadın gölün etrafından dolanmak zorunda kalacaktı, düzlüğe çıktıklarında onu yakalamak için yeterince hızlanabilirdi.

Barajın boşaltma kanalının gürültüsü gittikçe şiddetleniyordu, kayalıklara tırmandıkça havadan su tadı alabiliyordu. Ancak kadın zirveye ulaştığında gölün kenarından dolaşmak yerine sağa saptı. Baraj boyunca koşarak yıkılmış kayaların toplandığı yere gittiğini anlayınca Keris'in yüreği ağzına geldi, önü simsiyah bir girdap ve sudan ibaretti.

"Valcotta!" diye bağırdı Keris. "Sakın yapma!"

@novaebook

12
ZARRAH

Her yanına kramplar giriyor, aldığı her hızlı nefeste boğazı yanıyordu ama durmaya zamanı yoktu. Maridrinalının hemen arkasında olduğunu, asla saklanacak kadar uzaklaşmasına fırsat vermediğini duyarken dinlenecek vakti yoktu.

Şehri çevreleyen ışıklar olmadan karanlıkta görmek güçtü. Zarrah çukurların ve molozların üzerinden geçerken takılıp tökezliyordu, şelalenin gürültüsüyle yolunu bularak yokuşu zorlukla çıkabiliyordu.

Ağaçların arasından çıktığında, eski barajın doldurduğu minik göle yansıyan ay ışığı yolunu aydınlattı. Topal adımlarla barajın tepesi boyunca yürüdü. Kayalar zamanla aşınmış, şelalenin nemiyle kayganlaşmıştı. Barajın ortasında boşaltma kanalını oluşturan çukur vardı. Çukurun iki buçuk metre genişliğinde olduğunu biliyordu ama şimdi çukurun ağzında durmuş, on metrelik uçurumun dibindeki kayalara dökülen karanlık suları izlerken gözüne çok daha geniş görünüyordu.

Karşı tarafın güvenliği ise çok daha uzaktaydı.

"Valcotta, sakın yapma!"

Zarrah başını çevirdi. Maridrinalı barajın tepesine ulaşmıştı ancak birkaç adım uzakta durup ellerini kaldırmıştı, görünürde silahı yoktu.

"Bu kovalamacadan çok keyif alsam bile, parçalanmış bedenini almak için aşağı inmek zorunda kalacağım şekilde bitmesini istemiyorum. Mektupları bana verirsen ikimiz de buradan sağ çıkabiliriz."

Damarları yoğun bir dehşetle kaynıyordu, mektupları teslim etmek gerçekten çok cazip geliyordu. Ancak Zarrah, bunu yaparsa sonunun ölümle biteceğinin farkındaydı. Bir Maridrinalının verdiği sözün hiçbir değeri yoktu, özellikle de bir Valcottalıya verildiyse. Zarrah'ı henüz öldürmemiş olmasının *tek* sebebi, çok değerli mektuplarının elinde olmasıydı.

Zarrah derin bir nefes alıp korkuya ve acıya karşı kendini hissizleştirdi, koşar adımlarla yürüyüp atladı.

Rüzgâr kulaklarında uluyor, sular altında gürlüyordu. Barajın uzak tarafına çarptığında darbenin etkisiyle nefesi kesildi. Tırnakları kaygan kayalara sürtünüyor, bacakları sallanıyordu, boşaltma kanalının kenarları suyla aşındığı için ayak parmaklarıyla tutunamıyordu.

"Lanet olsun!" Paniği gittikçe artarken tırmanmaya çabaladı ancak kolları ağırlığını taşımaktan ötürü titriyordu, kendini yukarı çekemeyecek kadar yorgun ve bitkindi.

Düşmek üzereydi.

Parmakları kaydı, tırnakları soyulup kayalar yıkılırken dudaklarından bir çığlık koptu.

O anda eldivenli bir el bileğini kavradı.

Zarrah derin bir nefes alıp başını kaldırdığında tepesinde Maridrinalıyı gördü. Sanki dört bir yandan ölüm saçan, yıkılmakta olan bir barajın üzerinde değil de sarayın koridorlarında yürüyormuşçasına dimdik dengede duruyordu. Onun hemen arkasından atlamış olmalıydı, buna rağmen Zarrah onu görmemişti. Duymamıştı.

"Mektuplar, Valcotta." Adamın sesi gergindi. "Onları bana ver."

"Beni düşürmen için mi?" Kelimelerini olabildiğince iğneleyici seçmeye çalıştı ancak nehrin soğuk suları çıplak ayak parmaklarını ısırıp onu akıntıya doğru çekerken bunu yapmak zordu. "Önce beni yukarı çek."

"Yine benden kaçman için mi? Hiç sanmıyorum."

Birbirlerine baktılar. Zarrah karanlıkta adamın gözlerinin rengini göremese bile, bakışları içine işliyordu. İkisinin de taviz vermeye niyeti yoktu ancak zorlanmaya başlayan adamın eli böyle titremeye devam ederse, ortada yapacak bir seçim kalmayacaktı.

Zarrah içinden, *sakın pes etme*, diye bağırdı. *O bir Maridrinalı, ölümle karşı karşıya kalsan bile asla pes etmemelisin! Şerefini koruman buna bağlı!*

"Söz ver," dedi adam dişlerini sıkarak. "Seni yukarı çekersem, mektupları vereceğine söz ver."

Hissettiği dehşet onu boğsa da Zarrah, "Söz veriyorum. Beni yukarı çekersen mektupları vereceğim," demeyi başardı.

"Hepsini."

"Tanrı aşkına, evet!" Zarrah nefes nefeseydi. "Hepsini! Şerefim üzerine yemin ederim!"

Maridrinalı derin bir nefes alıp onu yukarı çekti, Zarrah kendini yüzüstü yatarken buldu. Ardından sürünerek kenardan uzaklaştılar. Zarrah baştan aşağı ürpererek ayağa kalktı ancak henüz kendine gelememişken Maridrinalı arkasında belirdi. Hançerini boğazına dayayıp boştaki eliyle kollarını arkada birleştirdi. "Yürü."

Zarrah topallayarak kavisli barajın etrafından dolaşmaya koyuldu ve suyun kıyısına ulaşana kadar durmadı. Valcotta topraklarına geri dönmüştü, orada mola verdiler. Zarrah sırtını adamın göğsüne dayamıştı, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Adamın hançerinin sivri ucu Zarrah'ın boynunu yaralamasına rağmen, başını çevirdiğinde hissettiği tek şey yanağındaki sıcak nefesiydi. Şehrin kokusundan uzakta oldukları için artık onun kokusunu alabiliyordu. Sabunun ferah kokusuyla parfümünün hafif rayihası karışmıştı, bunların altında ise burnuna belli belirsiz duman ve ter kokusu doluyordu.

"Mektuplar, güzelim." Adamın sesi kulağını gıdıkladı, Zarrah'ın bir kolunu hareket ettirebilmesi için tutuşunu biraz gevşetti.

Bunca uğraştan sonra Zarrah'ın yapmak istediği son şey, ödülünden vazgeçmekti ama adamın hançeri boğazına dayanmışken fazla seçeneği yoktu. Her şeyden önce, ona söz vermişti.

Zarrah cebine uzanarak mektupları çıkarıp ona uzattı.

"Ceplerimden birine koymanı rica edeceğim. Ellerim şu anda biraz meşgul."

Zarrah kaşlarını çatarak elini ikisinin arasına uzattı, mektupları pantolonunun önüne sıkıştırırken adamın karnındaki sert kasları hissedebiliyordu. Parmakları onun aletine değdiğinde adam sıçradı, Zarrah bu dikkat dağınıklığından faydalanarak hançerden kaçtı.

Adam yalnızca kıkırdadı, önüne düşen ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp hançeri gizli kılıfına koydu. "İyi geceler, Valcotta," diye mırıldandıktan sonra başını eğdi. "Ben artık gideyim."

Ardından tek bir kelime daha etmeden arkasını dönüp gitti. Baraj boyunca hızla koşarak boşluktan atlayıp kolayca diğer tarafa ulaştı. Adımlarını hiç yavaşlatmadan karanlığa karışarak gözden kayboldu.

@novabook

13
KERIS

Gece yavaş yavaş sona ererken, Nerastis nihayet birkaç saatliğine sessizliğe gömülerek dinlenmeye çekilmişti. Keris şehrin sokaklarında yürürken bu sessizlik için minnettardı.

Her yeri ağrıyordu.

Vücudunda sayısız kesik ve morluk vardı ancak omzunun ağrısı dişlerini sıkmasına neden olacak kadar kötüydü. Kadını yakalamak için boşaltma kanalından zorlukla geçmeyi başarmış olsa da yaptığı ters bir hareketle kasları yırtılmıştı. Yatağından daha yüksek bir yere tırmanması neredeyse imkânsızdı, üstelik içine düştüğü durumun şimdiden onu sıkıştırmaya başladığını hissediyordu. Duvarlara tırmanarak saraya gizlice girip çıkma becerisini kullanamıyorken, surlardan dışarı sadece başını uzatmak istese bile yanında bir refakatçi olması gerekecekti.

Ayrıca Keris'in tercih ettiği yol artık küle dönmüştü, Valcotta sıklıkla kullandığı inşaat iskelesini yerle bir etmişti. Keris'in tek yapabildiği, yanan korların odasındaki önemli eşyalara sıçramamış olması için dua etmekti. Kitaplarının çoğu paha biçilemezdi ama ceketinin cebindeki mektuplar da öyleydi.

Onlyaebook

Keris, orada bulunmasını kimsenin sorgulamayacağı kadar otoriter bir tavırla açık kapılardan geçip saraya girerken saçlarını toplayan bağı açtı, terli bukleleri yüzüne düşüyordu. Hizmetkârlar ve askerler oradan oraya koşturuyordu, karmaşanın arasında kardeşinin bağırdığını duydu. "Ağabeyimi bulana kadar bu şehirde altına bakılmamış taş bile bırakmayın. Onu Anriot'ın karşı tarafına geçirmiş olmalarına imkân yok, yani Nerastis'te bir yere sakladılar."

Lanet olsun.

"Prens Keris'in ölmesi olasılığını kenara atmamalıyız, Majesteleri," diye cevapladı başka bir ses. Keris bu sesin Philo adındaki yüzbaşıya ait olduğunu fark etti.

"Dertleri onu öldürmek olsaydı, lanet boğazını keserlerdi," diye bağırdı Otis. "Ağabeyim yaşıyor ama onlar bu işten zararlı çıktıklarına karar vermeden önce onu bulmalıyız."

"Günaydın, beyler." Keris araya girerek sohbetlerine katıldı.

Kardeşi gözlerini fal taşı gibi açtı, ardından artan bir öfkeyle kıstı. "Nerelerdeydin?"

"Pembe Gül'de iki güzel kadınla birlikteydim," diye cevapladı, Nerastis'in en pahalı ve sıkı ağzıyla ünlü genelevinin adını vererek. "Sarayıma ne oldu böyle?"

"Yanında eşlikçin olmadan mı?" Otis'in kulakları kıpkırmızı kesildi. "Lanet aklını mı yitirdin, Keris? Burası Vencia değil. Tek başına elini kolunu sallayarak dolaşamazsın."

"Tek başıma olmadığımı söyledim ya."

"Keris..."

Bitkinlikten şımarık bir çocuk muamelesi görmeye sabrı kalmamıştı, bu yüzden Otis'in lafını kesti. "Yangın mı çıktı?"

"Evet, Valcottalılar inşaat iskelesini ateşe vermeyi başardı. Hatırı sayılır bir hasar yok ancak..."

Bu konuşmadan artık sıkılmıştı. Telaşlı bir ses tonu takınarak, "Kitaplarım!" diye bağırdı. Keris koşmaya başladı, basamakları ikişer ikişer çıkarak en üst kata ulaştı ve odasının kapısını tekmelenerek açılmış bir vaziyette buldu, muhtemelen Otis'in işiy-

di. Odası yerdeki külleri süpüren hizmetçi kadınlarla doluydu. Bakışları aniden en değerli eşyalarını koyduğu sandığa gitti ama görünen o ki sandığa dokunmamışlardı. "Tanrının merhametine şükürler olsun."

Otis nefes nefese kalmış halde arkasında belirdi. Kardeşi onu kolundan kavrayarak banyoya sürükleyip kapıyı arkalarından kapattı. "Seni kaçırdılar sandım," dedi kısık sesle. "İskeleye tırmandıklarını ve seni ancak aptalların seçeceği bu odadan, burnumuzun dibinden aldıklarını sandım. Tabii Valcottalıların bunda parmağı yoktu, öyle değil mi? Kılık değiştirip halka karışmak için kendi isteğinle pencereden dışarı çıktın. Peki, yangını kapılardan çıkarken dikkat dağıtmak için mi çıkardın?"

"Ben..."

"Senin yüzünden insanlar ölebilirdi. Yere düşen molozlar yüzünden adamlarımızın bazılarında yanıklar oluştu, iskeleyi yeniden inşa etmenin en az bir hafta süreceğinden bahsetmiyorum bile."

Keris'in midesi suçluluk hissiyle kasıldı çünkü yangını çıkaran o olmasa bile, Valcottalı kadının bunu yapacak kadar yaklaşmasından sorumluydu.

"Bundan bıktım, Keris. Nerastis'e döneli daha bir gün oldu ama şartlarına dair memnuniyetsizliğini göstermek için yaptığın çocuksu işlerden şimdiden sıkıldım." Otis elini saçlarının arasından geçirdi. "Savaşmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Öldürmekten tiksinmeni anlıyorum. Ithicana'yı işgal etmemize, Valcotta'yla savaşımıza ne kadar karşı olduğunu da biliyorum, sadece kaderin sana verdiği rolün bu olduğunu neden kabullenemediğini bir türlü anlayamıyorum. Savaşmak halkımızın kanında var ve sen tahtın vârisisin, yani ya bu krallığın ihtiyacı olan adam olursun ya da hayatının kısa süreceğini kabullenirsin."

Keris kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben kaderimi çoktan kabullendim, Otis. Hâlâ zorlanan sensin."

Aralarında uzayan sessizlik o kadar gergindi ki Keris yumrukların atıldığı bir kavgaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti, Veliant kardeşler arasındaki tartışmalar genelde böyle son-

lanırdı. Gerçi, onun adına yumruklu kavgalara giren çoğunlukla Otis olurdu.

Ancak Otis geri adım attı. "Bazı günler senden nefret ediyorum, Keris. Bugün de onlardan biri. Ancak her zamanki gibi işe yaramaz bir piç olmaya devam edeceğini biliyorum, bu yüzden gidip pisliğini temizleyeceğim. Sonra Anriot'ın karşı kıyısına yağma düzenleyeceğim çünkü adamlarımızın bir Valcottalının savunmamızı aştığına inanması, tahtın vârisinin kendi sarayını ateşe verecek kadar aptal olduğunu öğrenmesinden çok daha iyidir."

Keris'in karşılık vermesine zaman tanımadan kapıyı ardına kadar açarak odadan çıktı.

Keris duvara yaslanıp ellerini yumruk yaparak kendini derin, sakinleştirici nefesler almaya zorladı ve kabullenmenin daha iyi olup olmayacağını düşündü. Komuta merkezine gidip sınır boyunca yağma saldırıları düzenleyebilirdi. Askerleriyle birlikte at sürüp Maridrina'nın zaferi için kılıcını düşmanın kanına bulayabilirdi. Babasının arzu ettiği vâris olabilirdi.

Hayatta kalmayı garantilemek için ne gerekiyorsa yapabilirdi.

Peşinden gitsene. Kafasının içinden bir ses fısıldadı. *Özür dile. Değişeceğine söz ver.* Ancak vücudu kıpırdamadı, saniyeler dakikalara dönerken gümbürdeyerek atan kalbi yavaşladı ve öfkeyle alnını kaplayan ter yavaş yavaş soğudu.

Açık kapıdan dışarı çıkıp hizmetkârlara başıyla selam verdikten sonra odadan ayrıldı ve iki kat aşağı inerek Otis'in odasının olduğu kata ulaştı. Koridor boştu, böylece kapının kilidini anahtar kullanmadan açıp arkasından hızla kapattığını kimse görmedi. Kardeşinin odasına dönecek vakti kalmamış olacaktı ki üniformasının ceketi hâlâ önceki gece bıraktığı gibi sandalyenin arkasında asılı duruyordu.

Keris çarşafları düzelttikten sonra cebindeki mektup tomarını çıkardı, gözle görünür bir hasar almadıklarından emin olmak için kâğıtları gün ışığında inceledi. Mektupları Otis'in elinde o kadar çok görmüştü ki artık tanıyordu. Kardeşinin başparmağının, eşinden geriye kalan tek şey olan on iki değerli mektubun kenarını okşamasını gözünün önüne getirebiliyordu. Bakışları baba-

sından gelen resmi bir mektuba takıldı, Valcottalı kadını kâğıtları çalmaya iten şey de bu olmalıydı. Ancak aşk mektuplarının kenarlarına dokunarak sayarken, yalnızca on bir tane olduğunu fark edince Keris'in yüreği ağzına geldi. Hızlıca yeniden saydı ama sayı değişmedi.

Mektuplardan biri eksikti.

"Kahretsin!" diye tısladı. "Bir tanesi onda kaldı!"

Valcottalı kadının sesini kulaklarında duyabiliyordu. *Hepsi. Şerefim üzerine yemin ederim!*

Valcottalılar için verilen sözden daha önemli hiçbir şey yoktu. Bu da kesin olarak şu anlama geliyordu: Keris'in, güzel hırsızı son görüşü olmayacaktı.

@novaebook

14
ZARRAH

Zarrah şafak vaktinden biraz sonra topallayarak Valcotta sarayının kapılarından içeri girdi, askerlerinden birkaçı koşarak yanında belirdi.

"Bir şey yok," dedi Zarrah. "Kendimi bir bar kavgasının ortasında buldum, o kadar." Basamakları çıkarak odasına ulaşıp bitkin bir halde yatağına yığıldı.

Saniyeler sonra kapı açıldı.

"Sana çok alındım, Zar," dedi Yrina. "Görünüşe göre bensiz eğlenmeye çıkmışsın."

"Eğlenceli değildi." Zarrah gözlerini açmadı, Maridrinalı adamın göğsünü sırtına bastırdığını hissedebiliyordu. Yanağına değen sıcak nefesini de öyle. "Askerlerle birlikte içmeye çıkılmayacağını anlamış oldum."

Arkadaşı acıma ile alay etme arasında bir ses çıkardıktan sonra, Zarrah yatağın çöktüğünü hissetti ve Yrina'nın hafifçe nefes aldığını duydu. "Tanrı aşkına, kadın. Ne yaptın böyle, kırık cam parçalarıyla dolu bir tarlada mı koştun?"

"O kadar kötü mü?"

"İyi olmadığı kesin. Diğer çizmen nerede?"

Muhtemelen bir timsahın midesinde. Sorunun cevabı buydu ama Zarrah, "Kavgada kaybettim," diye cevapladı.

Yrina dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Epey bir eğlenmişsin desene."

Yatak kıpırdadı, ardından su sıçradı. Zarrah dişlerini sıkarken Yrina yaralı ayağını leğene koyup iyice temizledikten sonra bir cımbızla Zarrah'ın tenine saplanmış moloz parçalarını ayıkladı. Havaya alkol kokusu doldu ve Zarrah çığlığını bastırmak için yüzünü yastığa gömdüğü anda, Yrina ayağına alkol döküp yaralarında kalan Nerastis pisliğini temizledi.

"İmparatoriçenin emirlerine karşı gelip Anriot'ın karşı tarafında ne yaptığını anlatacak mısın?"

"Nehrin karşı tarafında değildim."

"Yalan söyleme. Nehir gibi kokuyorsun." Yrina kısa bir duraklamadan sonra, "Maridrina sarayında çıkan yangınla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Yrina ona bağlılık yemini etmiş, sözünden hiç dönmemişti. Sadece bu da değildi, Zarrah arkadaşına yalan söylemekten nefret ediyordu. "Peki. Evet." Zarrah yanaklarında yükselen kızarıklığı saklamak için yüzünü yastığa gömdü. İmparatoriçenin emirlerine kasıtlı olarak karşı gelmesini bir kenara bıraksa bile, yaptığı şey tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Kendini aptal durumuna düşürmüştü, üstelik ayaklarındaki kesikler ve içini dolduran utanç duygusundan başka hiçbir şey elde edememişti.

Yrina, Zarrah'ın ayağını sararken ondan beklenilmeyecek şekilde sessizdi. Ardından, "Bermin'in seni kışkırtmasına izin verme, Zar. Unutma, hata yaptığını görmek onun lehine olur. İmparatoriçe vefasızdır, verdiği gibi kolayca alabilir. Bu birliğin kumandanı olarak kalmak istiyorsan, onun gözünde mükemmel olmalısın."

İmparatoriçe için mükemmeliyet, itaat demekti.

"Seni bırakayım da biraz dinlen," dedi Yrina. "Çizmenin tekini sevgiline arzuyla bakan bir kadını döverken kaybettiğin dedikodusunu yayacağım."

Zarrah kafasını yastığa gömüp homurdandı. "Sakın yapayım deme."

"Haklı olabilirsin," dedi Yrina dalgın bir edayla. "Bu senin yapacağın bir şey değil. Sen, ayartılmaya davetiye çıkardığı için botunla *sevgilini* döversin, değil mi?"

"Benim sevgilim yok."

"Sorununun yarısı da bu zaten. Kendini sana zevk vermeye adamış bir erkekle hayattan çok daha fazla keyif alırdın." Yrina, Zarrah'ın kıçına hafifçe vurdu. Zarrah nihayet başını yastıktan kaldırıp, kaşlarını çatarak odadan ayrılan arkadaşının arkasından baktı.

Bir sevgiliyle dikkatini dağıtmak, ihtiyacı olan *son* şeydi. Yıllar içinde, bir iki geceliğine yatağına aldığı birkaç adam olmuştu ancak bu kadarla sınırlı kalmasına dikkat etmişti çünkü bir aşk evliliği değil, özenle seçilmiş politik bir evlilik yapmak zorunda kalacağını biliyordu. Valcotta'nın nüfuzlu ailelerinden birine mensup bir eşle birlikteliği, kraliyete güç katacaktı. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir dikkat dağınıklığına ayıracak vakti olmadığı için son aylarda hatta son yıllarda yatağına kimseyi almamıştı.

Ne kadar bitkin olursa olsun, güneş çoktan odasının mozaik camlarından içeri girerek beyaz ipek çarşaflarında renkli sarmallar oluşturuyordu. Kalkıp antrenmanlarını tamamlama vakti gelmiş de geçiyordu, yani uyumak gibi bir seçeneği yoktu.

Tek ihtiyacı soğuk bir duş alıp kendine gelmekti.

Zarrah topallayarak bitişikteki odaya geçti ve deri zırhının bağlarını çözüp yere fırlattı, bunu terden sırtına yapışan ipek gömleği izledi.

Kemerini açarken parmakları acımıştı ama pantolonunu çıkarırken belirgin bir kâğıt hışırtısı duydu.

Zarrah kaşlarını çatarak derin cebine uzandı ve katlanmış bir mektup çıkardı, kâğıdı yavaşça açarken kalp atışları hızlandı. Kim bilir, belki çabalarına değecek bir şeyi ele geçirmeyi başarmıştı.

Mektubu açıp okumaya başladı. *Sevgili O, ayrı geçirdiğimiz her dakika bana sonsuzluk gibi geliyor...*

Tanrı aşkına, ne çalmıştı böyle?

Zarrah baştan başlayarak mektubu bir kere daha okudu, sonra tekrar okudu. Tasha adındaki bir kadının yazdığı, aşırı şairane sözlerle dolu saçma sapan yazıda bir şifre bulmaya çalıştı ama nafileydi. İşine yarayacak en ufak bir şey yoktu.

Hayatını ve uzuvlarını hiçe sayarak çaldığı kâğıtlar, o piçin *aşk mektuplarıydı.*

Ancak kalbini gümbürtüyle attıran, midesindeki her şeyi cam fayanslara boşaltacakmış gibi hissetmesine neden olan bu değildi. Hayır, en kötüsü şuydu ki mektupları geri vereceğine yemin etmişti. Hem de hepsini.

Bir Valcottalı her zaman sözünü tutardı.

Günü daha iyiye gitmedi.

Maridrinalılar o döndükten bir saat sonra yağmalamaya başladı, büyük ihtimalle saraylarına yapılan bir saldırı olarak algıladıkları yangın için misilleme yapıyorlardı. Devriyelerinden birine saldırmışlardı, kısa süren şiddetli çatışmada her iki taraf da ağır kayıplar vermişti. Askerlerinin verdiği kayıpların arkasından ne zaman konuşma yapması gerekse, içindeki suçluluk duygusu daha da büyüyordu, ta ki Zarrah hislerinde boğulacağından emin oluncaya kadar.

Askerler onun yaptıkları yüzünden ölmüştü. Üstelik böyle düşüncesizce bir işe kalkıştığından dolayı içine işleyen *utançtan* başka bir şey kazanmamıştı.

Şimdi Nerastis'in üzerine karanlık çökmüşken, aptal bir aşk mektubunu geri vermek için tekrar Anriot'ın karşısına geçmeliydi.

Baraja yaklaştıkça kükreyen şelalenin gürültüsü artıyordu. Barajın tepesine çıkarken ve yavaşça ortadaki boşluğa doğru ilerleyip tam kenarında dururken ay ışığı yolunu aydınlatıyordu.

Boşaltma kanalından su fışkırıyor, siyah ve uğursuz dalgalar halinde akıyordu. Korku, Zarrah'ın omurgasını karıncalandırıyordu. Kovalamacanın getirdiği adrenalin olmadan boşluktan

atlamaya çalışmak delilik gibi görünüyordu ama başka çaresi yoktu. Abartılı zırvalıklardan ibaret olsa bile, onurunu korumak için mektubu geri vermeliydi. Ayrıca köprülerin hepsi nöbetçiler tarafından izlenirken, yakalanma riski olmadan karşıya geçmenin başka yolu yoktu.

"Bunu yapabilirsin," diye mırıldandı, sırtına bağladığı yeni asasını düzelterek. "Karşıya atla. Mektubu ver. Sonra tekrar atla." Ardından bu utanç verici anıyı zihninin derinliklerine itip bir daha asla düşünmeyecekti.

En azından böyle umuyordu.

Zarrah derin bir nefes alarak barajın tepesinden aşağı indi, geri döndüğünde hızla koşarken kenara tam basabilmek için ihtiyatlı adımlar atıyordu. Arkasını dönüp uçuruma bakarak sessiz bir dua ettikten sonra hızla koşmaya başladı.

Barajın etrafından dolanırken rüzgâr saçlarını savuruyor, nabzı şelalenin şiddetiyle yarışıyordu.

Bunu yapabilirsin.

Çizmeleri taşlara vurarak onu gittikçe daha yakına taşıyordu. Zarrah kendini toparlayıp sıçramaya hazırlandı.

Tam o anda sendeleyerek durdu, sinirleri onu yarı yolda bıraktığı için neredeyse kenardan düşüyordu.

"Lanet olası bir korkaksın!" Topuklarının üzerinde dönüp yeniden denemeye hazırlanıyordu ki bir kahkaha dikkatini çekti.

Gözlerini boşaltma kanalının karşı tarafına çevirdi. Barajın kenarında karanlık bir figür duruyor, sarı saçları ay ışığında gümüş gibi parlıyordu.

"Kendini bu kadar zorlama, Valcotta." Adamın ses tonu keyifliydi. "Herkesin böyle bir atlayışı yapacak cesareti olmayabilir."

Zarrah kaşlarını çatarak ona baktı ama söyleyeceği bir şey yoktu.

Adam topuklarının üzerinde sallanarak, "Sanırım sende bana ait bir şey var. Okudukların, çalarken bulmayı umduğun gibi miydi?"

Zarrah'ın yanakları kızardı. "İstemeden aldım." Karanlıkta adamın yüzünü net göremese de Zarrah kaşını kaldırdığını bili-

yordu, bu yüzden aceleyle ekledi. "Niyetim hepsini geri vermekti. Biri cebime sıkışmış. İşte burada." Elini cebine atarak katlanmış kâğıdı ay ışığına tuttu.

"Sana inanıyorum." Adam başını salladı. "Ama soruma cevap vermedin."

Tanrım, tam bir pislikti.

Zarrah verecek bir cevap bulmaya uğraşırken, adam ona geri çekilmesini işaret etti. Zarrah bağırarak karşıya kendi başına atlamayı gayet iyi becerebileceğini söylemek üzereydi ki adam birkaç adım geri çekilip boşluğa doğru koşmaya başladı.

Adam atlarken Zarrah'ın kalbi boğazında düğümlendi, ölümcül suların üzerinden süzülen karanlık gölge neredeyse sessiz adımlarla yanına indi. Keskin bir nefes alarak sessizliği bozdu ve bir elini omzuna bastırdıktan sonra aynı eli Zarrah'a uzattı. "Mektup."

Zarrah sessizce mektubu uzattı, adamın eldivenli parmaklarının onunkilere değdiği yerler sıcacıktı.

"Teşekkürler." Adam birkaç adım geri çekildi, aralarındaki konuşma bittiğine göre tekrar karşıya atlamaya niyetlendiği belliydi.

Zarrah hiç düşünmeden -ki bu düşünmeden harekete geçme konusunun sıklıkla tekrar eden bir sorun olduğuna inanmaya başlamıştı- aklından geçeni söyledi. "Ben hayatımı tehlikeye atmaya değecek bir ödül bulduğumu sandığım için büyük bir riske girdim ancak sen bu kâğıt parçasında kötü bir şiirden başka bir şey olmadığını bilmene rağmen hayatını riske attın, *O*."

Adam alaycı bir kahkaha attı. "Ben kesinlikle O *değilim*."

"Öyleyse neden..."

"O benim... *Arkadaşım* sayılır. Bu mektuplar geçen sene bir gemi kazasında kaybettiği eşine ait, bu yüzden onun için fazlasıyla değerlidir."

"Ben..." Zarrah'ın midesi utanç ve hayranlık karışımı bir hisle kasıldı. Böylesine değerli eşyaları çaldığı için kendinden utanmıştı. Bu adamın, bir başkası uğruna mektupları geri almak için hayatını tehlikeye atmasına ise hayranlık duyuyordu. "Özür

dilerim. Böyle bir acıya sebep olacağını bilseydim mektupları asla almazdım."

"O mektupları, arkadaşımı ve tüm yoldaşlarını öldürmenin bir yolunu bulmak için bilgi edinme ümidiyle aldığın düşünülürse, ilginç bir kırmızı çizgi."

"Benim ilkelerim var. Onları anlayıp anlamamanın bir önemi yok." Gururu daha fazla incinmeden bu konuşmayı bitirmeliydi fakat merakı onu olduğu yerde tutarken aklına takılan soruyu dile getirdi. "Neden alarm vermedin? Neden peşime kendin düştün?"

Adam sessiz kaldı, ay ışığı bulutların arkasından çıkmak için o anı seçip hatırladığı kadar çarpıcı olan yüzünü berrak bir ışıkla aydınlattı. Yüzü belirgin elmacıkkemikleriyle keskin ve simetrik hatlara sahipti ama dudaklarında artık görmeye alıştığı sırıtıştan iz yoktu. Rüzgâr nazikçe üzerlerinden estiğinde burnuna hafif baharatlı bir koku geldi, bu kokuyla birlikte ona yaklaşmak için garip bir arzu duydu. Daha derinden solumak istiyordu.

"Eğer alarm verseydim, muhafızlar seni yakalarlardı ve o zaman umabileceğin en merhametli son, hızlı bir infaz olurdu."

Zarrah, Anriot'ın karşı tarafına geçerken bunun farkındaydı. Şayet yakalanırsa, vahşice öldürüldükten sonra başının kesileceğini ve askerlerinin bulması için Anriot'ın karşı kıyısına fırlatılacağını biliyordu. "Düşmanının hayatını neden umursuyorsun?"

"Çünkü bana hayatım boyunca yetecek kadar ölüm gördüm, elimden geldiği sürece asla ölüme yol açmayacağım." Karanlıkta rengi görünmeyen gözleri ihtiyatla onu izliyordu. "Ayrıca Valcotta ve Maridrina'nın düşman olması, senin de benim düşmanım olduğun anlamına gelmiyor."

Tam olarak bu anlama geliyordu ancak Zarrah tartışmak yerine, "Sonsuz Savaş'ın devam etmesini istemiyor gibi bir halin var," dedi.

Adam arkasını dönüp ışıkları parlayan şehre baktı. Zarrah ise gözlerini ondan ayırmıyordu, başının arkasında topladığı atkuyruğundan kurtulup rüzgârda salınan bir buklesini izledi. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındaydı, kıyafetleri sıradandı ancak bakımlı görünmesine bakılırsa belli bir nüfuza sahip olmalıydı.

Yapacak daha yararlı bir iş bulamayıp Maridrina ordusuna doluşan sayısız asilzadelerden biriydi belki de.

Adam, eliyle şehri işaret etti. "Bu yerin neden savaşmaya değer olduğunu açıklar mısın?"

Bazı sebepleri vardı. Nerastis'i çevreleyen topraklar mucizevi şekilde verimli, limanı hatırı sayılır bir tüccar trafiği çekecek kadar büyüktü ve iklimi, ülkenin dört bir yanında olduğundan daha ılımandı.

Adam, Zarrah'ın düşüncelerini okumuşçasına, "Bu şehir uğruna çıkan savaşta kaç kadın, kaç erkek can verdi sence?"

"Kim bilir?" Aslında cevabı biliyordu: binlerce, on binlerce kişi can vermişti. O kadar çok ölü vardı ki toprağın kızıla boyanmamasına şaşıyordu.

"Bir kişi bile olsa gereğinden çok fazla olurdu," dedi adam. "Çünkü bu halkın refahını artırmak için değil, krallar ve imparatoriçelerin açgözlülüğüyle gururu uğruna yapılan bir savaş. Hiç kimse bu yüzden can vermemeli."

Zarrah tiksintiyle homurdandı. "Silas Veliant'ın açgözlülüğü desek daha doğru olur, imparatoriçe şeref ve intikam uğruna savaşır."

"Askerlerinin, asıl amacının bu olduğuna inanmasını istediğine şüphem yok. Muhtemelen kendilerine de bu yüzden savaştıklarını söylüyorlardır çünkü bir iş olarak görmektense, şeref uğruna yaptığını düşününce ölümle yüzleşmeyi sindirmek daha kolaydır. Maridrinalı askerler kendilerine tam olarak böyle söylüyor, bundan kesinlikle emin olabilirsin."

Zarrah bunu gülünç bulduğunu, Maridrinalıların onursuz köpekler olduğunu söylemek için ağzını açtı ama sonra kapadı, adamın söylediklerine karşı çıkmış olmayacaktı.

"Sonsuz Savaş'ı kimin başlattığını biliyor musun, Valcotta? İlk yumruğu kim attı?" diye soran Keris, cevap vermesine fırsat tanımadı. "*Kimse bilmiyor* ancak her iki taraf da birbirini suçluyor. Kesin olarak söylenebilecek tek şey, uzun zaman önce ölmüş bir imparator ve kral bu bölgeyi istedi, üstelik kalplerinde taşıdıkları gurur yüzünden kardeş payı yapmaya yanaşmadılar.

Burayı ele geçirmek için binlerce kişinin ölmesine rağmen Nerastis harabeye döndü, etrafındaki topraklar kurudu. Bu savaşı sürdürmenin şerefli bir davranış olduğunu düşünen herkes lanet bir aptaldır."

Zarrah irkildi, kalbi öfkeyle kabarırken elini silahına götürdü. "Halkının benim halkıma yaşattıklarından haberin olsaydı, geride bıraktıkları yetimleri bilseydin, o zaman sen..."

"Anlayabiliyorum çünkü *senin* halkın da aynısını benim halkıma yaptı. Sırf aynı tahtın önünde eğilmedikleri için Maridrinalı çocukların daha önemsiz olduğunu düşünüyorsan, önceliklerini iyice bir gözden geçirmelisin." Keris başını sertçe salladı. "Sürekli bir ileri bir geri gidiyoruz, elimize cesetlerden başka bir şey geçmiyor. Çocuklar kalplerinde nefretle büyüyüp ellerine silah alıyor ve döngü yeniden başlıyor."

Sözleri fazla can alıcı, gerçeğe fazla yakın olsa da gerçeği bilmesi mümkün değildi. "Ne yapmamızı istersin peki? Savaşmaktan başka ne seçeneğimiz var?"

Sessiz kaldı.

"Bilmiyorum," dedi nihayet. "Değişim istemek kolay fakat bunu başarmanın yollarını bulmak o kadar kolay değil. Gücü elinde tutanlar savaşın böyle sürüp gitmesini isterken durdurmayı başarmak imkânsız, işte bu yüzden kendimi içinde olduğumuz koşullardan kurtarmanın bir yolunu bulmaktan fazlasını hayal bile etmiyorum."

Zarrah nedenini bilmediği halde adamın cevabı yüzünden tuhaf bir hayal kırıklığı hissederek elini silahından çekti. "Gerekeni yapmadığın sürece, idealist sözler neye yarar? Başkalarının yaptıklarını eleştiriyorsun ancak soruna çözüm bulmaya gelince, ellerini kaldırıp pes ediyorsun. Ben bir aptal olabilirim ama en azından fark yaratmaya çabalayan bir aptalım. Sense tam bir... *İşe yaramazsın.*"

Maridrinalı gözle görülür şekilde irkilse de çabucak toparlandı. "İşe yaramaz biri olmak ölmekten daha iyidir."

"Sana katılmıyorum. Eğer bir amaca gerçekten inanıyorsan, bunun uğrunda acı çekmeyi göze almalısın. Hatta gerekirse öl-

melisin. İçimden bir ses ağzından çıkan kelimelere inanmadığını ya da bir korkak olduğunu söylüyor."

Adam sessizce onu izledikten sonra, "Valcotta, anlaşılan sandığımdan çok daha akıllısın." dedi. Ay ışığı, yakışıklılık abidesi yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Belki de düşündüğünden daha idealistsindir."

İdealist mi? Zarrah gözlerini kırpıştırdı, ardından bir adım öne çıkıp adamın kolunu kavradı. "Kimsin sen?"

Adamın sırıtışı geri döndü ve uzanıp Zarrah'ın elini tuttu. Adamın dudakları, parmaklarına hafifçe dokunduğunda Zarrah'ın midesi altüst oldu. "Gizemli olmanın bir amacı vardır, Valcotta. Özellikle de insanın zihninden geçenler, ülkesinin iradesiyle uyuşmuyorsa. Daha da önemlisi harekete geçmeyi düşünüyorsa." Elini bıraktığında Zarrah'ın teni aniden dokunuşunun yokluğunu yadırgadı. "İyi geceler."

Tek kelime daha etmeden boşaltma kanalından atlayıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

@novaebook

15
KERIS

"Odamda, yerde duruyordu." Keris, mektubu Otis'e uzattı. "Artık hizmetkârları tehdit etmeye bir son verebilirsin."

Otis, "Onları tehdit etmiyordum," diye mırıldandı. İnkârı hizmetkârların haliyle uyuşmuyordu, kardeşi mektubun kaybolduğunu fark ettiğinden beri her biri bitap düşmüş bir durumdaydı. "Peki, senin odanda ne işi vardı?"

"Bu sorunun cevabı, hayatın büyük gizemlerinden biri olarak kalacak." Keris koltuğa yerleşip yanındaki masaya dizilmiş kitapları karıştırdı, uzun zamandır ilk defa içi okuma şevkiyle dolmuştu. Ancak bunun yerine, "Ithicana'dan haber var mı?" diye sordu.

Kardeşinin şüphesini görmese bile hissediyordu ama Otis eninde sonunda cevap verdi. "Fırtınalara ve askerlerimizin savunma sistemlerini kendilerine karşı çevirmesine rağmen hâlâ mücadele ediyorlar. Köprü boyunca ticareti yeniden canlandırdık."

"Ithicanalıların ticari koşullarında değişiklik yaptık mı?"

Otis başını salladı. "Donanmasından yararlanmaya devam etmemize karşılık olarak, Amarid Kraliçesi'nin köprüyü vergi ya da bedel ödemeden kullanmasına izin verdik."

"Harendelliler bu duruma çok kızacak. Babam ölüme meydan okuyor."

"Bir sonraki sakin mevsime kadar harekete geçmezler. Donanmalarını kaybetmeye değmez."

Keris kaşlarını çatarak onun seçtiği kitaba baktı fakat donup kalmasına neden olan kitabın içeriği değildi. Babası, Ithicanalıların bir sonraki sakin mevsime dek yenileceğine, bu sayede Amarid donanmasına ve bunun gerektirdiği maliyeti harcamaya ihtiyacı kalmayacağına güveniyordu. Eğer Ithicana mücadele etmeyi sürdürürse Maridrina yalnızca iki yandan savaşa maruz kalmayacaktı, aynı zamanda iflas edecek ve zaten perişan durumda olan halkının vergilerini artıracaktı. "Köprüyü ele geçirmek aptallıktı."

Otis huysuz bir ses çıkardı. "Ithicana'yı düşünme. Benimle antrenman yapacağına söz vermiştin, eğitimden kaçmak için mektubumu çalıp dikkatimi dağıtmaya çalışmadığına ikna oldum sanma."

Keris'in zihninde Valcottalı kadının yüzü belirdi; duygusal önemi olan bir eşyayı çaldığını ve bu eşyanın kaybının yol açacağı hüznü düşünerek çenesini nasıl sıktığını hatırladı. "Neye ikna olursan ol."

Otis onu itti. "Kılıcını alıp benimle ahırda buluş. Benim dörtnala at binmeye, seninse biraz güneş ışığı almaya ihtiyacın var. Rengin ceset gibi solgun görünüyor."

"O halde, beni affettin mi?"

"Affetmenin yanından bile geçmiyorum. Ancak istesem de istemesem de sen benim sorumluluğumdasın, bu yüzden sana katlanmaktan başka çarem yok. Şimdi oyalanmayı bırak da lanet kılıcını bul."

Şehir dışına çıkana kadar bekledikten sonra hızla dörtnala giderek yola koyuldular, kuzeye doğru ilerlerken yağan son yağmurla oluşan çamurlar çizmelerine sıçrıyordu. Tepedeki gökyüzü mavinin en berrak tonlarındaydı. Görünürde tek bir bulut bile yoktu ve güneş, atının boynuna yaslanan Keris'in sırtını ısıtıyordu. Anriot'ın bataklığından, Nerastis'in pisliğinden ve verimsiz topraklardan uzaklaştıkça hava tuzlu okyanus kokusuyla, yemyeşil tarlaların kokularıyla doluyordu. Keris gözlerini tarlalarda çalışan çiftçilerin üzerinde gezdirdi.

Burada kazanılacak hatırı sayılır zenginlikler vardı ancak bu zenginlikleri kazanmanın inkâr edilemez bir bedeli vardı: manzara yanıp kül olan evlerin ve ahırların kalıntılarıyla doluydu, kararmış ahşap sütunlar parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu. Zaman zaman altüst edilmiş topraklara denk geliyorlardı, rüzgâr estikçe Keris'in burnuna çürümüş et kokusu doluyordu. Muhtemelen büyükbaş hayvan leşleriydi ama Valcotta baskınlarının zayiatı olması ihtimalini de kenara atamazdı. Bakışları uzaktaki Maridrinalı devriye askerlerine takıldı, güneş ışığı sivri kılıçlarından yansıyordu. Böyle birliklerin onlarcası sınırda devriye geziyor olsa da şehir o kadar büyüktü ki her yeri koruyamıyorlardı. Üstelik Valcottalılar fırsatçı saldırılar yapmakta ustaydı.

Otis dar bir yoldan içeri girince, Keris de atını arkasından sürerek hızlı gitmesi için üsteledi. Ata binmeyi severdi. Hızlı sürmeyi severdi ki yanında refakatçi varken bunu nadiren yapabilirdi. Ancak *o* yanında refakatçisi olmadan asla şehirden çıkamazken, Otis'in böyle yasakları yoktu çünkü bir askerin namına ve bunun getirdiği saygıya sahipti.

Yolun geniş tarafına ulaştığında, Keris topuklarını atın karnına sıkıca bastırıp hızla kardeşinin yanından geçti ve Otis el hareketi yapınca kahkaha attı. Başa baş giderek atlarını bir ormana varana dek doğuya sürdüler, ormana ulaştıklarında yavaşlayıp tırısa geçtiler.

"Burası olur," diyen Otis atından sıçrayarak inince Keris gönülsüz bir şekilde onu takip etti. Atlarını ağaçlara bağladıktan sonra kardeşi kılıcını çekti.

Keris silaha şöyle bir baktı. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Evet. Halkın beceriksiz olduğunu sanmasıyla gerçekten beceriksiz olmak arasında bir fark vardır ve bu fark, hayatta kalmaktır."

"Hançerleri tercih ederim."

"Kılıcını çok büyük bir hançermiş gibi düşün."

Keris iç çekerek kendi kılıcını kınından çıkardı, silahın elindeki ağırlığından nefret ediyordu. Hançerler vahşet dışında da işe yarardı ama güneşte parlayan bu kılıç, öldürmekten başka bir işe yaramıyordu. Kılıcı elinde tuttuğunda kaderi kışkırtıyormuş gibi geliyordu.

Eğer bir amaca gerçekten inanıyorsan, bunun uğrunda acı çekmeyi göze almalısın. Hatta gerekirse, ölmelisin. İçimden bir ses ağzından çıkan kelimelere inanmadığını ya da bir korkak olduğunu söylüyor. Kadının sözlerini hatırlamak onu öfkelendirirken aynı zamanda ona ilham da verdi. Yetişkin hayatı boyunca barışı desteklemişti ve böyle ideallere inandığı için korkak olarak adlandırılmıştı.

Ancak bu ideallere uygun olarak harekete geçmediği için bir kere bile korkak diye adlandırılmamıştı.

Otis saldırmak için harekete geçti, Keris ise çocukken öğrenmeye zorlandığı hareketleri tekrar ederek gönülsüzce karşı koydu. Çeliğin çeliğe çarpma sesi tüylerini diken diken ediyor, düşüncelerinde anı kıvılcımlarının parlamasına sebep oluyordu. Babasının tüm Veliant erkeklerinin savaşçı olduğunu, aksi halde kadınsı ve yumuşak olacağını haykırdığını hatırladı. Savaşmayı öğrenmeyi reddettiği için zayıf bir adam olduğunu söyleyerek Keris'e bağırmış, bilgi edinmenin daha kolay bir yol olduğunu anlamamıştı.

Kaç defa dövülmekten kurtulurdu? Otis ve diğer kardeşleri gibi bir kılıç ustası olsaydı, ne kadar alay ya da ağır eleştiri hiç dile getirilmeden kalırdı?

Gel gör ki bu anıların yanı sıra babasının annesini boğarak öldürdüğünü, annesinin cansız bedenine sarılıp babası olacak adama benzemektense ölmeyi tercih edeceğine dair yemin ettiğini de hatırlıyordu.

Otis, "Savunmayı bırak ve saldır!" diye tersledi.

Keris dişlerini sıkarak gönülsüzce saldırıya geçti, kardeşi darbelerine o kadar büyük güçle karşılık verdi ki kılıcı elinden fırladı.

"Alsana!"

Kelimeler Keris'in kulağına doluyordu ancak duyduğu kardeşinin değil de babasının sesi olunca, gözünü kan bürüdü. Öfkeli bir hırlamayla Otis'in havaya kaldırdığı kılıcının altına dalıp kardeşini şiddetli bir itişle yere serdi. Kardeşler boğuşmaya başladı, yerde yuvarlanırken yumrukları havada uçuşuyordu ama Keris kolunu Otis'in boğazına dolamayı başardı. Kolunu iyice sıkıştırarak, kardeşi telaşla koluna vuruncaya kadar bekledi. Ardından her ihtimale karşı kısa bir an daha sıkıp nihayet onu toprağa iterek bıraktı. "Kılıçlardan hoşlanmıyorum."

"Pekâlâ." Otis suratı kıpkırmızı kesilmiş bir halde güçlükle nefes aldı, ardından başını salladı. "Senin kadar sıska biri nasıl böyle müthiş derecede güçlü oluyor, anlamıyorum doğrusu."

"Kitaplar hafif değil."

Otis homurdanır gibi güldü, ardından gözlerini kısarak ona baktı. "Yaralandın mı?"

Keris yangının çıktığı gece Valcottalı kadını kovalarken incittiği omzunu ovuyordu. Kardeşiyle boğuşurken ağrısı artmıştı. "Önemli bir şey değil." Eline böyle bir fırsat geçerse, Otis'in teyzelerinden daha çok üzerine titreyeceğini biliyordu. Bu yüzden kardeşinin, atının eyerine bağladığı bohçayı açıp içine baktı. "Piknik için bana öğle yemeği mi getirdin? Ne kadar tatlısın. Aynı kandan olmasak, bana karşı niyetinin başka olduğundan şüphelenebilirdim."

Otis gözlerini göğe çevirerek bir sabır duası mırıldandı ancak daha fazlasını söylemeye fırsat bulamadan uzaktan gelen çığlık sesleri havayı yardı. Rüzgâr yüzlerine doğru estiğinde burunlarına duman kokusu doldu.

16
ZARRAH

Üzerinden atamadığı bitkinliğe rağmen Zarrah'ın gözüne bir türlü uyku girmemişti, zihni Maridrinalı adamla yaptığı konuşmaları düşünmeyi bırakmıyordu. Yalnızca söylediklerini değil, aralarında bir konuşma geçtiği gerçeğini bile düşünüyordu.

Çoğu Valcottalı ticari görüşmelerde ve zaman zaman sosyal ortamlarda Maridrinalılara hoşgörüyle yaklaşırken, Zarrah onlarla yalnızca savaş alanında karşılaşmıştı. Çok uzun zamandır Maridrinalılarla kılıcı, asası ve *onların* kanını içermeyen bir yerde görüşmeyi reddettiği için onurlu davrandığına inanıyordu. Ancak dün gece, onlardan biriyle ülkeleri arasında *barış* sağlamak hakkında konuşmuştu. Barışın peşinden koşmadığı için adama korkak demişti.

Adam da tuhaf bir şekilde, buna inandığı için ona *idealist* demişti.

Kişiliğini anlatan daha alakasız bir sıfat aklına gelmiyordu. Hayatını Sonsuz Savaş'a ve Veliant ailesinden intikam almaya adamış, sınırı sayamayacağı kadar çok defa geçip Valcotta adaletini dağıtmadan dönmemişti.

Onlyaebook

Peki ya dağıttığı adalet değilse?

Bu düşünce onu çıldırtıyordu, bir kenara bırakmayı ne kadar denerse denesin zihninden atamıyordu. Çocukken başına gelenlerin intikamını almak uğruna, kendini sayısız Maridrinalı çocuğun hikâyesindeki düşman konumuna soktuğunu düşündükçe vicdanı sızlıyordu. Silas Veliant'ı yenmeye çalışırken, ondan farkı kalmamıştı.

Kendini elinde tuttuğu rapora odaklanmaya zorladı, Ithicana Kraliçesi'nin yerini tespit eden Harendelli bir casustan gelmişti. Rapordaki bilgiler beklenmedik, bir o kadar tuhaf olmasına rağmen yazılanları aklına yerleştirebilmesi için üç kez baştan okuması gerekmişti.

"Neden savaşıyorsun?" Sorusu dudaklarından dökülüverdi, bunun üzerine Yrina birlikte inceledikleri raporlardan başını kaldırıp ona bir bakış attı.

"Birçok sebebi var, sen de iyi biliyorsun. Dün gece Bermin'in ahmaklarından biri içkimi döktüğü için kavgaya karıştım."

Zarrah, odaya girdiğinde arkadaşındaki ufak tefek yaraları fark eder etmez tavernada kavga çıkardığını anlamıştı. "Senin gibi büyük burunlu biri yumruk kavgasına karışmamalı. Kırıldı mı?"

Yrina burnunu ovdu. "Hayır. Benim burnum çelikten. Ayrıca haberin olsun, o daha kötü durumda."

"Bundan hiç şüphem yok." Zarrah, Valcotta'nın başkentinde ayrıcalıklı ve rahat bir çocukluk geçirirken, Yrina ülkenin kuzeydoğu sınırında göçebe, aşırı militan çöl kavimlerinden birinde büyümüştü. Yumruklarını savurarak doğmuş, yürümeyi öğrenmeden kılıç kullanmaya başlamış ve kadınlığa adım atmadan önce en az bir düzine adam öldürmüştü. Annesi öldürüldükten sonra Zarrah'ın yakın koruması olması için Yrina'yı bizzat imparatoriçe seçmişti, Zarrah ise çok geçmeden kızın espri anlayışına hayran kalmıştı. "Kastettiğim bu değildi. Maridrinalılarla neden savaşıyorsun?"

"Valcotta'nın şerefi ve zaferi için."

Yrina hiç tereddüt etmeden söylemişti fakat bu kadar hızlı ce-

vap verdiğini duyan Zarrah kaşlarını çattı. "Elbette öyle. Ama... Başka sebepleri var mı?"

Yrina elindeki raporu bıraktı. "Senin için, kardeşim. Sen nereye gidersen ben de peşinden gelirim. Senin yolunsa, Maridrinalıların kanını dökmeye ve intikama götürüyor."

Zarrah'ın midesinde rahatsızlık veren bir kıpırdanma oldu. "Peki ya hayatında olmasaydım? O zaman savaşır mıydın?"

Yrina yuvarlak suratını buruşturarak kaşlarını çattı, ela gözlerinin etrafındaki buğday teni kırıştı. "Bu konuşmayı hiç duymamış sayıyorum, Zar."

"Ölümü kastetmedim. Hiç tanışmamış olsaydık diyorum."

Arkadaşı sandalyesinde arkaya yaslandı. "Bunlar çok tuhaf sorular. Yoksa beni sınıyor musun?"

Sınıyordu ama Yrina'yı değil. "Benim hatırım için cevap ver."

Yrina omuz silkti. "Muhtemelen savaşırdım. Maaşım iyi ve diğerlerine kıyasla buradaki kışlalar epey rahat." Hemen ardından, "Ayrıca, Maridrinalıların kanını dökmek şerefli bir iş," diye ekledi.

Zarrah'ın midesinden acı bir bulantı yükseldi. "Sence askerlerin çoğunluğu bu düşünceleri paylaşıyor mu?"

"Niçin?" Yrina kaşlarını çattı. "Maaşımızda kesinti olmayacak, değil mi? Şeref karın doyurmaz ya da yakışıklı bir adama, güzel olduğumu söylemesi için ödeyeceğim parayı veremez. Bana sorarsan imparatoriçe bunu unutuyor, umurundaysa tabii."

Tanrı Zarrah'ı korusun, Maridrinalı adam haklı olabilir miydi?

"Hayır," diye cevapladı cılız bir sesle. "Kesinti falan yok. Sadece merak ettim."

Yrina on yıldır yanından ayrılmamıştı, onu kandırmak bu kadar kolay değildi. Masanın üzerine eğilerek Zarrah'ın ellerini tuttu. "Herkes Maridrinalılar tarafından senin kadar yaralanmadı, Zar. Fakat bu, sana sadık olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Senin acın bizim acımızdır, hak ettiğin intikamı alman uğruna canımızı bile veririz. Buna güven."

Bu kelimeleri onu teselli etmek için söylemişti ama tam tersi bir etkisi olmuştu. Hayatı boyunca insanlara uyguladığı onca

şiddet, öldürdüğü onca adama rağmen yaptıklarının şerefli ve adil olduğuna inanırken bununla yaşamak kolaydı. Peki ya öyle değilse? Yaptığı ya da Ithicana söz konusu olduğunda yapmadığı her şey, Maridrinalının söylediği gibi hırs uğruna yaşandıysa?

Hayır! Zihninde keskin bir itiraz yankılandı çünkü intikam ve hırs, aynı şey değildi. Maridrinalı adam, imparatoriçenin çok sevdiği küçük kardeşini katledip çürümeye bırakan Silas Veliant'ın elinde ne kadar acı çektiğini anlayamazdı.

Ancak Zarrah'ın annesini, Maridrina halkı öldürmemişti.

Zarrah hatırladıklarıyla başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. Ithicana'yı uyarması için Bermin'e yalvarmıştı çünkü ülkenin masum halkı, kralın seçimlerinin bedelini ödemeyi hak etmiyordu. Son on yıldır kendisi de aynısını yapmamış mıydı? Silas Veliant'ın suçlarının bedelini Maridrinalı masumlara ödetmemiş miydi? Asker orduları arasında yapılan düzgün, temiz bir savaş olsa ayrıydı ama Sonsuz Savaş böyle değildi. Bu savaş kendini savunamayan insanlara darbe vurmayı amaçlayan iğrenç yağmalardan ibaretti, bu konuda kendisi de Maridrinalı prens bozuntuları kadar suçluydu.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. "Girin."

Yüzü ter içinde kalmış bir gözcü içeri girip elini kalbine bastırarak selam verdi. Zarrah onu tanıyordu, Yrina'nın gözcülerinden biriydi. "Ne oldu? Yağma mı var?"

Gözcü başını salladı. "Majesteleri."

Zarrah'ın yüreği ağzına geldi, Bermin bugün devriyeye çıkmıştı. "Yaralandı mı?"

"Hayır, Kumandanım." diye cevapladı kadın. "Anriot'ın karşı tarafına geçti."

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Yrina. "Dün birahanede Maridrinalılara karşı misilleme yapmamanın korkaklık olduğunu söyleyip duruyordu. Yalnızca sarhoş olduğunu sanmıştım."

Baskına gitmişti.

Zarrah ayağa fırlayıp ahırlara doğru koşmaya başladı.

17
KERIS

"Baskına geldiler." Otis kılıcını kınına geri koyup atlara doğru yürümeye başlamıştı bile. "Gitmeliyiz. Seni Nerastis'e geri götürmeliyiz, orada güvende olursun."

Keris güvenli bir yere götürülürken, halkı baskında katledilecekti. Çığlık sesleri yükseliyor, gittikçe daha tiz, dehşet dolu ve çaresiz bir hal alıyordu. "Olmaz."

Keris kılıcını yerden alıp eyerine sıçradı, topuklarını atın karnına sıkıca bastırarak dörtnala çatışmaya doğru ilerledi. Ağaç dalları kollarını sıyırıp kıyafetlerini yırtıyordu ancak durması için bağıran Otis'i duymazdan geldiği gibi acıyı da görmezden geldi.

Ormandan dışarı fırladığında, atının dizginlerine asılıp önündeki manzarayı inceledi.

İleride bir çiftlikle ahır vardı, ikinci bina alevlere çoktan teslim olmuştu. Hayvanlar da tıpkı tarla işçileri gibi oradan oraya koşturuyor, Valcottalılar kaçmaya çalışan işçileri sırtından vuruyordu. Karşı koymayı deneyen az sayıdaki Maridrinalı kılıçtan

Onlyaebook

geçirildi. Cesetler yere düşerken etrafa kan sıçradı ve çığlıklar birdenbire sustu.

"Keris, elimizden bir şey gelmez," diye tısladı Otis. "Artık çok geç! Şehre dönerken devriyeleri uyarırız ama kimseye görünmeden gitmeliyiz."

Her yerde kan vardı, Valcottalılar cesetleri tekmeleyip kahkahalarla gülüyordu. Ardından göğsünü saran deri bir zırh giymiş devasa bir adam, yanan bir kereste parçasını eline alarak eve doğru koşmaya başladı. Kapıyı ateşe verip evin arkasına dolanarak arka kapıyı da yaktıktan sonra geri adım atarak yukarı baktı.

Keris tam o anda penceredeki yüzleri gördü. Bir kadın ve iki çocuk vardı, gözlerini dehşetle açmış ona bakıyorlardı. Hiç düşünmeden çizmeleriyle atının karnını sıkıştırarak dörtnala eve ilerledi.

Valcottalılar dumanların arasından onu görüp bağırarak birbirlerine işaret verdi. Keris, Otis'in yakındaki devriyeleri uyarmak için sinyal borusuna üflediğini duydu ama onları bekleyecek kadar vakit yoktu. Baştan aşağı ahşaptan yapılmış ev, devriyelerin onlara ulaşmasından çok önce alevlere teslim olurdu.

Yüzünün bir milim ötesinden geçen bir ok saçını sıyırırken Keris sadece atının boynuna tutunup iyice eğildi. Valcottalılar önünü kesmek için harekete geçse de Keris'in atı hız için yetiştirilmişti, önünde iri adamdan başka kimse yoktu.

Dumandan gözleri yanmasına rağmen Keris, Valcottalı adamın boyundan uzun bir sopayı kaldırıp dizlerini eğerek atının bacaklarına darbe indirmeye hazırlandığını gördü.

Atının gerildiğini hissetti ama duraksamadı, dörtnala askerin üzerine sürmeye devam etti.

Sakin ol, diye içinden geçirdi Keris. *Sakin ol.*

Valcottalı sopayı savurduğunda, görmek neredeyse imkânsızdı.

Atı silahtan kaçınırken Keris yana eğilerek omzuyla adamın çenesinin tam altına bir darbe indirdi. Birlikte yere düştüklerinde, Valcottalı adam öksürerek boğazını tuttu. Keris ona aldırmadan hızla kapıya koştu fakat sıcaklık yüzünden geri çekildi.

İçeri girmenin yolu yoktu. Alevlerin çıtırtısının arasında, içeride mahsur kalan ailenin çığlıklarını duyabiliyordu.

Düşün.

Askerler Otis'in etrafını sarmıştı, kardeşi onları savuştururken birbirine çarpan kılıçların gürültüsü yankılanıyordu. Tek bir kişiye karşı onlarca adam vardı, eğer öldürülürse... Keris arkasını döndü, elini belindeki kılıca götürecekti ki Otis, "Onları çıkar!" diye bağırdı.

Keris'in içgüdüleri devreye girip onu evin duvarları boyunca sürükledi. Zemin katta hiç pencere yoktu ama duvara yaslanmış bir yağmur varili vardı. Keris varilin üzerine çıktı ve var gücüyle zıplayarak ikinci kattaki pencerenin kenarını yakaladı, yaralı omzunun acısı iyice şiddetlenmişti. Çizmeleriyle binanın yan tarafından destek alıp güçlükle kendini yukarı çekti, ardından camı tekmeleyerek kırdı. Dumanla dolu eve girerken kırık cam parçaları kıyafetlerini yırttı.

İçeri girer girmez öksürük krizinin etkisinde kaldı. Ceketini çıkarıp ağzını ve burnunu kapatarak, karanlıkta el yordamıyla bulduğu kapının koridora açıldığını gördü.

Gözleri yaşlarla doldu, görüşü tamamen kapalıydı ama yardım çığlıklarını takip ederek merdivenleri buldu. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkıp tavan arasının kapısını araladı, kapıyı hızla arkasından kapatarak dehşete kapılmış aileye döndü. "Yardım geliyor," dedi nefes nefese, bunun doğru olması için dua ediyordu çünkü onları bu karmaşadan nasıl çıkaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Kahramanlık, onun becerilerinden biri değildi.

En fazla altı ya da yedi yaşlarında görünen çocuk, "Onlardan biri sizi takip etmiş!" diye bağırdı.

Kelimeleri sindirmeye fırsat bulamamıştı ki kapı ardına kadar açıldı ve öksürüklere boğulan bir Valcottalı, kılıcını kaldırarak içeri daldı.

Keris kendi kılıcını kınından çıkardığı anda kılıçları birbiriyle çarpıştı. Otis'le antrenman yaparken gösterdiği ilgisizlik gitmiş, yerini damarlarında akan adrenalin almıştı.

Karşısındaki adam daha iriydi ancak Keris her zaman hızlıy-

dı. Becerideki eksikliğini hızıyla örterek ufak odada savaşmaya devam ederken, aile çığlık çığlığa bağırıp açık kapıdan içeri sızan dumana rağmen eğilerek yoldan çekiliyordu.

Keris aldığı her nefeste öksürüyor, gözlerinden yaşlar akıyordu ama Valcottalı adamla ailenin arasında kalmaya devam etti, fırsat verirse adamın onları öldüreceğinin farkındaydı. Yaralı omzunu titreten bir darbeyi savuşturarak kapıyı tekmeyle kapattı ve anneye, "Camı aç!" diye bağırdı.

"Sıkışmış!" diye hıçkırdı kadın. "Açılmıyor!"

"O zaman kır!"

Kadın kıpırdamadı ama küçük çocuk ahşap bir kutu alıp pencereye fırlatmayı başardı. Camın kırılmasıyla içeri temiz hava doldu.

Ancak bu onlara yalnızca birkaç dakika kazandırırdı.

Valcottalı adam dövüşmeye devam ederken boştaki eliyle gözlerini ovuşturuyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve Keris onun savunmasının bir açığını yakaladı. Sonra bir tane daha fark etti.

Saldır! Otis'in sesini zihninde duyabiliyordu. *Öldür onu!*

"Olmaz!" diye hırladı, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Devriyeler az sonra buraya varacaktı. Valcottalılar geri çekilecekti. Tek yapması gereken o zamana dek dayanmaktı.

O sırada döşemelerin arasından duman tüttüğünü fark etti, artan sıcaklığınsa harcadığı çabayla hiç ilgisi yoktu.

Zaman daralıyordu.

Valcottalı asker tekrar var gücüyle saldırdı. Keris'in yaralı omzu gevşemeye başlasa da savunmada kalarak darbeleri ardı ardına savuşturmayı başarmıştı. Valcottalı asker tökezlediğinde, Keris gardının açığını görüp yumruğunu savurdu.

Keris'in parmak eklemleri adamın şakağına çarptığında sızlamış ama adamı geriye doğru düşürmüştü. Valcottalı ise kılıcını bırakmamıştı.

"Geri çekiliyorlar!" diye bağırdı, pencereden dışarı bakan çocuk. "Kaçıyorlar."

Maridrina boruları çalınıyordu.

"Şimdi kaçarsan, buradan kurtulabilirsin," dedi adama öksürükler arasında. "Kaç."

Adam tükürdü, aşırı ısınan yere düşen tükürüğü zemine çarptığı gibi buharlaştı. "İntikam almaya geldim, seni Maridrina sıçanı. Kıydığınız masum canlar için göze göz."

Otis'in saldırısını kastediyordu. Keris ve Valcottalı kadının fitillediği saldırı.

Valcottalı aniden saldırdı, kılıcını çocuğa doğrultmuştu. Keris hareket ettiğini hatırlamıyordu ama kendini ikisinin arasına girerken buldu. Kılıcının ucu, adamın deri zırhını delerek kaburgalarının arasından geçerken, zaman birdenbire yavaşlamış gibiydi.

Valcottalı adam gözlerini dehşetle açarak Keris'e baktı, ardından yavaşça yere yığıldı.

Öldü. Adam öldü.

Onu öldürdüm.

Kendini bu sahneyi uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu. Sanki tamamen başka birini görüyor, başkasının öksürüğünü duyuyor, başkasının acısını hissediyordu. Birinin haykırarak adını seslendiğini duyunca kendine geldi.

"Keris!"

Otis'in sesi alevlerin gürültüsünü ve odunların çıtırtısını aşarak yankılandı. "Keris, oradan çıkmalısın! Ev çöküyor!"

"Kahretsin!" Keris yerdeki ceketini alıp onunla pencerede kalan cam parçalarını kırarken, çizmelerine tırmanan ısı acı vericiydi. Dışarı doğru eğildiğinde Otis'i gördü, yüzü kanla kaplıydı ama hayattaydı.

Keris çocuğu kucağına alıp ona, "Cesur ol," dedikten sonra onu evin duvarlarına tırmanan alevlerden uzağa fırlattı, Otis onu kolayca yakaladı. Uzaktaki devriyeler atlarıyla birlikte dörtnala görüş alanına girdi fakat onlara aldırmadan dikkatini kıza verdi.

Keris onu pencerenin pervazına doğru uzattığında kız, "Çok korkuyorum," diyerek hıçkırıklara boğuldu. "Çok yüksek."

"Çok yüksek değil. Hem eğer atlarsan, arkadaşlarına Prens Otis Veliant'ın seni kurtardığını anlatabilirsin."

Kız arkasını dönüp gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı, ardından yüzünü kararlı bir ifade bürüdü ve atladı.

"Atla," dedi çocukların annesine. Kadın pencere önünde tereddüt ederek, "Sen kimsin?" diye sorduğunda Keris neredeyse öfkeyle bağırmıştı.

"Önemli biri değilim. Atla artık."

Kadın atladı. Otis kızla ilgilenirken kadını yakalayamamıştı ama kadın başarıyla inerek toprakta yuvarlandı.

Keris pencerenin pervazına tırmandığında yüzüne vuran ısıyla irkildi, alevler çizmelerini eritecek kadar yakındı. Onun için kolay bir atlayıştı, en azından yolundan çekilirlerse kolay olacaktı.

"Çekilin!" Öksürerek dizlerini büktü. Tam o anda keresteler parçalandı ve ev başına yıkıldı.

@novaebook

18
ZARRAH

Zarrah atını zorlayarak Maridrina kırsalında dörtnala sürüyor, Yrina'yla birlikte bir grup askeri de tam arkasından geliyordu. Düşman topraklarındaydılar, her yandan saldırıya uğrayabilirlerdi ancak bunu umursamadığını fark etti. Önemsediği tek şey, baskını durdurmaktı. Bunu kuzenini imparatoriçenin öfkesinden korumak için yaptığını söylüyordu ama içten içe başka bir sebebi olduğunu biliyordu.

Kötü biri olmak istemiyordu.

Bermin'in birlikleri, nemli toprakta bariz izler bırakmış olsalar da bir saatten fazla fark atmışlardı. Bu süre canının istediği çiftlikte katliam yapması için fazlasıyla yeterliydi, gerçi Maridrinalı devriyelere görünmemeye çalışacak kadar aklı başındaydı. Onurla ilgili atıp tutmasına rağmen, bir çiftçinin intikamını almak uğruna hayatını kaybetmeyi göze almazdı.

Burnuna hafif bir duman kokusu dolduğunda, Zarrah atını durdurarak ufka baktı.

İşte oradaydı.

Onlyaebook

Gökyüzünde yükselen siyah dumanlar gittikçe yayılıyordu. Yanan bir enkaz olamayacak kadar büyüktü ve bir ot yangını olmak içinse yanlış renkteydi. Hiç şüphesiz, bu kuzeninin işiydi.

Zarrah eyerinde arkaya dönerek, "Bermin'i imparatoriçenin emriyle geri çekilmeye zorlayacağız. Kendi hayatınız tehlikede olmadığı sürece Maridrinalılarla çatışmayacak ya da onlara zarar vermeyeceksiniz, anlaşıldı mı? Devriyelerin etrafı çevreleyen araziye dağılmasını istiyorum. Maridrinalı devriyeler yangına bakmaya gelecektir, onlar gelmeden buradan gitmiş olmalıyız. Şimdi yürüyün!"

Dizginlerini atın kalçasına vurarak dumanların yönüne doğru hızla ilerledi, Yrina ve diğerleri tam arkasından geliyordu.

Zarrah ağaçların arasından fırlayarak çıktı. Atı dizlerine kadar uzayan buğdayların arasından dörtnala geçip yanan ahıra doğru koştu, alevler komşu çiftlik evinin duvarlarını yalıyordu. Zarrah gözlerini kuzeninin askerlerinin tanıdık yüzlerinde gezdirdi, Bermin'i aralarında göremedi. Ardından Maridrinalıların sinyal borusunun boğuk sesi havayı doldurdu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Yrina arkasından. "Maridrina devriyesi! Öyle olmalı!"

Bu durumda sadece kuzenini geri çekilmeye zorlamakla kalmayıp aynı zamanda beceriksiz planı yüzünden kıçını kurtaracaktı.

Bermin'in askerleri birdenbire çiftlik evinin öteki tarafına doğru koşmaya başladığında etraf, askerlerin birbirlerine verdiği işaret çığlıklarıyla doldu.

Zarrah asasını kınından çıkarıp atıyla yanan evin etrafından dolandı, bahçeyi kaplayan onlarca cesetlerden bakışlarını kaçırıyordu. Bermin ve askerlerinin katlettiği çiftçilerin gözleri, görmeyen bakışlarını gökyüzüne çevirmişti. Acaba kaçının çocukları ormana ya da mahzenlere saklanmış, olan biteni izlerken hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu?

Ölenlerin arasında kaç çocuk vardı?

Bu savaş falan değildi, soğukkanlı bir cinayetti. Zarrah'ın içi öfkeyle doldu, bir yanı atını geri çevirip Bermin ve adamlarını üzerlerine çullanan devriyelerin insafına bırakmak istiyordu.

Ancak evin etrafından dolanıp Bermin'in adamlarının Maridrina devriyeleriyle değil de kılıcı güneşte parlayan tek bir adamla savaştığını görünce, bu düşünce zihninden uçuverdi. Adam, Bermin'in askerlerinden birini indirdi, sonra birini daha ama onlar sayıca çok üstündü. Askerlerin adamı öldürmesi an meselesiydi.

"Zar!" diye bağırdı Yrina. Zarrah yüzbaşının gösterdiği yere bakınca Bermin'in boğazını tutmuş, yerde kıvrandığını gördü.

"Onu buradan götürün," diye emir verdikten sonra atından atlayıp savaşın ortasına daldı.

"Geri çekilin," diye bağırdı, kim olduğunu anlayınca gözlerini fal taşı gibi açan askerlere. "Bu lanet bir emirdir, sizi ahmaklar! Geri çekilin!"

Dördü onu dinledi. Üçü dinlemedi.

Zarrah küfredip yolunu açmak için askerlerden birini asasıyla çelme takarak devirdi, bir diğerinin kaburgasına vurduktan sonra Maridrinalı'dan gelen darbeyi savuşturmak zorunda kaldı. Ardından diğerini yolundan çekti. Adam onlardan birine göre iriydi, uzun boyluydu ve omuzları genişti. Saçları da gözleri gibi koyu renkliydi, teni güneşte bronzlaşmıştı.

"Burada işimiz bitti," diye tısladı Zarrah. "Geri çekilirseniz yaşamanıza izin veririz."

Adamın gözleri parladı, alnından gözüne damlayan kanı sildi. "Hâlâ yaşıyorsun," diye homurdandı. "Yani *benim* işim daha bitmedi."

Saldırmaya davrandı ancak tereddüt etti, gözleri alevler içindeki çiftlik evine kaymıştı.

Zarrah adamın dikkat dağınıklığından istifade edip kaburgalarına bir darbe indirerek sendelemesine neden oldu. "Olduğun yerde kal!"

Kuzeninin askerlerini azarlayarak, "Komutanın kimde olduğunu unutmayın. Geri çekilin, yoksa emirlere uymadığınız için sizi kendi ellerimle öldürürüm."

Askerler cevap vermedi, Zarrah'ın arkasına odaklanmışlardı.

Zarrah saldırıyı sezerek başını eğdi. Maridrinalı adamın kılıcı başının tam üzerinden geçti. Zarrah topuklarının üzerinde döne-

rek doğruldu ve yumruğunu savurdu, suratına öyle sert vurdu ki adam kıçının üstüne düştü.

Tam o anda Yrina onlara yetişti, askerlerinden dördü de arkasındaydı. Gözlerinde yanan öfkeye bakılırsa, Bermin'in askerlerinin yaptıklarını görmüş olmalıydı. Daha doğrusu *yapmadıklarını*. Yrina hançerinin kaldırdı. "Seni kesece..."

"Şimdi olmaz," diye çıkıştı Zarrah. "Dinleyin!"

Uzakta borazanların sesi duyuldu, devriyeler artık dakikalar kadar uzaktaydı.

"Adamımız içeride," dedi Bermin'in askerlerinden biri. "Diğer Maridrinalının arkasından eve girdi."

Ev, yangına teslim olmuştu. "O halde ölmüştür. Durum ne olursa olsun, burada kalamayız." Sinyal borularının sesine bakılırsa, onlara doğru gelen tek bir devriyeden fazlasıydı.

Zarrah'ın askerleri Bermin'in adamlarını atlarının arkasına aldıktan sonra, o da kendi atına binip takip etti. Tarlaların içinde dörtnala koşmaya başladılar ancak Zarrah riski göze alıp arkasına baktığında evin üst katında hareketlenme olduğunu gördü. Çocuklar aşağı indirilip güvenliğe ulaştı, onları bir kadın izledi. Ardından bir adam pervaza çıktı, duman yüzünden Zarrah onu zar zor seçebiliyordu, adam tam burada tereddüt etti.

Bu bir hataydı.

Ev alevler içinde kalarak yere yıkıldı, adam da dumanların arasında kayboldu.

Zarrah'ın göğsüne beklenmedik bir hüzün saplandı, adamın fedakârlığına olan saygısını göstermek için elini kalbine bastırdıktan sonra dikkatini önündeki yola verdi.

Tabii bir de yolun sonuna ulaştığında yapmayı arzuladığı değişimlere.

19
KERIS

Keris ileri doğru sıçradı. Alevlerin ısısı o kadar yoğundu ki canını acıtıyor, yere çarpıp yuvarlanırken duman ve korlar ciğerlerini yakıyordu. Temiz havayı içine çekene kadar yuvarlanmaya devam etti, omzu ağrıyla sızlıyordu.

"Keris!" Biri kollarını kavrayarak onu sarstı. Başını kaldırıp bakınca kardeşinin yüzüyle karşı karşıyaydı. "Keris, sen iyi misin?"

"Harikayım," dedi Keris boğuk bir sesle. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulduğunda kollarını çocuklarının etrafına dolayan anneyi gördü, hepsinin yüzleri isle kaplıydı. Etraflarında yakınlarının ve çiftçi komşularının cesetleri vardı. Evin bahçesi ve tarla vücut parçalarıyla kaplanmıştı. Ardından gözlerini çiftlik evinden geriye kalan yanmış kereste yığınının üzerinde gezdirdi, üzerinde bir ceset yatıyordu. Keris'in kılıcı hâlâ cesedin göğsüne saplı halde duruyordu.

Onu öldürdün.

Keris başını çevirip midesindekileri toprağa çıkardı.

"Bir an önce misilleme yapmalıyız!" Otis yumruğunu masaya vurarak bardaklarla tabakları titretti. "Bu sadece çiftçilere karşı yapılmış bir saldırı değildi, Maridrina'nın Veliaht Prensi'ne saldırdılar. Karşılık vermezsek zayıf görünürüz."

Keris, Valcottalılara saldıranın *kendisi* olduğunu söylememek için dilini ısırdı, nefesini boşuna harcayacağını biliyordu. Otis ve odadaki diğer tüm askerler, sınırın karşı tarafına bir yağma birliği göndermek için başka bir bahane bulurdu.

"Bunu bekliyor olacaklar," diye yanıtladı Yüzbaşı Philo. "En iyisi saldırıyı birkaç gün bekledikten sonra düzenlemek. Belki bu kez denizden saldırabiliriz. Kıyı şeridinde birkaç köy var, bunları öncelikli hedef yapabiliriz."

Halktan insanlar. Keris çenesini sıktı, biliyordu ki böyle bir yağma saldırısının sonucu az önce çiftlikten ayrılırken arkalarında bıraktıkları manzarayla aynı görünecekti. Hayatlarında bir kez olsun eline silah almamış insanların cesetleri. Sadece toprağı işleyip ailelerine bakmak isteyen insanların cesetleri. Ülkeler arasındaki bu nafile, mide bulandırıcı savaş uğruna ölen binlercesinin yanına eklenecek cesetler.

Savaşı bitirmek için ne yapması gerekiyordu?

"Onların da bizim yağma saldırılarımıza misilleme yaptığını düşünürsek, belki onları daha çok kışkırtmak yerine sınırdaki devriyelerimizi güçlendirmek en mantıklısıdır."

Odadaki herkes sessizliğe bürünerek bütün gözler Keris'e döndü. Aklından geçen ilk düşünce ağzından çıkanları reddetmek, her zaman yaptığı gibi kendini bu durumdan sıyırmaktı. Ancak Valcottalı kadının eleştirilerini zihninden atamıyordu. Bu nedenle kendini, "Başkentimiz tarım ürünlerinin yokluğundan açlık çekiyor ama biz çiftçilerimizi koruyup en verimli Maridrina topraklarını işlemelerine izin vermek yerine, tüm çabamızı Valcottalı çiftçileri öldürmeye harcıyoruz," derken buldu.

"Valcotta'ya bize saldırmanın sonuçları olduğunu göstere-

rek onları koruyoruz zaten," diye cevapladı Otis. "Bu her zaman böyle oldu."

"Her zaman böyle oldu," diye tekrarladı Keris. "Buna rağmen her geçen sene yüzlerce çiftçi ve ailesi, Valcottalı askerlerin hançeriyle can veriyor. Bu da stratejinin etkili olmadığını açıkça gösteriyor. Belki artık farklı bir yol denemenin vakti gelmiştir."

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri," dedi adamlardan biri. "Ama savaş stratejisini, eğitimli ve deneyimli insanlara bırakmanız daha iyi, özellikle de bu işe dahil olmak istemediğinizi açıkça gösterdiğiniz düşünülürse."

Aklına birçok karşılık gelmesine rağmen Keris'in dili hiçbirine varmıyordu çünkü yağma saldırılarına son vermek dışında tam olarak neyi başarmak istediğinden emin değildi. Kaldı ki böyle bir gücü de yoktu. Askerler sessizliğini mağlubiyet olarak kabul edip, önlerine haritalar çıkararak ne zaman ve nasıl yağmalayacaklarını tartışmaya koyuldular.

Keris'in söylediklerini dinlemek bile istemiyorlardı çünkü yağmalamak *istiyorlardı*. Gittikleri yerde ölüm ve yıkım bırakmak istiyorlardı. Korumak zorunda oldukları insanların iyiliği için hareket ettiklerini iddia etseler bile, gerçek bu değildi. Onlar katildi.

Keris bakışlarını kadehine çevirdi, ışığın bir oyunu yüzünden şarabı kan gibi görünüyordu. Midesi bulanırken boğazına bir yumru yerleşti.

Sen de katilsin.

Atlarına atlayıp Nerastis'e dönerken, Otis onun kulağını basmakalıp kelimelerle doldurmuştu. Keris'in adamı öldürmekten başka şansı olmadığını söyledi. Eğer öldürmeseydi, eninde sonunda ölen o olacaktı. Söyledikleri hiçbir işe yaramayınca, Valcottalı askerin kadını ve çocuklarını katledeceğini iddia etti. "Onların hayatlarını kurtardın," dedi Otis tekrar tekrar. "Sen bir kahramansın."

O kimsenin kahramanı falan değildi.

"Zarrah Anaphora'ydı, o olmalı," dedi Otis dikkatini tekrar sohbete çekerek. "Nerastis'te Prens Bermin'in emirlerini geçersiz kılacak otoriteye sahip olan başka kimse yok."

Keris kardeşine bir bakış attı. "Orada bir kadın mı vardı?"

"Sen çiftlik evindeyken başka bir birliğin başında geldi," diye cevapladı Otis. "Muhtemelen destek kuvvet olarak geldiler ama küçük velet devriyelerin sinyal borularının sesini duyunca korkup geri çekildi. Kuyruğunu bacağının arasına kıstırıp kaçtı."

"Tek kadın o muydu?" Keris'in göğsüne huzursuz bir ağırlık yerleşti. "Yoksa başkaları da var mıydı?"

"Birliğinde birkaç kadın vardı." Otis yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Hepsi erkek gibi giyinmişti."

"Mide bulandırıcı bir alışkanlık," diye mırıldandı kumandanlardan biri. Bir diğeri yumruğunu masaya vurarak, "Bu doğaya aykırı," diye belirtti.

Keris'in içinden Maridrina'nın, Ithicana'ya karşı kazandığı son zaferde bir kadına ait stratejinin parmağı olduğunu belirtmek geldi ancak bunun yerine ayağa kalktı. "İzninizle, bu sohbet benim için fazlasıyla sıkıcı."

Odadan ağır adımlarla çıkarken Otis'in diğer askerlere yağma saldırısı için son emirleri verdiğini duydu, ardından onu izleyen ayak sesleri geldi ve kardeşi kolunu omzuna attı. "Sana öyle gelmiyor olabilir, Keris ama bugün iyi bir iş çıkardın. Kendini savaşın ortasına atıp Bermin Anaphora'yı indirdin, Tanrı aşkına. O imparatoriçenin oğlu, Nerastis'in en zorlu dövüşçülerinden biri ve *sen*! Fikrini değiştirip bu bilgiyi başkalarıyla paylaşmama izin verseydin, o odadaki adamlar seninle ilgili fikirlerini değiştirirdi."

Keris gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu, o aptalların takdirini kazanmak gibi bir niyeti yoktu. "Olmaz."

"En azından babama gönderdiğimiz raporda..."

"Benim katkımdan bahsetmemeni tercih ederim." Babaları duysaydı memnun olurdu. Ancak gurur duyduğu için değil, bunu Keris ile aralarındaki bitmek bilmeyen irade savaşında zafer kazanmak olarak göreceği için sevinirdi.

Otis kısa süreli sessizliğinin ardından, "Nasıl olsa öğrenecek. Nerastis'in her yanı Saksağan'ın casuslarıyla kaynıyor. Eğer senin yanımda olduğundan bahsetmezsem, sen istediğin için anlatmadığımı anlayacak ki öylesi daha kötü."

Keris çenesini sıktı, kardeşinin haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. "Peki. Orada olduğumdan bahset, o kadar."

"Değiştiremeyeceğimiz şeylere takılmayalım." Otis onu yanına çekti, ardından Keris'in sendelemesine neden olacak şekilde ileri doğru itti. "Hadi, gidip şehirde kendimize eğlence bulalım. Güzel bir kız keyfini yerine getirir. Bir eskort bulurum."

Keris eğlence havasında olmadığını söyleyip karşı çıkmak için ağzını açtı, sonra hemen kapadı. O anda saraydan kaçmak imkânsızdı, öte yandan genelevden kaçmak... Keris yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Önden buyur."

İkisi de pelerinlerinin başlığını çıkarmamıştı ama Otis'in onlara eşlik etmesi için bizzat seçtiği bir düzine muhafız, kim olduklarını muhtemelen belli ediyordu. Buna rağmen kimliğini Nerastis halkından biraz olsun gizlemek Keris'in işine geliyordu, halkın arasına karışma becerisini gizli kalmaya borçluydu.

Geneleve ulaştıklarında, soyluların istedikleri kızı seçebilmesi için ilk kattaki müşteriler çıkarılmıştı. Aileena ile göz göze gelince, Keris başıyla selam verdi. Hakkını vermek gerekirdi, kız şaşkınlığının tek belirtisi olarak kaşlarını hafifçe kaldırdıktan sonra önünde reverans yapıp ona yukarı kata kadar eşlik etmişti.

Bu gözde işletmenin dört bir yanını saran ter ve seks kokusunu örtmek için kullanılan kokulu yağlarla parfüm, içerinin havasını ağırlaştırmıştı. Belli aralıklarla duvarlara asılmış lambalardan sızan loş ışık, Valcotta işi camlardan parlıyordu.

"Doğrusunu isterseniz, bu beklenmedik bir ayrıcalık," diye mırıldandı Aileena. "Son görüşmemizde sizi memnun edemediğimi sanıyordum."

"Birisini memnun edemeyen varsa o da benim." Kadın sokağa bakan bir odanın kapısını kaçınca Keris başını salladı. "Mümkünse daha sessiz bir odaya geçelim."

Aileena nazikçe omzunu silkerek karşı taraftaki kapıyı açtı. Odanın tam ortasında lavanta rengi ipek çarşafıyla geniş bir yatak duruyordu, yatağın üzerindeki gümüş işlemeli örtü ise morun

daha koyu bir tonuydu. Keris sırıttı. "Valcottalı müşterileri eğlendirmediğini sanıyordum."

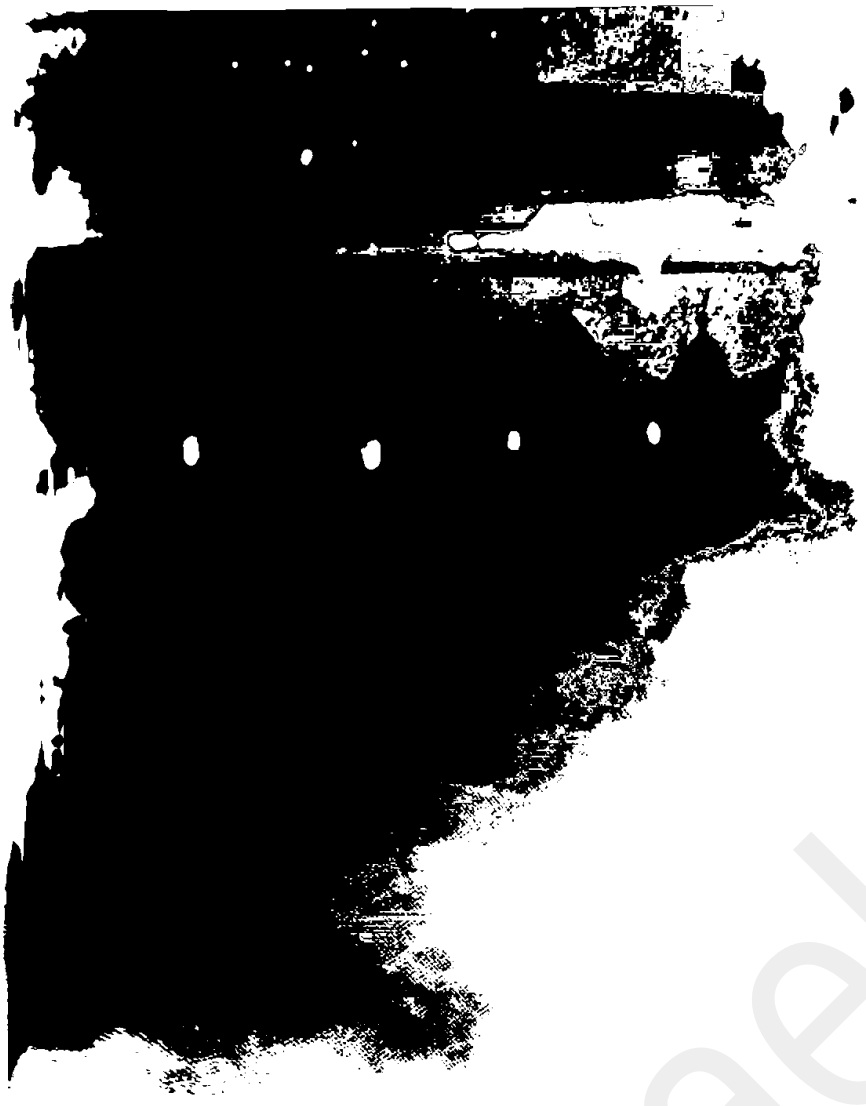
Kadın omuz silkti. "Para paradır."

"Ve alet de alettir." Keris pencerenin önüne geçip perdeleri kenara çekerek dışarıdaki sokağı izlemeye başladı.

Kadın hafifçe kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum, Majesteleri."

Keris arkasını dönünce kadının kıyafetlerini çıkardığını gördü, şimdi üzerinde parlak mücevherlerle süslenmiş altın zincirli iç çamaşırları vardı. Mücevherler yaldızlı camdan yapılmış, ona yakışmıştı. Aileena'nın sunduğu zevkleri daha önce tatmış olmasına rağmen, Keris'in aleti bu manzara karşısında hiç tepki vermedi. Zihni Valcottalı kadının koyu gözleri, ipeksi esmer teni ve yıllar boyunca sırtüstü yatarak değil, ayakta çabalayarak biledi̇ği vücudunun hatırasıyla dolmuştu. Dahası Valcotta'nın söyledikleri aklına geliyor, çoğu insanın aklından geçirmeye bile korkacağı düşünceleri korkusuzca dile getirdiğini unutamıyordu. "Para demişken, güzelim, sana bir teklifim var..."

@novaebook

20
ZARRAH

"Sen, o lanet olası aklını mı kaçırdın? İmparatoriçenin baskın *yapılmaması* için kesin emri vardı."

Bermin kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı. Kavga sırasında boğazı şişmiş ve morarmıştı. "Bu emirlere katılmıyorum. Maridrina gücüne güç katarken Valcotta'yı zayıf göstermeyi kabulleniyor."

Zarrah dişlerini sıktı. "Bu ihanettir, kuzen. Seni idam etmemelerinin tek sebebi, sahip olduğun unvan."

Bermin boğuk bir sesle, "Onurumu feda etmektense bin kere ölmeyi yeğlerim." dedi.

"Onur, öyle mi?" Zarrah göğsünde yükselen öfkeyle, kelimeyi onun yüzüne tükürür gibi söylemişti. "Bugün Maridrina'ya en az onlar kadar cani olduğumuzdan başka tam olarak neyi kanıtladın, söyler misin?"

Kuzeninin boş bir ifadeyle yüzüne bakması Zarrah'ı daha çok öfkelendirdi.

"Saldırdığın insanlar asker değildi, savunmasız çiftçiler ve

aileleriydi. Belki bana çocukları katletmenin, bir savaşçının cesaretini nasıl kanıtladığını açıklayabilirsin çünkü ben tam tersi olduğunu düşünüyorum."

Bermin yüzünü buruşturarak yüzündeki tükürükleri sildi. "Senin neyin var? İntikam almak onurludur. Başından beri böyle oldu."

Zarrah çok uzun zaman boyunca bu düşünceyi desteklemişti. Maridrinalıları cezalandırırken yaptıklarının haklı olduğuna inanarak hareket etmişti. Ancak bugün Bermin ve askerlerinin ardında bıraktığı cesetlere bakarken haklı bir intikam değil, soğukkanlı bir cinayet görmüştü.

"Emirlere uyacaksın, Majesteleri. Yoksa seni Pyrinat'a geri gönderirim. Sana kalmış. Şimdi çık dışarı."

Zarrah pencereye doğru döndü, kuzeninin arkasından bakmaktansa şehri izleyip güneş batarken uzayan gölgeleri görmeyi tercih ediyordu. Bakışları doğudaki kayalıklara kaydı, baraj uzaklardaki bir gölgeden ibaretti. Baraj istemsiz olarak Zarrah'ı kendine doğru çekiyor, onu çağırıyordu çünkü burada onu anlayabilecek kimse yoktu. Bir Maridrinalının zihnine yerleştirdiği küçük bir fikir kıvılcımının iradesi dışında büyüdüğünü, artık bir şenlik ateşi gibi yandığını anlatabileceği kimse yoktu.

Konuşabileceği kimse yoktu, tabii bahsi geçen Maridrinalı hariç.

21
KERIS

Birkaç dakika boyunca ücrette pazarlık yaptıktan sonra Keris kadının yanağına bir öpücük kondurdu, anlaştıkları ücretin üç katını ödeyip pencereden çıkarak Nerastis gecelerine karıştı.

Valcottalı kadının orada olacağına inanmak için hiçbir sebebi yoktu. Buna rağmen şehir sınırından çıkıp eski baraja doğru yürürken kalbi hızla çarpıyor, attığı her adımda şelalenin gürültüsü daha yakından geliyordu.

Neden buradasın? Zihninin derinliklerinden bir ses fısıldıyordu. *Bu kadın neden bu kadar önemli ki onunla konuşmak için hayatını ve uzuvlarını riske atıyorsun?*

"Beni dinliyor," diye cevapladı Keris. Doğrusu bundan fazlası vardı. Valcottalı yalnızca dinlemiyordu, o *duyuyordu.*

Keris barajın tepesine çıkıp, uçurumun etrafından ilerleyerek boşaltma kanalının kenarında durdu ve karşı taraftaki manzaranın tadını çıkardı.

Ay ışığı kadının koyu saçları arasından parlıyor, kısa bukleleri esen meltemle birlikte pürüzsüz yanaklarını okşuyordu. Her

zamanki gibi ince bedenini saran kalın, deri bir zırh giymişti. Saçlarını uçuşturan meltem, pantolonunun bol kumaşını gererek kıvrımlı kalçasını belirginleştiriyordu. Yalnızca kolları açıktı ama bu manzara onu, genelevdeki yatağın üzerinde şeker yerken bıraktığı çıplak kadından daha çok tahrik ediyordu.

"Burada olacağımı nereden bildin?" diye seslendi kadın, gürül gürül akan suyun karşı kıyısından.

Hatırladığı kadarıyla zihninde canlandırabildiği sesi, gerçeğinin yanında sönük kalıyordu. Bu sesi gece boyunca, hatta gelecekteki tüm geceler boyunca dinleyebilirdi.

"Bilemezdim. Sadece kaderin beni varlığınla onurlandırmasını umdum."

Kadın başını öne eğdi. "Benim varlığıma kaderin onurlandırması diyen ilk Maridrinalısın."

Keris sırıttı. "Senin gibi güzel bir kadın için buna asla inanmam. Gittiğin her yerde sertleşmiş Maridrinalı cesetleri bıraktığına eminim, Valcotta."

Kadının dudaklarından dökülen kahkahayla, saldırıdan beri Keris'in içinde biriken gerginlik biraz olsun dağıldı. Kalp atışlarını hızlandırırken bile onu rahatlatabiliyordu.

"Bu, hayatımda duyduğum en kötü iltifat."

Keris yerlere kadar eğilip reverans yaptı, ardından ona geri çekilmesini işaret etti. Canının yanacağını bildiği için dişlerini sıkarak kenara doğru koştu ve sıçradı. Yere inerken çizmeleri ses çıkarmadı ama darbenin etkisiyle omzuna bir ağrı saplandı. Sendeleyince dengesini bulmak için kadının omzuna tutunmak zorunda kaldı.

Eldivenlerine rağmen teninin sıcaklığını hissedebiliyordu, Keris kokusunu içine çektiğinde burnuna lavanta, deri ve çelik kokusu doldu. Bir savaşçıydı, evet ama aynı zamanda bir kadındı, üstelik dip dibe duruyorlardı. Keris elleriyle onun omzunu kavramıştı, kadın da bir elini göğsüne bastırarak onu dengede tutuyordu.

"Yaralısın." Kadın göğsündeki elini indirdi. "Böyle atlamamalıydın."

Muhtemelen haklıydı fakat ona yakın olma ayrıcalığı bu riske sonuna kadar değerdi. "Önemli değil. Eski bir yara yeniden ziyarete geldi."

"Davetsiz misafirler kadar nefret ettiğim çok az şey var."

Tanrı yardımcısı olsun, onun sesinde boğulmak istiyordu. "Umarım mecazi anlamda omzumdan bahsediyorsundur, Valcotta topraklarındaki varlığımdan değil. Eğer ikincisiyse duygularım feci halde incinir. Ağlayabilirim."

Kadın gülümsedi. "Neden buradasın?"

"*Sen* neden buradasın?" Kadın başını sallayınca Keris iç çekti. "Bugün tam anlamıyla neden Nerastis'e gelmek istemediğimi hatırlatan bir olay yaşadım. Hatta neden Maridrina'da bile olmayı istemediğimi."

"O halde şanslısın, Valcotta toprağında duruyorsun."

Şanslı olduğu doğruydu ancak bunun toprakla ilgisi yoktu. "Bu ifadeye karşı çıkacak birçok insan tanıyorum ama dediğin gibi olsun."

"Ne kadar yüce gönüllüsün." Kadın başını eğmiş, sessizce konuşmaya devam etmesini bekliyordu. Ancak onu baraja gelmeye iten gerçek boğazına takılmıştı, bu Otis'e bile itiraf edebileceği bir şey değildi. Özellikle de Otis'e söyleyemezdi, elinden aldıkları yüzünden Valcottalılardan öylesine nefret ediyordu ki Keris'in düşüncelerini bir tür ihanet olarak görürdü.

Bu kadın herkesten farklı. Bu düşünce zihninde yankılandı, gerçi buna inanmak için bir sebebi yoktu. Bu kadını, bu *askeri* doğru düzgün tanımıyordu bile. Buna rağmen kendini, "Halkına karşı yapılan yağma saldırılarının sonucuna hiç şahit oldun mu?" diye sorarken buldu.

Kadın başını salladı. "Birçok kez."

"Ben olmadım. Yani, *olmamıştım.*"

"Ta ki Bermin'in bugün o çiftliğe saldırmasına kadar." Kadın derin bir nefes aldı. "Beklediğin gibi miydi?"

"Hem evet hem hayır." Keris bakışlarını şehrin ışıltısına çevirdi, etrafı kaplayan sis saçlarına ve giysilerine yapışıyordu. "Sessizlik, öyle bir sessizlik ki diğerlerine benzemiyor. Kelime-

lerin yokluğu değil, hayatın yokluğu. Atmayan kalpler, kıpırdamayan göğüsler. Boş gözler." Çiftçilerin tarlalarında iş başındaki görüntüsüyle, parçalanmış bir halde çiftlik evlerinde ve tarlada yatan görüntüleri üst üste aklına gelince gözlerini kırpıştırarak unutmaya çalıştı. "Bir gün hayatlarını yaşıyorlardı, sonra bir bakmışsın hayatları ellerinden alınmış. Peki ne için?"

"İntikam." Kadın hiç düşünmeden cevap verdi. Bir süre duraksayıp, "Bermin, yakın zamandaki yağma saldırılarında ölen halkımız için misilleme olduğunu öne sürdü," diye ekledi.

İkisinin istemeden sebep olduğu yağma saldırısı.

"Evet, göze göz dişe diş. Ancak senin ve benim halkımın intikam almak istediği insanlar, alınan canları biraz bile umursamıyor." Otis, etraflarındaki katliamı görmezden gelmişti. Yetişen devriyeler bu manzara karşısında öfkeden çılgına dönse de yitirilen canlar için yas tutmamıştı.

Aşağı eğilip bir taş alarak sertçe fırlattı, lanetli omzuna ağrı saplanınca bir küfür savurdu. "Gücü elinde tutanlar, olması gerektiği gibi önem vermiyor."

"Ben önemsiyorum," dedi kadın boğuk bir sesle. "Ne zaman görsem kalbim parçalanıyor. Olanları önleyemediğim için hissettiğim suçluluk beni hasta ediyor. Hem..." Valcotta duraksadı ve sonra birdenbire, "Bir düşüncenin kıvılcım gibi zihnine saplandığı, sen söndürmeye çalıştıkça alev aldığı oldu mu hiç? Peki ya o alevler dünyayı aydınlatınca bir yanın, daha önce kör olduğunu düşündü mü?" deyiverdi.

"Evet," dedi Keris. Kadının söyledikleri de onun zihninde bir kıvılcım yakmıştı, gerçi bu kıvılcımla ne yapacağına, hatta bir şey yapıp yapmayacağına bile karar verememişti.

Kadın ona sırtını dönüp yere oturdu, ayaklarını barajdan aşağı sarkıttı. Keris eğilerek kadının yanındaki nemli taşa oturduğu anda, şelalenin sisiyle pantolonunun ıslandığını hissetti.

"Ben on dört yaşındayken annem gözümün önünde Maridrinalı yağmacılar tarafından öldürüldü. O eline silah almayı bile bilmezdi ama hayatımı kurtarmak için savaştı. Beni onun cesedini astıkları haça bağlayıp orada ölüme terk ettiler."

Keris'in midesi kasıldı. Bu babasının tahta geçmeden önceki gençlik yıllarında sıkça başvurduğu bir işkence yöntemiydi ve Nerastis'teki birçok asker onun şerefine hâlâ bunu yapmayı sürdürüyordu. "Çok üzgünüm."

Kadın yanıt vermeden, uzun bir süre sessizce oturduktan sonra nihayet, "Hayatımı onu öldüren adam gibilere karşı kendimi savunacak kadar güçlenmeye adadım. Kendini koruyamayanları korumaya. Valcotta'yı ona zarar verenlerden korumaya. Tabii bir de intikam almaya. Ancak bu yolda ilerlerken kendimi kaybettim. Kendimi unuttum. Geriye sadece intikam arzusu kaldı." Başını kaldırıp ona baktı. "Kıvılcımın içimde uyandırdığı gerçek buydu," dedi.

"Şimdi kendini tekrar bulmayı mı amaçlıyorsun?"

Kadın başını salladı. "Nihayet kendimi bulduğumda, Nerastis'te ona bir yer bulamamaktan korkuyorum. Ya da Valcotta'nın herhangi bir yerinde."

Keris hep böyle hissetmişti. Sanki gerçek kişiliği, babasının ve Maridrina halkının olmasını beklediği kişiden o kadar farklıydı ki buradan kaçmadığı sürece hayatta kalması imkânsızdı. Harendell'e gitmeye bu denli hevesli olmasının nedeni buydu. Ne yazık ki korkaklığı ona pahalıya mal olmuştu, Lara ve babası Ithicana'yı işgal etmek için onun bencilliğinden istifade etmişti. Maridrina ile Valcotta arasındaki Sonsuz Savaşı o başlatmamıştı ama elindeki gücü halkının gördüğü zalim muameleyi hafifletmek için kullanmaktan kaçınırken işlenen suça ortak olmuyor muydu?

Eğer bir amaca gerçekten inanıyorsan, bunun uğrunda acı çekmeyi göze almalısın. Hatta gerekirse, ölmelisin.

"Bugünkü baskına karşılık misilleme yapacaklar," dedi Keris kısık sesle. "Hem de büyük bir misilleme."

Kadın gerildi, sonra suç ortaklarıymış gibi kimse onu duymasın diye Keris'e yaklaştı. "Ne zaman? Nerede?"

"Bunu söylersem ülkeme ihanet etmiş olurum."

Valcotta bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kralına ihanet etmiş olursun. Bir de prens bozuntularıyla o kubbeli saraydaki dalka-

vuklarına. Ancak halkına, bu savaşta söz hakkı olmadığı halde, gücü elinde tutanların yaptıkları yüzünden canlarını kaybeden masumlara ihanet etmiş olmazsın."

Keris neyi kastettiğini kalbinin derinliklerinde hissediyordu ama bunu yaparsa askerleri ölecekti, yapmazsa ölmeyecekti.

Kadın sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Kışladaki askerler bu hayatı kendileri seçti. Bunun için çuvalla para alıyorlar. Dahası, Silas Veliant ve nankör oğulları, askerlerinin hayatlarına çiftçilerin hayatlarından daha çok önem veriyor. Askerlerini kaybetmeye devam ederlerse Ithicana'yı ellerinde tutmak için yağmalara son verebilirler. Hem..." deyip duraksadı. "İmparatoriçeme gelince, misilleme yapmasına gerek kalmazsa aynı şey onun için de geçerli olurdu."

Keris, nankör dediği oğullardan birinin karşısında durduğunu bilse ne düşüneceğini merak etti. Yalnızca kubbeli sarayda yaşayan prens bozuntularından biri değil, *en önemli* prens bozuntusu olduğunu bilse ne derdi?

"Bu savaşı bitiremeyiz," dedi kadın. "Ama belki savaşın doğasını değiştirebiliriz."

Keris'in zihninde yanan kıvılcım artık kıvılcım olmaktan çıkıp alev almış ve aklına hayaline sığmayan bir geleceği aydınlatmıştı. "Sana güvenebilir miyim, Valcotta?"

Kadın ona doğru eğilince yanağı Keris'in çenesine değdi ve bu dokunuşla içine bir arzu dalgası yayıldı. Sıcak nefesini kulağına doğru üfleyerek, "Sanırım ikimiz de asıl sorunun benim sana güvenip güvenmemem olduğunu biliyoruz," diye fısıldadı.

Keris derin bir nefes alırken bu kararı verenin mantığı ya da kalbi mi, yoksa aleti mi olduğundan pek emin değildi. Tek bildiği sonunda bir karar verdiğiydi. "Savaş stratejisini etkilemeye yetecek nüfuzun var mı?"

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Savaş stratejisini etkilemeye değecek bir bilgi edinecek kadar önemli biri misin?"

Keris sessizce güldü. "Evet, öyleyim."

Ancak kelimeler dilinin ucunda kalıyordu. Kadın Valcotta ordusunda subaydı. Halkının ezeli düşmanıydı. Bu yaptığı iha-

netlerin en büyüğüydü. Ancak hiçbir şey yapmazsa... "Dört gün içinde, ay ışığı gecenin karanlığında denizden saldıracak kadar zayıfladığında gelecekler. Ayrıca birliğinde casuslarımız var, bu yüzden bu bilgiyi son saate kadar gizli tuttuğundan emin ol."

Aralarındaki sessizlik uzuyordu, ortam öylesine gergindi ki Keris güçlükle nefes alabiliyordu. Valcottalı kadın, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Bir yanı soruyu yanıtlamak istiyordu. Bir yanı çıktıkları bu yolun aralarında hiç yalan olmamasına dayandığını biliyordu. Ne yazık ki kimliği, bizzat *ismi*, bir lanetti çünkü onu babasına bağlıyordu. Eğer açığa çıkarsa paylaştıkları bu an yok olup giderdi. "Adım adım gidelim, Valcotta. Bu gece kendimi yeterince savunmasız kıldım."

Kadın cevap vermek yerine elini uzatıp Keris'in boğazına sardı. "Bana yalan söylersen, şah damarını keserim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Keris'in kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarak korku, arzu ve beklentiyle çarpıyordu. Dahası, kendini hiç olmadığı kadar *canlı* hissediyordu. Kadının hızlı nefes alıp verişini duyabiliyor, sıcaklığını yüzünde hissediyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, onu arzuluyordu. Her şeyin kadının istediği şekilde olacağını, aksi halde hiç yanaşmayacağını da biliyordu. Ayrıca birçok şeyin buna bağlı olduğu aralarındaki bu kırılgan güveni, aletinin aptalca kararlar almasına göz yumarak riske atmak istemiyordu. "Şerefim üzerine yemin ederim ki bu akşam itibariyle yapılan planlar bunlar. Kendi kulaklarımla duydum."

Kadın elini boğazından çekmek yerine daha sıkı tuttu, hatta tırnaklarını tenine batırdı. Keris ona bakakaldı, araladığı dudaklarını, olduğu kişinin olmak istediği kişiyle mücadele vermesini izledi. Olmak istediği kişi galip gelerek kadın elini çektiğinde, mantığı Keris'e memnun olması gerektiğini söylese de onu kışkırtıp yeniden dokunmasını sağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Bedeni ona ihanet etmeye fırsat bulamadan önce, Keris geri çekilip ayaklarının üzerinde doğruldu. Boşaltma kanalının karşı

tarafına atlamak üzereyken kadına dönerek, "Seni tekrar ne zaman göreceğim, Valcotta?" diye sordu.

Kadın gülümsediğinde beyaz dişleri ay ışığında parladı. "Sözünün doğru olup olmadığını öğrendiğimde, Maridrina," dedi ve sonra geceye karışarak gözden kayboldu.

@novaebook

22
ZARRAH

Maridrinalı ile buluştuktan dört gün sonra Zarrah, Nerastis limanının güneyindeki birçok körfezden birinde kayalar ve çalıların arasına gizlenerek pusuya yatmıştı. Sol tarafında Yrina bir hareketlenme görme ihtimaline karşı karanlık suları izlerken sağındaki Bermin surat asmakla meşguldü.

"Doğu devriyelerimizi geri çekmek bir hataydı." Bermin'in sesi boğuk ve hırıltılıydı, baskın sırasında aldığı darbe yüzünden bir süre daha böyle olacaktı. Boğazının tedavi edilemeyecek kadar ezilmemesinin tek sebebi, kuzeninin ağaç gövdesi gibi kalın bir boynu olmasıydı. "Köylere saldıracak olurlarsa bir gecede onlarca kayıp verebiliriz, üstelik ruhumuz bile duymaz. Bu aptallık."

Zarrah büyük bir risk aldığının farkındaydı ama bazı riskleri almaya değerdi, mantığı tersini söylese bile Maridrinalının iyi niyetli olduğuna inanıyordu. Bermin ve askerlerinin katlettiği insanlar için katıksız bir keder hissettiğini gördükten sonra aksini düşünmek imkânsızdı. Zarrah bu kederin sahte olmadığına

kalpten inanıyordu. Yağma saldırılarına artık dur demek istiyor, bu uğurda ülkesine ihanet ederek hayatını feda etmeyi göze alıyordu.

Tabii bu planın işe yaraması için Zarrah da aynı fedakârlığı yapmayı göze almalıydı. Büyük çoğunluğunu arkadaşı olarak gördüğü kendi askerlerini riske atarak, baskın planlarına ihanet etmeliydi. Ancak saldırıları engellemeyi başarabilirlerse, kim bilir kaç masum hayat kurtulacaktı.

Zarrah sonunda Bermin'e cevap vererek, "Bunu zaman gösterecek," dedi. Bu gece olanların sonucunda ya Maridrinalının sözüne sadık olduğu ya da Zarrah'ın saf bir aptal olduğu ortaya çıkacakken tartışmaya niyeti yoktu.

Gökyüzünde ay yalnızca bir ışık huzmesinden ibaretti ama yıldızlar, berrak geceyi sayısız muntazam gümüş parıltılarla dolduruyordu. Askerlerinin nefes alışı dışında duyulan tek ses, kıyıya vuran dalgaların gürültüsüydü. Zarrah kendini bu dingin ritme kaptırınca zihni başka yerlere gitti, Maridrinalının yüzünü aklından çıkaramıyordu.

Tanrım, o görülmeye değer bir adamdı. Bir kadından beklenecek kadar güzeldi ama kadınsı bir yanı yoktu. Dengesini bulmak için omuzlarını sıkıca kavrayan ellerinin tutuşu kuvvetliydi. Avucunun içiyle dokunduğu göğüs kasları kaya gibi sertti. Ne ona yaklaşınca burnuna dolan erkeksi baharat ve ter kokusu ne de elini boğazına sardığında hissettiği sert sakalları hiç kadınsı değildi.

Çok yakındı. Birbirlerine çok yaklaşmışlardı. Buna rağmen tıpkı zihni gibi, ona ihanet eden bedeni de adama yaklaşmak için can atıyordu.

Zarrah kıyıya vuran küreklerin sesiyle yeniden içinde bulundukları ana dönerek gözlerini ufuktaki dalgalara dikti.

Yrina elini kaldırıp gösterdi. "İşte oradalar."

Şu an muhafızlarının nöbet tuttuğu diğer altı koyda değil de burada ortaya çıkmaları, kaderin bir cilvesiydi. Ancak kıyıya doğru ilerleyen en az iki şalopa olduğu inkâr edilemez bir gerçekti, bir an sonra kulağına kuma değen tahtaların sesi geldi.

İki şalopa değil, sahile demir atan tam tamına üç şalopa var-

dı ve hepsi Maridrinalı askerlerle doluydu. Kendi askerlerine eşit sayıda asker vardı ama Zarrah'ın birliğinin de onları hazırlıksız yakalama avantajı vardı. Elinde tuttuğu yayını kaldırarak okunu yerine taktı, birliğindeki diğer okçular da aynı anda onu taklit etti.

"Bekle." Düşman askerlerini vurmak için sahile çıkmalarını beklemekle onlara bir kaçış fırsatı tanıma arasında kalmıştı. Maridrinalıya bu kadarını borçluydu. "Bekle."

Düşman askerleri sahilin orta noktasına ulaşmıştı, isabetli atışlarla vurulacakları kadar yakın ama kaçmak isterlerse şalopalara dönmeyi başaracak kadar uzaktalardı. Zarrah, "Ateş!" diyerek okunu serbest bıraktı.

Bir an sonra okların fısıltısı geceyi doldurdu. Üstelik bu sesi tek duyan o değildi.

Belli belirsiz tanıdık gelen bir ses, "Pusu kurmuşlar!" diye bağırınca, Zarrah gölgelerin arasındaki şekle nişan aldı.

Oku havada uçarak askerin omzunu sıyırdı. Adam sarsıldı ancak geri çekilmelerini söylemek yerine, "Hücum!" diye bağırdı.

Aptal! Zarrah yayını yere bırakıp asasını kaldırarak, "Valcotta için!" diye haykırdı.

İki ordu karşı karşıya gelirken, çeliğin birbirine çarpmasına karışan acı dolu çığlıklar dalgaların sesini bastırıyordu. Gecenin karanlığında kim dost kim düşman anlamak güçtü. Zarrah ile Yrina sırt sırta vererek dövüşüyordu. Bir ıslık sesiyle havada süzülen asasıyla hem Maridrinalıların kemiklerini kırıp hem de kılıç darbelerini engellerken, Zarrah'ın kolları darbelerin etkisiyle titriyordu.

Savaşırken niyeti öldürmek değildi, ardında acıyla inleyen adamlar bırakırken içten içe, *Geri çekilin. Pes edin*, diye yalvarıyordu.

Ancak Maridrina cesaret ve gurur üzerine kurulmuş bir krallıktı, bu yüzden askerler saldırmaya devam etti. Zarrah'ın destek kuvvetleri geldiğinde bile mücadele ettiler.

Zarrah'ın kollarındaki tüyler diken diken olduğunda hızla arkasını dönerek az kalsın kafasını uçurmak üzere olan kanlı bir kılıçtan son anda kurtuldu.

"Yine karşılaştık, *Zarrah*."

Bermin'in baskını sırasında dövüştüğü adamı anında tanıdı. Geri çekilmeye uğraştığını bilmesine rağmen, Zarrah'ın kafasını koparmak için elinden geleni yapan adamdı. "Kumandan Anaphora diyeceksin, seni Maridrinalı sıçan."

"Senin gibilere unvan bahşetmem."

Karanlıkta onu güçlükle görse bile Zarrah, adamın kibrini sezebiliyordu. Nefretini. İçten içe en az onun kadar haksız olduğunu bilmesine rağmen kendi içindeki nefretin uyanmaya başladığını hissetti. Her ikisi de katildi. İkisi de caniydi. "Hâlâ şansınız varken geri çekilin!"

"Sen hâlâ hayattayken olmaz!"

Zarrah asasını adamın başına doğru savurduğunda, aslında ona vurmak gibi bir niyeti yoktu. Ancak adam yerde yuvarlanıp çevik bir hareketle çabucak ayağa kalktı ve kılıcını Zarrah'ın diz kapaklarına savurdu. Zarrah sıçrayınca, adamın kılıcı çizmelerinin altından kaydı. Tam ayaklarının üzerine inmişti ki ıslak bir ağaç dalına takılıp olduğu yerde sendeledi.

Zarrah'ın koluna, nefesini kesen bir acı yayıldı ve kendini yana atarak bir sonraki kılıç darbesinden kaçındı. Adam onu tepeden aşağı doğru gerilemeye zorlarken, savunmasını sürdürerek yeniden dengesini bulmaya çabalıyordu.

Gözünün ucuyla bu mücadeleyi kazanamayacaklarını fark eden Maridrinalıların şalopalara geri çekildiğini görebiliyordu ama bu pislik kaçmayı reddediyordu.

O sırada içlerinden biri, "Majesteleri, geri çekilmeliyiz!" diye bağırdı.

Majesteleri. O sıradan bir asker değildi, sırf savaşması emredildiği için buraya gelen bir adam değildi. Sıçan Kral'ın oğullarından biriydi. Bir Veliant prensiydi.

Kalbinde yakıp kavuran acımasız bir nefretin yükselmesiyle mantığını ve muhakemesini bir kenara itti. Karşısındaki adamı öldürmenin yol açacağı sonuçları artık umursamıyordu. Zarrah vahşi bir çığlıkla adamın üzerine atıldı, öncesinde kendini tutmuştu ancak şimdi ciddiyetle saldırıyordu.

Asasıyla adamın koluna vurduğunda kılıç uçarak gözden kayboldu, adam ise sahilde geri geri yürüyerek telaşla hançerine uzandı.

"Seni öldüreceğim, Veliant," diye tısladı Zarrah. "O kara kalbini söküp köpeklere yedireceğim!"

"Zarrah! Olduğun yerde kal!"

Yrina'nın telaşla bağırarak onu uyardığını duydu, Maridrinalı askerlerin prenslerini kurtarmak için sahile doğru koştuğunu gördü. Sayıca üstün olduklarını biliyordu ama umurunda bile değildi.

Asasını bir kez daha savurmasıyla birlikte adam kıçının üstüne düşüp geriye doğru sürünmeye başladı. Zarrah hançerini çıkarıp dişlerini gösterdi ve öldürmeye hazırlandı.

Tam o anda güçlü eller onu belinden yakalayarak geriye doğru sürükledi.

"Biz kazandık, küçük Zarrah," dedi Bermin kulağını tırmalayan sesiyle. "Sıçanların kaçmasına izin ver ki Anriot'ın kendi taraflarına dönüp utançla yaralarını sarsınlar."

"Bırak beni," diye çığlık attı ancak kuzeninin amansız tutuşundan kurtulmak güçtü. "O bir Veliant!"

Zarrah'ın askerleri öfkeyle homurdandı, saldırmak için can atıyorlardı ama Bermin yalnızca, "Duygularının mantığının önüne geçmesine izin verme, küçük Zarrah. Bu prens bozuntusunun gururu, onu öldürmen için sana bir şans daha verecektir, sadece sabretmelisin. Bu prens olmasa da bir başkasını indirirsin," dedi.

Sadece bir tanesiyle yetinmeyecekti. Söz konusu Veliant ailesi olduğunda, Zarrah'ın intikam arzusu bir kıvılcım değildi.

Cehennem ateşiydi.

23
KERIS

Keris odasında bir sağa bir sola gidip geliyordu. Elleri nemli ve soğuktu, midesi acı içinde kıvranıyordu.

Otis tabii ki gitmek için ısrar etmişti. Otis tabii ki Maridrina'dan intikam alan kişi olmakta ısrar etmişti.

Başka türlüsü olmazdı.

Keris'in onu yağma birliğine katılmaktan vazgeçirme çabaları sonuç vermemişti. Kardeşine burada kalmasını emredebilirdi ancak bu da cevap veremeyeceği soruları beraberinde getirirdi, yani Otis'in her şeyden habersiz şekilde pusuya düşmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin." Gözünün önünde kardeşinin cesedini ayaklarını dibine koydukları sahneler belirdi. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Otis onun için bir üvey kardeşten fazlasıydı, o Keris'in en yakın arkadaşıydı. Dürüst olması gerekirse, tek arkadaşıydı. Otis hayatları boyunca onu korumuştu. Diğer kardeşlerine karşı, babasına karşı, dünyaya karşı. Hiçbir ortak noktalarının olmaması

ve her gün kavga etmelerinin bir önemi yoktu. Aralarında kan bağı vardı, eğer Otis'in başına bir şey gelirse...

O anda kapı çalındı. Keris kim olduğunu sormakla uğraşmadan kapıyı ardına kadar açtığında diğer tarafta bekleyen muhafız telaşla yerinden sıçradı. "Ne oldu?"

"Yağma birliği geri döndüğünde haber verin demiştiniz, lordum." Adam gözlerini kırpıştırarak Keris'e baktı. "Döndüler."

"Kardeşim yanlarında mı?"

"Bilmiyorum, lordum. Yalnızca birçoğunun yaralandığını duydum."

Olamaz.

Keris muhafızı iterek dolambaçlı merdivenlerden koşarak inmeye başladı, basamakların sonuna ulaşana kadar da durmadı. Sarayın zemin katı telaşla koşuşturup revir olarak kullanılan odalara su kovalarıyla sargı bezleri taşıyan hizmetkârlarla doluydu.

Koridorun sonundan acı dolu bir çığlık yükseldi, Keris sese doğru yaklaştıkça inleme ve bağrışlar gittikçe daha gürültülü bir hal aldı. Odaya girerken kalbi hızla atıyordu, merdivenleri uçarcasına inerken bile nefes alıp vermekte bu kadar zorlanmamıştı. Sedyelere yatırılmış askerlere, odanın büyük bir kısmını kaplayan kanı durdurmak için çalışan şifacılarla hizmetkârlara baktı.

Keris'in bakışları bir yüzden diğerine atladı ancak kardeşinden hiç iz yoktu.

Hiçbiri Otis değildi.

Şiddetli bir baş dönmesiyle sarsıldığı anda uzaklardan birinin yüksek sesle, "Anaphora denen o kızı öldüreceğim, bu sözümü unutma! Bir dahaki sefere elimden kurtulamayacak!" dediğini duydu.

Keris o kadar rahatlamıştı ki bayılacakmış gibi hissetti, dengesini sağlamak için duvara yaslandı. Başını şöyle bir sallayarak köşeyi dönünce kardeşini bitişik odada geri kalan askerleriyle birlikte otururken buldu. Bir şifacı Otis'in sol bacağındaki derin kesiği dikmekle meşguldü.

Keris kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı. "İşler iyi gitmedi mi?"

Otis bakışlarını ona çevirdi, sonra küfrederek şifacıya ters bir bakış attı. "Terziler bile kumaşa senin tenime gösterdiğinden daha çok özen gösterir."

"İşini bitirene kadar kıpırdanıp durmasan nasıl olur?" Keris kardeşine bakarak sırıttı, ardından Otis ona ortaparmağını gösterince kahkaha attı. Kardeşinin başını ağrıtmasına katlanabilirdi çünkü en azından *yaşıyordu*.

"Bizi bekliyorlardı, Keris. Sahile adımımızı atar atmaz bize pusu kurdular."

"Nereye demir atacağınızı nasıl öğrenmiş olabilirler?" diye sordu Keris çünkü sormamak tuhaf kaçardı.

"Öğrendiklerini sanmıyorum." Şifacı iğneyi tekrar batırınca Otis dişlerini sıktı. "Görünüşe bakılırsa denizden saldıracağımızı anlayıp birliklerinin çoğunu kıyı savunmasına kaydırdılar. Gerçi bunu yapmak için doğuyu savunmasız bırakmaları gerekirdi." Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Cüretkâr bir hamle. Eğer deniz yerine karadan saldırmış olsaydık, onlara hatırı sayılır bir darbe indirecektik."

Valcotta ona güvenmişti. Bu gerçek Keris'in derinden etkiledi, içinde pek anlam veremediği bazı duyguların yükselmesine neden oldu. Bu kadar basit bir hareketle kaç masumun hayatını kurtarmışlardı? "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Tekrar saldıracağız." Otis kana bulanmış gömleğini sargılı kolunun üzerine geçirdi. "Hem de hemen."

Tek bir yağma saldırısını engellemenin döngüyü kırmayacağının farkındaydı, buna rağmen Keris kardeşinin cevabı karşısında dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu. O kadar inatçıydı ki savaş dışında bir yolu düşünmek bile istemiyordu. "Ne zaman?"

Otis şakaklarını ovdu, ardından kaşlarını çatarak dikkatini Keris'e verdi. "Neden umurunda olsun ki?"

Kahretsin. "Az daha kendini öldürtecektin, yani artık kişisel bir mesele haline geldi. Nerastis'te varlığımı hoş görmesi için para ödemediğim tek kişi sensin, yokluğunu fazlasıyla hissederim."

Kardeşinin çatık kaşları düzelmedi. "Bir sonraki saldırıya sen

de katılmalısın. Savaşın içine atlaman gerekmez ama bu fiyaskodan sonra orada bulunman herkese moral olur."

Keris kahkaha attı. "Ne demezsin."

Otis iç çekti. "Askerler onları hor gördüğünü düşünüyor, Keris. Birçok sebepten dolayı onları kendilerinden daha aşağıda gördüğüne inanıyorlar. Ne hissettiklerini anlıyorum çünkü bana da aynı şekilde davranıyorsun."

Keris'in elleri buz kesti, midesi bulandı çünkü kardeşinin canının ne kadar yandığı sesinden belliydi. Bu onu hasta ediyordu. Değer verdiği insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi, Otis de onlardan biriydi. "Sana fazlasıyla değer veriyorum, bunun sen de farkındasın."

"Hayır, vermiyorsun."

Keris'in kafası iyiden iyiye karışmıştı. Hayatları boyunca birçok konu üzerine atışıp durmalarına rağmen kardeşine asla onu önemsemediğini düşündürecek bir neden vermemişti.

Keris yanıt vermeye fırsat bulamadan Otis, "Ne pahasına olursa olsun, babamla sürekli karşı karşıya geliyorsun. Bu yüzden seninle aynı şekilde ona karşı çıkan az sayıda insana değer veriyorsun. Yani hiç kimseye değer vermiyorsun çünkü bizler sadece kâğıt üzerinde işe yarayan fikirler uğruna hayatımızı riske atmaya senin kadar hevesli değiliz," dedi.

Keris daha saçma bir şey duymamıştı. Kardeşine hayranlık duyuyor, kendisi için arzuladığı türden olmasa bile onun yeteneklerine saygıyla yaklaşıyordu. "Bu..."

"Gerçek bu, Keris. Bazı günler dik başlılığını takdir ediyorum ama bugün..." Otis sertçe başını salladı. "Önemi yok. Sen kitaplarına dön, ağabey. Senden bir şey istediğimi unut."

Ancak *istemişti* işte.

Hayatları boyunca, kardeşleri içerisinde Keris'in savaşmayı reddetmesini kabul eden tek kişi Otis'ti. Aynı fikirde olmasa bile onun şiddetten ve savaştan nefret etmesini kabullenmişti. Onu değişmeye zorlayan herkese karşı Keris'i savunmuş, savaşmayı reddettiği için onu öldürmeye çalışan herkesten korumuştu.

Peki, şimdi değişen neydi?

Sormadan bile cevabı biliyordu. Otis'in gözünde bir kardeş olarak hoş karşılanabilirdi ancak bir vâris olarak değil. Kral olarak değil. Artık vâris o olduğu ve tahta geçeceği için diğerleriyle birlikte, Otis de onu tıpkı babası gibi olmaya zorluyordu.

Keris onu sıkboğaz eden kederin sızısını engellemek için yutkundu. Kardeşini kaybetmenin düşüncesine bile katlanamıyordu ama inandığı ilkelerden taviz vermeye niyeti yoktu. Otis'in, Valcotta'ya olan nefretini düşündüğünde kardeşini barışı sağlamaya ikna etmesi imkânsızdı.

Ama belki... Belki onu savaştan kaçınmanın faydalarını görmeye ikna edebilirdi. Ne de olsa, kardeşi aptal biri değildi. Yağma saldırılarının bedeli çok yüksek olursa ve çok sayıda asker hayatını kaybederse hıncını bir kenara bırakırdı. Savaşın bu şekilde açmaza girmesi barış anlamına gelmese bile, aynı sonucu verebilirdi. "Bunu düşüneceğim. Yağma saldırısına katılmayı."

Otis gözlerini şaşkınlıkla açtı. "*Sen* dövüşecek misin?"

Dövüşeceğim, diye cevapladı Keris içinden. Ancak *senin düşündüğün savaşta değil.* "Daha çok gözlemci rolü oynarım diyordum ama mecbur kalırsam." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen sadece... Sadece beni plandan haberdar et yeter. Beklenmedik adımlar atmaktan nefret ederim, bilirsin."

"Her karara seni de dahil edeceğim." Otis'in koyu gözlerinin gerçek bir neşeyle dolması bile Keris'in olduğundan daha farklı biri olmasını istediğinin kanıtıydı. Ancak Keris canının yanmasını göz ardı etti. "Artık bana müsaade etsen iyi olur. Güneşin yavaş yavaş doğduğunu hissedebiliyorum, yani artık yatağa gitme vaktim geldi."

"Taviz verdiğin için teşekkür ederim, Keris. Pişman olmayacaksın, askerlerinin sadakatini kazandığına değecek."

Keris cevap vermeden oradan uzaklaştı. Babasına karşı gelmek söz konusu olduğunda bir kez bile taviz vermemişti.

Asla vermeyecekti.

24
ZARRAH

Zarrah ve askerleri at üstünde Nerastis'e dönerken alkışlarla karşılandı, Maridrina saldırısını savuşturdukları haberi şehre onlardan önce ulaşmıştı. Hem siviller hem de askerler sokaklara dökülüp onlar için savaşan, onlar için ölen ve eve zaferle dönenlere duydukları saygıyı göstermek için ellerini kalplerine götürmüşlerdi.

Zarrah askerlerinin ruh halindeki değişimi hissedebiliyordu. Çoğu durumda yağma saldırılarının hemen arkasından varacak kadar geç kalır, Maridrinalıları sınırın ötesine kadar kovalarken ölen halkın cesetlerinin üzerinden atlamak dışında ellerinden bir şey gelmezdi. Ancak bu sakin, temiz bir çatışmaydı ve misilleme planları yapmak için doğruca karargâha dönmek yerine, neredeyse herkes ya eğlenmeye ya da uyumaya gitmişti. Yalnızca Bermin peşine takılıp ona ofisine kadar eşlik etti. Bir şifacı, Zarrah'ın kolundaki derin yarayı sarmak için onları bekliyordu.

"Seni öve öve bitiremiyorlar." Bermin kapıyı arkasından kapattı. "Zafer tatlıdır ancak ikimiz de biliyoruz ki bugün olanlar

şanstan ibaretti. Maridrinalılar karadan saldırmış olsaydı, hikâye çok daha farklı gelişirdi."

"Ne istiyorsun, kuzen?" Zarrah'ın *ihtiyacı* olan uyumaktı fakat *istediği* şey güneşin doğması değil batmasıydı. Böylece Maridrinalıyla barajda buluşabilirdi. Kalbi şimdiden hızlanmaya başlamıştı, şifacı tenine yapışan sargı bezlerini açıp yarasını temizlemekle meşgulken, Zarrah'ın heyecandan dikkati dağılmıştı. Yarası yanıyordu ama endişe verecek kadar derin değildi.

Bermin heybetli cüssesiyle Zarrah'ın karşısına otururken sandalye gıcırdadı, kuzeninin boynundaki koyu morluklar arkasındaki pencereden sızan güneş ışığında bariz bir şekilde görünüyordu. Savaştan sonra üstü başı kanla kaplanmıştı ve ikisinin kokuları birleşince oda kötü kokmaya başlamıştı.

"Nereden bildin?" Bermin nihayet ağzındaki baklayı çıkardı, arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Eğer emin olmasaydın, bizi öyle açıkta bırakmazdın."

Zarrah omuz silktiğinde dikişlerinden biri açılınca şifacı öfkeyle homurdandı. "Düzenlediğin baskından sonra hatırı sayılır bir misilleme yapmaları kaçınılmazdı. Bu gece gökyüzünde ay yoktu, yani koca bir orduyu kimseye görünmeden denizden geçirmekte zorlanmayacaklardı. Maridrina sarayındaki casuslarımıza ahırları izleyip atlar ayrılırsa haber vermelerini söyledim."

"Atları her gün devriyeye çıkarıyorlar."

"Üst rütbeli Maridrina subayları devriyeye çıkmaya zahmet etmez, kuzen. Ancak yağma saldırılarında zafer kazanmayı severler, ben de onların atlarını izlettim."

Bermin kaşlarını çattı, düşünceli bir ifadeyle çenesindeki birkaç günlük sakalı ovdu. "Peki, dün gece olacağını nereden bildin?"

"Bilmiyordum." Zarrah tek elini kaldırdı. "Niyetim ay çıkıp gökyüzünü aydınlatana dek kıyıları izlemek, sonra devriyelerimizi tekrar doğu ve batı arasında bölüştürmekti. Nöbet tuttuğumuz ilk gece saldırmaları şanstan ibaret."

"Şansmış." Bermin elini çenesinden çekti. "Bana hiç de şans gibi gelmedi, küçük Zarrah."

Tanrım, ona böyle seslenmesinden *nefret* ediyordu. "Sadede gel, söyleyeceğin bir şey varsa söyle. Söylemeyeceksen de izninle, incelemem gereken raporlar var."

"İşine ne kadar düşkünsün." Bermin sırıttı. "Bir sonraki saldırımız ne zaman?"

Ne de olsa bu *onun* zaferi değil, Zarrah'ındı.

"Saldırmayacağız." Zarrah başıyla şifacıya işaret verdi, kolundaki yarayı dikmeyi bitirmiş odadan çıkıyordu. "Söylediğin gibi, gurur yapıp Anriot'ın karşı tarafına kaçtılar ve artık onlarla başa baş gitmeye kararlıyım. Artık korumamız gereken insanları kurtarmak için dakikalarla geç kalmak yok, Bermin. İmparatoriçe aksi bir emir verene kadar sınırlarımızı koruyacağız. Hepsi bu kadar."

Bermin burnundan soludu, koyu renk gözlerinin ardında çarklar dönüyordu. Sonra omuz silkti. "İsteğin benim için emirdir, Kumandan."

Yalancı, diye düşündü Zarrah ancak gülümsemekle yetindi ve Bermin odadan çıkarken arkasından baktı.

Baraja vardığında Maridrinalı onu bekliyordu, ikisi de ellerinde gecenin zifiri karanlığına meydan okuyan loş fenerler taşıyordu.

"Sözüne sadık kaldın, Maridrina," Zarrah boşaltma kanalının diğer tarafına seslendi, kalbi tırmanışın etkisiyle yükselmesi gerekenden daha hızlı atıyordu.

"Bana olan güvenin ne kadar azmış." Adam fenerini kanalın kenarına koydu. "Fenerini kenara koyup benim için kenarı işaretler misin? Bir şelalenin karşı tarafına bağırmak istemiyorum."

Zarrah fenerini boşaltma kanalının kenarına koyup adama yer açmak için bir iki adım geriledi ama ayağı kayarsa onu tutabilecek kadar yakınında kaldı. Fenerin loş ışığından uzaklaştığında içine bir korku salındı, adam çizmelerini taşa vurarak ileri atıldı ve sıçradı. Çevik bir hareketle Zarrah'ın fenerinin yanına inene kadar sadece bir gölgeden ibaretti. Dengesi sağlam olmasına rağ-

men, Zarrah kolunu kavrayıp onu uçurumun kenarından çekti. "Düşmekten korkmuyor musun?"

Adam kanaldan aşağı bir bakış atıp ardından omuz silkti. "Bu hiç akıl kârı olmaz. Üstelik uçurumdan düşerek ölecek kadar şanslı değilim, bu bir ihtimal bile değil."

Zarrah ölümden korkmuyorsa, *neyden* korktuğunu sormak için ağzını açtı ama böyle kasvetli konuları konuşmak istemediğini fark etti. "Saldırı tıpkı anlattığın gibi gerçekleşti. Verdiğin istihbarat doğruydu. Teşekkür ederim."

"Misilleme beklemeli miyiz?"

Zarrah başını salladı, adam barajın kenarına oturup bacaklarını sarkıtınca o da yanına oturdu. "Temiz bir çatışmaydı, kazanan olmadı. Askerlerin moralini düzeltti, en azından bir süreliğine." Derin bir nefes alarak burnunu buruşturdu. "Neden genelevden yeni çıkmış gibi kokuyorsun?"

Maridrinalı sırıttı. "Çünkü oradan çıktım."

Zarrah midesinde kıskançlığın yükseldiğini hissetti ancak kendine böyle hissetmeye hakkı olmadığını söylemek üzereyken adam, "Geceleri rahat dolaşabilmek için genelevdeki kızlardan biriyle anlaşma yaptım, kimseye beni takip etmek için bahane vermeye niyetim yok. Özellikle de son zamanlarda," diye ekledi.

"Peki, sence ona güvenebilir misin?"

"Ben kimseye güvenmem ama bana ihanet etmemenin kendi çıkarına olacağını bilecek kadar zeki bir kız, üstelik ona hizmet verdiği müşterilerinden daha fazla sus payı ödüyorum." Ona bakmak için döndüğünde dirseği Zarrah'ın çıplak koluna değerek tüylerini diken diken etti. "Peki, senin yokluğunu kimse fark etmiyor mu?"

"Şehirde bir sevgilim olduğuna dair söylentiler var." Zarrah omuz silkti. "Ben de fırsattan istifade, bu söylentileri çürütmüyorum."

"Öyle biri var mı peki?"

Soru adamın ağzından öylece çıkıvermişti, Zarrah karanlığa doğru gülümsedi. "Kıskandın mı, Maridrina?"

Adam derin bir iç çekti. "Yalnızca o zavallı adamla olan iliş-

kinin geleceği için endişeliyim, ne de olsa gecelerini burada benimle geçirmeye başladın. İkimizi karşılaştırınca gözüne epey sıkıcı gelmiş olmalı."

"Kendini çok beğeniyorsun."

"Sahte mütevazılık beni bunaltıyor."

Zarrah'ın dudaklarından bir kahkaha koptu ve başını çevirdiğinde, adamı yüzünde ciddi bir ifadeyle onu izlerken buldu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Adamın sesi yumuşaktı. "Her şey fazlasıyla iyi," dedikten sonra öksürüp gözlerini kaçırdı. "Tabii, şu sevgili söylentisi hariç. Kapında ne kadar bekleyecek dersin, senden ilgi göremeyince de sağ eline mecbur kalacak. Kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum, halbuki sonunda bir çıkarım olmayacaksa buna hiç zahmet etmem."

Zarrah eliyle ağzını kapatıp kahkahasını bastırmaya çalıştı ama yapamadı. "Bana ne için yalvarıyorsun, Maridrina?"

"Beni azat etmen için."

Zarrah gözlerini fal taşı gibi açıp ona bakarken adam kahkaha attı, beyaz dişleri karanlık gecede parladı. "Suçluluk duymaktan, Valcotta. Kirli düşüncelerini dizginle ve bana seni kimseden alıkoymadığımı söyle ki bu gece rahat uyuyabileyim."

Tehlikeli bir bölgeye girmişlerdi, Zarrah'dan beklenen zekice davranış, işler daha ileriye gitmeden bir son vermekti. Daha şimdiden kendini uçurumun kenarında durmuş, dizlerini büküp atlamaya hazırlanıyormuş gibi hissediyordu. Buna rağmen kendini, "O zaman rahatça uyu. Gecelerim sadece ve sadece sana ait," derken buldu.

Adam daha yakına eğildi, Zarrah'ın kalbi heyecanla çarparken yanakları kızardı. Ancak adam yalnızca kulağına, "Bir de Valcottalıların acımasız olduğunu söylerler," diye fısıldadı.

Zarrah'ın tüyleri diken diken oldu, içinde derinlerde bir sızının yükseldiğini hissetti. "Sakın alışayım deme."

Adam kahkaha attıktan sonra hızlı bir hareketle ayağa kalktı, aşağı uzanıp onu da kaldırdı. Zarrah'ın çıplak ellerine değen eldivenli eli güçlüydü, sıcacıktı. "Askerlerim şu anda yaralarıy-

la birlikte, incinen gururlarını sarmakla meşgul ama o gururları yüzünden çok geçmeden Valcotta'ya karşı harekete geçecekler. Henüz belirli bir planları yok fakat yaptıkları anda sana haber verebilmeliyim."

"Benimle yarın gece tekrar buluşur musun? Gece yarısında?" diye sordu Zarrah.

"Gece yarısı." Elini avucunun içine alarak dudaklarını hafifçe değdirdi, sonra arkasını döndü.

Zarrah onun gitmesini istemiyordu.

Bu konuşmanın bitmesini istemiyordu.

"Maridrina?"

Adam omzunun üzerinden ona baktı. "Evet?"

Bu delilik, diye bağırdı mantığı. *Tamamen ve kesinlikle aptallık.*

Ancak kalbinin başka planları vardı. "Gidip bir şeyler yemeye ne dersin?"

@novaebook

25
KERIS

Lanet aklını yitirmişsin. Valcotta'nın arkasından barajdan inip Nerastis'in düşman topraklarına kadar onu takip ederken kendi kendine söylendi Keris. *Eğer yakalanırsan, ölümünün çabuk olmasını umman iyi olur.*

Yalnızca aptallar umut ederdi.

"Başlığını taksan iyi olur," diye mırıldandı Valcotta. "Gecenin bu saatinde nehrin bu tarafı Maridrinalılar ile kaynar ama senin dikkat çekeceğin kesin."

Keris sırıttı. "Bu kadar çekici olmanın zararları, desene."

Valcotta keyifle nefes verip ardından başlığını kafasına çekti. "Sarı saçlarını kastetmiştim ama haklısın: egon gözlerimi kamaştırıyor."

Keris yana doğru sendeleyerek elini göğsüne götürdü ancak kendi başlığını takıp saçını ve yüzünü kapatmayı ihmal etmedi, eldivenlerini cebine koydu çünkü Valcottalılar eldiven takmazdı. Sıra sıra içki hanları, afyon kahvehaneleri, genelevlerle dolu yıkık dökük sokaklarda ilerleyerek uyum sağladıkları kalabalığa

karıştılar. Burada herkes ahlaksızlık ve günah peşinde koşarken şapkalarıyla atkılarının gölgesine gizlenirdi.

Keris belki de buraya aitti çünkü düşmanla işbirliği yapmak günah değilse neydi? Kadının sohbetine bağımlı olması, bu bölgedeki insanların kendilerini öldürmesi ihtimaline rağmen kullandığı tüm o şeyler kadar ahlaksız değil miydi?

Ne olursa olsun kendini ona yaklaşmaktan, ferah kokusunu içine çekmekten ve moloz yığınlarına tırmanırken gözlerini kadının kalçasının sıkı kıvrımlarında gezinmekten alıkoyamadı. Kadın dönüp ona elini uzattı. Elinin üst kısmı ipek gibi pürüzsüz olsa da silah tutmaktan nasır tutmuş avuç içi teniyle temas ettiğinde Keris'in kalp atışları kükrercesine hızlandı. İstediği son şey kadının elini bırakmaktı ama o bile Anriot'ın bu kıyısında Valcottalı bir askerle el ele yürüyecek kadar cüretkâr değildi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bildiğim bir yer var."

Kadın karanlık bir ara sokağa daldı, çöplerin üzerinden atladığında sıçanlar etrafa dağılarak kaçıştı. Sokak karanlıktı ve pis kokuyordu, iki yandaki duvarlar tehlikeli bir şekilde üzerine geliyordu. "Beni buraya işimi bitirmek için getirmedin değil mi, Valcotta?"

"Gecenin gidişatına bağlı." Kadın dönüp yüzünü ona çevirdi, sokaktaki meşalenin ışığı acı verici güzellikteki yüzünü aydınlattığında Keris'in nefesi kesildi.

Kim olduğunu bilseydi ne derdi sence? Midesinden ekşi bir tat yükselirken Keris gözlerini kaçırdı.

Valcotta başını eğdi. "Sorun nedir?"

Hiçbir sorun yoktu. Aynı zamanda her şey sorundu. "Sıçanlardan hoşlanmam."

"O halde kralınızdan nefret ediyor olmalısın."

Tahmin bile edemezsin, diye düşünürken Keris kadının elinden tutup onu çekmesine izin verdi.

"Oraya gelmek üzereyiz."

Orası dediği yer buram buram yemek, tütün ve Valcottalıların tercih ettiği koyu bira kokan ufak bir handı. Çatı zaman içinde

çökmüş olmalıydı çünkü o kısmı kalaslarla kapatıp renkli fenerler asmışlardı. Maridrina bölgesinde olduğu gibi eşyalar oradan buradan getirilmişti, o yüzden birbiriyle uyumsuzdu. Masalardan altı tanesi doluydu ancak birçok işletmenin aksine kimse kumar oynamıyor ve herkes yemek yiyordu.

Valcotta onu boş masalardan birindeki sandalyeye oturttu, az sonra tıknaz yaşlı bir kadın gelip önlerine tükenmek üzere olan bir mum koydu. "Yemek mi istiyorsunuz? Önce ödeyin."

Valcotta gülümseyince, Keris mum ışığında onun yüzünü incelerken etrafındaki dünyanın bulanıklaştığını fark etti. Yumuşak ışık pürüzsüz tenini ve yuvarlak yanaklarını aydınlatıyor, altdudağının çekici dolgunluğunu vurguluyordu. Bir de gözlerini. İri, koyu renkli gözleri kalın kirpiklerle çevriliydi. Valcotta sipariş verip yaşlı kadına cömert bir ödeme yaparken, Keris işte o gözlere dalmıştı.

Ardından Valcotta dikkatini ona verdi, Keris kadının bakışlarındaki beklentiyi görüp kendini bir şeyler söylemek için çırpınır halde buldu. Onlarınki her zaman yasaklı türden bir sohbetti, etraflarında insanlar varken konuşabilecekleri konular değildi. Buna rağmen havadan sudan konuşmak artık münasip gelmiyordu, sanki aralarında yalnızca kalpten geçen konular konuşulabilirmiş gibi hissediyordu. "Çok güzelsin."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Keris kendine lanet okudu çünkü normalde bu işlerden daha iyi anlardı. Kadınları gülümsetmek, güldürmek ve nihayet onlarla yatağa girmeye ikna etmek için ne söyleyeceğini gayet iyi bilirdi. Ancak söz konusu Valcotta olduğunda, Keris daha fazlasını istiyordu.

Daha adını bile bilmiyor.

"Önce bir içki içseydik," dedi kadın gülerek. "Bakalım bira akmaya başlayınca neler söyleyeceksin?"

Keris'in yanakları kızardı. "Muhtemelen berbat şiirler okurum. Sonra bakarsın şarkı söylemeye başlarım, gün doğunca hissedeceğim utanç yüzünden seni bir daha göremem, bu yüzden su içsem iyi olur."

"Burada verdikleri suyu içersen utançtan daha büyük dertlerin olur, güven bana."

Hancı elinde birayla geri döndü, koyu renk sıvıyla dolu kadehleri ortalarına koydu. Keris bir yudum aldığında soğuk, acı içkinin tadı ona iyi gelmişti. Hancının gitmesini bekledikten sonra, "Hoşuna gidiyor mu? Askerlik yani?" diye sordu.

Valcotta kadehinin yarısını bir içişte kafaya dikti. "Evet. Düzeni ve rutini seviyorum, ülkemi savunmayı da öyle." Başını yana eğdi. "Senin buradaki görevin ne? Askerlik deme sakın çünkü doğru olmadığını biliyorum."

Tehlikeli sularda yüzüyordu. Sarayda dolanıp duran işe yaramaz tek soylu o değildi ancak çok konuşursa kadın gerçek kimliğinden şüphelenebilirdi. "Ben casusum."

Valcotta gözlerini kırpıştırarak ona bakınca Keris bir kahkaha kopardı. "Şaka yapıyorum. Casus dediğinin sıradan bir yüzü olur, benim yüzümün hiç de sıradan olmadığı konusunda hemfikiriz. Gerçekte ben bir idareciyim, sarayın defterlerini tutarım. Beni iyi yazabildiğim, dilbilgim ve el yazım mükemmel olduğu için seçtiler."

Valcotta gözlerini kısarak ona baktı. "Bu bir yalan."

"Kısmen öyle. El yazım en az yüzüm kadar kusursuzdur."

"Peki." Valcotta elini çenesine koyup gözlerini kıstı. "İtiraf etmek istemediğin işini *yapmadığın* zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Vatan hainliği. Keris'in aklından geçen buydu ancak "Binmeyi severim," diye cevapladı.

Valcotta tek kaşını kaldırdı. "Binmek mi?"

"Atlardan bahsediyorum, Valcotta. Edepsiz şeyleri aklından çıkar. Hızlı atları..." Hancı aralarına bir yemek tabağı koyarken Keris durakladı, yemeklerin hiçbirini tanımıyordu. "Tırmanışı, kumar oynamayı ve kitap okumayı severim."

"Okumayı mı?" Valcotta öne eğildi. "İşte... Bunu beklemiyordum," diyerek kaşlarını çattı. "Aslında belki de bekliyordum. Ne okumaktan hoşlanırsın?"

Kadının tepkisi üzerine Keris'in omuzlarındaki yük biraz rahatladı, bunu itiraf ettiğinde hor görülüp küçümsenmeye alışkındı. Bunları kafaya takmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti ama

eğer ondan duysaydı... "Diğer insanların düşünceleri hakkında okumaktan hoşlanırım."

"Ne düşüncesi?" Tabaktaki bir tür kızarmış ekmekten bir parça koparıp nazikçe ısırdı.

"Ne olursa. Her şeyi." Keris yemeği inceledi. Nedenin bilmese de bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. "İnsan yalnızca kendi kafasındaki düşünceleri bilirse, ona bilmek denir mi?"

"Hiç böyle düşünmemiştim." Kaşlarını çattı. "Küçük bir kızken çok okurdum. Elime kitap almayalı yıllar oldu."

"Niçin bıraktın?"

"Annem öldü." Valcotta sertçe başını salladı. "Ben... O ölünce, kendimi onun gibi canı yanmayacak biri haline getirmeye adadım. Sanırım, bunu yaparken amacıma ulaşmama yardımcı olmayan ne varsa bir kenara bıraktım." Valcotta duraksadı. "Teyzem azmimi destekledi, hatta daha çok körükledi, böylece tüm zamanımı savaşmayı öğrenerek geçirdim. Tabii bu sırada bazı açılardan da köreldim."

Keris, kadının düşüncelere dalıp gittiğini fark ettiğinde yorum yapmak yerine yemeklerin tadına bakmayı tercih etti. Uzun bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler, yaşlı kadın tabaklarının alıp kadehlerini doldurduktan sonra, "Sen gençliğinde onları bir kenara bırakmaya karar verdiğin için, dünyadaki tüm kitaplar yok olmadı. Hâlâ seni bekliyorlar," dedi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Zarrah birasını yudumladı. "Nasıl zaman bulacağımı da."

"Şimdiye ne dersin?" Keris ceketinin düğmelerini açıp iç cebinden küçük bir kitap çıkardı.

"Kitabı *yanında* mı taşıyorsun?"

"Her zaman." Keris sandalyesini çekip Valcotta'nın tam yanına oturdu. Bacağının ona değdiğinin fazlasıyla farkındaydı, sıcaklığını pantolonunun içinden hissedebiliyordu. "Bu kitap yıldızları anlatıyor."

Valcotta kaşlarını çattı. "Yıldızların nesini anlatıyor?"

"Ne anlama geldiklerini. Ya da birleşince ne anlama geldiklerini dersem, sanırım daha doğru olur. Harendell'in kuzeyindeki

ülkelerden birinin dilinden çevrilmiş, orada yıldızların atalarının hikâyelerini taşıdığına inanırlarmış." Masadaki mumu önlerine çekip kitabı arkasına koyarak ufak yazıları ve çizilmiş şemaları gösterdi. Sayfaları çevirirken balina şeklindeki bir takımyıldız Valcotta'nın ilgisini çekince durdu. Gülümseyerek hikâyeyi ona okudu.

Keris okurken Valcotta ona doğru eğilmişti, dizi dizine değiyordu ve omzunu göğsüne yaslamıştı. Saçlarının kokusu, Keris'in okuduğu tüm kelimeleri aklından siliyordu.

Kim olduğunu bilseydi bunların hiçbiri olmazdı.

Bu düşünceyle birlikte okuduğu kelimede takılıp kitabı birdenbire kapattı. "Bu loş ışıkta daha fazla okumaya devam edersem, kör olacağım."

Valcotta başını kaldırıp ona baktı. Meraklı bakışları, Keris'in karanlığın etraftaki her şeyi gri tonlarına bürümesine minnet duymasına neden oldu. "İyi okuyorsun."

"Tecrübeliyimdir. Hikâye dinlemekten hoşlanan kadın akrabalarım var." Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez Keris içkiyi fazla kaçırıp çenesini tutamadığı için kendine lanet okudu. Ancak Valcotta yalnızca, "Çok akraban var mı?" diye sordu.

Sayamayacağım kadar çok. "O kadar çok ki Nerastis yanında huzurlu kalır."

Valcotta kahkaha attı, gözleri neşeyle parlıyordu. Sonra birdenbire dondu ve gözleri kapıya gitti.

Keris işte o anda sesi duydu.

Kararlı adımlarla yürüyen kalabalık bir grubun tok ayak sesleri duyuldu, ardından bir kadın, "Arama yapıyoruz, şekerler! Yüzlerinizi gösterin, şayet yüzünüz Maridrinalıysa şimdi kaçsanız iyi edersiniz!" diye bağırdı.

Kahretsin.

"Lanet olsun!" Valcotta masaya bir avuç altın bıraktı, ardından Keris'in elinden tutup onu dükkânın arkasına sürükledi. Hancıya, "Başka çıkış yolu var mı?" diye sordu.

"Mutfaktan çıkın." Kadın sırıttı. "Elinizi çabuk tutun."

Yalpalayarak soluğu dükkânın ufak mutfağında aldılar, Keris

aceleyle koşarken az kalsın bir fıçı deviriyordu. Ardından kendilerini dar bir sokakta buldular ve çöpleri ayaklarının altında ezerek sokağın sonuna kadar koştular. Valcotta doğruca sokağa dalmak yerine kayarak durduğunda, Keris az kalsın ona çarpıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, bu iş için çok sarhoştu.

"Kahretsin," diye tısladı Valcotta. "Burada devriyeler var."

Oldukları yerde kalmak gibi bir seçenekleri yoktu çünkü yaşlı kadının arkalarından, "Sıçan bu tarafa gitti," dediğini işitti.

Keris, "Yukarı tırman!" diyerek Valcotta'nın belini kavradı, onu pencerenin dar pervazına kaldırdı ve Valcotta yalpalayarak kendini içeri attıktan sonra elini uzattı.

"İşte orada!"

Keris hâlâ elinde taşıdığı kitabı ceketinin cebine sıkıştırıp yukarı sıçradı, Valcotta'nın elini yakalayıp ağırlığını kaldırabilecek kadar güçlü olmasını umdu.

Ondan şüphelenmekle hata etmişti çünkü Valcotta onu kaldırmakla kalmayıp pencerenin pervazına ulaşabileceği kadar yukarı çekmeyi başarmıştı. Keris kendini içeri çekerken, devriyeler sokaktan koşarak onlara doğru geliyordu.

"Binaya girdi! Hadi! Hadi!"

Keris kadının üzerine düştü ancak Valcotta onu üstünden itti. "Çatıya çıkmalıyız. İçeri girmeden önce binanın etrafını saracaklar," diye fısıldadı.

Keris kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken ayağa kalktı, Valcotta'nın elini tutup kısmen çökmüş bir merdivene rastlayana kadar onu karanlıkta dikkatle yönlendirdi. Merdiven tırabzanında dengede durdu ve tahtalar ağırlığıyla birlikte gıcırdarken dişlerini sıkıp üst kata tutunabilmek için sıçradı. Valcotta onu takip etti, onlar çatının çöktüğü kata tırmanırken aşağıdan zorla içeriye girmeye çalışan devriyelerin gürültüsü duyuluyordu.

Keris çatıdan geriye kalanlara tırmanıp aşağıdakilerin onu görmemesi için gölgelerin içinden ilerlerken, bütün bina kıpırdayıp oynuyordu gibiydi. Kısık sesle, "Ne taraftan?" diye sorduğunda Valcotta da yanına gelmiş, gözleriyle çatıları inceliyordu.

"Acele etmeliyiz," diye mırıldandı kadın. "Arkada kalma ve sakın düşme." Bunu der demez atladı.

"Çatıdalar!" Keris çabucak Valcotta'nın arkasından sıçrarken aşağıdan gelen bağrışları duyabiliyordu. Karşı binanın çatısında yuvarlandı ve anında ayağa kalkarak koşmaya başladı. Adrenalin biranın etkisini bastırıyordu, buna rağmen kadına yetişmekte zorlanıyordu. Valcotta çatıdan çatıya sıçrıyor, arada sırada devriyelere kulak kabartmak için duraksayıp yeniden bir koşu tutturuyordu.

Valcotta onu yıkık dökük bir bacanın gölgesine çektiğinde Keris nefes nefese kalmıştı.

"Burada bekleyelim," dedi kadın alçak sesle. "Şimdiye kadar vazgeçip başkalarının peşinde koşuyorlardır, aramaları bitirince şehirden çıkabilirsin."

Saat sabahın üçüne yaklaşmış olmalıydı, yani güneşin doğmasına yalnızca birkaç saat kalmıştı. O zamana kadar nehrin karşısına geçemezse burada sıkışıp kalırdı. Refakatçisi, Aileena'nın kapısını çalıp Keris'in kadınla birlikte olmadığını fark edince de telaş çıkardı.

Buna rağmen Valcotta sırtını moloz yığınına dayamış yanında dururken, kalçasını da onun kalçasına yaslamışken Keris onunla geldiği için pişmanlık duyacak bir sebep bulamıyordu.

"Yani bu arama planlı değil miydi?" diye sordu.

"Hayır." Valcotta somurttu. "Şüphesiz, Bermin'in başının altından çıkmıştır."

Valcotta prensinden böyle samimi bir dille bahsettiğini duymak, Keris'in ilgisini çekmişti. "Majestelerinden hoşlanmıyor musun?"

"Kendisi zekâsından çok kibriyle hareket eden bir aptal," diye burun kıvırdı.

"Prenslerin çoğu öyledir."

Valcotta vücudu sarsılarak sessizce kıkırdadı ancak soğuk bir lodos rüzgârı üzerlerine doğru esince titredi. Keris ceketini çıkarıp ona uzattı. "Al bakalım."

"Ama bu hiç adil değil."

"Sorun yok. Soğuktan rahatsız olmam." Bu düpedüz yalandı.

Ne de olsa Keris bir Maridrinalıydı ve üşümekten nefret ederdi. Tabii kadının bunu bilmesine gerek yoktu.

Valcotta ceketi alıp kollarıyla biraz uğraştıktan sonra üzerine geçirdi.

Sonra da kıpırdanarak ona yaklaştı. Keris'in kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı, bir anlık tereddütten sonra kolunu kadının omzuna sarıp onu kendine doğru çekti. Devriyelerden kaçarken bastırdıkları arzu kıvılcımları yeniden alevlendi ancak Keris ellerini onu rahatsız etmeyecek yerlerde tutmaya özen gösterdi.

Bulutsuz bir geceydi, gökteki yıldızlar ışıltılı bir okyanusu andırıyordu. Keris onun elini tutup parmağıyla bir takımyıldızın üzerinden geçti. "Görüyor musun?"

"Balina." Kadının sesi hayretle doluydu. "Düşününce ne tuhaf, gökyüzüne bakınca dünyanın öbür ucunda yaşayan insanlarla aynı şekilleri görebiliyoruz ve bu sayede hiç tanımadığımız insanların hikâyelerini öğreniyoruz."

"Bazılarını." Keris parmağıyla ayı şeklindeki takımyıldızının üzerinden geçti. "Bazı takımyıldızları dünyanın yalnızca belli yerlerinden görünür. Ya da yılın belli zamanlarında."

"Neden?"

"Bilmem." Parmakları birbirine kenetlendi, Keris bakışlarını yıldızlardan ellerine çevirip manzaranın tadını çıkardı. Bir daha yaşanmaması ihtimaline karşı zihnine kazıdı. "Belki de göğe baktığımızda hangi yıldızları göreceğimizi, hangi hikâyeleri dinleyeceğimizi bilen ilahi bir güç vardır. Hangi takımyıldızların sırf onları kendi gözlerimizle görebilelim, zihnimizdeki kıvılcım haritasına ekleyebilelim diye bizi dünyayı dolaşmaya cezbedeceğini biliyordur."

"Gittiğimiz yerlerin haritası," diye mırıldandı Valcotta.

"Ve gideceğimiz yerlerin." Keris kolunu indirdi, elini bırakmadan dönüp ona baktı.

Öp onu.

Tanrı yardım etsin, öpmeyi çok istiyordu ama o istemeden öpmezdi ve henüz istememişti. Muhtemelen hiç sormayacaktı.

"Nereye giderdin?" diye sordu kadın. "Eğer gidebilseydin?"

Yanıtı her zaman aynıydı. Bulunduğu yerden başka bir yerde olmayı istiyordu, neresi olursa. Kaçmak istiyordu.

Ancak bu artık değişmişti. "Dünya üzerinde istediğim yere gitme şansım olsaydı, tam burayı seçerdim."

Valcotta sessizce nefes vererek yarı kahkaha yarı şaşkın bir ses çıkardı ve rüzgâr etraflarında eserken Keris'e daha çok sokuldu. "Bana gökyüzünde bir şekil daha göster."

Keris bildiği tüm takımyıldızları hatırlamak için hafızasını zorladı, çok fazla vardı çünkü o her zaman gökyüzüne bakıp başkalarının göremediği şekilleri görenlerden olmuştu. Sesi kısılana ve Valcotta'nın nefesleri derinleşene dek anlatmaya devam etti. Valcotta'nın kolu yana düştü, uykuya dalarken başı Keris'in göğsüne doğru kaydı.

Keris uzun bir süre kıpırdamadan durdu, Valcotta'ya sarılıp askerlerin kışlalara dönmesiyle birlikte sessizliğe gömülen şehri dinledi. Çok geçmeden esen rüzgârın ve Valcotta'nın boynuna üflediği sıcak nefesinin dışında tüm sesler kesildi.

Artık gitmelisin, dedi kendi kendine. *Birileri seni aramaya başlamadan önce geri dönmelisin.*

Ancak Valcotta'yı bırakmak istemiyordu. Ezeli bir düşman olarak görmesi gerekmesine rağmen, her şeyiyle güvendiği tek insan haline gelen bu kadını bırakmak içinden gelmiyordu.

İsmi hariç.

Keris göğsüne saplanan ağrıyla kolunu yavaşça çekip, ceketinin başlığını katlayarak Valcotta'nın başını nazik bir şekilde yaptığı yastığın üzerine koydu. Doğudan yükselen hafif güneş ışıklarıyla yıkık dökük binadan ayrılmadan önce, kırık bacanın üzerine yerden aldığı kurumla bir kelime yazdı ve güneş doğmadan Anriot'ın öbür tarafına ulaşmak için bir koşu tutturdu.

26
ZARRAH

Zarrah şafağın ilk ışıklarıyla uyandı, başını çevirip yana bakarken yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

Ta ki çatıda tek başına olduğunu fark edene kadar.

Zarrah'ın yüreği ağzına geldi ancak tam o anda bacanın üzerine kurum sürerek büyük harflerle yazılmış kelime dikkatini çekti.

Gece yarısı.

Zarrah'ın içi sıcacık oldu, Maridrinalının ceketinin yakasını iyice yukarı kaldırıp parfümünün rayihalı kokusunu içine çekti. Damarlarına bir sıcaklık yayıldı, sarhoşluğun getirdiği baş ağrısını bitirip yerine yalnızca tek bir şeyin yatıştırabileceği bir özlem yerleştirdi.

Tek bir kişinin.

"Aklını yitirmişsin," diye mırıldandı kendi kendine. "Belli ki bütün bunları yapma amacını da unutmuşsun."

Onunla görüşmesinin sebebinin sınır köylerindeki yağmalara son vermek, masum insanların anlamsızca katledilmesini durdurmanın bir yolunu bulmak olduğunu unutmuştu.

Amacı, gördüğü bütün adamlardan daha yakışıklı bir Maridrinalıyla yatağa girmek değildi.

Ancak kendini azarlaması içindeki arzuyu susturmaya yetmiyordu. Maridrinalının kadife sesinin hatırası düşüncelerinde yankılanıyor, bedenini ona bastırdığında içinde yükselen his sabah ayazına rağmen teninin arzuyla yanmasına neden oluyordu. Bu düpedüz şehvetti ve hisleri yalnızca bununla sınırlı kalmıyordu. Onu hem heyecanlandıran hem dehşete düşüren de tam olarak bu hislerdi.

Zarrah doğrulup ayağa kalkarak binanın kenarından aşağıya baktı. Caddenin trafikten arındığını görünce aşağı inip saraya doğru ilerledi. Maridrinalının ceketinin sıcaklığını bırakmayı istemese de onu giyerse şüphe uyandırırdı, bu yüzden pahalı deri ceketi tek kolunun altına sıkıştırdı.

Tabii önce ceketin cebinden kitabı çıkardı.

Zarrah sokaklarda ilerlerken sayfaları çevirip gözlerini yazıların üzerinde gezdirdi ve gördüğü hikâyeler onu gülümsetti.

Keyif için okumak unuttuğu bir mutluluktu.

Güçlü olma çabası, intikam arzusu ve teyzesini memnun etme isteğiyle feda ettiği birçok zevkten biriydi.

En son ne zaman sırf kendini mutlu etmek için bir şey yapmıştı?

Zarrah yaklaşan bir devriyeyi görünce kitabı yeniden cebine sıkıştırdı, selam vermek için duran askerlerine başını eğerek karşılık verdi. Boş kapılardan içeri girdiğinde selamların ardı arkası kesilmedi, Zarrah düşüncelerini bugün yapılması gerekenlere odaklanmaya zorladı. Okuması gereken onlarca rapor, yürütmesi gereken tatbikatlar vardı.

"Tanrı aşkına, neredeydin sen?" Biri arkadan omzunu kavrayıp Zarrah'ı yandaki koridora sürükledi.

Yrina.

Arkadaşı parmağını yüzüne doğru salladı. "Gece boyunca seni aradım, Zar. Bütün. Gece. Ne yaptığımı gizlemek için saçma sapan bir arama düzenlemem gerekti ama seni hiçbir yerde bulamadım."

Zarrah nerede olduğu konusunda bir yalan uydurmak için ağzını açtı ama tam o anda Yrina'nın gözleri, Maridrinalının ceketine kaydı. "Nedir bu?" Ceketi Zarrah'ın elinden kaparak yukarı kaldırdı. "Bu bir *erkek* ceketi." Parmaklarını ceketin derisinin üzerinde gezdirdi. "Hem de *pahalı* bir erkek ceketi. Yoksa sevgilinin mi?"

"Ver şunu, Yrina." Zarrah cekete uzandı ancak arkadaşı kıvrak bir hareketle geri çekildi. "Sivil bir arkadaşımdan ödünç aldım ve geri verme şansım olmadı."

Yrina deri ceketi burnuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. "Bergamot. Zencefil. Eğer burnum beni yanıltmıyorsa, bir de kızıl ardıç." Bir kez daha kokladıktan sonra gözlerini devirerek inledi. "Tanrım, Zar. Bu ceket her kime aitse onunla yatmıyorsan, sende çok yanlış bir şeyler var demektir." Ardından kaşlarını çattı. "Gerçi bu... bu Valcotta kesimi değil. Bu..."

"Harendell kesimi," diye sözünü kesti Zarrah içinde yükselen telaşı bastırmaya çalışarak. "Ayrıca pantolonumu indirmem için pahalı bir parfümden daha fazlası gerekir, Yrina. Artık sırf beni bulmak için *neden* Maridrinalılara arama düzenlediğini anlatır mısın?"

Arkadaşının yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Çünkü *o* burada."

O. İmparatoriçe. "Ne zamandan beri? Ve neden? Pyrinat'a dönmüş olması gerekirdi."

Yrina derin bir nefes verdi. "İşlerini bana danıştığı söylenemez, Zar. Tek bildiğim burada olmadığını, üstüne üstlük kimsenin *nerede* olduğunu bilmediğini öğrenince pek hoşuna gitmemiş. Dünyada seni bu durumdan kurtaracak bir yalan olduğundan şüpheliyim."

Kahretsin. Zarrah gözlerini kapattı, kendini bu güç duruma sokanın kendisi olduğunun ve suçlayacak kimsesi olmadığının farkındaydı. "Bu eşyaları odama koy, lütfen. Hizmetkârların bulamayacağı bir yere sakla."

"Eşyalar mı?" Yrina kaşını kaldırdı, ardından ceketin cebini karıştırarak kitabı çıkarıp kapağını okudu. Diğer kaşı da havaya

kalktı. "Yıldızlar aşkına," diye mırıldandı. "İşte bu ilginçmiş." Sonra Maridrinalının kitabının sayfalarını çevirerek dalgın adımlarla gözden kayboldu.

Zarrah üstünü başını düzeltip, önceki gece yaptıklarının kokusunun üzerine sinmediğini umarak teyzesiyle yüzleşmek için talim avlusuna doğru yola koyuldu.

Valcotta İmparatoriçesi Petra ıssız avlunun merkezinde duruyordu, yanında sadece muhafızı Welran ve su testisi taşıyan bir hizmetkâr vardı. İmparatoriçe deri antrenman kıyafetlerini giymiş, gözleri kapalı bir halde Zarrah kendini bildi bileli her sabah tamamladığı talimleri yapıyordu.

Kumun kenarında durup hazır ol pozisyonunda teyzesinin talimi bitirmesini beklerken, hızla atan kalbine söz geçirmeye çalışıyordu. Teyzesini bir kez olsun bu şekilde utandırmamıştı. Teyzesi Zarrah'ın yaptıklarının yarısından habersizdi ama bildiği kadarı bile buram buram başkaldırı kokuyordu.

İmparatoriçenin başkaldırıya tahammülü yoktu.

Teyzesi tek kelime etmeden silah rafına yürüdü, iki asa seçip birini Zarrah'ın ayaklarının dibine fırlattıktan sonra hizmetkârın uzattığı su kadehini aldı. Gözlerini Zarrah'dan ayırmadan kana kana su içti ve kadehi tepsiye geri koydu.

Zarrah'ın ağzı üzerinde durduğu kum kadar kuruydu, asasını yerden alıp talim alanının ortasına geçerek pozisyon aldı.

İmparatoriçe saldırdı.

Asa kör edici bir hızla savruldu. Zarrah'ın zorlukla savuşturmayı başardığı darbenin etkisiyle kolları titredi. Sonra bir darbe daha, bir tane daha derken teyzesi onu savunmada kalmaya zorluyor ve nefes alacak yer bırakmıyordu.

Hep böyle olmuştu zaten.

En iyi halinde bile Zarrah orta yaşlı kadını idare etmekte güçlük çekiyordu, aradan geçen yıllar teyzesinin gücünü azaltsa da hayatı boyunca edindiği tecrübeyle bunu telafi ediyordu. Ancak bugün Zarrah en iyi halinden çok uzaktı. Geceleri az uyuduğu

için bitkin düşmüştü ve bedeni çatıda yatmaktan kaskatıydı, zihniyse birayla bulanıklaşmıştı.

Çat.

Tam kaburgalarının üzerine bir darbe indi, Zarrah dudaklarından dökülen iniltiyle geriye sendeledi. Teyzesi asayı tekrar savururken Zarrah yerde yuvarlandı, kendini toparlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu ama teyzesi amansızca peşini bırakmıyordu.

Çat.

Kalçasından yukarı doğru bir acı yükseldi. Zarrah sendeledi, güçlükle dengesini bulmaya çalıştı ancak susuzluktan başı dönüyordu. Teyzesi bacağına çelme takıp Zarrah'ın nefesi kesilerek sırtüstü düşmesine neden oldu.

Nefesini toplamaya fırsat bulamadan teyzesi asasını savurup doğruca Zarrah'ın yüzüne doğru salladı. Darbeyi engellemek için kendi silahını kaldırdı ama asası ayak bileğine dolandığında kendini acıya hazırlamaktan başka bir şey yapamadı.

Teyzesinin asası, Zarrah'ın elmacıkkemiğinin bir milim ötesinde durdu.

"Utanç verici!" Teyzesi asayı kuma fırlatıp ardından tepkisini göstermek için üzerine tükürdü. "O silahı eline ilk aldığından beri bu kadar kötü dövüşmemiştin."

"Bağışlayın, İmparatoriçe hazretleri." Zarrah ayağa kalktı. Başını öne eğerken kendini bu kadar utandırdığı için içi öfkeyle doluydu. "Ben..."

"Neler karıştırdığını iyi biliyorum, kızım." Teyzesi onu kokladı, ardından burnunu buruşturdu. "Kıyafetlerin kırışık, içki, ter ve *erkek* kokuyorsun, gözlerin uykusuzluktan çökmüş." Welran ile hizmetkârına döndü. "Bizi yalnız bırakın."

Adamlar sorgusuz sualsiz ayrılıp Zarrah ile teyzesini ıssız talim alanında yalnız bırakarak oradan uzaklaştılar. İmparatoriçe uzun bir an boyunca tek kelime etmedi, Zarrah'ın utancı her geçen saniye daha da artıyordu. Teyzesi onu büyütmüş, istediği her şeyi önüne koymuş ve seçtiği yolda yürürken ona rehberlik etmişti. Teyzesinin gözünde Zarrah'ın bu davranışı, tüm bu iyiliklerin üzerine tükürmek gibi olmalıydı.

"Topraklarımıza ayak basmaya cüret eden Maridrinalılara karşı büyük bir zafer kazandığımızı, üstelik bu zaferi benim seçtiğim vârisin getirdiğini duyar duymaz geldim." İmparatoriçe sakin ses tonuyla yavaşça konuşuyordu. "Vârisimin beni bu zaferi taçlandırmak için yeni saldırı planlarıyla karşılamasını beklerdim. Ancak sen sarhoş olup basit bir piyade gibi şehrin varoş mahallelerinde sürtüyordun. Eğer böyle bir vâris isteseydim," derken sesini yükseltti. "Lanet olası öz oğlumu seçerdim!"

Zarrah irkilerek gözlerini kaçırdı. "Bir gece hata işledim. Bir daha asla tekrarlanmayacak."

"Sakın bana yalan söyleme!" Teyzesi avucunu yanağına savurdu ve tokadın verdiği acıyla Zarrah'ın gözleri yaşardı. "Yalan söyleme, kızım. Bu ilk gece değildi, hatta ikinci bile değildi. Seni kimsenin takip etmediğini mi sandın?"

Zarrah'ın kanı dondu, gerçi içinden bir ses imparatoriçe gerçeği biliyor olsaydı çoktan vatana ihanet suçundan idam edileceğini söylüyordu.

Teyzesi parmaklarını şakaklarına bastırarak derin bir nefes aldı. Ardından Zarrah'ın ruhunun derinliklerine kadar inen bakışlarını yüzüne çevirdi. "Zor olduğunu biliyorum, canım. Kendini her zaman diğerlerinden ayrı tutmak zorundasın, bir an bile taviz veremiyorsun. Sevgilinin dokunuşlarında kaybolmayı ya da silah arkadaşlarınla sabaha kadar içki içip eğlenmeyi istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ancak bunlar senin, benim gibi kadınlara tanınan lüksler değil. Yöneten kadınlar, yönetmek için doğmuş kadınlar gardını asla düşüremez. Odaklarını asla kaybedemez."

Zarrah sertçe başını salladı, teyzesinin bu sözlere gönülden inandığının farkındaydı. Bu katı kurallara kendisi de uyduğu için Zarrah'dan aynı disiplini bekliyordu.

"Seni kaybetmek istemiyorum, bir tanem." Teyzesi ona yaklaşarak yanağını okşadı. "Sana katı davranıyorsam, bil ki bu yüzden. Ancak benim yolum artık takip etmek istediğin yol değilse..."

"İstiyorum!" Zarrah'ın göğsünde telaşlı bir his, tek hatası yü-

zünden teyzesinin onu sürgüne yollayacağına dair bir korku belirdi. "Tek istediğim bu."

Yalancı, diye fısıldadı zihnin içinde bir ses ama Zarrah kulak asmadı.

Teyzesinin bakışlarında sıvı bir parıltı belirdi ve gözlerini sildi. "Nadiren bana anneni hatırlatırsın, zira o hep böyle fevri davranırdı. Hayattaki zevklerin peşinde koşar, bunlarla birlikte gelen tehlikelere kulak asmazdı. Bugün bana onu hatırlattın ve dehşete düştüm."

Teyzesinin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Zarrah bu manzarayı korkuyla izledi, imparatoriçenin ağladığını daha önce hiç görmemişti. Onu böylesine kederlendiren kişi olmak onu hasta ediyordu.

"Annen pervasızlığı yüzünden öldürüldü. Ona sınıra bu kadar yakın bölgelere gitmemesini söylemiştim. Güvenli değil demiştim ama sevgilisini görmek için can atıyordu, adam onunla sınırda buluşacaktı."

Zarrah'ın ağzı açık kaldı, bunları ilk defa duyuyordu. "Sevgili falan hatırlamıyorum..."

"Babana olan saygısından sevgililerini senden saklıyordu, ruhu ebediyen huzurla yatsın." Teyzesi pantolonundaki kırışıklıkları düzeltti. "Villanın Maridrinalılar tarafından yağmalandığı haberinin Nerastis'e ulaştığı anı dün gibi hatırlıyorum. Dörtnala ata binerken kalbimin nasıl hızla çarptığını, nasıl korktuğumu." Sesi kesik kesik çıkıyordu. "Rüzgâr üzerimize doğru esip o kokuyu beraberinde getirdiğinde çok geç kaldığımızı anladım."

Zarrah'ın da gözleri yaşlarla ıslanmış, teyzesinin anlattıkları uzun zamandır bastırmak için uğraştığı tüm hisleri açığa çıkarmıştı.

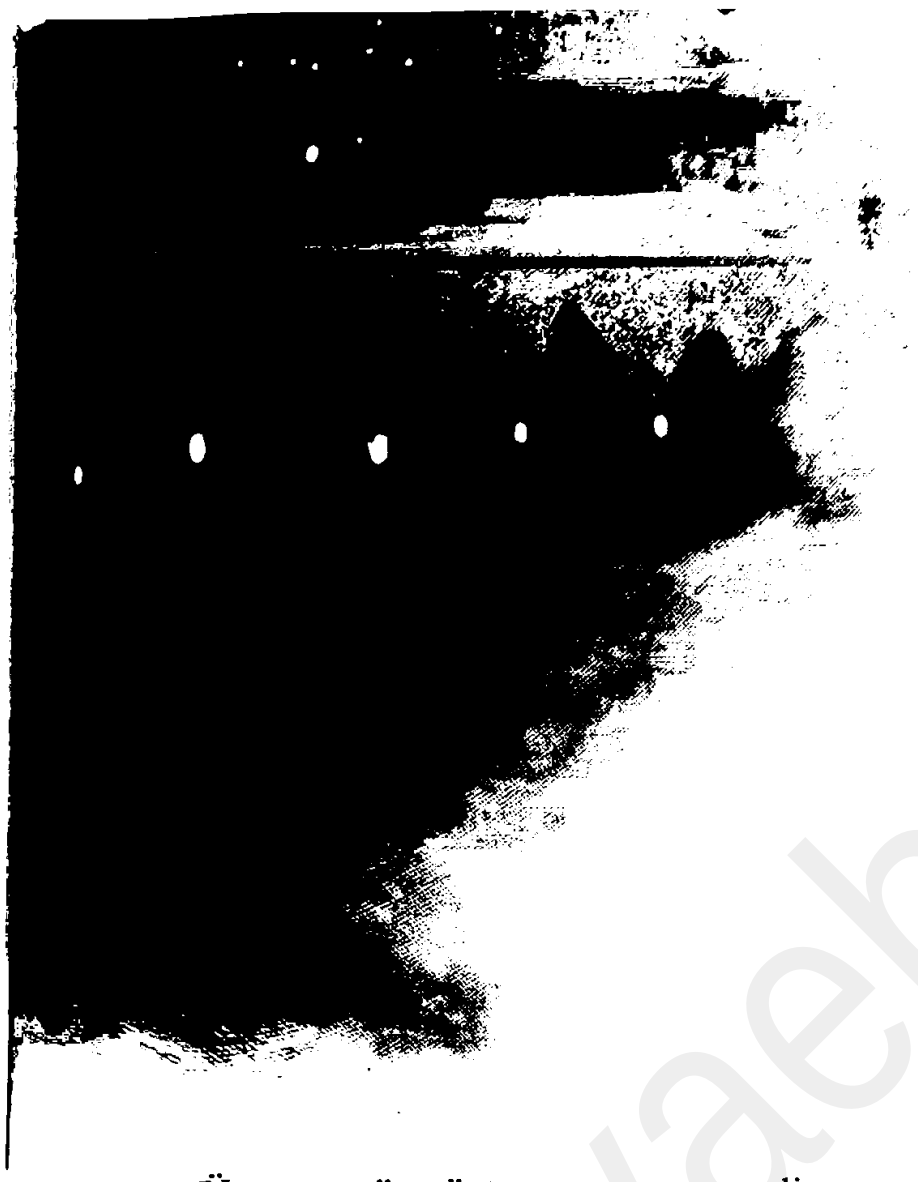
"Villada yaşayan herkesin cesetlerini yola dizmişlerdi." Teyzesi anlatırken gözleri uzaklara daldı. "Cesetlerin arasında senin yüzünü aradığımı hatırlıyorum. Kaçmış olman, güvende olman için dua etmiştim. Seni annenin cesedine bağlı bir halde, öyle kan ve sineklerle kaplı görünce kaybettiğimi sandım." İçini çekerek kesik bir nefes aldı. "Sonra başını kaldırıp bana baktın."

Zarrah'ın yanaklarından gözyaşları döküldü çünkü o an ruhuna kazınmıştı. Teyzesi, imparatoriçesi, kurtarıcısı.

"Silas Veliant benden kardeşimi çaldı," dedi teyzesi. "Ama farkında olmadan bana mirasımı devam ettirecek bir vâris verdi. Onun ve bütün soyunun işledikleri suçların bedelini ödediğinden emin olacak. Sonsuz Savaş'ımızda silahını asla elinden bırakmayacak." Bakışları, Zarrah'ın gözlerine odaklanmıştı. "Benim intikamımı *alacaksın*, değil mi, Zarrah? Ona ve onun ardından gelen herkese karşı silahım *sen* olacaksın?"

Zarrah sertçe yutkunup başını sallamayı başardı. "Evet, İmparatoriçe hazretleri. Şerefim üzerine yemin ederim ki intikam sizin olacak."

@novaebook

27
KERIS

Üç gece üst üste gece yarısı gelip geçmiş, Valcotta yüzünü göstermemişti.

Buluşmaya gelmediği ilk gece, Keris başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünüp dehşete düşmüştü. Onu o şekilde çatıda tek başına bırakarak bilmeden karanlık bir kadere sürüklediğinden korkmuştu. Ya da arama sırasında onunla birlikte olduğunu öğrenip onu cezalandırmışlardı. Bir an için Nerastis'in Valcotta'ya ait tarafına geçip onu aramayı düşünmüş, sonra bu fikirden vazgeçmişti. Koca şehirde onu aramak, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı ve onu bulma uğruna asker birliklerine yakalanacak kadar aptal değildi.

Ertesi gün casuslarından aldığı raporlarla endişesi biraz olsun yatıştı, hiçbirinde kıdemli bir Valcotta askerinin öldürüldüğünden ya da cezalandırıldığından bahsedilmiyordu. Ancak bahsettiklerine göre, İmparatoriçe Petra bizzat Nerastis'e dönmüştü. İmparatoriçenin varlığı Valcotta'nın ikinci gecedeki yokluğuna mantıklı bir açıklama getiriyordu çünkü bazı sorumluluklardan

kaçılmazdı. İmparatoriçenin bir kez daha güneye doğru yola çıkmasına rağmen üçüncü gece de gelip geçtiğinde Keris, Valcotta'nın yokluğunun tercih meselesi olduğundan şüphelenmeye başladı.

Her ne sebeple olursa olsun, artık onu görmek istemiyordu.

Bu da zihnini neden böyle yaptığına dair sayısız teoriler üretmeye sürükledi. Kim olduğunu mu öğrenmişti? Keris bir şekilde onu gücendirmiş miydi? Yoksa ondan istediğini artık aldığı için miydi?

Belki de kendisi hakkında ona anlattığı gerçeklerden hoşlanmamıştı.

"Ne sandın ki?" diye mırıldandı Nerastis sokaklarında yürürken. Aileena'yı odasında şeker yiyip sikkelerini sayarken bırakmıştı. "O bir asker, şimdi senin cebinde kitap taşıyan bir bilgin olduğunu öğrendi."

Kitap ciddi bir konu hakkında olsaydı anlaşılabilirdi ancak tabii ki yıldızlar ve şapşal halk hikâyeleriyle ilgiliydi. Çocuklara okunacak türden bir kitaptı. Keris gevşemiş kaldırım taşlarından birine tekme attı. Taşın döne döne gölgelerde kaybolmasını izlerken herkesten gizli tuttuğu bu yanını Valcotta'nın görmesine izin verdiği için kendine lanet etti. Yıllarca maruz kaldığı alay ve hor görmenin onu örmeye zorladığı kalın soğukkanlılık ve vurdumduymazlık duvarını indirdiği için.

"Bu son gece. Eğer orada değilse, belli olacak."

Aslında bu, Keris'in risk alabileceği son geceydi. Aileena yanında geçirdiği uzun saatlerin ilgi uyandırmaya başladığını, hatta hanımının Keris'in onu metresi yapmayı düşündüğünü ima edecek kadar ileri gittiğini söyleyip onu uyarmıştı. Keris'in bu kadar gözüne girdiği duyulursa kadın için tehlikeli olurdu.

Raina'nın boş bakışları gözünün önüne geldiğinde Keris bir an için gözlerini sıkıca kapadı ve içindeki suçluluk hissini bastırmak için derin nefesler aldı. Valcotta'nın gelmemesi daha iyiydi. Ondan uzak durması daha iyiydi.

Buna rağmen nihayet baraja ulaştığında içinde yükselen heyecanı bastıramıyordu. Onu boşaltma kanalının karşı tarafında beklerken görme umudunu engelleyemedi.

Nafile bir umuttu çünkü barajın köşesinden döndüğünde boşaltma kanalının Valcotta tarafındaki kenarlarının yıkıldığını gördü, arada açılan boşluk o kadar genişlemişti ki atlamak artık imkânsızdı. Karşı tarafta gölgelerden başka bir şey yoktu.

@novaebook

28
ZARRAH

Mükemmeliyete ulaşmak için çabalamalısın. Teyzesinin giderken söylediği sözler kulaklarında yankılandı. *Herkesten üstün ol ki yönetmeyi hak ettiğini kimse sorgulamasın.*

Neredeyse dört gün boyunca Zarrah tam olarak böyle yapmıştı. Şafakta kalkıp antrenmanını bitirmiş, sonra Yrina'yla talim yapmış ve teyzesi şehirden ayrılmadan kendini hiç değilse talim alanında kanıtlamıştı. Birliğini sonu gelmeyen tatbikatlardan geçirmiş, tıpkı kendine acımadığı gibi askerlerine de merhamet göstermemişti. Saatlerce masasında oturup raporları incelemiş, yemeğini bile çalışırken yemiş, sadece sarayın saatleri gece yarısını vurduğunda durmuştu.

Çünkü gece yarısı olduğunda artık çok geç olurdu.

Boşaltma kanalının diğer tarafında bekliyor mu diye bakmaya baraja gitmek için çok geçti. Onun varlığının cazibesine kapılma tehlikesini göze almak için çok geçti. Baş koyduğu yolun yürümek istediği yol olup olmadığını sorgulamak için çok geçti.

Bu iyi bir şeydi çünkü gecenin karanlığında iradesinin kırıl-

dığını hissedebilirdi. Gün ışığının ve görevlerinin aklından uzak tuttuğu bütün hayaller, odasında yalnız kaldığı anda üzerine gelirdi. Bu hisler Maridrinalının ceketini dolabının derinliklerinde sakladığı yerden çıkarmasını sağlardı, adamın kokusu ceketin yağ gibi kaygan derisine sinmiş olurdu. Onu uyuması gereken saatlerde bile lambasını yakmaya, yıldızlar ve hikâyelerini anlatan kitabı tekrar tekrar okuyup onun sesi zihninde yankılanırken hayaller kurmaya iterdi.

Şimdiyse Nerastis'te bir binanın çatısında onun kollarında uykuya dalmasının üzerinden dört gece geçmişti. Saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu ve Zarrah biliyordu ki odasına giderse onu aynı rutin bekliyordu. "Yeter artık, Zar," diye tısladı kendine. "Sevgilisini özleyen bir genç kız gibi davranıyorsun, sen askersin. Üstelik bir kumandan ve tahtın vârisisin."

Bu duruma bir daha sözünü açmamak üzere son vermesi gerekiyordu.

Zarrah nihayet ayaklanıp koridorlardan hışımla geçerek odasının kapısını ardına kadar açtı. Üç adımda odanın karşı tarafına ulaşıp dolabını açmış, ceketi ve kitabı eline almıştı.

"Yak şunları." Elindeki eşyalara baktı. "Bitir şunu. Unut artık, hayatına devam et."

Ne var ki bu düşünceyle elleri buz tutuyor, içinde bir boşluk oluşuyordu. "Neden?" diye sordu kısık sesle. "Bunlar yalnızca *eşya*. Öyle çok değerli eşyalar bile değil."

Yalan değildi ama eşyaların uyandırdığı düşünceler ve duygular değerliydi işte. Zarrah için bir kenara atıp öylece yok edemeyecek kadar *değerliydi*.

O halde onları geri ver.

Zarrah yanaklarının içini ısırdı. Maridrinalının barajda olma ihtimali çok azdı çünkü buluşmaya karar vermelerinin üzerinden günler geçmişti, ayrıca Zarrah oraya vardığında saat gece yarısını geçmiş olacaktı. Ceketi ve kitabı bir kayanın altına bırakabilirdi, böylece Maridrinalının yolu eninde sonunda oraya düştüğünde gelip onları alırdı ya da... almazdı. Her iki durumda da eşyaları bırakmak bir sondu.

Zarrah kararını verip bu işi nasıl başaracağını düşünmeye başladı. İmparatoriçenin ayrılmadan önce, onun odalarının bütün pencere ve kapılarının izlenmesini emretmeme ihtimali yoktu, yani Zarrah sıvışmak istiyorsa yardıma ihtiyacı vardı.

Zarrah kitabı ve ceketi kolunun altına sıkıştırarak odasından çıktı, Yrina'nın koridorun sonundaki çok daha mütevazı odasına yürüyüp kapıyı çaldı. Kapının ardından lanetler ve bolca küfür duyuldu ama sonra açıldığında karşısında uyku mahmuru arkadaşını buldu. Yrina onu görünce doğrulup kendine geldi. "Ne oldu? Kötü bir şey mi var?"

"Hayır, bir şey olmadı." Yavaşça odaya giren Zarrah pencereye yürüyüp dışarı baktı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Bu iyilik her neyse, sabah yapsam olur mu?" Yrina'nın gözleri Zarrah'ın kolunun altındaki deri cekete takıldı. "Ah."

"Bu eşyaları geri vermem gerek. Bir de *bunu*... bitirmeliyim."

"Bunu mu?" Yrina kaşlarını kaldırdı. "Yani deri ve baharat kokan, yıldızlarla ilgili kitaplar okuyan şu adamla olan *arkadaşlığını* mı kastediyorsun?"

Zarrah'ın yanakları utançtan kızardı. "Doğru."

Uzun bir sessizliğin ardından Yrina, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Teyzemin casusları her adımımı izlerken tehlikeli olduğunu biliyorum ama yapmak zorundayım. O yüzden beni idare etmelisin."

"Onu demiyorum," dedi Yrina kısık sesle. "İlişkiyi bitirmek istediğine emin misin?"

"Tabii ki eminim." Kelimeler, Zarrah doğru olup olmadığını düşünmeye fırsat bile bulamadan dudaklarından dökülüverdi. "Neden olmayayım ki?"

Soruyu Yrina'ya mı, yoksa kendisine mi sorduğunu bilmiyordu.

Hayatını Sonsuz Savaş'ta zafer kazanmaya adamıştı. Her ne pahasına olursa olsun, annesinin intikamını alacaktı. Teyzesinin mirasını sürdürüp Valcotta'yı güçlü kılacaktı. Maridrinalıyla görüşmeye devam etmek bütün bu amaçlarıyla çelişiyordu.

Öyle değil mi?

"Bilemedim..." dedi Yrina. "Son birkaç haftadır seni ilk defa

bu kadar mutlu görüyorum."

Mutlu. Sanki eksik bir parça yerine oturmuş, tam olarak neyi terk ettiğine dair bir açıklama kendini göstermişti. Ceketten yahut kitaptan değil, hayatında eksik olan bir histen vazgeçemiyordu. Zarrah'ın içinden öfkeyle bağırmak geldi çünkü onu mutlu eden bu olmamalıydı. Amacına ulaşıp zafer kazanmak olmalıydı, geceleyin yıldızlara bakıp artık savaşın olmadığı ve kan dökülmediği bir dünyada yaşamanın hayalini kurmak değil. "Bunu gereğinden fazla abartıyorsun."

"Bence abartmıyorum." Arkadaşının koyu kahverengi gözleri derin bakışlarla Zarrah'ı izledi. "Bence imparatoriçe seni zorladığı için ilişkiyi bitiriyorsun, istediğin için değil."

"Benden hiçbir şeyi bitirmemi istemedi." Zarrah'dan yalnızca kendisi için en önemli olan amacından sapmamasını istemişti, yani annesinin intikamını almaktan. Teyzesi biliyordu ki eğer bu amacına ulaşmazsa ruhu rahata ermezdi.

Yrina gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Açık açık söylemedi belki ama bu saraydaki herkes, zafer kazandıktan sonra *bir gece* eğlenip özgürlüğün tadını çıkardığın için tepesinin nasıl attığını biliyor. Bütün varlığını kontrol ediyor Zar, annen öldüğünden beri böyle."

Arkadaşının durumu bu kadar yanlış yorumlamasına öyle kızmıştı ki Zarrah'ın damarlarındaki kan öfkeyle kaynadı. Yrina, imparatoriçenin Zarrah'a kendini kontrol altına almayı öğretmesinin, onu kontrol etmesiyle aynı şey olmadığını neden anlamıyordu? "Valcotta'ya hükmetmek için gereken becerilere sahip olmamı sağlamaya çalışıyor!"

"Hayır, kendisi mezara girdikten sonra bile hâlâ hükmedeceğinden emin olmaya çalışıyor. Baksana, tıpkı kendisi gibi bir vâris yaratmış!"

Zarrah'ın öfkesi alevlenmişti çünkü imparatoriçeye karşı sert sözlere tahammülü olmadığını, kimse bilmese bile Yrina'nın bilmesi gerekirdi. Teyzesi onun hayatını kurtarmıştı, her şeyi elinden alındıktan sonra ona bir yaşam şansı ve bir amaç vermişti. Öz oğlu yerine Zarrah'ı vârisi seçmişti. Yolunu kaybettiğini

düşününce gözleri yaşlarla dolan teyzesi gözünün önüne geldi. Bu anıya eşlik eden suçluluk ve kederle birlikte yalnızca imparatoriçesini değil, kendini de hayal kırıklığına uğrattığını anladı. "Haddini aşıyorsun."

"Haddimi aşıyorum, öyle mi?" Yrina odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Seni nasıl büyüttüğüne şahit oldum, Zar. Hayatında kendisinin belirlediği amaçlar ve öncelikler dışında hiçbir şey kalmadığından emin oldu. Böylece onları elinden alıp seni *elin bomboş* bir halde bırakmakla tehdit edebilecekti. Ondan başka *kimsen* yokmuş, kimse sana onun kadar değer veremezmiş gibi hissetmene neden oldu. Odaya girdiğinde yüzünde oluşan o hayranlık dolu, korkunç ifadeden nefret ediyorum çünkü ben de dahil herkes seni kullandığını biliyor!"

"Teyzem beni seviyor!" diye tısladı Zarrah.

Yrina burnundan soluyarak güldü. "Seviyor, öyle mi? Sevgisini gösterme şekli ne tuhaf, hayatında başka biri olduğunu duyar duymaz kökünü kazımak için soluğu burada aldı."

"Odaklanmam için!"

"Seni kontrol etmek için! O sürtük kimseyi sevmeyi bilmez."

Zarrah'ın damarlarındaki kan öfkeyle köpürdü. "O diline dikkat et, Yrina. Yoksa bir gün kaybedersin."

Yrina gözünü bile kırpmadı. "Bunlar onun sözleri. Onun tehditleri. Birisi ne zaman kendi görüşleriyle çelişen bir fikir belirtmeye cüret etse böyle söyler."

Bu doğru değildi. Teyzesi danışmanlarının fikirlerine saygı duyardı, ayrıca Zarrah'ın fikirlerini belirtmesine her zaman izin verirdi.

Peki, seni hiç dinledi mi?

"Bu adam kim bilmiyorum, Zarrah," dedi Yrina kısık sesle. "Sana ne yaptı ne söyledi, nasıl bir sevgili bilmiyorum ama seni değiştirdi." Bir an tereddüt etti. "Hayır, aslında *değiştirmedi.* Sadece sana kim olduğunu hatırlattı. Yani imparatoriçenin tam zamanında buraya gelmesini tesadüf sanma."

Bu doğru muydu? Zarrah bu düşünceyi delilik olarak değerlendirip hemen kafasından attı. İmparatoriçe yeğeninin boş za-

manında yaptıklarına karışmak için yolculuk planlarını değiştirecek kadar kontrolcü değildi. Sadece başka bir sebepten dolayı buraya uğramışken fırsattan istifade ona akıl vermişti.

Gerçi... Hangi sebepten buraya gelmiş olabilirdi?

Teyzesinin Nerastis'e dönmesinin ardında yatan sebep neydi?

Zarrah'ın aklına ilk defa hiçbir bilgi verilmediği geldi, üstelik teyzesinin takdirini yeniden kazanmakla o kadar meşguldü ki bu ziyaretin amaçsız olduğunu fark etmemişti. "Fikrini belirttiğin için teşekkür ederim." Sesi istediğinden daha soğuk çıkmıştı ama huzursuzluğunu belli etmekten iyiydi. "Şimdi beni idare edecek misin, yoksa şansımı tek başıma mı deneyeyim?"

"Tabii ki ederim." Yrina'nın omuzları düştü ve parmaklarını kıvırcık saçlarından geçirdi. "Git. İlişkini bitir, tabii bu *senin* isteğinse."

İşin aslı bu kadar basit değildi, bu adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri olsa Yrina da anlardı.

Kim olduğunu bilmiyorsun ki, diye fısıldadı içindeki ses. *Adını bile bilmiyorsun.* "Çok sürmez."

Yrina bileğini kavradı. "Seni seviyorum, Zar. Tek istediğim senin mutlu olman, bunu asla unutma."

"Ben de seni seviyorum." Daha fazlasını söylemesi, hatta arkadaşının söylediklerinde biraz doğruluk payı olduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Buna rağmen Zarrah tek kelime etmedi, sadece pencereden kaçıp gecenin karanlığına karıştı.

29
KERIS

Artık dönmelisin.

Bu nakarat neredeyse bir saatten fazla bir süredir Keris'in zihninde yankılanıyordu. Buna rağmen barajın nemli kayalarına oturmuş, gözlerini artık erişilemeyecek kadar uzakta kalan karşı taraftaki gölgelerden ayıramıyordu. Üstelik uzakta kalan yalnızca Valcotta değildi, Keris'in içinde yaktığı ve şimdi olduğundan daha fazlası olabileceğine dair rüyanın alevi de sönüyordu. Daha iyi biri. Buradan ayrılmak sadece ondan değil, kendinden de vazgeçmek gibi geliyordu.

Gelmiyor işte. Sense olduğun kişisin.

Keris ayağa kalkıp boşaltma kanalına arkasını dönmeye hazırlandı. Tam döneceği sırada gölgeler kıpırdadı. Keris olduğu yerde kalarak nefesini tutup bekledi. Ardından Valcotta ortaya çıktı.

"Eşyalarını getirdim," diye bağırdı çağlayan suyun sesini bastırarak. "Daha önceden getirmeliydim. Özür dilerim."

Keris bir an için ona baktıktan sonra, "Buraya ceketi ve kitabı vermek için gelmedin, Valcotta," diye karşılık verdi.

Ondan başka her yere bakan Valcotta sessiz kaldı. Ardından güzel yüzünü kaldırdığında gölgeli gözleri onunkileri buldu. "Seninle görüşmek, seninle konuşmak... bana yasak. Sen Maridrinalısın, yani benim düşmanım olmalısın."

Bir şey olmuştu. Bir değişiklik vardı. "*Düşmanın olmalıyım.*" Keris başını eğdi. "Ama değilim."

"Öylesin!" Gürleyen şelale bile sesindeki öfkeyi bastıracak kadar gürültülü değildi. "Eğer savaş alanında karşılaşsaydık, seni hiç düşünmeden öldürürdüm."

"Zorlanmazdın, eminim. Pek becerikli bir asker sayılmam." Hiç istemediği halde alaycı konuşmaya engel olamadı çünkü sözleri canını yakmıştı. "Burada olmayı istemiyorsan, neden geldin?"

"Aramızdakinin bittiğini söylemeye. Sana veda etmeye. Bir daha görmek zorunda kalmamak için lanet eşyalarını geri vermeye!"

"Eh, söyleyeceğini söyledin. Aramızdaki uçurum atlayamayacak kadar açıldı, bu yüzden seni bu kadar rahatsız ediyorsa eşyaları uçurumdan aşağı atabilirsin. Umurumda değil."

"İyi." Valcotta ceketi şelaleden aşağı attı. Keris kısık bir sesle küfretti çünkü o ceketi *seviyordu.* Ancak kitabı kaldırıp onu da atmaya yeltendiğinde kendini bir adım öne ilerlemekten alıkoyamadı. Kitap nadir ya da pahalı değildi ama anısı vardı. Birlikte geçirdikleri anıların şelaleye atılıp unutulmasını istemiyordu.

Valcotta tereddüt etti, uzattığı elini geri çekip kitabı göğsüne yasladı. Bu basit hareket Keris'in göğsünde bir sızıya neden oldu.

"Bitmesi gereken nedir, Valcotta?" diye suyun karşı tarafına seslendi. "Seni bu kadar dehşete düşüren ne? Çünkü ben olmadığıma eminim."

Gölgelerin içinde saklanan Valcotta ürperdi. "Anlamıyorsun. Ben belli bir şekilde *olmalıyım.* Belli bir şekilde *düşünmeliyim.* Eğer düşünmezsem yalnızca uğruna çabaladığım her şeyi kaybetmekle kalmam, kendimi de kaybederim."

"Bakarsın kendini bulursun." Keris ellerini yumruk yaptı. Valcotta'yla mı, yoksa kendiyle mi konuşuyordu emin değildi.

"Bir keresinde bana, bir şeye gerçekten inanıyorsan bu uğurda acı çekmeyi göze alman gerektiğini söylemiştin. Hatta gerekirse ölmelisin, demiştin. Eh, bence bir şeye gerçekten inanıyorsan onun için *yaşamalısın*."

Valcotta kaskatı kesilmiş halde ona bakıyordu, sonra topuklarının üzerinde dönüp emin adımlarla baraja doğru yürüdü.

Keris onu çok zorlamış, bu yüzden onu kendinden uzaklaştırmıştı. Parmaklarını saçlarında gezdirerek çaresizce geri dönmesini sağlamak için söylemesi gereken sihirli kelimeyi aradı. "Valcotta, bekle!"

Kadın kayarak durdu, arkasını dönüp onunla yüz yüze gelince Keris'in kalbi hopladı. Ardından Valcotta, "Geri çekil," diye bağırdı.

Geri çekil mi? Birden kafasına dank etti. "Valcotta, olmaz! Uçurum çok büyük!" Ama o çoktan boşluğa doğru koşmaya başlamıştı bile. Uçurum, sıçramayı başaramadığı son zamandan beri tam beş metre daha genişti. "Dur!"

Valcotta atladı.

@novaebook

30
ZARRAH

Zarrah kitabı elinden bırakmadan uçuruma doğru koşmaya başladı. Uçurum attığı her adımda daha da yaklaşıyor, karanlık sıçraması imkânsız bir mesafeye dönüşürken aşağıda hızla akan ölümcül şelale gümbürdeyerek atan kalbinin sesini bastırıyordu. "Dur!"

Zarrah kendini toplayıp son bir adım daha attı ve hiç düşünmeden sıçradı. Aradaki boşluğu uçarak geçip diğer tarafa ulaştığında hafifçe sendeledi. Maridrina hiç vakit kaybetmeden kollarını dolayarak onu uçurumun kenarından çekti.

"Sen aklını mı yitirdin?" dedi adam.

Sıcak nefesini yüzünde hissediyordu, Zarrah bakışlarını kaldırıp onunla göz göze gelirken parfümünün rayihası burnuna doldu. "Sıklıkla karşıya atladığın düşünülürse bu mantıksız bir suçlama, Maridrina."

"Aynı şey değil." Zarrah'ı hâlâ bırakmamıştı. Kollarını sıkıca kavramıştı ve bedenleri arasında çok az bir mesafe vardı. Ancak Zarrah'ın tek istediği, Maridrina'nın onu kendine çekip sımsıkı

sarılmasıyken bu mesafe bile uçurummuş gibi geliyordu. Önceden yalnızca rüyalarını süsleyen hisleri teninde hissetmek istiyordu.

"Neden aynı şey değil?" diye sordu Zarrah.

Maridrina hafifçe nefes verdi. "Çünkü uçurumdan atladığını görmek hayatımın en dehşet verici anıydı." Zarrah yanıt vermeye fırsat bulamadan adamın dudakları dudaklarıyla buluştu.

Zarrah'ın rüyalarını süsleyen düşler, dudaklarının dokunuşuyla hissettiklerinin yanından bile geçemezdi. Dehşet ve arzuyla harmanlanan bu öpücük o kadar yoğundu ki dizlerini titretiyordu. Kitabı elinden düşürmeden kollarını adamın boynuna dolayıp aralarındaki lanet mesafeyi nihayet kapattı. Parmakları saçlarını topladığı tokayı bulup yere fırlattığında bukleleri teninde ipeksi bir dokunuşla yüzüne döküldü.

Maridrina'nın elleri omuzlarından aşağı kayıp beline doğru inerken dudaklarını araladı, dilini ağzının içine kaydırarak Zarrah'ın derinlerde hissettiği yumuşak vuruşlarla onunkine dokundu. Zarrah'ın tüyleri diken diken oldu, karnı kasılıp kıvrılma hissiyle dolarken bacaklarının arasındaki sızlayan baskı arttı. Ardından Maridrina geri çekilerek alnını onunkine dayadı. "Burada olmaz, Valcotta," diye mırıldandı. "Eğer sana sahip olacaksam, bunu düzgün bir şekilde ve rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde yapacağım."

Onunla birlikte şehre gitmeyi düşünmek delilikti. Zarrah bir kumandan ve müstakbel Valcotta İmparatoriçesi'ydi, adam ise ismini bile bilmediği bir Maridrinalıydı. Yine de bunların hiçbiri onun dudaklarını yeniden dudaklarında, bedenini bacaklarının arasında hissetmek kadar önemli değildi. "Nereye gidelim?"

Maridrina elini bir an olsun bırakmadan onu Nerastis'in derinliklerine götürdü. Sokakları dolduran insanlar onlara hiç aldırmıyor, hepsi kendi keyifleriyle ilgileniyordu. Nispeten daha az yıkık durumdaki bir binanın önünde durup onu içeri götürdü, binanın ilk katı birkaç loş lambayla ışıklandırılmıştı.

Masanın arkasında oturup en az saçları kadar yağlı hamur işi yiyen adama, "Oda," dedi Maridrina.

"Bir saat için mi?"

Maridrina burnundan soluyarak güldükten sonra, "Bütün gece boyunca," diye cevapladı. Zarrah'ın kalbi hoplarken teni yeni bir arzu dalgasıyla kavruldu.

Yağlı saçlı adam gözlerini devirdi. "Yanında böyle bir kızla yarım saate işini bitirirsin ama para senin paran."

Maridrina cevap vermek yerine, bir gümüş parayı havaya fırlattı ve boş eliyle adamın havaya attığı anahtarı yakaladı.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp koridordan geçirirken Zarrah'ın kalbi heyecanla atıyordu. Maridrina'nın kilitle uğraşması ve kapıyı açarken neredeyse anahtarı düşürecek kadar beceriksizleşmesi onu gülümsetmişti.

Oda genişti, duvarlarla zemin boştu ama pencerenin yanındaki yatak fahiş ücreti açıklayacak kadar temiz görünüyor, yatağın üzerindeki ince perdeler rüzgârda salınıyordu. Odadaki tek masanın üzerinde bir lamba vardı ve o izlerken, Maridrina alevini yükseltip onu daha önce görmediği kadar açıkça görmesine izin verdi.

Genellikle tenleri güneşten kavrulan çoğu Maridrinalıya göre daha solgundu, omuz hizasındaki koyu sarı saçları Zarrah'ya buğday tarlalarını anımsatıyordu. Gözleri açık renkliydi, gerçi yüzünde dans eden gölgeler gözlerinin asıl tonunu kapatıyordu. Ayrıca o yüzü... Mantığa uymayacak, durup bakma isteği uyandıracak kadar güzeldi. Sırf gerçek olduğunu kendine kanıtlamak için, içinden ona tekrar dokunmak geliyordu. "Güneşte daha sık zaman geçirsen iyi olur."

Maridrina'nın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ama en güzel şeyler gece olur."

Adamın kadifemsi sesi, Zarrah'ın derinlerinde gergin bir duygu uyandırıp en azından bu gece haklı olduğunu düşündürüyordu.

Birbirlerinin etrafında döndüler, Zarrah kitabı masaya bıraktıktan sonra asasını sırtına bağlayan kayışı açıp yere düşürdü ve bunu hançerleri izledi.

Önceki sevgilileriyle her şey karanlıkta gerçekleşmişti çünkü kendini ifşa etmekten hep rahatsız olmuştu. Ancak söz konusu Maridrina olduğunda daha farklı hissediyordu. Ona zaten ruhunu açmıştı ve Zarrah bu adamın geri kalanını da görmesini *istiyordu*.

Zarrah deri zırhının kopçalarını açarak göğsünden yavaşça aşağı indirip bir kenara attı. Hafif zırhının altına giydiği ince ipekten, mor korsajını hızlı bir hareketle başının üzerinden geçirip yere düşmesi için bıraktı. Meme uçları anında sertleşirken adamın aç bakışları oraya kaydığında bacakları sıvıya dönüşmüş gibi titredi.

Ancak adam ona doğru bir adım attığında dilini şaklatıp başını salladı, anı aceleye getirmek istemiyordu. "Daha değil."

"Ne kadar otoritersin, Valcotta." Adam parmaklarını ceketinin düğmelerine götürdü. "Bence emir vermeye fazlasıyla alışkınsın."

"Emirlerime itaat edilmesine de öyle."

Maridrina hafif bir hayal kırıklığıyla hırlasa da ceketinin düğmelerini açmayı bıraktı. Gözlerini hiç ayırmadan kadının önce bir çizmesini, ardından diğerinin bağcıklarını açmasını izledi. Zarrah son olarak kemerini çözüp pantolonunu aşağı kaydırdığında altına hiçbir şey giymediği ortaya çıktı.

Maridrina'nın nefesinin kesildiğini duydu, aralarındaki gerilim artık dayanılamayacak boyuta ulaşmıştı. Zarrah sanki bir anlığına gözünü ayırsa, adam odayı geçip ellerini çıplak bedenine koyacak, dilini ağzının içine kaydıracakmış gibi hissediyordu. Bu düşünceyle birlikte elini bacaklarının arasına koyduğunda, parmak uçları bedenini arzulu ve ıslanmış halde buldu. Gözlerini Maridrina'dan ayırmadan omuzlarını duvara yaslayıp parmağının ucuyla arzusunun merkezindeki hassas noktayı yuvarlak hareketlerle okşadı.

"Valcotta," diye mırıldandı adam. "Niyetin bana işkence etmekse, bunu barajın öbür tarafından da yapabilirdin."

Zarrah sırıttı. "Ama o zaman seni harekete geçmekten alıkoyanın korku mu, yoksa irade mi olduğunu bilemezdim. Eğer tatmin olacaksam, iradene sahip olmayı tercih ederim."

Maridrina'nın kahkahası gizemli ve vaatlerle doluydu. "Ba-

caklarının arasına girdiğimde tatmin olmaman imkânsız, Valcotta."

Zarrah'ın bu vahşi ve ahlaksız yanı kendine yabancıydı ama bir yandan da... *değildi.* Sanki başından beri oradaydı ancadaha önce zincirlerinden kurtulma fırsatını bulamamıştı. Şimdiyse özgürdü, hep olması gereken kişi buymuşçasına onu ele geçirmişti. "Öyleyse kanıtla."

Zarrah ona bir an gibi gelen kısa bir süre için gözlerini kapattı ve açtığında Maridrina önünde duruyordu. Dudakları kulak memesine sürtünerek, "Zevkle," dediğinde Zarrah'ın baştan aşağı titremesine neden oldu.

Aklından hiç çıkmayan, *sen kimsin?* sorusu zihninde bir kez daha yankılandı ancak adam onu kucaklayarak kaldırdığı anda bu düşünce yok oldu. Maridrina onun sırtını duvara dayayıp Zarrah sıcak nefesini bacaklarının arasında hissedene, dudaklarından bir inleme kopana kadar yukarı kaldırdı.

Zarrah tamamen açıktaydı, Maridrina'nın kollarının gücüyle dengede durabiliyordu ve kadınlığı, adamın yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kontrolün Maridrina'da olmasından nefret etmesi gerekirdi ama Zarrah'ın alevini daha çok harlıyordu. Kadınlığının kıvrımları ayrılıp onu, arzuyla sızlayan merkezini her şeyiyle görebilsin diye bacaklarını daha geniş açtı.

"Bazı şeyler benden esirgenemez." Önce sağ, sonra sol bacağının iç tarafına öpücük kondurarak Zarrah'ın titremesine neden oldu. "Seni zirveye ulaştıran kişi olmak da bu listenin en başında geliyor."

Yüzünü indirdi ve dudakları parmaklarının yerini alıp teninin en hassas noktasını emerek onu kışkırtırken, Zarrah'ın dudaklarından bir inleme koptu. Bacakları gerildi ancak Maridrina bacaklarını daha da açarak onu tüy kadar hafifmiş gibi kaldırdı. Zarrah'ın nefesi kesildi, bedeni çılgınca sızlayan bir arzuyla sarsıldı ve teni önü alınamaz bir yangın gibi kavruldu.

Maridrina geri çekilerek ona baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, Valcotta?"

"Evet," dedi nefes nefese, o anda daha çok istediği bir şey

yoktu. Daha çok istediği biri yoktu. "İhtiyacım olan..." *Sensin*, demeye çalıştı ama bu kadarını ona vermeye hazır değildi. "İhtiyacım olan bu."

Maridrina hafifçe güldü, ardından ağzını indirip dilini içine soktu. Tadına iyice baktıktan sonra dilini kadınlığı ve arzuyla sızlayan sinir düğümü arasında gezdirerek dudaklarını üzerine kapadı. Adam onun vücudundaki tüm hisleri aynı anda harekete geçiren noktasını emip diliyle okşarken, Zarrah hıçkırıklara boğuldu. Maridrina'nın parmakları kalçasını sıktıkça, Zarrah sırtını iyice duvara yasladı.

Zarrah'ın hissettiği gerilim yükseldikçe yükseldi, ta ki vücudu yıkılan bir baraj gibi zevke teslim olana kadar. Zarrah bir çığlık koparak titredi, Maridrina onu sertçe emerken arzu dalgalarında boğuluyordu. Adamı olduğu yerde tutabilmek için parmaklarını saçlarına doladı, bedeni onun ellerinde kıvranıyordu.

Zarrah'ın titremeleri hafifleyene kadar onu aşağı indirmedi. Dudaklarına, çenesine, boğazına öpücükler kondurdu. Zarrah bacaklarını beline dolayınca adamın dudaklarından hafif bir inilti koptu.

"Daha fazlasını istiyorum," diyen Zarrah nefes nefese kulağına fısıldadı. Kalçasını ona dayayarak kokusunu içine çekti. "Hepsini istiyorum."

Çok uzun süredir kendinden esirgediği her şeyi, onunla tanışana kadar mümkün olmayan her şeyi istiyordu.

"O halde hepsine sahip olacaksın." Onu yatağa taşıyarak sırtüstü yatırdı, sert çarşaflar tenine batıyordu.

Maridrina doğrulurken Zarrah'ın kalbi tekledi; adam gözlerini ondan ayırmadan önce ceketini, sonra da pahalı keten gömleğini çıkardı. Göğsü mermerden oyulmuş bir heykelden farksızdı, bütün kasları sert ve şekilliydi. Çizmelerini yumuşak bir küt sesiyle yere tekmeleyip kemerini bir tıkırtıyla açtığında Zarrah'ın heyecandan nefesi hızlandı.

Maridrina'nın arzusu bariz şekilde belli olsa bile birden duraksadı, gözlerini Zarrah'ın çıplak bedeninde gezdirdi. "Vücudun sesine ne kadar uyumlu."

Bu iyi bir şey miydi? Zarrah emin olamadı. "Nasıl yani?"

"Çok güzelsin." Zarrah'ın nefesi kesilirken eğilip göbek deliğine bir öpücük kondurdu, sonra başını kaldırarak ona baktı. "Böyle bir şey mümkün olsaydı, kendimi her gece sende kaybederdim."

Zarrah'ın göğsü duygularıyla kabarırken güçlükle nefes alıyordu çünkü varlığı birçok insan için farklı şeyler ifade etse bile kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. Kimse ona karşı böyle hisler beslememişti. O ana kadar böyle bir duygunun eksikliğini de hissetmemişti, şimdiyse bu duygu olmadan nasıl yaşayacağını merak ediyordu. *Onsuz* nasıl yaşayacağını.

Gerçi onsuz yaşamak zorunda olduğunu biliyordu.

Aralarında gelişen ilişki yasaktı. Bu ilişkinin bir geleceği olmasının imkânı yoktu. Bunu bilmesine rağmen vücudunu kasıp kavuran ateşi söndürmek yerine, onu daha çok istemesine neden oluyordu.

Adamın dudakları Zarrah'ın gövdesinden yukarıya ateşli öpücükler kondurup ardından göğüslerinden birinin ucuna kapandığında sırtı yay gibi gerildi. Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve adam diğer göğsüne geçtiğinde, boştaki elini omuzlarında gezdirip avucunun içinde kıpırdayan sert kaslarını hissetti. Adamın dilinin meme ucunda bıraktığı etki bacaklarının arasına doğru ilerledikçe Zarrah inliyordu, onunla dolma isteği o kadar yoğundu ki neredeyse canı acıyordu.

Topuklarını Maridrina'nın beline dolayarak onu daha yakınına çekti, çıplak teni yerine pantolonunun kumaşını hissedince öfkeyle hırladı ancak adam onu bir öpücükle susturdu. Onu öperken kalçalarını hareket ettiriyor, sertliğiyle Zarrah'a sürtünerek ileride olacakların haberini veriyordu. Olmasına *ihtiyaç* duyduğu şeylerin.

Zarrah vücudunu döndürerek adamı sırtüstü yatırdı, birleşen dudaklarını ayırıp kulakmemesinin tadına baktı. Maridrina, onun üzerine çıkmasına izin verip parmaklarını birbirine kenetleyerek çarşafa bastırdığında Zarrah'ın kalp atışları hızlandı.

Zarrah adamın sıklaşan nefeslerini duyabiliyor, dilini bedeninde gezdirirken hızla atan kalbini göğsünde hissediyordu. Dili-

ni adamın boğazındaki nabzının üzerinde gezdirdikten sonra aşağı inerek göğsünün sert tepelerini ve sıkı karın kaslarını keşfetti.

Elleri adamın pantolonunun düğmelerine kaydı. Zarrah'ın altında uzanan Maridrina, kalçalarını kaldırarak pantolonunu aşağı çekmesine izin verince sertleşmiş aleti ortaya çıktı. Adam pantolonunu tekmeleyerek atmaya çalışırken onu izleme sırası Zarrah'daydı, göz göze geldiklerinde şeytani olduğunu bildiği bir gülümseme gönderdi. Ardından Zarrah başını indirerek onun alabildiği kadarını ağzına aldı.

Zarrah hareket ettikçe Maridrina inliyor, dilini aletinin etrafında yuvarlarken nefesi kesiliyordu. "Beni bitireceksin, Valcotta ve henüz bir saat bile olmamışken ön kapıdan çıkmak zorunda kalırsam gururum bunu kaldıramaz."

Zarrah durmadı.

Bunun yerine kendini ritme, Maridrina'nın bedeninin onun dokunuşları altında titremesine ve hırıltılı çıkan nefesini hissetmenin zevkine bıraktı. Ancak tamamen onun insafına kaldığını hissettiğinde ağırlığını yukarı kaldırarak dizlerini adamın bedeninin iki yanına koydu ve hiç tereddüt etmeden kalçalarını indirip Maridrina'nın aletini içine aldı.

Haykıran o muydu, yoksa Maridrina mıydı bilmiyordu. Sadece adamın üzerinde yükselip alçalırken tüm dünyanın bir başka döndüğünü, kalçasını kavrayan Maridrina'nın her yeni darbeyle Zarrah'ı kendine daha sert bastırdığını hissediyordu.

Maridrina doğrulmak için Zarrah'ın kalçasını bırakarak uzanıp dudaklarını öptü. Zarrah'ın göğüsleri adamın göğsüne bastırıyor, bu hiddet ve tutku daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Zarrah'ın içindeki baskı gittikçe daha da yükselirken Maridrina, elini birleşen bedenlerinin arasına uzattı ve başparmağını bacaklarının arasındaki zevk noktasına yerleştirerek aynı ritimle okşamaya başladı.

Zarrah başını geriye yatırarak çığlık attı, Maridrina onun zirveye ulaşma arzusunu acı çekeceği kadar yükseltmişti.

Ardından bedeni sarsılmaya başladı. Tatmin olmanın zevki

içinden taşarken gözlerinin önünde parlak beyaz noktalar belirdi. En hassas noktası tekrar tekrar kasılıyor, zorlukla nefes alıyordu. Zirveye ulaşırken adamın da titrediğini, Zarrah'ın içini dolduran aletinin seğirdiğini hissediyordu. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen o an göz açıp kapayıncaya dek sona ererken, Maridrinalı yeniden yatağa yığılıp Zarrah'ı da yanına çekti.

Zarrah'ın gevşeyen bedeni onunkiyle birleştiğinde yanağını adamın göğsüne bastırdı ve lambanın titrek ışığı altında öylece uzandılar. Nefes almak dışında bir şey yapamayacak kadar bitkinlerdi.

Kalp atışları nihayet yavaşladığında Zarrah başını kaldırıp ona baktı. "Muhtemelen paranın yarısını geri alabilirsin, yani istersen."

Maridrina elini kaldırıp Zarrah'ın yanağını okşadı, ardından bir bukle saçını parmağına doladı. "İstediğim şeyin," dedi usulca. "Parayla hiç ilgisi yok." Ardından Zarrah'ı sırtüstü yatırdı. Zarrah yüzünde beliren gülümsemeyle gözlerini kapatıp adamın onu bir kez daha arzunun derinliklerine sürüklemesine izin verdi.

İkisi de bunun birlikte geçirecekleri tek gece olduğunu bildiği için çok az uyudular. Maridrinalının kollarının arasında yatan Zarrah yalnızca birkaç defa gözlerini kapatmıştı ama ne zaman uykuya dalsa ikisinden biri *daha fazlasını* istemiş ve yeniden başlamışlardı.

Zarrah'ın önceden birçok sevgilisi olmasına rağmen hiç böyle hissetmemişti. Dudaklarında kendini kaybettiği bu adam onun için yaratılmış gibiydi, Zarrah da onun için. Daha önce hiç böyle doyumsuz bir arzu hissetmemişti. Ne uyku ne sorumluluklar ne de yaklaşan şafağın tehlikesi umurundaydı. Yalnızca vücutlarının birbirine dokunmasını, onu içinde hissetmeyi ve dilinin, parmaklarının, aletinin defalarca kez onu kendinden geçirmesini istiyordu.

Bunun sonunda mahvolmasının bile önemi yoktu.

Perdelerin ince kumaşının arkasından cılız bir güneş ışığı sı-

zıyor, Maridrinalının sırtında altın çizgiler oluşturuyordu. Zarrah başını dirseğine yaslayıp doğrularak parmağını ışığın aydınlattığı yara izinin üzerinde gezdirdi. Hançer izi olmalıydı. Görünüşe bakılırsa hançer kaburgalarının arasındaki boşluğu ıskalamış, ciğerleri yerine kaslarını yırtmıştı. "Kim seni sırtından bıçakladı?"

Maridrinalı yavaşça nefes verdi. Konuşurken gözlerini açmamış, yanağını yastıktan ayırmamıştı. "Kardeşlerimden biri."

Sesinde duygudan eser yoktu. Bir aile ferdinin onu öldürmeye çalışması karşısında içerleme, öfke ya da üzüntü yoktu. Doğrusu, Zarrah bu duruma hiç şaşırmamıştı. Asil bir aileye mensup olduğu belliydi, yani babası her kimse muhtemelen bir harem dolusu eşi ve sayamayacağı kadar çok çocuğu olmalıydı. Mirasını dağıtırken mantıklı şekilde pay veremeyeceği kadar çok oğlu vardı anlaşılan. Bu da kardeşlerin, babalarının ölümünün ardından servetine sahip olup unvanını almak için birbirlerinden kurtulmaya çalıştığı anlamına geliyordu. "Halkın ailenin anlamını bilmiyor."

"Erkekler öyle," diye mırıldandı. "Ama kadınlar o kadar iyi anlıyor ki aptallığımızı örtüyorlar."

Zarrah burnundan soluyarak güldü çünkü Maridrinalı kadınların savaşması bile yasaktı. "Maridrinalı kadınlar zayıftır."

Maridrina yavaşça başını salladı. "Tahmin bile edemeyeceğin kadar güçlüler." Tek gözünü açıp gölgelerin içinden Zarrah'a baktı. "Kardeşin var mı?"

Tehlikeli bir soruydu, eğer fazla detay verirse kimliğini kolayca tahmin edebilirdi çünkü Valcotta birliğinde az sayıda kıdemli kadın asker vardı ve en yüksek rütbelileri Zarrah'ydı. "Bizimki gizliliğe dayalı bir ilişki sanıyordum, Maridrina?"

Adam bir omzunu hafifçe kaldırdı, Zarrah parmaklarını sırtında gezdirmeye devam ederken gözlerini kapatıp iç geçirdi.

Zarrah kendini ona anlatmayı isterken buldu. Tüm tehlikelere rağmen, kendine dair gerçekleri anlatmak istiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adama karşı bu kadar güçlü duygular beslemek tuhaf geliyordu. Üstelik Zarrah da onun hakkında bir şey bilmiyordu. "Kardeşim yok ama birçok kuzenim var." Başını sağ kolunun üzerine koyunca birden hissettiği acıyla irkil-

di, çatışmada aldığı yara sargı bezinin altında ağrıyordu. "Babam ben bebekken ölmüş, anneme ne olduğunu biliyorsun zaten. Beni teyzelerimden biri büyüttü."

"Üzüldüm." Maridrina uzanıp elini tuttu ve parmaklarını dudaklarına götürdü. "Benim annem de ben küçükken öldü. Ölen o değil babam olsaydı, şimdi çok daha farklı bir hayatım olurdu."

"Babanla anlaşamıyor musun?"

Sessizce kahkaha atarken bedeni sarsıldı. "Anlaşamıyorum demek az kalır. Babam iflah olmaz bir pislik, o olmasaydı dünya daha iyi bir yer olurdu. Gerçi ona sorarsan, benim hakkımda aynısını söyleyeceğine şüphem yok."

Zarrah'ın içi daha çok soru sorma merakıyla doldu fakat güneş etkisini artırıyordu. Şafak sökmeden önce Anriot'a dönmezse, günbatımına kadar Maridrina tarafında sıkışıp kalacaktı. Yrina'nın yokluğunu o kadar uzun süre idare etmesinin imkânı yoktu. "Artık gitmeliyim."

Maridrina kaşlarını çattı, sırtüstü yatarak Zarrah'ı üstüne çekti. Bacaklarının arasında sertleştiğini hissedince Zarrah'ın teni arzuyla yandı. "Bir kez daha," dedi Maridrina nefes nefese. "Hızlı oluruz."

"Bir kere bile hızlı olmadık," diye hatırlattı Zarrah ama adam kalçalarını kaldırarak onu aletinin üzerine indirip içini doldurduğunda Zarrah'ın sızlayan bedeni titredi. Perdelerden içeri günün ilk ışıkları süzülüyordu, Zarrah onu bir kez olsun gölgelerin karanlığı olmadan görebilmek için uzanıp perdeleri araladı.

Maridrina ışıktan kaçınarak yüzünü çevirdi, parlaklıktan korumak için gözlerini sımsıkı kapattı. "Bütün gün burada kal." Kalçasını Zarrah'a doğru itti. "Ve bütün gece."

"Beni beklerler." Zarrah'ın göğsü kederle doldu, ona evet demekten daha çok istediği bir şey yoktu. Burada onunla kalıp kalbinde yanan tüm soruları sormak istiyordu.

Maridrina iç çekerek aşırı güzel yüzünü güneş ışığına çevirdi. "Beni de beklerler."

Bir an sonra gözlerini açtı.

Ay ışığında ya da lambanın cılız ışığında asla tam olarak göre-

mediği gözleri, şafağın parıltısıyla ortaya çıkmıştı: gözbebekleri öyle derin bir maviydi ki dalgalı denizlerin derinliklerine bakıyormuş gibiydi. O kadar yoğun ve canlı bir renkti ki neredeyse insanüstüydü. Bu manzara karşısında Zarrah, biri başından aşağı buz gibi su dökmüşçesine şoka girdi. Maridrinalının gözleri, annesini katlederken ona bakıp kahkahalarla gülen adamın gözleriyle aynı renkteydi.

Çoktan unuttuğu bir raporda yazan kelimeler zihnine doldu: *Omuz hizasında sarı saçlar. Orta boylu ve ince yapılı. Veliant mavisi gözler.*

Zarrah'ın boğazına bir yumru oturmuştu, buna rağmen kendini zorlayarak, "Sen Keris Veliant'sın," diyebildi.

Maridrinalı çenesini sıktı. Perdeye uzanıp hızla çekerek odayı bir kez daha karanlığa gömdü. "Birbirimize ismimizi vermediğimizi sanıyordum, Valcotta."

Tanrı aşkına, Zarrah ne yapmıştı böyle? "Bana doğruyu söyle."

"Ne fark eder ki?"

Çok fark ederdi. Hem de öyle bir fark ederdi ki. "Söyle!"

Adam sessiz kalınca Zarrah'ın kalbi göğsünde tekledi. Bir yanı her şeye rağmen yanıldığını, aslında onun tamamen başka biri olduğunu umuyordu. Ancak adam bakışlarını ona çevirdi. "Evet. Ben Keris Veliant'ım."

Zarrah irkilerek geri çekildi, ondan kaçmaya çalışırken neredeyse yataktan düşecekti. Teni buz kesmişti ve gözleri bir bulanıyor bir düzeliyordu. Ne yapmıştı böyle? Ne yapmıştı?

Adam yataktan kalkarak arkasından geldi. "İsmimin ne olduğu fark eder mi?"

"Fark eder." Zarrah kelimeleri güçlükle çıkarabildi. Dünya oradan oraya sürüklenen bir geminin üstündeymiş gibi sallanıyordu, kıyafetlerinin hiçbirini bıraktığı yerde bulamıyordu.

"Neden?" diye sordu Keris. "Ben önceden olduğum kişiyim. Gecenin büyük bir kısmını *becererek* geçirdiğin adamım, bunu da eklemek isterim."

Zarrah irkildiğini belli etmemek için pantolonunu çekiştirerek tenindeki yapışkan sıvıyı görmezden gelmeye çalıştı. Geceyi

herhangi bir Maridrinalının değil, Maridrina'nın müstakbel kralının kollarında geçirdiğini düşünmemeye çalıştı. En büyük düşmanının oğlu, Zarrah'ın her santiminin tadına bakmıştı. Üstelik onun içine boşalmıştı. Tanrı aşkına, ya hamile kaldıysa?

Midesinden acı bir tat yükseldi ve Zarrah son anda komodinin üzerinde duran leğeni tutmayı başarıp midesindekileri boşalttı. Gözleri yanarak dönüp ona baktı. "Kim olduğunu bilseydim, bunu asla yapmazdım. Sen Nerastis'teki herkesten daha çok düşmanımsın."

Kendi isteği dışında krala hizmet etmeye zorlanmış bahtsız bir soylu değil, Maridrina ordularına hükmeden veliaht prensin ta kendisiydi. Her açıdan Zarrah'ın en büyük rakibiydi. Yaptığı yalnızca aptal bir seçim değil, düpedüz hainlikti. Eğer bu ortaya çıkarsa teyzesi onu idam ettirirdi, çıkmasa bile onuruna asla yediremezdi.

"Ben babam gibi değilim." Keris ellerini iki yanda yumruk yaptı. "Bunu herkesten iyi sen biliyorsun."

"Sarayına odanı yakmak için girmedim, Veliant," diye fısıldadı Zarrah. "Kalbine hançerimi saplamaya gelmiştim. Bunu başarmış olsaydım, Sıçan Kral'a karşı böyle bir darbe indirdiğim için İmparatoriçe bana methiyeler dizerdi, şimdiyse yaptıklarımın utancından kılıçtan geçirmesini yeğlerim."

"Öyleyse öldür beni." Göz açıp kapayıncaya kadar odanın karşı tarafına geçip yere düşmüş bir hançeri Zarrah'ın eline tutuşturdu. Parmaklarını sertçe hançerin kabzasına dolayarak boğazına bastırdı. "Yap şunu," diye tekrarladı, azur mavisi gözleri okyanus kadar parlaktı. "Ama bil ki bunun sonunda babam beni başından attığın için senin şerefine kadeh kaldıracak."

Yap hadi, diye fısıldadı Zarrah'ın içinden bir ses. *Onurundan geriye kalanı kurtar.*

Sıcak nefesini yüzünde hissediyordu, gözlerine bakarak hançeri saplaması için ona meydan okurken bütün gece boyunca öpücüklere boğduğu o dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

Zarrah'ın eli titredi. Bu kadar sarsılmasının sebebi geceyi Maridrina'nın veliaht prensinin kollarında geçirmiş olması değil,

bundan önce geçirdikleri tüm gecelerdi. Keris'in ona anlattıkları. Onun Keris'e anlattıkları.

Bütün o konuşmalarla, Zarrah daha önce kimseye olmadığı kadar âşık olmuştu.

Parmaklarını açtı ve hançer aralarından kayarak yere düştü. "Artık gidiyorum. Bütün bunlar hiç olmamış gibi davranalım," dedi Zarrah.

Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Keris'in etrafından dolanarak kalan eşyalarını toparladı ve kapıya doğru ilerledi. Ancak Keris pantolonunu giymiş halde önünde duruyor, kapının kulpunu sıkı sıkı tutuyordu.

"Şu anda dışarı çıkamazsın, Valcotta. Güneş doğdu ve gece yarısı ateşkesi sona erdi. Eğer yakalanırsan sonu hiç iyi olmaz."

"Yakalanmam." Gün ışığında bile çatılarda güvende olurdu. Kimse yukarı bakmayı akıl etmezdi.

"Valcotta..."

"Yolumda durmaya kalkma, Veliant," diye tısladı. "Buna hakkın yok."

Keris tartışmayı düşünüyormuş gibi parmaklarını kapıya bastırdı ama göz temasını ilk bozan o oldu. "Dikkatli ol."

"Bu senin sorunun değil."

Zarrah ona daha fazlasını söyleme fırsatını tanımadan kapıyı açtı, arkasından sertçe kapatıp hızlı adımlarla koridoru geçerek merdivenlere yöneldi. Yağlı saçlı adam masasında oturuyordu. Yanından geçerken muzip bir gülümsemeyle ona baktı, "Ben de Valcottalı kızları tercih ederim." diye mırıldandı.

Burnunun kırılmasını hak ediyor olsa da Zarrah ona dersini verme riskini göze alamazdı. Güneş artık tüm gücüyle yükselmişti ve düşman bölgesinin tam ortasındaydı.

Dışarı adım attığında parlak güneşe karşı gözlerini kırpıştırdı. Midesi bulanıyordu ve başı zonklamaya başlamıştı. Nerastis sokakları sessiz olmasına rağmen, uzaklardan gelen at nalı seslerini duyabiliyordu: Maridrina askerleri devriyeye başlamıştı.

Zarrah aceleyle bina boyunca yürüyüp ara sokaklardan birine

saptı, çatıya çıkmak için üst üste dizili sandıklara tırmandı. Ardından çatıdan çatıya geçerek hızla Anriot yönünde ilerledi.

Yemek kokuları, sokağa dökülen lazımlıkların kokusuyla karışıyordu ama Zarrah buna aldırmadı. Tehditlerden uzak durmak için kulaklarına güveniyor; var gücüyle ağlayan bebeklerin, kocalarına bağıran kadınların, kadınlara kendi bildikleri türden bir şiddetle karşılık veren adamların gürültüsünü dörtnala koşan atların ve askerlerin seslerinden ayırmaya çalışıyordu. Başı döndüğü için kendini hasta hissediyor, dengesi bozularak bedeni zayıflıyordu.

Silas Veliant'ın oğluna âşık oldun.

İki çatı arasında sıçrarken bu düşünce dikkatini dağıtınca ayağı kaydı. Zarrah çığlığını zorlukla yuttu, çırpınarak tutunmaya çalıştıysa da üst üste dizilmiş sandıkların üzerine sertçe düştü. Ahşap sandıklar parçalanırken Zarrah'ın vücudu acıyla kıvrandı ama hızlı hareket etmesi gerektiği için sendeleyerek doğruldu.

Tam duvara tırmanmak üzereydi ki sokağın başından gelen bir ses dikkatini çekti. Arkasına baktığında yanında askerleriyle duran bir adam gördü, adamın yüzü tanıdıktı. "Bak sen," dedi adam onu tanıyarak. "Burada kimler varmış."

31
KERIS

Valcotta odayı terk edip Keris'in zihnini, verdiği tepkinin anılarıyla baş başa bıraktığı andan beri kulakları bir uğuldama sesiyle çınlıyordu. Kim olduğunu anladığında gözlerinde beliren dehşeti, tiksintiyle ağzındaki baklayı çıkarmasını ve aralarında geçen tüm anıların ismiyle buhar olup uçmasını düşündü. Babasından miras aldığı o lanet olası mavi gözleri ve bu gözlerin getirdiği mirası.

"Senden nefret ediyorum!" Yumruğunu duvara vurdu, eklemleri çatlayıp bileğinden yukarı bir acı dalgası yayıldı. Ancak bu acı, babasına duyduğu nefretin yanında hiçbir şeydi. Fersah fersah uzak olmasına rağmen Keris'in değer verdiği *her şeyi* elinden alıyordu.

Sevdiği herkesi.

İki büklüm bir halde nefes üzerine nefes aldı. Midesi onu terk ettiği için acıyla ve şehrin Maridrina'ya ait olan kısmında bir başına kaldığı için korkuyla kasıldı, her şey onu bir hedef haline getiriyordu. Ne yazık ki onu durdurmak imkânsızdı.

Valcotta baskı altına alınacak bir kadın değildi, buna rağmen peşinden gitme isteğine karşı koyamıyordu. Şehri karış karış arayıp Anriot'ı güvenle geçtiğinden emin olma isteğine karşı koyamıyordu.

Ya karşıya atlayamazsa?

Keris'in midesi endişeyle kasıldı, dişlerini sıkarak kesik nefesler aldı. *Yapabilir*, dedi sessizce kendine. *Becerikli biri, dün gece bu kadarını kanıtladı.*

Diğer yandan onun yokluğunu fark etmeleri an meselesiydi. Aileena'ya eğer odasında olmadığını anlarlarsa, saraya doğru yola çıktığını söylemesini tembihlemişti. Yani kısa süre içinde saraya dönmezse Otis arama başlatırdı. Bu da Valcotta için işleri daha karmaşık hale getirirdi.

Keris çabucak kıyafetlerini üzerine geçirerek aşağıya indi.

"Geciktin," dedi masada oturan domuz kılıklı adam. "Fazladan bir sikke eder."

Bu pisliğe kendini becermesini söylemek cazip geliyordu ama bunun yerine Keris binadan çıkarken yüzüne bir avuç gümüş para fırlatıp sikkelerin adamın yağlı suratına sertçe çarpmasını izlemekle yetindi.

Yükselen güneş şimdi bile sıcaktı ve gökyüzünde kavurucu ışınları yumuşatacak tek bir bulut bile yoktu. Keris sokaklarda yürüyüp yıkık dökük sarayına doğru ilerlerken hem gözlerini korumak hem de kimliğini gizlemek için başlığını kapattı.

Kim olduğunu bilseydim, bunu asla yapmazdım. Sen Nerastis'teki herkesten daha çok düşmanımsın.

Midesi bulanıyordu, uykuya ve bir sürahi suya ihtiyacı vardı. Boğazı kum gibi kuruydu, gözleri yanıyordu. Ancak onu boğup nefessiz bırakan, öfkesini bastırarak onu boşlukta hissettiren kederdi.

Artık geceleri onunla barajda buluşamayacaktı. Bu lanet şehirde gerçekten sohbet edebildiği tek insanla bir daha konuşamayacaktı. Bir daha asla onun mükemmel tenine dokunamayacak, dudaklarını öpemeyecek, kendini bacaklarının arasında kaybedemeyecek ve dün gece hissettiği başka hiçbir şeye benzemeyen çılgın zevki bir daha hiç tadamayacaktı.

Ne bekliyordun ki? diye sordu kendine. *Senin ismin bir lanet, dokunduğu her şeyi çürütüyor.*

Yolun ilerisinde sarayın kapıları onu bekliyordu, her yer sessiz olsa da havada gece yarısı ateşkesi zamanlarında olmayan bir gerginlik vardı. Şimdiden dışarıya çıkıp işlerine bakan herkesin yüzünde temkinli bir ifade vardı. Güneş gökyüzünde olduğu sürece, her iki tarafın da saldırmaya hazır olduğunun gayet farkındalardı.

Keris saray kapısının önünde durup başlığını açtı, kapıdaki muhafızlar şaşkınlık ve telaşla gözlerini fal taşı gibi açtı. "Majesteleri," dedi içlerinden biri kapılar açılırken. "Bütün sabah sizi aradık. Prens Otis nehir kıyısında arama başlattı."

Kahretsin. "Şarabı fazla kaçırmışım," diye cevapladı. "Dönüş yolunda uyuyakaldım."

Babasının kumandanlarından biri ona yaklaştı, adam kalın kollarını devasa göğsünde kavuşturmuştu. İri adam boğazını temizlediğinde Keris kendini yanında bir refakatçi olmadan şehirde dolaştığı için azar işitmeye hazırladı. Ancak adam, "Ithicana Kralı'nın yakalandığı ve Vencia'ya götürüldüğü haberini aldık," dedi.

Yakalanmıştı. Keris'in kişisel olarak Aren Kertell'i fazla önemsediği söylenemezdi. Raina'dan öğrendiği kadarıyla Ithicana Kralı iyi anlaşabileceği birine benzemiyordu fakat bu gelişmenin Ithicana için ne anlama geldiğini düşündüğünde midesi buruluyordu. Bunu hak etsin ya da etmesin, Aren'ın halkı onun sözünden çıkmazdı ve onun önderliği olmadan Maridrinalı işgalcilere karşı savunmasız kalırlardı. Bunun mantıken Keris'in işine gelmesi gerekirdi ama babasının zafer kazanması, Köprünün Hâkimi olması düşüncesi gerçekten midesini bulandırıyordu. "Anlıyorum."

"Bu gelişmelerle birlikte babanız, Ithicana'daki çatışmanın sona ereceğini öngörüyor, yani buradaki durumu ilerletmek için elimizde daha çok kaynağımız olacak. Nerastis'in güney kıyılarını Valcottalılardan geri alacağız. Babanız kendinizi bu zaferi elde etmeye adamanızı emretti."

Kendisini savaşa adamasını.

Keris'in başı ağrıyla zonklamaya başlayınca yatıştırmak için şakaklarını ovdu. "Valcottalılara karşı boyumuzdan büyük bir işe kalkışmadan önce, Ithicana'daki zaferimizin kesinleştiğinden emin olalım. Şimdi müsaadenizle..."

Dışarıdan gelen bir gürültü dikkatini çekti, bağrışlar ve zafer nidaları havada yankılanıyordu. Keris arkasını dönünce Otis'in ağır adımlarla ona doğru yürüdüğünü gördü, kardeşinin yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Otis'in saatlerdir onu aradığı düşünülürse, bu beklenmedik bir gelişmeydi. "Bu saatlerde uyanmış olman gereken bir gün varsa, o da bugündü, Keris. Kendimize epey *değerli* bir av yakaladık."

Keris bakışlarını kardeşinden ayırıp aralarında Valcotta giysileri giymiş birini sürükleyen iki askere çevirdi. Başına çuval geçirmelerine rağmen, Keris bileklerinden bağlanmış bu zayıf esmer kolları nerede görse tanırdı. Bu kollar bir saat öncesine kadar ona sarılıyordu.

Keris'in yüreği ağzına geldi, kadını zorla önünde diz çöktürdüklerinde teni buz kesti. Sert ipler bileklerini kanatmıştı, kolları yakında fena halde moraracak olan kıpkırmızı izlerle doluydu. Kolundaki yaranın sargısı açılmış, patlayan dikişleri kanıyordu.

"Anriot'a gitmeye çalışırken ara sokaklardan birinde yakaladım," dedi Otis. "Kurtulmak için çok mücadele etti ama onu etkisiz hale getirmeyi başardık."

"Kim bu?" Kelimeler dudaklarından dökülüverdi. Keris bu soruyu kendine binlerce defa sormuştu, şimdiyse cevabını öğrenmeyi istemiyordu.

"Nerastis'teki en güçlü kadın." Otis çuvalı çıkarınca Keris'in rüyalarını süsleyen o yüz ortaya çıktı. Mümkün olduğuna inanmadığı kadar derinden âşık olduğu kadının yüzü.

Otis, Valcotta'nın saçını çekerek başını geri attı. "Seni, Kumandan Zarrah Anaphora'yla tanıştırayım."

32
ZARRAH

Zarrah başını kaldırıp ona baktı, gerçi tek gözü şişip kapandığı ve aldığı darbeler yüzünden zihni hâlâ bulanık olduğundan görmekte zorlanıyordu. Buna rağmen Maridrinalının, "Bunu ona kim yaptı?" dediğini apaçık duydu.

Onu yakalayan prens bozuntusu kaşlarını çattı. "Ne önemi var? Bize karşı koydu. Bahsettiğimiz kişi Zarrah Anaphora, Keris. Valcotta İmparatoriçesi'nin yeğeni. Onun müstakbel vârisi. Onun yakalanmasıyla, Valcottalılara ne kadar büyük bir darbe indirdiğimizden haberin var mı?"

"Onu parçalar halinde Anriot'ın karşı tarafına fırlatırsak, çok daha büyük bir darbe indirmiş oluruz," dedi askerlerden biri. Diğer askerler kahkahayla karşılık verdi, gözlerini kan bürümüştü. Zarrah irkilip geri çekilmemek için kendini zor tuttu çünkü bunu yapacaklarını biliyordu. Yaptıklarını kendi gözleriyle *görmüştü.*

Maridrinalı, "Hayır," derken Zarrah kendine onun Veliaht Prens Keris olduğunu hatırlattı. Keris uzun bir suskunluğun ardından kaşlarını çatarak devam etti. "Böyle bir şey yapmayacağız."

Onlyaebook

"Şu an ahlâklı davranmanın sırası değil, Keris," diye tısladı Otis. "Bu kaltak, Rask'ı öldürdü."

Keris bitkin bir iç çekti. "Beni endişelendiren onu nasıl öldürmek istediğin değil, Otis. Onu öyle ya da böyle öldürmeye karar vermiş olman."

Otis. O. Zarrah'ın çaldığı, Keris'in geri almak için onu şehir boyunca kovaladığı mektuplar ona aitti. Karşısında duran kişi Prens Otis'ti. Yani Silas'ın bizzat ordu kumandanı olduğu zamanlardan sonra, Maridrina ordusuna hükmeden en acımasız kumandan ve halkının en zalim katillerinden biriydi, Maridrinalılar ona büyük saygı duyardı.

"Söylediğin gibi," diye devam etti Keris. "Bu kadın en az imparatoriçenin kendisi kadar değerli. Tüm bu değeri bir anlık tatmin için harcamak mı istiyorsun?" Keris onaylamaz bir ses çıkardı. "Dar görüşlü bir karar, bunu yapmana izin verseydim babam pek memnun olmazdı."

Keris'in amacı neydi? Onunla ne yapmayı planlıyordu?

Etraflarını saran adamların da aynısını merak ettiği barizdi, hepsi durmuş prensi izliyordu. "Peki, onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Otis.

Keris omuz silkti. "Valcottalılarla müzakere yaparken onu teminat olarak kullanırız. Onu elimizde tutarsak Güney Kalesi'ndeki ablukaya bir son verebiliriz ama imparatoriçe cesedi için müzakere masasına oturmayacaktır."

Tanrım, olamaz. Bu şekilde kullanılma düşüncesi bile Zarrah'ın bembeyaz kesilmesi için yeterliydi. Diğer prens bozuntusu da onun gibi dehşete düşmüştü. "Ama..." diyecek oldu.

Keris parmağını kaldırarak kardeşini azarladı. "Burada komuta bende, Otis. Bu durumda o *benim* esirim. Onu Vencia'ya götürüp babamın huzuruna bizzat teslim edersem ve düşündüğüm kadar değerli olduğu ortaya çıkarsa, babam bana teşekkür edecek."

Prens bozuntusu çenesini sıktı. "Babamın onu öldürmeyeceğini mi sanıyorsun? Bu zaman kaybından başka bir şey değil."

"Olabilir ama bu kararı o verebilir, sen değil. İşte bu yüzden,

şu andan itibaren bu kadına *son derece* saygılı davranılıp özen gösterilmesini istiyorum. Sizin gibi eli ağır, kaz kafalılardan birinin yanlışlıkla onu öldürmesini ve babamın takdirini kazanma şansımı mahvetmesini kabul edemem."

Başından beri hepsi yalandı. Silas Veliant'ın takdirini kazanmak istiyorsa, ona söylediği her şey baştan aşağı yalan demekti. Zarrah öfkeden kanı kaynayarak ona doğru atıldı. "Seni lanet Maridrinalı piç!"

Adamları onu omzundan tutup o kadar sert bir şekilde yere yapıştırdı ki Zarrah'ın gözleri karardı.

"Yeter!" dedi Keris. "Geri çekilin!"

Ona itaat edecekleri yerde, adamlardan biri kaburgalarına tekme ardına tekme indirdi ve her darbede Zarrah'ın dudaklarından acı dolu iniltiler döküldü. Ancak Keris, "Ben az önce, ona zarar verilmeyeceğini emretmedim mi?" diye tıslayınca vurmayı bıraktı.

"Ama Majesteleri..."

"Az önce sana bir emir verdim mi, vermedim mi?"

Adam zorlukla yutkundu. "Verdiniz, lordum."

"Siz kaz kafalılara çok sık emir vermem." Sesi buz gibiydi. "Ama verdiğim zaman, bana itaat etmenizi beklerim. Aksi takdirde sonuçları kötü olur. Otis, kırbaçlat onu."

Prens bozuntusu çenesini sıkarak başını salladı. "Kaç kırbaç?"

"Ben nereden bileyim?" Keris ceketini düzeltti. "Sayı tutun, nefes almayı bıraktığında kaç kez olduğunu bana bildirin."

Zarrah dehşetle ona baktı, bu yaratıkta âşık olduğu adamdan eser yoktu. Bu bir *canavardı.*

"Keris..."

"Bu zaferi istiyorum," diye sözünü kesti Keris. "Söylediğimi yapın. Ardından kadını güvenli bir yere götürün ve gözünüzü üzerinden ayırmayın. Kılına zarar gelirse, sorumlusunu bunun-kinden..." diyerek çenesiyle yüzü bembeyaz kesilmiş askeri gösterdi. "Daha merhametli bir kaderin beklediğini sanmayın. Şimdi izin verirseniz, yıkanmaya ve kahvaltıya ihtiyacım var."

Keris arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Keris'in koridorda ilerlemesini izlerken Zarrah'a her şey bulanık ve uzak görünüyordu, bunun sebebi başına aldığı darbelerle beyin sarsıntısı geçirmesi miydi, yoksa yaşadığı şoktan mıydı emin olamıyordu.

"Onu duydunuz," diye hırladı Otis. "Kadını hücreye atın ve Tanrı aşkına, başına bir şey gelmesin. Keris'in damarlarında Veliant kanı akıyor, hiçbiriniz bunun ne anlama geldiğini aklından çıkarmasa iyi olur."

Annesinin katilinin kanı Keris'in damarlarında akıyordu, az önce kanıtını kendi gözleriyle görmüştü. Bir canavarla yatmıştı. Kendini bir canavara teslim etmişti.

Otis, ölüme mahkûm edilen askere döndü. "Kaderine isteyerek katlanacak mısın?"

Askerin yüzündeki kan çekilmişti, dehşete düştüğü her halinden belliydi ama başını sallayıp yüzünü Zarrah'a çevirdi. "Tek pişmanlığım yüzüne nişan almamış olmam, Valcottalı sürtük."

"Bir dahaki sefere derdim," Zarrah yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Ama anlaşılan bu pek mümkün değil."

Adamın bakışlarında feci bir öfke parladı ancak Otis onu zorla geriye çekerek soğuk bir tavırla, "Yerinde olsam iyimserliğe kapılmazdım, Kumandan. Prensimizin senin hayatının değerli olduğuna inanması, kralımızın da aynı fikirde olacağı anlamına gelmez. Babamız o küçük güzel kafanın içindekileri öğrenmesi için seni Serin'e teslim ettiğinde, seni benim ellerime bırakmadığı için Keris'e lanet okuyacaksın."

Serin. Saksağan. Zarrah'ın kanı dondu. Maridrina'nın istihbarat amiri işkence konusundaki becerisiyle nam salmıştı, Zarrah'ın yoldaşlarından *birçoğu* ona istediği her şeyi anlattıktan sonra icra ettiği sanatı yüzünden can vermişti. İşkenceye karşı eğitilmiş olmasına rağmen, Zarrah onlardan daha çok dayanabileceğini sanmıyordu. "Kardeşine zaten lanet okuyorum."

İdama mahkûm edilen adamı götüren Otis'in yüzünde beliren ifade yalnız olmadığını söylüyordu.

İki asker onu koltukaltından yakalayıp çekiştirerek ayağa kaldırdı, bu hareket Zarrah'ın sarsılan beyninin kaldıramayacağı

kadar ağır gelmişti. Midesindekileri yere boşaltırken, askerlerin iğrenerek küfrettiğini zar zor duyuyordu. Geçtikleri koridorun duvarları üzerine geliyor, bir renk cümbüşü halinde etrafında dönüyordu. Askerler onu ileri sürüklerken Zarrah bilincini açık tutmakta zorlanıyordu.

Lanet olsun sana. Sessizce mırıldanarak, kelimelerini Keris'in unvanına yaraşır lüks bir dairede banyo yapıp yemek yediğini hayal ettiği yere gönderdi. Ancak gerçek duyguları ve kalbinden geçen kelimeler başkaydı, *Nasıl yapabildin?* diye soruyordu.

Çünkü o şerefsiz bir Maridrinalı ve tıpkı babası gibi bir canavar, diye karşılık verdi zalim bir ses. *Ona güvendiğin için sen bir aptalsın.*

Bu, Zarrah'ın bilinci kapanmadan önceki son düşüncesiydi.

@novaebook

33
KERIS

Ondan uzaklaşmak, hayatında yaptığı en zor şeydi.

Ancak başka seçeneği yoktu.

Onu bu işin içinden canlı çıkarmak istiyorsa rolünü kusursuz oynamalıydı, yani herkesin ondan beklediği şekilde davranmak zorundaydı.

Elinden geldiği kadarıyla.

Hayatı boyunca asla birinin idam emrini vermemişti, hiç kimsenin kırbaçlanmasını bile emretmemişti. Buna rağmen askerlerin gözlerindeki intikam arzusunu görmüştü ve Zarrah'ya zarar vermenin bedelinin ağır olacağını açıkça sergilemediği sürece, içlerinden birinin onu öldürüp kaza süsü vereceğini anlamıştı.

Buna mecbur olduğu için merdivenleri ikişer ikişer çıkarken neşeyle ıslık çalıyordu ancak midesi bomboş olmasına rağmen safranın boğazına kadar yükselmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Banyomu hazırlayın," dedi yanından geçtiği hizmetkârlardan birine. "Ayrıca kahvaltı da istiyorum. Yanında su getirin, şarap değil. Zihnimin açık olması lazım."

"Derhal, lordum." Kadın reverans yaptı ama Keris ağzındaki acı tatla, çoktan basamakları üçer üçer çıkarak merdivenlerin basamağına ulaşmıştı.

Odasının kapısını ardına kadar açıp hızlı adımlarla yürüyerek ucu ucuna su kâsesine yetişmesiyle midesini boşalttı. İki büklüm halde kusarken, kulakları askerin tenine değen kırbacın hayali sesiyle ve gözleri kırbacın ardında bıraktığı kanlı manzarayla doldu. Otis'in elini çabuk tutacağından emindi ancak askerin ölümü yine de onun elindeydi.

Herkesin bildiğinden çok daha fazlasıyla.

Keris kaburgalarına saplanan ağrıyla zar zor doğrulup yatak odasına döndü. Bir bardak suyu kafasına dikip Valcotta'yı, yani sarayın zindanlarındaki hücrelerde yıkılmış ve kanlar içinde yatan Zarrah'ı düşünmemeye çalıştı. Bütün çabalarına rağmen, gittikçe daha fazla kötüleşen hali gözünün önünden bir türlü gitmedi, terden sırılsıklam olmuştu.

Seçebileceği başka bir yol ya da yapabileceği başka bir tercih yoktu. En azından, her ikisinin de ölümüyle sonuçlanmayacak bir yol yoktu.

Onun kim olduğu göz önüne alındığında Keris bile onu serbest bırakacak nüfuza sahip değildi. Kumandanlığa yükselmeden önce bile savaş alanında nam salmış bir savaşçıydı. Söylentiler doğruysa, ağabeyi Rask dahil olmak üzere sayısız Maridrinalının ölümünden sorumluydu. Keris'in içinden ağabeyinin ölümü şerefine kadeh kaldırmak geliyordu ancak Nerastis'teki askerleri Rask'a saygı duyuyordu.

Keris yüzü kıpkırmızı olana kadar emirler yağdırabilirdi. Ona karşı geldikleri için onlarca askeri kırbaçlatabilirdi, yine de işe yaramazdı çünkü Keris'e duydukları sadakat, intikam arzularının yanında bir hiçti.

Zarrah'ın hayatını kurtarabilecek güce sahip tek bir kişi vardı. Askerlerin, Valcotta'yı idam etme arzusunu bir kenara bırakacak kadar saygı duyup korktuğu tek bir kişi.

Maridrina Kralı.

Babasına güvenme fikri Keris'in midesini bulandırıyordu ama saniyeler içinde bir plan düşünmek zorunda kalmışken aklına başka bir çözüm yolu gelmemişti. Askerler, babasından korktukları için Zarrah'ın yaşamasına izin verecekti. Ayrıca Valcotta'ya yapacaklarının onların aklına gelenlerden çok daha beter olduğuna inanıyorlardı.

Muhtemelen haklılardı.

Hizmetkârlar odaya girip ona reverans yaptıktan sonra buharları tüten su dolu kovalarla banyosunu doldurdu. Duvardaki şamdanları yakınca hava çok geçmeden kokulu yağlarla doldu.

Onun yanına gitmeliyim, diye haykırdı vicdanı. *Güvende olduğundan emin olmalıyım.*

Ancak Keris kıyafetlerini çıkarıp banyoya yönelerek mumlarla çevrelenmiş geniş küveti ve suyun yüzeyine dağıtılmış gül yapraklarını görmezden geldi. Valcotta'ya karşı *herhangi* bir hoşgörü belirtisi gösterirse, sahip olduğu nüfuzu da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

Küvetin derin, ılık sularına dalarak sırtını kavisli taş havuza yasladı, gözlerini kapatıp el yordamıyla uzandığı suyla dolu bardağı kafaya dikti.

Bu plan ona biraz vakit kazandırmıştı ancak babasının imparatoriçeyle müzakere ederken Zarrah'ı pazarlık kozu olarak kullanacağını düşünmek nafile bir umuttu, halkın eğlencesi için onu idam etmesi daha muhtemeldi. Bu da Keris'in, Vencia'ya varmadan *önce* onu serbest bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Düşün, dedi kendine. *Bir çözüm yolu bul!*

Keris gözlerini her kapattığında, Valcotta'nın başının mermere çarptığını duyuyordu. Gözlerinin kapandığını görüyordu. Hapishane hücresinde ölüyor olabilirdi. O kulesine çıkmış keyif banyosu yaparken çoktan ölmüş olabilirdi.

Baştan aşağı ürpermesine rağmen, *Eğer öldüyse, ona yardım etmek için yapabileceğin bir şey yok*, dedi kendine. *Hayatta olduğuna inan ve dikkatini onun böyle kalmasını sağlamaya ver.*

İlk adım, onu Nerastis'ten çıkarmaktı. Otis onu Vencia'ya gemiyle götürmekte ısrar edecekti. Bu da kaçışı zorlaştırmakla

kalmaz, aynı zamanda organize etmek için sahip olacağı süreyi yarıya indirirdi. Kara yoluyla olmalıydı, bu da kalabalık bir maiyeti zorunlu kılardı.

Düşün.

Yoldayken bile kaçmak için bir fırsat yakalamak neredeyse imkânsız olacaktı. Desteğe ihtiyacı vardı, ya biri kampa gizlice girip onu güç kullanarak kurtaracaktı ya da Keris'in kurtarması için yeterli bir dikkat dağınıklığı yaratacaktı. Ancak bu işte yanında kimse yoktu. Düşman askeri olması yetmezmiş gibi, Valcotta aynı zamanda müstakbel imparatoriçeydi. Keris'in adamlarına karşı defalarca kez savaşıp arkadaşlarını, yakınlarını, kumandanlarını öldürmüştü. Maridrinalılardan yardım alamayacaktı.

O halde kim?

Paralı askerler mi? Satın alınabilecekleri kesindi ama zaman bu kadar darken işine yaramazlardı. Halihazırda burada, elinde olan bir desteğe ihtiyacı vardı.

Valcottalılar mı?

Her yere su sıçratarak küvette doğrulup oturdu. Valcottalılar onu geri almak için can atacaktı. Hayatta olduğunu ve karadan seyahat ettiğini öğrenirlerse onu kurtarmaya çalışmaları işten bile değildi.

Zihninde bir plan şekillendiğinde, bir kalıp sabun alıp nasıl terlediğini düşünmeyi reddederek vücudundaki teri silmeye koyuldu. Ancak anılar zorla sızıyordu. Valcotta ona işkence ederken yüzünde oluşan muzip gülümseme. Kadının vücudunun tüm kıvrımlarını keşfederken dilinde bıraktığı tat. Üstüne binmiş, sırtını gerip başını arkaya atarak zirveye ulaşırkenki hali.

Zarrah Anaphora ile yatmıştı. Krallığının nesiller boyunca savaştığı İmparatorluğun vârisiyle.

Gerçekten onun kim olduğunu bilseydi, bunu yapar mıydı?

Peki ya o yapar mıydı?

Bu soru düşüncelerinde belirir belirmez zihninden uzaklaştırdı, Valcotta kim olduğunu anladığında gözlerinde oluşan dehşeti hatırlıyordu.

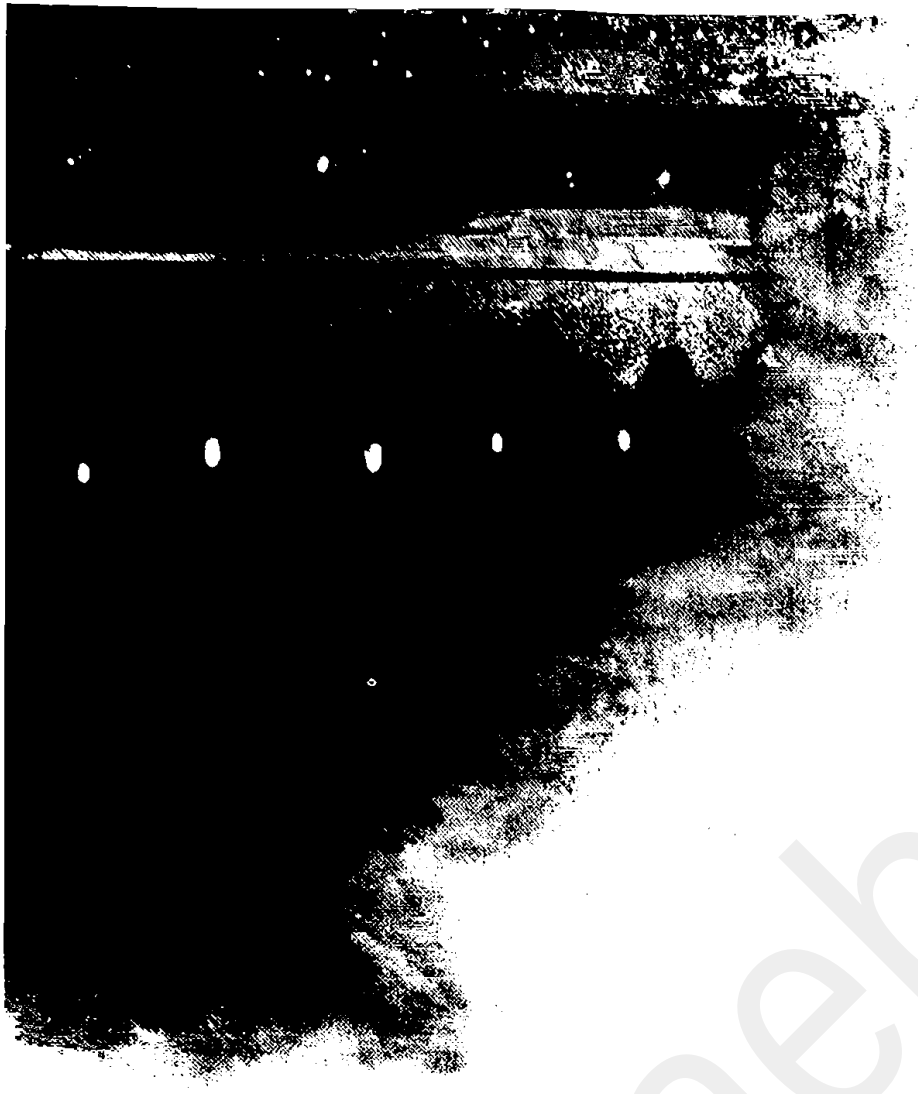
Zarrah Anaphora ondan *nefret ediyordu*, Keris'in yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

İçine yakıcı bir acının saplanmasına neden olan gerçeklerle elleri yumruk halini aldı. Boğazından öfke, hayal kırıklığı ve kederle dolu bir çığlığın yükselmesini dişlerini sıkarak bastırdı. Zarrah ona karşı ne hissederse hissetsin, onu derinden önemsiyordu. *Çok derinden.* Onun kılına bile zarar gelmesindense, kendi boğazını kesmeyi yeğlerdi. Bedeli ne olursa olsun, onu korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

Ancak planının işe yaraması için bir şansı olsun istiyorsa, Kumandan Zarrah Anaphora ona güvenmeliydi.

Planın en imkânsız kısmı da buydu.

@novaebook

34
ZARRAH

Zarrah irkilerek uyandığında burnuna ağır bir tuz kokusu doldu ve bir yabancıyı üzerine eğilirken buldu.

Adamın ona doğru uzanan elinden kaçındı. "Dokunma bana!"

"Ben kraliyet ailesinin şifacısıyım." Adamın ses tonu soğuktu. "Muayene yapılırken kıpırdamadan durun, yoksa adamlarıma sizi tutmalarını söylerim. Majesteleri, kralın huzuruna çıkana kadar hayata kalmanızı istediğini açıkça belirtti ve tepkisini çekmeye hiç niyetim yok."

Majesteleri. Keris. Zarrah'ın zihnindeki sis aralanınca anıları hızla canlanmaya başladı. Mantığı, barışın önemiyle ilgili atıp tutan Maridrinalı ile ona itaatsizlik ettiği için bir adamı ölümüne kırbaçlanmaya mahkûm eden prensi aynı kişi olarak görmeyi reddediyordu.

Ancak öyleydi.

Bunların hepsi onu yakalatmak için oynanmış karmaşık bir oyun muydu? Bunca zamandır kim olduğunu biliyor muydu? Söyledikleri tamamen yalan mıydı?

Sonuncusu her nedense en kötüsüydü. Tanrı yardımcısı olsun, bir fark yaratabileceğine gerçekten inandığı o anlarda yaşadığını hissetmişti. İşte o anlarda, birlik olurlarsa bu savaşın gidişatını değiştirebileceklerine inanmıştı.

Bazı saf anlarında savaşı tamamen bitirmenin mümkün olabileceğini düşünmüştü. Düşmanlarına duyduğu nefret, Maridrinalının sözleri, ona dokunuşu ve içinde uyandırdığı ilhamla hissettirdiği tutkulu ateşin yanında sönük kalmıştı.

Maridrinalı değil, diye mırıldandı içindeki nefret dolu ses. *Prens Keris Veliant, annenin katilinin oğlu!*

İçinde acı ve bulantılı bir his yükseldiğinde Zarrah bundan sonrasında ne yapacağını, nasıl kaçacağını düşünerek duygularından sıyrılıp şifacının onu muayene etmesine razı oldu. Onu idam etmelerine izin vermek ya da kendi halkına karşı kullanılmaya göz yummak yerine kaçmaya çalışırken onuruyla ölmeyi tercih ederdi.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu adam, kolundaki dikişlerin açıldığı yaraya bakıp kaşlarını çatarak. Kolundaki yara en az başı kadar ağrıyordu, teninin kanla kaplanmadığı yerlerde yaranın çevresi solgun bir tona bürünmüştü.

"Sersem gibi," diye mırıldandı. "Başım zonkluyor."

Adam kısa bir duraklamanın ardından, "Kötü bir beyin sarsıntısı," diyerek eline bir iğne aldı ve kolundaki yarayı dikmeye koyuldu. Yaranın üzerini pis kokulu bir merhemle kaplayıp kalın bir sargı beziyle örttü. İşini bitirdiğinde muhafızlara, "Uyanık kalması gerekiyor, uyanık kalamıyorsa her saat başı uyandırın. Kendine gelmezse beni çağırın derdim ama bu durumla karşı karşıya kalırsak onu kurtarmak için elimden bir şey gelmez. Sadece temiz su verin, şarap olmaz. Ayrıca onu temizleyin. Ter ve asker gibi kokuyor."

Şifacı odadan çıktıktan birkaç dakika sonra çocuk sayılabilecek kadar küçük yaşta bir hizmetkâr çıkageldi. Elinde bir lavabo küvetiyle elbiseye benzeyen bir kumaş yığını vardı, gözlerini korkuyla fal taşı gibi açmıştı. "Yıkanmanıza yardım etmeye geldim, leydim."

"Yardım istemem," diye yanıtladı Zarrah, ne kadar zayıf olduğunu itiraf etmek içinden gelmiyordu. Ancak askerler onu duymazdan geldi, kızı içeri itip kapıyı arkasından sürgülediler. Kollarını göğüslerinde kavuşturup yüzlerinde muzip gülümsemelerle onu izlediler. Ta ki kız, "Lütfen arkanızı dönün. Majesteleri ona saygı göstermemizi emretti," diyene dek.

"O tehlikeli, kızım. Ona arkamızı döneceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun."

Kızın yüzü gerildi, yatağın ucunda duran battaniyeye uzanıp paravan görevi görmesi için yukarı kaldırdı.

Korkudan yapıldığına şüphe olmamasına rağmen ufak bir merhamet belirtisiydi. Zaten bundan daha çok mahremiyet bekleyemezdi. Zarrah gönülsüzce kıyafetlerini çıkarıp tepeden tırnağa yara bere içinde kalmış, ağrıyan bedenini bezle ovmaya başladı.

Banyo yapmadan temizlenebileceği kadar temizlenmesinin ardından çıkardığı kıyafetlerine baktı. Kendi giysilerinin kan ve kusmuk lekeleriyle dolu olduğunu görünce Maridrina elbisesini üzerine geçirdi. Elbisenin ince yün kumaşı, ipek ve deri giymeye alışkın olan tenini kaşındırmıştı. Kesimi kollarıyla sırtının büyük bir kısmını açıkta bıraktığı için içeriye dolan cereyanla tüyleri diken diken oldu. Yıkanmak için harcadığı efor bile onu güçsüz düşürmüştü. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıp dünya gözlerinin önünde bir görünür bir kaybolurken kendini yatağa bıraktı.

Acaba şimdi nerede? diye merak ederken buldu kendini. *Kulesinde oturmuş, beni yakalattığı için övünmekle mi meşgul? Yoksa gerçekten hiç umursamadığı için adamlarına söylediği gibi yatağında uzanmış, beni aklına bile getirmeden uyuyor mu?*

Hizmetkâr kız kirli kıyafetlerini alarak hücreden çıktı, bir süre sonra bir kadeh su ve bayat ekmekle geri döndü. Zarrah suyu minnetle içti ancak yiyecek düşüncesi bile midesini bulandırdığından ekmeği yatağın üzerinde bıraktı.

Yrina çoktan onu aramaya çıkmış, yarı çanlarını çalmış olmalıydı. Zarrah arkadaşının birlikteki askerlere ne söylediğini merak etti. Acaba onu bulmaya yardımcı olmaları için tüm ger-

çekleri ortaya mı dökmüştü, yoksa Zarrah'ın sırrını hâlâ saklıyor muydu? Anriot'ın bu yakasında kaçırıldığı haberi Yrina'nın kulağına gider gitmez, ona anlattıklarından şüphe duyup gerçeği, yani Zarrah'ın bir Maridrinalıyla birlikte olduğunu anlayacaktı. Zarrah'ın ona yalan söylediğini de.

Zarrah'ın teni utançla yandığında cereyanın neden olduğu titremesi kısa süreliğine etkisini yitirdi. Hemen ardından yaklaşan ayak sesleri duyuldu, rüzgâr burnuna nerede olsa tanıyacağı baharatlı kokuyu ve bir zamanlar rüyalarını süsleyen o sesi getirdi. "Lütfen hâlâ hayatta olduğunu söyleyin, mümkünse tek parça halinde."

"Hayatta, Majesteleri," diye cevapladı muhafızlardan biri. Bir an sonra Keris hücresinin önünde belirdi. Banyodan yeni çıkmış, gözleriyle aynı renkte koyu mavi bir ceket, ütülü pantolon ve lambanın ışığını yansıtacak kadar cilalanmış çizmeleriyle baştan ayağa tertemiz giyinmişti.

Zarrah titreyen dizlerinin üzerinde doğrulup hücrenin parmaklıklarına tutunarak onunla yüzleşti. *Nasıl yaparsın?* diye çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. Yumruklarını demir parmaklıklara vurarak içindeki öfkeyi ve kalbindeki acıyı sırf ondan bir tepki almak için bile olsa kusmak istiyordu. Yine de kendine gelmeyi başardı. "Övünmeye mi geldin?"

Keris iki omzunu birden kaldırıp, ardından bir omzundaki toz parçasını silkeledi. "Cazip geliyor ama seni güvenle Vencia'ya teslim edene kadar beklemek daha iyi. Sonuçta dünyanın bin bir türlü hâli var, erkenden kutlama yaparak kendimi utandırmak istemem." Zarrah'ın bulanık zihninin anlamakta güçlük çektiği manalı bir bakış attı, ardından elini sallayarak muhafızlardan birine işaret etti. "Gidin. Kumandan Anaphora'yla konuşmak istiyorum, bakışlarınız üzerinde olmayınca daha rahat konuşacaktır."

"Sizi onunla yalnız kalmamanız için uyarmalıyım, Majesteleri. Göründüğünden daha tehlikelidir."

"O halde bir zindanda kilitli olması büyük şans." Keris dönüp adama ters bir bakış attı. "Gidin."

Güçlükle ayakta durabiliyorken Zarrah kendini hiç de tehlikeli hissetmiyordu. Buna rağmen parmaklıkların arasından uzanmaya hazırlandı. Onu rehin almayı başarabilirse bir ihtimal kaçabilirdi. Hiç değilse Maridrinalılar onu öldürmeden önce canını almakla yetinirdi.

Yüreği ağzına gelerek askerin çenesini bir ileri bir geri oynatmasını izledi, sertçe selam verip oradan uzaklaşmaya başladığında içi telaşlı bir heyecanla doldu. Askerin adım sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz Keris tekrar ona döndü. Yüzündeki küstah ve umursamaz ifade gitmiş, yerini derin bir endişe almıştı. "Ne kadar kötü yaralandın?"

"Neden önemsiyorsun?" Zarrah yüzüne tükürmemek için kendini zor tutuyordu ancak onu kendinden uzaklaştırması değil, daha yakına çekmesi gerekiyordu.

"Az önce hayatını kurtarmak için bir adamın kırbaçlanarak öldürülmesini emrettiğimi düşünürsek, fazlasıyla önemsediğimi söyleyebilirim."

Keris ellerini Zarrah'ın parmaklıklarda tuttuğu yerin tam üstüne koydu. Zarrah hızlı davranırsa gayet ulaşılabilecek mesafedeydi. Buna rağmen olduğu yerde donakaldı çünkü Keris, "Seni buradan çıkarabilirim ama yardımına ihtiyacım var," diye ekledi.

Bakışları yoğunlaşmıştı, sesinde alaydan eser yoktu. Prens gitmiş, Maridrinalı bir kez daha karşısında duruyordu. Ancak mantığı, ona güvenmemesi gerektiğini haykırıyordu. Bütün bunlar yalnızca bir oyun olmalıydı. Artık saldırması gerekiyordu. Buna rağmen Zarrah'ın tek yapabildiği öylece ona bakakalmaktı. Burnundan akmaya başlayan kan diline damlarken, Maridrinalı bir görünüp bir kayboluyordu.

"Lanet olsun," diyerek cebinden beyaz bir kumaş parçası çıkarıp Zarrah'ın burnuna bastırdı. Tenine değen parmakları sıcacıktı. "Kafanın allak bullak olduğunu biliyorum, Valcotta ama odaklanmalısın. Otis beni savunmak için fırtına gibi buraya gelmeden önce yalnızca bir dakikamız var."

Valcotta. Zarrah'ın bacakları titredi, demir parmaklıkları tutan elleri olmasa dik duramazdı. Maridrinalının arkasında bir ışık yandı.

"Seni burada tutamam," dedi. "Nerastis fazla kanunsuz, fazla vahşi bir yer. Birinin hücreye gelip seni öldürmesi an meselesi."

"O zaman beni serbest bırak." Zarrah'ın dili ağırlaşmıştı, kelimeleri ağzından çıkarabilmek için var gücüyle odaklanıyordu.

"Dinleyeceklerini bilsem, hiç düşünmeden emir verirdim," dedi Keris. "Ama seni serbest bırakmalarının hiçbir yolu yok. Kaçmandan ya da birilerinin seni kurtarmaya gelmesinden korktukları için Otis ordunun yarısını kapıya dizdi. Seni kurtarabilmek için Nerastis'ten ayrılmalıyız."

Sanki bir kez daha barajın tepesindeki boşaltma kanalının iki yanında duruyorlarmış gibi, Keris'in sesi çok uzaktan geliyordu.

"Siyasi bir mahkûm olduğun için akıbetine kralın karar vermesi gerektiğini iddia ettim, yani seni Vencia'ya götüreceğim. Yoldayken adamların bizim kervanımıza saldırıp seni kurtaracak."

Zarrah'ın zihni bir anda keskinleşti, amacını anlamıştı. Enninde sonunda neyi amaçladığını biliyordu. "Çok beklersin." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünden fırlayacağına yemin edebilirdi. "Beni, halkımı bilerek pusuya düşürecek kadar aptal mı sanıyorsun?"

Keris çenesini sıktı, bu haliyle bile asıl amacını anladığı için öfkelenmiş olmalıydı. "Öyle bir niyetim yok. Önce bana güvenmen lazım, anlıyorum ama..."

Öfke Zarrah'ın göğsünden yükseldi ama sinirlendiği o değildi. Kendine sinirlenmişti. "Sana güvenmiştim zaten. Beni aptal yerine koymana şaşmamak gerek."

Aralarında gergin bir sessizlik oluştu.

Keris yutkunurken boğazının hareket edişini izledi, gözlerini kısarak ona bakıyordu. Hayal kırıklığından mı, yoksa öfkeden mi emin değildi. Sonra Keris gözlerini kapattı.

Yakala onu, diye bağırdı zihninin içinden bir ses. *Yakala gitsin! Öldür onu! Bir şeyler yap!*

"Bana inanmak için bir sebebin yok, Valcotta ama buraya düşmene sebep olmak dışında, kaçırılmanla hiçbir ilgim yoktu."

"Yalancı!" Zarrah sertçe başını sallayınca kafatasına bir ağrı saplandı ve midesi bulandı.

"Seni gitmemen için uyardım. Gece çökene kadar bekle dedim. Soyadımı öğrenince o kadar dehşete düştün ki mantıklı düşünemiyordun."

"Senin baban, benim annemi öldürdü," diye tısladı Zarrah. "Annemin kafasını kesti, adamları onun cesedini çarmıha gererken baban kahkahalarla güldü. Kafasını kucağıma koyup beni ölüme terk ederken güldü!" Zarrah ise ona darbe indirmek için oğlunu öldüreceği yerde, onunla yatmıştı.

Keris irkilerek geri çekildi. "Anneni *benim* babam mı öldürdü? Ben..."

"Sen de tıpkı onun gibisin. Veliantların hepsi aynı." Boğazından aşağı akan kan onu öksürttü. "Hepiniz canavarsınız, tıpkı onun gibi."

Keris irkilerek başını salladı. "Ben onun gibi değilim."

"Birini kırbaçlanarak ölmeye mahkûm ettin."

"Seni korumak için yaptım!"

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?" diyen Zarrah adamın ayaklarının dibine kan tükürdü. "Casuslarım senin zampara ve ayyaş olduğunu, aynı zamanda çok zeki olduğunu söylediler. Senin oyunlarına bir an bile kanacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Artık kim olduğunu görebiliyorum."

Keris parmaklıkları daha sıkı tuttuğunda parmak eklemleri beyazlaştı. Zarrah'ın gözleri Keris'in ellerine kayınca onlar tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. O kadar gerçekçiydi ki. Çok doğru hissettirmişti. Bu kadar kalpsiz, bu kadar zalim birine karşı nasıl olur da bunları hissedebilirdi? Zarrah gözleri yanarak, "Ölümümle yetinmek zorundasın," diye fısıldadı. "Beni halkıma karşı kullanmana izin vermeyeceğim."

Zarrah dizlerinin bağı çözülüp yere yığılırken Keris'in onu belinden tutarak, "Lanet olsun onuruna!" dediğini duydu.

Her ne kadar lekelenmiş olsa da elinde bir tek onuru kalmıştı.

Keris onu yavaşça yere bıraktı, ardından Zarrah parmaklarının yanağını okşadığını hissetti ve yüzünü kaldırarak ona baktı. "Sırf benimle karşılaşma talihsizliğine düştün diye ölmene izin veremem, Valcotta." Yutkunurken ademelması hareket etti. "Zarrah."

Zarrah'ın göğsü sıkıştı, Keris'ten uzaklaşarak buz kesmiş bedeniyle taş zemine yığıldı. "Öldür beni. Ya da bırak git. Kalmakta kararlıysan, bil ki bu kulaklar artık oyunlarına doydu."

Aralarında gittikçe uzayan sessizlik, yüksek sesli bir gümbürtüyle ve birinin, "Keris!" diye bağrışıyla bozuldu.

Keris başını uzatıp koridora baktı, ardından öne eğildi. "Şimdi pes edersen, intikamını asla alamazsın. Babam kazanır."

Zarrah gözlerini sıkı sıkı kapattı, Silas Veliant'ın yüzü gözünün önüne geldi. Annesinin kanı üzerine yağarken nasıl da gülmüş, gülmüş, gülmüştü.

"Şimdi yaşamak için savaş," dedi Keris. "*Sonra savaşmak için yaşa.*"

Savaşmak için yaşa.

Otis yanlarında belirdi, yüzü Zarrah'ın ölümüne kırbaçladığı adamın olduğunu tahmin ettiği kanla kaplıydı. "Sen aklını mı yitirdin, Keris? Bu kadının ne kadar tehlikeli olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?"

Keris sakin bir ses tonuyla, "Herkes böyle söyleyip duruyor," diyerek doğruldu. "Şimdiye kadar biraz hayal kırıklığına uğradım doğrusu. Tek yaptığı bayılmak. Şifacı ne dedi?"

"Beyin sarsıntısı geçirdiğini, ya bu gece öleceğini ya da sonunun Vencia'da geleceğini söyledi."

"Dua edelim de ikincisi olsun," diye yanıtladı Keris. "Şimdi müsaadenle, son günlerde biraz uykusuz kaldığım için güzellik uykumu almam lazım. Onu kuzeye kara yoluyla götüreceğiz, hazırlıklara başlayın. Valcottalılar denizlerde baskın oldukları için kumandanlarını kaçırdığımızı öğrenir öğrenmez peşimize düşerler."

"Öyle olsun," diye yanıtladı kardeşi ancak Keris bir melodi mırıldanarak oradan uzaklaşırken Otis olduğu yerden kıpırdamadı.

Prens bozuntusu, ağabeyinin arkasından baktıktan sonra tekrar Zarrah'ya döndü. Yüzüne sıçrayan kan, o aşk mektuplarında ona yazılan kelimelere hiç uymuyordu. Tıpkı gözlerindeki nefret gibi. "Sen ve halkın bu dünyanın baş belasısınız," diye tısladı.

"En sevdiklerimi kaçırıp katlettiniz. Bunun acısını çıkarmayacağımızı sanma."

Zarrah güçlükle doğrulup etrafındaki dünya yavaşça karanlığa gömülürken, ona ters bir bakış atmayı başardı. "Belki öyledir ama anlaşılan intikamı alan sen olmayacaksın."

"O kadar emin olma," dedi Otis, sonra karanlık tekrar Zarrah'ın üzerine kapandı.

@novaebook

35
KERIS

At arabası yolda sarsılarak ilerledi. Tekerlekler ne zaman bir oluğa ya da taşa takılsa Keris'in dişleri titriyordu, oturaktaki kalın minderlere rağmen kalçası çoktan morarmıştı.

Ancak hiçbirini fark etmiyordu bile.

Valcotta karşısındaki koltuğa yığılmıştı, elleri ve ayak bilekleri bağlanmıştı, gözleri başına aldığı darbe yüzünden puslu bakıyordu. Bilinci bir açılıyor bir kapanıyordu, *kapandığı* anlar onun için bir lütuftu çünkü uyanık olduğunda gözlerindeki acıyı ve çenesinin sıkılıp gevşediğini görebiliyordu.

Keris'in onu iyi hissettirmek için yapabileceği bir şey yoktu, yanındaki koltukta oturan asker yüzünden onu yatıştıracak sözleri bile söyleyemiyordu.

Otis ısrar etmişti. "Arabaya onunla tek başına binmene izin vermem. Kadın tehlikeli, Keris. Tüm bunlar seni yalnız yakalayıp öldürmek için yaptığı bir numara olabilir."

"Benim aciz olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Acizsin demedim! Fakat kadın kıdemli bir asker, ne kadar

iyi bir savaşçı olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Sense... Eh, *sensin* işte."

"Çok gururlandım." Keris daha fazla tartışmaya girmekle uğraşmamıştı. Nihayet yola koyulup baskıcı kardeşinden uzaklaşınca bu sorunu çözerdi.

Ne yazık ki bu, günler önceydi.

Bütün bu günler boyunca Zarrah'ın durumunun gittikçe kötüleşmesini izlemişti. Artık ayakta duramıyor, teni yüksek ateşle yanıyordu. Uykusunda sağa sola dönerek sık sık sayıklıyordu. Ağzından çıkanların çoğu anlamsızdı ancak teyzesine ona yardım etmesi, onu bulması, yalnız bırakmaması için yalvardığı aşikârdı. Günler geçtikçe sayıklamalarında Yrina adında birine seslenmeye başladı, bu kişiden tekrar tekrar af diledi. Keris'in yanında getirdiği hizmetkâr kız, Zarrah'ın biraz su içmesi için elinden geleni yapıyordu ama ölüme yüz tuttuğunu anlamak için şifacı olması gerekmiyordu.

Ölürken son anlarını düşmanlarıyla çevrili halde geçiriyordu çünkü Valcottalılar onu kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Onu kuzeye doğru götürdükçe, kurtarmaya gelme ihtimalleri de azalıyordu.

"Az kaldı, Majesteleri," dedi yanında oturan muhafız. "Valcottalı sürtüğün bir ayağı mezarda. En iyisi Nerastis'e geri dönelim, böylece cesedini Anriot'ın karşısına fırlattığımızda hâlâ kendi gibi görünür."

Keris'in damarları yakıcı bir öfkeyle kaynadı, adamı oracıkta yere sermemek için ellerini yumruk yaptı ve gözünü kan bürüdü. Ancak adamı yumruklamak Zarrah'yı bu kaderden kurtarmak şöyle dursun, *hiçbir işe* yaramazdı.

Arabanın camını açarak dışarı vurdu. "Durun. Hemen burada durun."

"Bir sorun mu var, Majesteleri?" diye sordu değerli arabaya yakın at binen askerlerden biri. "Yoksa mahkûm..."

"Mahkûmun durumu değişmedi. Ben çok yorgunum, biraz kestirmeye ihtiyacım var." Yanında oturan adama sert bir bakış attı. "Gidip bir at bul ya da arabacının yanına otur. Umurumda bile değil."

"Ama..."

Keris gözlerini kıstı. Adam bembeyaz kesilerek başka tartışmaya girmek yerine hızlıca isteğini yerine getirdi.

Bu, korkudan ileri gelen bir güçtü. Babası bu gücü çok iyi kullanırdı, etrafındaki herkes yapabileceklerinden o kadar korkardı ki *asla* ona karşı çıkamazdı. Keris böyle bir güce sahip olmayı hiç istememişti, gel gör ki tek bir hareketiyle ele geçirmişti. Midesi kaktı ama bu hisse teslim olmak yerine perdeleri kapatıp Zarrah'ın yanında diz çöktü.

"Valcotta?" Terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çekti. "Beni duyuyor musun?"

Zarrah kıpırdandıktan sonra gözlerini açtı ve irileşmiş gözbebeklerinde bulanık bakışlarla ona baktı. "Nerede..."

"Vencia'nın birkaç gün güneyindeyiz. Hâlâ adamlarından hiçbir iz yok."

Dudağı titredi. "İyi."

"Kadere boyun eğmekten hoşlanmam, Valcotta," dedi çünkü konuşmazsa kendini kaybederdi. Oracıkta yere yığılıp çığlık atardı çünkü her şeyi doğru yapmıştı. Onlarca kişinin Zarrah'ı canlı görmesini sağlamıştı. Onu Vencia'ya götürme niyetinin gizli kapaklı olmamasını sağlamıştı. Valcottalılar ona ne olduğunu ve nerede olduğunu biliyordu, buna rağmen onu kurtarmak için *hiçbir şey* yapmamıştı.

Yani Valcotta'yı kaderine terk etmişlerdi.

"Askerlerin korkak. Hem de her biri."

Zarrah gülümsedi ancak gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Küçük planın işe yaramadığı için öfkelendin mi, Prens bozuntusu?"

Tepkisi beklenmedik sayılmazdı. Keris söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin, isminin kadının içinde uyandırdığı güvensizliği asla bozamayacağını bilse bile kelimeleriyle canı yanıyordu. Üstelik sadece güvensizlik değildi... Bu, *nefretti*. Babası yüzünden içine yerleşen ve ağabeyleriyle lanet olası kız kardeşinin perçinlediği, dünyayı Veliant ismini taşıyan herkesin canavar olduğuna inandıran bir nefretti.

Çığlık atmak istiyordu. Yumruklarını arabanın zeminine vurmak ve kendi kalbine bir hançer saplamak istiyordu. Değer verdiği herkes yaşamını yitirmişti. Onun sevgisi ölüm demekti, ailesinin adı zehirdi, üstelik bundan kaçamıyordu. "Seni, yaşamanı ve özgür kalmanı istediğime inandırmak için yapabileceğim bir şey var mı? Ne sana ne de halkına karşı komplo kurmadığıma seni nasıl inandırabilirim?"

Valcotta dudaklarını araladı, sonra tekrar kapadı. O kadar uzun süre sessizce ona baktı ki Keris yanıt vermeye tenezzül bile etmeyeceğini düşündü. Sonra fısıldayarak, "Hançerini ver," dedi.

Keris'in kalbi tekledi, içinde umut yeşerecekken Zarrah'ın, "Dışarı çıkıp savaşarak ölmeme izin ver. Bırak, ayakta öleyim. Ardından halkımın bunu öğrendiğinden emin ol ki artık utancımı taşımasınlar. Bunu yaparsan, babandan daha farklı bir adam olduğuna inanarak ölürüm," demesiyle birlikte yok oldu.

"Olmaz." Kelime dudaklarından birdenbire döküldü çünkü Zarrah hayatını kaybettikten sonra güvenini kazanması neye yarardı? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Arkasına yaslanıp askerlerinin onu katletmesine göz yumamazdı. "İyileşince veririm, o zaman dövüşerek kendini kurtarırsın."

"İyileşmeyeceğim." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Aramızda geçenlerin *gerçek* olduğunu bana kanıtlamak istiyorsan onurumla ölmeme izin verirsin, bu şekilde çürüyüp gitmeme değil."

Keris tüm kalbiyle karşı çıkmak istiyordu. Bunun bir hata olduğunu, yakında iyileşeceğini ve onu kurtaracağını söylemek istiyordu.

Ancak hepsi yalandı.

Zarrah ölüyordu ve savaşarak ölme fırsatını esirgemek, ona mı merhamet göstermek olurdu? Yoksa kendisine mi?

Keris yavaşça çizmesindeki hançeri çıkarıp göğsünde mücadele eden tereddüde rağmen hançeri kadının avucuna bastırdı.

Valcotta uzun bir an için hançere baktı. Başını kaldırıp onunla göz göze geldi, gözbebekleri o kadar irileşmişti ki rengi tamamen gitmişti. "Teşekkür ederim."

"Gerçekti." Keris göğsüne saplanan ağrıyla nefes almakta zorlanıyordu. "Yemin ederim, Valcotta. Söylediklerim. Yaptıklarım. Hissettiklerim."

"Sana inanıyorum. Ne yazık ki bu, kim olduğun gerçeğini değiştirmez." Hiçbir şey değiştirmezdi.

Keris kolunu beline koyarak Valcotta'yı doğrultup oturttu ve ardından bileklerindeki bağları çözerek ipleri yere bıraktı.

"Sen uyurken ipleri açtığımı söyle," dedi Zarrah. "Sonra da sana saldırdığımı."

"Zaten ölmüş olacaksın, ne söylediğimin bir önemi var mı?" Sesindeki acıyı saklayamıyordu, kalbinde yükselen karanlık onunla birlikte mezara girerse dünyanın daha iyi bir yer olacağını fısıldıyordu.

"Benim için önemli." Zarrah dişlerini sıkarak kendini ayağa kaldırıp arkasına geçti ama Keris'in omuzlarına tutunmasaydı düşmek üzere olduğunun farkındaydı.

"İşaret ver. Arabayı durdurmalarını söyle," diye ekledi.

Onu öldürecekler. Dakikalar içinde her şey bitecek.

Bunu yapamazdı. Orada öylece durup ölmesine izin veremezdi. Onu bu şekilde kaybedemezdi.

"Yap şunu!" dedi Zarrah.

Arabayı durdurmalarını emredecekti. Sonra da onu kurtarmak için *kendisi* mücadele edecekti. Ona bir şans vermek için ölürdü, bu sadece özgürce ölmesi için bir şans olsa bile. "Muhafızlar!" diye bağırdı. "Arabayı durdurun!"

Araba sarsıldığında ikisi de az kalsın yere yığılıyordu. Keris onu tutarken yanlışlıkla kolundaki sargı bezini açarak yarasını ortaya çıkardı. Yarası pembeleşip iyileşeceği yerde, kesiğin etrafı uzun zamandır ölü bir cesedin teni gibi griydi ve gerçeği anladığında Keris dehşete kapıldı.

Araba sarsılarak durdu. Muhafızlar kapıyı açıp Valcotta'yı kollarında bulmadan hemen önce, Keris hançeri onun elinden kaparak kemerine sıkıştırdı. "Beni hemen şifacı olan bir yere götürün," diye tısladı askerlere. "Zehirlenmiş."

Üstelik kimin zehirlediğini gayet iyi biliyordu.

36
ZARRAH

Bilinci bir açılıp bir kapanırken dünya bulanıklıktan ibaretti, önce çok sıcak sonra da çok soğuk oluyordu. Karanlık çöktü, Zarrah hayal meyal Keris'in onu kucağına aldığının farkına vardı. Onu arabadan çıkarıp bir binaya götürürken, bir yandan yüksek sesle askerleri azarladı. Kimsenin yanına bile yaklaşmasını istemediğini, tutsağına zaten yeterince zarar verdiklerini söyledi.

Sonra daha yüksek sesle, "Onu iyileştireceksiniz, yoksa Tanrı şahidim olsun ki sizi cinayetten astırırım!" diye bağırdı.

"Ama o Valcottalı!"

"Ben de Maridrina'nın veliaht prensiyim." Zarrah dalgalar halinde üzerine gelen acıya rağmen adamın tizleşen sesindeki paniği duyunca kalbi sızladı. "Söylediğimi yapacaksınız!"

Sonrası hiçlikti.

Zarrah bir horozun ötüş sesiyle uyandı, esen rüzgâr at pisliği ve saman kokuyordu. Gözlerini kırpıştırarak oturmaya çalıştı ama tam o anda yattığı yatağa bağlandığını fark etti.

Onlyaebook

"Üzgünüm." Keris'in sesi boğuktu. "Beni seninle yalnız bırakmayı kabul etmelerinin tek yolu buydu."

Keris ayağa kalkarak bir kadeh su aldı ve içebilmesi için elini Zarrah'ın başının arkasına koyup kaldırdı. "Daha iyi misin?"

Hâlâ başı ağrımasına rağmen baş dönmesi, mide bulantısı ve bulanık düşünceler neredeyse gitmişti. "Evet."

"Başına aldığın darbe yüzünden olmadı." Keris kadehi bıraktı, ardından sargı bezini çıkararak yakalandığı sırada aldığı yarayı ortaya çıkardı. Görünüşe bakılırsa kesiği yeniden açmış ve tüm o ölü deriyi aldıktan sonra tekrar dikmişlerdi. Hatırı sayılır bir yara izi bırakacaktı. "Sende bu yarayı açan hançerde zehir vardı. Geceaçan."

Zarrah zehirden pek anlamazdı ama o bile geceaçanı duymuştu. Kökeni Amarid'e dayanıyordu, oldukça pahalıydı. Etkisini yavaş gösterir, doğru tedavi edilmezse her defasında ölümcül olurdu.

"Seni kim bıçakladı?" diye sordu Keris. "Yarayı kimin silahı açtı?"

"Bence biliyorsun."

"Otis." Keris çenesini sıktı. "Öleceğini biliyordu, buna rağmen hiçbir şey söylemedi."

Diğer prensin, o gece sahildeki çatışmada onu yaraladığını fark etmemiş olması muhtemeldi. Hava karanlıktı, üstelik her şey çok hızlı gelişmişti. Ancak içinden bir ses farkında olduğunu söylüyordu.

Keris yavaşça verdiği nefesin ardından sandalyesine oturup dirseklerini dizlerine koydu. Gömleğinin kollarını kıvırdığından kolları ortaya çıkmıştı, Zarrah'ı izlerken kasları geriliyordu. Odanın loş ışığında Zarrah gözlerinin rengini seçemiyordu ve saçını toplayınca yeniden seviştiği o isimsiz Maridrinalı olmuştu. O sırada bakışları adamın ceketini astığı diğer sandalyeye kaydı, ceketin üzerindeki altın işlemelerden şık mavi kumaşı görünmüyordu bile, böylece bir kez daha Veliant prensi olmuştu. "Amacın nedir?" diye sordu Zarrah.

"Amacım her zamankiyle aynı," diye yanıtladı. "Kaçmana

yardım etmek. Üstelik sen iyileşirken sanırım bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu buldum."

Zarrah'ın yüreği ağzına geldi ama belli etmedi. "Neden böyle bir tehlikeye atılasın ki?"

"Ben..." Keris duraksayıp sertçe başını salladı. "Seni önemsiyorum, Valcotta. Üstelik fark ettiğinden bile çok." Kederli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "İsmim yüzünden, babamın olduğu kişi yüzünden değer verdiğim herkes eninde sonunda ölüyor. Senin de onların arasına katılmanı reddediyorum. Rüyalarım zaten yeterince korkulu."

Gerçek olduğunu söylemişti. Bayılmadan önce arabada geçen anlar ateş ve acıyla bulanıktı ancak bunu unutmamıştı. Bu anının ardından diğerleri de geldi. Eline bir hançer verişi, hançeri boğazına dayaması için yardım etmesi. Mantığı Zarrah'a bir Veliant prensinin vatanına ihanet ettiğine, babasına karşı çalıştığına inanmanın delilik olduğunu söylüyordu. İçgüdüleri ise Keris'in tam olarak bunu yaptığını söylüyordu.

"Kimi öldürdü?" diye sorarken buldu kendini. Cevabı duymak isteyenin mantığı değil, kalbi olduğunu biliyordu.

Keris çenesini sıktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Maridrina, Harendell ve Ithicana arasındaki On Beş Yıl Antlaşması ben daha çocukken imzalandı. Çok geçmeden babamın askerleri belli bir yaşa gelen tüm kızları haremden aldılar ama nereye götürüldüklerine dair hiçbir açıklama yapmadılar. Ne amaçla götürüldüklerini de söylemediler. Annem hariç bütün kadınlar bunu kabullendi. Kız kardeşimi kurtarmak için arkasından gitmeye yeltendiğinde yakalandı. Babam kendine karşı gelenleri hangi kaderin beklediğini göstermek için benim ve bütün haremin önünde annemi boğarak öldürdü. Ona yardım etmeye çalıştığımda adamlarına beni tutmalarını emretti. Ardından çürümesini izlemek zorunda kalmamız için cesedini haftalarca haremin bahçesinde bıraktı."

Zarrah'ın nefesi kesildi, göğsü dehşetle doldu çünkü o kokuyu tanıyordu. Annesinin bedeninin kararıp çürümesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sineklerin üşüşüp akbabaların tepesinde daireler çizmesini izlemenin nasıl hissettirdiğini.

"Kız kardeşim Lara, on beş yıl sonra Kızıl Çöl'den kurtuldu ve Ithicana'ya gönderildi. O krallıkta neler yaptığı düşünülürse, babamın tanıdığım o tatlı küçük kızı öldürüp yerine kendine benzeyen bir yaratık yarattığını söylemek yalan olmaz. Bir canavar yarattı. Ardında düşmanlarının cesetlerini bırakan bir kraliçe."

Zarrah'ın tüyleri diken diken oldu, bu hikâyeye dair bir şeyler göğsüne rahatsız bir hissin yerleşmesine neden olmuştu.

"Bana güvenmek için bir sebebin olmadığını biliyorum, Valcotta. Hiç değilse babamdan en az senin kadar nefret ettiğim gerçeğiyle teselli bulabilirsin."

Ona inanmamalıydı. Güvenmemeliydi. Buna rağmen içgüdüleri, onun bu konuda dürüst olduğunu söylüyordu.

Keris ayağa kalkıp Zarrah'ın bağlarını çözerek şaşkınlıktan ağzını açık bıraktı. Zarrah doğrulup otururken Keris ona hançerini uzattı. "Pencerenin altında bir ahır var," dedi. "Ahıra tırmanıp domuz ağılına geçtikten sonra yandaki binaya atlayarak sokağa inebilirsin. Ardından nereye istersen kaçmakta özgürsün."

Keris onu serbest bırakıyordu. Onu yalnızca serbest bırakmıyor, kaçış yolunu da tarif ediyordu.

"Kafamın arkasına beni bayıltacak kadar sertçe vur," dedi. "Böylece en kötü ihtimalle tekrar yakalanırsan, hâlâ sana yardım etmek için burada olurum."

Aradığı fırsat buydu işte. Buradan kaçıp Nerastis'teki halkına dönebilirdi. Gel gör ki Zarrah kendini tereddüt ederken buldu, kaybettiği onurunu geri kazanmanın tek yolunun kaçış olup olmadığını merak ediyordu.

Silas Veliant onun düşmanıydı. Annesini öldüren adamdı. İntikam almayı arzu ettiği tek kişiydi.

"Yakında gün doğacak, Valcotta," dedi Keris sessizce. "Hemen şimdi gitmelisin, yoksa fırsatı kaybedersin. Güneş doğduğu anda babamın Vencia'daki sarayına yolculuk edeceğiz. Oraya bir kere girdikten sonra kaçman imkânsız olacak."

Yalnızca şehrin içinde değil, Sıçan Kral'ın geçilmez sarayının içinde olacaktı. Halkı uzun zamandır bu fırsatı kolluyordu. Ke-

ris'in tutsağı olarak, Silas'a hayal ettiğinden bile daha çok yaklaşma şansı olurdu.

Belki de öldürecek kadar.

Zarrah ayağa kalkıp elindeki hançeri kabzası aşağıda kalacak şekilde çevirdiğinde, Keris'in alacağı darbeye hazırlanırken gerildiğini görebiliyordu.

Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.

Keris'e planı konusunda güvenebilir miydi? Babasından bu planın gerçekleşmesini sağlayacak kadar nefret ediyor muydu? Zarrah tereddütlüydü, düşünceleri kararsızlıkla birbirine girmişti ama sonra Keris başını kaldırıp ona baktı.

Adamın o *lanet* mavi gözlerini görmek Zarrah'ın azmini güçlendirdi.

Zarrah topukları üzerinde sallandı ve silahı elinden bırakıp gürültüyle yere düşmesine izin verdi. "Ben..." Dizlerini bükülmesi için serbest bırakıp gözlerini geriye yuvarlayarak yere yığıldı.

Keris küfrederek onu tutup yatağa geri taşırken Zarrah gözlerini kapalı, vücudunu hareketsiz tuttu.

"Majesteleri?" Kapının arkasından endişeli bir ses duyuldu. "İyi misiniz?"

"İyiyim," diye tersledi Keris. Zarrah onun öfkesini hissedebiliyordu. Telaşlıydı. "Bir şey düşürdüm."

Kapı kolu hareket etti ve Keris sessizce küfrederek onu tekrar yatağa bağlarken, Zarrah kendini nefes almaya zorladı.

"Majesteleri?" diye seslendi kapıdaki, ardından daha büyük bir telaşla tekrarladı. "Majesteleri, lütfen kapıyı açın."

"Sakin ol!"

Zarrah sürgünün çekilip kapının aralandığını, ardından ahşap zeminde ilerleyen çizmelerin sesini duydu.

"Bağışlayın, lordum," dedi adam. "Ancak Vencia'dakiler yanımızda bir mahkûmla şehre doğru yol aldığımızı haber almış ve güvenliğinizden emin olmak için bir asker birliği göndermişler. Gece geldiler, yolculuğunuzun geri kalanında size refakat etmek için bekliyorlar."

"Güneş daha doğmadı, üstelik mahkûmun bilinci hâlâ kapalı. Söyleyin beklesinler."

Muhafız boğazını temizledi. "Valcottalıların mahkûmu kurtarma girişiminde bulunacağından endişe ediliyor, lordum. Artık oyalanmasak iyi olur. Mahkûmu arabaya taşımak için sedye bulacağım."

Gergin bir sessizlik oluştu.

Zarrah nefesini tutarken Keris karşı çıkacak mı diye merak ediyordu. Acaba ona kaçmak için başka bir şans tanımak uğruna, yolculuğu ertelemenin başka bir yolunu mu bulacaktı? Bunu yaparsa, Zarrah'ın kafasında yeni oluşan plana engel olurdu.

"Ekselansları en kısa zamanda şehre varmanız için haber yollamış," diye ekledi adam. Keris, "O halde sanırım gitsek iyi olur. Sedyeyi ayarlayın," diye yanıtlayınca Zarrah gülümsememek için kendini zor tuttu.

Onu arabaya taşıyıp koltuğa yerleştirirlerken Zarrah gözlerini açmadı, Keris yanına oturduğunda burnuna adamın baharatlı kokusu doldu. Ardından şaklayan bir kırbaç sesiyle araba ileri atıldı ve atlar çok geçmeden dörtnala kuzeye doğru yol almaya başladı.

Vencia'ya doğru.

Düşmanının sarayına doğru.

Bir kez içeri girmeyi başardığında Zarrah, Silas Veliant'ın kalbini söküp alacaktı.

37
KERIS

İşler nasıl böyle korkunç şekilde kontrolden çıkmıştı?

Keris başparmağının tırnağını ısırarak pencereden dışarıya baktı ancak arnavutkaldırımı yollarda sekerek ilerleyen arabada babasının sarayına yaklaşırken, Vencia sokaklarının iki yanındaki evleri ve işletmeleri görmüyordu.

Valcotta bitkinlikle arabanın kenarına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Yanakları zehrin etkisiyle hâlâ içe çökmüş haldeydi.

O kadar hasta olduktan sonra kaçabilecek fiziksel gücü toplamasını beklemek mantıksızdı ama kollarına yığılıp kalışı, Keris'in üzerinde şok etkisi yaratmıştı. Onun hep yenilmez hissettiren bir yanı vardı, öyle ki ölüm döşeğinde bile eline hançer alıp dövüşmeye hazırdı. Yolculuğun geri kalanı boyunca uyuyakalmış olmasaydı, Keris bayılmasının gerçek olup olmadığından şüphe edecekti.

Sarayın kapılarından geçerken Keris'in sırtından aşağı terler damlamaya başlamış, kalbinin sakin atışları gittikçe sesi duyulabilir bir hale gelmişti. Araba sarsılarak durunca Zarrah doğrulup oturmak zorunda kalmıştı.

"Geldik." Aklından geçenlere dair fikir edinebilmek için yüzünü inceledi ama Zarrah sertçe başını sallamakla yetinip ardından omuzlarını dikleştirdi. Keris eline bir silah alıp onu kaçırmaya çalışmamak için kendini zor tutuyordu. Ancak silah kullanabilecekleri zaman geçmişti, artık başka bir kaçış yolu bulana kadar onu hayatta tutmak için zekâsına güvenmeliydi.

Biri kapıyı açtığında Keris kalbinin gümbürtülü atışlarıyla arabadan indi. Askerlerden biri Zarrah'ın bağlı bileklerini yakalamak için uzansa da Zarrah elinden kurtularak arabadan çenesi dik bir şekilde çıktı. Üzerindeki sert yün elbiseye, kirli ve karmakarışık saçlarına rağmen bir mahkûm değil, bir imparatoriçe gibi görünüyordu.

Seni buradan çıkaracağım, diye sessizce ona söz verdi. *Ne pahasına olursa olsun.*

Keris kirli ellerini temizlemesi için havlu uzatan hizmetkâra dönerek, "Kendisi burada mı?" diye sordu. Kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bu sarayda, yalnızca tek bir kişi önemliydi.

"Evet, Majesteleri." Hizmetkâr kirli havluyu aldı. "Kendileri çalışma odasında. Geldiğinizi haber vereceğim, yanınızda getirdiğiniz..." Gözlerini Valcotta'ya çevirince yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Mahkûm mu?" Hizmetkâr daha aşağılayıcı bir kelime bulamadan Keris araya girdi. "Gerek yok. Doğrudan yanına gideceğim."

Keris daha kıpırdayamadan gürültülü, korku dolu bir çığlık duyuldu.

Çığlık, sarayın iç avlusundan gelmişti. Teyzelerinin ve küçük kardeşlerinin yaşadığı kısımdan.

Keris huzursuzlanarak askerlere Valcotta'yı getirmeleri için işaret verdi ve ahır avlusundan geçip iç surların kapısına doğru ilerledi. Avluya yaklaşınca dizlerinin üzerine çökmüş, bilekleri bağlanmış ve başlarına çuval geçirilmiş iki figür dikkatini çekti. "Kim bunlar?"

Figürlerin başında bekleyen muhafızlar aralarında bakıştıktan sonra içlerinden biri isteksizce cevapladı. "Ithicanalı mahkûmlar,

Majesteleri. Serin'in..." Adam duraksadığında, Keris'in boğazından acı bir tat yükseldi. Tanrım, o yaratıktan nefret ediyordu.

"Babam, Saksağan'ın oyuncaklarıyla avluda oynadığından haberdar mı?" Soru ağzından çıkar çıkmaz, elini adama doğru sallayarak yanıt vermesini engelledi. "Boş ver. Elbette biliyordur."

Askerler hızlıca üzerini aradıktan sonra kapıyı ardına kadar açtı. Keris iç avluya geçti, burnuna çiçeklerin ve sisli çeşmelerin kokusu dolarken Serin'in başına çuval geçirilmiş kadının elindeki tırnakları söktüğünü gördü, önlerinde tanımadığı bir adam sandalyeye zincirlenmişti.

Bu ne delilikti böyle?

"Eranahl'a nasıl sızarız?" Serin'in sorusu Keris'in kulağına ulaştı. "Hiçbir şey söylemiyor musun? Bakalım Lara parmaklarını kaybetmeye dayanabilecek mi?"

"Lanet kapıyı sökün!" diye bağırdı zincirli adam. Keris müdahale etmemek için kendini zor tuttu.

Bütün bunlar babasının emriyle oluyordu, yani durdurmaya gücü yetmezdi. Bunu denemenin Valcotta'nın hayatını tehlikeye atacak sonuçları olurdu.

"Bunu nasıl başaracağız?" Serin eline başka bir alet aldığında, zincirli adam dizlerinin üzerine çöktü.

"*Lütfen.*" Adamın sesindeki çaresizlik Keris'in kalbini sızlattı. Ne de olsa bunlar, Serin'in başının altından çıkabilecek dehşetin en azıydı. Adam sadistlerin en iyisiydi.

"Bir strateji, Aren," diye tısladı Saksağan. "Bize bir strateji verirsen bütün bunlar sona erer."

Aren. Ithicana Kralı.

Keris o anda gerçeklerin farkına varmıştı ancak tepki vermeye fırsat bulamadan işkence gören kadın onu tutan muhafızların elinden kurtuldu. Kendini Ithicana Kralı'nın önüne atıp bağlı elleriyle uzanarak başındaki çuvalı çıkardı.

Kadının yüzünü görünce Ithicana Kralı hayretle gözlerini açtı, çok geçmeden bakışları dehşete dönüştü. Anlaşılan beklediği kişi değildi ama kesinlikle tanıdığı biriydi.

"Aptallar." Serin muhafızlara tısladı. "Kızı getirin!"

Adamları yavaşça yaklaştı, kral zincirli olmasına ve sayıca üstün olmalarına rağmen gözlerinde ihtiyatlı bir bakış vardı. Ithicanalının yüzünden kararlı bir ifade geçtiğinde Keris bu tereddüdün onlara pahalıya mal olacağını anladı çünkü kralın, genç kadının daha fazla acı çekmesine izin vermeye niyeti yoktu. Serin de bunu fark ederek, "Durdurun onu!" diye bağırdı.

Artık çok geçti.

Ithicana Kralı kaslı kollarını ani bir hareketle çevirerek kadının boynunu kırdı, çatırtı duyulabilecek kadar yüksekti. Tıpkı hemen yanında duran Zarrah'ın hafifçe nefes verdiğini duyabildiği gibiydi.

Merhametli davranmıştı. İşte bu yüzden yapmıştı. Ancak kralın gözlerindeki bakıştan, ruhuna ağır geldiği belliydi.

"Onu asın," diye emretti Serin. Keris ellerini yumruk yapmamak için bacaklarına bastırdı, kendini arkalarında kıpkırmızı izler bırakarak kadının cesedini duvara doğru sürükleyen askerleri izlemeye zorladı. Surdaki askerlerden biri aşağıya ip sarkıttı, ilmeği kadının boynuna geçirdiler ve üçü birlikte onu saçaklardan birine asılana kadar yukarı çekti. Ayaklarından damlayan kan yeşil çimenlere akıyordu. Keris bir baş dönmesiyle sarsıldı, bu manzara eski ve acı dolu anıları beraberinde getirmişti.

Sonra Serin, "Diğer iki tutsağı getirin," dedi.

Yeter artık. Bunu daha fazla izleyemezdi.

Keris kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ulu Tanrım, Serin! Bu tür işleri yapacak çukurların veya karanlık zindanların yok mu? Sırada ne var? Akşam yemeği masasında idam mı?" diye çıkıştı.

Onu gördüğünde istihbarat amirinin yüzünde beliren huzursuz ifade, Keris'in yoluna çıkan kan lekelerine basmamaya özen göstererek yaklaşmasına engel olmadı.

"Majesteleri." Serin gelişigüzel bir reverans yaptı. "Nerastis'te olmalıydınız."

Duyan da pisliğin Keris'in geleceğini bilmediğini sanırdı. Ayrıca yanında kimi getirdiğini. "Evet öyleydi. Eh, kendimize

büyük bir ödül yakaladık. Ona bizzat eşlik edip buraya tek parça halinde vardığından emin olmak istedim. Kırık şeyler değerini kaybediyor."

Serin'in bakışları Keris'i geçti, kalın gri kaşlarını heyecanla kaldırdı ve kusursuz bir şaşkınlık taklidi yaptı. "Kumandan Zarrah Anaphora, Valcotta İmparatoriçesi'nin yeğeni. Kendinizi aştınız, Majesteleri. Babanızın takdirini kazanmanız an meselesi."

"Bundan şüpheliyim."

Serin'in gözleri belli belirsiz bir onayla parladı. "Tutsağı getirdiğinize göre, sanıyorum ki en kısa zamanda Nerastis'e döneceksiniz."

Keris onu duymazdan gelerek saçını kulağının arkasına attı, dikkatini yerde diz çökmüş haldeki krala verdi. Uzun boylu ve iri bir adamdı, kollarındaki sert kaslar kıyafetlerinin altından bile belli oluyordu. Söylendiği kadar heybetli, rahatsız edici derecede yakışıklıydı. "Şu meşhur Ithicana Kralı bu mu? İtiraf etmeliyim ki beklediğim kadar dehşet verici biri değilmiş. Anlatıldığı gibi boynuzları olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı."

"*Eski* kral. Ithicana artık yok."

Keris surda asılı duran cesede baktı, bu gösteri Saksağan'ın anlattığından daha farklı bir gerçeği gözler önüne seriyordu. Hem Ithicana'nın hem de kralının ciddi bir sorun olmayı sürdürdüğünü gösteriyordu. Ancak Keris bu işe karışmayı göze alamazdı. "Benim hatam, siz devam edin."

Keris kuleye doğru ilerlemek için Ithicanalının etrafından dolandı ancak Valcotta'nın sesini duyunca durdu. Arkasını döndüğünde, Zarrah'ı kralın önünde diz çökmüş halde buldu.

"Üzgünüm, Majesteleri." Gözleri dökemediği yaşlarla parlıyordu. "Kaybettikleriniz için. Bu durumun oluşmasında oynadığım rol için. Bir gün size kendimi affettirebilmeyi diliyorum."

Neyden bahsediyordu böyle?

Valcotta daha fazlasını söyleyemeden askerlerden biri onu ayağa kaldırarak, "Dilemen gereken tek şey, Majestelerinin başını Vencia'nın kapılarına asmaktan vazgeçmesi olmalı, Valcotta pisliği!" diye tısladı.

Valcotta adamın yüzüne tükürdü ve adam tam ona vurmak için elini kaldırmıştı ki Keris, "Ödülüme vurmaya cüret eden son adamın akıbetini bu kadar çabuk mu unuttun?" diye azarladı.

Zarrah'dan bu şekilde bahsetmek onu iğrendiriyordu ama onu korumasının tek yolu korku salmaktı.

Asker bembeyaz kesilerek Zarrah'a, "İlerlemeye devam et," diye mırıldandı. Ancak Keris, ileride duran Serin'in tepkisine karşılık ilgiyle kaşını kaldırdığını fark etmişti. Üstelik Serin'in ilgisini çekmek, istediği son şeydi.

Rolünü oyna. Olmanı bekledikleri kişi ol. Bu düşünceyi kafasına kazıyan Keris kuleye doğru ilerlerken omzunun üzerinden seslenerek, "Dağınıklığını temizlemeyi unutma, Saksağan." dedi. Ardından içeri girerek asıl düşmanıyla yüzleşmeye hazırlandı.

@novaebook

38
ZARRAH

Ithicana Kralı'ndan çekerek uzaklaştırıldığında Zarrah'ın kalbi çılgınca atıyordu. İçi karmakarışık duygularla doluydu, ilk sırada suçluluk yer alıyordu.

İşgalden sonra Ithicana'da neler olduğunu biliyordu. Maridrinalıların orada yaptığı katliama dair söylentileri duymuştu. Zulme dair söylentiler duymak başkaydı ama kendi gözleriyle görmek çok daha başkaydı.

Keris'in arkasından bitmek bilmeyen basamakları tırmanıp kulenin tepesine doğru yol alırken suçlu yanı, *Senin de suçun var*, diye fısıldadı. *Saksağan'ın işkence ettiği o kız var ya? Hani az önce ölen? Kralın yüzündeki o bakış. Tüm bu acılarda senin de parmağın var.*

Zihni oradan uzaklaşarak Maridrina donanmasının kendi gemilerinin yanından geçerek Ithicana'ya saldırmaya gidişini izlediği anı hatırladı, yaptığı seçime anlam vermekte zorlanıyordu. Düşündükçe eğer benzer bir durumla şimdi karşılaşsaydı, çok daha farklı bir yolu seçeceğinden emindi. Bakışları Keris'e kay-

dığında, iyisiyle kötüsüyle adamı tanımanın onu değiştirdiğini düşündü.

Geçmişte yaptığı hataları yalnızca onuru için değil, kendisi için de telafi edecekti. Üstelik işe Silas Veliant'ı öldürerek başlayacaktı.

Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında Keris duraksayıp muhafızlardan birinin odaya girmesini bekledi. Diğer muhafız bariz bir nefretle gözlerini Zarrah'dan ayırmıyordu. Buraya geldiğinden beri karşılaştığı tüm Maridrinalılar için aynısı geçerliydi.

Muhafız tekrar dışarı çıktı. "Sizi huzuruna kabul edecek, Majesteleri."

"Mükemmel. Tüm o merdivenleri boşuna çıkmadığımı bilmek güzel." Muhafızlar üzerlerini aradıktan sonra Keris etraflarından dolanıp içeri girdiğinde kollarını tutan adam Zarrah'ı arkasından içeri itti.

Kulenin tepesi büyük oranda camla kapatılmıştı. Zarrah manzaranın etkileyici olduğuna emindi ama bakışlarını hızla hantal bir çalışma masasının ardında, dirseklerini sandalyesinin kollarına dayamış halde oturan ve Keris ile tıpatıp aynı azur mavisi gözleri olan adama çevirdi. Bu gözleri on yıldan uzun zamandır kâbuslarında görüyordu.

Maridrina Kralı Silas Veliant.

İçini yakıp kavuran, kör edici bir öfke kapladı. Bilekleri bağlı olmasına rağmen Zarrah kralın üzerine atlamamak için kendini zor tutuyordu. Tırnaklarıyla gözlerini çıkarmak, kalbini göğsünden söküp almak istiyordu. Ancak yalnızca tek bir şansı olacaktı ve bunu boşa harcamamalıydı.

"Keris." Silas'ın sesi boğuk ve son derece otoriterdi. "Nerastis'ten ayrılmana müsaade etmedim." Ardından bakışları Zarrah'a kaydı. "Sarayıma bir *Valcottalı* getirmene de. Derhal hesap ver."

Keris olduğu yerde kıpırdanarak omuzlarını oynatırken, Zarrah onun korkusunu hissedebiliyordu. "Haddimi aştığım için bağışlayın, Ekselansları. Ancak Nerastis'te kalıp mektubumun size ulaşmasını ve aynı şekilde sizin cevap vermenizi bekleseydim, Valcottalılar onu kurtarma girişiminde bulunarak saldırabilirdi."

"İşte bu yüzden esir almakla vakit kaybetmiyoruz." Kral parmaklarının uçlarını birleştirdi. "Artık uygulamamızın onları parçalara ayırıp mancınıkla Anriot'ın karşı tarafına fırlatmak olduğunu sanıyordum, gerçi itiraf etmeliyim ki şehri ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet, uygulamamız böyle. Eh, ben bunu dar görüşlü buluyorum."

"Dar görüşlü mü?" Kral gözlerini kısarak ona baktı.

"Eminim bilgin vardır ancak bu Kumandan Zarrah Anaphora. İmparatoriçe'nin yeğeni, Anriot'ın bize ait olan tarafında yakalandı."

"*Kumandan* Zarrah Anaphora demek." Kral bir kahkaha attı, duyan da Zarrah'ın askeri bir rütbeye sahip olmasının dünyanın en gülünç durumu olduğunu sanırdı. Zarrah saldırgan görünmemek için dişlerini sıktı çünkü onun korktuğuna inanması işine gelirdi. Boğazını keseceği ana kadar, savunmasız bir kadın olduğunu sanması daha iyiydi.

Silas ayağa kalkarak masanın etrafından dolandı. Ardından onları içeriye kadar takip eden muhafızlara eliyle çekilmelerini işaret etti. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, "Sen mi yakaladın, Keris?" diye ekledi.

"Tabii ki hayır. Yakalamam için devriyelerin seviyesine inmem gerekirdi, buna tahammül edemediğimi bilirsin. Otis onu Anriot'ın karşı tarafına geçmeye çalışırken yakaladı."

"Bizim yakamızda ne işi olduğunu merak etmedim değil. Sen nedenini biliyor musun?"

Keris başını salladı. Zarrah, gerçeği öğrenseydi babasının nasıl tepki vereceğini düşünmeden edemedi. "Anlatmayı reddediyor."

"Bırakalım bir de Serin konuşsun."

Zarrah'ın içine yerleşen korkuyu gizlemesi imkânsızdı, bu Silas'ı gülümsetti. Elini uzatarak Zarrah'ın çenesini tuttu ve düşünceli bakışlarla yüzünü inceledi. Adamın pis nefesinin kokusuyla irkildi, dokunuşu bile midesini bulandırıyordu. Ancak buna sonuna kadar değerdi çünkü artık avucunun içindeydi. Arkasını döndüğü anda adamın boynunu kırma şansını elde edebilirdi.

"Serin'in bu işe karışmamasını tercih ederim," dedi Keris. "Avluda yaptıklarına bakılacak olursa, onunla işi bittiğinde elimizde sadece yarım yamalak istihbarat ve dekora eklenecek yeni bir ceset kalacak."

"Korkarım surlar yalnızca Ithicanalılara özel, Aren'ın seyredebilmesi için ayrılmış durumda. Alelade insanları çürüsünler diye avluma astığımı düşünmesini istemem."

Keris irkildi ancak kendine gelerek tepkisini gizlemek için, "Onu neden öldürmüyorsun?" diye sordu.

Kral parmaklarını Zarrah'ın çenesinden çekerek başını salladı. "Bu seni ilgilendirmez. Belli ki bu kızı buraya getirmek için bir sebebin var. Aklından neler geçtiğini anlat."

Zarrah, Keris'in söyleyecekleri karşısında öfkeden titrememek için kendini nefes almaya zorladı.

"Valcottalılar, halkımızın bir kısmını Pyrinat'ta esir tutuyor. Onları serbest bırakmaları karşılığında kadını bırakmayı *teklif edebiliriz* ancak benim biraz daha... *İddialı* bir fikrim var."

Zarrah gerildi, yüreği ağzında bekliyordu.

"Öyle mi?" Kral ilgiyle kaşlarını çattığında pazarlığa alet edileceği düşüncesiyle Zarrah'ın midesi altüst oldu. Teyzesini taviz vermeye zorlamak için kullanılmanın düşüncesi bile korkunçtu.

Keris'in ona bir kaçış şansı tanıdığında verdiği güven sarsıldı, yerine başından beri onunla oyun oynadığı korkusu yerleşti. Ya amacı başından beri kendi emellerini gerçekleştirmekse ve Zarrah tersine inanmakla aptallık ettiyse?

Keris'in planlarının bir önemi yok, diye hatırlattı kendine. Önemli olan tek şey, bir yolunu bulup karşısında duran yaratığı öldürmekti.

Keris boğazını temizledi. "Ithicana teslim olmanın eşiğinde olsa bile..."

"Zaten teslim oldu," diye sertçe sözünü kesti Silas. "Geriye yalnızca onlardan kalan molozları temizlemek kaldı."

"Doğru ifade edemedim. Köprüyü ele geçirdiğimizden emin olsak bile, Valcotta ticareti engellediği sürece işimize yaramaz. Hatta bu noktada bize daha *pahalıya mal olduğu* bile söylenebilir."

Valcotta'ya da pahalıya mal oluyordu. Onlarca tüccar gemisini Fırtına Denizi'nin vahşi ve öngörülemez havasında kaybetmişlerdi ancak teyzesi köprüyü kullanmak için Silas Veliant'a bir kuruş vermektense ticareti tamamen durdurmayı yeğleyeceğini açıkça söylemişti.

"Önerim şu," diye devam etti Keris. "Maridrina ile Valcotta arasında bir ticaret anlaşması karşılığında Kumandan Anaphora'yı öne sürelim. Böylece bizim cebimize altın girer, onlar da vârislerini geri alırlar." Arkasını dönüp ona baktı. "Hayatta ve tek parça halinde."

Zarrah adamın ağzından çıkanı güçlükle duyabiliyordu, Silas arkasını ona döndüğünde kalbi hızla atmaya başladı. İşte beklediği fırsat buydu. Bağlı bileklerini Silas'ın boynuna geçirdiği anda her şey bitecekti.

Yapabilirsin. Bu işi bitirebilirsin.

Ancak Silas duraklayıp bakışlarını ona çevirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Anlamıştı.* Korkmadığını biliyordu, niyetinin farkındaydı. Zarrah'dan uzaklaşarak masasına otururken gözleri parlıyordu. "Hayatta ve tek parça halinde kalsın ki başımıza tekrar bela olsun."

Aceleci davranmayacaktı. Şimdi olmazdı, bu şekilde yapmayacaktı. Bu da daha iyi bir fırsat kollaması gerektiği anlamına geliyordu, yani bu fırsatı yakalayacak kadar uzun süre hayatta kalmalıydı.

Bu durumda, Keris'in planına uyum sağlamalıydı.

Keris babasının karşısındaki sandalyeye yayıldı. "Mükemmel bir çözüm olduğunu söylemedim ama onu öldürürsek, Valcottalılar'ı öfkelendirip bize saldırmak için kışkırtırız ki bu da ordumuzun büyük kısmı Ithicanalıları bastırmakla meşgul olduğu için işimize gelmez."

"Savaştan kaçınan bir strateji önermene neden hiç şaşırmadım dersin?"

"Savaştan kaçınmıyorum, baba. Sadece savaşı kaybetmemizi önlemeye çalışıyorum."

Silas uzun süre sessiz kalırken bakışlarından zihnindeki dü-

şünce çarklarının döndüğü belli oluyordu, ardından tek omzunu kaldırdı. "Şu planın işe yarayabilir, Keris. Kızı takas ederek kazanacaklarımın, onu idam ederek halkımızın takdirini kazanmaktan daha değerli olup olmadığına karar verirken onu burada tutacağım. Ancak sandıklarını açmaya zahmet etme, onu Vencia'ya getirme kararını affetsem de en kısa zamanda Nerastis'e *döneceksin.*"

Bu emir onu şaşırttıysa bile Keris belli etmedi. "Bu antlaşmanın müzakeresini benim yapmama müsaade edeceğinizi ummuştum, Majesteleri." Tereddütle durakladı. "İkimiz de askeri meselelerde uzman olmadığımı biliyoruz ancak ticari meseleler için aynısını söyleyemeyiz. İzin verin, size değerimi kanıtlayayım." Çenesini sıktı. "Lütfen."

Bunu söylemek ona zor gelmişti. Zarrah bunu görebiliyordu, babasının yüzündeki düşünceli ifadeye bakılacak olursa o da fark etmişti.

"Senden bunu beklemezdim, Keris," dedi kral uzun bir andan sonra. "Niyetlerine şüpheyle yaklaşmadan edemiyorum çünkü hep benimkiyle çakışıyor."

Keris hafifçe nefes verdikten sonra başını salladı. "Ancak öncekilerden farklı bir niyetim yok. Yaşamak istiyorum, bunu başarmak için de elimden geldiği kadarıyla takdirinizi kazanmalıyım."

Sessizlik gittikçe uzuyordu, kralın Keris'in isteğini değerlendirmesini izlerken Zarrah'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Eğer oğlunu gönderirse, Zarrah hayatta kalma şansının olmadığını biliyordu. Ona karşı çıkacak bir Keris olmadan, Silas gururunu koruyacak yolu seçerdi ve Zarrah'ın eline onu öldürme fırsatı geçmezdi. Ancak Keris ona zaman kazandırırsa...

"Çabalarının biraz olsun değer katacağını düşündüğüm sürece kalabilirsin," diye nihayet yanıtladı Silas. "Ancak başarısız olursan..."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, baba."

Kral karşılık vermek yerine Zarrah'a dönerek dilini altdudağında gezdirdi. "Sana gelince, *Kumandan.* Şimdilik sana misafir-

perverlik göstereceğim ama kaçmaya yeltenecek olursan başını gövdenden ayıracağımdan şüphen olmasın." Gülümsedi. "Tıpkı annene yaptığım gibi."

Mantığı alevlere teslim oldu, sağduyusu yanıp kül oldu. Zarrah'ın etrafındaki dünya parlak bir ateşe teslim olup damarlarındaki kan kulaklarında uğuldarken göğsünden bir çığlık yükseldi. Ellerini yumruk yaptı, tepeden tırnağa her yanı saldırmak istiyordu. Adamın gözlerini oyup dilini kesmek, ardından onu lime lime doğramak istiyordu. Ancak el ve ayak bilekleri bağlıydı, üstelik dışarıdaki muhafızlar yalnızca birkaç adım ötedeydi.

Sadece tek bir şansın olacak.

Zarrah derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalışırken, Silas ona kahkahalarla gülüyordu. Kâbuslarında duyduğu kahkahanın aynısıydı.

Onu buraya getiren kahkaha.

Silas ayağa kalktı. "Onun ölümüyle özellikle gurur duyuyorum. Şimdi müsaadenizle, gidip görüşmem gereken başka bir mahkûm var."

@novaebook

39
KERIS

Onun ölümüyle özellikle gurur duyuyorum.

Valcotta'yı odadan çıkarırken Keris'in içi öfkeyle kaynıyordu, babasının ithamlarına daha fazla maruz kalırsa sonuçlarına aldırmadan onu öldürmeye çalışacağını biliyordu.

Ya o yapacaktı ya da Keris sadist pisliği kendi elleriyle öldürecekti.

Valcotta'yla göz göze gelmekten kaçınarak kapının dışında bekleyen muhafızlara, "Onu getirin," diye hırladı. Ardından merdivenlerden ikinci kata inip kuleyi iç avludaki diğer binalara bağlayan kapalı geçitlerden birine saptı. Geçitten geçerken gözleri surdan asılan üç cesede takıldı, kargalar etraflarında daireler çizmeye başlamıştı bile.

Aren Kertell sandalyesine zincirli bir halde oturuyor, yüzünde duygularını gizleyen anlaşılmaz bir ifadeyle cesetleri izliyordu. Serin ortalıkta yoktu. Saksağan, tutsak kraldan öğrendiklerini Keris'in babasıyla paylaşmak için oradan ayrılmış olmalıydı. Çok geçmeden cesetler kokmaya başlayacak, üzerine sinekler

üşüşecek ve kargalar etlerini didiklemeye başlayacaktı. Hafızasında canlanan anılarıyla gerçekler birbirine karışınca Keris'in başı döndü.

Keris aklını toplayabilmek için başını sallayarak harem dairesine girdi. Koridorlar boş olmasına rağmen kadınların sohbeti, çocukların bağrışmaları ve bebek ağlamaları duyulabiliyordu. Valcotta'nın koluna giren Keris, "Ana saraya dönün," dedi askerlere. "Burası sizin görebileceğiniz bir yer değil."

Söylediklerine itaat edip etmediklerini görmek için beklemeden, Valcotta'yı arkasından çekip kapıyı çarparak kapattı.

Valcotta eğimli koridorun iki yanına sıralanmış kapalı kapılara bakarken soğuk bir ses tonuyla, "Burası neresi?" diye sordu.

"Harem." Keris'in sesi beklediğinden daha sert çıkmıştı, teyzesiyle az sonra yapmak zorunda olduğu konuşma yüzünden hissettiği endişe, en az babasıyla yaptığı konuşmanın hissettirdiği endişe kadar kötüydü. "Erkeklerin buraya girmesi yasaktır."

Valcotta tek kaşını kaldırıp ona bakınca Keris iç çekti. "Tabii ki ben bu yasaktan muafım. Yani ailemden olmayan erkekler giremez."

Valcotta'nın gözleri parladı. "Yani muhafız yok mu?"

Ona endişe dolu uzun bir bakış atarak, "Var," dedi. Cevabının kanıtı eğimli koridorun sonuna ulaştıklarında karşılarına çıktı. Bahsettiği muhafızlardan ikisi, kapalı bir kapının önünde bekliyordu. "Ama bazı aletleri yok, anlarsın ya."

Zarrah şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı ancak Keris ağır ahşap kapıyı sertçe tıklatınca bir şey söyleyemedi. Kısa bir süre sonra kapı ardına kadar açıldı ve pürüzsüz bembeyaz teni, neredeyse beyaz görünecek kadar açık sarı saçlarıyla olağanüstü güzellikte bir kadın ortaya çıktı.

Lestara, Harendell'in güneyindeki ufak ülkelerden birinin kralının kızıydı, Keris'in üvey kız kardeşlerinden birine karşılık gelin olarak getirilmişti. Aralarında birkaç yaş fark olmasına rağmen kızın Keris'e günün birinde yalayıp yutmak istediği bir yemekmiş gibi bakma alışkanlığı olduğundan, "Günaydın, *teyze*," dedi.

Lestara onu karşısında görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve eğilerek reverans yaptı. "Majesteleri! Vencia'da olduğunuzdan haberimiz yoktu." Ardından bakışları Zarrah'a doğru döndü, yüzündeki neşeli ifade yerini öfkeye bıraktı. Maridrina'da bir seneden az vakit geçirmesine rağmen, haremin önyargılarını şimdiden benimsemişti. "Evimize neden bir *Valcottalı* getirdin?"

Valcottalı kelimesini neredeyse Keris'in *solucan* demesi gibi söylemişti. Bu yüzden sırf kadını kışkırtmak için, "Nihayet evlenmeye karar verdim," dedi.

Lestara'nın kehribar rengi gözleri irileşti ancak yaşlı bir kadın, "Seninle alay ediyor, kızım. Bir Valcottalıyla evlenecek hayalar Keris'te bile yok çünkü böyle bir şey yaparsa bizzat keseceğimi biliyor," diye araya girince esprinin etkisi geçti.

"Bunlar ne korkunç sözler, Coralyn Teyze." Valcotta'yı odanın içine doğru çekiştirdi. "Hayalarıma ne kadar bağlı olduğumu bilirsin."

Kraliyet haremini yöneten kadın alayla gülüp buharı tüten çayından koca bir yudum alarak, onu tepeden tırnağa süzdü. Annesi öldürüldükten sonra Keris'i, Coralyn büyütmüştü. Babası rekabetten hoşlanmadığı için söz konusu kendi oğulları bile olsa sarayda kalamazdı. Keris bu dört duvar arasında yaşayamayacak kadar büyüdükten sonra bile Coralyn mektuplar yazmış, sık sık ziyaretine giderek onunla ilişkisini yakın tutmuştu. Yetişme çağlarında sıklıkla babasıyla Keris'e arabuluculuk etmişti ve her ne kadar gerçekleştirememiş olsa bile Harendell'de üniversite okuması için onun adına canla başla mücadele etmişti. Felsefeyle uğraşacak vakti olduğundan değildi, Maridrina'da kalırsa Keris'in sonunun ölüm olacağını biliyordu.

"Mantıklı bir açıklaman olsa iyi olur, oğlum. Üstelik açıklamanın kızın güzel yüzüyle ilgisi olmasa daha *iyi* olur."

"Onu Otis yakaladı, ben değil, yani haşlayacak birini arıyorsan onu haşla. Ben yalnızca değerini fark ettim ve bundan yararlanmaya karar verdim."

"Öyle mi?" Coralyn kollarını birleştirdi. "Açıklamak ister misin, yoksa burada durup ukalalık mı edeceksin?"

"Bu, Zarrah Anaphora. O..." Odadaki bütün kadınlar ayaklanıp yüzlerinde ciddi bir ifadeyle ona baktılar. Uzaktan bakınca harem yumuşak ve medeni görünebilirdi ama Keris bunun doğru olmadığını biliyordu. Üstlerine gelindiğinde neler yapabileceklerini biliyordu.

"Onu öldüremezsiniz." Zarrah ile diğer kadınların arasına girdi. "Onu pazarlık için kullanıp imparatoriçeyle ticaret anlaşması yapacağım. Korkarım bunun için hayatta kalması gerekiyor, bu yüzden kendinize hâkim olun."

Coralyn tek kaşını kaldırdı. "Bazen akıllı davranmaya o kadar odaklanıyorsun ki yaptıklarının akıllıca olup olmadığını düşünmüyorsun, evlat. Haremin oğullarının kaçını Valcottalıların öldürdüğünden haberin var mı? Bu kadın bizzat senin kardeşini öldürdü."

Keris yüzünü ekşitti. "Rask'ın bir aptal ve sadist olduğunu sen söyledin, teyze. Şimdi onun ölümünün yasını tutuyormuş gibi davranma."

Coralyn ağzını açıp cevap veremeden Zarrah, "Onu ben öldürmedim. Savaş meydanında onunla kılıç kılıca çarpıştım. Kader onun yerine benim canımı bağışladığında, elinde kılıcıyla ismimi lanetleyerek öldü."

Odaya bir sessizlik çöktü. Keris dişlerini sıkarak kadınların öfkesini Zarrah'a ve ardından kendisine kusmalarını bekledi.

Ancak Coralyn yalnızca omuz silkmekle yetindi. "Elinde kılıcıyla ölmesi, erkekliğiyle ölmesinden daha iyidir. Yıllar içinde birkaç oğlumuzu genelevlerde kaybettik, herkes için gerçekten utanç vericiydi."

Zarrah usulca güldü, sesini duymak Keris'in tenini diken diken etti. Gülüşünü son duyduğunda çırılçıplak halde kollarında yatıyordu. Kim olduğunu öğrenmeden önceydi. Bu hisse aldırmamaya çalıştı. "Rask'ı bir kenara bırakacak olursak, ailemiz ve onun ailesi arasındaki husumetin gayet farkındayım. Ancak hazinemiz boşalıyor, alıştığınız lüks yaşamı sürdürmek istiyorsanız, köprüye Valcotta geliri getirmeliyiz."

"Bu işten hiç hoşlanmadım, Keris. Tavuk kümesine bir tilki soktun."

"Hoşuna gitmesi gerekmiyor. Yalnızca ona bir oda verip unvanına uygun şekilde rahat etmesini sağla. O bir tilki olsa bile, sen ve haremin kızları savunmasız tavukmuşsunuz gibi davranmayın çünkü öyle olmadığınızı biliyorum."

Teyzesi belli belirsiz bir ses çıkardıktan sonra çayından bir yudum aldı. "İyi. Ancak bunu kendi istediğim gibi yaparım, Keris. Benim kurallarımla. Anlaşıldı mı?"

"Başka türlüsünü beklemezdim zaten."

Teyzesinin bakışı ona bir an bile inanmadığını belli ediyordu. Zarrah'ın kolunu tutarak kadınlara başıyla selam verip kapıya yöneldi. "Onu hangi odaya koymamı istersin?"

"Koridorun sonundaki odanın penceresinde parmaklıklar var. Üstelik kapısı güvenli. Orası olur." Coralyn bir an duraklayıp Zarrah'ı süzdü. "Üstüne başına daha düzgün kıyafetler bulurum."

"Mükemmel." Keris kapıya doğru ilerlediği sırada Coralyn şaşırtıcı bir güçle koluna yapışınca durdu.

"Bedeli konuşmadan hiçbir yere gidemezsin, Keris." Bir hizmetkâra işaret ederek Zarrah'ın kıyafetlerine dair talimatlarını sıraladı, ardından kapıyı açıp dışarıda bekleyen iki muhafıza, "Mahkûmu koridorun sonundaki odaya götürün, ayrıca güvenliği kontrol etmek için oraya gelene kadar yanında kalın," diye homurdandı.

Muhafızlar sesini çıkarmadı, Coralyn'e karşı çıkmamaları gerektiğini biliyorlardı. Biri Zarrah'ın kolundan tutup onu dışarı çıkardığında hizmetkâr da peşlerinden gitti.

"Otur," dedi Coralyn. "Bizimle çay iç."

Haremin ondan ne istediği konusunda hem rahatsız olmuş hem de merakına hâkim olamamıştı. Keris teyzesinin sözünü ikiletmedi, Lestara'nın ona uzattığı buharı tüten fincandan bir yudum alarak kadınların karşısına yerleşmesini bekledi. Babasının neredeyse elli eşi vardı ancak şu anda yalnızca on ikisi odada bekliyor, gayrı resmi kraliçelerine hizmet ediyorlardı. Babasının bütün eşleri içerisinde en çok Coralyn'den nefret ettiğinden bahsetmiyordu bile. Ona hep *işgüzar, sivri dilli yaşlı cadı,* derdi ama Silas Veliant bile haremin düzenini karşısına alacak kadar aptal değildi.

"Sarayda başka bir mahkûm daha olduğunu fark etmiş olmalısın," dedi teyzesi nihayet. "Ithicana Kralı Aren Kertell."

"Artık kral değilmiş, diye duydum," dedi Keris.

Coralyn tek kaşını kaldırınca Keris, "Serin'in avludaki gösterisinin bir kısmına şahit oldum. Eğer soracağın buysa, elimden bir şey gelmez. Babam haremin şikâyetlerine benimkinden daha çok kulak verir."

"Farkındayım." Teyzesi çayını yudumladı. "Silas hepimizin Aren'la konuşmasını yasakladı, tabii senin böyle bir kısıtlaman yok. Ondan bazı bilgiler edinmeyi umuyoruz."

Keris uzun bir an için ona baktı. "Lara hakkında mı diyorsun?"

"Evet. Ayrıca diğer kız kardeşlerin hakkında da."

Babası Lara ile üvey kız kardeşlerini hiçbir açıklama yapmadan götürdüğünde, Keris dokuz yaşındaydı. Beş ve altı yaşları arasındaki tüm kız çocukları haremden götürülmüş, babasının geçen sene çöle yaptığı ziyaretten sonra Vencia'dan dönene kadar akıbetleri gizli kalmıştı. Götürdüğü kızlardan birini yanında getirmişti.

Lara'yı.

Lara hızla bir gemiye binip Ithicana'ya doğru yola çıkmıştı. Onun kaderinde Ithicana, Maridrina ve Harendell arasındaki On Beş Yıl Antlaşması'nın Maridrina'ya düşen kısmını yerine getirerek gelin olmak vardı. Güney Kalesi'ndeki düğün töreninden sonra eve dönen babası, Lara ve kardeşlerini Valcottalı suikastçılardan korumak için Kızıl Çöl'de gizli bir yerleşkede tuttuğunu anlatmıştı. Onlara uygun evlilikler ayarlanana kadar diğerlerinin çölde kalmaya devam edeceğini söylemişti.

Bunların hepsi yalandı. Gerçekler, babası Lara'nın aklına gelen bir plan sayesinde Ithicana'yı işgal edene kadar ortaya çıkmamıştı. Görünüşe bakılırsa kız kardeşi bizzat Serin tarafından yetiştirilen bir casustu. Üstelik ölümcül bir casustu. "Lara ya öldü ya da bir hayalet gibi rüzgâra karıştı. Diğer kardeşlerimse hâlâ gizli yerleşkede..."

"Gerçekten oradalarsa, Serin onları neden avlıyor?" diye araya girdi Coralyn. "Peki, Lara'yı neden avlıyor?"

Keris çenesini sıktı. *Yarım kalmış işler.* Babası ileride ona sorun çıkarabilecek kimseyi hayatta bırakmaktan hoşlanmazdı. Eğer öyleyse babası, bedeli ne olursa olsun emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiren fanatikler olarak yetiştirdiği genç kadınlardan neden şüphe ediyordu? "Aren, Lara'nın nerede olduğunu bilseydi onu seve seve ele vermez miydi?"

"Muhtemelen verirdi, tabii ona âşık olmasaydı."

Keris burnundan soluyarak güldü. "Belki bir zamanlar öyleydi ama Lara onu sırtından bıçakladı. Hem Aren'a hem Ithicana'ya ihanet ederek tahtına, özgürlüğüne ve sayısız vatandaşının canına mal oldu." Keris'in gözünün önüne Raina'nın gözlerindeki ışığın söndüğü an geldi. Kılıcı tutan kişi Lara olmasa bile, Raina'nın ölümünde parmağı vardı. "Onu hâlâ önemsemesi için gerçek bir aptal olması gerekir."

"Farkındayım, Keris. Gel gör ki avlumda gerçekleşen korkunç sorgulama sırasında Serin, Aren'ı işkence ettiği kızın Lara olduğuna ikna etti. Kral, Lara'nın canını bağışlamaları için yalvardı."

Yalvardı demek hafif kaçardı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, *Lanet olası kapıyı sökün*, diye bağıran Aren'ın o hali gözlerinin önüne gelince, Keris kaşlarını çattı. "Durum buysa, Lara'nın yerini ne sana ne bana ne de bir başkasına söyler. Bize güvenmesi için hiçbir sebebi yok."

"Öyleyse güvenini kazanmanın bir yolunu bul ki haremin kaçırılan kızları hakkında ne bildiğini öğrenelim," dedi Coralyn. "Valcottalıya misafirperver davranmamızın bedeli bu."

Eğer babası ya da Serin onu Ithicana Kralı'nı sıkıştırırken yakalarsa, bu Keris için hiç iyi olmazdı. Diğer yandan Keris, imparatoriçeyle yapacağı pazarlığa, Valcotta'yı serbest bırakmaya odaklanmalıydı. Ne yazık ki kurallarına uyulmadığında haremin tehlikeli olabileceğinin farkındaydı ve bedeli ödemezse, Valcotta'nın *garip* bir kaza sonucu hayatını kaybetmesi işten bile değildi. "Peki, ancak bunu başarmak kolay olmayacak. Hatta imkânsız bile olabilir."

Coralyn masanın karşısına uzanıp yanağını okşadı. "Sen her

zaman Saksağan'dan daha zeki oldun, Keris. Başarılı olacağına dair inancım tam."

"Bunu duyduğuma sevindim." Keris ayağa kalktı. "Valcottalı'ma iyi bakın." Bununla birlikte bir yanıt vermesini beklemeden odadan çıktı.

Artık müzakerelere başlamalıydı.

@novaebook

40

ZARRAH

Dünyanın en lüks odasını verseler bile penceresinde parmaklıklar, kapısında kilit olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

Burası bir hapishaneydi.

Üstelik onun gibi insanlar için değil, Maridrina Kralı'nın eşleri için yapılmış bir hapishane olduğu gözünden kaçmamıştı. Genç kızlar, onlara damızlık kısrak gibi davranacak yaşlı bir canavarla evlenme düşüncesine hiç sıcak bakmıyordu anlaşılan. Düşüncesi bile Zarrah'ın midesini kaldırmaya yetiyordu, Silas'ı kılıçtan geçirdikten sonra intikamını alacağı kişilerin listesine onları da ekledi.

Arkasından gelen buz gibi bir ses Zarrah'ın düşüncelerini böldü. "Kendimi açıkça ifade etmeme izin ver, *Zarrah:* burası benim evim. Sana verdiğim kıyafetleri giyeceksin. Kendine benim uygun bulduğum şekilde çekidüzen vereceksin. Seninle konuşan biri olmadıkça konuşmayacaksın. Ayrıca bu evin tek bir üyesine bile zarar vermeyecek, parmağının ucunu sürmeyeceksin."

Zarrah döndüğünde kralın Coralyn denen eşini arkasında

dururken buldu, biraz gerisinde iki muhafız vardı. Muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı, kehribar renginde heybetli bir elbise giymişti. Saçları muntazam şekilde toplanmıştı ve parmaklarına, kollarına, kulaklarına hatta boynuna Vencia'nın pahalı evlerinden birini almaya yetecek değerde mücevher takmıştı.

"Bu şartlarıma herhangi bir şekilde karşı çıkacak olursan seni öldürtürüm. Silas ya da Keris'in ne söylediği umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

Zarrah'ın zihnine binlerce karşılık geldi. *O iki ahmak kılını kıpırdatmaya bile fırsat bulamadan seni öldürebilirim, yaşlı Maridrinalı cadı.* Aklına gelenlerin en önceliklisi buydu ancak hafifçe başını sallamakla yetindi. Eğer amacına ulaşmak için harem eşlerinin arzularına hizmet etmesi gerekiyorsa, öyle yapacaktı.

"Sen sadece bir Valcottalı ve Valcotta kraliyet ailesinin üyesi değilsin, aynı zamanda oğullarımızdan en az birinin ölümünden sorumlu bir askersin. Üstelik dolaylı olarak sayısız askerimizin ölümüne sebep oldun. Evimizde yaşayan kadınlardan nezaket bekleyebilirsin ama kibarlık bekleme. Anlaşıldı mı?"

"Anlıyorum, şartlarınıza uyacağım." Ta ki hançerini Silas Veliant'ın kalbine saplayacağı ana kadar.

"Güzel." Coralyn parmaklarını şaklatınca hizmetkârlar içeriye bir küvet taşıdılar, birkaçı da arkalarından geldi. "Elbiseler için ölçülerini alın. Kendisi bir tür prenses, buna uygun olarak giydirilmeli. Korumam gereken bir itibarım var, Valcotta'ya döndükten sonra Veliant hanesinin pinti olduğunu anlatmasına izin veremem."

Ardından Zarrah'a yaklaşıp bileklerini yakaladı ve ipleri çözdü.

"Leydi Coralyn," dedi muhafızlardan biri, gözleri endişeyle açılmıştı. "Bunun makul bir hareket olduğundan emin misiniz? O bir katil."

"Ben de öyleyim." Coralyn başını kaldırıp Zarrah'la göz göze geldi. "Gözlerine bakınca o kafanın içinde zekâ olduğunu anlayabiliyorum. Bana karşı çıkmayacaksın, değil mi, canım?"

"Aklımdan bile geçirmem, Leydi Coralyn."

Yaşlı kadın yanağını okşadı. "Akıllı kız. Banyonu yaptıktan sonra yemeğini burada tek başına yiyebilirsin. Nerastis'ten buraya yolculuk ettikten sonra mahremiyet ve sessizliği memnuniyetle karşılayacağını düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, Keris kendi sesini dinlemekten asla sıkılmaz." Buna rağmen arkasını dönerken muhafıza, "Kapıyı kilitli tutun, ayrıca her zaman muhafız olsun," diye tembihledi.

Zarrah terzilerin ölçüsünü almasına sessizce katlandı, hizmetkârlar buharı tüten suyla doldurup yanına banyo tuzları, sabun ve fırça bırakırken küvete özlemle bakmamak için kendini zor tutuyordu. Terziler ölçülerini alıp çekilir çekilmez, kirli giysilerinden kurtularak sıcak suya adım attı. Bakışları aşağı kayınca yüzünü buruşturdu. Zehir gücünü aşındırmış, kaslarını ve kıvrımlarını eritmişti, şimdiyse hissettiği kadar zayıf görünüyordu. Bu durum midesini bulandırınca, tüm sesleri boğmak için suyun altına daldı.

Tanrım, doğru düzgün bir banyo yapmayalı ne kadar olmuştu? Keris'le barajda karşılaştığı o vahim geceden önce olmalıydı. Keris'in ona her açıdan sahip olmasından, Zarrah'ın da ona sahip olmasından önceydi. Suyun altında durup gözlerini kapatırken o gecenin anıları zihnine doldu. Tek bir bakışıyla ona sahip olmuştu. Yıllardır hissetmediği kadar güçlü, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar canlı hissettirmişti. Zarrah onunla sadece bedeniyle değil, düşünceleriyle de birleştiğini hissetmişti.

O benim Maridrina'mdı. Keris Veliant değil.

İkisini farklı kişi olarak görmesinin nedeni rol yapması mıydı, yoksa içten içe istemiyor muydu, emin değildi. Âşık olduğu adamın, aynı zamanda aklına gelebilecek her şekilde nefret ettiği adam olmasını istemiyordu. Dahası, içgüdüleri bir an için onun tarafında olduğunu söylerken bir an sonra söylediği her şeyin kendi çıkarlarını korumak için bir oyun olduğunu söylüyordu.

Önemi yok, dedi kendine. *Eğer niyetini fark ederse, seni durdurmaya çalışacak.* Keris, Silas'tan ne kadar nefret ederse etsin en nihayetinde babasıydı.

Buna rağmen... Saçları suda süzülüp yanaklarını okşarken,

Zarrah gözlerini kapatarak Silas'tan nasıl bahsettiğini hatırladı. *Babam iflah olmaz bir pislik, o olmasaydı dünya daha iyi bir yer olurdu.* Keris'in sözleri düşüncelerinde yankılanarak onu cezbediyordu. Ona güvenmek *istemesini* sağlıyordu.

Nefes alma ihtiyacı göz ardı edemeyecek kadar arttı. Zarrah küvette doğrulup ciğerlerine derin bir nefes çekerken, hizmetkâr kadınların tedirgin bakışlarını görmezden geldi. Çenesini dizlerine yaslayarak gözlerini sımsıkı kapattı. *Bu sözler olmadığı biri gibi davranan bir adamın palavralarıydı*, diye düşündü. *Gerçekten böyle düşünüyor olsaydı, uzun zaman önce harekete geçerdi.*

"İçecek bir şey ister misiniz, leydim?" Hizmetkârlardan biri bir kadeh şarap uzatarak sorduğunda Zarrah kadehi aldı. Kendini birdenbire ölüm döşeğinde olduğu zamandan bile daha bitkin hissetti.

Âşık olduğun adam gerçek değil ama Keris Veliant gerçek, dedi kendi kendine. *O bir uydurmacaydı. Bir numaraydı. Bir oyun. Yani ona hiç âşık olmadın.*

En azından kendine böyle söylemeye devam edecekti.

@novaebook

41
KERIS

Valcotta alışılmadık şekilde uyumlu davranıyordu.

Bu Keris'i tedirgin ediyordu.

Babasına karşı bir hamle yapmamış olmasına rağmen, annesinin katiliyle karşı karşıya geldiğinde gözlerindeki cinneti fark etmemek imkânsızdı. Kralı öldürmek istiyordu, buna hiç şüphe yoktu. İşte bu konuda düşünceleri uyuşuyordu.

Onu endişelendiren nasıl öldürmek istediğiydi. Bugün ona zaman kazandırmıştı ancak onur ve intikam uğruna kendini öldürtürse hiçbir anlamı kalmazdı.

Keris doğrulup oturduğunda, elinde kalemle saatlerce masaya eğilmiş halde durmaktan sırtı çatırdadı. Kulenin vâris odasındaydı ve Rask'ın ölümünden beri buraya ilk kez geliyordu. Eşyaları şehirdeki evinden getirilmesine rağmen, mobilyalar başta olmak üzere her yerde hâlâ ağabeyine dair izler vardı. Tüm eşyalar bir dev için düzenlenmiş gibiydi. Yatak on kişinin yatacağı kadar büyüktü, ağır ahşabı altın varaklı yaprak desenleriyle kaplıydı ve parlak lacivert çarşafta altın şeritler vardı.

Onlyaebook

Her bir parçasından nefret ediyordu.

Bundan daha da çok, Valcotta'dan ayrı kalmaktan nefret ediyordu. Günlerdir yanı başındaydı ve yokluğunda, bu saray sinirlerini iyiden iyiye zayıflatıyordu. Sadece Valcotta'nın etrafı düşmanlarla çevrili olduğundan değil, özellikle zihninin sakin durmayacağını bildiği için de geriliyordu. Bu da demek oluyordu ki harekete geçmesi an meselesiydi.

Keris gözlerini kapatarak düşüncelere daldığında aklı Valcotta'ya dair görüntülerle doldu. Babasının karşısında en acımasız askerlerin bile gözyaşlarına boğulduğuna şahit olmuştu. Buna rağmen o pislik hayatıyla tehdit edip annesinin ölümünden bahsederek yarasını deşerken bile Valcotta dimdik durmuş, kontrolünü kaybetmemişti. Tepeden tırnağa kaderine yazılmış, gelecekte olacağı imparatoriçeye dönüşmüştü. Onu düşünmek, uzun günler boyunca şartlar yüzünden bastırdığı içindeki ateşi yeniden harlıyordu.

"Aptal," diye mırıldandı. "Yanında olmasını isteyeceği son adam sensin."

Hem öyle olmasaydı bile, Keris zevk peşinde koşmayacaktı. Yakalanma tehlikesi olduğundan değildi, zaten bu onu daha önce hiç durdurmamıştı ama Zarrah esir tutulduğu sürece, Keris ondan bir şey almayı reddediyordu.

Yine de birlikte geçirdikleri gecenin anılarının zihnine dolmasına engel olamıyordu. Ağır hareketlerle soyunması, kendine dokunurken ona bakışı, kesik kesik nefes alışının aletini nasıl sertleştirdiğini unutamıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, daha önce hiçbir kadın Keris'i onun kadar çılgına çevirmemiş, tüm düşüncelerini zihninden uzaklaştırıp içini ona dokunma, tadına bakma, ismini haykırana kadar onu tatmin etme arzusuyla doldurmamıştı.

Ama o adını bile bilmiyordu, seni aptal. Şayet bilseydi, seni yanına bile yaklaştırmazdı.

Bu düşünce kasığına bir kova soğuk su dökülmesine benzer bir etki yaratmıştı. Keris gözlerini açıp bakışlarını tavana çevirirken, göğsünde gittikçe büyüyen bir boşluk hissetti. İçini kemiren onun bedeninin yokluğu değildi, kulaklarında sesini duymayı öz-

lemişti. Bunu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla arzuluyor, buna *ihtiyaç duyuyordu.*

Keris kapının tıklatıldığını duyunca ayağa kalkıp kilidi açtı ve merdiven boşluğunda dikilen Saksağan'ı gördüğünde iç çekişini zorlukla bastırdı. "Ne istiyorsun, Serin? Yoldan geldim, çok yorgunum."

"Sadece bir dakikanızı alacağım, Majesteleri."

Kapıyı istihbarat amirinin yüzüne kapatmak çok cazip geliyordu ancak Keris adamın ne istediğini merak ediyordu. Geri çekilerek eliyle odayı gösterdi. "Şarap?"

"Varsa, su alırım. Bu gece ayık kafayla yapmam gereken işler var."

İş dediği muhtemelen Ithicana Kralı'na işkence etmekti ancak Aren Kertell, Keris'in öncelikli endişesi sayılmazdı. "Keyfin bilir." İstihbarat amirine suyunu verip kendine bir kadeh şarap doldurduktan sonra bir kez daha masasına yerleşti. Serin de karşısındaki sandalyeye tünedi.

"Babanızın söylediğine göre, imparatoriçeyle pazarlık etmek için Valcottalı kızı kullanmak niyetindeymişsiniz. İtiraf etmeliyim ki ağabeylerinizden daha fazla öngörü gösterdiniz."

"Hepsinden daha zeki olduğum *doğru*. Fark ettiğin için teşekkürler."

Serin yüzünü buruşturdu. "Elbette hepsinin ortak özelliği olduğu üzere, siz de kendi becerilerinizi mübalağa ediyorsunuz."

Keris omuz silkti. "Kimse mükemmel değildir, Serin. Şimdi, ne istemiştin?"

"Bana kalırsa müzakerelerinizi güneyde, yani Nerastis'te sürdürmelisiniz." Saksağan suyundan bir yudum aldı. "Yakın olursanız pazarlıkta avantajınız artacaktır, ayrıca hazır oradayken askeri eğitiminize devam edebilirsiniz."

"Ne kadar ilginç bir çelişki: hem müzakere etmek hem de aynı insanlarla savaşmak."

"Politika böyledir işte." Serin'in yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Üstelik babanızı fazlasıyla memnun etmiş olursunuz."

"Babamı mı? Yoksa seni mi?" Keris çizmelerini masaya koyarak yaşlı adamla bakıştı. Cübbesinde kan lekeleri vardı. "Ona iyi hizmet ettiğim sürece burada kalmamdan memnun olduğuna eminim."

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri ama babanızı memnun etmeyi ne zaman umursamaya başladınız? Hayatınız boyunca tam tersini yapmayı uygun gördünüz."

"Ölüm kalım meselesi haline geldiğinden beri," diyen Keris şarabından bir yudum aldı, Nerastis'te içtiği çamurdan sonra çok iyi gelmişti. "Onu askeri becerilerimle etkilemem mümkün değil, bu yüzden zekâmla etkilemeliyim."

"Maridrina kralları savaş meydanındaki başarılarıyla ünlüdür, zekâlarıyla değil."

Keris kahkaha atarak kadehini kaldırdı. "Yanılmıyorsam, az önce babama aptal dedin. Aferin! Sandığımdan daha cesurmuşsun."

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz, Majesteleri."

"Hayır, Serin. *Ne* söylüyorsan tam olarak onu duyuyorum." Keris kadehini masaya bırakıp ayağa kalktı. "Buraya gelme amacımı gerçekleştirmeden Nerastis'e dönmeye niyetim yok. Babamı o kadar etkileyeceğim ki senden sırtıma hançer saplaması için birini göndermeni istemeyecek."

"Öyle bir emir vermez. Gerçekten hayal gücünüz oldukça şaşırtıcı, Majesteleri."

"Şaşırtıcı mı?" Keris masanın karşısına eğildi, adamın kır sakalına yapışan kurumuş derileri görebilecek kadar yaklaştı. "O halde neden kız kardeşimi arıyorsun?"

"Çünkü Lara bir hain."

Keris şaşkınlıkla yüksek sesli bir kahkaha attı. "Aren Kertell'e oynadığın oyunları benim üzerimde kullanma, ihtiyar. Onu Ithicana'ya ihanet etmesi için yetiştirdiğini, işi yarım bırakmamak için peşine düştüğünü biliyorum."

"Ithicana'ya ihanet etmedi, Majesteleri. Maridrina'ya ihanet etti."

"Nasıl yani? Tanrı aşkına, babama köprüyü o verdi. İmkânsızı başardı."

"Kız kardeşinin başarıları bir miktar gizem ve muamma içeriyor, Keris ama kesin olarak bildiğimiz bir şey var: kalbiyle sadakati, Aren Kertell'e ait."

Keris'in aklı anında Coralyn'in söylediklerine gitti. Ithicana Kralı'nın karısına hâlâ âşık olduğunu söylemişti. "Adamı sırtından bıçaklamak sevgisini göstermenin ilginç bir yolu ancak şaşırtıcı olmadığını itiraf etmeliyim. Sonuçta onu *sen* yetiştirdin."

Serin yüzünü ekşiterek gülümsedi. "Kesinlikle. İşte bu yüzden sevdiklerini korumak için dünyayı karşısına alacağını biliyorum, bunun için krallığına ve kralına ihanet etmesi gerekse bile. O gözü kara, cesur ve kışkırtıldığında son derece tehlikeli biri, yani onun bir tehdit olarak kalmasına izin veremeyiz. Oysa siz kendinizden başka kimse için tehdit oluşturmayan pısırık, ürkek küçük bir pisliksiniz, Majesteleri. Babanız sizi suikasta kurban etmez çünkü zamanını harcamak istemez. Hem öfkelendirdiğin şu kaltak çok geçmeden bizi bu dertten kurtaracaktır."

Saksağan ayağa kalkarak kapıya gitti. "Nerastis'e dön, Keris. Şaraba ve kadınlarına geri dön, ülkenin yönetimini gücü nasıl kullanacağını bilen bizlere bırak."

Siktir git, düşüncesi kafasında belirdi ancak Keris yalnızca nefes verip odadan ayrılan adamın arkasından bakmakla yetindi. Bakışlarını tekrar mektubuna odaklayarak imparatoriçeye sunduğu teklifi yeniden okudu, kelimeler bir belirip bir kayboluyordu. Babasının şüphelenmemesi için isteklerini belirtmekle imparatoriçeyi kızdırmamak arasında bir denge kurmaya çalışmıştı. Başarıp başarmadığını zaman gösterecekti.

Keris kısık sesle küfrederek mektubu imzalayıp mühürledi ve babasının resmi görüşmeler için kullandığı işlemeli tüplerden birinin içine sıkıştırdı.

Merdivenlerden inerken sessizce dua etti: *Lütfen işe yarasın. İmparatoriçe onu kurtarmanın bedelini kabul etsin.* Bu düşünce zihninde belirir belirmez arkasından başka bir tane daha geldi. Sonuç ne olursa olsun, kazananın babası olacağını fısıldıyordu.

42
ZARRAH

Tık. Tık. Tık.

Zarrah irkilerek uyandığında terden sırılsıklamdı, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Karanlığa doğru bakarken, annesinin cesedinin üzerinde sallandığını göreceğinden emindi. Tenini ıslatan nemin kan olduğundan, başını indirip tekrar bakarsa kucağında annesinin başını göreceğinden emindi.

Ancak elleri bomboştu.

Dört bir yanı zifiri karanlıktı, kokular yabancıydı ve parmaklarının dokunduğu çarşaflar ipek yerine pamuktu. Duvarların arkasından kadınların kahkahaları duyulmaya başladığında, Zarrah birdenbire *hatırladı*.

Artık Vencia'daydı. Silas Veliant'ın sarayındaydı. Harem dairesindeydi.

Tık.

Sesi duyunca irkilerek sıçradı, karanlıkta etrafa bakınırken sesi tekrar duydu.

Tık.

@novaebook

Ses pencerenin oradan geliyordu, rüyasını tetikleyen gürültü bu olmalıydı. Yataktan kalkarak geceliğinin üzerine ipek bir şal sardı, ihtiyatlı adımlarla pencereye yürüdü. Pencere ufaktı, bir metre genişliğinde ve bir buçuk metre yüksekliğinde olmalıydı. Buzlu camın diğer tarafında, pencerenin taştan çerçevesine çivilenmiş demir parmaklıklar vardı.

Tık.

Zarrah pencerenin önündeki mindere oturdu, camın kilidini açıp içeri doğru çekti.

Pencerenin açılmasıyla alnına bir taş parçasının çarpması bir oldu. Zarrah kısık sesle küfrederek alnını parmaklıklara bastırdı ve gölgelerin içinden aşağıyı görmeye çalıştı.

"Valcotta?"

Keris'in fısıldayan sesi binanın üç kat aşağısındaki çalıların içinden geliyordu. Zarrah alnına çarpan taş parçasını eline alarak kolunu parmaklıklardan dışarı uzattı, ardından gözüne ilişen ilk kıpırtıya nişan aldı.

Hedefini on ikiden vurunca, ödülü kısık sesli bir küfür oldu. "Seninle konuşmalıyım."

Bahçenin patikaları, budanmış ağaçları ve ışıklandırılmış çeşmeleri bomboştu ancak devriye askerleriyle hizmetkârlar hâlâ etrafta olmalıydı. Üç kat uzaktan sohbet etmek pek akıllıca değildi. "Git buradan."

Gölgeler kıpırdadı ancak Keris bahçede gözden kaybolmak yerine binaya tırmanmaya başlamıştı. Tutunabileceği tek yer, binanın taş bloklarının arasındaki harcın aşındığı kısımlardı. Bu kadarı yeterli olmalıydı ki hızla binanın yan tarafından tırmanıyor, gecenin karanlığı onu gizliyordu.

Pencerenin pervazına ulaştığında parmaklıklara tutunarak kendini yukarı çekip dar pervaza tünedi. Zarrah'ın burnuna baharatlı kokusu dolduğunda, kalbi hızla atmaya başladı. Kendine kızan Zarrah, "Ne istiyorsun?" diye tersledi.

"İyi misin diye merak ettim."

Karanlıkta Keris'in yüzünü göremiyor, bahçenin loş ışığında yalnızca ana hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu. Geniş omuzla-

rını, ince belini ve kollarındaki kasları sıkıca saran ceketini görebiliyordu. "*İyiyi* tanımla."

Keris sessizce beklerken, Zarrah gözlerini kapatarak adamın tırmanmaktan hırıltılı bir hal alan nefes alıp verişini dinledi.

"Harem bana hoşgörülü davrandı, ihtiyacım olan her şeye sahibim. Gerçi, yemekleriniz berbat. Birinin aşçınıza söylemesi gerekiyor, söz konusu tuz olunca azı karardır."

Keris hafifçe güldü. "Aşçımız babamın damak zevkine göre pişirir, onun dışında herkesin tercihleri önemsizdir."

"Babanın affedilebilir bir tane bile özelliği yok mu?" Ne yaparsa yapsın, Zarrah'ın gözünde asla affedebilir olmayacaktı.

"Hiç yok. Onu öldürmek niyetinde olduğunu düşünürsek sanırım böylesi daha iyi." Zarrah iyi ya da kötü cevap vermeye fırsat bulamadan, "İnkâr etmeye kalkma, Valcotta. Onu görünce cinnet geçirmeseydin bile, senin böyle bir itibarın var," diye ekledi.

"Ölmeyi hak ediyor."

"Bu konuda seninle hemfikirim ama bunu başarmak o kadar kolay değil. Muhafızları olmadan hiçbir yere gitmez ki onlar *sadıktır*, tek başına yakalamayı başarsan bile becerikli bir savaşçıdır. Ayrıca silahlı olacak, sen eline tereyağı bıçağından daha tehlikeli bir şey geçirebilirsen şanslısın."

"O zaman bana bir silah ver."

"Sana verecek bir silahım yok. Ben veliaht prensim, benim bile iç avluda silah taşıma iznim yok. İnan bana Valcotta, babam gibi herkesin nefret ettiği bir adamsan ya çok şüpheci olursun ya da kendini ölü bulursun."

"Peki ya zehir?" Bu yola başvurmak Zarrah'ı iğrendiriyordu ancak tek seçeneği buysa...

"Bu kapılardan geçen her şey ve herkes aramaya tabii tutulur. Krallığın en iyi çeşnicileri elindedir, zehirlerin kokusunu almak için yetiştirilmiş köpekleri var, bir de son anda yemek planlarını değiştirme huyu var. Ayrıca son zamanlarda çatal bıçağının karıştırılmasına takmış durumda, bu yüzden her yemeğe kendi çatal bıçağını getirir."

Karanlıkta yüz ifadesi görünmese bile Zarrah ona ters ters baktı. "Babasının ölmesini istediğini iddia eden birine göre, pek yardımcı olmuyorsun." Babasının elinden çektiklerine rağmen, bir yanı Keris'in babasını korumaya çalıştığına inanıyordu.

"Onu öldürmek kolay olsaydı, çoktan *ölmüş* olurdu." Keris ağırlığını diğer ayağına vererek pencerenin pervazına oturup tek kolunu parmaklıklardan içeri soktu. Gömleğinin kollarını yukarı kıvırmıştı. Zarrah bakışlarının, adamın solgun tenine kaydığını fark etti. "Bir yolunu bulacağına şüphem yok, Valcotta ancak zaferinin tadını çıkaracak kadar uzun yaşayacağından şüpheliyim. *Senin* hayatın benim için *onun* ölümünden daha değerli."

Zarrah'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, güzel sözlerden bu kadar çabuk etkilendiği için sessizce kendine lanet etti çünkü adamın ne kadar kolay yalan söylediğini kendi gözleriyle görmüştü. Yanağının içini ısıran Zarrah, uzun bir an için cevabını düşündükten sonra sessiz kalmaya karar verdi.

Keris öfkeyle nefes verdi. "İmparatoriçeye serbest bırakılmanın şartlarını anlatan bir mektup yolladım."

Keris teklifini anlatırken Zarrah onu dinledi, teyzesinin bu kadar ağır şartları kabul etmesinin ihtimal bile olmadığını, muhtemelen misilleme yapacağını biliyordu. Elbette bunu itiraf etmek aptallık olurdu. Hayatta kalması, burada değerli olmasına bağlıydı. Silas'ı öldürmek kolay bir iş değildi, bu yüzden Maridrinalıları hayattayken ölü halinden daha değerli olduğuna inandırmalıydı. Özellikle de Keris'i.

"Halkınızın elçilerimizi bağırsaklarını deşerek geri gönderme huyu olduğu için Harendell elçisi görüşmelerimizi hızlandıracak, buna rağmen bir yanıt almamız haftalar sürebilir."

Haftalar.

Teyzesinin kaçınılmaz cevabını göndermesine işte bu kadar vakti vardı, bu süre içinde Silas'ın sabrının taşması ve onu idam ettirmesi işten bile değildi. Ölümün her köşeden, özellikle Zarrah'ın elinden gelmesini bekleyen bir adamı öldürmek için birkaç haftası vardı.

Zarrah'ın sessizliği ilgisini çekmiş olacak ki Keris tedirgin

bir ifadeyle onu izliyordu. "Sen burada doğup büyüdün. Buradan çıkmanın bir yolu olmalı," dedi Zarrah.

"Varsa bile ben asla bulamadım." Bir an için sessiz kaldı. "Burası bir hapishane olarak tasarlandı. İki yüz yılı aşkın süredir kralın hareminin evi olarak hizmet verdi ve buraya gelen her kadın kendi rızasıyla getirilmedi. Babaları, kardeşleri, amcaları onları kraliyet ailesiyle ittifak kurmak, maddi kazanç sağlamak veya siyasi imtiyazlar kazanmak için evliliğe zorladı. Ya da kral yüzlerini gördükten sonra," derken sesi öfkeli bir hal aldı. "Onlara sahip olmaya karar verdi. Anlayacağın, iki yüz yıldır kadınlar bu saraydan kaçmaya çalışıyor. Mümkün olan tüm yollar keşfedildikten sonra hemen ortadan kaldırıldı, üstelik Ithicana Kralı buradayken durum daha kötü. Artık sadece mutsuz soylu kadınları tutmuyorlar, bir adamı silah kullanmadan öldürmenin onlarca yolunu bilen meşhur bir savaşçıyı tutuyorlar."

Bir adamı silah kullanmadan öldürmenin onlarca yolunu *o* da biliyordu ancak Zarrah bir şey söylemedi.

"Bunlara rağmen, şansını denemene seve seve izin verirdim. Ancak babam haddini aşarken yakalanırsan seni *öldüreceğini* açıkça söyledi."

Ölüm korkusu çoğunlukla onu caydırmaya yetmezdi.

"Boş oturmanın doğana aykırı olduğunun farkındayım, Valcotta. Sadece kaderini ölüme terk etmeden önce, seni bu yerden müzakere ederek çıkarmayı denememe izin ver *lütfen*."

Gücünü toplamak için zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden omuz silkerek yanıt vermekte zorlanmadı. "Kim birkaç hafta boyunca harem eşleri gibi şımartılmak istemez ki?"

"Sen." Keris parmaklıklara yaslandı. "Ayrıca eşlerin yanında gözünü dört aç. Seni sarayın diğer binalarına değil, buraya getirdim çünkü burada Coralyn'in izni olmayan hiçbir şey yapılmaz, ayrıca Serin'i evine sokmaz. Ancak haremdekiler en az senin kadar tehlikelidir, sadece farklı şekilde tehlikeliler. Hayatları çok *zor* ama nüfuzlarını artırmanın yollarını ararken bile hayatlarını var güçleriyle korurlar. Onları karşına alırsan, ölümün babamın ya da Serin'in elinden olacağı kadar hızlı gerçekleşir."

Zarrah, Maridrinalı kadınları hor görerek büyütülmüştü ancak zihnine yerleştirilen bazı fikirlerin gerçeklerden çok uzak olduğunu şimdiden görmüştü. "Peki."

Keris uzun bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bunun için üzgünüm, Valcotta. Aramızdaki ilişkinin buralara kadar varmasına izin vermemeliydim, barajdaki o gece arkama bakmadan dönüp gitmeliydim çünkü bana yaklaşan herkesin eninde sonunda canı yanıyor. Bu bir hataydı," dedi.

Senden pişmanlık duyuyor. Zarrah'ın göğsüne keskin bir acı saplandı, aptallık ettiği için sessizce kendine kızsa da acısı dinmiyordu. "Kendi seçimlerimi ben yaptım, sen değil. Kendi rızamla yaptığım tercihlerin sorumluluğunu üstlenmene izin veremem."

"Kim olduğum hakkında seni kandırmasaydım böyle bir seçim yapmazdın."

"Ne kandırması?" İçindeki öfke birdenbire yükseldi ancak ona mı öfkeliydi, yoksa kendine mi emin değildi. "İkimiz de kim olduğumuzu itiraf etmedik, Keris. Anlaşmamız böyleydi."

Keris tereddütle duraksadıktan sonra, "Belki öyledir. Ancak sana doğruyu söylemenin ne anlama geleceğini yüzlerce defa düşündüm. Sana kim olduğumu söylersem, en iyi ihtimalle kalbime bir hançer saplayacağının farkındaydım. Bu yüzden korkaklık edip ismimi kendime sakladım. Bunu yaparak sana askerlerimin üzerine indirdiği darbelerden çok daha kötü bir acıyı yaşatmış oldum." Kolunu oynatarak Zarrah'a uzandı, ardından duraksayıp parmaklıkların diğer tarafına geri çekti. "Sana bu kadar acı çektirmekten nefret ediyorum."

Zarrah'ın göğsünü güçlü duygular doldurdu, konuşması bir yana nefes almasını bile zorlaştırıyordu. "Anriot'ın bana ait olan tarafına geçseydin, aynısı senin başına gelirdi. İkimiz de risk aldık. İkimiz de aynı oyunu oynadık. Mevcut duruma dair suçu birine atacaksan benim ayaklarımın altına atmalısın, gerçeği öğrendiğimde öfkeme hâkim olamayıp yakalanmama ben sebep oldum."

"Senin yerinde kim olsa aynı tepkiyi verirdi."

"Sen vermedin." Hayır, Keris onun kim olduğunu öğrendiğinde anında hayatını kurtarmak için bir plan yapmıştı.

Keris söylediklerini değerlendirir gibi başını eğdi. "Aynı şey değil. Ben Valcotta'nın düşmanım olduğuna inanarak, halkından nefret ederek yetiştirildim ama bu tür siyasi düşmanlıklar zihnin ürünüdür, kalbin değil. Senin nefretinse geçmişte yaşadığın kayba dayanıyor, bu yüzden kalbinde kök salmış. Söz konusu kalp olduğunda mantığın ve gerçeklerin bir önemi kalmaz. Bunu anlamayan insanlar ya hiç yaşamamış ya da hiçbir zaman kalbi olmamıştır." Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Her neyse, artık gitmeliyim," diye ekledi.

Zarrah'ın yanıtını beklemeden aşağı inmeye koyuldu.

Zarrah parmaklıklardan elini uzatıp onu geri çekmeye yeltendi, *bekle* deme isteği dilinin ucuna kadar geldi.

Ancak Keris çoktan karanlıkta gözden kaybolmuştu.

Zarrah şafak vaktinde, önceki geceye nazaran biraz daha fazla dinlenmiş olarak uyandı. Rüyaları kâbusa dönüyordu, gece boyunca kaç kez Silas'ın kahkahası kulaklarında çınlayarak ter içinde uyandığını sayamazdı.

Ancak bitkin olsun ya da olmasın, amacını gerçekleştirmek için sayılı günü kaldığından yatakta tembellik yapma lüksü yoktu.

Tekrar gücünü toplamalısın, dedi kendine. *Dövüşecek kadar güçlü ol. Öldürecek kadar güçlü ol.*

Kazanacak kadar güçlü ol.

Aklına Zarrah'ın özel muhafızı olarak seçildiğinde, Yrina'nın ona öğrettiği hareketler geldi. Arkadaşı o zaman bile formundaydı, oysa on dört yaşındaki Zarrah harem eşleri kadar yumuşaktı. Bu hareketler kalbiyle ciğerlerini uzun çatışmalara dayanıklı hale getirmiş, kaslarını et ve kemiği kesebilecek kadar güçlendirmiş, kısa boyunu telafi etmek için reflekslerini keskinleştirmişti. Arkadaşının sözleri zihninde yankılandı: *Asla en güçlüleri olamayacaksın, bu yüzden en hızlısı olmalısın. En zekisi. En vahşisi!*

Tanrı biliyordu ya, Yrina'yı özlemişti. Yalnızca arkasını kollaması için değil, yargılanmadan ya da ihanet korkusu olmadan

endişelerini paylaşacak kadar güvenebileceği birinin varlığını özlemişti.

Onunla konuşurken son sözlerini öfkeyle söyledin, diye fısıldadı bir ses. *İçindeki endişeleri itiraf ettiği için onu dilini kesmekle tehdit ettin.*

Bu şekilde davrandığı için midesi utançla büzülürken teni buz kesti.

Acımasız vicdanı, *kaderini kendi ellerinle çizdin*, diye fısıldarken odanın kapısı ardına kadar açılıp Coralyn içeri girdi. Kadın onu baştan aşağı süzdü, Zarrah'ı yüzü kıpkırmızı ve terden sırılsıklam bir halde görünce başını salladı. "Oldukça formda bir ceset olacaksın." Ardından parmaklarını şaklattığında, iki hizmetkâr yemek tabaklarıyla odaya geldi. Meyve, peynir ve kurutulmuş etler hazırlanmıştı. Ayrıca Zarrah'ın içinde ne olduğunu çözemediği, tuhaf kokulu minik şişeler vardı.

"Yeni kıyafetlerin az sonra getirilecek. Gerçi üzerine denemeden önce banyo yapmalısın. Sonra yanında bir eşlikçiyle bahçede yürüyüşe çıkacaksın," diye ekledi Coralyn.

"Bahçede koşsam olmaz mı?" Zarrah kimsenin koşarken ona yetişebileceğini sanmıyordu, bu sayede ondan gizlenen yerleri görebilmek için daha çok fırsatı olurdu. Silas Veliant'a yaklaşmak için bir yol bulabilirdi.

"Kesinlikle olmaz. Bu odada tek başınayken ne yaptığın seni ilgilendirir ama gözler üzerindeyken bir leydi gibi davranacaksın."

İşlemeli fuşya bir elbise ve mücevherli terlikler giyen Maridrinalı bir kral eşinden emir almak Zarrah'ın sinirlerine dokunuyordu ancak Keris'in uyarısını hatırladı. Bu kadınlar tehlikeliydi, içlerinde en tehlikelisiyse muhtemelen karşısında duran kadındı.

Zarrah zoraki bir şekilde gülümsedi. "Nasıl arzu ederseniz, Leydi Coralyn."

Kadın odadan çıktıktan sonra Zarrah masaya oturup yemeğini yedi, midesinin kaldırabileceği kadar yemeği bitirdi. *Sağlığına kavuşmalısın*, diye hatırlattı kendine. *Gücünü toplamalısın.*

Sonrasında hizmetkârlar büyük bir küvet getirip ılık suyla

doldurarak Zarrah'ın vücudundaki teri yıkadılar. Başka hizmetkârlar bir kucak dolusu Maridrina elbisesiyle çıkageldi, hepsi baştan çıkarıcı kesimleriyle ince ipekten dikilmişti. Normalde böyle işlere vakti olmasa da aynaya baktığında, Zarrah gördüğü manzaradan nefret etmedi.

Elbisenin bakır rengi ince askıları vardı, kumaşı sanki onun için yapılmışçasına vücuduna yapışıyordu. Görünüşe bakılırsa zaten onun için yapılmıştı. Elbisenin yakası göbek deliğinin altına kadar iniyor, göğüslerinin kıvrımlarını ve karnının sert kaslarını ortaya çıkarıyordu. Sırtı o kadar açıktı ki iç çamaşırı giymeyi imkânsız hale getiriyordu. Ayaklarında altın işlemeli, bakır rengi deri sandaletler vardı. Kollarına pırıl pırıl parlayan bileklikler, kulaklarınaysa omuzlarına dokunan siyah elmas mücevherler takmışlardı.

Hizmetkârlardan biri saçlarını altın tokalarla arkadan toplamış, bir diğeri ona makyaj yapmıştı. Gözlerine sürme çekmiş, yanaklarına altın tozu sürüp dudaklarını koyu bir pembeye boyamıştı. Eğer amacı cezbetmek olsaydı uygun giyinmiş olurdu ancak kaçması ya da savaşması gerekseydi çıplak halde daha başarılı olurdu.

Kurnaz yaşlı cadı, diye mırıldandı Zarrah kendi kendine. Muhafızların onu koridordan geçirip merdivenlerden indirmesine müsaade etti, kapılar açıldığında bahçe ortaya çıktı.

Bütün harem dışarıdaydı. Kadınlar çimenlerde top yuvarlıyor, bazıları masalara oturmuş kart oynuyordu. Ancak Zarrah'ın burnuna ceset kokusu gelir gelmez, tüm kahkaha ve sohbet sesleri vızıltıya dönüştü.

Surlarda hâlâ cesetler sallanıyor, etraflarında sinekler uçuşup kargalar yüzlerini didikliyordu. Zarrah hayatı boyunca sayamayacağı kadar çok ceset görmüştü, buna rağmen annesinin başına gelenleri hatırladığında kahvaltıda yedikleri midesinde yükselmeye başladı.

O sırada bir erkek kahkahası dikkatini çekti, Zarrah arkasını dönünce Keris'in ağaçların ve çeşmelerin arasından zikzak çizerek geldiğini gördü. Üzerinde sadece bir gömlek vardı, omuz-

larında küçük bir kızı tutarken başka çocuklar da bacaklarının arasından koşarak, "Yakalayın onları!" diye bağırıyordu.

Keris çeşmenin kenarına sıçradı, etrafından dolanarak diğer taraftan aşağı atladı. Omuzlarındaki küçük kız neşeyle çığlık atarken Coralyn, "Kardeşini dikkatli tut, Keris!" diye bağırdı.

Keris onu duymazdan gelip bahçede daireler çizdi. Cesetlerden uzak durmaya özen göstererek onları neşeyle koşturuyor, Zarrah'ın sahip olduğunu daha önce tahmin ettiği çevikliği gösteriyordu. Buna rağmen gördükleri onu şaşırtmıştı. Bir an için sanki prens gitmiş, yerine Maridrinalı gelmişti. Bu his Zarrah'ın göğsünün sıkışmasına, içinin istenmeyen bir özlemle dolmasına neden oldu. *Birine arzu duyup diğerinden nefret edemezsin*, diye azarladı kendini. *Bu delilik.*

Ancak kendini azarlaması, onun varlığının farkında olmayan Keris'in dalgın adımlarla durduğu yere doğru yürümesiyle içinde alevlenen heyecanı yatıştıramadı. Neredeyse yanına ulaşmıştı, omzunun üzerinden bakıp kardeşlerine bağırarak onu asla yakalamayacaklarını söylüyordu ki çocuklar Zarrah'ı gördü.

"Valcottalı!" Yaşça büyük çocuklardan birkaçı çığlığı bastı. Keris kayarak durduğunda neredeyse ona çarpmak üzereydi. Dengesini yeniden bulup Zarrah'ın kıyafetlerini fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Valc... Leydi Zarrah. Ben..." Duraksadı, görünüşe bakılırsa dili tutulmuştu.

Tepkisi tehlikeliydi, buna rağmen kalbi korkuyla ilgisi olmayan bir heyecanla tekledi. Keris'in bakışları yeniden yüzüne dönmeden önce, vücudunda gezinip göğüslerinde oyalanırken Zarrah'ın meme uçları sertleşti. Başka bir adam ona bu şekilde bakacak olsa her iki gözünü de morartırdı ancak şiddet şu an aklına gelen son şeydi. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı belli etmeyen soğuk bir ses tonuyla, "Majesteleri," dedi.

Keris'in dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bakıyorum da harem sizinle evcilik oynamış."

Eskiden olsa Zarrah alınırdı. Oyuncak bebek olmadığını söyleyip onu terslerdi. Bunun yerine, "Maridrinalı tarzında giyinmemi tercih edeceğinizi düşündüler," dedi.

"Kıyafetlerin hakkında ne düşündüğümün önemi olduğunu fark etmemiştim."

Önemi yoktu. Olmamalıydı. Zarrah diliyle dudağını ıslattığında Keris'in gözleri dudaklarına kaydı. "Başka bir kıyafet giymemi tercih ettiğinizi mi ima ediyorsunuz?"

Neden böyle bir şey sormuştu? Keris'in giydikleri hakkında ne düşündüğü önemli değildi, üstelik aceleyle gidip üstünü değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Buna rağmen Keris onu bir kez daha süzerken kendini nefesini tutarken buldu.

"*Giyinik* olmanızı pek tercih etmem, leydim ama..." diyerek başını eğdi. "Tercihlerimi dikkate almanıza minnettarım."

Aralarındaki gerilim arttıkça Zarrah'ın tüyleri diken diken oluyordu. Yalnız olmadıkları, Keris'in omzunda oturan küçük kız dahil tüm çocukların ilgiyle onları izledikleri düşünülürse bu tamamen uygunsuzdu.

"Güzel," dedi Coralyn. "İkiniz birbirinizi bulmuşsunuz."

Zarrah, Coralyn'in sesiyle olduğu yerde sıçrayıp arkasını döndüğünde, yaşlı kadının onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Keris, kardeşlerinle deli gibi koşuşturmak yerine, belki fazla enerjini tutsağını çalıştırmaya yöneltebilirsin," dedi Coralyn.

Keris tek kaşını kaldırmış, teyzesinin az önce onu mevzubahis tutsakla flört ederken duymuş olma ihtimaline rağmen hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermemişti. "O bir at değil. Kendi kendine egzersiz yapabileceğine eminim."

"O sırada başını her türlü belaya mı soksun? *Sen* onunla yürüyüp patikalardan ayrılmadığından emin olacaksın. Kız kardeşini yanında götür, onu yere indirdiğinde ağlamaya başlıyor." Coralyn, Zarrah'a saygılı bir mesafede bekleyen muhafızlarına parmak şaklattı. "Fazla uzaklaşmayın."

Keris gücenmiş gibi iç çekti, ardından omuzlarında oturan kız kardeşini düzeltip patikanın aşağısına yürümeye başladı. Zarrah'ın gördüğü kadarıyla küçük kızın bacakları bırakın diğer çocuklarla birlikte bahçede koşuşturmayı, tek başına uzun yolda yürüyemeyecek kadar zayıftı.

"Adın ne senin?" diye sordu çocuğa. O kadar güzel bir ço-

cuktu ki saçları neredeyse beyaz denebilecek kadar açık sarıydı, yumuşacık kahverengi gözleri vardı.

"Sara." Minik prenses ilgiyle ona baktı. "Savaşçı olduğun doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Savaşmayı öğrenmeme izin yok," dedi kız. "Sadece erkeklerin var. Bu hiç adil değil."

Maridrinalı kadınların bu şekilde kısıtlanması adil değildi ama Zarrah, "Tüm savaşlar yumruklarla ve kılıçlarla kazanılmaz. Bazıları kelimelerle, zeki bir kafayla kazanılır," dedi ona.

Keris'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ancak sesini çıkarmadı.

"Kulağa sıkıcı geliyor." Küçük kız topuklarını ata binermiş gibi ağabeyinin göğsüne vurdu. "Daha hızlı yürü, Keris."

"O zaman misafirimize evimizi düzgün gezdiremem. Coralyn Teyze ne der?"

"Atlar konuşmaz," dedi küçük kız. "Onu ben gezdiririm."

Muhafızlar arkalarından gelirken bahçeler ve binaların arasından yürüdüler, bu sırada Sara binaların bütün odalarını ayrıntısıyla anlattı. Surlardaki muhafızları gösterdi, hatta Zarrah'a kulenin en tepesinde Silas'ın odaları olduğunu bile söyledi. Keris'in ciddi şüphe çekmeden anlatamayacağı ancak muhafızların bir çocuğun gevezelikleri diyerek kulak asmadığı önemli detaylardı.

Bütün bunlar Keris'in ona daha önce söylediklerini doğrular nitelikteydi: krala ulaşmanın bir yolunu bulmak hiç kolay olmayacaktı.

Belki de imkânsızdı.

Sara'nın anlatacakları nihayet bitince Keris, "Yeterince bitkin düştünüz mü, Leydi Zarrah? Öğle güneşi cildime iyi gelmiyor."

Zarrah cesaretini toplayarak ona göz ucuyla baktı, güneşten çok aya alışkın olan cildinin pembeleşmeye başladığını görebiliyordu. Şakayla karşılık verecekti ki Zarrah dilini ısırdı. Onu esir alan adamla *şakalaşamazdı*. "Evet."

"Güzel." Dönüp dolaşıp harem eşlerinin buluştuğu yere var-

dılar. Keris kız kardeşini omzundan indirip kadınlardan birinin yanına bıraktı, kadın Zarrah'dan yalnızca birkaç yaş daha büyüktü ve gerçekten güzeldi. "Yakında at binmeye gideceğiz, Sara," dedi kardeşine. "Söz veriyorum."

"Umarım atın senden daha hızlıdır." Küçük kız uzanıp Keris'i yanağından öptü. "Sana iyi günler, ağabey. Artık gidebilirsin."

Kadınların hepsi onun tavrına gülüştü, kızın annesi olduğunu tahmin ettiği kadın, "Ona karşı çok kibar davranıyorsun, Keris," dedi.

Keris yüzünü buruşturdu. "Kibarlıkla ilgisi yok. Onu harem büyüttü, yani bana ne istediğini söylüyorsa ona itaat etmekten başka şansım yok. Her neyse, daha fazla emir almadan önce kaçmalıyım."

Topuklarının üzerinde dönerek oradan uzaklaştı.

Zarrah onun arkasından bakarken, Keris hakkında neyin gerçek neyin rol olduğunu hep merak ediyordu. Acaba Keris kendini tanıyor muydu?

Zarrah üzerindeki bakışları hissederek başını çevirdiğinde, Sara'nın annesinin merakla onu izlediğini fark etti. Buradaki kadınların çoğundan gördüğü nefretten sonra bu değişikliğe razıydı. "Kızınız ne kadar zeki. Gurur duyuyor olmasınız."

"Duyuyorum. Ne yazık ki babası yalnızca kusurlarını görüyor." Kadın başını indirip ahşap bir yapbozla oynayan kızına baktı. "Onu kiliseye yollayacaklar."

En kötü hayat değildi ancak zor olacağı kesindi. Üstelik Zarrah'a göre kilise kızın mizacına uygun değildi, orada acı çekeceği belliydi. Annesinin çenesinin titremesine bakılırsa o da aynı fikirdeydi. Zarrah bir yandan bu insanlara itirafta bulunmaktan çekiniyordu ancak kendini, "Annemi benden aldılar, bu yüzden Sara'nın halinden anlıyorum. Küçük bir kızın annesinden ayrı büyümesi çok zordur," derken buldu.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Muhtemelen öyleydi, yine de Zarrah bu çaresizlikten nefret ediyordu. Daha savaş başlamadan mağlubiyeti kabullenip bir kenara çekilmişlerdi. "Annem, eşinizin onun başını kestiği ana kadar canımı bağışlaması için yalvardı."

Kadın irkildi, ardından gözlerini kaçırdı. "Eminim anneniz büyük bir savaşçıydı, böyle bir fedakârlığa hazırlıklı olmalı."

Zarrah surlardan asılan cesetlere baktıktan sonra gözlerini kapattı. Annesinin yüzünün hayattayken nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı ancak yalnızca ölümden sonraki halini görebildi. "Hayatında bir kez bile eline silah almamıştı ama tüm iyi anneler çocukları uğruna ölmeyi göze alır." Ardından başını eğdi. "İzninizle, leydim. Günlerimin çoğunu mahsur halde geçirdim, biraz daha yürümek istiyorum."

Onlardan uzaklaşmaya başladığı sırada, kızın annesi bileğinden tutup onu durdurdu. "Zarrah." Gözleri buluştuğunda kadın yutkunarak konuştu. "Şu anda kaldığın odada bir yıl geçirdim. Bu süre içinde yatağın arkasında asılan kilimi çok beğenmiştim. Harika bir... *derinliğe* sahip."

Zarrah merakının uyandığını hissetti çünkü bu kadın kendini bir zamanlar tutsak olarak gördüyse... "Kilimi dikkatle inceleyeceğim. Öğleden sonranızın keyifli geçmesini diliyorum."

@novaebook

43
KERIS

Tanrı aşkına, Valcotta'yı bu şekilde giydirmek için Coralyn'in içine ne girmişti?

Keris, geçmesi için muhafızların kapıları açmasını beklerken ellerini saçlarında gezdirdi. Valcotta'nın altına hiçbir şey giymediğini belli eden, o bakır rengi ipek kumaş içindeki halini aklından atmaya çalıştı ancak başaramadı. Keris anında sertleşmişti ve Coralyn yanlarına Sara'yı alması için ısrar etmeseydi, yürüyüş boyunca onu yalnız yakalamanın bir yolunu arardı.

Kapılardan geçtikten sonra muhafızlardan hançerlerini teslim alıp kıyafetindeki çeşitli kuytulara yerleştirdi. Bu dört duvardan kurtulmalıydı ama Vencia artan vergiler yüzünden kazan gibi kaynarken sokaklarda silahsız yürümeye hiç niyeti yoktu.

"Senin Valcottalı, tıpkı annesine benziyor."

Keris irkilerek doğruldu ve gözleri atının dizginlerini seyis yamağına uzatan babasına çevrildi. "Sizin çok iyi bildiğinize eminim, Majesteleri. Anlaşılan başını bizzat kendiniz kesmişsiniz."

Babası kıkırdadı. "Ölümü bana gümüş tepside sunulmuştu. Petra'nın aksine Aryana bir savaşçı değildi, buna rağmen mücadele etti. İşe yaramadığında, bana yalvardı."

Kızının hayatını bağışlaman için, diye düşündü Keris ancak ağzını açmadı.

"Aryana kızının ne kadar vahşi, ne kadar cani bir kadına dönüştüğünü görse eminim dehşete düşerdi," diye devam etti babası. "O ve Petra hayatları boyunca kavgalıydılar, öyle ki bazen Petra'nın, Zarrah'ı sırf ona nispet olsun diye bu şekilde büyüttüğünü düşünüyorum. Barış için hiç durmadan mücadele eden bir kadının kızını, Sonsuz Savaş'ın önde gelen liderine dönüştürmekten daha iyi intikam mı olur?"

Valcotta annesinin bir barış elçisi olduğundan hiç bahsetmemişti. İçinden bir ses, haberi bile olmadığını söylüyordu. "Bu anlattıklarından bir ders mi çıkarmalıyım, yoksa yalnızca en gözde savaş hikâyeni anlatıp benimle eğleniyor musun?"

"Sana rakibin hakkında bilgi veriyorum." Babası kolunu Keris'in omzuna atınca, geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Babası, Otis'e ve diğer kardeşlerine böyle davranırdı ancak ona asla. İkisi de fazla yakınlıktan hoşlanmazdı.

Ne peşindesin sen? diye sessizce sorgularken babası acımasız bir kuvvetle onu talim alanına doğru çekti.

"Petra zor bir kadın. Onu duygularla ikna edebileceğini sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun," dedi babası.

"Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Babası gülümsedi. "Tanıyorum diyebiliriz. Ancak şu an söylediklerim daha sağlam bir kaynaktan geliyor."

Babası bir kapıyı açıp sarayın bodrum katlarına götüren dar basamaklarından inerken, Keris'in kanı dondu. Burası karanlıktı, nemliydi ve küf kokuyordu.

Bir de kan.

Keris, sarayın aşağısında zindanlar olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Serin'in atölyesinin burada olduğunu biliyordu. Doğrusu istihbarat amirinin mekânına girmek için ne sebebi ne de arzusu vardı. Babası onu neden buraya getirmişti?

Aklından geçenleri sezmiş gibi, "Yeni bir mahkûmumuz var," diye mırıldandı babası. "Özellikle ilgini çekeceğine inandığım biri."

Keris'in kalbi gümbürdüyordu, duvarlar üzerine gelirken babası zindan kapısının önünde bekleyen muhafızlardan birine başını salladı. "Kapıyı aç."

Menteşeler gıcırdayıp hücrenin kapısı ardına kadar açıldığında onları hiçliğe uzanan bir karanlık karşıladı. Babası eline bir lamba alarak içeri girdi, Keris'in onu takip etmekten başka şansı yoktu. Işık huzmesi zindanların derinliklerine doğru uzanarak, Valcottalı bir kadını aydınlatınca Keris sert iç çekişini bastırmak zorunda kaldı.

Baygın haldeki kadının el ve ayak bileklerini saran zincirler yere sabitlenmişti, kadının giysileri kirlenip yırtılmıştı. Vücudunun maruz kaldığı bu işkence... Keris arkasını dönerek midesindekileri duvarın kenarına çıkardı, birdenbire başı dönmeye başladı.

"Miden ne kadar zayıf," dedi babası iğrenerek. Keris doğrulmak için kendini zorladı. Ağzını gömleğinin koluna sildi.

"Kim bu kadın?"

"Yrina Kitan, Nerastis birliğinin yüzbaşılarından biri. Eğer Serin'in anlattıkları doğruysa, ayrıca Zarrah Anaphora'nın yakın arkadaşı."

Yrina. Zarrah'ın zehirlendiğinde bu ismi defalarca kez fısıldadığı, hiç bilmediği bu insanın onu affetmesini dileyerek yalvardığı anlar Keris'in zihninde canlandı. Keris'in teni buz gibi soğudu, gözleriyle yerde yatan parçalanmış kadını inceledi. Bu yaralarla hayatta kalması mümkün görünmüyordu. Ancak denemek zorundaydı.

"Bundan ne kazanmayı umuyorsunuz, Majesteleri? İmparatoriçeyle müzakerelerin ortasındayız, Serin'in sanatını Valcottalı bir asker üzerinde kullanmasına izin mi vereceksiniz? Bu sadece zalimlik değil, bu *delilik.*"

Babası öfkeyle homurdandı. "İmparatoriçenin dayanağı yok, ne de olsa askerlerinden biri sarayıma gizlice girerek dört adamımı öldürdü."

Kadın kıpırdandı, sağlam gözünü açıp Keris ile babasına baktı. "Görüyorum ki küçük prenslerinizden birini getirmişsiniz, Majesteleri," dedi kırık dişlerinin arasından. "Ona geleneklerinizi mi öğretiyorsunuz?"

"Bir zamanlar onun umutsuz vaka olduğuna inanırdım," diye yanıtladı babası. "Ancak prensesinizi yakalayarak bana yeni bir ümit verdi."

Keris gerildi, midesinde yeni bir bulantı dalgası yükseldi çünkü babasından ilk defa bir iltifat duymuştu. Üstelik sebebi *buydu*.

"Görüyorsun ya, Yrina," diye devam etti babası. "Artık bize söyleyebileceğin değerli bir bilgi kaldığını sanmıyorum."

Gözlerini Keris'e çevirdi. "Anlaşılan yeğenini yakaladığında imparatoriçe, Nerastis'ten sadece bir gün uzaklıktaymış. Peşine düşülmemesini emreden bizzat Petra'ymış. Kurtarma yok. Bu durumda ya yeğenini kurtarmak için Maridrina'yı işgal etmenin sonuçlarından korkuyor ya da yeğenine buna kalkışacak kadar önem vermiyor. Ve benim tanıdığım Petra *hiçbir şeyden* korkmaz."

Yrina'nın gerilmesi Keris'e, onun babasının imparatoriçeye dair hislerini paylaştığını anlatmıştı.

"Belki müzakere etmeye yatkın olduğumuzu anlamıştır. Bu kadına yaptıklarınız bizim lehimize olmaz."

"Belki söylediğin gibidir," diye yanıtladı babası. "Her iki ihtimalde de haklısın, Keris. Bu durumun fark edilmesi işimize yaramaz, bu yüzden sorunumuzu... *gömmemiz* en iyisi."

Babası uzanıp kemerine sıkıştırdığı hançeri çıkarınca Keris irkildi. "Bu senin görevin. Vârisim olmayı hak ettiğini kanıtlama şansın. Maridrina tacına layık olduğunu kanıtla. Kral olmak, ellerini kirletmekten kaçınmamayı gerektirir."

Hançerini zorla Keris'in eline tutuşturup parmaklarını kabzanın üzerine kapattı. "Hallet şu işi."

Kadının hayatta kalma ihtimali yoktu. Keris onu öldürmeyi reddetse bile babası onu öldürtecekti. Muhafızlardan birine yaptırırdı. Belki Serin'e. Belki de onu yaralarıyla ölüme terk ederlerdi. Kendisi öldürürse merhamet etmiş olurdu çünkü hiç değilse hızlı davranırdı. Bu yüzden Yrina'ya doğru bir adım attı.

Keris gözlerini Yrina'dan ayırmadı. Kadının yüzü kesiklerle dolu olmasına rağmen ona meydan okuyarak bakıyordu. "Elinden geleni ardına koyma, küçük prens bozuntusu." Sesi boğuk çıkıyordu. "Cesaretin varsa öldür beni."

Keris'in buna cesareti yoktu. Kanıtı, duvara sıçrayan kusmuktaydı. Sırtından aşağı akan ter damlalarındaydı. Gümbürdeyerek atan kalbindeydi.

"Yap şunu." Babası duvara yaslandı. "Değerini kanıtla."

Kelimeler zihninde yankılandı: *değerini kanıtla, değerini kanıtla, değerini kanıtla.* "İyi; ama bana seyirci olmana ne ihtiyacım var ne de istiyorum."

Babası tek kaşını kaldırarak, "Eğer bu işten sıyrılmaya çalışıyorsan, aptalca ümitlerini bir kenara bırak. Ölüp ölmediğini kontrol edeceğim. Kız kardeşinle aynı numarayı kullanıp beni kandırmaya çalışmaman için ölü *kaldığından* emin olacağım," dedi.

Keris'in babasının neyden bahsettiğinden haberi yoktu ancak umurunda değildi. "Dışarı çık."

"Beni hayal kırıklığına uğratma."

Kapı tok bir gümbürtüyle kapandı, Keris midesindeki acı tadı yutkundu. Avuçları terliyordu, hançerin kabzasını tutan parmaklarını oynatarak zincirli kadının önünde diz çöküp lambanın ışığını kıstı çünkü duvarlardaki ufak deliklerden onu izleyen gözler olduğunu biliyordu.

Aynı zamanda dinleyen.

Yrina dikkatle onu izledi, Keris öne doğru bir adım atınca zincirlerini zorlayarak öne atılsa da acı içinde inleyerek yeniden yere düştü.

Yine de hâlâ tehlikeliydi.

Keris hızlı hareket ederek dizlerinin üzerine çöktü, kadını arkasından yakalayarak kendine doğru çekti. Yrina mücadele etti, küfürler savurup lanet okudu ama Keris, "İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, Yrina," deyince sustu.

"Peki neymiş o?" Zincirlerini zorlayarak kıpırdandı, Keris'in zayıf bir yanını arıyordu.

"Zarrah'ın özgürlüğüne kavuşmasını."

"Beni kandırıyorsun."

"Hayır." Fırsat verirse onu öldürmeye çalışacağını bildiği için Keris kadını sıkıca tuttu. "Adını biliyorum, zehir yüzünden kendini kaybettiğinde dilinden düşürmedi. Onun için önemlisin. Senin de onu önemsediğin belli, yoksa imparatoriçenin emirlerine karşı gelmezdin."

Kadın sessiz kaldı. Ne onaylamıştı ne de reddetmişti ancak hiç değilse mücadele etmeyi bırakmıştı. Kulağı ondaydı. Keris fırsattan istifade devam etti. "Nerastis'te yakalanmadan önceki günlerde, Zarrah geceleri gözden kayboluyordu. Benimle görüşüyordu."

"Yalan söylüyorsun." Kelimeler Yrina'nın dudaklarından dökülür dökülmez, Keris'in elinden kurtulup hançerini kaptı. Göz açıp kapayıncaya kadar arkasına geçmiş, hançeri boğazına dayamıştı.

Lanet olsun.

Keris kıpırdamadı, Yrina'nın onu öldürmesine izin vermesinin mi, yoksa yardım istemesinin mi daha doğru olacağını merak ediyordu. Tam o anda kadının vücudu dikleşti, "Bergamot. Zencefil. Kırmızı ardıç. Aman *Tanrım*," diye fısıldadı.

Kadının neyden bahsettiğini anlamamıştı ama boğazını keser diye kıpırdamaya korkuyordu.

"Görüştüğü adam ona bir kitap vermişti," dedi Yrina. "Kitabın içeriği neydi?"

Keris gözlerini sımsıkı kapattı, göğsüne bir acı saplandı çünkü Valcotta bunu kadınla paylaştıysa yalnızca bir silah arkadaşından fazlasıydı. Onun dostuydu. "Yıldızlarla ilgili hikâyeler."

"O adam sensin." Yrina onu bırakarak yere yığıldı. "Tanrım, Zarrah. Neye karıştın böyle?" Yüzünü kaldırarak Keris'e baktı. "Onu önemsiyor musun?"

"Evet." Keris duraksadı. "Hem de çok."

Yrina yavaşça başını salladı, ardından dudaklarından kelimeler döküldü. "Affedilmeyi dilemesi gereken Zarrah değil, benim. İmparatoriçe onun seninle görüşmesini yasakladı, bense onu teş-

vik ettim. Zarrah geri dönmeyince, imparatoriçeye sevgilisiyle buluşmak için Anriot'ın karşı kıyısına geçtiğini düşündüğümü söyledim. Asker birlikleriyle karşı kıyıya geçip onu aramamıza izin vermesini umdum ama yanılmışım. Geri çekilmemizi emretti, Zarrah'ın yakalanıp Vencia'ya götürüldüğü haberi geldiğindeyse onun bu kaderi hak ettiğini söyledi."

Keris dişlerini sıktı, göğsünde telaşlı bir his yükseldi. "İmparatoriçe pazarlığa yanaşmazsa, babam Zarrah'ı öldürecek."

"Öyleyse onu buradan çıkarmanın başka bir yolunu bulmalısın." Yrina, Keris'in hançerini geri verdi. "İkimizin ortaya çıkardığı gerçeklerin üzerini örtmelisin."

Yrina'nın ölümü Valcotta'yı mahvederdi. Dostunun onu kurtarmaya çalışırken öldüğünü duyarsa ruhuna ağır gelir, bu yükü kaldıramazdı. Üstelik suçlusu Keris olacaktı

Çünkü barajdaki o gece geri dönmüştü.

Çünkü peşinden gitmişti.

Onu baştan çıkarmıştı.

Yalan söylemişti.

Onu yarı yolda bırakmıştı.

"Yapamam," diye fısıldadı Keris. "Bunu ona yapamam."

"Beni hayatta bırakırsan onun için daha kötü olur," dedi Yrina, Keris'in elini kaldırarak hançeri şah damarına bastırdı. "Serin'in işkencelerine daha fazla dayanamam. Çözülürüm ve bu olursa ikinizi de kendimle birlikte ele veririm."

Onu kurtarmanın bir yolunu bul, diye fısıldadı Keris'in vicdanı. *Bu kadını kurtar!*

"Ben..."

Yrina sertçe yana doğru kaydığında, Keris'in hançerinin ucu tereyağına sürülen kızgın bir bıçak gibi tenini yardı. Kan Keris'in ellerine, yüzüne sıçradı ve Yrina kollarına yığıldı.

"Zarrah'a onu sevdiğimi söyle," diye fısıldadıktan sonra hareketsiz kaldı.

Keris baştan aşağı titreyerek art arda derin nefesler aldı ancak ciğerlerine hava ulaştığını hissetmiyordu. Yrina'yı hücrenin zeminine bırakıp ayağa kalkarak kapıya yaslandı. "Açın şunu!"

Kapının açılmasını, dışarıdan kıpırdanmalarla sesler duymayı bekledi ama hiçbir şey yoktu. Babası onu burada bırakacaktı. Onun yüzünden ölen bir başka kadının cesediyle baş başa kalacaktı. Damarlarında dolaşan panikle kapıyı yumruklayarak, "Açın şu lanet kapıyı!" diye bağırdı.

Kapı açıldı.

Babası kapının önünde durmuş, Keris'in kaçış yolunu kapatmıştı. Keris nefes nefese kalmış bir halde yanından geçmeye çalıştı ancak babası kıpırdamadı. "O öldü. Çıkar beni buradan."

"Görünüşe bakılırsa gerçekten ölmüş." Babasının omuzları titredi ve gülmeye başladı. Hafif bir gülüş değildi, gözünden yaş akacak kadar büyük sevinç kahkahaları atıyordu. "Tanrı biliyor ya, yapabileceğini hiç sanmazdım, Keris. Anlaşılan hayatta kalma arzunu küçümsemişim."

Keris elindeki hançerin kabzasını sıkıca tuttu, parmakları kanla yapış yapış olmuştu ve tek düşünebildiği bu hançeri babasının göğsüne saplamanın ne kadar iyi hissettireceğiydi. Bir kez değil, o *kahkahayı* susturana kadar defalarca kez saplayacaktı. O dehşet verici gözleri cansız bakana kadar saplayacaktı.

Keris şiddetle ürperdi çünkü kanındaki vahşiliği ne kadar inkâr ederse etsin oradaydı. Hâlâ onun bir parçasıydı. Dışarı çıkmasına müsaade ederse, babasını şuracıkta katletmesi işten değildi.

Peki, sonra ne olacaktı?

Baba katilli olarak asılacak, Otis kral olacaktı. Kardeşine çok değer vermesine rağmen Keris, Otis'in hiç tereddüt etmeden Valcotta'yı idam edeceğini ve savaşın hiç değişmeden, eskisi gibi devam edeceğini biliyordu.

Başka bir yolunu bul.

Keris parmaklarını güçlükle açtı, hançer taş zeminde tıkırdayarak ayaklarını dibine düştü. "Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı, Majesteleri?"

Babasının gözlerinden bir hayal kırıklığı ifadesi geçtiğini gördüğüne emindi. "Hayır, Keris. İmparatoriçe ile *müzakereye* geri dönebilirsin."

424

ZARRAH

Zarrah'ın günleri doğallıktan uzak sohbetlerle haremdeki herkes tarafından düpedüz görmezden gelinmenin çıldırtıcı dengesi içerisinde geçiyordu. Böylece zamanını izleyerek ve dinleyerek değerlendirdi. Günler akşama dönerken kendini Sara'nın annesinin söylediklerini düşünürken buluyordu. Odasında asılan duvar kiliminin ardında hangi sırların yattığını merak ediyor, kilimin ipliklerinde gizli bir silah ya da gizli bir kaçış yolunun talimatlarını bulmayı umuyordu.

Tuzu fazla kaçmış akşam yemeğini zorla boğazından geçirirken, Zarrah heyecandan neredeyse titreyecekti. Coralyn, muhafızların odasına kadar ona eşlik etmesine müsaade edene kadar yorgunluktan kıvranıyordu.

Ayaklarını öldüren lanet topuklu ayakkabıları çıkardığı anda sessiz adımlarla kilime yaklaştı. Kilim, yatağın başının arkasındaki duvarda tavandan zemine kadar uzanıyordu. Eski ve solmuştu, üzerine dokuma yapan iki kadın işlenmişti. Sıradan bir işlemeydi, ortaya çıkan sonuç ise cansızdı. Zarrah kaşlarını çattı,

kapıya bir bakış attıktan sonra yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kumaşın duvara takıldığı yerde solma izleri vardı, birçok kez takıp çıkarılmış gibi görünüyordu. Buna rağmen öylesine tozluydu ki kimsenin yıllardır çıkardığını sanmıyordu.

Zarrah kilimin köşesini kaldırıp yatağın izin verdiği ölçüde duvardan çekerek ardındaki karanlık boşluğa baktı. Loş ışıkta gözü hiçbir şeyi seçemiyordu, bu yüzden elini kilimin arkasına uzattığında taş duvarın, ateş gibi yanan eline kıyasla soğuk olduğunu fark etti. Kolunu uzanabildiği kadar derine itmişti ki o anda parmakları derin bir boşluğa denk geldi. Kalbi hızla çarparak parmaklarıyla boşluğu takip etti, birisi duvardaki büyük taşlardan birinin harcını aşındırmıştı.

Dahası, aletini geride bırakmıştı.

Zarrah elini geri çekerek ufak çiviye baktı, çivinin ucu sayısız aşınma yüzünden körelmişti. Yıllar içerisinde onlarca kadın bu yerden bir kaçış yolu yaratmak için birlikte çalışmıştı.

Üstelik neredeyse başarmışlardı. Taşın altındaki ve kenarlarındaki harç tamamen aşınmış, içeriye güneş ışığı alıyordu. Taşı yerinde tutan tek şey üst kısımda kalan sıvaydı.

Zarrah taşa ismini kazıdı. Çiviyi oluğuna yerleştirip kilimi tekrar yerine astı. Bu gece, işe diğer kadınların kaldığı yerden devam edecekti ve onların başaramadığını başardığında planının ilk adımını başarmış olacaktı.

Pencereye yürüyüp başını kaldırarak kulenin tepesinde Silas'ın uyuduğu odaya baktı.

Gülümsedi.

45
KERIS

Keris sarhoştu.

Hakkındaki dedikoduların aksine, Keris asla sarhoş olacağı duruma düşmeye müsaade etmezdi. Onu savunmasız bırakır, çenesini açar ve bir suikastçının geldiğini bile duyamayacak kadar derin bir uykuya dalmasına sebep olurdu. Ancak bu gece kendini kaybedeceği kayıtsızlığa ihtiyacı vardı. Hançerinin Yrina'nın boğazından kayışı ve sıcak kanın yüzüne sıçrayışı zihninde sürekli tekrarlayıp duruyor, kelimeleri kulaklarında yankılanıyordu.

Başka bir yolunu bul.

Ne yazık ki başka bir yol *yoktu.* İç avlu kilitlenmişti, güvenilir hizmetkârların bile kapılardan dışarı çıkması yasaktı ve kalın iç surlar dikkatle izleyen muhafızlarla doluydu. Ithicanalılar kralarına ulaşma çabasından vazgeçmedikçe olamazdı. Valcotta'yı kurtarmaya çalışan Yrina dört adamlarını öldürmüşken olamazdı.

Akşamüstüne doğru Coralyn onu görmeye gelmişti. Önündeki boş şarap şişelerine burun kıvırdıktan sonra, kitapları bir kenara koyarak sandalyeye oturdu. "Kanı gördüm. Baban kimi öldürdü?"

"O kimseyi öldürmedi." Keris kadehini kafaya dikip hiç vakit kaybetmeden diğer şişenin ağzını açtı. "Ben öldürdüm."

Aralarında oluşan uzun sessizlik, Keris'in midesini bulandırdı. Teyzesinin söyleyeceklerini duymayı beklerken, içinden ne geçiyorsa söylemesi için ona bağırarak sadede gelmesini söyleme isteği duyuyordu.

"Ne olacağını sanıyordun, Keris? Yanına Zarrah Anaphora'yı alıp Vencia'ya vardığın anda savaş alanına adım attın. Şimdi bir seçim yapmalısın: tacı almak için mücadele edeceksin ya da arkana yaslanıp öleceksin."

"Kral olmayı hiç istemedim," diye yanıtladı Keris boş bakışlarla uzaklara dalarak. "Hayatım boyunca bundan kaçtım çünkü bu role uygun olmadığımı biliyordum."

"Farkındayım." Coralyn koltukta Keris'in yanına oturdu. "Seninle aynı fikirde olmasam bile, sorumluluklardan kaçma isteğini desteklemek için elimden geleni yaptım. Başını eğip dikkat çekmeseydin babandan daha uzun yaşayıp tahta geçer, ardından hakkını kardeşlerinden birine verip çekilebilirdin. Ancak oyuna katılmaya istekli göründüğün anda bu ihtimali ortadan kaldırdın. Artık babanın gözü üzerinde, daha kötüsü *Saksağan*'ın gözü üzerinde olacak. Yani ya onlara boyun eğmeli ya da gücü ellerinden almalısın."

"Elimden gelse, seve seve ikisinin de kalbini oyardım."

Coralyn burnundan soluyarak güldü. "Seni sarhoş bir aptal olman için yetiştirmedim, evlat. Babanı öldüremezsin, ölümünde parmağın varmış gibi bile görünemezsin. İlk ihtimalde idam edilirsin, ikinci ihtimalde ise halkın seni korkak ilan eder. Başka bir yolunu bulmalısın."

"Hangi yol?" diye bağırdı Keris, o lanet cümleyi duyunca öfkesine hâkim olamamıştı. "Başka bir yol yok!"

Coralyn ayağa kalktı. "Anlaşılan mantıklı düşünmek yerine kendini kadehlere vurup kederinde boğulmayı tercih ediyorsun, bu yüzden seni yalnız bırakacağım. Bu işe yaramaz somurtkanlık çukurundan çıktığında, tekrar konuşacağız. İyi akşamlar, Keris."

Bu konuşmanın üzerinden saatler geçmişti. Sokağa çıkma

yasağı başlamış, haremin pencereleri tamamen kararmıştı. Keris sessizliğin cazibesi ve şişelerden uzak durma arzusuyla odasından ayrılıp Ithicanalı kralı bağladıkları sandalyeye oturduğunda sağanak yağmur yağıyordu. Aren'ın aksine, cesetleri görmezden gelerek bakışlarını Valcotta'nın penceresine odaklamıştı.

İtiraf etmek zorundaydı.

Ancak bilseydi, ondan nefret ederdi. Babası onun annesini öldürmüştü, şimdiyse Keris en yakın dostunu öldürmüştü. Onu bu tuzaktan çıkarmanın başka bir yolunu bulmazsa, Valcotta'nın da hayatını kaybetmesi işten değildi.

Başka bir yolunu bul.

Tek düşünebildiği ondan özür dilemekti. Başka hiçbir seçeneği ya da en azından daha iyi bir seçeneği olmadığını anlatmaktı. Affetmesi için ona yalvarmaktı.

Keris ayaklanarak harem binasının kapısına yürüdü, yüzüne çarpan yağmur damlalarına aldırmadan eğilip eline bir avuç taş aldı.

Ancak cesaret edemedi.

Kısık kesle küfrederek binanın duvarına yaslanıp yukarıyı izlemeye başladı. "Gerçekleri öğrenmeyi hak ediyor," diye fısıldadı gök gürlerken, yağmur damlaları buzdan oklar gibi üzerine yağıyordu. "Korkak olma."

Başka bir yolunu bul.

Bakışları Ithicanalıların rüzgârda sallanan cesetlerini buldu, midesi bulanarak Yrina'nın cesedine ne yaptıklarını merak etti. O da tıpkı surdakiler gibi, değer verdiği birini kurtarmak için ölmeyi göze alan insanlardandı. Ancak Valcotta'dan farklı olarak, Ithicana asla ümidini kaybetmiyordu. Büyük ihtimalle öleceklerini bildikleri halde gelmeye devam edeceklerdi.

İçeriden biri onlara yardım etse ne olurdu?

Bu düşünce bir yumruk gibi midesine vurduğunda Keris doğruldu.

Ithicanalılar körlemesine hareket ediyordu. Sarayın içinin neye benzediği ya da Aren'ın nerede tutulduğuna dair bilgileri yoktu, bu yüzden başarısızlıkları kaçınılmaz hale geliyordu. Peki

ya ihtiyaçları olan bilgiye ulaşırlarsa? Peki, Aren'ı kurtarmak için *Keris* onlara yardım ederse?

Peki ya Aren, Valcotta'yı yanında götürürse?

Keris'in aklında, bu planın imkânsız olduğunu açıkça gösteren sayısız engel belirmesine rağmen içine telaşlı bir heyecan yayılmıştı.

Ithicanalılarla iletişime geçmesinin hiçbir yolu yoktu çünkü Serin, saraydan dışarı adımını attığı anda peşine adam takardı. Bir şekilde başarsa bile Ithicanalıların onu dinlemesi için bir sebebi yoktu. Muhtemelen ağzını açtığı anda boğazını kesip onu denize atarlardı.

Tabii kralları onlara aksini emretmediği sürece.

Keris'in kafasındaki çarklar dönüyor, şarabın getirdiği pus dağılırken bunu nasıl başaracağını düşünüyordu. O anda kafasına dank etti.

Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.

Keris hızla ayağa kalkıp çalıların arasından fırladı ve bir kez daha kararlı adımlarla patikadan aşağı doğru yürüdü. Harem dairesindeki muhafızların uyarılarına aldırmadan içeri girip basamakları ikişer ikişer tırmandı. Merdivenlerin en tepesindeki muhafız, "Majesteleri, saygısızlık etmek istemem ama sokağa çıkma yasağı..." dedi.

Keris onu iterek geçti. "Saatler akıp gitmiş." Çizmeleriyle zemini çiğneyerek emin adımlarla koridorda yürüdü, Coralyn'in dairesinin kapısını açıp karanlıkta ilerleyerek yatak odasına ulaştı.

Masadaki lambasından loş bir ışık yayılıyor, ipek yastıklarının arasında derin bir uykuda olan teyzesinin yüzünü aydınlatıyordu. "Teyze?"

Coralyn tedirginlikle doğruldu, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Keris?" Ardından yüzünde ciddi bir ifade oluştu. "Sen aklını mı yitirdin, evlat? Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra haremde olamazsın, baban buradaki kadınlardan birine uygunsuz davranışlarda bulunduğunu sanıp seni idam ettirecek."

"Sevişemeyecek kadar sarhoşum, neyse ki düşünemeyecek kadar sarhoş değilim. Bir fikrim var."

"Ağzını bozma, evlat!" Coralyn bacaklarını yataktan sarkıtıp geceliğini üzerine geçirdi. "Ne istiyorsun, söyle?"

"Benim ne istediğimle bir ilgisi yok." Keris yatağa yığıldı. "Bu senin ne istediğinle ilgili."

Coralyn gözlerini kısarak ona baktı. "Öyle mi?"

"Aren'ın, kız kardeşimin nerede olduğuyla ilgili ne bildiğini öğrenmek istiyorsun."

"Kız kardeşlerin."

"Evet, evet." Keris elini sallayarak oturmasını işaret etti. "Ama bize bir şey vermesi için hiçbir sebep yok, kaldı ki hâlâ aptalca âşık olduğu karısından bahsediyoruz."

"Keris..."

Teyzesinin sesindeki uyarıyı duymazdan geldi. "Yani karşılığında ona bir şey önermelisin."

"Aklında ne var?"

"Halkının onu kurtarmak uğruna ölüme gitmesine engel ol." Coralyn yanıt vermek için ağzını açtı ancak Keris ona fırsat vermeden devam etti. "Eğer ona, Ithicanalılarla iletişime geçip geri çekilmelerini emretme fırsatı verirsen, haremin istediği bilgiyi verecektir."

Bu yalnızca ilk adımdı. Organize bir kurtarma operasyonunu kabul etmeden önce Aren'ın güvenini kazanmalıydı. Ayrıca Keris'in, haremdeki kadınların yabancı bir krala yardım ederken kendi hayatlarını tehlikeye atmaları gerekeceğine Coralyn'i ikna etmesi için de zamana ihtiyacı vardı.

Teyzesi kaşlarını çattıktan sonra başını salladı. "Bunu önerecek olursam, Vencia'da olduklarından şüphe duymadığı Ithicanalıları yakalamak için Serin'in oynadığı bir oyunda piyon olduğumu düşünecek. Aren aptal değil."

"Pek emin değilim," diye cevapladı Keris. "Ancak tam da bu yüzden, sen ona öneride bulunmayacaksın. Onun sormasını bekleyeceksin ki soracaktır."

"Neden? Bize güvenmesi için bir sebebi yok ama güvenmemesi için sebebi çok."

"Ortak bir düşmanınız olduğunu, şüphe etmeyeceği şekilde anlatarak güven vereceksin."

Coralyn uzun bir an için ona baktı. "Saksağan." Keris başını sallayınca, başını yana eğdi. "Peki, söyle bana, bu işte senin kazancın ne olacak?"

Belki koca bir hiç. Belki de Valcotta'yı buradan kurtarmasını sağlayacak bir işbirliği. "Ben yalnızca anlaşmamızın gereğini yerine getiriyorum. İmparatoriçeyle müzakere ederken, Zarrah Anaphora'yı kanatlarının altına alman karşılığında istediğin buydu."

"Saçmalık, evlat. Yağmurun altında oturmuş, *benimle* yaptığın anlaşmaya kafa yormuyordun. Neyin peşindesin?"

Keris ayağa kalkarak kollarını genişçe açtı. "Oyunu oynuyorum, teyze." Ardından tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

@novaebook

46
ZARRAH

Hizmetkârlar bahçede yenilen öğle yemeğinde kullanılan çatal bıçağı toparlarken Zarrah kaşlarını çatmamaya çalıştı. Muhafızlardan biri tüm çatal bıçakları dikkatle saydıktan sonra hizmetkârlara mutfağa kadar eşlik etti, orada hepsi yıkanıp bir sonraki yemeğe kadar kilitlendi. Cam bardaklar dahil, haremin ihtiyacı olan ama gerekirse silah olarak kullanılabilecek ne kadar sıradan eşya varsa aynı muameleyi yaptılar: teker teker sayıp kilit altına aldılar. Zarrah günlerdir burada olmasına rağmen kimseye fark ettirmeden bir kaşık bile çalamamıştı.

Önemli değil, diye hatırlattı kendine. *Çarşaftan yırtılan bir parça kumaş bile bir silahtır. Broş iğnesi bile bir silahtır. Yastık bile bir silahtır.*

Ben de bir silahım.

Yanında oturan Sara rahatsızca kıpırdanarak üç tane yediği halde, masanın ortasındaki tatlı tabağına baktı. Zarrah, "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu.

Küçük prenses dönüp Coralyn'e baktı, kadın hafifçe başını

sallayınca, "Memnuniyetle çıkarım, Zarrah ama bir şartla, bana savaş hikâyeleri anlatmaya devam edersen."

Zarrah gülümseyerek ayağa kalkıp çocuğun ayaklarının üzerine basmasına yardım etti. Kızın bir bastona ihtiyacı vardı, ne yazık ki Silas'ın silah olarak değerlendirdiği şeylerden biri de buydu. Kendi çocuklarına bu kadar saygısızlık etmesi Zarrah'ın midesini bulandırıyordu ancak Sara umursamıyor gibi görünüyordu. Zarrah'ın kolunu tutarak dengesini sağladı ve birlikte yavaşça yürümeye koyuldular.

"Hadi kuleye kadar gidip geri dönelim." Zarrah çocuğun engelinden kaynaklanan sınırlarının farkındaydı çünkü Sara onun buradaki sürekli ve tek arkadaşıydı. Haremdekiler hâlâ mesafelerini koruyordu, Keris ise... Keris'i, Vencia'daki ilk sabahında bahçede yürüyüş yaptıkları günden beri görmemişti.

Onun yokluğunu tek fark eden Zarrah değildi.

Bir süre önce Coralyn'in, doğuştan Maridrinalı olmamasına rağmen Zarrah'a en büyük kini besleyen nadir güzellerden olan Lestara'ya, "O çocuk hayatını ucuz bir odalığın saatlerinde yaşıyor," diye yakındığını duymuştu. "Bütün gece dolaşıp bütün gün uyuyor. Katlanılamaz bir durum."

Lestara omuz silkmekle yetinmişti. "Onu suçlayabilir misin? Bu dört duvar arasında onu eğlendirecek hiçbir şey yok. Tahta geçtiğinde, ondan kurtulmakta zorlanacağımızı göreceksiniz. Kurtulmayı *istediğimden* değil tabii."

"Söylediklerine dikkat et, kızım," diye terslemişti Coralyn. "Silas böyle konuştuğunu duyarsa canın yanar. Elouise'e bile sana duyduğundan daha çok ilgi duymasına rağmen Keris'in de canı yanar."

Elouise haremdeki en yaşlı eşti. Yüzü buruş buruştu ve sağırdı, üstelik kuru erik suyu gibi kokardı. Bu karşılaştırma karşısında Lestara'nın yüzünde beliren ifadeyi görünce Zarrah kahkaha atmamak için kendini zor tuttu, gerçi kadını suçladığı söylenemezdi. Silas yaşlı, kokuşmuş bir sadistti; diğer yandan Keris genç, yakışıklı ve çekiciydi. Lestara muhtemelen her gece kocasının uykusunda ölmesi için dua ediyor, her sabah hayatta olduğunu anladığı anda hıçkırıklara boğuluyordu.

Lestara'nın geleceğe dair hayalleri ne olursa olsun, bir konuda haklıydı: Keris'in yokluğu fark ediliyordu. Sebebinin ne olduğunu bilmemek ise Zarrah'ı çıldırtıyordu.

"Bana bir savaş hikâyesi anlat, Zarrah," dedi Sara düşüncelerini bölerek. "Çok eskiden, gençken yaşadığın bir savaşı anlat."

"Ne yani, şimdiki savaşlarda yaşlı ve güçsüz müyüm?" Zarrah gülümseyerek anılarına dalıp prensesin beğeneceği bir hikâye anlattı. Kelimeler dudaklarından dökülürken bile gözlerini kuleden ve kulenin kapısında dikilen, tepeden tırnağa silahlı ölümcül muhafızlardan ayırmıyordu. Kuleyi diğer binalara bağlayan köprülerde başka muhafızlar geziyor, tüm girişleri koruma altında tutuyorlardı. Üstelik muhafızlar nöbet yerlerinden asla ayrılmıyordu.

Zarrah kulenin etrafında daire çizdi, çocuğun nefes nefese kaldığını fark edince duraksadı. "Burada dinlenelim."

Beraber bir banka oturdular, kule onları haremden gizliyordu ama Zarrah'ın iki muhafızı yüzlerindeki bıkkın ifadeyle onları yakından izliyordu.

"Yakında saraydan ayrılacağım," dedi Sara elbisesinin kumaşıyla oynayarak. "Babam beni uzaklara gönderecek." Kızın yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü. "Gitmek istemiyorum."

Bu saraydan, babandan uzakta daha iyi bir hayatın olacak, demek istedi Zarrah. Bunun yerine, "Hiç Vencia'nın dışına çıktın mı? Oldukça güzel bir ülkedir."

Sara başını kaldırıp kızarmış gözlerle ona baktı. "Saraydan hiç çıkmadım."

Zarrah'ın midesi bulandı. Silas yalnızca eşlerine değil, çocuklarına da tutsak muamelesi yapıyordu. Esaret altında doğup büyütüldüklerinden, şimdi Sara'nın elindeki özgürlük ona bir cezaymış gibi geliyordu. "Bir savaşçı olmak için surları aşmayı, korkularınla yüzleşmeyi istemen gerekir. Kimse sana bir silah vermese bile sen bir savaşçısın, Sara."

Sara kaşlarını çattı, ardından başını sallayarak gözyaşlarını sildi.

"Devam edelim mi?" diye sordu Zarrah. "Annen nereye gittiğini merak eder."

"Sara!"

Zarrah uzaktan gelen bağrışı duyunca dimdik oturdu. Seslenen kadın değil, bir erkek sesiydi.

"Bu ağabeyim!" Küçük prenses daha hızlı yürümesi için Zarrah'ın kolunu çekiştirdi. "Hadi onu bulalım!"

Patikada çizme sesleri duyulunca Zarrah'ın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı, heyecanla tüyleri diken diken oldu. O Zarrah'ı fark etmeden önce Zarrah onu gördü ve her zamanki gibi ona baktığında göğsünün sıkışıp nefessiz kaldığını hissetti. Nerastis'te geçirdikleri gecelerde olduğu gibi ensesinde topladığı bal sarısı saçları güneşi yansıtıyordu. Saçları toplu olunca çenesinin sert hatları ve belirgin elmacıkkemikleri ortaya çıkmıştı. Şaşırtıcı derecede güzel, bir o kadar erkeksiydi öyle ki Zarrah'ın nefesini kesiyordu. Vücudu onun düşmanı olmasına, annesini öldüren adamın oğlu olduğu gerçeğine aldırmıyordu. Ona tam anlamıyla güvenmediğini bile umursamıyordu, sadece damarlarında akan iflah olmaz arzu umurundaydı. Adamın dilini ağzında, ellerini göğüslerinde ve aletini vücudunun derinliklerinde hissetmenin nasıl bir his olduğunu *tam anlamıyla* bilmesi daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötüydü emin değildi.

Tek bildiği, bedeninin tüm bunlara yeniden sahip olmak istediğiydi.

Keris başını kaldırınca göz göze geldiler, adamın yüzünde neredeyse telaşa benzer bir ifade belirdi. "Leydi Zarrah," diyerek başını eğip bakışlarını önündeki çimenlere çevirdi.

"Majesteleri."

Yutkunurken ademelması kıpırdadı, Zarrah hariç her yere bakıyordu. "At binmeye gitmek ister misin, Sara?"

Küçük kız kıpırdamadan durdu. "Gerçekten mi? Coralyn teyze izin verdi mi?"

"İzin almaya niyetim yok. Hadi gel, ihtiyacın olan tüm eşyaları kaçırdım."

Kız kardeşinin yanına giderek elbisesinin üzerine siyah bir pelerin geçirdi, pelerini bağlarken baharatlı kokusu havaya yayıldı. Doğrulurken eli Zarrah'ın çıplak koluna değince Zarrah'ın

teni ürperdi. Uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama tekrar dokunması ihtimaliyle yerinden kıpırdayamıyordu. "İmparatoriçe'den haber var mı?" diye sordu.

Keris'in kaskatı kesilmesi, Zarrah'ın kalbini tedirginlikle doldurdu. Bir şey mi olmuştu? Teyzesi, Maridrinalılara onlarla müzakere etmeyeceğini düşündüren bir cevap mı vermişti? Ancak Keris yalnızca, "Harendelliler daha Nerastis'e bile ulaşmamıştır, en fazla..." diyebildi.

"Son birkaç gündür ne yapıyorsun?" diye araya girdi Sara. "Coralyn Teyze bütün gün uyuduğun için sana ucuz odalık dedi."

Keris kahkahalarla gülmek yerine kaşlarını çattı, hâlâ Zarrah'la göz göze gelmiyordu. "Uyumuyordum. Meşguldüm." Dizlerinin üzerine çöküp kızın narin sandaletlerini çıkardı.

"Neyle meşguldün?"

Zarrah kızı öpebilirdi çünkü sormak istediği tam olarak buydu ancak yapamıyordu. Muhafızlar dikkatle onları dinlerken olmazdı.

"Kitaplarımı toparlıyorum." Keris kızın ayaklarına küçük çizmeler giydirdi, bağcıkları bağlarken çenesini sıkıyordu.

"Ama günlerdir seni görmedim." Prenses kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bütün günü benimle geçirebilmen için işlerini yapacak hizmetkârlar var."

"Seni eğlendirmekten daha önemli işlerim var!" diye tersledi Keris.

Zarrah şaşkınlıkla irkildi, beklenmedik bu sert tepki ona hiç uymuyordu.

Çocuğun kırgın bakışlarını gördüğünde Keris'in mavi gözleri anında suçlulukla doldu. "Kötü şeyler söyledim, bunun için özür dilerim." Ayağa kalkarak kızı kucağına aldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana kalsa, kuleden aşağı iner bütün günlerimi senin yanında geçirirdim. Ne yazık ki bunun katlanmam gereken bazı sonuçları olurdu, bu yüzden başka işlere zaman ayırarak ihtiyatlı davranmalıyım."

Bariz şekilde zorlanarak başını kaldırıp Zarrah'la göz göze geldi. "Teyzenizden yanıt aldığımızda, ilk sizin haberiniz olacak.

İyi günler dilerim, leydim." Sara'yı kucağında taşıyarak arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Bir şeyler değişmişti. Gerginliği. Öfkesi. Göz göze gelemeyişi...

Ona söylemek istemediği bir şey vardı, *işte* bu yüzden ondan kaçıyordu.

Zarrah peşlerinden yürümeye koyuldu. Ne yapmak istediğinden emin değildi, tek bildiği kayıtsız kalamayacağıydı. Ancak ayağı Sara'nın sandaletlerine takılınca sendeledi. Kulenin duvarından destek alarak taşların arasındaki boşluğa tutundu ve sandaletlerini düzeltti.

Ardından donup kaldı, Keris'in kelimeleri kulaklarında yankılandı. *Kuleden aşağı inerdim...*

Zarrah yukarı bakınca, rüzgârın zamanla aşındırdığı taşların arasında el ve ayaklarını koyabileceği sayısız çıkıntıyı seçti. Zihninde beliren fikir imkânsız denebilecek kadar zordu, yani kimse ondan bunu beklemezdi.

Keris aşağı inmeye yanaşmıyor olabilirdi.

Ancak bu, Zarrah'ın yukarı tırmanamayacağı anlamına gelmiyordu.

@novaebook

47
KERIS

"Petra'dan bir yanıt almadın, doğru mu anlıyorum?"

Bu soru kaçınılmazdı. Keris'in mektubunu güneye, Valcotta'ya göndermesinin üzerinden haftalar geçmişti ama şimdiye dek aldığı tek yanıt sessizlikti.

Üstelik Yrina'nın söylediklerine bakılırsa, sessizlikten fazlasını umamazdı.

Keris koltukta ağırlığını diğer tarafa verdi, babasının bakışları onu rahatsız etmeyi hep başarırdı, şimdiyse bakışları tam onun üzerine sabitlenmişti. "Hayır ancak rüzgâr güneyden esiyor, Harendelliler imparatoriçenin yanıtını getirmekte gecikmiş olabilir." Bu bahane onu sadece birkaç gün daha tatmin ederdi, buna rağmen Keris şansını zorladı.

"Tüm amacını tek bir mektuba bağladın," dedi babası. "Ve korkarım yolun sonunda ortada kaldığını anlayacaksın."

Haksız sayılmazdı fakat umudunu bağladığı Valcotta İmparatoriçesi değil, Ithicana Kralı'ydı. Keris, "Valcottalıların, Fırtına Denizi'nde üç ticaret gemisini daha kaybettiğini söylüyorlar.

Bu yüzden imparatoriçe, köprünüzü kullanmaya karşı koyduğu kısıtlamaları kaldırmak için baskı hissedebilir. Yalnızca malları değil, canları kaybetti. Kendi halkı bile ambargoyu kaldırması için ısrar edecek. Belki Serin bu fısıltıları çoktan duymuştur."

Saksağan yüzünü buruşturdu. "Tabii ki. Aynı zamanda yeğeninin tutsaklığını kullanarak Maridrinalılara karşı nefreti körüklemekten geri durmuyor. Ambargoya devam ederek hasılatımıza zarar vermek uğruna acı çekmeye razılar."

Babası nefes vererek sessizce güldü. "İmparatoriçelerinin muhalefete, özellikle de Sonsuz Savaş'a karşı muhalefete nasıl karşılık verdiğini biliyorlar. Onun aleyhine ağzını açanları bir daha konuşamayacak hale getiriyor."

Keris, imparatoriçenin şöhretiyle babasının onun hakkında anlattıkları arasındaki uyuşmazlığı bir kez daha şaşkınlıkla dinledi. Ayağa kalkarak pencereye yürüdü ve bakışlarını şehre çevirdi. "Yine yangın çıkmış. Görünüşe bakılırsa bu kez Liman Pazarı'nda."

Babası küfrederek ayağa kalkıp Keris'in yanına geldiğinde yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. "Nankörler. Hiçbir şey onları memnun etmiyor. Erzak istediler, ben de verdim. Karşılığında ne yapıyorlar, şehrimi ateşe veriyorlar. Sırf bu kindarlıkları yüzünden hepsini açlıktan ölmeye terk etmeliyim."

Serin öksürerek, "Memnuniyetsizliklerinin nedeni bu değil, Majesteleri," derken istihbarat amirinin söyleyeceklerini bilen Keris gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Aren Kertell'i idam ettiğinizi düşünüyorlar, hâlâ hayatta olduğuna dair kanıt istiyorlar."

Bunu düşünüyorlardı çünkü Keris her gece dışarı çıkarak içki içip kumar oynuyor, kimseye fark ettirmeden Aren'a istihbarat için işkence edildiği dedikodularını yayıyordu. Amacı, Ithicanalıları kurtarma girişimlerini sürdürecek kadar kışkırtmaktı. Dedikoduların bir yan etkisi olarak, istemeden kendi halkını da kışkırtmıştı. Maridrina'daki herkes, krallarının onları açlıktan kurtaran adama işkence yaptığını duyunca çıldırmıştı. Harendell elçisinin uşağına pahalı bir şişe şarap ve güzel bir kadınla yaşattığı unutulmaz gecenin ardından, elçinin kendisi bile Ithicana Kralı'nın kalbinin hâlâ attığına dair kanıt istiyordu.

"Onlara gayet hayatta olduğunu söyle."

Keris penceredeki yansımasından Serin'in çenesini sıktığını gördü. Muhtemelen, Aren Kertell'in en zalim biçimde öldüğünü görmek istediği içindi. İstihbarat amirinin kan arzusu, zaman zaman Keris'in kâbuslarına giriyordu. Eğer Serin kazara Aren'ı öldürürse, Valcotta'yı kurtarmak için yaptığı tüm planlar suya düşerdi ve Aren'ı hayatta tutanın yalnızca babasının ısrarı olması, Keris'in gözünden kaçmamıştı.

"Adamlarıma Aren'ın iyi ve hayatta olduğunun haberini yaymasını emrettim, Majesteleri," diye cevapladı Serin. "Ne yazık ki halkımız... verdiğimiz güvenceye pek inanmak istemiyor."

İnanmıyorlardı çünkü Keris *aynı zamanda* Aren'ın ölümünün Maridrina Kralı'nın üzerini örtmeye çalıştığı bir kaza olduğu dedikodusunu yaymıştı. "Aren'ı halkın göreceği şekilde Vencia'da dolaştırıp onlara kanıt sunabilirsiniz."

"Aptal olma," diye tersledi babası. "Bana yalancı muamelesi yapan insanlara boyun eğmeyeceğim, üstelik bütün bunlar Ithicana'nın işi. Halkı kışkırtmak için dedikodular yayıyorlar. Nankörleri hapse atın ve buna bir son verelim."

Keris omuz silkti. "Sadece bir öneriydi."

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri," dedi Serin. "Belki daha farklı bir yol izlemeliyiz. Nankörleri onlara güç kattığımızı düşündürmeden susturacak bir yol. Tarafsız biri olan Harendell elçisini davet edip Aren Kertell'in sağ olduğunu gösterirsek, halkımızı yatıştırmasını sağlayabiliriz."

"O pislik haftalardır görüşme talep ediyor," diye tısladı babası. "Harendell'e boğun eğmenin halkıma eğmekten farkı yok. Şimdiden köprünün şartlarıyla ilgili cıyaklamaya başladılar. Hiçbir zayıflık belirtisi gösteremeyiz."

Babasının düşüncelerini nazikçe yönlendirerek, "O halde başka bir bahaneyle toplanın," diye önerdi Keris. "Yalnızca Harendell elçisini çağırmayın. Şehirdeki diğer elçileri, özellikle Amarid elçisini davet edin ki Harendell elçisinin öfkesi daha çok kabarsın."

"Önerin sosyal bir etkinlik mi?"

"Harendelliler gösterişi sever, bilirsin. Eğlenmeyi de."

Babası çenesini okşadı. "Doğru. Haksız sayılmazsın."

"Bu fikir hoşuma gitmedi, Majesteleri," dedi Serin, sesi Keris'in sinirine dokunuyordu. "Sarayın iç avlusunda kontrol tamamen bize ait. Aren'ı dışarı çıkardığımız anda, tehlike..."

"Öyleyse iç avluda yaparız. Bu gece, böylece kimsenin komplo kurmaya vakti olmaz." Babası gülümsedi. "Coralyn'e söyleyin, hazırlıklara başlasın. Yaşlı cadı hiç değilse gösterişten anlıyor. Hem haremin de şikâyet etmekten başka yapacak bir işi olur. Bununla sen ilgilen, Serin."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Serin reverans yaparak odadan çıktı. İstihbarat amirinin keyifsizliği her halinden belliydi, gerçi kral önerisini kabul etmediği için mi, yoksa ortada ondan habersiz bir oyun döndüğünü sezdiği için mi keyifsizdi, Keris emin değildi. İlerlemekten başka şansı yoktu.

Keris üzerine düşeni yapmış, tüm kilit oyuncuların aynı masada oturacağından emin olmuştu. Planı hayata geçirme sırası şimdi Coralyn'deydi. "Eminim bu etkinlik büyük bir başarı abidesi olacak. Şimdi izninizle, benim..."

"Sen de orada olacaksın, Keris. Teyzelerinin şehirdeki bir genelevden diğerine savrulmanla ilgili şikâyetlerinden bıktım usandım. Valcotta'yı da getir, bir taşla iki kuş vurup Petra'ya bir cesetle müzakere yapmadığımızı göstermiş oluruz."

Keris kaskatı kesildi. Yrina'nın ölümünden sonra Valcotta'dan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı, o zamandan beri tek karşılaşmalarıysa kendine hâkim olamadığının kanıtıydı. Gerçeği itiraf etmek felaket olurdu ancak kalbinde bir yalan varken onun yüzüne bakamıyordu. Her geçen gün daha kolay olacağı yerde, her geçen saatte bir yudum zehir daha içiyor gibiydi. Yalanı onun özgür kalması, *yaşaması* için söylemesi Keris'e merhem olmuyordu çünkü Valcotta'nın bu şekilde düşünmeyeceğinden emindi. Onun tek göreceği, bir katildi.

Keris ağzındaki acı tadı yutarak, "Bunu pek tercih etmem. Yeni kitaplarımı raflara dizmeliyim," dedi.

"Bu bir rica değildi," diye cevapladı babası. "Orada ol, yoksa sana bir ders vermek için her bir cildi yakarım."

Keris seve seve bu fedakârlığı yapardı ama aynı tehdit ona karşı defalarca kez başarıyla kullanıldığı için şimdi de başarılı olduğuna inandırmalıydı, yoksa şüphe uyandırırdı. Keris dişlerini gıcırdatarak odadan ayrıldı, muhafızlara aldırış etmeden merdivenleri inip odasının kapısına ulaştı. Kapının kilidini açıp içeri girdikten sonra sürgüyü arkasından geçirdi.

Her şey Aren Kertell'e bağlıydı. Ithicanalılarla bir işbirliği kurmadan Valcotta'yı kurtaramazdı. Keris ne yapıp edip Coralyn ile Aren'ın arasındaki bu buluşmanın gerçekleştiğinden emin olmalıydı. Gerekirse yemekte Valcotta'nın yanında oturup dişlerini sıkarak her şey yolundaymış gibi davranacaktı.

Pencereye yürüyerek perdeleri ardına kadar açtı ve panjurları araladı, ardından burnuna gelen pis koku yüzünden anında pişman oldu. Keris çenesini sıkarak bahçede Valcotta'yı aradı ancak harem bomboştu.

Keris'in gözleri, Aren'ı bulduğunda bu boşluğun sebebi anlaşıldı.

Ithicana Kralı bahçede zincirlenmiş, surda asılı duran halkının cesetlerine bakıyordu. Keris, bu adama dair hislerinden pek emin değildi. Bir zamanlar, onu tanımadan önce Aren'ın krallığına hükmetmesinden, halkını mahkûmlar gibi kilit altında tutmasından iğrenmişti. Sonrasında Lara'ya güvendiği, Silas Veliant'ın soyundan gelen kadına âşık olduğu için adamın aptallığından iğrenmişti. Oysa şimdi...

Şimdi krala karşı hem acıma hem de hayranlık duyuyordu. Keris bu tür işkencenin acısını bilirdi, üstelik Aren bunun onlarca kat fazlasını yaşıyordu. Bariz kederine rağmen Ithicana Kralı'nın başı dikti. Zaman zaman kurnazlığını, kuvvetini ve becerisini kullanarak kaçmaya çalışmıştı. Ancak iki muhafızı öldürüp birkaçını yaralamayı başarmasına rağmen, Aren'ın tutsak hayatı sürüyordu.

"Seni kurtaracağım," diye mırıldandı Keris. "Seni kurtarmaya fırsat bulamadan kendini öldürtme, yeter."

Adamın hayatı için çok fazla risk vardı.

Serin fazla ileri gidebilirdi.

Muhafızlardan biri onu kazara öldürebilirdi.

Buna rağmen Aren yüzünde kederli bir ifadeyle doğrulduğunda Keris, Ithicana Kralı'nın hayatı için aklına gelmeyen bir tehdit daha olduğunu fark etti: adamın kendisi.

Aren'ın yüzünden kararlı bir ifade geçti, adamın vücudundaki tüm kaslar harekete geçmeye hazır bir halde gerildi. "Sakın buna cüret etme." Keris'in göğsü telaşla kabardı çünkü kralın *hayatta* kalmasına ihtiyacı vardı. "Satranç tahtamdan kendini çıkarma sakın!"

Bir şeyler yapmalıydı. Coralyn yemekte onunla görüşene kadar, Aren'a nefes almaya devam etmesi için bir sebep vermeliydi.

Her şey buna bağlıydı.

Ne var ki Serin veya dalkavuklarının gözü üzerindeydi. Keris tüm adımlarını asıl amacını belli etmeyecek ve tüm planlarını suya düşürmeyecek şekilde atmalıydı.

Düşün! diye bağırdı kendine. *Bir ipucu! Bir şey, ona birkaç saat daha dayanacak gücü verecek herhangi bir şey bul.*

Ancak *hiçbir şey* yoktu.

Derken bir rüzgâr ıslık çalarak esti. Cesetler dans eder gibi sallanıyor, leşçil kuşlar gagalarıyla onları kemiriyordu.

Kuşlar.

Soluğu kitaplıkta alıp kitapları karıştırarak özel bir cilt aradı.

İşte buradaydı.

Keris kitabı açıp tanıdık saksağan resmini bulana kadar sayfaları çevirerek gözleriyle kelimeleri taradı. *Fırsatçı olan saksağan, ötücü kuşların civcivlerini öldürür ve yer...*

Keris kitabı hızla kapatıp cildi koltuğunun altına sıkıştırarak odadan ayrıldı, basamakları ikişer ikişer inmemek için kendini zor tutuyordu. Aşağı vardığında iki muhafız kapıyı açtı ve Keris bahçeye çıkarak yüzüne yerleştirdiği boş ifadeyle ilerledi.

Lütfen çok geç kalmış olmayayım.

Bahçe patikasından yürürken kalbi gümbürdeyerek atıyordu, ardından gözleri hâlâ hayatta olan Ithicana Kralı'na takıldığında sendeledi.

Aren'ın tüm bedeni gerilmişti, dayanmak için başka bir yol bulamadığından hayatına son vermeye hazırlanan bir adamın kararlılığı gözlerinden okunuyordu. Aren eğildi, başını masanın taş yüzeyine vurmaya hazırlanıyordu. Keris, onu durdurmak için kendini adamın önüne atmamak için zor tuttu.

Ancak Serin'in gözü hep üzerindeydi ve kendini açığa çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Aren gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında Keris, "Sakın yapma!" diye bağırmamak için çenesini kenetledi.

Adım. Adım. Adım. Adımlarını yere vurarak atmaya başladı, gürültüyle adamın kafasını kaldırmasını umuyordu. Ancak Aren yalnızca zincirli elleriyle masayı kavradı, eklemleri beyaza dönerken yüzünde öyle ciddi bir ifade vardı ki Keris onu durdurmanın mümkün olup olmadığını merak etti.

Ne var ki denemek zorundaydı. Bu yüzden yüksek sesle, "Kadınlar kokudan şikâyet etmeye başladı. Onları suçladığımı söyleyemem," dedi.

Ithicana Kralı zincirlerini masaya vuracak kadar sertçe irkildi, kan çanağına dönmüş gözlerini Keris'e çevirdiğinde onu tanıdığı anlaşılıyordu.

"Dehşet verici bir muamele." Keris gözlerini kısarak surlarda asılan cesetlere baktı, çürüyen etlerine böcekler yuva yapmıştı. Eski, acı verici anıları hatırlatıyordu. "Kokuyu bir kenara bıraksak bile, sinekleri ve diğer haşereleri buraya davet ediyor. Etrafa hastalık yayıyor." Midesi bulanarak gözlerini tekrar Aren'a çevirdi. "Gerçi sizin için daha kötü bir durum olmalı, Majesteleri. Ne de olsa onları tanıyordunuz. Özellikle de sizi serbest bırakmaya çalışırken öldüklerini düşünürsek."

Aren'ın ela gözleri karardı, Keris'in yasak olmasına rağmen ona Majesteleri demesini anlaşılan fark etmemişti. "Ve sen de..."

"Keris."

"Ah," dedi Aren yavan bir sesle. "*Yetersiz* vâris."

Senin hayli yetersiz bir kral olduğun ortaya çıkmışken, tepeden bakmana gerek yok, demek istedi Keris ama buraya adamın sinirlerini zıplatmaya gelmemişti. Amacını gerçekleştirmek için

onunla ittifak kurmaya gelmişti, o yüzden ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle seçmeliydi. Kitabı masaya koyarak, "Kalıba uyan sekiz ağabeyim öldüğü için babam kendi yasalarından birini çiğnemeden bana vâris demekten kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor, bu konuda sıkışıp kaldı. Onun ve Serin'in kaçamaklarının beni kardeşlerimin yanında mezara götürme ihtimali olmasaydı, bu çabasında ona şans dilerdim," diye anlattı.

Kral arkasına yaslandı, bileklerindeki zincirler şıngırdadıkça Keris'e bu adamın tutsakken bile tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu. "Hükmetme arzun yok mu?"

"Bu nankör bir yük," diye cevapladı Keris asıl yanıttan kaçınarak.

"Doğru. Ancak tacın olduğunda, buradaki dekoru değiştirebilirsin." Aren bahçe duvarlarını kaplayan cesetleri işaret etti.

Keris kendine rağmen kahkaha attı, eğer farklı bir durumda olsalardı acaba bu adamdan hoşlanır mıydı? *Muhtemelen hayır.* "Hükmetmek bir yüktür. Saltanatına değişim arzusuyla giren bir krala bu yük özellikle ağır gelir çünkü bütün hayatını akıntıya karşı savaşarak geçirecektir. Elbette siz bunu anlıyorsunuz, öyle değil mi, Majesteleri?" Konuşmalarını dinleyen muhafızlar yalnızca Aren'ın saltanatından bahsettiğini düşünecekti ancak Ithicanalının bundan daha zeki olduğunu umdu.

"Bilge olan sensin," dedi Aren. "Yoksa bu da aldatmacanın bir parçası mıydı?"

Yüzünden şaşkın bir ifade geçerken Keris'in kafasına dank etti. Aren, Keris'in Ithicana'nın işgalinde oynadığı rolü kastediyordu.

Keris ve maiyetine köprüden geçme iznini veren Aren'dı. Ithicana Kralı'nın, Keris'in işgale istemsiz olarak katıldığını bilmesi pek mümkün değildi. Aren onun da bir parmağı olduğuna inanıyordu, dolayısıyla Keris'i asla olası bir müttefik olarak görmeyecekti. Belki gerçekler onu ikna edebilirdi. "Eminim ki Serin hayallerimi bu kadar sapkın bir şekilde kullanmaktan özellikle zevk almıştır. Bu olay, gözlerimdeki perdenin başarıyla aralandığı nadir örneklerden biri. *Refakatçim* Ithicana'yı istila ederken

unutulup bir köşeye atılmak yakın zamanda atlatabileceğim bir şok değil. Buna rağmen, eğer babam Harendell'deki tahsilime devam etmeme izin vermiş olsaydı, bu ikiyüzlülüğü affedebilirdim ama gördüğün gibi..." Kollarını öne uzattı. "İşte buradayım."

"Çok üzüldüm."

Yeterli değildi. Adamın ona farklı bir gözle bakması için daha fazlasına ihtiyacı vardı. "İnsanların felsefe yapmaya, silah kullanmayı öğrendikleri kadar zaman ayırdıkları bir dünya hayal et."

"Edemem," diye cevapladı Aren sertçe. "İyi bildiğim tek şey savaşmak, ayrıca savaşın kaybeden tarafında olduğum için bu pek de bir anlam ifade etmiyor."

"Kaybediyor olabilirsin," Keris tehlikeli sularda yüzdüğünün farkındaydı çünkü bu konuşma Serin'in kulağına gidecekti. "Ama henüz kaybetmedin. Eranahl ayakta dururken ve sen hâlâ yaşarken değil. Yoksa babam gösteriş yapmakta neden bu kadar ısrar etsin ki?"

"Vefasız kızı için yem atıyor, öyle duydum."

"Karın için."

Keris'in aldığı tek cevap ters bir bakış olunca teyzesinin, Aren'ın hâlâ Lara'yı umursadığına dair inancını sorgulamaya başlamıştı. Bununla birlikte, Coralyn insanları okumak ve onları yönlendirmek konusunda ustaydı. Keris bir kez olsun yanıldığına şahit olmamıştı. Öyleyse biraz daha derine inmesi gerekiyordu.

"Lara." Keris çenesini ovuştururken, yüzüne dalgın bir merak ifadesi yerleştirmeye özen gösterdi. "O benim kız kardeşim, biliyorsun."

"Bunun benim için büyük bir şok olmasını bekliyorsan, korkarım seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

Keris kısık sesle gülerken uzaklarda bir hareketlenme fark edince, casusları bulmak için bahçeyi taradı. Ne var ki sadece çeşmede yıkanan bir kuş gördü. "O benim üvey kız kardeşim değil. Annelerimiz de aynı."

Aren doğruldu, gözlerinde ilgi dolu bir bakış belirdi. Üstelik sadece ilgi değil, başka bir şey daha vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Keris dilini dudaklarında gezdirdi, bu konuda konuşmaya çekiniyordu ama ortak bir düşmanları olduğunu kanıtlamak için gerekli olduğunun farkındaydı. Muhafızların sadece belli belirsiz duymaları için sesini alçaltarak, "Babamın askerleri kız kardeşimi aldığında dokuz yaşındaydım. Hâlâ haremde yaşayacak kadar genç ama o anı oldukça iyi hatırlayacak kadar büyüktüm. Annemin onlarla savaştığını hatırlıyorum. Babamın onu kendi amaçları için götürdüğünü bilmesine rağmen kız kardeşimin peşinden saraydan gizlice çıkmaya çalıştığını hatırlıyorum. Yakalanıp geri sürüklendiğinde, babamın onu hepimizin önünde boğduğunu hatırlıyorum. Ceza olarak. Bir uyarı olması için."

Bu anıyı anlattığı tek kişi Valcotta'ydı ancak bir kere açığa çıktıktan sonra anlaşılan her zaman paylaşması gerekiyordu.

"Nasıl bir oyun oynuyorsun, Keris?"

Ortada bir oyun olduğunu fark edecek kadar zeki olduğunu görmek güzel, diye düşündü Keris. Ardından elini çenesine koyup ağzını kapatarak, "Uzun bir oyun ve sen de oldukça önemli olmana rağmen, tahtanın üstündeki parçalardan yalnızca birisin," dedi. Ithicana Kral'ına ihtiyatlı bir bakış attı. "Kendini oyundan çıkarmayı düşündüğünü hissedebiliyorum ve senden bunu tekrar düşünmeni rica ediyorum."

Aren'ın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi, gözlerini kaçırıp uzaklara baktı. "Yaşadığım sürece beni kurtarmaya çalışmaya ve bu girişimde ölmeye devam edecekler. Buna izin veremem."

Bu konuşma için sahip oldukları süre sona ermişti. Serin, köyün gözcüsü gibi budanmış bir çalının arkasından ortaya çıktı. O hâlâ işitme menzilinin dışındayken Keris çabucak, "Oyunu oynamaya devam et, Aren. Hayatın sandığın kadar değersiz değil," dedi.

Ardından Serin yanlarında belirdi ve o çirkin sesi havaya yayıldı. "Şüpheli bir dost seçimi, Ekselansları."

Keris omuz silkti, umursamaz tavrının istihbarat amirinin sinirine dokunduğunu biliyordu. "Ben her zaman kendi merakımın kurbanı oldum, Serin. Bunu biliyorsun."

"Merak."

"Aynen öyle. Aren efsanelere konu olmuş bir adam. Puslu Ithicana adalarının eski kralı, efsanevi bir asker ve gizemli savaşçı kız kardeşlerimden birinin kocası. Maceralarının detaylarını dinlemek için onunla uğraşma isteğime nasıl karşı koyabilirim? Ne yazık ki kendisinin pek de açık sözlü biri olduğu söylenemez."

Serin rahatsızlığını belli eden bir ses tonuyla, "Nerastis'e geri dönmen gerekiyordu. Babanın kumandanlarından ders almalısın," dedi.

Resmiyetten uzak kelimelerle konuşmuştu. İstihbarat amirinin bu şekilde hata yapması sık rastlanan bir durum değildi ve bu davranışı Keris'i huzursuz etmişti ama ona uyarak karşılık verdi. "Babamın kumandanları sıkıcıdır."

"Sıkıcı olsun ya da olmasın, bu tahsilinizin gerekli bir parçası."

"Gak, gak, gak!" Keris saksağanın sesini taklit ettiğinde, adamın gözlerinde beliren öfkeyle içten içe kahkaha attı. Lakabından nefret ederdi, özellikle bu lakabı ona takan kadından hiç hazzetmezdi. "Harem kadınlarının sana böyle hitap etmesine şaşmamalı, Serin. Sesin gerçekten de insanın sinirini bozuyor." Ayağa kalktı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Aren ama kusura bakmamanı rica ediyorum. Buradaki koku midemi bulandırıyor."

Arkasını dönüp kalbi boğazında atmasına rağmen sanki dünya umurunda değilmiş gibi bahçede yürümeye başladı. Sinirleri o kadar gerilmişti ki midesindekileri çıkaracağını sanmıştı. Kulenin serin duvarlarının içinde gizlenince adımlarını kontrol altına almayı bir kenara bıraktı. Aren'ın yemi yuttuğundan emin olma isteğiyle merdivenleri üçer üçer çıkıp köşeleri baş döndürücü bir hızla dönerek ilerledi.

Odasının kapısını açıp pencereye koştu ve aşağı baktı. Bir cesedin daha bahçeye sürüklendiğini, muhafızlar cesedi duvara asarken Aren'ın sessizce izlediğini gördüğünde içinden küfretti.

Lütfen, diye yalvardı. *Birkaç saat daha. Birkaç saat daha dayanırsan bütün bunlara son verebiliriz.*

Ardından Aren omuzlarını dikleştirince, Keris çabalarının boşa olduğunu anladı. Aren'ın ölümüne şahit olmak üzereydi, üstelik onunla birlikte tüm planları da ölecekti. İçi hayal kırıklı-

ğıyla doluyor, aynı zamanda daha fazlasını yapamadığı için suçluluk duyuyordu. Ayrıca bir başka yaşamın daha babasının zulmü altında yok olmasına kederleniyordu.

Ancak Aren başını taş masaya vurmak yerine uzanıp kitabı açtı, sayfaları çevirdi ve bir sayfada durdu. Okuyordu.

Keris'in, Ithicana Kralı'nın nasıl tepki verdiğini görme şansı olmadı çünkü tanıdık bir ses, "Seni şuracıkta öldürmemem için bana bir sebep söyle," dedi.

@novaebook

48
ZARRAH

Katlanmış giysileri alarak, "Bana nezaket gösteriyorsunuz," dedi Coralyn'e. "Teşekkür ederim."

"Şu *antrenmanların* yüzünden üç günde üç elbise kirlettin," diye burun kıvırdı harem eşi. "Belki bunlar daha uzun süre dayanır. Gerçi aklına başka bir şey getirme, bu rezil kıyafetleri odanın dışında giymeyeceksin. Yoksa hepsini yaktırırım, anlaşıldı mı?"

"Evet, Leydi Coralyn." Zarrah kadının odadan çıkmasını bekledikten sonra kıyafetleri açtı. Hacimli bir pantolon ve Valcotta tarzı kesimiyle siyah ipekten dikilmiş dar bir korse vardı. Bir iç çekerek giysileri üzerine geçirdi. Yalnızca haftalardır Maridrina giysileri giydikten sonra bu kıyafetler tanıdık geldiğinden değildi, Silas Veliant'a suikast düzenlerken sadece iç çamaşırları giymek zorunda kalacağından endişelenmişti çünkü planını uzun eteklerle gerçekleştiremezdi.

Pencereye yaklaşarak düşmanının saklandığı kuleye baktı, adam bugünün nefes aldığı son gün olacağından habersizdi. Bu gece ay yoktu ve Zarrah karanlıkta saklanarak hamlesini yapacaktı.

Taş bloğun etrafını kazımakla uğraştığı saatler nihayet meyvesini vermişti, şimdi tek yapması gereken bloğu itip bir kaçış yolu açmaktı. Silas'ın canını almak için kullanacağı silah bizzat kendi bedeniydi çünkü eline başka bir silah geçirmeyi başaramamıştı.

Ancak bu yeterli olacaktı. Yeterli olmak *zorundaydı.*

Gözleri Silas'ın cam kaplı ofisinden ayrılıp istemeden kulenin orta katındaki bir pencereye kaydı.

Keris'in odası.

Kız kardeşini at binmeye götürdüğü gün karşılaşmalarından sonra onu yalnızca birkaç defa görmüştü, her defasında ondan uzaktaydı. Ondan uzak durmayı seçmesine alışmak için haftaları olsa bile, acısı hâlâ dinmemişti. Hatta dineceği yerde daha da güçlenmişti.

Çünkü sebebini bir türlü öğrenememişti.

İmparatoriçe ile müzakereyi mi kaybetmişti? Kaçışın imkânsız olduğunu mu anlamıştı? Belki de Keris yalnızca ondan bıkmıştı, sonuçta bu onun ününe yaraşır bir hareket olurdu.

Zarrah'ın neden umurundaydı peki?

Buraya babasını öldürmek için gelmişti, Keris'in tüm çabaları Zarrah'ın amaçlarına tersti ve aralarındaki herhangi bir ilişkinin de ters olduğu anlamına geliyordu. Ondan kaçınması daha *iyiydi.* Birbirleriyle hiç karşılaşmamaları daha iyiydi çünkü bu durum, Zarrah'ın yapmak üzere olduğu işi daha kolay hale getiriyordu.

O anda perdeler aralandı, Keris pencerede durup dışarı bakarken Zarrah'ın mantığı tamamen kayboldu.

Tanrı yardımcısı olsun, Keris gözlerinin gördüğü en güzel adamdı ve güzelliği kadar keskin bir zekâsının olması ona adaletsiz geliyordu. Zarrah penceresinin camındaki ışıltının kendini gizleyeceğini biliyordu, bu sayede etrafta başka gözler varken bakamayacağı şekilde onu inceledi. Açık bıraktığı bal sarısı saçları rüzgârda hafifçe salındığında, yüzüne düşen ipeksi bukleleri geriye atma özlemi Zarrah'a bir koçbaşı gibi vurdu.

Gözlerini sıkı sıkı kapatarak birkaç derin nefes aldı. *Odaklanmalısın,* diye hatırlattı kendine. *Bu gece, hayatını adadığın intikamı alacaksın.*

Savaşla ya da baskınla değil, annesini kendi elleriyle öldüren adamın canını alarak yapacaktı.

Gözlerini açtığı anda bakışları tekrar o pencereyi buldu ama Keris yoktu. Dudağını ısırarak ellerini pencerenin pervazına koyduğu sırada sarı saçlar dikkatini çekti. Keris bahçeye çıkmıştı.

"Yerinden kıpırdama, Zarrah," dedi kendine. "Sen sakın karışma."

Aralarına mesafe koymanın mantıklı olduğunu biliyordu ancak bilmek yetmiyordu. Keris'in yaptığı bu seçimin arkasında yatan sebebi öğrenmeliydi. Gerçeği öğrenmeliydi, gerçekler acıtsa bile bilmeliydi. Üstelik bugün gerçekleri onun dudaklarından duymak için son şansıydı.

Yeni kıyafetlerini hışımla çıkarıp üzerine bir elbise geçirdi ve muhafızlardan biri açana kadar kapıya sertçe vurdu. "Bahçeye çıkmak istiyorum," dedi. "Hemen, lüfen."

Cevap vermelerini beklemeden aralarından sıyrılıp geçti. Çıplak ayaklarıyla halıda sessizce ilerlerken elinden geldiğince hızlı yürüyordu çünkü koşmaya başlarsa şüphelenirlerdi. Onu durdurmalarını riske atamazdı, Keris'le konuşmak için son şansı bu olabilirdi.

Gerçeği öğrenmek için. Yüksek sesle dile getiremese bile ona veda etmek için.

Zarrah merdivenlerin sonundaki kapıları ardına kadar açıp bahçenin patikalarında ilerledi ve sendeleyerek durdu.

Keris ona öfkeyle bakan, hatta boynunu kırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünen Aren'ın karşısında oturuyordu. Sohbet ediyorlardı ancak Zarrah olduğu yerden söylediklerini duyamıyordu. Arkasından söylenen muhafızlarına aldırmadan, çalıların arkasında saklanıp yaprakların arasından onları izledi.

Ne hakkında konuşuyorlar?

Burnuna ekşi ve çürük bir koku gelince Zarrah'ın tüyleri diken diken oldu. Yavaş hareketlerle omzunun üzerinden baktı, Saksağan'ın arkasında durduğunu görünce avuçları buz kesti.

"Keris'in bu kadar yaklaşması cüretkâr bir hamle, ne de olsa Aren onun istilada oynadığı rolü biliyor," dedi Saksağan. "Aptal şey, kendini öldürtecek."

Oynadığı rol mü? Zarrah kıpırdamadan durdu, bir tepki göstermeyi reddediyordu. Bu alelade bir sohbet değildi. Serin'in bir amacı vardı. Buna rağmen, "Ithicana'nın işgalinin bir aile işi olduğunu bilmiyordum," demekten kendini alamadı.

"Ah, evet." Serin gülümseyerek cesetlere baktı. "Ithicanalılar aldatmacadan asla şüphelenmedi çünkü casusları çok uzun zamandır Ekselansları'nın, Harendell'de tahsil yapma arzusundan haberdardı."

İstihbarat amiri köprüde olup bitenleri anlatırken Zarrah sessizce kımıldamadan durdu. Keris aldatmaca ve zekice bir zamanlama sayesinde becerikli bir askeri birliği kullanarak Ithicanalı muhafızları katletmişti.

"Keris'in güçleri bizzat Merkez Kale'yi ele geçirdi," diye devam etti Serin. "Takdire şayan ama Lara'nın büyük oyununun yalnızca küçük bir parçası olduğu için Keris'in bu işgalde yer aldığından kimsenin haberi bile yok."

Zarrah'ın onun işgalde yer aldığını bilmediği kesindi. Valcottalı casusların getirdiği her türlü istihbaratta sadece *Lara*'dan bahsedilmişti.

"Sanırım babasının gözüne girmeyi umuyordu ancak Majesteleri fazla etkilenmiş sayılmazdı. Keris'in müzakere etmek için sizi kullanma fikrinden de etkilenmedi. Kral sırtında çelik olan oğulları, son darbeyi vurmaktan çekinmeyen savaşçıları tercih eder."

Bu bir yalandı. Zarrah, Keris'in işgalin kilit bir noktasını yönettiğine asla inanmıyordu. Birincisi, bunların hiçbiri ilgisini çekmezdi ve ikincisi, Silas böyle büyük bir iş için ona asla güvenmezdi. "Gevezelik etmeyi bırakıp sadede gelecek misin? Maridrinalı prens bozuntularının çabaları umurumda değil."

"Bağışlayın, elbette geleceğim. Amacım yalnızca Ekselanslarının, Yrina Kitan'ı öldürme sebebine ışık tutmaktı," dedi Serin.

Yrina mı? Zarrah ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyor, nefesi göğsünü sıkıştırıyordu. Yrina burada değildi, o Nerastis'teydi. Ölmüş olamazdı. "Anlamadım?"

Serin dudaklarını büzdü. "Anlaşılan Keris size bu kayıp hakkında bilgi vermemiş. Korkak, tepkinizden çekinmiş olmalı."

Etrafındaki dünya dönüyor, ağzında acı bir tat birikiyordu. "Ben... Nasıl?"

"Kumandan büyük ihtimalle size ulaşmaya çalışırken, Ekselansları'nın iç avlusuna sızma girişimi sırasında yakalandı. Dört güvenilir askerimizi öldürünce idam edilmesi zorunlu hale geldi, Keris bunu gerçekleştirmek için gönüllü oldu. Silas tavırlarından o kadar etkilenmişti ki övgülerinin sonu gelmedi."

Doğru olamazdı.

Yrina ölmüş olamazdı.

Keris onu öldüren kişi olamazdı.

Zarrah art arda derin nefesler aldı ancak hiçbirinin ciğerlerine ulaştığını hissedemiyordu. "Ne zaman?"

"Sanırım, buraya geldiğiniz günden bir gün sonraydı."

Ondan köşe bucak kaçmaya başladığı gün. Zarrah ise aptal gibi ondan bıktığı için kaçtığını düşünmüştü.

Tabii, Serin yalan söylemiyorsa.

Eğer bu bir aldatmaca değilse.

"Söylediklerime güvenmiyor gibisiniz," dedi Serin. "Çekinmeyin, prense gerçeği sorun. Hayatınızı onun ellerine bıraktınız, en azından söylediklerine güvenebileceğinizi düşünüyorum. Şimdi izninizle, Aren'a bir hediyem var." Eliyle muhafızlarını işaret etti. "İkinize birazdan ihtiyacım olabilir. Benimle gelin."

Serin çalıların arasından çıkıp Aren ve Keris'in yanına ilerlerken Zarrah onların arasında geçen konuşmaları duymuyordu bile, tam anlamıyla gözünü kan bürümüştü. Beyninde yankılanıp duran kederli ve sessiz çığlıktan ötesini duyamıyordu çünkü Yrina ölmüştü.

Yoldaşı, sırdaşı, *arkadaşı* ölmüştü.

Ölmüştü çünkü Zarrah, Keris'in onu bu saraya getirmesine müsaade etmişti. Ölmüştü çünkü kaçmak yerine intikam alma şansına sahip olmayı tercih etmişti. Ölmüştü çünkü Zarrah, Silas Veliant'ı öldürmeyi kafasına öylesine takmıştı ki yeminli muhafızı ve en yakın arkadaşının, tüm emirleri çiğneyerek peşinden geleceğini düşünememişti.

İçindeki acı gelgit dalgaları gibi yükseldi, izin verirse onu et-

kisi altına alıp boğacaktı. O sırada gözleri ayağa kalkan Keris'e odaklandı. Kulenin kapılarına doğru yönelmişti.

Onu öldürmüştü. Babasının gözüne girmek için Yrina'yı öldürmüş, üstelik yaptıklarının sorumluluğunu almak yerine bir korkak gibi Zarrah'dan kaçmıştı.

Zarrah dikkatle çevreyi tararken, gözleri Serin'i takip eden muhafızlarına kaydı. Serin'in adamları bahçeye başka bir Ithicanalının cesedini getirdiklerinde muhafızlarını neden istediği anlaşıldı, Aren daha önce onlara defalarca kez saldırmıştı. Ancak Serin elini kaldırıp kulenin kapısında bekleyen iki muhafıza işaret verdi. Muhafızlar yerlerinden ayrılarak özenle pozisyon aldı. Dikkatleri tamamen Ithicanalı kralın üzerindeydi.

Zarrah tereddüt etmedi.

Kulenin içine sızarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Keris'in odasına ulaşana kadar katları saydı. Kapıyı açıp arkasından sessizce kapatırken, gözlerini pencereden dışarı bakan Keris'in sırtına odaklamıştı. "Seni şimdi öldürmemem için bana bir sebep söyle."

Keris hızla arkasını döndüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Valcotta? Burada ne işin var? Neden..."

"Sen mi yaptın?" diye sordu, adamın yüzündeki rengin solmasını izleyerek. "Yrina'yı sen mi öldürdün?"

Bunu izleyen sessizlik midesini bulandırıyordu çünkü bir yanı Serin'in yalan söylediğini umuyor, hatta *dua* ediyordu.

"Üzgünüm. İzin ver de açıklayayım..."

Açıklamalar Zarrah'ın ilgisini çekmiyordu.

Zarrah bir kalp atışı kadar kısa sürede odanın diğer ucuna ulaşıp Keris'in itirazlarına aldırmadan ipek eteğini yırtarak bacağını kaldırıp savurdu. Ayağı başına çarptığında Keris sendeleyerek yana düştü. "Valcotta, lütfen beni dinle!"

"Seni öldüreceğim, yalancı Veliant pisliği!" Zarrah adamın üzerine atılıp sert yumruklarını hızla savurmaya başladı. Her darbesinde adamın acı dolu homurtuları duyuluyordu. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Özür dilerim!" Zarrah'ın bir sonraki darbesini savuşturdu. "Başka seçeneğim yoktu!"

"Her zaman başka bir seçenek vardır," diye tısladı Zarrah. Kaburgalarının altına vurarak adamın nefesini kesti. "Ithicana'yı işgal etmeyi seçtin. Yrina'yı öldürmeyi seçtin. Kana susamış ailen nasılsa sen de öylesin, bu yüzden farklıymış gibi davranmaya kalkma!"

"Ithicana'da seçenek söz konusu değildi!" Keris dönerek ikisini birlikte kitap yığınlarına doğru yuvarladı. "Yrina'nın ölümünde de!"

"Yalan söylüyorsun! Hepsini babanın gözüne girmek için yaptın! Kral olmak istediğin için yaptın!" Zarrah, Keris'in arkasına geçip kollarını boğazına doladı. "Bunun için seni öldüreceğim. Sonra babanı. Sonra da lanet ailenin geri kalanını."

Zarrah kollarını sıkıştırdı.

Keris kollarını tutarak gevşetmeye çalıştı ancak Zarrah dişlerini sıkıp Keris'in gücüne karşı kendi becerilerini kullanarak direndi.

Zarrah'ın yanaklarından yaşlar süzüldü. Onun farklı olduğundan öyle emindi ki. Gerçekten barış istediğinden çok emindi.

Ona güvenebileceğinden emindi.

Oysa hepsi yalandı.

Öfkesi ona kuvvet veriyordu. Keris'in parmakları tenine batarken Zarrah kollarını daha çok sıktı. Açıklamaya gerek yoktu. Söylediği hiçbir şey bu yanlışı düzeltemezdi.

O anda Keris kıpırtısız kaldı. Henüz ölmemişti, eğer birkaç dakika daha tutarsa...

Onu öldürürsen, Yrina'nın başına gelenin ardındaki gerçeği asla bilemeyeceksin. Bu düşünceyle içine bir telaş yayıldı ve Zarrah, Keris'in boğazını bırakıp onu üzerinden attı. Bir an için ona baktı, fazla ileri gittiğinden emindi ama Keris hırıltılı bir nefes vererek gözlerini açıp dalgın bakışlarla etrafına baktı. Doğrulmaya çalıştığında Zarrah üzerine binerek bileklerini altındaki kalın halıya sabitledi.

"Bana neler olduğunu anlat. Hepsini," dedi. "Hiçbir yeri atlama."

Keris nefes üstüne nefes aldıktan sonra onunla göz göze geldi. "Babam beni hücresine indirene kadar Yrina'yı yakaladıkla-

rından haberim bile olmadı," dedi. "Onu kurtarmanın bir yolu yoktu, her yerde çok fazla muhafız vardı. Mümkün olsaydı bile, Serin onu... iyileşemeyeceği şekilde *yaralamıştı.*"

Ona işkence etmişti. Yrina'nın katlandığı sonsuz zulüm gözünün önüne geldiğinde Zarrah'ın göğsü sıkıştı.

"Babam bana bir seçim hakkı tanıdı: ya onu öldürecektim ya da yavaş, acılı bir şekilde ölmesine göz yumacaktım. Ben... Ona verebileceğim tek şey merhametti."

Merhamet. Zarrah'ın dili ağzında büyürken boğazı düğümlendi. "Serin, bunu babanın gözüne girmek için yaptığını söyledi."

Keris ona göz ucuyla baktı. "Ona inandın mı?" Kafasını sertçe salladı. "Serin, Yrina'nın ölümünü duygularınla oynamak için kullandı. Seni bir amaca yönlendirmek için. Beni..."

"Seni öldürmem için." Zarrah yanağının içini ısırdı, muhafızların yerlerinden ayrılmasının alelade bir hata olmadığını şimdi anlıyordu. Saksağan, nereye gideceğini *gayet iyi* biliyordu. Yani burada olduğunu biliyordu, şimdiyse Keris'e saldırmasının sonuçlarıyla ya da fırsatı varken onu neden öldürmediği gibi cevaplayamayacağı sorularla yüzleşmek zorundaydı. "Keder gözümü kör etti, en kötüsünü düşündüm."

"Bazen, en kötü ihtimal doğrudur."

Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı. Ardından Keris, "Sana Yrina'dan bahsetmeliydim ama seni incitmek istemedim. Benden nefret etmeni istemedim," dedi hırıltılı bir soluk alarak. "Korkaklık ettim."

Ona itiraf etseydi nasıl tepki verirdi? Mantıklı davranır mıydı? Açıklamasını dinler miydi? Yoksa kederle saldırır mıydı? Zarrah emin değildi ancak Yrina'nın ölüm haberini Serin yerine Keris'ten duymayı tercih edeceğinden emindi. "Bana söylemeliydin." Sertçe yutkundu. "Lütfen benden bir şey saklama. Canımı yaksalar bile bilmek zorundayım." Başını eğerek ona bakınca göz göze geldiler. "Niyeti ne olursa olsun, beni aldatan birine güvenemem. Yrina'nın ölümü senin kararın değildi ama benden saklamak senin kararındı. Gerçeklerin sonuçlarıyla yüzleşmektense benden kaçmayı seçtin."

Keris uzun bir nefes verdi. "Özür dilerim. Hem seni aldattığım için hem de onun ölümünde payım olduğu için."

"Ona merhametli davrandın." Merhametli olmanın çoğu durumda cesaret gerektirdiğini herkesten iyi bilirdi ama Tanrı biliyordu ya, canını yakmıştı. Yrina'yı buraya getiren Zarrah'ın seçimleriydi, yani arkadaşının ölümünde herkesten daha çok payı vardı.

"Ona gerçekleri anlattım. Senin ve benim hakkımda."

İçinde bir telaş büyüdü, gerçekleri öğrenen Yrina'nın son anlarında ihanete uğramış hissettiğine dair bir korku belirdi. Ya Zarrah'ın hain olduğuna inanarak öldüyse? "Neden?"

"Yalnız olmadığını bilsin diye. Birinin seni kurtarmaya çalıştığını bilmenin huzurunu yaşamasını istedim."

"O halde ona imparatoriçeyle müzakere ettiğini söylemeliydin. Teyzemin beni asla ölüme terk etmeyeceğini biliyor."

Keris'in çenesi gerildi. "İmparatoriçe kimsenin senin peşinden gitmemesini emretmiş. Yrina bu emre karşı geldi."

Zarrah tepeden tırnağa bir şok dalgasıyla çarpıldı, sanki hızlı hızlı nefes almasına rağmen ciğerine hava gitmiyordu. "Yani bir vatan haini olarak ve ona yalan söylediğimi bilerek öldü."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Bunların hiçbiri umurunda değildi, Valcotta. Seni korumak için bilerek ölümü seçti, son dileği seni sevdiğini söylememdi," dedi Keris.

Kalbine hançer saplasa daha az acıtırdı. Zarrah iki büklüm yere çöktü, alnını Keris'in göğsüne yaslayıp nefes almaya çabaladı. "Çabuk muydu? Lütfen çabuk yaptığını söyle."

"Çabuk oldu."

Keris'in ses tonundaki bir şey, ona kelimelerle söylemediğini anlattı. "Kendisi yaptı, değil mi? Onu öldüren sen değildin."

Keris cevap vermedi. Başını kaldırıp baktığında adamın gözlerini kapattığını gördü, parmaklarını şakaklarına bastırmıştı ve yüzü solgundu. "Keris?"

"Tereddüt ettim." Keris'in sözleri boğazında düğümlendi. "Bir çözüm yolu, çıkış yolu üretmek için şansım olsun istedim ama..."

Tabii ki istemişti. Tabii ki ölümün tek çözüm olduğunu öyle kolayca kabullenmemişti. "Bazen başka bir çıkış yolu yoktur."

Keris gözlerini fal taşı gibi açtı. "Ama *seni* kurtaracağım, Valcotta. Ne olursa olsun."

Ne var ki Zarrah buraya kaçmak için gelmemişti. Kan dökmek, intikam almak için gelmişti. Keris'i dürüstlük ve güvenle ilgili azarlamasına rağmen, ona bunu itiraf edemezdi. Bu yüzden Zarrah yalnızca başını sallayıp adamın bileklerini serbest bıraktı.

Ancak üzerinden inmedi, olduğu yerde kalıp bacaklarıyla Keris'in kalçasını sıkıştırdı. Eğer kalkarsa oradan ayrılması gerekecekti, oysa kederiyle ve pişmanlığıyla baş başa kalmak istemiyordu.

Keris altında kıpırdanıp ikisinin parmaklarını birbirine kenetleyince, Zarrah'ın duygularını tuttuğu seyrek düğüm açıldı. Göğsü sıkışıyordu ve sıktığı çenesini açarsa hıçkırıklara boğulmaktan korkuyordu. Buna rağmen, "Gitmeliyim. Gitmek zorundayım. Serin burada olduğumu biliyor," demeyi başardı.

Keris cevap vermek yerine doğrulup oturdu. Zarrah ise içgüdüsel olarak ağırlığını kaydırıp bacaklarını ona doladı ve alnını omzuna yasladı. Dökemediği gözyaşları birikirken titrek bir nefes verdi. *Sakın ağlama*, dedi kendine. *Sen güçlüsün.*

Yeterince güçlü değildi.

Dudaklarından öyle güçlü bir feryat koptu ki paramparça olacağını sandı. Keris onu kendine çekip kollarına almasaydı, paramparça olurdu. Zarrah'ın acı dolu hıçkırıkları bedenini sarsarken Keris onu bir arada tutuyordu. Gözyaşları hafifleyene kadar onu bırakmamış, tek eliyle çıplak sırtını sıvazlamıştı.

Keris'in dokunuşuyla Zarrah'ın bedeninin derinliklerine yayılan bir sıcaklık, bacaklarının arasındaki sızıyı harekete geçirdi. Zarrah bu hissi uzaklaştırmak yerine ona tutundu. Elbisesinin ipek eteğinin beline kadar sıyrılmasına, altına bir şey giymediğine ve çıplak teniyle ona dokunmasına odaklandı. Elbisesinin dekoltesi yana sıyrılmış, göğüslerinden biri dışarı çıkmıştı. Altında büyüyen sertliğe bakılırsa, Keris de tüm bunların farkındaydı.

Zarrah kalçasını ona bastırdıkça arzusu daha da artıyor, Keris

hafifçe inleyerek parmaklarıyla çıplak kalçasını okşuyordu. Ardından, "Serin seni aramaya gelmeden önce kuleden çıkmalısın. Bizi böyle yakalamamalı," dedi.

Çünkü bu, ikisinin de ölümüne sebep olurdu. Ancak kederini Keris'in dokunuşunda boğmak isterken mantığın anlamı kalmıyordu. Kalbindeki acıyı arzusuyla uzaklaştırmak istiyordu. Kollarında uykuya dalmayı, peşini bırakmayacağından emin olduğu kâbusları kovalamasını istiyordu.

Ne var ki Vencia'ya başarmak için geldiği amacını gerçekleştiremeden öldürülerek, Yrina'nın fedakârlığına saygısızlık edecek kadar bencil değildi. Bu yüzden Zarrah ayaklanıp elbisesini düzeltti. "Serin buraya seni öldürmeye geldiğimi düşünüyor. Neden öldürmediğime dair bir sebep bulmalıyız. Burada olmamı açıklayacak bir bahaneye ihtiyacımız var."

"Aşağı inerken bir bahane düşün." Keris elini kavradı, ona kapıya kadar eşlik edip kapıyı çekerek açtı. "Oyalanacak vaktimiz yok."

Merdiven boşluğunda ayak sesleri yankılandı.

"Kahretsin!" Keris'in bakışlarını telaşlıydı.

Zarrah'ın aklına bir fikir geldi.

Keris'i merdivenlerden yukarı çıkarıp fısıldayarak anlattı. "Yukarıdaki muhafızlara krala verecek istihbaratım olduğunu, pazarlık etmek istediğimi söyle. Sonra beni takip et."

"Ne istihbaratı?"

"Güven bana."

Keris başını sertçe salladı, ardından Zarrah'ın dirseğini kavrayıp onu yukarı götürdü. İlk kattaki muhafızların yanına ulaştıklarında ikisinden biri, "Onunla yalnız kalmamanız gerekiyor, Majesteleri," dedi.

"Yalnız değilim." Keris omzunun üzerinden arkaya baktı, Zarrah'ın muhafızlarının peşinden gelmediğini yeni fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Eminim çok geçmeden bize yetişirler. Acil bir durum var."

"Majesteleri..."

Keris adamı görmezden gelerek Zarrah'ı en üst kata çıkarıp

orada bekleyen muhafızların yanına ulaştı. "Majesteleriyle görüşmek istiyor. Değerli bulacağı bilgilere sahip olduğunu söylüyor."

Muhafız kapıyı çaldıktan sonra içeri girdi ve bir an sonra tekrar ortaya çıkıp Keris'e başıyla selam verdi. "Majesteleri onunla görüşecek."

Muhafızlar bileklerine kelepçe taktı ve Zarrah kendini toparlamak için derin bir nefes alıp içeri girdi, attığı her adımda zincirleri şıngırdıyordu.

Silas çizmelerini masaya uzatmış, kollarını başının arkasına atmış halde önünde kehribar rengi bir içkiyle oturuyordu. "Duyduğuma göre meşgulmüşsün, Keris. Yanımdan ayrılalı bir saatten az zaman geçmesine rağmen Aren Kertell'le izinsiz bir görüşme yapmış, ayrıca sevgili Leydi Zarrah'ın ağzından bir itiraf almayı başarmışsın."

"Serin'in yöntemleri adamın iradesini kırmıştı, hayatına son vermek üzereydi ki böyle bir hamle bize büyük zarar verirdi," diye cevapladı Keris. "Saksağan işkence merakının sizin amaçlarınızın önüne geçmesine izin veriyor, Majesteleri. Ona tahtta kimin oturduğunu hatırlatsanız iyi olur, korkarım ki aklından çıkmış."

Silas'ın gözlerinden bir ifade geçti... Can sıkıntısı mıydı? Yoksa daha fazlası mı? "Haklı olabilirsin. Peki, Leydi Zarrah'ın benimle konuşmak istediği konu neymiş?"

Zarrah çenesini kaldırarak kederinin harlanmasına izin verdi, gözlerinden yaşlar süzülürken, "İstihbarat amiriniz benim için değerli olan birinin yakalanıp öldürüldüğünü söyledi," dedi. Keris'e zehir dolu bir bakış atıp rahatsızca kıpırdanmasına neden oldu. "*Onun* hançeriyle öldürülmüş."

Silas çenesini sıktı. "Ne var bunda? O kadın dört askerimi öldürdü. Af dilememi bekliyorsan, nefesini boşa harcıyorsun."

"İstediğim bu değil." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Yrina benim korumamdı. Ayrıca arkadaşım. Cesedinin saygılı muamele görmesini ve Kızıl Çöl'e götürülmesini istiyorum. Karşılığında size kızınızla ilgili bilgi vereceğim."

"Hangisi?"

"Lara." Zarrah'daki eski bir bilgiydi. Muhtemelen Hain Kraliçe'nin yerini bulmak için işe yaramazdı. Ancak Silas'ın çizmelerini masadan indirip koltuğunda doğrulmasına bakılırsa, Zarrah iyi bir seçim yapmıştı.

"Serin'in cesetle ne yaptığı konusunda bir fikrim yok ama böyle bir şey mümkünse, yapacağımdan emin olabilirsin," dedi. "Tabii bize vereceğin bilgiler doğruysa."

"Casuslarımız onun, Harendell kıyısında birkaç balıkçı kasabasında görüldüğünü bildirdi," dedi Zarrah. "Her gece tavernadaymış."

Silas kaşlarını çattı. "Evet, evet. Aynı bilgiye biz de ulaştık. Tamamen işe yaramaz, suikastçılarım onu tespit edemeden yok olmuş."

"Casuslarınız onun her gece fazlasıyla içip sarhoş olduğunu da söyledi mi?"

"Başarılarını *kutladığını* bilmenin ne önemi var, anlamıyorum."

Muhtemelen bir erkek olduğu için anlamamıştı. Casusları da erkekti. Oysa ona bu bilgiyi veren Valcottalı bir kadındı. "Kutlama yapmıyor, Ekselansları. Tek başına içiyor, diğer insanlarla tek kelime etmiyormuş. Bazen o kadar sarhoş oluyormuş ki yağmur oluklarına midesini boşaltıyor, sonra da sendeleyerek tek başına konuk evine dönüyormuş." Kendini kolay bir hedef haline getiriyordu, Ithicana'nın Hain Kraliçesi bunun farkında olmalıydı. "Kıyıdaki tavernaları tercih ediyormuş, özellikle Harendell ile Güney Kalesi arasında ticaretin döndüğü kıyıları."

Silas ona öylece baktı, hâlâ anlamıyordu.

"Derin üzüntü içindeki bir kadın gibi davranıyormuş. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın. Çaresizce geride bıraktığı insanlar hakkında bilgi edinmeye çalışan bir kadın. Eğer söylediğiniz gibi artık o tavernalara uğramıyorsa, kocasının yakalandığını öğrendiği içindir."

"Onun peşinden buraya geliyor," dedi Keris kısık sesle belli belirsiz şaşırarak. Zarrah başını hafifçe salladı. "Bir casusun

değerini her zaman gördükleri ve duydukları değil, bunları nasıl yorumladığı belirler."

Silas'ın yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Gerçekten öyle. Bu bilgileri edindiğime memnun oldum. Arkadaşınızın cesedinin akıbetini öğreneceğim."

Kelimeler boğazında düğümlense de Zarrah kendini zorlayarak "Teşekkür ederim," dedi. Canını aldığında bu sözlerini geri alacaktı.

Kapı tıklatıldı ve bir muhafız içeri girdi. "Serin geldi, Ekselansları."

İstihbarat amiri odaya girdi. Zarrah'ı hâlâ hayatta olan Keris'in yanında görünce şaşırdıysa bile, yüzü duygularını belli etmiyordu. "Aren, bu akşam elçilerin katılacağı akşam yemeğinde bulunmayı kabul etti."

"Mükemmel." Silas içkisini yudumladı. "Ayrıca şu Valcottalı kadının cesedini çıkarmanı istiyorum. Bir tüccara cesedi Kızıl Çöl'e bırakması için para öde."

"Bunu neden yapalım?"

"Valcottalıların, Lara hakkında sahip olduğu ama *senin* olmadığın bilginin karşılığı olarak."

Silas'ın sesinde bir tehdit vardı ancak Serin'in suratı korkudan solacağı yerde öfkeyle kızardı. "Neymiş bu bilgi?"

"Lara'nın davranışlarına ve ruh haline dair," diye cevapladı Silas, ardından Zarrah'ın anlattıklarını tekrarladı.

"Büyük ihtimalle Leydi Zarrah'ın, Nerastis'te yakalanmasından öncesine ait. *Eski* ve muhtemelen pek işe yaramayan bir bilgi olmasaydı, iyi bir istihbarat olabilirdi."

Zarrah elinde olmadan gerildi, Silas ona hak verirse Yrina'ya onurlu bir ölüm bahşetmekten vazgeçebilirdi.

"Buna inanıyorsan gerçekten aptal olmalısın," dedi Keris. "Bilginin işe yaramaz olduğu kanıtlansa bile, casuslarınızın bu bilgiyi eksiksiz bir şekilde getiremediği gerçeğini değiştirmez, Serin. Formdan düşüyor olmalısın."

"Oğlum doğru bir noktaya değindi."

Zarrah gözünü kırpmaya bile çekiniyordu ama istihbarat ami-

rinin aldatmacaların tersine döndüğünü bilerek kıvranmasını izlemek, içini vahşi bir zevkle dolduruyordu.

"Ağımı genişletmeye özen göstereceğim," dedi Serin nihayet. "Ancak cesedin durumuna gelirsek, korkarım böyle bir imkânımız yok."

Zarrah'ın yüreği ağzına gelip elleri buz kesti, tam o anda Silas, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü ceset yakıldı," diye cevapladı Serin. "Ve külleri geri kalan pislikle birlikte kanalizasyona attık."

Dünya bir odaklanıyor, bir bulanıklaşıyordu. *Kanalizasyona...*

"Kusura bakmayın, Leydi Zarrah," dedi Silas. "Halkınızdan başka birileri kurtarma girişiminde bulunursa, gereken ayarlamaları yapacağım ama yerinizde olsam pek umutlanmazdım."

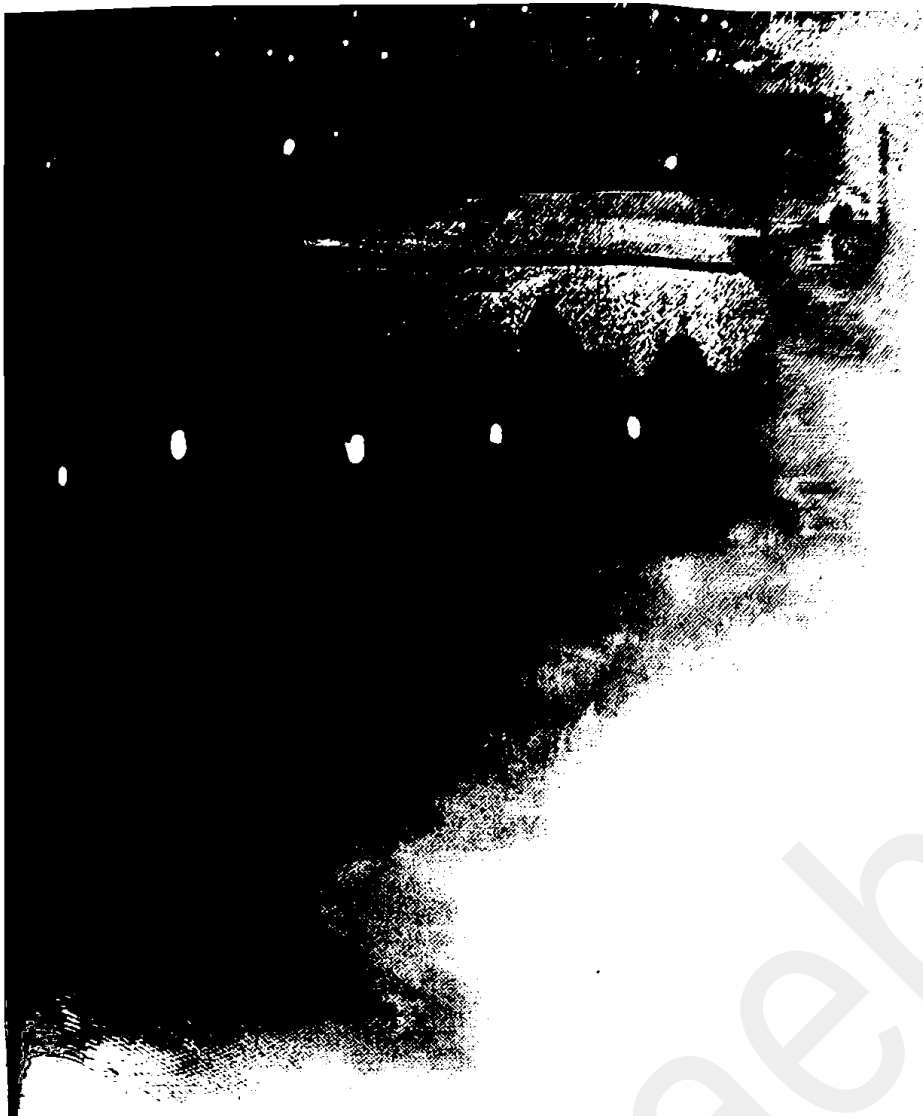
Ciğerlerine hava gitmiyordu. "Seni canavar!" Serin'e doğru atıldı. "O lanet kalbini söküp alacağım!"

Aynı anda kendini geriye fırlarken buldu, muhafız zincirlerini hızla çekince omuzları ağrımıştı. Zarrah acıya aldırmadan tekrar atıldı ancak muhafız güçlüydü. Adam Zarrah'ın bacaklarının arkasına tekme atıp onu yere sererek çizmesini omuzlarının arasına dayadı.

Zarrah yanağında sıcak bir nefes hissedip başını çevirdiğinde Silas'ın yakına eğildiğini gördü. "Bu gece elçilerin yemeğinde bulunacaksın. En iyi tavrını takın." Ardından ayağa kalktı. "Onu odasına kilitleyin."

Muhafızlar Zarrah'ın çığlıklarına ve tekmelerine aldırmadan onu geriye doğru sürüklediler. Kapı arkalarından kapanmak üzereyken, Maridrina Kralı'nın bakışlarıyla buluşarak sessiz bir yemin etti.

Bu gece, Silas Veliant son nefesini verecekti.

49
KERIS

Serin onu öldürmeye çalışıyordu.

Bu da babasının, Keris'in aldatmacalarına sabrının kalmadığı ve zamanın daraldığı anlamına geliyordu. Bu oyunun sonunda babası mı ölecekti, yoksa Valcotta mı emin değildi.

Zarrah'ın gözündeki cinneti görmemek imkânsızdı. Babası bu kaderi hak ediyordu ancak Zarrah söylediklerini gerçekleştirebilirse korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Babasının muhafızları onu öldürmezse ki bu oldukça düşük bir ihtimaldi, hayatı yine de sallantıda olurdu. Halk ölümünü talep ederdi, üstelik başındaki taca rağmen Keris'in onları reddetme şansı olmazdı. Bu durumda Keris'in *onunla* birlikte kaçması gerekirdi ki bu nereden bakılsa imkânsız bir ihtimaldi.

Gerçi denemeye değerdi.

Böylece Sonsuz Savaş yeni bir hız kazanacaktı; babası Maridrina'nın öfkesini harlayan bir şehit olacak ve öğrendikleri doğruysa imparatoriçe de seve seve misilleme yapacaktı. Valcotta idam tahtasını boylarsa çok daha kötü olacaktı.

Keris düşündükçe zihninin derinliklerinde kayboluyor, endişeden hasta olana kadar daha kötü senaryolar kuruyordu. Valcotta ile konuşmalı, Aren'ın kaçışının ardında yatan anahtar olduğunu ona anlatmalıydı ama onu yalnız yakalamak neredeyse imkânsızdı. Yalnızca birkaç saate daha ihtiyacı vardı çünkü haremin Coralyn'e yemekte Aren'la konuşup adamın desteğini alma fırsatı verecek bir planı vardı.

Bu plan işe yaramak zorundaydı.

Keris parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Başı ağrıyordu ve vücudundaki tüm kaslar gergindi, Ithicana Kral'ına bağlı olmaktan nefret ediyordu. Bütün *bunlar* Lara'nın ikiyüzlülüğüne kanma yanılgısına düşen o adamın hatasıydı. Göğsünde yükselen suçluluk hissini bastırarak, "O çaresiz durumda," dedi kendine. "Bunun kanıtını kendi gözlerinle gördün." Halkının onu kurtarmaya çabalarken ölmemesi için kendi hayatına son verecek kadar çaresizdi. Yine de içinde hâlâ yaşama arzusu vardı, yoksa Keris'in kitapta bıraktığı ipucunu almazdı. Aren bir çıkış yolu arıyordu, şayet harem eşleri halkıyla iletişime geçmesine yardım edebilirse bir çıkış yolu olacaktı.

Tabii Zarrah babasına masadaki çatallardan birini saplamazsa.

"Kahretsin," diye mırıldanarak volta atmayı sürdürdü. Babasının ofisinden çıkarılırken attığı öfke dolu çığlıklar zihninden bir türlü gitmiyordu. Aradan geçen süre boyunca kederini kontrol altına alma ya da olayları mantıklı bir yaklaşımla görme ihtimali neydi? İntikam ateşinin onu yakıp kül etmediği ihtimali neydi?

Hiç.

Kulenin tepesindeki saat yediyi vurduğunda gürültülü *gong* sesiyle yerinden sıçradı. Bir mesaj. Ona bir şekilde akşam yemeğinden önce alacağı bir mesaj göndermeliydi. Eline bir kâğıt parçası aldı, sonra çok riskli olduğuna karar vererek vazgeçti. Bir küfür savurarak eline ekonomi üzerine bir kitap aldı ve köprü hakkındaki bölümü bulana kadar sayfaları çevirdi. Kalemle, *Toplantı sona erene kadar harekete geçme*, diye yazdı. Ardından cildi kolunun altına sıkıştırıp odadan çıktı.

Gökyüzü hâlâ açıktı ama uzaklarda biriken bulutlar yaklaşan fırtınayı haber veriyor, rüzgârla birlikte havaya yağmur kokusu doluyordu. Hizmetkârlar bahçede oradan oraya dolaşarak patika boyunca sıralanan lambaları yakıyordu. Çeşmelere yerleştirilen parlak fenerler çoktan daireler çizerek yüzmeye başlamıştı. Duvarın dibinde ise birkaç metrede bir meşaleler yanıyor, *kimse* gizlenemesin diye gölgeleri aydınlatıyordu. Muhafızlar tepelerde bekleyerek gözlerini açık tutuyorlardı.

Lütfen işe yarasın, diye sessizce dua ettiği sırada bir muhafız haremin kapılarını açtı ve Keris, merdivenleri çıkarak yemek odasının bulunduğu ikinci kata yöneldi. Oraya vardığında olduğu yerde donup kaldı.

Valcotta üst kattan aşağı iniyor, bir eliyle mavi ipek elbisesinin eteklerini tutarken diğer eliyle tırabzandan destek alıyordu. Öncesinde gördüğü öfke dolu halinden eser yoktu, yüzünde rahat bir ifadeyle Keris'in yanından geçti. Elbisesinin ipeği o kadar inceydi ki Keris bacaklarının kıvrımını seçebiliyordu, sırt dekoltesi ise kalçasının tam üstünden başlıyordu. Keris gözlerini Valcotta'nın salınan kalçalarından ayırmayı başardı ancak bakışları bu kez uzun boynuna, siyah buklelerini başının tepesinde bir topuz halinde toplayan altın tokalara takıldı. Zihni ister istemez dudaklarına değen dudaklarının tadını, ellerinin altındaki teninin hissini ve kulaklarındaki kahkahasını hayal etti. Her şey mahvolmadan önce Nerastis'te geçirdikleri o mükemmel ana dönmek için neler vermezdi.

Valcotta'nın ismini öğrenmesinden öncesine.

Kalbi heyecanla atarken odaya girip hizmetkârlardan birinin Valcotta için çektiği sandalyenin yanındaki sandalyeye oturdu. Ardından hızla mesajı yazdığı sayfayı açarak, hiçbir kelimeyi anlamamasına rağmen okuyormuş gibi yaptı. Valcotta'nın mesajı görmeme ihtimali yoktu çünkü fazlasıyla iyi bir gözlemciydi. Valcotta hiçbir şey söylemedi ama her nefes alışında kokusu Keris'in burnuna doluyor, aletinin sertleşmesine neden oluyordu.

Onunla konuşmak istiyordu. Ona dokunmak istiyordu ama izlenmiyor olmalarının ihtimali yoktu, bu yüzden kaşlarını çatıp kitabını okumayı sürdürdü.

Uzun süredir babasının saltanatını destekleyen üç asilzade odaya girdiğinde Keris onları fark etmedi bile. Valcotta bir şey söyleyecek mi, bir şey yapacak mı diye beklerken bedenindeki tüm kaslar gerilmişti.

Valcotta sessiz kaldı, muhafızlar arkalarında Aren Kertell'le odaya doluşana kadar kıpırdamadan durdu. Muhafızlar kelepçelerini masanın ayağına bağlayıp, ardından erişebileceği mesafedeki bütün cam eşyaları topladı. Bir hizmetkâr, elinde şarap dolu ufak teneke bir kadehle geri döndü.

Muhafızlar geri çekilirken Valcotta ayağa kalktı ve Keris göz ucuyla elini bir saygı göstergesi olarak kalbine koyduğunu gördü, Aren hafifçe başını sallayana kadar oturmadı. Yani oyunun asıl oyuncusu odaya girdiğinde tüm gözler ondaydı.

Coralyn, Aren'ın sağına oturup vakit kaybetmeden sohbet etmeye başladığında, masanın öbür ucunda oturan Keris kısık sesle konuştuklarından onları duyamıyordu.

Davetliler gelmeye devam etti, birer birer kendilerine ayrılan yerlere oturdu. Valcotta'nın yanında Harendell elçisi oturuyordu, devasa bir burnu olan sarışın bir adamdı. Karşısında ise Amaridli gibi görünen kızıl saçlı, çilli bir adam oturuyordu. İki adamın birbirlerine attıkları ölümcül bakışlar bu varsayımı destekliyordu. Amarid ile Harendell hiçbir zaman iyi anlaşamamıştı, gerçi aralarındaki husumeti alenen savaşmaktansa ambargolar ve suikastlerle yürütürlerdi.

"Kumandan Anaphora," dedi Harendelli. "Nerastis'te yakalandığınız haberini kederle karşıladık ancak Silas'ın sizi isminize ve unvanınıza yaraşır bir şekilde misafir ettiğini gördüğüme sevindim. Maridrinalıların sağı solu belli olmuyor. Karşı karşıya gelindiğinde vahşi birer pislikler, gerçi bunu iyi bildiğinize eminim."

Keris burnundan soluyarak öfkeyle güldü. "Ben tam *karşınızda* oturuyorum, biliyorsunuz."

Adam gözlerini kısarak Keris'e baktı, gözlerinin iyi görmediği belliydi. "Affedersiniz, siz hangisiydiniz tekrar söyler misiniz? Silas'ın o kadar çok oğlu var ki artık sayamıyorum."

"O Veliaht Prens Keris, seni aptal," dedi masanın karşısında oturan Amaridli. "Tahtın vârisi ve Valcottalılarla müzakere eden kişi."

"Ah, tabii ya. Bağışlayın, Ekselansları. Saygısızlık etmek istemedim. Son hatırladığıma göre veliaht, Prens Rask'tı."

"O öldü." Keris bilinçli bir şekilde dikkatini tekrar kitabına verip dalgın bakışlarla sayfalara baktı.

"Belki kulaklarıma memleketimden hikâyeler çalarsınız," dedi Valcotta, Harendell elçisine. "Teyzem imparatoriçe nasıllar?"

"Eğer merak ettiğiniz buysa, adamlarım henüz Maridrinalılara vereceği cevap mektubuyla dönmedi. Söylentilere göre yakalandığınızı öğrendiğinde odasına kapanıp bir gün bir gece boyunca ağlamış," dedi Harendell elçisi.

Bu söylenti Yrina'nın anlattıklarıyla çelişiyordu. Harendelli elçi, Valcotta'nın suyuna gitmek için yalan mı söylüyordu... Yoksa imparatoriçe itibarını korumak için söylentileri kendisi mi yaymıştı? Eskiden olsa Keris ilki olduğunu söylerdi, şimdiyse ikincisi olduğundan şüpheleniyordu.

Yumuşak bir çınlama duyuldu. Keris kitabını kapatıp ayağa kalkarak babasının odaya girmesini izledi. Etrafı her zamanki gibi muhafızları ve Lestara dahil olmak üzere gözde eşleriyle çevriliydi. Lestara masanın en ucundaki yerine geçtiğinde gözleri kısa bir an için Keris ile buluştu.

Harem hazırdı.

"Daha hafif bir zincir mi tercih ederdin, Aren?" dedi babası. Keris masanın diğer ucuna baktığında Ithicana Kralı'nın yerine oturduğunu gördü. "Belki kuyumculardan birine sana daha az külfetli bir şey yaptırabiliriz?"

Aren'ın ellerini bağlayan kelepçeler ahşap masaya çarparak tangırdarken, küçük teneke şarap kadehine uzanıp içkisini bitirdi. Ardından omuz silkti. "Daha hafif bir zincir iyi bir boğma teli olsa da bir adamı bu şekilde boğarak öldürmek daha... *tatmin edici*. Bana katılıyor musun diye sorardım, Silas ama buradaki herkes, düşmanlarını sırtından bıçaklamayı tercih ettiğini biliyor."

Keris sessizce lanet okudu. Onu buraya getirmek için onca uğraşından sonra Aren kendini öldürtürse, aptal adamın mezarına tükürecekti.

Silas kaşlarını çattı. "Görüyor musunuz beyler? Ithicanalıların tek bildiği şey hakaret ve şiddettir. Köprüde ticaret yaparken artık onlar gibilerle uğraşmak zorunda kalmayacak olmamamız ne kadar da iyi."

Amarid elçisi yumruğunu masaya vurarak ona katılırken Harendell elçisi ise kaşlarının çatıp çenesindeki beyaz sakalı ovdu. Yanında oturan Valcotta omuzlarını geri attı, ipek elbisesi hareketiyle birlikte hışırdadı. "Korkarım Valcotta sizin düşüncelerinize katılmıyor, Ekselansları. Maridrina, Ithicana'dan çekilip kralını serbest bırakana kadar, Valcottalı tüccarlar köprüden vazgeçip ticaret yollarını kullanmaya devam edecekler."

İşte bundan korkuyordu. Valcotta, Keris'in bu geceki planlarına dair hiçbir şey bilmiyordu. Ithicana Kralı'yla ittifak kurmanın kurtuluşunun anahtarı olduğuna dair bir fikri yoktu. Üstelik *öfkeliydi.* Sakin yüz ifadesine rağmen ondan yayılan nefreti hissedebiliyordu. Yrina'nın ölümünün taze acısı kararlarını mantığıyla değil, kalbiyle verdiği anlamına geliyordu.

Babası ona imalı bir bakış attı. "Öyleyse teyzen Fırtına Denizi'nde gemilerini kaybetmeye alışsa iyi olur. Haddini bilsen ve dilini tutsan iyi edersin, kızım. Burada yalnızca nezaketen bulunuyorsun. Canını bağışladığım için bana teşekkür etmelisin, gevezeliğinle sabrımı taşırma. Kafan Vencia'nın kapılarında oldukça hoş görünürdü."

Keris'in eli istemsizce şarap kadehinin sapını daha sıkı kavrarken yanında oturan Valcotta yerinde kıpırdandı. Babasıyla kavga etmeye mi çalışıyordu? Valcotta gibi bir savaşçının elinde her şey bir silah olabilirdi. Bir çatal. Kırık bir tabak parçası. Bir şarap kadehinin kırılan sapı. Üstelik babasının huzuruna ilk defa bileklerini zincirleyen kelepçeler olmadan çıkıyordu. Keris gerilerek bir hamle yapmaya kalkarsa Valcotta'yı durdurmak için hazırlandı çünkü babasını öldüren kişi o *olamazdı.*

Aren masanın diğer ucundan seslendi. "Bu konuyu yakından

bilen biri olarak, size küçük bir sır vermeme izin verin. Boş bir köprü altın getirmez."

Amarid elçisi, Silas'a göz ucuyla bir bakış attı. Babasının çenesini sıkmasına bakılırsa bu bakışın farkındaydı. Babasının öfkesinin yükselmesini izlerken Keris'in tüyleri diken diken oldu. Silas bir durumun kontrolü altında olmamasına katlanamazdı ancak en çok nefret ettiği şey onunla alay edilmesiydi. Tek amacı herkese korkmaları gereken kişinin kim olduğunu hatırlatmak bile olsa, şiddetle karşılık vermek ondan beklenecek bir hareketti. Saldırması en muhtemel kişi ise Valcotta'ydı.

Tabii Keris dikkatini başka bir yere çekmezse.

Babasının öfkesini Valcotta yerine kendi üzerine çekecek iğneli bir laf etmek üzereydi ki müzik çalmaya başladı, odaya yayılan hafif ezgiler perdelerin arkasında oturan müzisyenden geliyordu. Keris onun orada olduğunu fark etmemişti bile.

Lestara ayağa kalkıp dans etmeye başladı, yavaş ve baştan çıkarıcı hareketler sergiliyordu. Babası *hariç* odadaki tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çekmişti. Silas o sırada dikkati dağılan Amaridliye söylentilere inanmamasını, köprünün yakında kâr edeceğini söylüyordu. Müziğin sesi konuşmaların duyulmayacağı kadar yükselince babası kaşlarını çattı, Amaridli kafası karışmış bir halde ona bakarken söylediklerini tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Tam da haremin planladığı gibiydi. Keris göz ucuyla Coralyn'in, Aren'la sohbet ettiğini gördü. Her ne konuşuluyorsa boş bir yemek sohbeti gibi görünmesi konusunda oldukça başarılıydılar.

Valcotta, "Amarid'in, Maridrina ile işbirliği şu zamana kadar kârlı bir ortaklık mıydı?" diye sordu elçiye. "Köprüde ayrıcalıklı bir konum elde ederek kazandığınız kârın, gemiler ve mürettebat açısından uğradığınız zararları karşıladığını hiç sanmıyorum."

Amarid elçisi ağzını açtı ancak Keris'in babası, "Diline hâkim ol, kadın. Bu yemeğe seni politika konuşman için çağırmadım," diye hırladı.

Valcotta çenesini elinin üzerine koyup Harendell elçisine mu-

zip bir gülümseme gönderdi. "Yanılmıyorsam, sizi benim hayatta olduğumu kanıtlamak için çağırdı."

"Ne dedin, canım?" Adam kaşlarını çatarak Valcotta'ya baktı. "Korkarım kulaklarım eskisi kadar iyi duymuyor."

"Hâlâ hayattayım dedim!" Zarrah bağırınca, babasının kızgınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Ah, evet." Harendell elçisi heyecanla başını salladı. "Kral Aren'ın hayatı için hepimiz çok endişelendik."

Aren'ın unvanını duyan babasının suratı morardı, gözlerini bahsi geçen adamla karısının arasındaki konuşmaya çevirdi. Önündeki konuşmaya geri döndükten sonra, masanın etrafında salınarak dans eden Lestara'nın göğüslerine bariz bir arzuyla bakan Amaridliye ve ondan hiç farklı görünmeyen diğer asilzadelere baktı.

"Müzik biraz daha az canlı olsun," diye bağırdı babası müzisyenlere. "Kendi düşüncelerimi bile zar zor duyuyorum!"

Asıl emretmek istediği Coralyn'in, Aren ile konuşmayı kesmesiydi ama bu Aren'a odadaki herkesin gözünde güç kazandırırdı, babasının gururu buna müsaade etmezdi. Keris kitabını açtı, babasının kaşında terler birikirken gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"Eşiniz son derece yetenekli, Ekselansları," dedi Amaridli. "İtiraf etmeliyim ki Maridrinalı kadınların güzelliği ve zarafeti dünyada ün salmıştır. Özellikle de yatak odasında."

Babası adamın sözlerini duymamış olacaktı ki hiç tepki göstermedi. Keris, daha ufak hakaretler için adam öldürdüğüne şahit olmuştu.

"Kadının Cardiff'ten geldiği ortada, seni beyinsiz ahmak," diye araya girdi Harendelli. "Ten renginden anlaşılıyor. Ayrıca gözlerinden. Harendell'de bir deyimimiz vardır: Cardiff kadınlarının kehribar gözlerinden sakının çünkü fazla uzun bakarsanız ruhunuzu çalarlar."

"Safsata," diyerek itiraz etti Amaridli. "Gerçi sizden de bu beklenirdi."

Keris'in tahmin ettiği gibi adamlar kendi aralarında atışmaya daldı, sesleri gittikçe yükselirken müzisyenler de onları bastır-

mak için daha yüksek sesle çalmaya başladı. Masanın öbür ucunda Coralyn gülümseyip kahkahalar atmasına rağmen, Aren'ın yüzündeki keyifsiz ifade konuştukları konunun ciddiyetini ele veriyordu.

Yemi yutsana, diye yalvardı Keris, dalgın bakışlarını kitabının üzerinde tutup zaman zaman sayfaları çevirirken. *Bize ihtiyacımız olanı ver.*

"Yeter!" diye bağırdı babası Lestara'ya. "Otur artık!"

Lestara sandalyesine oturdu, Silas ayağa kalkıp elçilere ters bakışlar atarken masadaki herkes sessizliğe büründü ama onun aslında Coralyn'e kızdığını Keris biliyordu. "Sizi buraya krallarınıza ve ülkelerinize olan saygımdan davet ettim, sizse aranızda atışıp eşime hakaret ederek misafirperverliğime saygısızlık ettiniz." Ellerini masaya koydu. "Evimden defolup gidin."

Harendell elçisi yavaşça ayağa kalktı. "Saygısızlık etmek istemem, Ekselansları, ben..."

"Dışarı!"

Asilzadeler ve elçiler çıt çıkarmadan ayağa kalkıp reverans yapmalarının ardından muhafızlar eşliğinde oradan ayrıldı. Onlar gittikten sonra Aren, "Akşam yemeklerinizin bu kadar canlı etkinlikler olduğunu bilseydim, davetinizi daha önce kabul ederdim," deyip zincirlerini sallayarak ayağa kalktı. "Bu gece için izninizi isteyeceğim."

Keris'in babası başıyla sertçe işaret verdiğinde, muhafızlar Ithicanalı kralın zincirlerini açıp onu odadan çıkardı. "Bunu da alın." Başını çevirerek Valcotta'yı gösterdi. Valcotta omuz silkip ayağa kalktı, Aren'ın arkasından çıkarken kadın müzisyen de onları takip etti.

Babası, "Huzur içinde yemek yiyelim," dedikten sonra yerine oturdu ve çok geçmeden hizmetkârlar ana yemekle orada belirdi.

Keris'e sorsalardı, yemeğin geri kalanını anlatmak için huzur kelimesini tercih *etmezdi* ama son tabaklar masadan kaldırılana kadar sessizdi. Babası sandalyesinde arkaya yaslandı, konyak kadehini dizine koyup onları inceledi. "İyi idare ettin," dedi nihayet gözlerini Coralyn'e çevirerek. "Ondan ne öğrendin?"

Keris şaşkınlık içinde bakarken Coralyn hizmetkârların getirdiği çayını yudumladı. "Siz de öyle, Majesteleri, rolünüzü harika oynadınız. Aren onunla size karşı gelerek konuştuğuma tamamen ikna oldu."

Keris yorum yapmak için ağzını açtı, ardından kapattı. Ustaca kurduğunu sandığı sahnenin asıl mimarının kendisi olmadığını anlamıştı.

"Lara'nın nerede olduğunu ya da nereye gitmiş olabileceğini bilmiyor," dedi Coralyn. "Kardeşlerinin yerini de bilmiyor, gerçi içlerinden birinin öldüğünü söyledi." Bardağını masaya bırakıp uzun uzun babasına baktı.

"Marylyn ana saldırıdan önce Merkez Kale'ye sızmayı başarmıştı, amacı Lara'yı bulmak ve gerekirse öldürmekti," diye cevapladı babası, ardından çayını bitirdi. "Aren'ı ise öldürmesi gerekiyordu."

Marylyn. Bu isim tanıdıktı ama işin doğrusu Keris, Lara ile aynı anda Kızıl Çöl'e götürülen üvey kardeşlerini yalnızca hayal meyal hatırlıyordu. Annesi onu ve Lara'yı hep yan yana büyütmüş, haremdeki diğer kadınlar gibi annelik yükünü paylaşmaya yanaşmamıştı. Bu yüzden onu alıp götürmelerinden önce, Keris ile Lara ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Acaba onu hatırlıyor muydu, yoksa zaman ve mesafenin kendi hafızasından Marylyn'i sildiği gibi, Lara'nın hafızasından Keris'i silmiş miydi?

"Onlar senin *kızların*, Silas." Coralyn'in sesi soğuktu. "Onları birbirine düşürmemeliydin. Onlar senin ailen."

Keris'in üvey kardeşlerinin hepsi ailedendi ancak en güçlüleri tahta çıkabilsin diye birbirini öldürmeye teşvik edilmişlerdi.

"Suçlu arıyorsan Lara'yı suçla," diye tersledi babası. "Bu aileye sadık olması gerekirdi. Maridrina'ya. O ne yaptı, yakışıklı genç kocasını görünce kim olduğunu unuttu. Nereden geldiğini unuttu. Aile her şeydir, o bize ihanet etti."

"Ama diğerleri etmedi, buna rağmen Saksağan'ın onları avlamasına göz yumuyorsun. Onları Vencia'ya, ailemizin yanına getirmek için değil, mezara koymak için."

Babasının yüzünden tiksinti dolu bir ifade geçerken elini sal-

layarak onu geçiştirdi. "Onları özlediğini sanıyorsun ama özlemedin, Coralyn. Onlar vahşi ve kana susamış yaratıklar."

"Çünkü Serin'in onları böyle yetiştirmesine izin verdin!"

Coralyn *asla* sesini yükseltmezdi. Keris oturduğu yerde kıpırdandı, anlaşılan teyzesinin kız kardeşlerinin akıbetini öğrenme arzusunu hafife almıştı. Hatta onları geri getirme arzusunu.

"Amacıma ulaşmak için!" Babası öfkeyle ayağa fırlayarak odanın içinde volta atmaya başladı. "Üstelik işe yaradı! Ithicana tamamen düştüğünde, iki kıtadaki en güçlü ulus olmak için Maridrina'nın önünde bir engel kalmayacak. Halkımızı refaha ulaştırmak için ihtiyacımız olan toprakları alabilmemize, Valcotta'yı geri püskürtmemize yarayacak ittifakları kurabileceğiz."

Silas sendeleyerek durup Coralyn'e parmağını salladı. "Babamın geride zayıf bir miras bıraktığını herkesten iyi biliyorsun. Hayatta kalmak için başkalarına bağlı yaşayan bir ulustuk, bu yüzden çok acı çektik ama ben imkânsızı başardım, yani oğlum hafife alınmayacak bir ulusu miras alacak. Bütün bunları sen istedin, Coralyn. Sırf yöntemlerimden hoşlanmıyorsun diye sakın cesaretini kaybetme."

Oğlum. Keris değildi, kardeşlerinden hangisi tahta geçmeyi başarırsa oydu. Yeni ya da beklenmedik bir şey değildi ama Keris'in dile getiremediği bir sebepten Serin ile babasının onu öldürmek için komplo kurmasından daha çok canını yakmıştı.

"Hiçbir şey aileden önemli değildir, Silas."

Babası bir an için sessizce Coralyn'e baktıktan sonra, "Öyleyse bize ihanet eden kızımın akıbetini neden bu kadar önemsiyorsun? Lara her şeyin *anahtarı*, Cora. Onun sayesinde Aren'ı kırıp bu savaşı kazanmak için ihtiyacımız olan bilgileri alabiliriz," dedi.

Cora mı? Keris gözlerini kırpıştırdı, babasının teyzesiyle hiç bu kadar samimi konuştuğunu duymamıştı. Her zaman onu hor görerek konuşurdu. Kızgınlıkla. Düş kırıklığıyla. Ancak bu tartışma, Keris'in babasının teyzesinin fikrine düşündüğünden daha fazla önem verdiğini gösteriyordu.

Salondaki sessizlik uzadı.

"Lara'nın yemi yutacağını sanmadığını söyledi." Kelimeler Coralyn'in dudaklarından öfkeli bir telaşla dökülüyordu. "Ama yalan söylediği barizdi. Korkusu gözlerinden belli oluyordu. Eğer onu kurtarmaya kalkmasından korkuyorsa, mümkün olduğuna inandığı içindir."

"Sen inanıyor musun?"

Keris nefesini tutup teyzesinin yanıtını bekledi, söyleyecekleri Valcotta'nın, babasına Lara hakkında verdiği bilgiyi teyit edecekti.

"Evet. Bence onu kurtarmaya gelecek ve yarattığın canavarla yüzleşmek zorunda kalacaksın, Silas."

Babası gülümsedi. "Böyle konularda haksız çıktığını görmedim. Ondan başka değerli bilgiler edindin mi?"

"Elbette. Baban Amelie Yamure denilen bir kadınla evlenmiş. Onu hatırlamıyorsundur, haremde kısa bir süre kaldıktan sonra kayıplara karıştı ve öldüğü düşünülüyordu. Bu gece onun iç avluya sızması için gönderilen Ithicanalı bir casus olduğunu öğrendim. Aynı zamanda Aren'ın büyükannesiymiş."

Keris, işte bu *sır* karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Büyükbabası, Ithicanalı bir casusla mı evlenmişti?

"Aren sana bunu neden anlatsın ki?" diye sordu babası, Keris'in aklından geçeni dile getirerek.

"Geleneklerimizle ilgili güçlü fikirleri var, bu fikirlerin yersiz olduğunu söylediğimde kadının deneyimlerinden örnek verme gereği duydu. Kadın burada yaşayalı yıllar geçmiş ama Ithicana'nın, iç avlumuzun savunmasına dair bilgileri ondan aldığına eminim. Olaya onun gözünden bakarsan davetsiz misafirlere karşı kendini daha iyi savunabilirsin."

Keris'in kanı öfkeyle kaynadı, teyzesi anlattıklarıyla amaçlarının tam tersini elde ediyordu. Üstelik bunun karşısında yapabileceği bir şey yoktu.

Babası çenesini ovdu. "Onunla birkaç dakika sohbet ederek, Serin'in haftalardır işkence ederek öğrendiğinden daha çok bilgi edindin."

Coralyn hafifçe kıkırdadı. "Adam Serin'in taktiklerine bağı-

şıklık kazanarak büyütülmüş ama hayatı boyunca Ithicana'dan çıkmadığı için politik hamlelere fazla hazır olduğunu sanmıyorum." Ardından ayağa kalktı. "İstediğini yaptım. Şimdi sen, anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getir. Diğer kızların hayatlarını huzur içinde yaşamasına izin vereceğine söz ver. Serin'i aradan çıkaracağına ve onlardan birine zarar verirse sonuçlarına katlanacağına söz ver."

"Tamam." Babası ayağa kalkıp odadan ayrılarak Keris'i teyzeleriyle baş başa bıraktı. Lestara ayağa kalktı, müzisyenlerin bıraktığı davulu alıp bir ritim tutturdu ve dışarıdan dinleyenlerin içerideki konuşmaların hiçbirini duyamayacağı kadar yüksek sesle memleketinden bir şarkı söyledi.

Keris sandalyesinde arkaya yaslandı. "Aferin sana, teyze. Aren bu bilginin karşılığında eline ne geçeceğine inanıyor?"

"Onun ne elde edeceğine inandığı hiç önemli değil, ben istediğim şeye ulaştım."

"Yani... ona yalan mı söyledin?" Keris bunun onu neden şaşırttığını bilmiyordu ama şaşırtmıştı. Coralyn'in insanları aldatma konusundaki becerisini bilmesine rağmen bu baştan aşağı... *yanlıştı*.

Coralyn işlemeli elbisesinin içindeki omuzlarından birini kaldırdı. "Ticaretle geçinen bir ulusun kralı olsa da başarısız bir müzakereci. Mallar teslim edilmeden önce ödemenin tamamını yapmamalı."

Keris'in midesi ağzına geldi, teyzesinin kendi çıkarlarını düşüneceğini öngöremediği için kendine kızıyordu. "Halkına nasıl ulaşacağına dair bilgi verdi mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

Coralyn başını eğdi. "Neden bilmek istiyorsun, Keris? Aren'ın akıbetini umursamıyorsun sanıyordum."

"Umursamıyorum. Ailemin çevresinin cesetlerle kaplı olmasından bıktım. Kiminle bağlantı kuracağımı bilirsem, buna bir son verebilirim." Riskli bir işti, saraydan ne zaman dışarı çıksa Serin'in adamları *her zaman* peşine takılırdı ancak başka ne

seçeneği vardı? Valcotta'yı kurtarmak için Ithicanalılara ihtiyacı vardı.

"Babanın arkasından iş çevirdiğini öğrenmesini riske atmaya değmez, Keris. Serin'in gözleri senin üzerinde, hata yapmanı bekliyor. Bahçelerim biraz daha güzel koksun diye hayatını riske atacağımı sanıyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir," dedi Coralyn.

Keris'in telaşı gitgide artıyordu çünkü kontrolü kaybediyordu. Çoktan kaybetmişti. "Bir şeyler yapmalıyım."

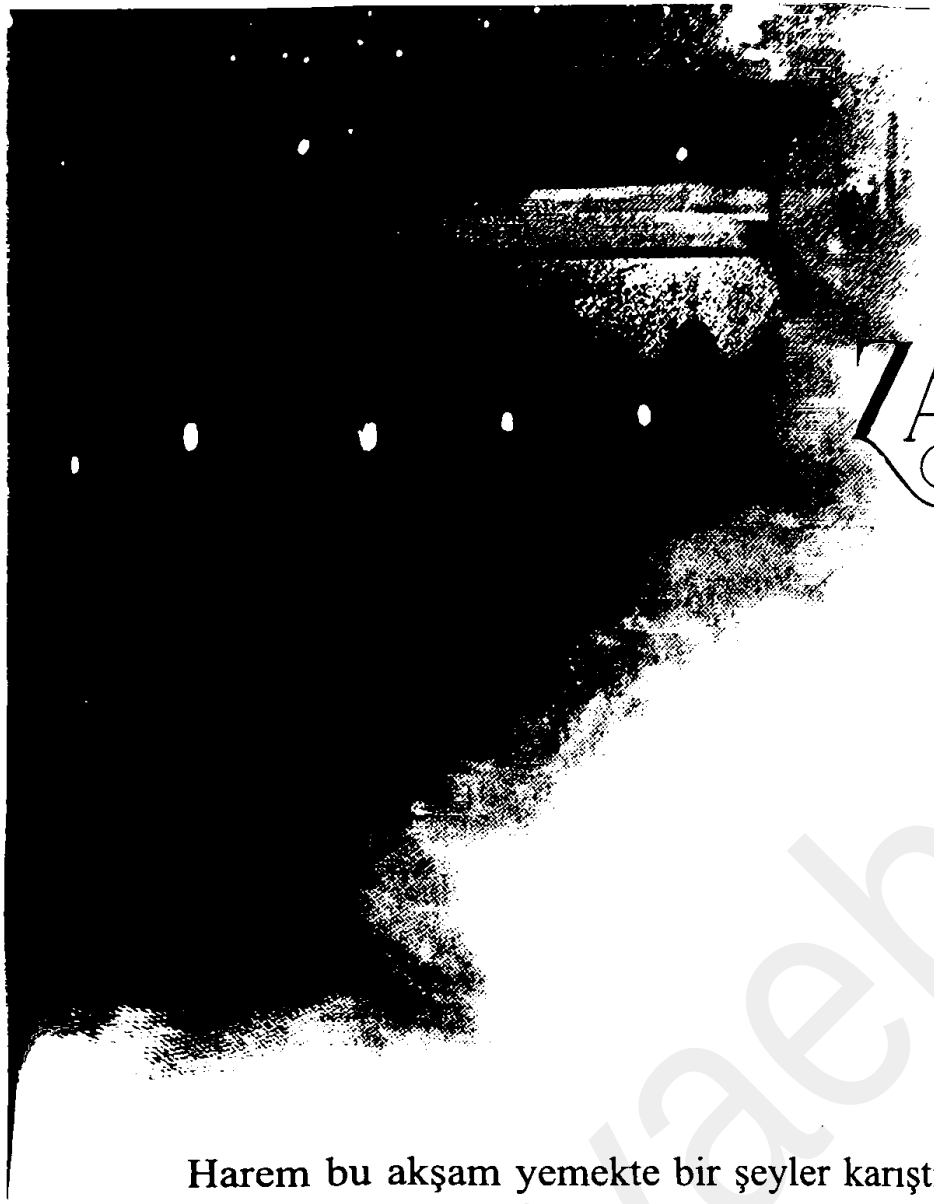
"Neden? *Her şeyi* tehlikeye atmana değecek kadar önemli mi? Sadece kendinin değil, kız kardeşlerinin de hayatını tehlikeye atıyorsun. Baban bu bilgiyi benden aldığını fark ederse ki edecek, kardeşlerinin peşini bırakacağına dair verdiği sözden cayar. Cesetlere dayanabiliriz ama çocuklarımızın ölmesine *dayanamayız*."

Çünkü Zarrah'ın ölmesine dayanamam! Keris'in zihninde yankılanan düşünce buydu fakat dile getiremedi. Harem, Valcottalılardan nefret ediyordu. Zarrah'dan nefret ediyordu. "Çünkü annemin başına gelenlerle çok fazla benzerlik taşıyor."

Coralyn'in yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum, bir tanem. Ancak çok uzun sürmeyecek. Aren ona yardım etmediğimi anlayınca bütün bunlara bizzat son verecek."

"Tahmin ettiğimden daha zalimsin, teyze." Keris bundan nefret ediyordu. Annesi gibi sevdiği kadının bunları yapabilecek olmasından nefret ediyordu.

"Aile her şeydir." Coralyn diğer kadınlara ona kapıya kadar eşlik etmesi için işaret verdi ama Keris'in yanağını okşamak için durdu. "Haremin çocuklarını korumak için yapamayacağım şey yok. İyi geceler, Keris. Belki yarın tüm acılarımıza bir son veririz."

50
ZARRAH

Harem bu akşam yemekte bir şeyler karıştırıyordu, Keris'in kitabının kenarına yazdığı not olmadan bile barizdi. Ancak Zarrah hizmetkârların onu yatağa hazırlamasına müsaade ederken, Coralyn ile Aren arasındaki konuşmanın amacını düşünmedi çünkü bu geceden sonra hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Kuledeki saat dokuz olduğunu gösteren gongu bir defa çaldı, haremdeki sokağa çıkma yasağının başladığını bildiriyordu. Zamanı gelmişti. Zarrah midesinde düğüm olmuş duyguları yutkunarak geçirmeye çalıştı ama kederi ne yaparsa yapsın dinmiyordu. Tıpkı pişmanlığı gibi.

Ona veda edebilmek için neler vermezdi. Yaptıklarının yol açacağı yıkım yüzünden özür dilemeyi isterdi. Keris'e söylemeyi...

Tık.

Zarrah yerinden sıçrayarak hızla arkasını dönüp pencereye baktı.

Tık.

Kalbi hem telaş hem de heyecanla atıyordu, lambasını söndürüp pencereyi açmaya gitti. Pencereyi açınca üzerine ince bir sis indi, uzaklarda şimşekler çakıyordu.

Zarrah alnını parmaklıklara dayayıp aşağıdaki karanlığa bakarken, kalp atışları şehri etkisi altına alan gök gürültüsüyle yarışıyordu.

Aynı anda o ortaya çıktı.

Keris kendini yukarı çekip pencerenin pervazına yan oturduktan sonra tek kolunu parmaklıklardan içeri sokup dar alana asıldı. Ardından yumuşak bir sesle, "Haberlerim var," dedi. Zarrah'ın kalbi birdenbire teyzesinin, Keris'in şartlarını kabul ettiğine dair umutla doldu. Zarrah kurtulacak, intikam alma şansı ellerinden kayıp gidecekti. Ancak Keris'in devam etmesini bekledi. "Aren Kertell onu kurtarma çabalarından vazgeçmeleri için vereceği emri iletmesi karşılığında, Coralyn'e halkına ulaşmanın yolunu söyledi."

Keris'in ağzından çıkmasını beklediği haber kesinlikle bu değildi, Zarrah'ın bir an için dili tutuldu.

"Ama Coralyn bunu yapmayacak. Gizliden gizliye babamla anlaştı, Serin'e kız kardeşlerimi avlamayı bırakmasını emretmesi karşılığında Aren'ın ona anlattıklarının çoğunu ifşa etti."

"Hain yaşlı cadı," dedi Zarrah.

Keris omuz silkti. "Hassas detayların bazılarını babamdan sakladı, en önemlisi Aren'ın ona söylediği Vencia'daki yoldaşlarıyla bağlantı kurma yoluydu. Bu bilgiyi ona anlatmadı ama sorun değil. Aren'dan kendim öğrenip adamlarıyla buluşacağım, başarılı bir kurtarma girişimi yapabilmeleri için gerekli bilgileri paylaşacağım."

Zarrah gözlerini kırpıştırdı, Keris'in amacını anlamıştı. "Onların beni de kurtarmasını amaçlıyorsun."

"Evet."

"Keris..." Zarrah nefes verdi. "Bu çılgınca bir plan. Ithicanalılar beni kurtarmak yerine ilk gördükleri anda seni *öldürür* ya da Aren'ın kurtulması karşılığında seni kaçırır."

Keris kahkaha attı. "Babamın atını kaçırıp fidye isteseler daha başarılı olurlar."

"İşte bu yüzden kendini tehlikeye atmamalısın. İşe yaramaz!"

"Yarayabilir. Ithicanalılar *çaresiz*. Kabul edeceklerdir."

"Yaramaz." Zarrah'ın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. "Lütfen, bunun peşini bırak."

Keris uzun bir an için sessiz kaldıktan sonra, "Valcotta, seni bilmesem kaçmayı *istemediğini* düşünürdüm," dedi.

Zarrah'ın elleri buz kesti çünkü Keris ne yapmaya çalıştığından şüphelenirse onu durdurmaya çalışırdı. Bedeli ne olursa olsun, onu kurtarmak için bu çılgın planın peşinden giderdi. Bu bedeli ödemek zorunda değildi.

Buna rağmen Zarrah ona yalan söylemek istemiyordu.

"Özgürlüğümün bedeli senin hayatın olmamalı ki korkarım sonunda böyle olacak."

"İşte bu konuda aynı fikirde olmadığımız kesin, Valcotta. Benim ölümüm mucizevi bir şekilde seni bu beladan kurtaracak olsaydı, hiç düşünmeden kendimi öldürürdüm. Ancak bir işe yaramayacağını bildiğim için bu görevi başarma *şansı* olan insanlara destek olarak tüm tehlikelere katlanacağım."

Keris'in sesi öfkeli ve acılıydı ama Zarrah bunun baş başa kalabilecekleri son an olabileceğini fark ederek onu boş hayallerle kandırmak istemedi. Uzaklarda gök gürlüyor, fırtına gittikçe yaklaşıyordu. Zarrah yakında yola koyulmazsa yağmur ve rüzgârın tırmanışı imkânsız kılacağının farkındaydı. Yine de onu göndermek yerine, "Neden bana hâlâ böyle sesleniyorsun?" diye sordu fısıldayarak.

Bir an için sessiz kaldılar.

"Çünkü ismini öğrenmek benim için olduğun kişiyi değiştirmedi. Senin için hissettiklerimi değiştirmedi. Ayrıca..." Zarrah onun tereddütle yutkunduğunu duydu. "Seninle birlikte olmak dahil, her şeyin mümkün olabileceğini hissettiğim o anları unutmak istemiyorum." Kısa bir an durakladı. "İstemiyorsan, sana böyle seslenmeyi bırakabilirim."

Zarrah bırakmasını asla istemiyordu.

Keris'in eli parmaklıkların arasından geçerek Zarrah'ın yanağını sardı. "İsmini öğrenmeden önce sana âşık olmuştum. Sen,

benim asla olamayacağım her şeysin. Güçlüsün, kuvvetlisin ve cesursun. Beni daha iyi biri olacağıma inandırıyorsun. Bana umut veriyorsun. Sen benim umudumsun."

"Keris..."

Keris başparmağını hareket ettirip Zarrah'ın dudaklarına bastırdı. "Gelecek karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, kalbimin sahibi sensin."

Zarrah'ın kalbi göğsünde çılgın gibi atıyordu çünkü Tanrı yardımcısı olsun, ona böyle dokunmasının üzerinden sanki sonsuzluk geçmişti.

Zarrah bir zamanlar, yıldızlarla ilgili hikâyeler anlatan isimsiz bir Maridrinalıyken ona karşı hissettiği duyguları bir daha asla hissedemeyeceğine inanmıştı. O anı geri almanın imkânsız olduğuna inanmıştı. İşte bu konuda haklıydı. Onun hakkındaki gerçeği bilmek, *gerçek* onu görmek kalbinde yüzlerce kat daha güçlü bir duygu fırtınası yaratmıştı. Zihninde haritası olan tüm yıldızlar içinde onunki en parlak olandı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Keris. "Burada olarak seni riske atıyorum."

Zarrah parmaklıkların arasından uzanıp gömleğini kavradı, ellerini yumruk yaptı çünkü onu bırakmak istemiyordu. Ne onun yaptıkları yüzünden ne de kendi yaptıkları yüzünden onu kaybetmek istemiyordu. Göğsünde alev gibi yanan duygulara bir isim koymaktan dehşete düşse bile hissediyordu. "Lütfen gitme."

Aldığı her nefes onun baharatlı kokusuyla dolup içinde bir arzu dalgası yaratıyor, zihninde anıları canlandırıyordu. Bedeninde gezinen dudaklarını ve ardında ateşten çizgiler bırakarak tenine dokunan parmaklarını, bacaklarının arasındaki sızıyı okşamalarıyla dindiren dilini hatırladı. Ona çığlık attırana kadar içine giren aletinin verdiği zevkin yankısı tüylerini diken diken ediyordu.

Ona böyle dokunması için başka bir şansları olmayacaktı çünkü bu gece Silas'ı öldürmeyi başarsın ya da başarmasın, kutlama yapacak kadar uzun yaşamayacağından emindi.

İşte bu kadardı.

Sona gelmişlerdi.

"Seni istiyorum." Keris'in elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi, avucunu göğsünün üzerinde kaydırdığında adamın keskin nefes alışını duydu. "Sana *ihtiyacım* var."

"Valcotta..."

Keris'in solukları hırıltılıydı, sesinde hafif bir tereddüt hissedince Zarrah parmaklıkların arasından uzandı. Elini pantolonun içine sokup şimdiden sertleşmiş aletini kavradığında avucunda hissettiği teni sıcacıktı. "Bunu istiyorum."

Elini yukarı aşağı hareket ettirdi. Keris'in nasıl okşanmaktan hoşlandığını hatırlıyordu, bu yüzden hiç *nazik* değildi. Gözlerini hafifçe kapatıp dokunuşuyla birlikte sertleşirken Keris'in nefesinin sıklaşmasını dinledi.

Keris inleyerek Zarrah'ın bileğini tutmak için parmaklıkları bıraktı. Parmak uçlarıyla damarlarını takip ettiğinde Zarrah'ın bedeni arzuyla sızladı. Sonra bileğini daha sıkı kavradı ve Zarrah'ın elini pantolonundan çıkarıp kolunu parmaklıklardan içeri soktu. "Tutsak olduğun sürece senden zevk almayacağım. Senin sonsuz bir erdemin var, Valcotta ama bende o kadar az ki bunu feda edersem hiç kalmayacak diye korkuyorum."

"Bu tam bir yalan." Zarrah'ın bedeni sızlıyordu, bacaklarının arası arzuyla sırılsıklamdı. "Kendini esirgeyerek beni de reddetmiş oluyorsun, hatırlatırım."

Keris cevap vermedi. Zarrah'ın içi hayal kırıklığıyla doldu çünkü bu anı ikisinden esirgerken, bir daha böyle bir şansları olmayacağından habersizdi.

"Çok doğru bir noktaya değindin." Keris elini parmaklıklardan uzatıp Zarrah'ın belini kavradı, ellerinin sıcaklığı ince ipeğin üzerinden tenini ısıttı. "Mükemmel bir müzakerecisin."

"Ne istediğimi bilmenin çok faydası var." Zarrah yüzünü parmaklıklara bastırdı, Keris'in eli kalçasının kıvrımlarını okşarken iç çekerek gözlerini kapattı. "Öp beni."

Adamın nefes alıp verişinin düzensizleştiğini duyarken soluğunu teninde hissetti. Bir an sonra dudakları Zarrah'ın dudaklarına kapanmış, diliyle ağzını aralamıştı. Onu uzun zamandır

kendinden esirgediği bir çaresizlikle öpüyordu. Zarrah kollarını parmaklıkların arasından uzatarak tırnaklarını Keris'in omuzlarına geçirdi ve sert kaslarına batırarak inlemesini zevkle dinledi.

"Tanrı yardımcım olsun, Valcotta, beni kimse senin gibi darmadağın edemiyor."

"Çünkü sen benimsin." Mantığının bu hayalin imkânsız olduğunu söylemesi umurunda bile değildi. "Başka kimsenin değil."

Keris geceliğinin askılarını hafifçe çektiğinde ipek elbise vücudundan kayarak kalçalarının kıvrımında birikti. Keris başparmağıyla göğsünün ucuna dokunduğunda Zarrah titredi, bu sayede onu ince parmaklıkların yakınına çekebildi. Önce birini, sonra diğer meme ucunu yalıyor ve dişlerini Zarrah'ın narin tenine sürterek onu deliye çeviriyordu.

Gök gürledi, rüzgâr çıplak göğsüne doğru esti. Teni soğuk olsa da Keris'in dudaklarının dokunduğu her noktası alev alıyordu. Keris tek eliyle parmaklığı kavramıştı ancak diğer eli geceliğinin altına sızmış parmaklarıyla bacağını okşuyordu. Gittikçe yukarı tırmanan parmakları ipek iç çamaşırıyla buluştu. Dudaklarından kopan inlemeye bakılırsa iç çamaşırının sırılsıklam olduğunu fark etmişti. "Seni görmek istiyorum," dedi Keris.

Zarrah bacaklarını açtı, dizlerini kıvırıp pencerenin iki yanına dayadı. Elleriyle parmaklıkları kavrayarak geriye yaslandı ve gökyüzünü aydınlatan şimşeklerle birlikte Keris'in büyük bir zevkle vücudunu izlediğini hissetti.

Keris'in parmağı sırılsıklam olmuş ipeği okşadıkça kumaş teninin en hassas noktasına sürtünüp tüylerini diken diken ediyor, içindeki heyecanı artırıyordu.

"Lütfen," dedi Zarrah. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Hepsine ihtiyacı vardı. "Bu tam bir işkence."

"Bunu hak ediyorsun." Keris yavaş hareketlerle hassas tenini okşadı. "Başıma büyük belalar açtın."

"İsteyerek yapmadım." Zarrah arzuyla çılgına dönmüş bir halde titriyordu. "Oysa sen bu işkenceyi gayet bilinçli yapıyorsun."

Keris yumuşak bir kahkaha atıp ardından parmağını kumaşın

altına kaydırdı. Tenine dokunuşunu hissetmek Zarrah'yı neredeyse mahvediyordu. Adını haykırırken Keris onu okşadı, parmağını aşağı doğru kaydırarak girişine hafifçe baskı yaptıktan sonra parmağını içine itti.

Zarrah'ın vücudu sarsılarak iki büklüm oldu, elleriyle parmaklıkları kavrayıp kendini Keris'e doğru itti ve ikinci parmağını içine soktuğunda neredeyse gözlerinden yaşlar akacaktı. "Daha fazlasını isterken aklındaki bu muydu?" diye sordu Keris.

"Evet. Tanrım, evet." Zarrah boğazından kopan inlemelerle vahşi bir hayvan gibi parmaklarına ileri geri sürtünüyor, Keris parmağıyla sinir düğümünü okşadıkça yaklaşan fırtınaya rağmen heyecanı da yükseliyordu. Ardından Keris'in parmaklarının içinde kıvrıldığını, hızlı hareketlerle içeri doğru iterken onu okşadığını hissetti ve bedeni paramparça oldu. Zevk dalgalar halinde üzerine savrulduğunda Keris'in adını haykırmamak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kalmış, zirveye ulaştığında bitkin düşmüştü.

Ancak bu kadarı Zarrah'a yetmemişti.

Şöyle bir düşününce, asla yeterli gelmeyeceğini fark etti. Keris'e hiç doyamayacaktı. Bir ömür bile geçse yetmeyecek, bu hayatın ötesinde bile dokunuşunu arzulayacaktı.

Keris kollarıyla onu sararak soğuk parmaklıklara doğru çekti. Nefesi sakinleşene kadar sıkıca sarılıp tek eliyle nazikçe sırtını okşadı.

"Bu mücadeleyi kazanacağız, Valcotta," dedi nihayet. "Sen ve ben, onları yeneceğiz. Başka türlüsü mümkün değil."

Ben kazanacağım, diye düşündü Zarrah gözleri yanarak. *Ne yazık ki biz kaybedeceğiz.*

"Artık gitmelisin. Yağmur yağacak," diye fısıldadı.

Keris onu bir kez öptü, uzun ve bitmek bilmeyen bir öpücüktü bu. O kadar tutkuluydu ki Zarrah kararlılığının sarsıldığını anladı. Ancak tamamen teslim olmasından hemen önce, Keris onu bırakıp geceye karıştı.

Keder Zarrah'ı yiyip bitiriyor, onu kandırdığı için duyduğu suçlulukla kıvranıyordu. Zarrah'ın yaptıklarının sonuçlarıyla

Keris'in uğraşması gerekecekti. Ne yazık ki böyle olmak zorundaydı, bu yüzden Zarrah tüm duygularının etrafına birer duvar örüp yalnızca öfkesini serbest bıraktı.

Gözlerini yukarıdaki kuleye çevirdiğinde, Silas Veliant'ın odasının ışığı tam vaktinde yandı.

Zamanı gelmişti.

@novaebook

51
KERIS

Bunu yapmamalıydın, diye kendine kızarak bahçeden geçti. *Yakalanma tehlikesini geçtim, tutsakken ona dokunman ahlaksızlıktı.*

Ne var ki ondan istediği bir şeyi, özellikle de arzuyu esirgemek Keris için neredeyse imkânsızdı. Onun gülümsediğini görmek için her şeyi yapardı. Onu güldürmek için. Onu bir an için bile olsa, bu korkunç durumdan kurtarmak için.

Birisi ellerini Keris'in omzuna koydu ve bir ses, "Sen o *lanet aklını* mı yitirdin?" diye fısıldadı.

Keris arkasını dönüp onu tutan her kimse suratına bir yumruk atmak üzereydi ki kardeşi olduğunu anladı. "Otis? Burada ne arıyorsun?"

"Daha önemli sorular var." Otis bakışlarını karanlık bahçede gezdirdi, yüzü gölgelerin içinde zar zor seçiliyordu. "Aklından ne geçiyordu senin? Yakalansaydın babam seni bir balık gibi deşerdi."

Keris yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Tam olarak ne yaparken yakalanmışım?"

"Aptalı oynama. Hiç değilse bana karşı yapma." Kardeşi daha yakınına eğildi. "Seninle konuşmak için peşinden bahçeye geldim ama bir anda gözden kayboldun. Neyse ki seni tanıyorum, bu yüzden yukarı bakmayı akıl ettim. Bu durumda *dinlemeyi* demek daha doğru."

Keris'in midesi korkuyla doldu, avuçları buz kesti çünkü kardeşi Valcotta ile yaptıklarını duymuşsa...

"Babama kendi evinde boynuz takmaya ancak sen cüret edebilirdin. Kimdi o?" diye sordu Otis.

Boynuz takmak... Bunu duyunca içi rahatladı çünkü kardeşi yanındakinin kralın eşlerinden biri olduğunu sanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Söyle bana, yoksa Coralyn'e kimin penceresi olduğunu sorarım."

Kahretsin. "İyi. Lestara'ydı." Haremdeki kadınlar içerisinde en inandırıcısıydı, ayrıca kardeşlerinden birinin annesi olmadığı için en uygunu oydu. "Umarım bana bir iyilik yapıp çeneni kapalı tutarsın."

Otis öfkeyle homurdandı. "Lestara'nın hatırı için susacağım ama sende biraz akıl varsa buna bir son verirsin. Vencia'da babamın en değerli organını kesme riski olmadan mutlulukla yatağını ısıtacak sayısız kadın var."

Küçük mucizeleri için Tanrıya şükürler olsun, diye düşünürken Keris o kadar rahatlamıştı ki neredeyse omuzları düşecekti. *Büyükler mucizeler için de.* "Bir kez olsun, mantıklı bir cümle kurdun." Kolunu kardeşinin omzuna attı. "Bu gece dışarı çıkıp eğlenmeye var mısın? Kendimize kadınlar, şarap ve kart oyunları bulalım."

"Bana kalsa gelirdim ancak babam Nerastis'te olanlar hakkında bir rapor hazırlamamı bekliyor."

"Peki, ne olmuş o bok çukuruna?"

Otis uzunca bir nefes vererek Keris'in onu kuleye götürmesine izin verdi. "Mezar kadar sessiz. Valcottalılar, Anriot'ın diğer tarafından ayrılmıyor ve biz yağmalayınca kendilerini savunsalar bile saldırıya geçmiyorlar. Bir şey peşinde olduklarına eminim."

"Belki de prenseslerini kaçıran ulusu kışkırtmanın onun ölümünü hazırlayacağını anlamışlardır," dedi Keris.

Otis'in ses tonu gergindi. "Müzakere yaparak babamın gözüne girmeyi planladığını duydum."

Keris, Otis'in öfkelenmesine şaşırmamıştı. Kardeşi Valcottalılarla müzakere etmekle değil, yalnızca onları katletmekle ilgileniyordu. "Ithicana'nın durumu vahim, Otis. Babam bize hiçbir şey kazandırmayan bir köprü için Amarid'e fena halde borçlandı, neredeyse iflas etmek üzere. Güney Kalesi'nde ticaretin devam etmesi için Valcotta'ya ihtiyacımız var, müzakereler sayesinde bunu başarabiliriz."

Otis burnundan soluyarak güldü. "İşe yaramayacak, biliyorsun. Valcotta *zengin* bir ulus, imparatoriçe bize bir kuruş ödemektense sırf zarar vermek için yüzlerce gemisini Fırtına Denizi'ne feda eder."

Keris *bunu* biliyordu ama itiraf etmenin onlara bir yararı olmayacaktı. "İmparatoriçe halkının refahını göz önünde bulundurmak zorunda. Sırf gurur için bu kadarını feda edeceğini sanmıyorum."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Seninle konuşurken ilerlemenin basit bir yolunu bulmak imkânsız, öyle değil mi?" dedi Otis sertçe. "Valcottalı sürtüğün kafasını kesip kapılardaki kazığa oturtalım derim."

Bu tehdit içini öfkeyle doldursa da muhafızlar onlar için kapıyı açarken, Keris zoraki bir kahkaha attı. "İmparatoriçe misilleme yapardı, babam Ithicana'yı elinde tutmakla meşgul olduğundan oraya birlik gönderemezdi. Nerastis'i kaybedeceğimiz için, eminim kapılardaki kazığa *benim* kafamı çakarlardı." Kardeşine yandan bir bakış attıktan sonra devam etti. "Valcottalılara duyduğun nefretin mantığının önüne geçmesine izin verme, Otis."

Otis kaşlarını çatınca söylediklerinden anında pişman oldu. "Senin için söylemesi kolay, onlardan nefret ettiğini bile sanmıyorum."

Tehlikeli sulardaydı. Valcottalılar gemisini batırdığında Otis'in karısını öldürmüştü, bu yüzden kardeşine göre bu politik

bir nefret değildi. En az Valcotta'nınki kadar kişisel bir nefretti. Ancak Otis intikam yolunda zarar görenlere karşı Valcotta'nın yarısı kadar bile empati beslemiyordu. "Bu durumun sana acılarını hatırlattığının farkındayım, kardeşim ama şu anda duygularının mantığımı bulandırmasına izin veremem."

Basamakları tırmanırken Otis sessizdi, Keris ise yakalanmaya ne kadar yaklaştıklarını düşünüp duruyordu. Kardeşi dilini tutmak zorundaydı, aksi takdirde hem Keris hem de Lestara için ağır sonuçları olurdu. Ancak bu aynı zamanda, kardeşi buradan ayrılana kadar Valcotta'dan uzak durması gerektiği anlamına geliyordu. Şansı varsa yakında gidecekti. Otis onun alışkanlıklarını biliyordu, *onu* iyi tanıyordu yani uzun süre kanmayacaktı.

Odasının kapısına ulaştıklarında Keris durakladı. "Onunla görüşmeye benim de gelmemi ister misin?"

Otis merdiven boşluğunun taş duvarına yaslandı. "Hayır, gelmesen daha iyi olur. Senin gibi sakin kalmayı başaramıyorum. Seninle alay etmelerine dayanamıyorum ki bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum."

Keris'in midesi hissettiği suçlulukla bulandı, kardeşi talihsiz bir şekilde sadıktı. Keris hak etmese bile. "İşin bitince gelip beni bul. Kendimize şehirde başka bir eğlence bulalım."

"Şarap ve rahat bir koltuğa razıyım. Kıçım çok uzun süre eyerde kaldı."

Keris güldü. "Birini mahzeni yağmalamaya gönderir, sonra da odamın kapısını açık bırakırım. İyi şanslar." Merdivenleri ikişer ikişer çıkan kardeşinin arkasından baktı, asıl endişelenmesi gereken Otis'in şansı değildi.

52
ZARRAH

Zarrah onuncu saat yaklaşana kadar bekledi, ardından yatağını duvardan çekerek kısmen dışarı ittiği taş bloğu ortaya çıkardı. Yere düştüğünde çok gürültü çıkaracaktı, bu yüzden zamanı iyi ayarlamalıydı.

Çiviyi korsajına sıkıştırdı, ardından topuklarını taşa dayayıp bekledi.

Kalbi göğsünde davul gibi atıyordu. Avuçları terlemiş, alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Korkuyordu, evet ama aynı zamanda heyecanlıydı. Bu gece, Maridrinalılara yakalanarak kaybettiği onurunu kazanacaktı. Bu gece intikamını alacaktı. Annesi için. Yrina için. Kendisi için.

Dong.

Saat kulesi on kez çalmaya başlarken Zarrah ellerini yere dayayıp bacaklarıyla taşı ittirdi. Taş gürültülü bir sesle yerinden oynadı, sonra sıkıştı.

"Hadi ama!" Saat kulesi ikinci kez, üçüncü, dördüncü kez çalarken daha sert ittirdi. Ancak yerinden oynamıyordu. Lanet şey sertçe sıkışmıştı.

Dong!

"Lanet taş parçası!" Elleriyle itmeyi denedi, taşa vurup durdu ama yerinden oynamıyordu.

Dong!

Tekrar ayağını kullanmaya geçti, taşı ittirip çekerken terden sırılsıklam olmuştu. Saat kulesi yedinci, sekizinci ve dokuzuncu defa iç avluda yankılandı.

"Bunu yapabilirsin!" Ayağını son bir defa ittirdi.

Taş blok yerinden oynayıp öne doğru kaydığında ayakları duvardaki boşluktan içeri girdi. Kalbi hızla atıp boğazı düğümlenirken Zarrah çenesini kenetledi ve taşın aşağı inerken çıkaracağı gürültüyü bekledi.

Dong!

İster kader ister şans isterse daha büyük bir gücün araya girmesiyle olsun, taş blok saat kulesi tam onuncu defa çaldığı anda düştü. Saat kulesinin yankısı gürültüyü bastırmayı başarmıştı. Zarrah yine de nefesini tutup birileri araştırmaya gelecek mi diye bekledi.

Kimse gelmedi.

Artık geri dönüş yok.

Zarrah ihtiyaç duyduğu her şeyi aldığından emin olduktan sonra, kadife pelerinini dışarı attı. Ardından karnının üzerinde yuvarlanıp bacaklarını açıklıktan içeri soktu. Kendini aşağı doğru salarken kalçası sıkışınca bir küfür savurdu. Dişlerini sıkarak avuçlarından aldığı destekle bedenini zorla dışarı ittirip omuzlarını ayarladı ve açıklıktan sarkana kadar ağırlığının onu aşağı çekmesine izin verdi.

El ve ayak parmaklarıyla Keris'in kullandığı tüm olukları, harcın aşındığı ufak boşlukları bularak aşağı indi. Ardından kendini yavaşça çalıların arasına bıraktı. Pelerinini üzerine geçirip başlığıyla yüzünü kapattığından emin olduktan sonra patikaya doğru ilerleyip tam bir özgüvenle kuleye doğru ilerledi.

Onu görenler kralın yanına çağırılan eşlerden biri olduğunu sanırdı ama başıyla selam veren bir muhafızın, ardından diğer muhafızların önünden geçerken yüreği hâlâ ağzındaydı. Kapıdan

girmek yerine çalıların arasından köşeyi dönen Zarrah sola döndü ve gölgelere saklanarak kulenin altına ulaştı.

Pelerinini çıkararak bir bohça haline getirip beline bağladı. Derin bir nefes aldıktan sonra tırmanmaya başladı.

Taş blokların arasındaki harç zamanla, havanın etkisiyle aşınmıştı ve taşlar yer yer çatlamıştı. Elini koyacağı sayısız boşluk vardı ancak on metre kadar tırmandığında kolları bitkinlikten titremeye başlamıştı.

Üstelik Silas'ın penceresine uzanan yolu yarılamamıştı bile.

Tırmanmaya devam et, diye bağırdı kendine çünkü düşme riski olmasaydı bile, en büyük endişesi surlarda devriye gezen muhafızlardan birinin kuledeki gölgesini görmesiydi. Onu görürlerse sadece Silas'ı öldürme şansını kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda sırtına bir ok yerdi.

Bu yükseklikte surlardaki cesetlerin kokusu hafiflediğinden burnuna yağmur kokusu doluyordu. Gerçi bu iyi bir haber sayılmazdı, yağmur vücudunu sağa sola savuran ve onu tırmandığı yerden düşürecek kadar şiddetli esen rüzgârı beraberinde getiriyordu.

Tırmanmaya devam et.

Başını kaldırıp bakınca yolu yarıladığını gördü, böylece aşağı bakmaya karar verdi. Askerler iç duvarda volta atıyordu, gözleri iyi ışıklandırılmış zemini tarıyordu. Köşelerdeki gözcü kulelerinde başka askerler de vardı ve bakışları her zamanki gibi dikkatliydi. Ancak hepsi aşağı bakıyordu çünkü asıl endişeleri birinin kaçmaya çalışmasıydı, kimsenin canavarın karnına tırmanmayı deneyeceğini düşünmüyorlardı.

Zarrah'ın sağ eliyle tutunduğu taş bir anda yerinden çıktı.

Taş düşerken Zarrah'ın dudaklarından dehşet dolu bir çığlık koptu. Ayaklarını koyduğu yerler de kayınca sadece sol eliyle tutunduğu için parmakları acıyla sızladı.

Tutunacak başka bir yer bulmak için çırpındı, parmaklarını sokabileceği bir boşluk bulana kadar çaresizce kesik kesik nefesler aldı. Ardından ayakları da tutunacak bir yer buldu.

Aşağıda bir yerlerden sesler duydu. Hareketlenme gördü. Ku-

lenin altına doğru gelen adamlar belli ki taş parçasının çalılara düşerken çıkardığı sesi duymuşlardı.

Tırman, diye bağırdı kendine. *Acele et!*

Zarrah sızlayan parmaklarının acısını duymazdan gelerek yukarı tırmanmayı sürdürdü, bir pencereye ulaşınca bir anlığına soluklanmak için pencere pervazına tünedi.

Keris'in penceresi.

İçi suçluluk duygusuyla doldu çünkü bu gece yapacaklarının sonuçlarına katlanacak olan oydu. Babasının cinayeti için idam emrini verecek, ardından imparatoriçenin misillemesini yönetecek olan oydu ama başka bir yolu yoktu: Silas Veliant ölmeliydi.

Devam et.

Zarrah yukarı uzanarak parmağını koyacak bir boşluk daha buldu ve kralın penceresinin altına ulaşana kadar gittikçe daha yükseğe tırmandı. Pencerenin pervazına tutunup kendini yukarı çektikten sonra dinlemeye başladı.

Sadece sessizlik vardı.

Yavaşça içeri süzülüp sırtını duvara dayadı, dikkatle hareket ederek rüzgârda salınan perdenin arkasına gizlendi. Ardından yana doğru ilerleyip ağır perdenin kenarından etrafına baktı.

Odadaki lambaların ışığı kısıldığı için içerisi loştu ama ağır mobilyalar ve koyu renk kumaşlarla dolu olduğunu görecek kadar aydınlıktı. Duvarlara asılan tablolarda savaş sahneleri resmedilmişti, birçoğunun epey kanlı olduğu aşikârdı.

Kulaklarına yandaki odanın kapalı kapısının arkasından ritmik bir tıkırtı sesi geliyordu. Bir erkeğin inlemeleri duyuluyor, her geçen saniye daha da artıyordu. Bir kadının büyük ihtimalle sahte olan arzulu inlemeleri erkeğin sesine karışıyordu, Zarrah yatak odasında neler olduğunu anlayınca yüzünü ekşitti.

Bunun hiç önemi yok, dedi kendine. *Eşi uzun süre orada kalacak değil ya.*

O anda merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve Saksağan ortaya çıktı. Tereddütle yaklaşıp yatak odasında gerçekleşen etkinliği dinledikten sonra iç çekerek koltuklardan birine oturdu ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Zarrah öfkeyle bağırsa mı, yoksa zafer çığlığı mı atsa bilemedi. Serin'in varlığı işleri epey zorlaştırsa da bir taşla iki kuş vurabilirdi.

Yavaş nefesler alarak el ve ayak parmaklarını gerdikten sonra çiviyi çıkarıp parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Yatak odasının kapısı savrularak açıldı. Silas omzunun üzerinden, "Yataktan çıkma, kadın. Hamile kalmazsan, seni ülkene geri gönderip ticaret anlaşmamızı feshederim. Kısır bir kadın için anlaşma yapmadım," derken gözleri Serin'i buldu. "Ee? İşe yaradı mı?"

İstihbarat amiri iç çekti. "Bir şey söylemek için çok erken, Ekselansları. Elçilere Aren'ın sadece hayatta değil, aynı zamanda iyi durumda olduğunun haberini yaymaları için zaman tanımalıyız. Yarın daha çok bilgi edinirim."

"Bu plandan hoşlanmadığını biliyorum ama içimden bir ses plandan değil, planı öneren kişiden hoşlanmadığını söylüyor," dedi Silas.

Saksağan başını eğdi. "Tek isteğim girişimlerinizin başarıya ulaşması, Ekselansları. Ama... prensin dudaklarından çıkan her türden *fikre* dikkatle yaklaşıyorum. Keris kurnazdır, üstelik gözlerini tahta dikmiş durumda."

"Nihayet, vakti gelmişti."

Zarrah şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Silas odanın diğer ucuna geçerek istihbarat amirinin karşısındaki koltuğa kendini bıraktı ve parmağını ona doğru salladı. "Sana söylemiştim, Serin. Hep söyledim, oğlum ne zorlanabilir ne de yönlendirilebilir. Ona herhangi bir şekilde baskı uygulayamazsın. Bir şeyi yapmayı kendisi düşünmeli, fikirleri kendisi üretmeli, işte o zaman kafasına koyar. Artık yaşamayı, vâris olmayı istediğine karar verdiğine göre hayal ettiğimin fazlasıyla ötesine geçecek demektir."

"Saygısızlık etmek istemem, Ekselansları ama size katılmıyorum. Maridrinalı krallar asker olarak yetişir, hepsi kumandandır. Keris ise bunların hiçbiri değil. O bir kitap kurdu. Kılıç bile tutamaz."

Silas kahkaha attı. "*Tutamaz* ayrı *tutmaz* ayrı, Serin. Keris an-

nesinin ölümünün intikamını almak için benimle arasına bir sınır çizdi ama bir cesetle inatlaşmayacak kadar mantıklıdır. Ben mezara girdiğimde kan bağını benimseyecek, olması gereken adama dönüşecek."

"O zaman geldiğinde her şey için çok geç olabilir." Serin bir kadeh şarap doldurup efendisine uzattı. "Halkımız onunla alay ediyor, dahası askerler ona saygı duymuyor ve krallığa hükmetmek için onlara ihtiyacı olacak. Ekselansları henüz hayatının baharında, beş sene sonrasında onların gözünde daha ne kadar düşeceğini bir düşünün. Peki ya on sene sonra? Diğer yandan Prens Otis gibi *şimdiden* saygılarını kazanmış biri var. O tüm askerlerin seve seve takip edecekleri bir adam."

Silas elini salladı. "Otis iyi bir çocuk ama ileri görüşlü değil. Maridrina'yı tepeye taşıyacak zekâ onda yok."

"Keris mirasınızı yerle bir edecek." Saksağan gözlerinde parlayan öfkeyle kadehini masaya vurdu. "Başarmak için mücadele verdiğiniz her şeyi alıp *prensipleri* uğruna bir kenara atacak. Valcotta'yla savaşmak yerine müzakere etmeye çalışması bunu kanıtlıyor, eminim siz de görüyorsunuz."

Odaya sessizlik hâkim olduğunda Zarrah nefesini tuttu. Oyalanmaya devam ettiği her saniye odasındaki yokluğunun fark edilme tehlikesi, alarmların çalma tehlikesi artıyordu. Ancak seçim yapma hakkını ikisinin elinden de söküp almadan önce bu tartışmanın sonunu duymaya can atıyordu.

"İşte bu yüzden prensiplerinin gerçekte değil, yalnızca kâğıt üzerinde işe yaradığını görme şansını ona tanımalıyım," diye cevapladı Silas. "Petra onun müzakere etme çabalarını reddedecek. Bunu biliyoruz. Keris gerçeklerle yüzleştiğinde nihayet bir Veliant gibi hükmetmeyi benimsemek zorunda kalacak. Sadece bunun farkına kendi kendine varmalı."

Zarrah'ın kanı buz kesmişti. Silas, teyzesinin uzlaşmaya varmayı reddedeceğinden neden bu kadar emindi? Aralarında yakın bir ilişki olduğu gizli değildi, imparatoriçenin Zarrah'a değer verdiğini biliyor olmalıydı.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Serin. "Kocası uğruna size

ihanet eden Lara ile aynı kanı taşıdığını göz ardı edemem. İkisi de yaptıklarıyla sizi utandıran *o kadının* rahminden geliyor, Ekselansları."

Silas'ın yüzü öfkeyle kararırken masaya doğru eğilerek konuştu. "Lara *senin* hatandı, Serin. Onu bir silah haline getirdiğin doğru ancak onda gerçek bir sadakat duygusu uyandırmayı başaramadın. Bu yüzden aklı çelindi ama Keris'in aklı asla çelinmeyecek. Bütün kusurlarına, tüm hatalarına rağmen Keris ailesine ve Maridrina'ya sadıktır. Eğer aksini düşü..."

Kapı sertçe çalınınca konuşması bölündü. Kaçtığını fark ettiklerinden emin olan Zarrah'ın kalbi hızla atmaya başladı. Şansını yitirmişti.

"Gel."

Kapı savrularak açıldığında içeriye onları uyarmaya gelen bir muhafız yerine, genç bir adam girdi.

Keris'in kardeşi, Otis'ti.

Eğilerek reverans yaptı. "Beni mi çağırdınız, Ekselansları?"

Kral Serin'e doğru ters bir bakış attı, belli ki Otis'i çağıran istihbarat amirinin kendisiydi. Ancak hemen ardından ayağa kalkıp Otis'e sarıldı. "Seni görmek kalbimi ısıtıyor, oğlum. Nerastis'te işler nasıl?"

"Sessiz, Ekselansları ama..."

O an yatak odasının kapısı açıldı ve Lestara dışarı çıktı. "İzninizle ben artık gideyim, Ekselansları," dedi reverans yaparak.

"Bıraktığım yerde kalmanı söyledim, kadın," diye tersledi Silas ayağa kalkarak. "Hemen odaya dön!"

Ancak Zarrah'ın dikkatini çeken Silas'ın Lestara'ya olan tepkisi değildi, Otis'in tepkisiydi.

Otis'in yüzündeki kan çekilmişti, Lestara'ya hayalet görmüş gibi bakıyordu. Serin de tepkisini fark etmiş, gözleri Lestara ile prens arasında gidip gelirken kaşlarını çatmıştı.

Silas, Lestara'yı yatak odasına itip dikkatsiz davrandığı için onu azarlayarak arkasından içeri girdi. Otis, babasının tiradını dinlemek yerine pencereye yürüdü.

Zarrah damarlarında pompalanan adrenalinle duvara yaslan-

dı, Otis dışarı bakarken rüzgâr esip onu açığa çıkarmasın diye parmağıyla perdenin ucunu tuttu.

"Serin," dedi Otis. "Şu karşıdaki odada kim kalıyor? Gölgeler içinde kalan oda hani."

Zarrah nefesini tutup beklerken, Serin yaklaşıp pencereden bakan prensin yanına gitti. "Hangisi, Ekselansları?"

"Şurası. Karanlıkta tam görünmüyor ama orada bir pencere var."

Saksağan sessiz kaldı. Zarrah'ın zihninde çarklar dönüyor, prensin gösterdiği pencerenin hangisi olduğunu merak ediyordu. Lestara'yı görünce aklına neden böyle bir soru gelmişti?

"O odada Zarrah Anaphora kalıyor, Ekselansları. Çünkü parmaklıkları olan tek oda orası. Oldukça güvenliklidir, endişeniz olmasın. Tüm hatalarına rağmen konu haremin güvenliği olduğunda, Coralyn her türlü dikkati gösterir."

"Yani, orası Lestara'nın odası değil mi?" Otis'in ses tonu doğallıktan uzaktı. Nefes nefese kalmıştı ve aklından ne geçtiğini çözmeye çalışırken Zarrah'ın zihni karmakarışıktı.

Serin şaka yapmış gibi nefes vererek güldü. "Hiç olur mu, Ekselansları? Lestara haremin gözdesi, onun odası Coralyn'in yanında. İşte şurada." Serin duraksadıktan sonra, "Neden sordunuz?" diye sordu.

Gergin sessizlik uzadı.

"Valcottalılar benim Tasha'mı öldürdü." Otis'in sesi güçlükle duyuluyordu. "Gemisini batırdılar. Kurtulan olmadı."

Zarrah'ın göğsü sıkıştı çünkü adamın söyledikleri muhtemelen doğruydu. Teyzesinin donanması, Maridrina gemilerine sık sık saldırırdı. Zarrah bile birkaç tanesinin batırılmasını emretmişti, gerçi hepsi savaş gemileriydi.

"Böyle bir trajedi asla gerçekleşmemeliydi, Majesteleri. Eşiniz hamileydi, öyle değil mi? Sizi Nerastis'te ziyaret etmek için bir savaş gemisine binmişti."

Serin'in sözlerinden sempati akıyordu ama Zarrah'ın içgüdüleri eğer yüzünü görebilseydi, adamın gülümsediğini göreceğini söylüyordu.

"Evet." Otis'in sesi güçlükle çıktı. "Bana sürpriz yapmak istemiş. Bilseydim, böyle bir tehlikeye atılmasına asla izin vermezdim."

Serin onu teselli etmek için yatıştırıcı bir ses çıkardığında Zarrah'ın tüyleri diken dikken oldu, böylesine bir canavar kimseyi rahatlatamazdı.

"Buna rağmen Zarrah Anaphora'yı hak ettiği gibi asmak yerine babam ona prensesler gibi bakıyor. Eline asla geçiremeyeceği *ticari şartlar* karşılığında onu kılına bile zarar gelmeden geri vermeye razı oldu," diyerek devam etti Otis.

"Bu Keris'in planıydı ancak görünen o ki babanız onu şımartmak istiyor." Serin iç çekti. "Ne kadar korkunç bir his olduğunu hayal bile edemem, Majesteleri. Anaphora denen kadın başının kazığa geçirilmesini hak ediyor ama müzakerelerin devam etmesi uğruna ailenizin evindeki rahat bir yatakta uyuyor."

Otis kesik kesik nefes alıyor, teninden keskin bir ter kokusu yayılıyordu. Zarrah'ın kalbi ise çılgın gibi atıyordu. Lestara'yı görmenin onda neyi tetiklediğinden emin olmasa da Serin'in, Otis'i ne yöne ittiğini görebiliyordu. İpleri kendi eline alıp onu öldürmesini istiyordu.

Serin boğazını temizledi. "Ben... Bu merhametsiz bilgiyi açığa çıkarmaya utanıyorum fakat sanırım bilmeniz gereken bir şey var."

"Neymiş o bilgi?"

Bu gece yapacaklarıyla ölümü kabullenmeseydi bile Serin söylediği anda kaderini belirleyecek olan o gerçeği açıklamasını beklerken, Zarrah'ın sırtından terler damlıyordu çünkü istihbarat amirinin neyi söyleyeceğini biliyordu.

"Kesin olarak doğrulamamız mümkün değil ama söylentilere göre Tasha'nın gemisini batırma emrini veren Zarrah'ydı. Mantığa göre değerlendirirsek o ya da Bermin yapmıştır, yani karınızı öldüren kişi bir Anaphora'ydı."

Otis'in dudaklarından hırıltılı bir hıçkırık koptu. Zarrah'ın gözleri suçlulukla yanıyordu. Serin'in sözleri yalan değildi, emri verenin kendisi olması gayet muhtemeldi. Doğmamış bir çocu-

ğun ölümünden sorumluydu. Aniden çaldığı aşk mektuplarını hatırladı, o mektuplar daha iyi bir kaderi hak eden bir kadının aşkını ilan ettiği satırlardı.

"Ölmeyi hak ediyor."

Kızgınlıkla söylenen bu kelimeler Zarrah'ı içinde bulunduğu ana sürükledi, Otis'in bu kuleden cinayeti kalbine koymadan çıkmasına imkân yoktu. Onu öldürme dileğine muhtemelen kavuşacaktı, gerçi hayal ettiği gibi olmayacaktı.

"Zarrah ölmeyi hak ediyor, Majesteleri. Ancak babanız, Keris planlarını gerçekleştirme fırsatı bulana dek ona zarar verilmemesini emretti."

"Bu kez değil. Bu sefer paçayı kurtaramaz." Otis bir çırpıda pencereden uzaklaşarak hızlı adımlarla kapıya yürüyüp odadan çıktı. Serin hafifçe kıkırdayarak perdeleri kapattı.

Zarrah kendini nefes almaya zorlayarak perdenin ucundan baktığında Serin'in koltuktaki yerini aldığını gördü. Ona görünmeden yatak odasına girmesine imkân yoktu, üstelik Silas'ı hazırlıksız yakalayamazsa muhafızlar yetişmeden önce onu etkisiz hale getirmeyi başaramazdı.

Kahretsin.

Lestara'ya bağıran Silas'ın sesi kulağına dolarken Zarrah yana eğilip pencereden dışarı baktı. Gözleri kulenin kapısıyla kuleyi harem binasına bağlayan üstü örtülü köprüye kaydı.

Otis şimdi gidecek miydi?

Hışımla harem dairesine dalıp sonuçları ne olursa olsun odasına girecek miydi?

Yapardı, Zarrah biliyordu. Mantığı bir kenara bıraktığını Otis'in sesinde duymuştu. Artık yalnızca öfke ve intikam ateşi vardı.

Odasında olmadığını fark ettikleri anda alarm çanları çalacak, muhafızlar Silas'ın odasına girecekti.

Lestara'ya bağırmayı bırak da bu odaya dön, diye düşünürken bile gözlerini harem odalarına çıkan yoldan ayırmıyordu. Kendine Otis'in harekete geçtiğini göreceği ana kadar vakit tanıdı, ardından kendi hamlesini yapmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Ancak Otis ortaya çıkmadı.

Yoksa daha farklı, gizli bir yoldan mı gitmişti? Muhafızlardan birine rüşvet vererek bir tür silah almaya mı gitmişti?

Yoksa Zarrah, niyetini yanlış mı anlamıştı?

"Olduğun yerde kal!" Silas'ın sesi dikkatini tekrar odaya çevirmesini sağladı. "Otis nerede?"

Ya şimdi ya da hiç. Zarrah omuzlarını geri attı.

"Majesteleri iznini istediler," diye cevapladı Serin. "Keris'in, Anaphora denen kadınla ilgili yaptıkları yüzünden keyfi kaçtı. Valcottalıların elinden çektikleri düşünülürse gayet anlaşılır bir durum."

Silas sinirle homurdandı. "Yoksa hâlâ karısının arkasından mı ağlıyor? Üzerinden lanet olası koca bir yıl geçti."

Zarrah onun söylediklerini güçlükle duydu, zihni Otis'in Lestara'nın varlığı karşısında bembeyaz olduğu an ile *bu sefer paçayı kurtaramaz*, diye tısladığı an arasında gidip geliyordu.

Otis onu öldürmeyecekti. Ağabeyiyle hesaplaşmaya gitmişti. Tanrı biliyordu ya, Maridrina prensleri bundan çok daha önemsiz sebeplerle birbirlerini öldürmüştü.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Silas. "Üstelik bana Petra'nın hükmüne karşı çıkan isyancılarla ilgili bilgi vereceğini söylemiştin."

"Güneyin derinliklerindeki karargâhlarından kuzeye doğru bastırdılar, gerçi asıl silahları Petra'nın da bizzat başarıyla kullandığı bir silahtı."

"Propaganda. Yoksa cinayet mi?"

"Birincisi. Casuslarım Petra'nın, kadının babasını susturma konusunda annesini susturmada olduğu kadar başarılı olamadığını söylüyor. Onu karşılarına alırlarsa, Nerastis'i geri almak için elimize güzel bir fırsat geçer."

Duydukları Zarrah'ın bir kulağından girip diğerinden çıkıyor, nabzı öfkeyle gürlüyordu. Eğer Otis gidip Keris ile kavga ederse, bu karşılaşmayı *kimin* kaybedeceğini iyi biliyordu.

Silas ile Serin, yemeklerle donatılmış bir masanın olduğu diğer odaya geçti. Silas sandalyelerden birine otururken Saksağan hemen yanında ayakta duruyordu, her ikisinin de sırtı Zarrah'ya dönüktü.

Otis'ten akan ter kokusunu koklamıştı. Sesindeki öfkeyi ve ihaneti duymuştu. Zarrah eğer Keris'i uyarmazsa, ona yardım etmezse pişman olacağını biliyordu.

Ancak şimdi ayrılırsa, Silas'ı öldürme şansını feda ederdi. Bu şans bir daha asla eline geçmeyebilirdi.

Seçimini yapmalısın.

Kararsızlıkla kıvrandı. Bir zamanlar hiç düşünmeden intikam almayı seçerdi ama... Yrina'yı kaybettiği gibi Keris'i de kaybedemezdi.

İntikam, onun hayatından daha değerli değildi.

Zarrah yavaşça pencere pervazına çıkıp kendini aşağı sarkıttı. Ancak tereddüt ederek duraksadı, zamanında aşağı inmeyi asla başaramazdı.

O an aklına bir fikir geldi.

Yavaşça içeri girerek beline bağladığı kadife pelerini çıkarıp geniş başlığını yüzünü örtecek şekilde öne çekti. Ardından sessiz adımlarla kapıya yürüdü. Silas ile Serin bir ses duysa bile yalnızca bir hizmetkâr olduğunu sanmaları için dua ediyordu.

Kapıdaki muhafızlar ona şöyle bir baktı. İçlerinden biri kaşlarını çatmasına rağmen ne onunla konuştular ne de durdurmaya çalıştılar, merdivenlerden inenin Lestara olduğunu sanmışlardı. Zarrah nefesini tutarak birinin çıplak ayaklarının beyaz değil, esmer olduğunu fark etmesini bekledi ama muhafızlar kıpırdamadı.

Köşeyi dönünce daha hızlı ilerlemeye başladı, ayaklarını sessizce yere vurarak aşağı inip Keris'in kapısında durdu. Kalın ahşap kapıya kulağını yasladı.

Tam o anda gürültülü bir kırılma sesi ve acı dolu bir çığlık duydu.

53
KERIS

Keris kitabını özenle kitaplığındaki yerine koyuyordu ki hafif bir *tık* sesi duydu.

"Çabuk bitti," dedi arkasını dönerek. "Ne ist..."

Otis'in yüzündeki öfkeyi anlaması için bir an geçmesi gerekti, aynı anda da karnına bir yumruk yiyince nefesi kesildi.

Güçlükle soluyan Keris iki büklüm olarak yere düştüğünde kardeşi anında üzerine atıldı.

"Bunu nasıl yaparsın?" Otis onu omuzlarından yakalayıp yere vurdu.

"Ne yap..."

"İnkâr etmeye kalkma!" diye tısladı kardeşi. "Lestara olmadığını biliyorum çünkü Lestara yukarıda babama hizmet veriyordu. Orası Zarrah Anaphora'nın odasıydı. Zarrah Anaphora'yı beceriyordun."

Damarlarındaki kan telaşla akıyordu. "Hayır, ben..."

"Bana yalan söyleme, Keris!" Otis onu şiddetle yere çarpınca Keris'in dişleri birbirine çarparak takırdadı. "Şimdi anlıyorum.

Nerastis'te gözden kaybolup duruyordun, genelevdeki o kadına para vererek gizlemeye çalıştın. Üstelemedim çünkü şehirde bir sevgilin olduğunu sandım ama oydu, öyle değil mi?"

"Sen aklını kaçırmışsın!"

"Öyle mi?" Otis tükürüklerini Keris'in yüzüne saçarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "O yakalandığında neden öyle tepki verdin peki? Sadece işini yaptığı için iyi bir adamı kırbaçlattın. Ölesiye kırbaçlattın, üstelik hayatımız boyunca *kimse* için cezalandırma emri vermemiştin. *Sevgiline* zarar verdiği içindi! *Valcottalı sürtüğünü* korumak istedin! İtiraf et!"

Keris'in zihninde çarklar dönüyor, inkâr ederek kendini bu durumdan çıkarmanın bir yolunu arıyordu. Ne yazık ki *hiç* yoktu. Otis'in gördüklerini, duyduklarını ve kimin odasında olduğunu babalarına anlattığı an her şey biterdi. Aldatmacayla bu durumdan kurtulamazdı, yani önünde tek bir yol vardı.

"Bu doğru. Zarrah'ydı."

Otis kıpırdamadan durdu, gerçeğin getirdiği şok öfkesini yatıştırmaya yetmiş gibi başını indirip ona baktı. "Onunla yolların nasıl kesişti? Bu nasıl mümkün olur?"

Keris sertçe yutkundu, gerçekler dudaklarından dökülürken bile aklı bu kargaşadan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. "Onu Nerastis sarayında yakaladım. Tasha'nın mektuplarını çaldı, askeri mektuplar olduğunu sanmış. Mektupları geri almak için onun peşine takıldım ve... konuştuk. İkimiz de birbirimizin kim olduğunu bilmiyorduk."

"Ama Valcottalı olduğunu biliyordun."

"Umurumda olmadı. Hâlâ umurumda değil." Uzun bir nefes verdi. "Hükümdarların ve kumandanların yaptıkları seçimden dolayı bir ulusun insanlarından nefret etmeyi reddediyorum."

"Ama o kumandanlardan biri!" diye bağırdı Otis, şaşkınlığı geçtikçe öfkesi artıyordu. "Tasha'nın gemisini batırma emrini o vermiş! O benim karımı öldürdü! Doğmamış çocuğumu öldürdü!"

Bir savaş gemisindeydi, diye karşı çıkmak istedi Keris. *Gemide siviller olduğunu düşünmesi için bir sebebi yoktu.* Ancak bun-

ların boş sözler olduğunu biliyordu çünkü gerçek şuydu ki Tasha o *gemideydi.* Sözler ve niyetler ölenleri geri getirmeyecekti.

"Bütün bunlar onunla ilgiliydi, öyle mi?" diye sordu Otis. "Bu müzakere aldatmacası. Sevgilini kurtarmak için miydi?"

Bundan daha karmaşık bir konuydu. Kapsamı her geçen gün büyümüştü ama Valcotta başından beri kalbindeydi, her zaman öyle olacaktı. Onu kurtarmak her şeyden daha önemliydi. "Zarrah, imparatoriçe gibi değil. Sırf gurur ve intikam için savaş istemiyor, masum insanların haksız yere katledilmesini durdurmak istiyor. Eğer tahta geçerse bu savaşa artık bir son verebiliriz."

Otis ona bakakaldı, yanaklarından süzülen yaşlar Keris'in yüzüne damlıyordu. "Savaşın bitmesini istemiyorum. Her birini öldürdükten sonra kazığa geçirip çürümeye bırakmadan olmaz. Bizden çaldıkları her lanet şeyin bedelini onlara ödetmeden olmaz. O sürtük *benden* çaldıklarının bedelini ödeyinceye kadar olmaz."

Keris'in yüreği ağzına geldi çünkü kederinin ona acı verdiğini, öfkesini yoğun bir şekilde hissettiğini kardeşinin gözlerinde görebiliyordu. Otis bu iki duygudan ötesini göremiyordu. İntikamdan başka bir şey istemiyordu.

"Sana bir seçim hakkı tanıyorum, Keris. Ya bu merdivenlerden inip o kadını kendi ellerinle öldürürsün ya da önce seni ihanetten dolayı astırır, ardından onu kendim öldürürüm."

Keris kabul edebilirdi. Valcotta'nın odasına gidene kadar bir çıkış yolu bulma umuduyla onu öldüreceğini söylerdi.

Ancak bir çıkış yolu olmadığını biliyordu.

Ertelemek yalnızca haremin evinde teyzeleri ve küçük kardeşlerinin önünde birinin birini öldürmesiyle sonuçlanırdı. Hem onlar yeterince dehşet yaşamıştı. "O halde beni şimdi öldürsen iyi olur."

Otis kederle yüzünü buruşturdu. "Öyle olsun."

Keris'in boynuna uzandı ama Keris çoktan harekete geçmişti bile. Kardeşinin altından kalktı ve yuvarlanarak doğruldu, tam o anda kolunu kaldırıp yüzüne gelen ilk yumruğu engellemeyi başardı.

Otis tekrar saldırdı, Keris'in kolları acıyla titreyene kadar darbe üzerine darbe yağdırdı.

Ancak Keris savunmayı sürdürdü. Otis ya da Valcotta'nın ölümüyle sonlanmayacak bir çözüm bulmak için zaman kazanmayı sürdürdü çünkü ikisi olmadan yaşayamazdı.

Ardından kardeşinin yumruklarından biri gardını aşarak tercihi elinden aldı.

Sersemleyerek yere düştüğünde gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu. Otis ellerini Keris'in boğazına doladığında görüşü düzeldi.

İçini bir panik kapladı. Otis'in elinden kurtulmaya çalışarak çaresizce kardeşinin yüzüne yumruk attı ama anlaşılan Otis acıyı hissetmemişti bile.

Göğsü nefes alma arzusuyla yanıyordu. Sadece tek bir nefes alma ihtiyacıyla kasılıyordu, yaşama arzusuyla...

Bir anda Otis'in elleri boynundan çekildi ve cüssesi bulanık bir hareketle ortadan kayboldu.

Keris derin bir nefes aldı, sonra arka arkaya birkaç nefes daha... Görüşü düzelince kardeşinin harem eşlerinin o tanıdık siyah pelerinlerinden birini giyen biriyle dövüştüğünü gördü. Sonra kadının başlığı düştü ve yüzü ortaya çıktı.

Kardeşiyle dövüşen *Valcotta*'ydı. Otis'in tüm darbelerine zalim bir öfkeyle karşılık veriyor, onu beceri ve hızla püskürtüyordu.

"Serin seni kandırdı, Otis. Hepsini duydum. Keris'in ölmesini istiyor ama baban kabul etmiyor, bu yüzden kirli işleri senin üzerine atıyor."

Nasıl duymuş olabilirdi? Kulede ne işi vardı? Keris zorlanarak ayağa kalktı, Otis yumruk üzerine yumruk savurarak kendini Valcotta'ya doğru atarken hâlâ başı dönüyordu.

"Sana eşimin bindiği gemiyi batırmanı söyleyen Serin değildi!" diye bağırdı Otis, bir iskemleyi yakalayıp bacağını kırarken. "Ağabeyimi yatağına Serin düşürmedi! Benden her şeyimi aldın, seni Valcottalı sürtük. En büyük pişmanlığım fırsatım varken hançerimi kalbine saplamamış olmam!"

Otis vahşi bir güçle yumruklarını savurdu, Valcotta gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Geriye adım atınca ayağı bir kitap yığınına takıldı. Otis yumruğunu tekrar savurarak kafasına hedef aldığında sendeledi.

"Hayır!" Keris ileri atıldı, kardeşine niyet ettiğinden daha büyük bir güçle saldırarak Otis'in yana doğru savrulmasını neden oldu.

Camlar kırıldı.

Keris başını kaldırdığında kardeşinin geriye sendelediğini, pencere pervazını yakalamaya çalışırken kollarını savurduğunu gördü.

"Otis!" Keris uzandı, parmakları Otis'in deri çizmelerine uzanmıştı ki kardeşi gözden kaybolarak düştü.

Güm.

Keris ayağa kalkarken üzerinden soğuk bir şok dalgası geçti.

Hayır. Bu mümkün değil. Otis düşmüş olamaz.

Bir adım attı. Sonra bir tane daha. Pencere pervazını kavrayıp aşağı baktı. Midesi bulanıyor, içindekiler ağzına doğru yükseliyordu.

Otis gerçekten düşmüştü.

Kardeşinin bedeni aşağıdaki solgun arnavutkaldırımlarında yatıyordu, kanı arkasında koyu renkli bir göl halinde akıyordu.

Hayır.

"Keris."

Böyle olmamalıydı.

"Keris?"

Yavaşça arkasını döndüğünde arkasında duran Valcotta'yı gördü, gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

"Senin hatan değildi," dedi Zarrah. "Bir kazaydı. Serin onu bu ana sürükledi. Saksağan ölmeni istiyor ve Otis'i buna o zorladı. Onun suçu."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Sarsılışın verdiği sis dağılmaya başladığı anda gerçekler kafasına üşüştü. Muhafızlar, Otis'in düştüğünü görmüş olmalıydı. Araştırmak için Keris'in odasına gelmeleri an meselesiydi.

Valcotta'nın kolunu tutarak yüzünü gizlemek için başlığını kapattı, onu hızla kapıya sürükledi. "Acele et." Merdivenlerden hızla indiler. "Harem kadınlarından birinin vereceği gibi tepki ver, sonra hemen odana dön. Eğer burada yakalanırsan ikimiz de ölürüz ve bunların hepsi bir hiç uğruna olur."

Kapıdan hışımla fırlayınca dört muhafızın Otis'in hareketsiz bedeninin etrafına doluştuğunu gördü, dudaklarından kan fışkırıyordu. *Tanrım, hâlâ yaşıyor.*

Arkasından Zarrah bahçede yankılanan tüyler ürpertici bir çığlık kopardı, ardından kolunu kavrayarak hıçkırıklara boğuldu.

"Git!" Keris onu ittirdi. "Coralyn'i çağır. Şifacıyı getirmesini söyle."

Zarrah sertçe başını salladı ve koşmaya başlamadan önce elinden geldiğinde hızlı adımlarla patikadan yürüdü. Muhafızlardan hiçbiri ona dikkat etmiyordu, hepsinin gözleri Keris'in üzerindeydi.

"Sizin pencerenizden düştü, Majesteleri," dedi biri. "Ne oldu?"

"Bir kazaydı." Boğazı düğümlenen Keris, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. "O..."

Otis kıpırdanarak başını çevirdi, dudakları Keris'in isminin şeklini aldı ancak yalnızca bir guruldama duyuldu.

Keris demir külçe kadar ağır adımlarla yaklaşıp dizlerinin üzerine çökerek kardeşinin elini tuttu. Şifacı ne kadar hızlı gelirse gelsin bir önemi yoktu, bu yaralardan kurtulması mümkün değildi. Keris başını eğdi, yalnızca Otis'in duyacağı kadar kısık bir sesle kalbi ağrıyarak konuştu. "Çok özür dilerim. İstediğim son şey buydu. Sen benim kardeşimsin, seni seviyorum."

Otis elini daha sıkı tuttu, öylesine sıkıyordu ki Keris'in elindeki kemikler birbirine geçiyordu. Kardeşinin gözlerindeki bakış sonsuza dek aklından çıkmayacaktı. Acı değildi. Korku değildi.

Bu, ihanetti.

"Özür dilerim," diye tekrarladı çünkü aklına başka bir cümle gelmiyordu. "Çok özür dilerim."

Otis'in göğsü hareketsiz kalırken gözlerindeki ışık ardında yalnızca bir ceset bırakarak söndü.

Gecenin karanlığında bir kadının çığlığı duyuldu. Keris arkasının döndüğünde Lestara'nın eliyle ağzını kapatmış, orada durduğunu gördü. Babası kadının kolunu tutuyordu, yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Biraz ileride Serin gölgelerde gizleniyordu.

Keris'in bedeni titredi, bütün kalbiyle istihbarat amirinin peşinden gitmek istiyordu. Yaptıkları yüzünden o canavarı boğmak istiyordu.

Ne var ki bu konuda Serin'i suçlayamazdı. Yalnızca kendini suçlayabilirdi.

"Cennetteki Tanrı aşkına, ne oldu böyle?" Coralyn yanında diz çöktü. Babasının şifacısı, çok geçmeden yanlarında belirdi ama Keris'i bile iterek öne çıkan gözleri yaşlı kadınları görünce anında geri çekildi. Bahçede kadınların hıçkırık sesleri çınlarken hizmetkârlar dehşetle onları izliyordu.

Keris geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha, ardından sert bir şeye çarparak durdu. Arkasını döndüğünde karşısında babasını buldu.

Babası kollarını göğsünde kavuşturup Keris'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Sen yapman gerekeni yaptın," dedi.

"Bu bir kazaydı," derken Keris'in dili ağzında büyüyordu sanki. "Ben düşmesini istemedim."

Babasının dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Aşağı inerken odanın halini gördüm. Bana kalırsa ya sen hayatta kalacaktın ya da o, gerçi hâlâ nefes alan sen olduğun için hepimiz şaşkınız. Etkilendim doğrusu."

Keris'in midesi bulanıyordu. Dişlerini sıkıp güçlükle yutkunmaya çalıştı, yoksa babasının önünde kusacaktı.

"Artık alış buna, Keris," dedi babası. "Vâris olduğun anda herkesin hedefi haline gelirsin. Kardeşlerinden sadakat bekleyemezsin, korkak olanlar hariç hepsi eninde sonunda sana karşı bir hamle yapacak. Eğer tahta geçecek kadar uzun yaşarsan, bu sefer de oğullarının peşinden gelecekler." Gülümsemesi genişledi. "Bu işler böyle yürür, işte bu yüzden hayatta kalan bir amcan yok. Anladın mı beni?"

Babası önce tahtı ele geçirmek, ardından tahtta kalabilmek

için kaç kişiyi öldürmüştü? Ellerinde kimlerin kanı vardı? Bu sorular Keris'in kafasında dönüp duruyordu ama başını sertçe sallamakla yetindi. "Anlıyorum."

"Güzel." Babası onu iterek öne çıkıp ortaya doğru bağırdı. "Sızlanmayı kesin, kadınlar! Bu aptal kavga çıkarmayı seçti ve kaybetti, yani kaderini hak ediyor." Ardından hizmetkârlara bakarak, "Bu dağınıklığı temizleyip gereken hazırlıkları yapın," diye emretti.

Keris sessizce orada durup ağlayan kadınlar dağılırken onları izledi. Muhafızların kardeşinin cesedini kaldırıp götürmelerini. Hizmetkârların kanı silmelerini.

Ardından izlendiğine dair bir hisle tüyleri diken diken oldu. Keris arkasını döndüğünde Serin'in gölgelerde saklandığını gördü. "Başınız sağ olsun," dedi istihbarat amiri. "Kardeşinizle bir zamanlar yakın olduğunuzu biliyorum."

Keris ellerini yumruk yaptı, gözlerini kan bürümesine sebep olan adamın üzerine şiddetle saldırmak istiyordu. Babası Otis'in ölümünü vâris hayatının bir parçası olarak görebilirdi ama en güvendiği danışmanının öldürülmesi bambaşka bir meseleydi. "Otis'in hayatını kaybetmesini ben istemedim. Ancak *senin* bu karşılaşmanın çok daha farklı sonuçlanmasını umduğunu düşünüyorum, Saksağan."

"Ölümünüz beni memnun ederdi, bu doğru." Serin çenesini ovdu. "Ancak babanızın takdirini kazanmışken canınıza kastetmek aptallık olurdu ve ben *aptal değilim*, Majesteleri. Bu müzakereler başarısız olduğunda kaçınılmaz şekilde gözden düşmenizi beklemeyi tercih ederim. Zarrah Anaphora trajik bir sonla karşılaşırsa başarısızlık daha da hızlı gelir. Otis haremdeki hangi odanın onunki olduğunu sorup hışımla odadan çıktığında kadını katlederek rüyalarımı gerçekleştireceğini sanmıştım."

Keris'in kalbi tekledi, içi korkuyla doldu.

"Ancak onun odasına değil, sizinkine geldi. Onun canına değil, sizinkine kastetti." Serin sarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Neden olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Onu *benim* öldürmemi istedi." Keris onunla göz göze gele-

rek gerçeği görmesine izin verdi. "Sadakat meselesi olduğunu söyledi."

"Neden reddettin peki? Eminim kardeşiniz, Valcottalı bir kadından daha değerlidir."

Keris bu konuşmadan, bu sorgudan uzaklaşmalıydı çünkü sinirleri bu adamla tartışamayacak kadar yıpranmıştı. Ancak uzaklaşmak da yanlış bir şey söylemek kadar riskliydi. "Söylediğin gibi Saksağan, hayatta kalmam babamın takdirini kazanmama bağlı ve Otis'in isteğine boyun eğmek bu takdiri yerle bir ederdi. Ben yapmam gerekeni yaptım."

"Kendi planlarınızı, kendi canınızı en sevdiğiniz kardeşinize olan sadakatinize tercih ettiniz. Onun *hayatına* tercih ettiniz. Bu sizden beklenmeyen bir hareketti, Majesteleri. Gayet şaşırtıcı bulduğum karanlık bir yanınızı ortaya çıkarıyor."

"Başkalarının ilkelerini yargılama lüksüne sahip olmak senin için büyük zenginlik, Saksağan çünkü senin hiçbir zaman ilkelerin olmadı."

"Yargılamıyorum, Majesteleri. Şaşırmamın tek sebebi, kardeşinize hayal ettiğimden daha çok benzemenizden kaynaklanıyor."

Tıpkı planları uğruna bir ulusu ve sevdiği adamı bozguna uğratan kadına, Lara'ya benziyordu. "Ben Lara'dan farklıyım. Birini bıçaklamak istersem göğsünden bıçaklarım, sırtından değil."

Serin bir kez daha gülümseyerek cübbesini düzeltti. "Ben de tam olarak bunu kastediyordum. İyi geceler, Majesteleri. Umuyorum size huzur getiren uğraşlar bulursunuz." İstihbarat amiri başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı.

54
ZARRAH

Yüreği ağzında hızlı adımlarla bahçenin patikalarında ilerleyen Zarrah, penceresinin altındaki gölgelere saklanarak çalıların arasında diz çöktü. Nefesini tutup muhafızların, onun Lestara olmadığını anladığına dair bir belirti bekledi.

Onu öylece bıraktın.

İçi mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla doluyor, Keris'in yüzü gözünün önüne geldikçe iki büklüm olmak istiyordu. Şaşkınlık. Korku. Keder. Keris kardeşini *seviyordu*, şimdiyse Otis ölmüştü. Üstelik böyle bir kaderi hak ettiğinden değil, karısının yasını tutarken istihbarat amiri olacak o canavarın duygularıyla oynaması yüzündendi.

Ne yazık ki tek suçlu Serin değildi. Otis'in eşi, Sonsuz Savaş'ın kayıplarından biriydi. Ancak Otis'in etrafındaki insanlar onu teselli etmek yerine, yaşadığı acıyı kullanarak nefretini körüklemişti çünkü keder bütün kılıçlardan daha keskin bir silahtı. İyileşmesini, kederini ve öfkesini aşmasını istememişlerdi çünkü o zaman amaçlarını gerçekleştirmek için kullanacakları bir pi-

yon olmazdı. Haklı olduğuna, kendi kaderinin efendisi olduğuna inandırıldığı için hükümdarların savaşında bir piyon haline geldiğini görememişti.

Zarrah ile Otis aynı şekilde aldatılmıştı. Kederleri, sadece ölmeyi hak etmeyenlerin öldüğü bu savaşı sürdürmek için bir silah olarak kullanılmıştı.

Otis'in yerde yatan parçalanmış, kanlar içindeki cesedine bakarken dudaklarından kopan çığlık yalan değildi. Ruhunu delen o içten, derin ve zalim korkuyu iliklerine kadar hissetmişti çünkü tüm gerçekleri ortaya koyuyordu.

Zarrah kulenin olduğu taraftan gelen bir kadın çığlığı duyunca hızla harekete geçti.

Yere düşen taş bloğu çalıların en derin yerine ittirdi çünkü artık yerine koyması imkânsızdı, ardından hızlıca duvara tırmandı. Kalçası bir kez daha açıklığa sıkıştı ama bir dizi sessiz küfür savurarak odasına doğru yuvarlanmayı başardı.

Odası tıpkı bıraktığı gibiydi, yokluğunun fark edildiğine dair hiçbir iz yoktu.

Zarrah çok yorulmuştu ve Otis'in indirdiği darbeler yüzünden her yanı ağrıyordu, buna rağmen odaya hızlıca çekidüzen verdi.

İşi bittikten sonra pencereye gitti.

Budanmış çalılar kulenin altını görmesini engelliyordu ama olayın olduğu bölge tamamen aydınlıktı. Hayal etmek için görmesi gerekmiyordu, sadece Otis'in iyiliği için sonunun hızlı olduğunu umdu. Keris'in kendini suçlamadığını umdu.

İlk dileği, ikincisinden daha olasıydı.

Heyecanı söndüğünde, Zarrah kendini bitkin ve bomboş hissetmeye başlasa da penceredeki yerinden ayrılmadı. Duvarların ardından kadınların ağladığını duyabiliyor, oğullarını kaybetmenin getirdiği kederin sarayın üstüne kefen gibi örtüldüğünü hissedebiliyordu. Nihayetinde kulenin etrafındaki ışık azaldı, hizmetkârlar ve muhafızlar geri çekilince her yer sessizliğe bürünerek sakinleşti.

Kapının tıklatıldığını duydu.

Kapıdaki kilitler teker teker açılırken Zarrah irkilerek arkasını

döndü. Coralyn elinde bir lambayla içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Gözleri kızarıp şişmişti, buna rağmen kararlı bir sesle, "Senin elimdeki kozlardan biri olduğuna inanıyordum, Zarrah ve bu konularda nadiren yanılırım."

Zarrah'ın tenine buz gibi bir soğukluk yayıldı çünkü öfkeyle kederi silah olarak kullanan yalnızca imparatoriçeler ve krallar değildi.

Harem eşleri de kullanırdı.

"Neden yapmadın?" Coralyn lambayı masaya koyarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Odasına kadar gittin. Penceresine tırmandığını kendi gözlerimle *gördüm*. Sana onu öldürme fırsatı verdim ama Silas nefes almaya devam ederken oğlumuz artık almıyor."

Coralyn bir an için bile Otis'i öldürdüğüne inansaydı, Zarrah çoktan ölmüş olacağından emindi. "Otis'in düşmesiyle hiçbir ilgim yok."

"İlgin olduğunu söylemedim."

Zarrah kadının soğuk bakışlarıyla karşılaştığı anda zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Coralyn'in, Keris'le birlikte olduğunu öğrenmesi de gerçeği *Silas*'ın öğrenmesi kadar dehşet verici olurdu. Bunun anlamı çok açıktı, dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Özellikle kendi hikâyesinin, Lestara'nın anlatmış olduğu hikâyeyle uyuşması şarttı. "Odasına girdiğimde Lestara hâlâ yanındaydı, onunla yataktayken öldürmeye tereddüt ederek hata ettim. Önce Serin geldi, çok geçmeden Otis de katılınca elime daha iyi bir fırsat geçmedi."

"Lestara senin için dikkat dağıtmaya çalışıyordu, seni aptal."

Zarrah, zoraki bir öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Eğer niyetinizi açıkça belli etseydiniz daha iyi sonuçlar alabilirdik."

"Önce niyetinin bu olduğuna dair kanıta ihtiyacım vardı. Artık emin olsam da geldiğimiz nokta ortada. Daha sonra neler oldu?"

Zarrah bir sonraki hamlesini ölçüp tarttı ancak, "Ne fark eder ki?" diye yanıtlamaya karar verdi.

"Otis'i öldürenin Keris olduğu düşünülürse, bu gece kulede yaşananlar çok şeyi değiştirir."

Keris, Coralyn'e ne anlatmıştı? Kazaya dair ne sebep göstermişti? Bunu bilmediği için Zarrah tamamen körlemesine ilerliyordu, Coralyn'e anlattıklarını batırırsa istemeden de olsa her şeyi berbat edebilirdi. "Otis bir süre Serin'le konuştuktan sonra çıktı. Ardından yemeğe oturduğunda Silas'ı öldürmek için elime bir fırsat geçecekti ama..." Eliyle pencereyi göstererek gereken açıklamayı yaptı. "Sen zeki bir kadınsın, Coralyn. Kocana suikast düzenlemek için bir Valcottalıdan medet umacağını hiç düşünmemiştim."

Yaşlı kadın gözünü bile kırpmadı. "Neler duydun? Daha da önemlisi, Otis'e ne söylediler?"

Zarrah ayağa kalkarak yatağının yanındaki su bardağından bir yudum aldı. "Sana neden anlatayım ki? Benim ne çıkarım var?"

"Kaçışının kanıtlarını ortadan kaldırmak için bana ihtiyacın var." Coralyn başını yana eğerek düşünceli bakışlarla Zarrah'ı izledi. "Ayrıca intikamını almak istiyorsan, başka bir fırsat elde edebilmek için de bana ihtiyacın var."

Bunun inkâr edemezdi. Her şeyden önemlisi, yaşlı kadın Zarrah'ın kullanabileceği bir araç olmadığına karar verirse muhtemelen onu öldürmenin bir yolunu bulurdu. Dahası, Coralyn ile işbirliği yapmak Silas'ı öldürmek için başka bir fırsat elde etmesinin tek yoluydu. "Silas, Otis ile Serin'i baş başa bırakıp Lestara'yı azarlamaya gitti." Aralarında geçen konuşmayı kelimesi kelimesine anlattıktan sonra açıklamasını, "Oradan ayrıldığında beni öldürmek için buraya geleceğini sanıyordum," diyerek bitirdi.

"Ama bunun yerine Keris'in odasına mı gitti?"

Zarrah omuz silkti. "Bu konuda benden daha çok şey biliyorsun. Otis'in ölümünden sonraki karmaşada kimseye görünmeden buraya döndüm."

Hikâyesinde boşluklar vardı. Coralyn'in fark ettiğinden şüphe duymayacağı tutarsızlıklardı ama gerçeği öğrenmediği sürece gerisi önemsizdi.

Odaya sessizlik çöktü.

Coralyn nihayet, "Eğer sana başka bir şans daha tanırsam, bunu kullanacak mısın?" diye sordu.

Zarrah, Coralyn'e katiyen güvenmiyordu fakat aynı amaca hizmet ettikleri kesindi: Silas'ın ölümü. Kadının yardımıyla amacına ulaşıp *aynı zamanda* saraydan canlı çıkabilirdi. Bu da ancak Coralyn'e kullanılmaya tahammülü olmadığını açıkça gösterirse mümkün olabilirdi. Coralyn'e düşünceli bir bakış atarak bardağındaki suyu bitirdi. "Belki de Silas'a eşlerinden hangisinin onu öldürtmeye çalıştığının bilgisini vererek, özgürlüğüm için pazarlık yapmalıyım."

Coralyn burnundan soluyarak güldü. "Eğer ölümüm senin için bu kadar değerliyse, hiç çekinme. Gerçi bu yolla özgürlüğünü kazanamazsın."

Bu gerçeğin gayet farkındaydı ama Coralyn karşılığında bir şey vermeden Zarrah'a pis işlerini yaptıracağını sanıyorsa fena halde yanılıyordu. "Silas'ı öldüreceğim, Coralyn. Eğer yaptıktan sonra kaçmam için bir yol bulursan."

"Bu mümkün değil."

Belki de gerçekten mümkün değildi. Keris bir kaçış yolu bulamamıştı. Aren da öyle. Ancak Zarrah'ın içinden bir ses, Coralyn'in erkeklerin başaramadığını başaracak kadar kurnaz olduğunu söylüyordu. "Bir yolunu bulun, Leydim. O zamana kadar misafirperverliğinizin tadını çıkarmayı sürdüreceğim."

Yaşlı kadının gözleri öfkeyle parlarken elleri yumruk halini aldı. Coralyn'in kontrolünün sarsıldığını ilk kez görüyordu, Zarrah bu tepkisi karşısında sevinse mi, yoksa endişelense mi emin olamıyordu. Muhtemelen endişelenmeliydi.

"Bunu *düşüneceğimden* emin olabilirsin, Zarrah. Ancak bu süre boyunca odanda kilit altında olacaksın."

En iyi koşullar sayılmazdı ama ölmekten iyiydi. Bu da gittikçe daha kuvvetli bir olasılık haline geliyordu.

Coralyn lambasını eline aldıktan sonra elini ona uzattı. "Çiviyi bana ver."

Zarrah çiviyi vermek istemiyordu. Ne kadar ufak olursa olsun, sahip olduğu tek silahtı. Ne var ki Coralyn'i istekli bir müttefik olduğuna inandıracaksa, bir kanıt göstermeliydi. Böylece Zarrah silahını ona verdi.

Coralyn'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Dua edelim de ilerleyen günlerde sana bunu geri vermek için bir sebep bulayım. O zamana kadar umarım *misafirperverliğimin* tadını çıkarmaya devam edersin."

@novaebook

55
KERIS

Saraydan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir türlü azalmayan ceset kokusundan, harem eşleriyle hizmetkârların yargılayıcı bakışlarından ve şu lanet *sessizlikten* uzaklaşmalıydı çünkü sessizlik uzadıkça sürekli aynı sesi duyuyordu.

Güm.

Kardeşinin yere çarparken çıkardığı mide bulandırıcı gümbürtü zihninde yankılanıyor, Otis'in bedeninin etrafında biriken kırmızı kanın anısı gözünün önünden bir türlü gitmiyordu.

Güm.

Keris irkilerek sağına baktı, askerlerin bir arabaya doldurduğu ağır çuvallar birbirine çarptıkça etrafa yağmur suları sıçrıyordu. Keris'in midesi bulandı, bakışlarını tekrar önündeki ıslak kaldırım taşlarına çevirerek ağzındaki tadı götürmek için yutkundu. Gürültülü bir yerde olmaya ihtiyacı vardı. Kalabalık bir yerde. Yüzünü kimsenin tanımadığı bir yerde. Olduğu kişi değil, bir başkası *olabileceği* bir yerde.

Sen lanet bir korkaksın.

Sarayda kalmalıydı. Valcotta tehlikeli bir durumun içindeydi çünkü odasından çıktığı fark edilirse, babası itaatsizliği için onu öldürebilirdi. Ancak yapamazdı. Burada kalamazdı. Geceyi kavgadan geriye kalan dağınıklığı temizleyerek, kardeşine söylediği son sözleri zihninde hiç durmadan tekrarlayarak geçiremezdi.

Güm.

Keris ellerini kulaklarına bastırarak sesi susturmaya çalıştı. Yağmur pelerinini ıslatsa da başını kaldırıp gökyüzüne bakarak damlaların yüzüne vurmasına izin verdi. Yaptığı hataları yağmurun yıkayarak götürmesini diledi.

Taş patikada yankılanan ayak sesleri dikkatini çekse de Keris dönüp bakmadı. Serin'in tüm şehirde onu takip etmekle görevlendirdiği kölelerinden biri olmalıydı. Yüzlerini tanıyor, onlardan nasıl kurtulacağını biliyordu. Onu Vencia'nın çatılarına götürecek olan karanlık ara sokağa bakarken başı döndü, neredeyse sendeliyordu.

Güm.

Tırmanmak istemiyordu. Tırmanmak yüksekte olmak demekti. Yüksekte olmaksa düşme riski demekti, şimdi bu haldeyken düşmesi kaçınılmazdı.

Belki de hak ettiği buydu.

Buna rağmen Keris, önündeki tabelada *Tek Gözlü Papağan* yazan gürültülü bir birahanenin kapısını açtı. Kapıyı açar açmaz yere dökülen bira, ter ve yemeklerin kokusuyla birlikte üzerine bir sıcak hava dalgası yayıldı. Kulakları ayyaşların heyecanlı bağrışlarıyla, ortalama bir yeteneğe sahip davulcunun çaldığı müziğin sesiyle doldu.

Bir grup adamın kart oynadığı masayı gözüne kestirerek yaklaştı. "Bir kişilik yeriniz var mı?"

Keris, bakışlarını yukarı çeviren adamların onu tanımasını bekledi. Ancak Vencia halkı, Prens Keris'i her zaman şık kıyafetler giyip saçlarına muntazam biçimde şekil veren ve yanında devamlı bir refakatçiyle gezen biri olarak tanıyordu. Sırılsıklam bir gömlekle sade bir pelerin giymiş, saçlarını da arkasında gelişigüzel bir şekilde bağlamış bir adam olacağını düşünmezlerdi.

İçlerinden saç çizgisi gerilere çekilmiş ve bunun eksikliğini kalın sakalıyla örten şişman bir adam, "Gümüşün var mı?" diye sordu. "Biz bakırına oynamayız."

Keris ortadaki tenekenin içinde gümüşten çok bakır olduğunu belirtmek istediyse bile, "Evet," demekle yetindi.

"O halde gel, otur. Bir sonraki elde seni oyuna alırız."

Keris sandalyeye yerleşip barmene ona bir kadeh şarap getirmesi için işaret verdi. Göz ucuyla Serin'in adamının bar kısmına yerleştiğini gördü, sıra sıra dizili şişelerin arkasındaki kirli aynadan onu izliyordu. Kız Keris'e şarabını getirdiğinde kadehini kaldırarak Serin'in adamına sırıttı, adamsa yalnızca gözlerini yukarı çevirip kendi kadehinden bir yudum aldı.

Sakallı adam o eli kazandı ve para yığınını kendine doğru çekti. Karşısındaki koltukta oturan sıska adam kartları karıştırarak hızla yeniden dağıttı. Keris eline baktı, ardından sakallı adamın tek bir bakır sikkelik bahsini gördü. "Talihinin bir el daha güleceğini düşünmüyor musun?"

Sakallı adam yere tükürdü. "Talihle bir ilgisi yok. Sorun kralda ve onun koyduğu vergilerde. Eğer eve sabah çıkarken aldığım kadar sikkeyle dönmezsem, karım beni parçalara ayırıp çocuklarımızı doyurmak için satar."

Keris, babası hakkındaki bu şikâyeti daha önce de birçok kez duymuştu. Anlayışlı bir şekilde başını sallayıp diğer oyuncuların açığını bulmak için etrafa baktı. Kazanmayı umursadığı yoktu, yalnızca zihnini meşgul tutması gerekiyordu.

Güm.

Kadehinden büyük bir yudum alarak irkilmesini bastırdı. Kendini kardeşinin elinden kayıp giden çizmesi yerine, önünde dönen oyuna odaklanmaya zorladı.

"O piç kurusu lanetli köprüsünü Ithicana'dan çalarak haddini aştığını itiraf etmektense, hepimizi açlıktan öldürüp sokaklara koymayı tercih eder."

Yanındaki adamlar başlarını sallayarak onayladı. Sıska olanı yerdeki tükürüklere ekleme yaptıktan sonra, "İnsanları sırtından bıçaklayan, Veliant hırsızı," diye mırıldandı.

Keris, Aren hakkında dedikodular yayarak bu öfkenin ateşini harlamıştı ve bazı alışkanlıklar kolay unutulmuyordu. "Hem kumarda hem de savaşta, ganimetler galip gelenindir."

Kısık sesle konuşmuştu ama bunun bir önemi yoktu çünkü adamların hepsinin yüzü asılmıştı. Sakallı adam, "Bu bir savaş değil. Savaş dediğin ellerinde silahlarla yüz yüze yapılır, güzel yüzlü ve güzel memeli bir prenses gönderip adamı sırtından bıçaklayarak değil. Bu hareketin şerefli bir yanı olmadığı gibi, *sevgili* kralımızın eline yılanlarla dolu bir ada ile boş ceplerden başka bir şey geçmedi," dedi kararlılıkla.

"Ayrıca bir de kraliyet tutsağı," diye ekledi Keris. "Bunu unutmak istemezsin."

"Maridrina'ya utanç getiriyor," dedi sıska adam. "Ithicana Kralı bizi gerçek müttefikler olarak gördü, karşılığı bu oldu."

Keris duygularını belli etmeyen bir ses çıkardı, kartını değiştirip elini kaldırarak barmene seslendi. "Bu seferki içkiler benden, tatlım."

Kadın ona bir kadeh şarap, adamlaraysa bira getirdi. İçkiler çabucak mideye indirilip adamların kraliyete, dolayısıyla da babasına karşı şikâyetleri giderek artan gürültülü bir heyecanla dile getirildi. Yalnızca onların masalarında değil, hepsinde durum böyleydi. Hem erkekler hem de kadınlar vergilere, Sonsuz Savaş'a ve açlığa, Ithicana'nın işgaliyle Aren Kertell'in hapsedilmesi dahil her şey için tek bir kişiyi suçluyor, tek bir adama lanet okuyordu.

Babasına.

Keris kendini bildi bileli babası ve halkı arasında sevgi dolu bir ilişki olmamıştı. Ancak ondan korkarlardı, böylece her zaman kontrolü elinde tutardı. Son yıllarda halkın duyguları önce hoşnutsuzluğa, Ithicana'nın işgalinden sonraysa düpedüz nefrete dönüşmüştü. Buna rağmen... korku onları hizada tutmuştu. Bu odadaki oyuncuları ve diğer müşterileri dinleyip odada yükselen öfkeyi hissettikçe, Keris dengenin fazlasıyla değiştiğini hatta korkunun artık onları susturmakta işe yaramadığını fark etti.

Bir adam tek başına krala kafa tutup kazanmayı umamazdı.

Peki ya bir ulus...

Keris hem dinleyip hem oyuna katılırken, odadaki gürültü Ithicana'nın ve kralının özgürlüğüne kavuşması için atılan kulak tırmalayıcı çağrılara dönüşene kadar içki üstüne içki ısmarladı. Ardından artık iyice şarhoş olan arkadaşlarına, "Maridrina'nın dertlerine çözüm olarak neyi görüyorsunuz?" diye sordu.

"Bence..." Sakallı adam kadehini kafaya dikti. "Silas Veliant hükmetmeye uygun değil. Bence..." diye devam ederken gürültüyü bastırarak haykırdı. "Maridrina onu tahttan indirmeli! Krala ölüm!"

"Şerefine!" dedi Keris. Ardından ayağa kalkıp bara gitti ve Serin'in casusunun yanına oturdu. "Sonradan efendine anlatabilmen için umarım hepsini not alıyorsundur."

Adam irkildi. "Onları ihanete teşvik ediyorsunuz, Majesteleri."

"Ben yalnızca halkımızın sesine kulak veriyorum." Keris sırtını bara yaslayıp dirseklerini ıslak tezgahın üzerine koydu ve oyun arkadaşlarının babasının ölüm çağrılarını tüm odaya yaymasını izledi. "Düşünceleri ve kararları onlara ait."

"Buna uygun olarak da cezalandırılacaklar," diye tersledi casus. "Hepsi tutuklanmayı hak ediyor. Hepsi idam edilmeli, kafaları kesilerek hain diye kapılara asılmalı."

"Ah, evet. Bu sayede halkımızın hoşgörüsünü yeniden kazanacağımıza eminim."

Casus yüzünü buruşturdu. "İdealist kitaplarınıza dönün, Majesteleri. Halkın kralı sevmesine gerek yok, yalnızca ona karşı koymanın sonuçlarından korkmaları yeterli. Hatırlatmalıyım ki bu sonuçlardan siz de muaf değilsiniz."

Keris şarabını yudumladı, içkiyi fazla kaçırdığının farkında olmasına rağmen umursamıyordu çünkü halk ondan daha fazla güce sahipti. Değişimi getirecek olan güç onlardaydı.

Yalnızca birinin onları doğru tarafa yönlendirmesine ihtiyaçları vardı.

Hayatı boyunca tahttan kaçınmış, bir parçası olmayı kesinlikle istememişti. Ne var ki şimdi, o tahtı babasının elinden alma

hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Yalnızca ona Valcotta'yı kurtaracak gücü vereceği için değildi. Aren Kertell'i serbest bırakıp Ithicana'dan çekilebileceği için de değildi.

Keris *hükmetmek* istiyordu.

Böylece kadehini kaldırıp Ithicana'nın özgürlüğü için haykıran halkının seslerine katıldı. Maridrina'nın özgürlüğü için. "Krala ölüm!"

Casusun yüzündeki kan birdenbire çekildi. "Babanızın bundan haberi olacak."

"Kesinlikle haberinin olmasını umuyorum." Keris adama doğru eğildi. "Halkına karşı çıkmanın bedelini ödemeli. *Bana* karşı çıkmanın bedelini de."

Söylediklerinin kulağa tıpkı babası gibi geldiğinin hayal meyal farkındaydı. Soğuk, tehditkâr ve zalimdi. Ancak damarlarında akan şarap, öfke ve kederle birlikte Keris'in umurunda değildi. Casusun yüzü soldu, yanında oturan adamın bir koyun değil de bir kurt olduğunun nihayet farkına varmıştı.

Casus ayağa kalkmaya çalıştı. "Majesteleri..."

Keris onu tekrar yerine oturttu, ardından sesini gürültüyü bastıracak kadar yükseltti. "Bu adam, Saksağan'ın casuslarından biri!"

Etrafındaki adam ve kadınların sesi kesildi, gözlerini bembeyaz kesilen casusa diktiler.

Eğer bir amaca gerçekten inanıyorsan, bunun uğrunda acı çekmeyi göze almalısın. Hatta gerekirse, ölmelisin.

Gerekirse, öldürmelisin.

"Eminim bizi izliyor ve duyduğu her şeyi efendisine yetiştirmeye gidiyordur," diye bağırdı Keris. "Silas Veliant'ın ihaneti nasıl cezalandırdığını *hepiniz* biliyorsunuz."

Gerilim yükselip mırıltılar arttıkça oda sessizliğe büründü.

"Bu doğru mu? Saksağan'ın yaratıklarından biri misin?" Sakallı kumar arkadaşı nihayet konuştu.

Casus olduğu yerde kalıp bunu inkâr etseydi, belki hayatta kalırdı. Ancak adamın sinirleri dayanamadı ve hızla kapıya doğru koşmaya başladı.

Bardaki herkes arkasından koştu, birkaç kişi kapıyı kapattı.

"Bizi gözetliyorsun, öyle mi?" dedi sakallı adam, casusu tekrar bara götürerek. "Efendine tam olarak ne anlatmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," diye hıçkırdı adam. "Ona hiçbir şey anlatmayacağım. Söz veriyorum!"

Keris gülümsedi çünkü bu, bir casusun öfkeli insanlara verebileceği en kötü güvenceydi.

"Söz mü?" diye sordu sakallı adam. "Senin sözünün değeri kıçımı sildiğim bez kadar bile etmez." Kalabalıktakiler gülerken açgözlü bakışları acımasızdı. Saksağan'ın ününden hepsi haberdardı. "Bir sadiste hizmet ediyorsun. Sırf eğlencesine parçalara ayırması için ona insanlar götürüyorsun. Artık bunun nasıl bir his olduğunu tatmanın vakti geldi."

"Bana zarar veremezsiniz! Bunun sonuçları olur!" Adam arkasını döndü ve gözleri Keris'le buluştu. "Majesteleri, lütfen! Keris!"

Keris adını duyunca gerildi. Kalabalığın öfkesini ona yönlendirmesi an meselesiydi ama sakallı adam sadece kahkaha attı. "Yakışıklı yüzünün bir yerden tanıdık geldiğini biliyordum. Sen olduğunu tahmin etmeliydim çünkü bu lanet olası şehirde ona karşı koyacak cesaret sadece sende var."

Keris şaşkınlıkla sarsıldı. Bu... İnsanlar onun hakkında böyle düşünmezdi. Onun zayıf bir korkak olduğunu düşünürlerdi. Veliant ismini taşıyan en kötü prens bozuntusuydu. Keris bunu defalarca kez duymuştu. Yine de kalabalıktaki insanlar başlarını sallıyor, ona gözlerinde tiksintiyle değil... saygıyla bakıyordu.

Keris onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Başkaldırı artık yeterli değil." Keris onlarla göz göze geldi. "Maridrina'ya, düşünceleri halkıyla örtüşen biri liderlik etmeli. Halkına saygı duyan biri, akıllarından geçeni söylediler diye peşlerine Serin'i salan biri değil."

İnsanlar onunla aynı fikirde olduğunu haykırarak bir kez daha babasının ölümü için çağrı yaptı. Serin'in ölümü için. Karşılarında dikilen casusun ölümü için.

Adamın pantolonunun önü ıslandı ve çizmelerinin etrafında korkudan bir göl birikti. "Serin'e hizmet etmiyorum! Tacı kim takarsa ona hizmet ediyorum! Size hizmet edebilirim!"

"Bana asla hizmet etmeyeceksin," diye yanıtladı Keris, ardından başıyla onay verdi.

Kalabalıktakiler serbest bırakılmış av köpekleri misali yumruklar ve tekmelerle adamın üzerine çullandı. O kadar kalabalıklardı ki Keris çok geçmeden casusu gözden kaybetti ancak çığlıklarını duyuyordu. Yalvarışlarını duyuyordu.

Sessizliğini de duydu.

Keris casusun kesin olarak öldüğünden emin olana kadar bekledikten sonra, halkının bağrışları kulaklarında çınlayarak gecenin içine daldı.

@novaebook

56
KERIS

"Keris, uyan!"

Keris irkilerek uyanırken neredeyse yatağın kenarından düşecekti.

"Keris!

Seslenen Coralyn'di. Taşlar ve ağır ahşap, sesini bastırsa bile teyzesinin buyurgan sesini tanımamak imkânsızdı. Keris gözlerini ovuşturarak yere attığı pantolonu üzerine geçirip çıplak ayakla kapıya yürürken kemerini bağladı. Sürgüleri çekerek kapıyı ardına kadar açtı. "Günaydın..."

"Öğleden sonra oldu bile, seni tembel yaratık. Fahişelerle aynı saatlerde uyuyorsun."

Otis'in ölümünden beri geceleri şehre inip halkı babasına karşı kışkırtıyor, gündüzlerini de Aren'ı yalnız yakalamanın bir yolunu aramakla geçiriyordu. Ne yazık ki bu konuda hiç şanslı değildi. Uyuyakaldığı zamanlarda sürekli kardeşi yere çarparken çıkan mide bulandırıcı sesi duyuyor, sarsılarak uyanıyordu. Hiç olmadığı kadar yorgundu ama teyzesinin neden bu kadar yorul-

Onovaebook

duğunu öğrenmesini istemiyordu. "Bilerek onlara ayak uyduruyorum, böylece daha kolay..."

Teyzesi parmağını havaya kaldırarak sözünü yarıda kesti. "O konuya hiç girme, genç adam. Alışkanlıklarını bilmek bile yetiyor, detaylara ihtiyacım yok."

Hayallerini süsleyen tek kadın Valcotta olduğundan, Coralyn'in detayları bilmemesi Keris için çok daha iyiydi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Refakatçiye ihtiyacım var."

Keris bakışlarını pencereye çevirdi, dışarıda sağanak yağmur yağıyor ve uğuldayan rüzgârın sesi açıkça duyuluyordu. "Neden? İstediğin her yere gitmeye hakkın var. Islanmaktan hiç hoşlanmadığımı bilirsin." Bu büyük bir yalandı, doğrusu ise Otis'le olan bitene dair sorguya çekilmek istememesiydi. Serin'i acımasız olduğuna ikna etmiş olabilirdi ama Coralyn öyle kolay kanmazdı.

Coralyn öfkeli bir soluk aldı. "Tercihlerini hiç umursamadım ki. Hadi, giyin. Hizmetkârların temizlik yapabilmesi için senin bu odadan biraz uzaklaşman şart." Burnunu buruşturdu. "Elini çabuk tut."

Keris teyzesinin kimseyi beklemekten hoşlanmadığını bildiği için tıraş olmaktan vazgeçip hızlıca yıkanmakla yetindi. Dolabında ne kadar az kıyafet kaldığını fark ettiğinde teyzesinin hizmetkârlar konusunda haklı olduğunu anladı. Üzerine her zaman giydiklerinden daha sade kıyafetler giyerek odasından çıktı ve merdivenleri indiğinde teyzesini ikinci katta onu beklerken buldu.

"Sara bugün saraydan ayrılıyor," dedi teyzesi. "Baban onu götürmeye tenezzül etmedi. Annesinde de o cesaret yok, bu yüzden onu ikimiz götüreceğiz."

Keris iç çekerek başını sallayıp teyzesine kolunu uzattı, onları yağmurdan korumak için başlarına şemsiye tutan iki hizmetkârla birlikte kulenin kapılarından çıktılar. Keris'in gözleri aniden Otis'in düştüğü noktaya kaydı ve üzerinden geçerken başı döndü.

Güm.

Toparlanmak için bir nefes aldı ama gözünü her kırptığında kardeşinin etrafında kan birikmiş cesedini, Otis'in ihanet dolu gözlerini görüyordu.

Bunları düşünme, diye kendini telkin etti. *Olan oldu. Artık düzeltemezsin. Düzeltebileceğin şeylere odaklan.*

Bu düşünceyle bakışları harem binasına, Valcotta'nın penceresine kaydı. Coralyn onu hapis tutuyor, gerekçe olarak Serin'in ona zarar vereceğinden çekindiğini öne sürüyordu. Valcotta'nın küçük bir hücrede tutulması Keris'in midesini bulandırsa da elinden planlarını hızlandırmaktan başka bir şey gelmiyordu. Ithicana'nın desteğini istemek için onlara nasıl ulaşacağını öğrenemeyince, babasını zorla tahttan indirme planları yapmaya başlamıştı. Adı Dax olan sakallı kumar arkadaşının önderliğindeki kumandanları, Keris'e sadık adam ve kadınları topluyordu. Adamları saray muhafızlarından sayıca üstün hale geldiğinde, Keris onları babasının üzerine sürecekti.

Sonra tacı kendi başına takacaktı.

Bu kadar büyük bir gücün getireceği özgürlüğü düşündükçe midesi tuhaf bir heyecan ve dehşetle bulanıyordu. Bu güce sadece Valcotta'yı kurtarmak için değil, Maridrina'yı iyiye götürmek için de sahip olacaktı. Düşmanlarıyla barış yapacak, ülkesini daha güçlü kılacak müttefikler bulacaktı.

Ancak bunlar sonranın işiydi. Şimdi aklındaki en öncelikli konu ailesi olmalıydı, özellikle de küçük kardeşi.

Sara kapıların önünde bekliyordu. Annesi önünde diz çökmüş, kızının elini tutarak hıçkırarak ağlıyordu. Keris ile Coralyn yaklaşınca kadının gözyaşları daha da arttı.

"Lütfen. Lütfen onu götürmeyin!"

"Bunu olması gerekenden daha zor bir hale getiriyorsun," dedi Coralyn. "Sara için mükemmel bir fırsat, sense bunu bir ceza olarak görüyorsun."

Sara'nın annesi daha çok ağlayıp onun gibi gözyaşlarına boğulmak üzere olan kızına sarıldı. "Onu kaybedemem. Lütfen, Keris. Kralla konuş. Bunun bir hata olduğunu anlat ona!"

"Bu konuda fikrini değiştirmeyecek," diye yanıtladı Keris, doğrusu bu durum ona merhametli gelmişti. Sevimli kız kardeşi zulüm ve ölümle dolu bu saraydan kurtulacak, hayallerindeki hayat olmasa bile buradakinden daha iyi bir yaşama kavuşacaktı. "Üzgünüm."

Kadının gözleri ateş saçtı. "Gerçekten üzgün müsün, Keris? Çocuklarımızdan biri daha elimizden alınıyor, peki senin umurunda mı?"

Göğsüne saplanan acıyla Keris irkildi çünkü bir savunması yoktu.

"Sara, artık vakit geldi," diye duyurdu Coralyn. Diğer kadınlar annesinin kollarından tutup onu geri çekti. "Hadi vedalaş."

Sara'nın çenesi titredi ama omuzlarını geri atarak dimdik durdu. "Güle güle, anne. Güle güle, teyzelerim."

Keris ona kolunu uzattı, kapıdan geçip onları bekleyen arabaya doğru yürürken parmaklarını hiç olmadığı kadar sıktı. Keris içeriye oturmasına yardım ederken hizmetkârlar da yanında götürmesine izin verilen birkaç parça eşyasını arabaya yükledi. Coralyn arkalarından arabaya binip Sara'ya uzun, düzgünce sarılmış bir paket verdi. "Senin için, küçüğüm. Uzun zamandır bunu sana vermek istiyordum."

Sara gözlerini silerek paketi açtı ve içinden boyuna uygun, ufak bir baston çıkınca gözlerini fal taşı gibi açtı. "Yoksa bu..."

"Yürümene yardımcı olsun diye, bir tanem çünkü bundan sonra yalnızca kendi gücünle ayakta duracaksın," dedi Coralyn.

Keris'in gözleri yanıyordu, araba saraydan çıkarken bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi.

Coralyn hep böyle yapardı, ailesindekilerin ne istediğini bilirdi. Neye ihtiyacı olduğunu. Keris'in çocukluğunda çok istediği kitapları getiren oydu. Babası kitapların para israfı olduğunu düşünürdü, bu yüzden Coralyn onları kendi harçlığıyla alırdı. Reşit olana kadar eğitim almaya gittiğinde bile, gözü gibi baktığı kitaplar damgasız paketlerde ona ulaştırılırdı. Teyzesinin neye ihtiyacı olduğunu bilme becerisi inanılmazdı. Keris kendini karşılık olarak ona ne verdiğini merak ederken buldu.

Sessizlik içinde yol aldılar, arabaları şehrin güney kapısından dışarı çıktı. Kilisenin genç müritlerinin eğitildiği geniş araziye varana kadar çamurlu yollarda yavaşça ilerlemek zorundaydılar. Veliant ailesi inanç işlerine zaman ayırmamasıyla bilinirdi ama babası kiliseyi destekleyen fonları kesecek kadar aptal değildi. Üstelik bu sayede istemediği çocuklarından sorgusuz sualsiz kurtulma şansını elde ediyordu.

Cübbeli iki yaşlı kadın girişte onları bekliyordu. İkisi de Keris'e reverans yaparken, "Majesteleri," diyerek mırıldandılar.

"Ekselansları öz kızı, Prenses Sara Veliant'ı unvanına uygun bir şekilde yetiştirmenizi umarak size emanet ediyor," dedi Keris, Sara'ya sıkı sıkı sarılarak. Sara'nın korkusunu, kaygısını hissediyordu çünkü onun kadar korkuyor ve kaygılanıyordu.

"Saygısızlık etmek istemem, lordum," diye yanıtladı kadınlardan biri. "Ama bu yerde birinin sahip olacağı tek unvan, hizmet ederek kazandığı unvandır."

Demek oluyordu ki kardeşine sert elbiseler giydirip soğuk bir odadaki dar bir yatakta, yanında onu rahatlatacak kimse olmadan uyumaya zorladıktan sonra yemeğini hak etmesi için çalıştıracaklardı. Tüm çocuklar zorlanırdı ama Sara için daha da zor olacaktı. "Söylediğiniz gibi olabilir ancak bu duvarların dışında unvan *önemlidir.* Günlerden bir gün, bu yerin sadece inancıyla karşılayamayacağı ihtiyaçları olduğunda geleceğiniz kişi *ben* olacağım, babam değil. En gözde kız kardeşime nezaket gösterenlere kaynak sağlamak konusunda daha cömert davranırım."

Arkasında duran Coralyn kederli bir ses çıkarırken kadın sadece başını eğmekle yetindi. "Prensese her türlü sevgi ve nezaketi göstereceğiz, lordum. Size söz veriyorum."

"Mükemmel. Gelişmeleri duymayı merakla bekliyorum, zaman zaman ziyaret etmemi bekleyebilirsiniz."

"Bunu pek tercih..." Keris ona soğuk bir bakış atınca kadın duraksadı. "Şeref duyarız, tabii ki."

Sara'yı duvarın dibindeki banka götürerek kardeşinin yanına oturdu. "Eğer sorun yaşarsan, bana ya da Coralyn'e haber yolla. Gerekirse hizmetkârlara mesajlarını getirmesi için rüşvet ver

ama korkun olmasın, sana adil davranacaklar." Daha fazlasını söz verirse yalan söyleyecekmiş gibi geliyordu.

Küçük kardeşi ona bakakaldı, koca gözleri yaşlarla dolmuştu. "Burada kalmak istemiyorum. Senin yanında kalmak istiyorum. Neden şehirdeki eski evine taşınmıyorsun? O zaman seninle yaşamaya gelebilirim."

Kalbi yüzlerce parçaya ayrıldı çünkü şartlar farklı olsaydı aynen böyle yapardı. Ancak kardeşi, yalnızca saraydan uzaklaşarak güvende olmazdı. Aynı zamanda ondan da uzaklaşmalıydı. "Bu işler böyle olmuyor, Sara. Bunu biliyorsun."

Sara başını eğip ağlamaya başlayınca, Keris onu kendine doğru çekerek saçını okşadı. "Sonsuza kadar değil, kardeşim. Seni geri alacağım."

Sara başını kaldırıp ona baktığında kederin yerini şaşkınlık almıştı.

"Bana biraz zaman tanımalısın," dedi. "Mümkün olan en kısa sürede seni bu yerden kurtaracağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Keris cebinden bir mendil çıkarıp çocuğun yüzünü sildi. "Ama seni kurtarmaya geldiğimde birçok konuda yardımına ihtiyacım olacak, bu yüzden o zamana kadar güçlü kalmalısın, anlaşıldı mı?"

Sara omuzlarını dikleştirip başını salladı, ardından gözleri Keris'in arkasındaki bir yere takıldı. "Artık gitmelisin. Coralyn teyze sana *bakıyor*."

"Uyarı için teşekkür ederim," diyerek kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Bu konuşma aramızda kalsın." Ayağa kalktı, bekleyen kadınlara ona karşı koyarlarsa bedelini ödeyeceklerini belirten uzun bir bakış atıp teyzesinin koluna girdi.

"Öyle görünüyor ki rahibeleri tehdit etmeye başlayacak kadar düşmüşsün," dedi dışarı çıkarlarken. "Daha ne kadar alçalabileceğini düşünmeden edemiyorum, evlat."

"Her zaman daha aşağısı vardır."

Coralyn burnunu çekti. "Kendini kurtarmaya çabalarken kendini unutma sakın." Olduğu yerde durup, "Biraz hava alacağım," dedi.

"Sağanak yağmur yağıyor."

Coralyn onu gözleriyle azarlayan bir bakış attı. "Başımın üzerine tutacak bir şemsiye bul."

Keris kısık sesle küfredip arabadan bir şemsiye çıkardı. Yağmurdan endişelenmiyordu ama bunu takip eden konuşmanın Otis'le ilgili olacağından emindi. Zihninde o anı yeniden yaşamak zorunda kalacağı için şimdiden göğsü sıkışıyor, gerçekte olanları gizlemek için yalanlar söyleme düşüncesiyle ağzı kuruyordu.

Birlikte binanın arkasına dolanırken yağmurun teyzesini ıslatmaması için şemsiyeyi eğmişti ve bunun sonucunda çardağa ulaştıklarında Keris sırılsıklam olmuştu. Basamaklardan çıkarak şemsiyeyi kenara bırakıp banklardan birine oturdu. "Kız kardeşime veda etme fırsatı verdiğin için minnettarım, teyze. Ancak beni Vencia'dan zorla çıkarmanın altında yatan asıl nedeni söylersen memnun olurum."

"Vencia'da her zaman dinleyen birileri var." Coralyn yanına oturduğunda rüzgâr saçının bir buklesini uçurunca kaşlarını çattı. "İkimiz de Serin'in seninle özel olarak ilgilendiğini biliyoruz, Keris. Onun hizmet etmek istediği türden bir adam değilsin, bu yüzden seni tahttan indirmeyi amaçlıyor. Bunun kanıtını kendi gözlerimizle gördük."

Keris doğrulduğunda, Coralyn ona göz ucuyla baktı. "İkimiz de Otis'i sana saldırmaya itenin Serin olduğunu biliyoruz. Planı suya düştü fakat bu yalnızca başarılı olana kadar tekrar tekrar deneyeceği anlamına geliyor. Onun ölmesine ihtiyacımız olsa da baban ona vazgeçemeyeceği kadar çok güveniyor. Yani hayatta kalmanı istiyorsak, babanı öldürmeli ya da tahttan indirmeliyiz. Eminim aynı sonuca varmışsındır ve gece yarılarına kadar dışarıda vakit geçirirken bununla uğraşıyorsundur, zamparalıkla değil."

Keris kollarını göğsünde kavuşturdu, gerçekleri açığa çıkarmak istemiyordu çünkü teyzesiyle son kez işbirliği yaptığında eline bir şey geçmemişti.

"Halkı babana karşı kışkırtanın sen olduğunu biliyorum, evlat.

İnsanları onu tahttan indirmeye, hatta öldürmeye teşvik ediyorsun ama yerine neden seni, yani başka bir Veliant'ı koyacaklarına inandığını anlamıyorum. Seni tahta geçirmektense ailemizi katletmeleri, Maridrina'nın anarşiye sürüklenmesi daha büyük bir ihtimal. Elinde hançer taşımalısın, değnek değil."

Keris'in planı *bahsedilenden* çok daha detaylıydı fakat buna rağmen, "Önerin nedir?" diye sormakla yetindi.

"Kız kardeşini hançerin olarak kullanacaksın. Bu seçenek artık çok daha olası çünkü Lara, Vencia'ya geldi. Üstelik yalnız değil."

Şaşkınlık içini öyle bir hızla kapladı ki Keris'in ağzı açık kaldı. "Lara mı? Nasıl..."

"Aren şehirde birinin bilgilerini verdi, o kişiye onu kurtarma çabalarına bir son vermesini söylememi umuyordu. Buluşmaya gittiğimde Ithicanalılardan fazlasını buldum. Lara onlarla birlikte, kayıp üvey kardeşlerinin hepsi öyle. Üstelik hepsi birer savaşçı."

Keris birdenbire ayaklanıp volta atmaya başladı, gerçi kalktığını bile hatırlamıyordu. Midesi karmaşık duygularla çalkalanıyordu ve bu duyguların en önemlisiyse öfkeydi. Lara bir yalancı, hain, dahası katildi. Lanet bir savaş başlatmıştı. Binlerce insanın ölümünden sorumluydu. Eğer o olmasaydı... "Neden buraya geldi?"

"Aren yüzünden. O ve Ithicana halkı, Ithicana Kralı'nın özgürlüğüne kavuşması arzusuyla birleşmiş."

Ithicanalıların varlığını kabullenmesini Lara'nın tam olarak *nasıl* sağladığını Keris hayal bile edemiyordu. "O Serin'in yarattığı bir canavar, ona güvenemeyiz."

"Serin onda iz bıraktı, bundan şüphem yok ama Lara onun canavarı değil. Üstelik babanın canavarı olmadığı da kesin."

"Onunla hiç işim olmaz," diye tısladı Keris. "Kalbine hançer saplanmasını hak ediyor. Ithicanalıların bunu yapacak cesareti olmayabilir ancak karşıma çıkacak olursa benim tereddüt edeceğimi sanma."

Onunla göz göze gelmeyi reddetse bile Keris, "O gece köprüde başına ne geldi?" diye soran teyzesinin meraklı bakışlarını hissedebiliyordu.

Teyzesine arkasını dönerek gözlerini kapattı. Raina'nın güçlükle nefes alan, göğsünden kanlar fışkıran görüntüsü gözünün önüne geldi. "Söyledim ya. Yaptıklarına karşı koyunca beni domuz gibi bağladılar, çatışma bitene kadar bir arabanın içinde kaldım."

"Evet, acı şikâyetlerini hatırlıyorum." Teyzesi tereddütle duraksadı. "Ama seni tanıyorsam, kız kardeşini *sana* yapılanlar yüzünden değil de bir başkasına yapılanlar yüzünden suçluyorsundur."

"Refakatçilerimi öldürdüler. İyi insanlardı."

"O babanın işiydi, Lara'nın değil."

"Palavra!" Keris teyzesinin üzerine yürüdü. "Babamın maşasıydı, işini kolaylaştırdı."

"Sence bir seçim hakkı var mıydı?"

Teyzesini tepeden tırnağa süzdü. "Evet. Tıpkı benim gibi. Hâlâ sahip olduğum gibi."

İkisi de sustu. Sadece çardağın çatısına çarpan yağmur damlalarının, hızla esen rüzgârın ve Ithicana'nın üzerinde yükselen fırtınanın yankıları duyuluyordu.

"Birbirinize o kadar benziyorsunuz ki ikiz olsanız şaşırmam," dedi Coralyn nihayet. "İkiniz de affetmeye meyilli değilsiniz, gerçi kız kardeşin bu konuda senin kadar kendini beğenmiş değil. Hata yaptı, Keris. Bunun farkında ve hatasını düzeltmeye çabalıyor. İşte bu yüzden senden daha iyi çünkü bir hata yapmadığın halde çevrende hata yapan herkese parmak sallamaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Bu konuşma artık yetti, daha fazla dinlemeyeceğim." Keris arkasını dönerek çardağın girişine doğru ilerlerken teyzesinin sesi onu olduğu yerde durdurdu.

"Annenin hatırı için oturup dinleyeceksin."

Keris dişlerini gıcırdatarak arkasını döndü.

"Lara kocasını kurtarmayı amaçlıyor, harem olarak ona ve Ithicanalılara bu çabalarında yardım etmeye karar verdik."

Lara'nın bu işteki parmağını saymazsa, bu *tam olarak* kurmak istediği ittifaktı ama şimdi kendini buna katılmayı istemiyorken

buldu. "Neden? Ayrıca neden gidip Aren'ın adamıyla görüştün? Babamı kız kardeşlerimi rahat bırakmaya söz vermeye ikna etmenin sana yettiğini belirtmiştin. Ne değişti?"

Coralyn sessiz kalıp uzun bir an gözlerine baktı. "Otis'in ölümünü getiren durumlar beni yeniden düşünmeye itti. Lara'nın yanlarında olduğunu öğrendiğimde işimize yarayabileceğini anladım. Ona bir fırsat tanırsak babanı ustaca öldürebilir. Üstelik buna fazlasıyla istekli."

"Lara'yı babama suikast düzenlemek için kullanmayı mı öneriyorsun?" Keris kaşlarını çattı, öfkesini bir kenara bırakıp mantıklı düşünmeye çalıştı. "Bu yüzden mi onlarla işbirliği yapmayı kabul ettin? Aren Kertell'i kurtarmak için değil, bu fırsatı babamdan intikam almak üzere kullanacağına inandığın için. Sonra... Sonrasında Aren kaçmayı başaramazsa taç başıma takılır takılmaz onu ben kurtaracağım, öyle mi?"

"Doğru." Coralyn önüne geçince ağır parfümünün kokusu Keris'in burnuna doldu. "Aren iyi bir adam, onun serbest kalmasının dünyayı daha iyi bir yer yapacağına inanıyorum. Ancak Silas'ın öldüğünü, onun arkasından Serin'in gittiğini ve senin tahta geçtiğini görmek için Lara'yı gözümü bile kırpmadan feda ederim."

Keris son söylediğini duymazdan geldi. "Onu öldürmenin daha kolay bir yolu olmalı. Harem için daha az tehlike taşıyan bir yol bulunmalı." Kız kardeşinin karışmadığı bir yol.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Yıllarca iç avluya zehirler sokmaya uğraştım. Yalnızca iki kez başarılı oldum. İkisinde de tadımcıları öldü, babansa yaşıyor. O kapılardan tereyağı bıçağından daha büyük bir silah geçiremiyorum."

"Ama Lara ve arkadaşlarını *içeri* sokabileceğinizi mi düşünüyorsun?"

Coralyn başını salladı. "Eşlerden seçilmiş bir grubu alışverişe götüreceğim. Ancak benimle geri dönenler, Lara ile kız kardeşleri olacak. Birbirine benzeyen kadınları seçeceğim, hem genç kadınlar saray dışında yüzlerini hep gizlerler. Sonra zamanı gelene kadar onları haremde saklayacağım."

"Bu boktan bir plan, Coralyn. Ya silah kontrolü yapan muhafızlar aynı kadın olmadıklarını fark ederlerse?"

Kadın ona ters ters baktı. "Muazzam bir kelime dağarcığı olan biri için hep en kötülerini seçmeye meyillisin. Soruna gelince, ne yaptığımı bildiğime güvenmek zorundasın."

Coralyn eğer Valcotta'nın serbest kalmasını isteseydi, muhtemelen bunu ayarlayabileceği aklına geldi. Ne var ki haremin düşman ulusa duyduğu nefret, bunun mümkün olamayacağı kadar derindi. Keris başparmağını ısırarak düşünürken yavaşça plana ısındı ki bu plan onun tasarladığı darbeden çok daha ustalıklıydı. "Lara'nın onu öldüreceğinden emin misin? Aren'ı alıp kaçarsa bunun bedelini sen ve haremin geri kalanı ödersiniz. Babam aptal olabilir ama Serin değil. Bunu senin ayarladığını anlayacaktır."

"Lara söz verdi. O da babandan en az senin kadar nefret ediyor, babanı hayatta bırakıp gitmektense öleceğine inanıyorum."

Üstelik Lara eğitimli bir suikastçıydı. "Onu içeri sokmak için bir planın var. Peki ya dışarı çıkarmak için? Anında tahtı ele geçirecek değilim, bu da babamın askerlerinin onu, Aren'ı hatta yanlarındaki herkesi öldürecekleri anlamına gelir. Lara'nın gitmesine izin verirsem suçlu gibi görüneceğim. Bir kaçış yolu olmadan bunların hiçbirini kabul etmeyecektir."

"Lara, Aren'ın daha iyi kaynaklar sunulursa içgörü sahibi olacağına inanıyor." Keris plandaki kusuru görerek başını iki yana salladı. "Aren bunu asla kabul etmeyecektir. Birincisi, Lara işin içinde. İkincisi, halkını riske atar ki bu onun kaçınmak istediği bir şey."

"Onu ikna etmenin bir yolunu düşün."

Aren'i ikna etmenin tek yolu ödülü riske değer kılmak olacaktı. Bu da ödülün kendi özgürlüğünden daha büyük olması gerektiği anlamına geliyordu. "Eğer o ve adamları kaçış sırasında suikastı başarırlarsa ordumuzu Ithicana'dan çekeceğime söz versem?"

"Sana güveneceğine inanıyor musun?" diye sordu Coralyn. "Tahta geçince böyle bir söz verdiğini inkâr etmek senin için yeterince kolay olur. Onu çabaları karşılığında sadece özgürlüğüyle

baş başa bırakırsın ki bunun yeterli bir teşvik olmadığını söylemiştin."

"Doğru." Keris yine tırnağını ısırdı, sorunu düşünürken ne acıyı hissediyor ne de kanın tadını alıyordu. Sadece değerli bir teşvike ihtiyacı yoktu, aynı zamanda Aren'a sözün yerine getirileceğine güvenmesi için bir sebep vermesi gerekiyordu.

Bu durumda teşvikin, sözü altın değerinde olan birinden gelmesi gerekiyordu.

Üstelik Keris tam da o kadını tanıyordu.

Teyzesini dirseğinden yakalayarak yağmuru engellemek için şemsiyeyi başının üzerine kaldırdı ve onu çardaktan dışarı çekti. "Sanırım Aren Kertell ile bir konuşma daha yapmamın zamanı geldi."

@novaebook

57
ZARRAH

Coralyn boş tehditler savuran biri değildi.

Kadın sözüne sadık kalmış, Zarrah'ı başarısız suikast girişiminin olduğu geceden beri odasında kilitli tutmuştu. Gördüğü tek insanlar, ona yemeğiyle banyo suyunu getiren hizmetkârlardı. Taş blok, duvardaki yerine harçla yerleştirilmişti ama harem bunu görünmeden nasıl başarmıştı, Zarrah bilmiyordu.

Bu şekilde hapsedilmiş olmak çıldırtıcıydı.

Zarrah'ın ne okuyacak bir kitabı ne yapacak bir işi vardı. Yrina'nın hayali sesiyle saatlerce antrenman yaparak vücudunun sınırlarını zorluyor, geceleri bitkin bir halde yatağa yığılana kadar kendini zorluyordu. Yine de beklemekten daha iyiydi.

Keris'in teyzesiyle bir anlaşmaya varmasını beklemekten.

Serin'in onu tekrar öldürmeye çalışmasını beklemekten.

Haremi Silas'tan kurtarmak için Coralyn'in yeni bir fırsat sunmasını beklemekten.

Çığlık atmak, kurtulmak için mücadele etmek istiyordu. En kötüsü sabır olan zayıflıklarıyla yüzleşmek zorunda kalmak yeri-

ne, güçlü yanlarına güvenebilmek istiyordu. Onun hâkim olduğu yer savaş alanıydı. Askerler, silahlar ve stratejilere hâkimdi, politik entrikalara değil.

Elini oynadın, diye fısıldadı Yrina'nın sesi kulağına. *Şimdi diğer oyuncuların nasıl tepki vereceğini görmelisin.*

"Daha fazla bekleyemem," diye cevap verirken bir hayaletle konuştuğunun farkındaydı, kendi kendine konuştuğunun. "Bu odadan çıkmam gerek. Savaşmam gerek."

O zaman kaybedeceksin.

Odanın kapısı tıklatıldı.

Zarrah irkildi, muhafızlardan biri içeri adım atarken titreyerek ayağa kalktı. Muhafız ona şöyle bir baktı ve ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Kendine çekidüzen ver. Kral ona katılmanı emrediyor."

Göğsünde yükselen öfkeyi görmezden gelerek, "Ben bir tutsağım, kralın eşlerinden biri değilim," diye cevap verdi Zarrah. "Nasıl göründüğümün bir önemi yok. Beni hemen ona götürün."

Adam karşı çıkmak için ağzını açsa da sıkıntıyla bir nefes verip odadan çıkmasını işaret etti.

Zarrah pantolonunun ve bluzunun terli vücuduna nasıl yapıştığına aldırmadan koridora doğru ilerledi. Kralın iki korumasının beklediği kapalı geçidin kapılarına götürülürken çıplak ayakları hiç ses çıkarmadı.

O sırada beklenmedik bir ses duyuldu.

Zarrah duvarlara doğru bakıp arkalarından gelen gürültüye kaşlarını çattı. Ona öfkeli bir kalabalık gibi gelmişti. Üstelik sayıları düzinelerle değil, yüzlerle ifade edilebilecek bir kalabalıktı. Hatta binlerle. "Neler oluyor?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi muhafız. "Ellerini öne uzat."

Zarrah onun önce el bileklerine, ardından ayak bileklerine kelepçe takmasına izin verdi. Normalde Silas'ın odasına girene kadar onu zapt etme zahmetine girmezlerdi, o yüzden bu aşırı dikkatin nedeninin kalabalık olup olmadığını merak etti. İnsanlar neden bu kadar kızgındı?

Zincirlerini şıngırdatarak kuleye doğru yürürken aşağıdaki bahçelerde gezinen gözleri hemen Keris'i buldu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı çünkü onun yüzünü görmeyeli günler olmuştu. Sesini duymayalı günler olmuştu ve aralarındaki bağa duyduğu ihtiyaçla adamın başını kaldırmasını diledi. Ancak Keris Lestara'yla derin bir sohbete dalmıştı, birkaç kız kardeşi de etraflarında hoplayıp zıplıyordu.

"Kadınlarla o kadar çok vakit geçiriyor ki neredeyse onlardan biri gibi oldu," dedi bileklerini tutan muhafız diğerine. "İşe yaramaz, ucube. Bu kadar uzun süre dayandığına inanamıyorum."

Eğitimli askerler olan bu adamların gerçeği görmemesi onu şaşırtmıştı. Keris'in hareketini izlediğinde, işlemeli ceketine baskı yapan kaslarındaki ham gücü hemen fark etti. Her adımındaki denge ve zarafet, çatılarda geçen bir ömürden geliyordu. Dövüşmemeyi tercih eden ancak bunu yapabilecek kapasiteye sahip birinin hızlı içgüdülerine sahipti. Dahası, onu hesaba katılması gereken bir güç haline getiren asıl özelliği zekâsıydı.

Bu adamların aralarında dolaşan tehlikeyi fark ettikleri gün çok geç olacağını tahmin ediyordu.

Muhafız kulenin kapısını açtı ve Zarrah sonsuz merdivenleri çıkmaya başlarken üzerine serin bir hava esti. En tepeye ulaştıklarında Silas'ın ofislerine açılan kapıların önündeki muhafızlar, Zarrah'ı içeri almadan önce silah araması yaptılar.

"Günaydın, Zarrah." Silas botlarını masanın üzerine koymuş oturuyordu, amber rengi sıvıyla dolu bir bardak bir dizinin üzerinde duruyordu. Serin arkasındaki pencerenin yanındaydı ve yüzünde okunmaz bir ifadeyle dikiliyordu. "Haberlerim var."

Kalbi önce telaşla hızlandı, sonra çılgın bir ritimle çarpmaya başladı.

"Harendelliler bu sabah limana yanaştılar," dedi Silas. "Teyzenin, oğlumun teklifine verdiği yanıtla birlikte."

Zaten nemli olan avuçlarından terler boşandı. Teyzesi onu terk etmemişti. "Öyle mi?"

"Kendin okuman için sana izin vereceğim." Masasının yan tarafında katlanmış halde duran, imparatoriçenin mor balmumundan kraliyet mührünün ikiye ayrılarak açıldığı tanıdık mektup kâğıdını attı. Zarrah bileklerindeki zincirleri şıngırdatarak kâğıdı

alıp açtı ve gözleri iki cümlelik metinle tanıdık bir imzanın üzerinde gezindi.

Bir Veliant'la pazarlık yapmadan önce yeğenimin binlerce kez ölmesine izin veririm. Ona istediğini yap ama sonuçlarına hazırlıklı ol.

Petra

Zarrah'ın dudaklarından titrek bir nefes çıkarken midesi büzülmüştü. Teyzesinin, Keris'in şartlarını kabul etmeyeceğini biliyor olsa da imparatoriçenin pazarlığı uzatacağını düşünmüştü. Zarrah'ın özgürlüğünü güvence altına almak için başka bir yol arayacaktı. Zarrah'ın kendini kurtarması için zaman kazanacaktı. Hayır... bunu yapmazdı.

Satırları ikinci kez okudu. Sonra üçüncü kez. İmparatoriçenin onu terk etmediğine dair bir şey, herhangi bir şey aradı. Onun için mücadele ettiğini, onu hâlâ sevdiğini gösterecek bir şey.

Hiçbir şey yoktu.

Teyzesi biraz olsun taviz vermeden Silas'ın onu öldürmesine izin verecekti. Onu öldürmesine izin verecekti çünkü onun ölümü, Sonsuz Savaş'ın ateşini körükleyecekti. Teyzesi onu hayattayken nasıl bir araç olarak kullandıysa, şimdi ölümünü de bir araç olarak kullanacaktı.

Zarrah bunun, teyzesinin onu hiç umursamadığı anlamına gelip gelmediğini merak etmekten kendini alamadı.

@novelbook

58
KERIS

Aren ile özel bir konuşma ayarlamanın bir yolu olmadığından, şartlar bunu Serin'in, babasının ve içeride onu izleyen tüm gözlerin önünde yapmayı gerektiriyordu.

Neyse ki Keris artık tek başına çalışmıyordu.

"Kimsenin duyamayacağı kadar yüksek sesle," diye mırıldandı Lestara'ya. "Ve kızlar görüşümüzü engellesin ki dudak okumak zor olsun."

"Geleceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Lestara.

"Çünkü birincisi, Coralyn'in halkıyla buluştuğu haberini bekliyor. İkincisi, penceresinden bizi izliyor." Keris göz kamaştırıcı ipeklerden oluşan bir gökkuşağına bürünmüş küçük kız kardeşlerini organize etmesi için onu yalnız bırakıp önündeki kitaba bakarken, kelimelerin hiçbiri aklına kazınmıyordu.

Sabırlı ol, dedi kendine. *Aren senin ona ihtiyacın olduğundan çok onun sana ihtiyacı olduğuna inanıyor.*

Keşke durum öyle olsaydı.

Uzun dakikalar geçtikten sonra kulaklarına ayak sesleri dol-

du ve Aren karşısındaki banka yerleşirken zincirler şıngırdamaya başladı. Keris hevesli görünmek istemediğinden, Aren'ın korumaları geri çekilene kadar kitabından başını kaldırmadı. "Günaydın, Majesteleri. Fırtınadan sonra kısa bir soluklanmanın tadını çıkarmaya mı geldiniz?"

"Yağmur beni rahatsız etmiyor."

"Hayır, etmiyordur tabii." Keris kitabını masanın güneşte kuruyan tarafına koyup bakışlarını yakınlardaki muhafızlara çevirdi. "İhtiyacınız olan bir şey mi var?"

Her iki adam da rahatsız bir şekilde kıpırdandı, muhtemelen Keris'in kendini öldürtmesine izin verdikleri için ödüllendirilip ödüllendirilmeyeceklerini merak ediyorlardı. "O tehlikeli, Majesteleri," dedi biri. "Müdahale etme ihtimaline karşı size yakın kalmamız en iyisi. Çok hızlı hareket eder."

Keris masanın altından Aren'ın bacaklarına bakmak için eğildi. "Taş bir bankın üzerine zincirlenmiş. Bir banka zincirlenmiş bir adamı alt edemeyecek kadar zayıf olduğuma mı inanıyorsun?"

"Majesteleri..."

"Majesteleri burada değil. Siz ikiniz konuşmanın bir parçası olacak kadar yakınsınız ve bu kısa konuşma sayesinde, ikinizle de daha fazla muhatap olmakla ilgilenmediğimi söyleyebilirim. Ayrıca, küçük kız kardeşlerimin provasına engel oluyorsunuz. Uzaklaşın."

Muhafızlar ona ters ters bakmalarına rağmen itaat ettiler. Ancak biri, "Size sorun çıkarırsa seslenin, Majesteleri. Eşlere böyle yapmaları söylendi," dedi.

Keris göğsünde yükselen kızgınlığa rağmen yüzünü can sıkıntısı maskesini takınmaya zorladı. *Ne düşündüklerini kafana takma*, dedi kendine. *Kral olduğunda hepsini değiştirebilirsin.* "Not edildi."

Dikkatini tekrar çatık kaşlarıyla Keris'in kollarını inceleyen Aren'a çevirdi. Keris kollarını aşağı doğru çekiştirip ses tonunu yumuşak tutarak sordu. "Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri? Bir okuma kitabı daha ister miydiniz?"

"Kuş kitabınız her ne kadar aydınlatıcı olsa da ben almayayım."

"Nasıl isterseniz." Keris saçını bir kulağının arkasına sıkıştırarak Lestara'ya başlaması için işaret verdi.

Bir an sonra kız kardeşleri, müzik eşliğinde ellerini yüksek sesle çırparak onun ve Aren'in etrafında dönmeye başladılar. Taşıdıkları şallar konuşmalarını gözlerden gizliyordu.

"Babanın adamlarına davranış şeklinle sırtından bıçaklanma riskini göze alıyorsun," dedi Aren bakışlarını kızlardan Keris'e doğru çevirirken.

"O risk ne söylediğime veya ne yaptığıma bakılmaksızın her zaman mevcut." Keris dirseklerini masaya dayadı. "Tıpkı babam gibi, askerliğe olan ilgisizliğimi kişisel bir hakaret olarak algıladılar. Kendimi olmadığım bir şeye dönüştürmem dışında, iki seçenekle de kurtuluşa giden bir yolum yok. Kaderimi kabullendim."

Aren söylediklerini düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. Her şeyin zorunlu olarak gizli bir anlam taşıdığını anlamış gibiydi. "Popülerlik kazanmanın kılıç sallamaktan başka yolları da var."

"Aç bir ulusu beslemek gibi mi?" Keris elini kulağına götürdü. "Dinle. Onları duyuyor musun?"

Aren kaşlarını çatarak dinlemek için başını dışarıya doğru çevirdi, Keris'in adamlarının kışkırttığı isyanın sesi uzaktan donuk bir kükreme olarak geliyordu.

"Etrafta babamın, Eranahl'ı nasıl yenebileceği hakkında bilgi almak için sana işkence yaptığına dair bir söylenti dönüyor," dedi Keris. "Kitlelerin fırtınalar sırasında evlere tıkılmışken ortaya koyduğu korkunç fikirler bunlar. Aylak eller şeytanın işini yapabilir ama aylak zihinler..."

Keris'i amacına ulaştırırdı.

"Umursamalarına şaşırdım," dedi Aren.

"Gerçekten mi?" Keris burnunu kırıştırdı, Aren'in sözlerindeki alçakgönüllülük sahte geliyordu. "Teyzem göründüğünden daha zeki olduğuna inanıyor ama ben artık onun bu yargısını sorgulamaya başlıyorum."

"Bana *aptal* mı dedin sen?"

Kız kardeşimin seninle bir aptal gibi oynadığını düşünürsek seni sadece görünüşün için sevdiğini varsayabilirim, diye düşündü Keris. "Yarası olan..."

Aren, Keris'in istediğinden biraz daha yavaş olsa da ela gözlerinin ardında dönen çarklarla bu iğnelemeye karşılık vermemişti. Üstelik zamanları kısıtlıydı. "İzin ver de sana yardım edeyim. Ithicana halkının doğasını anlamanın, onları başarılı bir şekilde yönetmenin arkasındaki sır olduğunu söyleyebilir misin?"

"Onları başarılı bir şekilde yönetmedim."

Evet, yönetmedin. "Suratını asma."

Aren ona ters ters baktı ama adamın onu sevip sevmemesinin hiçbir önemi yoktu. Aren'ı hayata döndürüp oyunun ön saflarına çekmesi gerekiyordu. Bunu yapmak için öfkesini kullanması gerekiyorsa, öyle olacaktı. Çabası Aren'ın, "Elbette sır buydu." diye terslemesiyle ödüllendirildi.

"Biraz daha ayrıntılı düşün. Bir anlayışa vardığında, bunu yüzündeki ifadeden anlayacağım."

Aren gözlerini kapatıp düşünürken derin bir nefes aldı. *Daha hızlı düşün*, diye bağırdı Keris içinden. *Fazla vaktimiz kalmadı.* Sonra Aren anladığını belli eden sessiz bir nefes çekti. "Nihayet!" Keris ellerini alay edercesine çırptı ama aslında bu, Lestara'ya verdiği bir işaretti. "Bütün sabah seni bekleyeceğimi sandım."

"Maridrina halkı köprüyü istemiyor."

"İstemedikleri kesin. Bundan hiçbir şey kazanmadılar ve onlara çok pahalıya mal oldu."

Aren'ın yüzünde farkına vardığı gerçeklerin birbiri ardına akmasını izlemek, limanın üzerindeki havai fişekleri izlemek gibiydi. Keris karşısındaki adama laf atmaktan kendini alamadı. "Çocukları konuşmayı öğrendiğinde anne babalar tıpkı böyle hissediyor olmalı. Sizden bu zekâ gösterisini görmek son derece tatmin edici, Majesteleri."

"Sessiz ol," diye karşılık verdi Aren. Hâlâ derin düşüncelere dalmış bir şekilde öğrendiklerini gözden geçirirken Keris, babasının Eranahl'ın düşmesi için neden bu kadar çaresiz olduğunu

anlamasını bekledi. Sonra Aren, "Para ne zaman bitecek?" diye sordu.

Keris yanından dönerek geçen bir çift küçük kız kardeşine gülümsedi, iki kız da ona sırıtıyordu. Neler olduğunu bilmeseler bile bir şeylerin peşinde olduğunun farkındaydılar. "Korkarım, sandıklar tamamen kurudu." Donanmalarının kullanımı için Amarid'e ödeme yapmak için harcanmıştı. Harendell'in çelik silahlarına harcanmıştı. Binlerce Maridrina askerinin maaşlarını ödemek için harcanmıştı. Ayrıca ölenlerin ailelerine yapılan ölüm ödemeleri için harcanmıştı.

"Neredeyse iflas etmiş bir krallığın vârisi olmaktan son derece memnun görünüyorsun."

"Mezara girmekten iyidir."

Aren kararsız bir ses çıkarınca Keris devam etti. "Eranahl teslim olursa babamın Amarid donanmasına ihtiyacı kalmayacak. Teslim olanlara merhametli davranma ihtimalinin düşük olduğu göz önüne alındığında, Ithicana artık Maridrina'nın köprüyü kontrol etmesi için bir tehdit olmayacak. Babam şimdiye kadarki en güçlü konumda olacak. Gördüğünüz gibi, Majesteleri. Her şey küçük ada kalenizin ayakta kalmasına bağlı."

"Her şeyden önce, Maridrina tacını bir darbe yoluyla babanızdan alma yeteneğinize bağlı."

Keris gözünü kırpmadı. "Her şeyden önce, *hayatta kalmama bağlı.* Darbe ve taç, yalnızca bir araç." İçinde hem gerçeği hem de yalanı barındırıyordu çünkü Lara ondan bekleneni yaparsa darbeye gerek kalmazdı. Ancak onun bu işin içinde olduğunu Aren'a belli etmemeliydi.

"Bana bunları anlatarak fazlasıyla büyük bir riski göze alıyorsun," dedi Aren. "Amacının ne olduğunu anlamıyorum. Benim katılımım hiçbir şeyi değiştirmez. Benim ölümüm, halkını babana karşı daha da kışkırtacaktır. Ayrıca benden istediğin bir şey olmasaydı bu konuşmayı yapmayacağımızı da biliyorum."

İşte o an geldi. Bu noktaya gelmek için harcadığı onca emeğe rağmen, Keris isteğini dile getiremiyordu çünkü Valcotta'yı riske atacaktı. Serin, Aren'ı tekrar işkenceye maruz bırakabilirdi ve

kral acısını dindirmek için ondan vazgeçebilirdi.

Bununla birlikte Aren'in, kulaklarının arasında bir beyni olduğu anlaşılıyordu çünkü sadece Keris'in duyabileceği kadar yumuşak bir sesle, "Zarrah," dedi.

Nasıl tahmin etmiş olabilirdi? Keris'in göğsüne huzursuzluk yerleşti fakat ilerlemek zorundaydı. Yalana inanması için onu gerçekle kandırması gerekiyordu. Keris sadece Serin'in adamlarının değil, her şeyi hareme rapor edecek olan Lestara'nın da izlediğini bildiğinden hafifçe başını salladı.

"Onun kaçışını ayarlamamı istiyorsun."

Keris tekrar başını salladı ve Aren'ın uzun zaman önce tahmin ettiğinden şüphelendiği şeyin doğruluğu üzerine düşünmesini izledi. *Nereden biliyordu?* diye merak etti. *Onu ele veren neydi?*

Aren'ın gördüğünü başkası da görmüş müydü?

"Neden kendimi kurtarmak için bile onları riske atmaya istekli değilken, Zarrah'ı kurtarmak için halkımı riske atacağıma inanıyorsun?"

Gerçeğin yemini yutmuştu, şimdi Keris'in onu bir yalanla kandırması gerekiyordu.

"Çünkü," diye yanıtladı Keris. "Eğer bunu yaparsan Eranahl'a, babamın kuşatmasına dayanacak kadar erzak sağlanacağına söz verdi."

"İmparatoriçenin bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Zarrah güçlü bir kadın ve anlaşma onunla yapılıyor, imparatoriçeyle değil. Karar senin."

Zarrah'la konuşması imkânsız olduğu halde ona danışmadan bu sözü verdiği için Keris'e çok kızacaktı. Ancak umurunda değildi. Onu buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapar, kendi onurunun her damlasını feda ederdi.

"Tacı kazanmak için krallığının en büyük düşmanıyla ittifak kurdun." Aren sessiz bir ıslık çaldı. "Halkın bu bilgiyi keşfederse, sana pahalıya mal olur."

Aren bunun işe yaramasını istiyordu. Keris bunu gözlerinde görebiliyordu çünkü hiç olmadığına inandığı umudun parıltısı fark ediliyordu. Bu aldatmacadan dolayı Keris'in göğsünde suç-

luluk duygusu yükseldi ama çabucak bastırdı. Lara babalarına suikast düzenlemeyi başarırsa Aren'ın, Valcotta'nın yardımına ihtiyacı olmayacaktı çünkü Maridrina Kralı'nın yardımına sahip olacaktı. "Katılıyorum. İşte bu yüzden onun serbest bırakılmasından senin ve adamlarının sorumlu olduğu sanılırsa ikimiz için de çok daha iyi olur."

"Artık halkıma erişiminiz var. Bunun için bana ihtiyacın yok."

Keris yüzünü buruşturarak içten içe durumun böyle olmasını diledi. "Serin bana güvenmiyor, bu yüzden saraydan ayrıldığımda neredeyse sürekli gözetim altındayım. Bu da halkınızla doğrudan iletişime geçemeyeceğim anlamına geliyor. İletişimi kolaylaştırmak için hareme ihtiyacım var fakat asıl sorun şu: Valcottalılardan en az Maridrinalılar kadar nefret ediyorlar, bu yüzden benim bu planımı kabul etme ihtimalleri yok." Muhtemelen onlarla kendisi iletişime *geçebilirdi* ama Valcotta'yı serbest bırakma isteğini Coralyn'e açıklamayacaklarına güvenmiyordu.

"Peki, bu soruna çözümün nedir?" diye sordu Aren.

"Harem Zarrah'ı kurtarmama yardım etmeyecek ama *seni* özgür bırakmama yardım edecekler." Keris gülümsedi. "Bu yüzden onları kendi kaçışını düzenlemek için kullanacaksın ve kaçarken Zarrah'ı da yanına alacaksın."

Aren uzun bir süre ona baktı, riskleri olası ödül ile kıyaslıyordu. "Pekâlâ. Benden ne istiyorsun?"

Keris içine dolan rahatlamayla neredeyse yere yığılacaktı. Bu iş olacaktı. Olmak *zorundaydı.*

"Adamlarını içeri sokabiliriz, muhtemelen altı kişi," diye yanıtladı. "İhtiyaçları olan şey, zincirlerini çıkardıklarında kaçmanın bir yolunu bulman."

Aren başını eğerek, "Ne bulabileceğime bakacağım ama sanırım bu konuşma bitmiştir."

Saniyeler sonra yere vuran çizmelerin sesi duyuldu, Keris döndüğünde babasının kişisel korumalarından birinin arkasında durduğunu gördü. "Kral Silas sizinle konuşmak istiyor, Majesteleri," dedi. "Hemen."

59
ZARRAH

Zarrah midesinde oluşan düğümle ve kulaklarını sağır eden donuk bir gürültüyle mektubu düşmanının masasına geri koydu.

Bir Veliant'la pazarlık yapmadan önce yeğenimin binlerce kez ölmesine izin veririm. Ona istediğini yap ama sonuçlarına hazırlıklı ol.

Bu gerçek olamazdı. Zarrah'ı kurtarmaya gelen aynı kadın tarafından yazılmış olamazdı. Onu çözen, üzerindeki çürümüş kalıntıları ve kanı temizleyen kadın. Onu kendi çocuğu gibi yetiştiren. Onu güçlü kılan.

Ona intikam sözü veren.

Zarrah'ın dikkatini tekrar kendine çekerek, "Umduğun tepkiyi alamadığına eminim," dedi Silas. "Özellikle de kız kardeşinin ölümünden sonra senin için bir anne gibi olduğunu düşünürsek. Bu çok büyük bir darbe olmalı."

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Sahte olmalıydı. Serin'in bir oyunuydu çünkü Keris'in planlarının çökmesini istiyordu, böylece onun öldüğünü görebilecekti.

Saksağan onun düşüncelerini duymuş gibi, "Eğer gerçekliğinden şüphe ediyorsan, seninle Harendelliler arasında bir görüşme ayarlamaktan memnuniyet duyarım," dedi.

Zarrah titreyen çenesini durdurmak için dişlerini sıktı. Buna rağmen, *mektubun bir numara olmadığını anladığında* gözlerinin yanmasına ya da midesinin bulanmasına engel olamadı.

"Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapacağını sandın. Seni kurtarmak için gururunu feda edeceğine gerçekten inandın." Silas sakallı çenesini ovuşturdu. "Öyle görünüyor ki ya bir aptalsın ya da onun kölesi olmuşsun."

Onun *kölesi*. Zarrah ürperdi.

"Kör bir kadının ilk kez görmesini izlemek gibi," dedi Silas. "Etrafındaki herkes için açık olan şey, şimdi şok edici bir netlikle ortaya çıktı."

Teni buz gibiydi ve Zarrah hayatında ilk kez tamamen yalnız kaldığını, arkasında kimsenin olmadığını hissetti. Yaşamasını ya da ölmesini umursayan kimse kalmamıştı, üstelik kendinden başka suçlayacak kimsesi de yoktu.

Silas kıpırdanıp çizmelerini zemine indirdi. "Petra bana, seni Maridrina'nın düşmanı olarak idam etmekten başka seçenek bırakmıyor."

Sözleri korku uyandırmalıydı, oysa Zarrah'ın hissettiği tek şey uyuşukluktu.

Kapı çalındıktan sonra bir muhafız içeri girdi. "Prens Keris geldi, Ekselansları."

"Güzel, içeri gelsin."

Keris içeri girdiğinde, bakışları üçü arasında gidip geliyordu. "Beni mi çağırdınız, Ekselansları?"

"Petra görüşmeyi reddetti."

Keris'in çenesi gerildi ama gözlerinde şok belirtisi yoktu. Zarrah o anda bu sonucu önceden tahmin ettiğini fark etti. Gerçekleri görmüştü ve teyzesinin Zarrah'ı kurtarmak için gururunu feda etmeyeceğini biliyordu. Bir yanı ona, *Neden bana söylemedin?* diye bağırmak istiyordu.

Oysa cevabı biliyordu: Ona inanmazdı. Tıpkı Yrina'ya inan-

madığı gibi. Konu teyzesine geldiğinde, Silas'ın dediği gibi kör olmuştu.

Silas oğluna bakarak, "Sana işe yaramayacağını söylemiştim fakat her sorunun tatlı dil ve uzlaşmayla çözülemeyeceğini kendi gözlerinle görmeliydin. Bazen, istediğin şeyi *kaba kuvvetle* alman gerekir. Bazen, düşmanlarına sana karşı çıkmanın sonuçlarının ne olacağını hatırlatman gerekir."

Keris'in yüzündeki kan çekildi. "Onu idam edemeyiz. Biz..."

"Petra'nın istediğini yapmış oluruz." Silas nefes vererek güldü. "Petra'nın, Sonsuz Savaş'ı sürdürmesine olan destek son yıllarda keskin bir düşüşe geçti. Özellikle güneydeki isyancılar onun taç giyme hakkına karşı çıkıyor çünkü seçilmiş vârisin kendisi değil de küçük kız kardeşi olduğuna inanan pek çok kişi var." Çenesini Zarrah'a doğru salladı. "Annesi."

Zarrah gözlerini kırpıştırdı, bu sözleri hiç beklemiyordu. Daha önce hiç kimsenin teyzesinin tahttaki hakkına itiraz ettiğini duymamıştı. Ancak daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Silas devam etti.

"Petra, Zarrah'ın hapsedilmesini uluslarımız arasındaki düşmanlığı körüklemek için bir yol olarak kullanıyor. Yeğenini idam etmek sadece zahmetle inşa ettiği yangına körükle gitmek olur." Gülümsedi. "Ona istediğini vermek gibi bir alışkanlığım yok, bu yüzden Zarrah'ı şimdilik hayatta tutma eğilimindeyim."

Hayatta.

Bu kelime onu rahatlatmalıydı ama Zarrah hiçbir şey hissetmedi. Teyzesinin sevgisinin eksilmesiyle göğsünde oluşan boşluktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Annesi elinden alınmıştı. Sonra da Yrina. Elinde kalan tek şey...

"Zarrah, Vencia'da misafirim olarak kalacak," dedi Silas. "Ama sen Keris, taca layık bir adam olmak için kendini bu yola adamalısın. İşlerini düzene sok ve eşyalarını topla, ardından Nerastis'e geri dön."

60
KERIS

"Gitmen gerekiyor," dedi Coralyn, gözleri asla yapmayı düşünmedikleri bir dansı icra eden eşlerinin üzerindeydi. "O zaman suçlu olarak görülme ihtimalin kalmaz. Zaten baban kalmak için öne sürdüğün bahanelerden bıkmış durumda."

Haksız da sayılmazdı.

Babasının Vencia'dan ayrılmasını emretmesinin üzerinden günler geçmişti ama Keris ağırdan alıyor, Nerastis'e gitmek üzere gemiye binmeye hazır olmamasına dair birbiri ardına bahaneler üretiyordu. Üstelik Serin'in keyfi yerine geldikçe, babasının öfkesi de artıyordu.

Ancak Keris gidemezdi. *Gitmeyecekti.*

Aren Kertell'in içinden çıkılmaz bir saraydan nasıl kaçılacağı gibi imkânsız bir sorunu çözmesini beklerken, tüm bu kurtarma planı askıda dururken gidemezdi. Valcotta yaldızlı bir kafeste kilitli bir mahkûm olarak kalmaya devam ederken olmazdı.

Valcotta. Valcotta'nın yüzünün hatırası davetsiz bir şekilde zihninde belirdi. Teyzesinin ölüsüne dirisinden daha fazla değer

verdiğini anladığı andaki boş bakışlarını unutamıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemezdi. Babası ona karşı sevgi beslemiyordu, bu doğruydu ama en azından hiçbir zaman besliyor gibi davranmamıştı. Silas hiçbir zaman gerçekte olduğu kalpsiz pislikten farklıymış gibi davranmamıştı, diğer yandan Petra son on yıldır Valcotta'yı onu sevdiğine inandırmış ve en savunmasız anında ona ihanet etmişti.

Şimdi tüm umut Aren Kertell'in omuzlarındaydı.

Aren kafesteki bir kaplan gibi aynı yere asla iki kez vurmadan, içinde bulunduğu alanın sınırlarını test ediyordu. Ancak şu ana kadar tüm çabaları gardiyanlardan yediği dayaktan başka bir şey getirmemişti.

"Daha önce düşünmediğim ve reddetmediğim bir fikir üretmiyor," diye mırıldandı Keris nefesinin altında. "Bütün umudumuzu bir ahmağın becerisine bağladık."

Coralyn ona kaşlarını çatarak, "O bir ahmak değil," diye çıkıştı. "Sen sadece bir noktada ondan hoşlanmamaya karar verdin, bu yüzden onun yeteneklerini görmeyi istemiyorsun. Ayrıca, Lara sözünü tutacağını söylüyor ve kız kardeşin kesinlikle bir ahmak değil."

"Sadece cani ve hain."

"O bunların hiçbiri değil." Teyzesinin sesinde öfke vardı. "Ithicana'da olanlarla ilgili gerçeği kendi ağzından duydum."

"Eğitimli bir yalancının ağzından dinlediğin gerçekler."

"Bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yok," diye üsteledi Coralyn.

Keris homurdandı. "Aren'ın onun bacaklarının arasına girerken söylediği şeyin bu olduğuna eminim."

"Keris, o lanet olası çeneni kapat, yoksa yemin ederim ki haremdeki tüm kadınları buraya getirip seni tutmalarını söyledikten sonra ağzını sabunla yıkarım."

Coralyn boş tehditlerde bulunmazdı, bu yüzden Keris kollarını kavuşturup dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hikâyesini dinleyecek misin, yoksa yanlış yönlendirilmiş fikirlerini çürüten her şeye, kasıtlı olarak sağır mı kalacaksın?"

Dudaklarından bir düzine karşılık yükseldi ama günü sabun tadıyla daha iyi geçmeyecekti. Bu yüzden, "Peki, dileyeceğim," dedi.

Teyzesinin anlattığı hikâye hiç de beklediği gibi değildi. Üstelik kız kardeşi, onun sandığı gibi bir canavar değildi.

Coralyn anlatmayı bitirdiğinde, "Onu asla affetmeyecekler," dedi Keris. "Bunun bir hata olmasının ya da Lara'nın iyi niyetli olmasının önemi yok. Onun yaptıkları yüzünden binlerce Ithicanalı öldü, hiçbir kefaret onları hayata döndürmeyecek."

"Bunun farkında ve affedilmek istemiyor." Coralyn çayından bir yudum aldı. "Ama belki sen onu affedebilirsin."

Keris gözlerini kapatıp babasının adamlarının, Ithicanalı refakatçilerine saldırışını hatırladı. Raina'nın gözlerindeki ışığın nasıl solduğunu hatırladı. Savaştan kaçma arzusunun savaşın başlamasına neden olduğunu fark ettiği anı hatırladı. O anda Lara'dan en az babalarından ettiği kadar *nefret* etmişti.

Bütün bunların yaşanmasını Lara istememişti ama bu onun hatası olmadığı anlamına gelmiyordu. Hem Keris hiçbir zaman bağışlayıcı bir yapıya sahip olmamıştı. "O karşılıklı yarar sağlayan bir amaç için araç, sonrasında birbirimizi bir daha asla görmememiz gerekiyor."

"Çok inatçısın," diye tersledi Coralyn. "Aileden daha önemli bir şey yoktur. Yaptığın her şey, attığın her adım aileni korumaya yönelik olmalı."

Keris'in öfkesi arttı. "Kendi babama suikast planlıyorum ve hareme istediğini veriyorum. Bu senin için yeterli değil mi, Coralyn?"

"*Bizim* için olduğuna inansaydım yeterli olurdu. Ancak duvarlarımızın dışındaki insanların çığlıklarını duydum ve onların dudaklarından dökülenler senin sözlerin. Korkarım başındaki taçla, dünyamızda yeri olmayan ideallerin peşinden koşman, değer verdiğim herkesin ölümü olacak."

Tedirginlik Keris'in kızgınlığını bir kenara itti, hemen teyzesine doğru döndü. "Ne yapmayı planladığımı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Teyzesi parmaklarını şakaklarına dokundurup

gözlerini kapattı. "Bana söz ver, Keris. Bu aileyi tehlikeye atacak kararlar almayacağına söz ver. Aileni ilk sıraya koyacağına söz ver."

"Ben..." Bu kolay bir söz olmalıydı çünkü teyzeleri ya da kardeşlerinin başına bir şey gelmesi isteyeceği son şeydi ancak kelimeler ağzında büyüdü. Göz ucuyla dışarıda bir hareketlenme olduğunu gördüğünde daha fazlasını söyleme zorunluluğundan kurtuldu.

Aren muhafızlarından birini kapalı geçidin kenarına fırlattığında, adam Ithicana Kralı'nı da kendisiyle birlikte çekti. Yere düştüler, muhafız bir daha asla ayağa kalkamayacağını düşündüren bir şekilde düşüşün en ağır darbesini almıştı.

Aren ayağa kalkmış, çığlık atan kadınların yanından koşarak geçerken ayak bileklerinin arasına gerilmiş zincirin izin verdiği kadar hızlı hareket ediyordu.

Alarm çanları çaldı, muhafızlar harekete geçti ama Aren saksı bitkilerinin ve heykellerin etrafından dolanarak ilerlemeye devam etti.

"Kanalizasyon ızgarasına doğru gidiyor," dedi Coralyn ilgiyle. "Sence..."

O sözünü bitiremeden muhafızlardan biri, Aren'ın kafasının arkasına vurarak onu yere serdi. Daha fazla muhafız kralın üzerine çullanıp onu yere yapıştırdı ve Keris, eşlerinden birkaçını peşine takmış olan babasının yaklaşmasını dehşetle izledi.

"Ona kanalizasyonun işe yaramayacağını söyleyebilirdim," diye mırıldandı Keris. Babasının, Ithicana Kralı'yla alay edişini izlerken Aren'ın verdiği cevap karşısında yüzünde bir gülümseme belirmişti.

"Bir şeyler bulacaktır," dedi Coralyn. "Biraz daha inançlı ol."

Aren'ın vahşi bir canavar gibi muhafızlara karşı kıvranmasını ve savaşmasını izlerken bunu yapmak zordu, babası uzaklaşmadan önce son bir kez sırıttı.

Muhafızlar yavaşça ayrılarak Aren'ı ortaya çıkarmışlardı ama kral onlara bakmak yerine üzerinde yükselen kuleye bakıyordu. Muhafızlar onu ayağa kaldırırken Aren'ın gözleri kulede takılı

kaldı. Ardından yürümeye başladığında bakışları Keris ve Coralyn'in durup izlediği pencereyi buldu. Başını yavaşça salladı.

Keris'in içini kaplayan sevinç, Coralyn'in suçlamalarıyla büyüyen tüm öfkesini ve tedirginliğini uzaklaştırmıştı çünkü Aren kaçmanın bir yolunu bulmuştu.

"Sadece niyetime güvenmen gerekecek," dedi teyzesine. "Bana yönetme şansı verilirse doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağıma güven."

Teyzesi gülümsedikten sonra kollarını ona doladı, çocukluğundan beri yapmadığı kadar sıkıca sarıldı. "Yapacağını biliyorum, canım. Tıpkı benim de senin başarılı olman için elimden gelen her şeyi yapacağım gibi."

@novaebook

61
ZARRAH

"Kolların iyileşmiş."

Zarrah kolunun ön tarafına dokundu. Otis'ten aldığı darbeler yüzünden oluşan şişlik inmiş, morluklar kozmetik ürünlerle kolayca kapatılabilecek sarı bir renge dönüşmüştü. Otis yüzüne vurmadığı için şanslıydı çünkü Coralyn'e anlattığı hikâye göz önüne alındığında bu açıklanması zor bir yaralanma olurdu. "Bu özgürlüğümü geri kazanacağım anlamına mı geliyor?"

Günlerce bu odada kapalı kalıp Coralyn'in güvenilir hizmetkârlarından başka kimseyi görmemek, onu çıldırma noktasına getirmişti. Dışarı çıkmak ve yeniden temiz havayı solumak için yanıp tutuşuyordu.

"Evet," diye cevap verdi Coralyn, oturup ayak bileklerini sandalyenin altında çapraz şekilde birleştirdi. "Eğer kartlarını doğru oynarsan, bu saatler benim misafirperverliğim altında geçireceğin son saatler olacak."

Zarrah'ın kalbi bir anlığına tekledikten sonra hızla atmaya başladı, kadının daha fazlasını söylemesini beklerken nefesini tutmamak için kendini zorladı.

"Bu gece," dedi Coralyn. "Ithicanalılar, haremin de yardımlarıyla Silas'ın elçiler onuruna verdiği akşam yemeğinde saldırı düzenleyecek. Amaçları krallarını kurtarmak ancak seni de yanlarına almaları için anlaşma yaptım. Silas'ı öldürdükten sonra."

Zarrah şok içinde gözlerini kırpıştırdı çünkü en son beklediği şey bu kapsamda bir plandı. "Neden bana yardım etmeyi kabul etsinler ki? Ithicana ve Valcotta'nın arası bozuk."

"Çünkü haremin yardımı karşılığında şartım buydu. Söz verdiler."

Zarrah gözlerini kıstı, güvensizlik içini kemiriyordu. "Neden? Neden Aren'ın kurtarılması sırasında Ithicanalıların onu öldürmesine izin vermedin? Neden beni bu işe bulaştırdılar?"

Yaşlı kadın omuz silkti. "Birçok sebebim var ama en önemlisi, kişisel bedeli ne olursa olsun Silas'ı öldüreceğine güvendiğim tek kişi sensin. O senin anneni öldürdü. Kafasını kesti ve çürürken seni cesedinin altında bağlı bıraktı. Onu canlı bırakmayacaksın."

Zarrah'ın içgüdüleri Coralyn'in sözlerinin doğru olduğunu söylemesine rağmen, işin içinde çok daha fazlasının olduğunu haykırıyordu. "Neden? Aren ve halkı da en az benim kadar Silas'tan intikam almak istiyor."

Coralyn'in kaşları hafifçe çatılsa bile hemen eski haline geri döndü. "Aren'ı kurtarmayı bu intikamın önüne koyacaklarından korkuyorum ve bunu riske atamam. Kesinliğe ihtiyacım var, Zarrah. Silas'ın bu gece son nefesini vereceğini *bilmem* gerek. Eğer o bir gün daha yaşarsa en sevdiğim yeğenim yaşayamayabilir."

"Keris'i kastediyorsun." Zarrah'ın elleri buz kesti çünkü Coralyn'in gözlerindeki gerçek korkuyu görebiliyordu, üstelik yüzüne yansıtmamaya dikkat etse bile aynı korku kendi kalbine de bulaşmıştı.

Coralyn başını yana doğru eğdi. "Seni temin ederim, durum vahim olmasaydı bu riskleri almazdım. Kendimi bir Valcottalıyla ittifak kuracak kadar alçaltmazdım. Ancak Saksağan Keris'in ölmesini istiyor ve istediğini elde etme konusunda çok yetenekli."

Yalan söylemiyordu.

Keris'in omuzları arasına Serin'in bir hedef koyduğunu herkesten iyi biliyordu ama Zarrah, Silas'ın oğluna zarar gelmesini yasakladığını kendi kulaklarıyla duymuştu. "Silas'ın ona Nerastis'e gitmesini emrettiği izlenimine kapılmıştım. Bu da onu bir süreliğine Serin'in ulaşamayacağı bir yere koyacaktı, değil mi? Neden bu kadar çaresizsin, Coralyn?"

"Çünkü o gitmeyecek!" Kelimeler yaşlı kadının dudaklarından dökülür dökülmez aniden ayağa kalktı. "Lanet, inatçı çocuk işi inada bindirdi ve gitmeyi reddediyor."

Keris hâlâ buradaydı.

Babası gitmesini emrettiğinden beri onu bir kez bile görmemişti. Kalbi ona bir şekilde vedalaşmadan gitmeyeceğini söylese de geçen her gün kalıp kalmayacağına dair belirsizliği artmıştı. Onu terk etmediğini bilmek içini ısıtsa bile kalmak için hayatını tehlikeye attığını bilmek endişesini artırıyordu. "Keris, Aren ile kurduğunuz komploya dahil mi? Babasını öldürmek için komplo kurduğunuzun farkında mı?"

Coralyn elini ona doğru umursamazca salladı. "Tabii ki hayır. Seni suikastçısı olarak kullanmayı asla kabul etmez."

Zarrah'ın teni şüpheyle diken diken oldu, Coralyn'in Aren ile yemekte buluşmasını Keris'in mümkün kıldığını *biliyordu*. "Neden olmasın? Silas'ın ölümü onun amaçlarına hizmet ediyor."

Yaşlı kadının bakışlarında bir şey titredi, öfkeye çok benzeyen bir şeydi ama bir anda kayboldu. "Sen Valcottalısın, Zarrah. Seni kullanmak onun oldukça katı ahlak kurallarını çiğnemek olur, bu yüzden onu bu işe hiç karıştırmamak en iyisi."

Bunun nedeni Keris'in Valcottalılardan nefret etmek üzere yetiştirilmiş olmasıydı. Tıpkı kendisinin Maridrinalılardan nefret etmek üzere yetiştirildiği gibi.

Coralyn'in, Zarrah ve Keris hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ne düşüneceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Onu Coralyn yetiştirmişti, yani Keris'e bu nefreti aşılamaya çalışanın o *olduğu* kesindi. Farklı bir yolda yürümeyi seçmiş olması Zarrah'ın gözünde onu daha iyi bir adam yapıyordu fakat Coralyn bunu bir ihanet olarak görecekti. Bu düşünce içini üzüntüyle dol-

durduğu kadar şüphelerini de azalttı. Kadına güvendiği için değildi, Keris'in babasına suikast düzenlerken Zarrah'ı kullanmayı asla kabul etmeyeceğini bildiği için yatışmıştı. Her ne kadar nedenleri teyzesinin sandığından çok daha farklı olsa da.

"Keris'i umursamadığını biliyorum," dedi Coralyn. "Senin için o sadece seni yakalayıp bu hapishaneye getiren bir Veliant ama benim için... o hiç sahip olamadığım oğlum. Onu korumak için yapmayacağım şey yok."

Zarrah şaşkınlıkla izlerken kadının yanaklarından yaşlar süzüldü. "Küçük üvey kardeşleri yavaş yavaş soluğu Vencia'da almaya başladı ve onları buraya getirenin Serin olduğunu biliyorum. Saksağan yaptığı planlarla Otis'i, Keris'in en sadık kardeşini bile ona karşı kışkırtmayı başardı. Bu yüzden diğerlerinin onu öldürmeye teşebbüs etmesi an meselesi. Silas bunu sadece teşvik ediyor. Onları köpekler gibi birbirine düşürüyor, hangisi daha vahşiyse en değerli vârisinin o olacağından emin. Ben..." Coralyn konuşmaya ara verip yüzünü ovuşturdu. "Yani evet, Zarrah. Ben çaresizim. Ancak sen de çaresizsin. Düşmanlıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte çalışırsak ikimiz de kazançlı çıkabiliriz."

Coralyn'in odada adım adım ilerleyişini, kadının elbisesinin koltuk altlarının terden kararmasını ve korkusunun çok gerçek olduğunu kendi gözleriyle gördüğünde Zarrah'ın ağzını endişenin ekşi tadı doldurdu.

Keris tehlikedeydi.

Coralyn ona sadece Silas'ı öldürme değil, Keris'i koruma şansı da sunuyordu. Sonuçta Silas ölürse, Keris kral olacaktı. Bir celladın baltasıyla Serin'in sonunu getirebilirdi. Üstelik bu, başarabileceği şeylerin sadece başlangıcıydı, özellikle de Ithicanalılar onu saraydan canlı çıkarmayı başarırlarsa. Zarrah Valcotta'ya, Silas Veliant'ı kendi elleriyle öldüren kadın olarak dönebilirdi. Onurlu bir cinayetle. Teyzesinin ona iyilik yapmaktan, onu vârisi olarak tutmaktan başka seçeneği olmazdı. Tahta geçeceği gün geldiğinde Valcotta'nın, Sonsuz Savaş'taki rolünü sona erdiren kadın olmak için var gücüyle çabalamaya niyetliydi.

Omuzlarını dikleştiren Zarrah, Coralyn'in gözlerine baktı. "Bana Ithicana'nın planını anlat."

62
KERIS

Keris, Lara ve diğer üvey kız kardeşlerinin iç avlunun kapılarından geçişlerini izlemişti. Gelenin onlar olduğunu bilmeseydi, üzerlerinde silah arayan muhafızlar kadar kolayca kandırılırdı.

O günün erken saatlerinde Coralyn'le birlikte saraydan ayrılan eşlerin elbiselerini ve eşarplarını giymiş, bahçelerde gezinirken birbirleriyle gülüşüp sohbet etmişlerdi. Hatta harem dairesine doğru ilerlerken yanlarından geçtikleri kadınlarla çocukları isimleriyle selamlamışlardı. Saldıracakları ana kadar haremde kalacaklardı.

Kimse şüphelenmemişti. Ne babası ne Serin ne de muhafızlardan biri çünkü harem asla kendilerini tehlikeye atmazdı. Ancak bu gece babasını öldürmek için her şeyi riske atacaklardı.

Bu işin ters gitmesine sebep olacak binlerce ihtimal vardı çünkü her şey Keris'in, hareketli parçalardan oluşan bu devasa planındaki oyuncuları başarıyla manipüle etmesine bağlıydı. Her biri bu geceki olayların neyi başaracağına dair farklı bir fikre sahip olan ve hiçbiri diğerinin hedeflerinden haberdar olmayan

Onlyaebook

düşmanları diğer düşmanlarıyla birlikte çalışmaları için kandırmasına bağlıydı.

Lara, kocasını geri alacağına inanıyordu.

Aren, Ithicana'yı kurtarmak için bir müttefik bulduğuna inanıyordu.

Harem, babasının son nefesini alacağına inanıyordu.

Halk, yeni bir krala taç giydireceğine inanıyordu.

Bunlara inanmakta haksız değillerdi ama hiçbirinin fark etmediği şey, Keris'in bu planın merkezinde durduğu ve yaptıkları her hareketin *onun* amacına ulaşması için olduğuydu: Valcotta'yı kurtarmak.

Bu çılgın planın merkezinde onun olması azımsanacak bir ironi değildi. Valcotta'nın bu akşam yemekte başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Oynadığı kritik rol hakkında hiçbir fikrinin olmaması, ateş hattına tamamen körlemesine girdiği anlamına geliyordu. Üstelik onu uyarmasının herhangi bir yolu da yoktu.

Ona ulaşmak imkânsızdı.

Bunu biliyordu çünkü denemişti. Defalarca kez denemiş fakat Coralyn ve babasının *önlemleri* yüzünden her seferinde engellenmişti.

Coralyn ona, "Bu akşam yemeğe katılmayacaksın," diye emretmişti. "Eğer orada olursan, hayatta kalanlar neden savaşmadığını sorgulayacaklar. Eğer savaşırsan, kendini öldürtebilirsin. Sen üzerine düşeni yaptın. Şimdi bırak, Lara babanı öldürerek kendi görevini yapsın. Bu gece yarısına kadar Maridrina Kralı olacaksın."

Valcotta bu yemekten güvenli bir şekilde çıkamazsa bu onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

Babasının muhafızları tarafından öldürülebilirdi.

Lara ya da kız kardeşleri tarafından öldürülebilirdi.

Onu en çok dehşete düşüren şeyse babasıyla aynı odada zincire vurulmadan oturacak olmasıydı. Annesini öldüren adamla. Yrina'nın ölüm emrini veren adamla. Daha önce bir kez öldürmeye çalıştığı adamla...

Onu tekrar denemekten alıkoyacak *hiçbir şey* olmayacaktı. Planı onun bu işin dışında kalması, Coralyn'in tüm taşların yerine oturmasını sağlamasına izin vermesi ve bu taşların üzerlerine düşeni yapacağına güvenmesi üzerine kuruluydu ama...

"Planın canı cehenneme," diye mırıldandıktan sonra ceketini alıp merdivenlerden indi.

@novaebook

63
ZARRAH

Zarrah ne zaman savaşa girse deri ve çelik giyer, tepeden tırnağa silahlanırdı. Oysa bu gece, belki de hayatının en önemli savaşında ipek bir elbise giymişti, üstelik silah olarak yalnızca kör bir çivisi vardı.

Bu yeterli gibi geliyordu.

Yemek odasına doğru ilerlerken kalbi savaş davulları gibi gümbürdüyor, muhafızlar uzun adımlarına yetişmek için acele ediyorlardı. *"Silas'a karşı harekete geçmeden önce saldırıyı bekle,"* diye uyarmıştı Coralyn. *"Her şey yerli yerine oturmadan yaparsan kaçma şansını mahvedersin."*

"Ne zaman saldıracaklar?"

"Doğru an geldiğinde anlayacaksın," Bu konuşma ona verilen tek ayrıntıydı, sonra Coralyn değerli çivisini Zarrah'ın eline bastırmış, "Bu sefer başarısız olma," diyerek Zarrah'ı hizmetkârların gözetimine bırakmıştı.

Başarısız olmayacaktı. Başarısız olamazdı çünkü bu sadece bir intikam değildi. Keris'in hayatını kurtarmakla ilgiliydi.

Kendi hayatını da.

"Sana Nerastis'e gitmeni söylemiştim!" Kapılar açılırken Silas'ın sesi yüzüne tokat gibi indi. Kral ona ters ters baktıktan sonra karşısında kollarını kavuşturmuş şekilde duran Keris'e döndü. Onu görmeyeli bir ömür geçmiş gibiydi ve ilgisizmiş gibi davranmaya çalışarak ona bakarken midesi buruluyordu.

"Toplanmayı bitirmedim."

"Hizmetkârlardan oluşan bir ordun var! Kullan onları!"

Keris omuz silkti. "Bazı eşyalar benim için başkalarının toplamasına izin veremeyeceğim kadar değerli. Kendim yapsam çok daha iyi olur." Gözleri Zarrah'a kaydı, babasına dönmeden önce onunla bir an için göz göze geldi. "Bu akşam yemekten sonra bitiririm."

Bu bir mesajdı.

"Yemeği unut," diye bağırdı Silas. "Odalarına dön, işe yaramaz saçmalıklarını topla ve güneye giden bir gemiye bin. Anlaşıldı mı?"

"Kaptanla güneye geçişim için bir anlaşma yapıldı bile." Keris tekrar Zarrah'a baktı, azur mavisi gözlerinde sıkılmış ses tonuna uymayan bir çaresizlik vardı. "Adi herif sıkı pazarlık yaptı, ailesi önümüzdeki birkaç ay boyunca iyi beslenecek. İzin almadan seni bu masrafa soktuğum için özür dilerim."

"Beni ilgilendirmez!"

Keris babasıyla konuşmuyordu, bu söyledikleri Zarrah içindi. Ona babasının önünde söylenemeyecek bir şey anlatmaya çalışıyordu ve bunu riske gireceği şekilde söylemesi acil olduğu anlamına geliyordu. Zarrah onun şifreli dilini çözemeden Silas üzerine doğru yürüdü. "Bu gece senden tek kelime duymayacağım, kadın. Teyzen aksini iddia edememesin diye, bu yemeğe kalbinin hâlâ attığının kanıtı olarak katılıyorsun."

Gergindi. Silas'ın yüz ifadesindeki hiçbir şey bu duyguyu ele vermiyordu ama Zarrah bunu hissetmişti. Yakasını ıslatan terin kokusunu aldı. İlkel bir parçasının, ölmesini isteyen sayısız kişinin yakında üzerine çullanacağını hissedip hissetmediğini merak etti. Bu gecenin nefes aldığı son gece olacağını hissedip hissetmediğini.

"En azından kapılarımızın dışındaki güruh onu umursamıyor," diye araya girdi Keris. "Onlar sadece Aren Kertell'i önemsiyorlar. Belki de onun yolundan gitmelisiniz, Leydi Zarrah. Onları açlıktan kurtarmaya söz verirseniz, insanlara ne isterseniz yaptırabilirsiniz."

Bu da bir göndermeydi ama Zarrah ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Silas tiksintiyle homurdandı. "Dışarıdaki o kalabalık kız kardeşinin işi, Keris. Onun ve Ithicana'nın, Aren'ı açığa çıkarmak için umutsuzca yaptığı bir girişim. Ancak ben asla halka boyun eğmedim, şimdi de eğmeyeceğim. Eğer onu istiyorsa gelip alması gerekecek."

"Tek pişmanlığım bunu görmek için burada olamamak," dedi Keris. "Şimdi izin verirseniz, gidip valiz hazırlamam gerekiyor."

Başını babasına doğru eğen Keris, Zarrah'a bir kez olsun bakmadan odadan çıktı.

Onu Silas ve muhafızlarıyla yalnız bıraktı.

El ve ayak bileklerini bağlayan prangalar olmadığından Zarrah'ın kasları hareket etme arzusuyla titriyordu. Kemerinde saklı çiviyi parmaklarının arasından geçirip sertçe savurarak çeliği adamın kafatasına saplamak istiyordu.

Silas onun düşüncelerini sezmiş gibi bakışlarını üzerine çevirdi ve eli belindeki kılıca kaydı. İhtiyacı olan son şey, Silas sonunda onun bir tehdit olduğunu anladığı için masaya zincirlenmekti.

"Gergin görünüyorsunuz, Ekselansları," diye mırıldandı. "Lütfen bana *yüce Silas Veliant'ın* silahsız bir kadından korktuğunu söylemeyin."

Muhafızlar onu duyup öne doğru bir adım attılar ama Silas bir elini kaldırınca oldukları yerde durdular. Ardından Silas harekete geçti.

Zarrah onun gelişini görmüştü. Darbeyi engelleyebilir ya da kaçabilirdi fakat bunun yerine yumruğun yanağına çarpmasına izin verdi.

Darbe Zarrah'ın sendelemesine hatta neredeyse düşmesine

neden oldu, yüzü acıyor ve gözleri sulanıyordu. Sonra adam onu saçlarından yakalayıp masaya çarptı. Bardaklar paramparça olurken ortadaki çiçek vazosu yana doğru devrildi, içindekiler masa örtüsünün üzerine döküldü.

"Dokunulmaz olduğuna inanıyorsun," dedi Silas sıcak nefesini Zarrah'ın ensesine doğru üfleyerek. "Ama değilsin. Seni hayatta tutmak benim amaçlarıma hizmet etse bile, bu sana zarar vermeyeceğim anlamına gelmez. Hayatını cehenneme çevirmeyeceğim anlamına gelmez." Elini Zarrah'ın saçlarına dolayıp kendisine bakması için zorlarken boynu acıyla sızlıyordu. "Eranahl düştüğünde gözlerimi güneye, Valcotta'ya çevireceğim. Üstelik saldırdığımda, cesedini sancağım olarak taşımaya niyetliyim."

Zarrah'ı bir bez bebek gibi sarsarak sandalyesine oturmaya zorladı. "Onu temizlemesi için buraya bir hizmetkâr getirin," diye hırladı muhafızlara. "Elçiler gelmeden önce."

Yüzü acıyordu ve Silas'ın saçlarını kopardığı yerde saç derisi yanıyordu ama buna rağmen Zarrah, Silas odadan çıkarken gülümsememek için kendini zor tuttu. El ve ayak bilekleri serbestti. *Gururun senin çöküşün olacak*, diye sessizce fısıldadıktan sonra kadın hizmetkârlardan biri bozulan makyajını düzeltirken kıpırdamadan oturdu. Birkaç kişi de aceleyle masayı düzeltti.

Maridrinalı asilzadelerle birlikte daha fazla muhafız geldiğinde işlerini daha yeni bitirmişlerdi. Hemen arkalarından Harendell ve Amarid elçileri ile Zarrah'ın tanımadığı birkaç kişi daha geldi.

"Böyle hayal kırıklığı yaratan haberler getirdiğimiz için üzgünüz," diyen Harendell elçisi yerine geçti. "İmparatoriçenin müzakerelerin yararını göreceğini umuyorduk ama anlaşılan uluslarınız arasındaki husumet onun sevgisinden daha ağır basıyor."

Adamın söyledikleri Zarrah'ın göğsünde bir acıya yol açsa da sadece başını eğmekle yetindi. "Kararlarını Valcotta'nın iyiliği için vermeli, kalbinin iyiliği için değil. Yine de çabalarınızı takdir ediyorum."

"İnsanların çabasıyla savaşın önlenebileceği umudu her zaman vardır," diye cevap verdi elçi. "Ama bana kalırsa bu seferkini önlemek mümkün değil."

"Maridrina ve Valcotta nesillerdir savaş halinde," derken Zarrah'ın bakışları Coralyn'in oturduğu tarafa doğru kaymıştı.

"Baskınlar, çarpışmalar ve ablukalar savaş değildir, kızım," dedi elçi. "Nefretle eşleşen iki ulus gerçekten çarpıştığında neler olduğunu görecek yaşta değilsin. Gökyüzü ölülerin küllerinden siyaha dönecek."

Zarrah'ın göğsünde bir huzursuzluk belirdiğinde cevap veremeden Aren Kertell odaya girince tüm gözler ona çevrilmişti.

Masanın ucundaki her zamanki yerine oturdu, zincirleri bağlanırken Coralyn'e başıyla selam verip nezaket gösterdi. Zarrah, yaşlı kadının ona cevap olarak ne söylediğini anlayamadı ama yüzü ciddileşirken elini onunkine bastırmıştı. Zarrah'ın kalbi tekledi, ardından hızlandı çünkü kaçış komplosunun gerçek olduğuna, haremin Zarrah'a kirli işlerini yaptırmak için oynadığı bir oyun olmadığına dair ilk kanıt buydu.

Bakışları masanın etrafında gezinerek tanımadığı adamların yüzlerini inceledi. Onları büyükelçi ya da asilzade sanmıştı ama kılık değiştirmiş Ithicanalılar olmaları mümkün müydü? Silahlı olsalar bile, etrafta duran muhafızları alt edecek kadar kalabalık değillerdi.

Silas odaya daldığında âdeti olduğu üzere etrafı eşleriyle çevrili değildi, tek başınaydı. "Neredeler?" diye bağırdı. "Sorumluluklarından kaçınmaya başlarsan, Safir Pazarı'ndaki savurganlık günlerin sona erecek."

Coralyn başını eğdi. "Haremin kızları birazdan burada olur, *kocacığım*. Senin için bir gösteri hazırladılar. Sana unutulmaz bir gösteri sunmak için ne kadar çaba harcadıklarını göz önüne alırsak, geldiklerinde tüm dikkatinizi onlara verseniz iyi edersiniz."

Zarrah çiviyi kemerinden çıkarıp kapalı sol yumruğunun eklemleri arasına yerleştirirken yüzünü pürüzsüz tuttu. İşte o an gelmişti. İşte o an gelmişti ve Ithicanalılar kapıdan içeri daldıklarında saldırmak için kendini hazırlamalıydı. Silas'ın silahını çıkarmasından önce sadece bir anlık vakti olacaktı, bunu iyi değerlendirmeliydi.

Öfkeden kuduran Silas kendini sandalyesine atmış, ölümün

bir kol mesafesinde durduğu gerçeğinden habersiz olarak bir kadeh şarap içiyordu.

"Ekselansları," dedi Amarid Elçisi, "Kraliçemin mektubuna cevap verme fırsatınız oldu mu?"

"Ödeme talep eden mektup mu?" diye hırladı Silas. "Amarid'in anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediği düşünülürse, ona neden bir ödeme yapmam gerektiğini bana açıklayabilir misiniz?"

Adamın kulakları kıpkırmızı kesildi. "Anlayamadım? *Aylardır* donanma gemilerimize tam erişiminiz var."

Zarrah tartışmalarını belli belirsiz duyuyordu. Kulakları kapalı kapılara odaklanmış, koşan ayakların ya da boğuşmaların sesini dinliyordu. Ayağa fırlayıp Silas'ın kafatasına çivili yumruğunu savurması için gereken uyarıyı verecek herhangi bir şey için bekliyordu.

Ancak hiçbir şey duyulmuyordu.

Hizmetkârlar salata tabağını getirerek içeri girdiklerinde Zarrah, tadı talaş gibi gelen yemeği ruhsuz bir şekilde yedi. Neredeydiler? Ithicanalılar neredeydi?

Belki de yakalanmışlardı.

Belki de hiç gelmemişlerdi.

Salata boğazına takıldı ve öksürüğünü dindirmek için birkaç yudum şarap içmek zorunda kaldı.

"İyi misin, canım?" diye sordu Harendelli. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver..."

Ana kapı açıldığında Zarrah oturduğu yerde sıçradı. Ayağa kalkmak üzereyken harem müzisyenlerinin tanıdık görüntüsü karşısında donakaldı.

İki adam davullara şiddetle vuruyor, onları zilleri sallayan diğer iki adam izliyordu. Onlar masanın etrafında dönüp odanın karşı taraflarında yerlerini alırken Zarrah koltuğunda geriye yaslandı. Öfkeli ritimlerini bir süre sürdürdükten sonra büyük bir gürültüyle sessizliğe büründüler.

Muhafızların gözleri açık kapıdaydı. Zarrah bunun dikkat dağıtıcı olup olmadığını, Ithicana'nın saldıracağı an olup olmadığı-

nı görmek için adamların masasına baktı ama hepsi ilgiyle kapı girişini izliyordu.

Zarrah neye baktıklarını görmek için başını çevirdi.

Altı harem eşi ortaya çıkmıştı. Vücutlarının çok azını kapatan ama yüzlerinin çoğunu gizleyen ipekler giymişlerdi. El ve ayak bileklerine takılı çanlar yumuşak bir melodiyle tıngırdıyordu. Zarrah'ın kulaklarını çınlatan kendi kalbinin davul sesleriydi çünkü erkeklerin göremediğini görüyordu. Gözleri dansçıların vücutlarında geziniyor, kollarındaki sert kasları görüyordu. Ciltlerindeki kozmetiklerle gizlenmeye çalışılmış belli belirsiz yara izlerini ve gözlerinin canlı masmavi rengini gördüğünde bu renk damarlarında adrenalin salgılamasına neden oldu.

Kadınların hiçbiri harem eşi değildi ancak hiçbiri Ithicanalı da değildi.

Zarrah nefesini tutmuş, erkeklerin de onun gördüklerini görmesini bekliyordu. *Silas'ın* bu dansçıların hiçbirinin karısı olmadığını fark etmesini bekliyordu.

Kimse tek kelime bile etmedi.

Sadece Coralyn'in görmelerini istediği şeyi görüyorlardı. İnce korselerle zar zor gizlenen kıvrımlı göğüsler ve gül rengi kumaştan çıkıntıları belli olan sivri meme uçları, bir lambanın önünden her geçişlerinde gözler önüne serilen uyluklarının tepesi. Erkekler ağızları açık bir şekilde kadınların vücutlarını izlerken, onları tanıması gereken tek adam ise gerçeği görmek yerine Coralyn'e ters ters bakmakla meşguldü.

Odanın içinde dört dönenler eşler değildi, Silas Veliant'ın kızlarıydı.

Kıvrak bir kadın dans etmeye başladı, bileklerini hafifçe sallayınca onları süsleyen çanların yumuşak bir sesle şıngırdamasına neden oldu. Özenle hazırlanmış bir dizi adımla salınıyor, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Sarı saçları güneşte geçirdiği saatlerin etkisiyle daha açık renk tellerle kaplanmıştı fakat bunun dışında Keris'inkiyle aynı renkteydi. Diğerleri de ona katılıp müzisyenlerin çaldığı ritimde aynı hareketleri mükemmel bir uyumla taklit ettiler ancak Zarrah dikkatini sarışından ayırmadı.

Kadın masanın etrafında dönüp çıplak ayaklarını hızla zemine vurarak havayı müzikle dolduran karmaşık bir dizi adım attı. Her dönüşüyle uzun bukleleri arkasından savrularak çıplak sırtının alt kısmına değiyordu. Kadında yırtıcı bir zarafet vardı ve Zarrah'ın vücudundaki tüm kaslar bu kadının *tehlikeli* olduğundan emin bir şekilde gerilmişti.

Hepsi öyleydi.

Yine de masadaki erkekler onların ne kadar tehlikeli olduğundan habersiz görünüyordu. Etraflarının kadınlar yerine ev kedisi kılığına girmiş dişi kaplanlar, avcılar tarafından çevrildiğinin farkında değillerdi.

Saldırmaları an meselesiydi ve saldırdıklarında Zarrah'ın hazır olması gerekiyordu.

Sarışın kadın Silas'ın arkasından dolandığı sırada Zarrah onun yüzünü kaldırıp bakışlarını masanın diğer ucuna dikmesini izledi. Göz ucuyla baktığında Aren'ın yüzünün tüm renklerinden arındığını gördü.

Bu Zarrah'ın ihtiyacı olan tek kanıttı: Bu kadın Lara Veliant'tı, Ithicana'nın Hain Kraliçesi, Aren'ın karısı ve Keris'in küçük kız kardeşi.

Onu düşünmek Zarrah'ın hafızasında bir sarsıntı yarattı. *Eğer Lara onu istiyorsa, gelip onu alması gerekecekti.*

Keris ne cevap vermişti? Zarrah hafızasını yokladı ama kelimeler fokurdayarak çoktan onu karşılamıştı bile.

Tek pişmanlığım bunu görmek için burada olmamak.

Keris Lara'nın bu gece geleceğini biliyordu. Kadın aksini söylese bile Coralyn'in planlarını biliyordu. Buna rağmen Zarrah'ı olacaklara karşı uyarmıştı, yani Coralyn'in onu dahil ettiğinden habersizdi, yoksa neden bu riske girecekti ki? Zarrah dalgın bakışlarla dansçıları izlerken hafızasını yoklayarak konuşmayı hatırladı.

Kaptanla geçiş için bir anlaşma yapıldı bile. Adi herif sıkı pazarlık yaptı, ailesi önümüzdeki birkaç ay boyunca iyi beslenecek. İzin almadan seni bu masrafa soktuğum için özür dilerim.

Kaptan... Keris'in anlaşma yaptığı kişi Aren olmalıydı, geçiş

ise Zarrah'ın kaçışıydı. Gerçi bunu zaten biliyordu. Coralyn, Ithicanalılara yardım etmesinin kaçarken Zarrah'ı yanlarında götürmelerine bağlı olduğunu söylemişti.

Belki de onun yolundan gitmelisiniz, Leydi Zarrah. Onları açlıktan kurtarmaya söz verirseniz, insanlara ne isterseniz yaptırabilirsiniz. Zarrah içinden küfretti, Coralyn'in yalan söylediğini fark etmişti. Ithicanalılar, haremin yardımları karşılığında onu yanlarında götürmeyecekti; onu yanlarında götüreceklerdi çünkü Keris *onun* Eranahl'a erzak göndereceğinin sözünü vermişti.

Ayrıca Aren'ın izinden gitmesi gerekiyordu.

O sırada Ithicana Kralı ağzı açık bir halde dans eden karısına bakıyordu, onun varlığı karşısında açıkça şok olmuştu.

Aren bu planın efendisi değildi, sadece... Kimin planının tahtasındaki bir taştı? Bu planı kim tasarlamıştı? Keris mi, yoksa Coralyn mi? Zarrah emin değildi ama ikisinin tamamen aynı düşüncede olmadığı çok açıktı.

Davullar çılgınca bir tempoya büründüğünde kadınların her biri son bir poz verirken zillerin tıkırtıları parçayı tamamladı ancak Zarrah'ın kalbi, onların hamlelerini yapmalarını beklerken çılgınca atmaya devam etti.

Çünkü onlar hamlelerini yaptıklarında, Zarrah da kendi hamlesini yapacaktı.

"Aferin!" Coralyn ellerini çırparak haykırdı. "Güzel bir performans sergilediniz, sevgili kızlarım. Muazzam değiller miydi, Silas?"

Silas ona sevimsiz bir gülümseme gönderdi. "Harika, biraz fazla yüksek sesli olsa da." Sonra elini salladı ve genç kadınlar başlarını eğerek duvarların gölgelerine doğru geri çekildi.

Biri hariç hepsi.

Lara üç hızlı adım atıp zıplayarak bir kedi gibi masanın ortasına indiğinde cam eşyalar takırdadı.

"Ne yapıyorsun, kadın?" diye tersledi Silas. "Seni kırbaçlatmadan önce aşağı in ve dışarı çık."

"Çok ayıp, baba." Lara attığı her adımda şarap kadehlerini devirerek masada yürüdü. Zarrah kadının ses tonunda Keris'i duyunca ürperdi. "En *gözde* çocuklar hiç böyle karşılanır mı?"

Silas gözlerini fal taşı gibi açmış halde ona bakarken, Lara yüzünü gizleyen peçeyi çekerek kumaşın tabaklardan birine düşmesine izin verdi. Zarrah'ın göğsü sıkıştı çünkü onun Keris'le aynı kanı taşıdığından şüphe etmek mümkün değildi.

"Seni küçük aptal." Silas ayağa kalkıp kılıcını çekti. "Bu gece buraya gelerek neyi başarmayı düşündün?"

Zarrah dikkatini güçlükle Lara'dan ayırarak muhafızların arkasına sinmiş, sahte bir korkuyla ağlayan ve erkeklere kendilerini korumaları için yalvaran diğer kadınların gölgelerine baktı.

Lara tehdit değildi. O dikkat dağıtıcıydı.

Diğer dansçılar kıpırdanarak, gözleri ve silahları Ithicana Kraliçesi'ne çevrilmiş askerlerin kemerleriyle çizmelerindeki hançerleri kapmak için ellerini uzattılar.

"Bana yalan söyledin. Beni kandırdın. Beni kullandın... Halkımızın iyiliği için değil, kendi çıkarın için. Kendi açgözlülüğünü tatmin etmek için." Lara'nın sesi kulaklarını doldurduğunda Zarrah, kadının öfkesini içinde hissetti. Bu öfkeyi *biliyordu* çünkü onun kalbinde de yanıyordu.

Bakışlarını Lara ve kız kardeşlerinden ayırdığında Coralyn'in onları izlemediğini fark etti. Zarrah'a öyle bir nefretle bakıyordu ki geri çekilmemek elde değildi. Düşman ulusların insanları arasındaki siyasi nefrete benzemiyordu, bu nefret kişiseldi.

Zarrah'ın teni buz kesip içi korkuyla doldu çünkü altıncı hissi ona Coralyn'in neden ondan bu kadar nefret ettiğini söylüyordu.

Biliyordu.

Coralyn, Zarrah ve Keris arasında bir şey olduğunu biliyordu, üstelik bunun için Zarrah'dan nefret ediyordu. Biricik oğlunu onun için tasarladığı yoldan uzaklaştırdığı için ondan nefret ediyordu.

Tahta giden yoldan.

Coralyn niyetini açıkça belirtmiş olsa da Zarrah bu gerçeği ancak şu an anlamıştı. Coralyn, onu buraya sadece Silas'ın ölmesini sağlamak için getirmemişti. Keris'in, Valcotta ile barış yapma şansını tamamen baltalamak için getirmişti. Zarrah'ın, Silas'ı tarafsız görgü tanıkları olan elçilerin önünde öldürdüğünden

emin olacak ve Keris'in, onun peşinden gitme şansını tamamen yok edecekti.

Öldür onu, dedi Coralyn dudaklarıyla. *İntikamını al.*

Bir zamanlar Zarrah bu şansa balıklama atlardı. Kendisine bu kadar çok zarar veren bu aşağılık adamı mezara koymaktan daha büyük bir onur olamazdı. Ancak şimdi... Şimdi yaptıklarının ortaya çıkaracağı sonuçları görebiliyordu. Maridrina Kralı'nın kendi evinde bir Valcottalı tarafından katledildiği haberi hızla yayılacak ve halkının gözünde Silas bir canavar olmaktan çıkacaktı.

Şehit olacaktı.

Silas'ın vârisi olarak Keris'in, kan ve intikam peşindeki ordularını güneye yürütmekten başka çaresi kalmayacaktı çünkü babasının cinayeti karşısında barış peşinde koşmak intihardan başka bir şey olmayacaktı. İmparatoriçe onunla kafa kafaya çarpışacak, nesiller boyu süren nefret öyle şiddetli bir savaşla doruğa ulaşacaktı ki yeryüzü kanla ıslanacaktı. Binlercesi ölecek, binlercesi yetim kalacaktı.

Peki, ne için?

Zarrah annesinin ölümünün intikamını almaktan bir an olsun zevk alabilsin diye mi? Valcotta'ya dönüp onu terk eden imparatoriçe tarafından onurlandırılabilsin diye mi? Elde edeceği şey, başkalarının üzerine salacağı dehşete değer miydi?

Değmezdi. Zarrah şimdi her şeyi çok net görüyor, bunu yapabileceğini nasıl düşündüğünü sorguluyordu.

Bu gece Silas'ı öldürmesinin ona kazandıracağı hiçbir şey yoktu, Keris'i koruyacağı düşüncesi bile. Eğer babasını öldürürse, Keris'i ölümden çok daha kötü olduğunu düşüneceği bir kadere mahkûm etmiş olacaktı.

Zarrah bunu ona yapmayı reddediyordu.

Bu yüzden Coralyn'in bakışlarıyla karşılaştı ve dudaklarını kıpırdatarak *Hayır*, dedi.

Lara'nın kahkahası odayı doldururken yaşlı kadının yüzünü panik kaplamıştı. Keris'in kız kardeşi, "Gerçekten yalnız gelecek kadar aptal olduğumu mu sandın?" dedi babasına.

Gölgelerde gizlenen kızlar, tek vücut halinde hareket ederek muhafızların boğazlarını şaşkınlık verici bir ustalıkla kesti. Cesetler yere düşerken çıkan seslerin yemek odasında yankılanmasının ardından peçelerini çıkardılar ve bir ağızdan, "Merhaba, baba," dediler.

O anda Zarrah, Silas'la arasındaki mesafeyi kapatıp o çiviyi kafatasına çakabilirdi. Uzun yıllar boyunca onu harekete geçiren ihtiyacı tatmin edebilirdi ancak oda kaosa sürüklenirken sadece sakin bir nefes alabildi.

Konuklar çığlıklar atarak kapıya doğru koşuştururken, kızlarına saldırmak için harekete geçen Silas'ın muhafızlarından geriye kalanlar çarpışıyordu. Kadınlar sadece kurbanlarının kılıçlarını alıyor ve adamlarla yumruk yumruğa dövüşerek onları yere seriyordu.

"*Diğerlerini* boş verin, *onu* yakalayın!" diye bağırdı Silas, muhafızlarına.

Adamların hepsi Lara'ya saldırdı ve Zarrah kadının tek başına kalmasına izin vermek istemeyerek yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp attı. Sandalyesini kaldırıp muhafızlardan birine doğru savurarak kafasına vurdu. Sandalye kırıldığında bacaklarından birini sıkıca tutup elbisesine kan sıçrayana kadar adama tekrar vurdu.

Döndüğü sırada Coralyn'in, Aren'ın zincirlerini çözdüğünü gördü. Silas'ın, "Öldürün onu! Ithicanalıyı öldürün!" diyen feryadı kulaklarını dolduruyordu.

Aren'ın izinden git. Keris'in sesi düşüncelerinde dalgalanarak ona planı olan tek kişinin, Coralyn olmadığını hatırlattı. Buna rağmen Zarrah'ı harekete geçiren kaçış için Aren'a olan bağımlılığı değil, bir Ithicanalının daha ölmesine seyirci kalmak istememesiydi.

Muhafızlar saldırmak için krala doğru atıldığında Zarrah yumruğunu savurdu. Eklemlerine sakladığı silahı muhafızın kulağına saplanırken neredeyse onun laneti olacak olan çivi, şimdi Aren'in kurtuluşuydu. Muhafızın yere düşmesiyle onun hançerini kapıp bir sonrakine geçti.

Görünen o ki asilzadeler savaşmazlarsa öleceklerini anlamışlardı, düşen silahlarını alıp Silas'ın etrafını sardılar. Ellerinde çelikle, artık hesaba katılması gereken bir güç olan krallarının etrafında toplandılar. Elçiler köşelere sinmiş, hangi tarafta olduklarından emin değilmiş gibi görünüyorlardı.

Gürültülü çekiç sesleri havayı böldü.

Zarrah'ın gözleri kapıya kaydı. Kalın ahşap her darbede titriyor, diğer taraftaki muhafızlar kapıyı kırmaya çalışıyordu. Kapı kırıldığında o ve müttefikleri sayıca üstün olmaktan o kadar uzaklaşacaklardı ki ne kadar becerikli olurlarsa olsunlar, buradan canlı çıkamayacaklardı.

Odada bir çıkış yolu aradı ama perdelerin arkasındaki pencereler kapalıydı ve her iki kapının da karşı tarafında askerler vardı. Kapana kısılmışlardı.

O sırada biri ellerini Zarrah'ın omuzlarına sardı.

Zarrah saldırmak için döndüğünde arkasında Aren'ı buldu. "Öldürülürsen bunların hepsi boşuna olur!" diye tısladı.

Sonuçta Keris, onun adına Eranahl'a yiyecek tedarik edeceğine söz vermişti. Aren bunu kendini kurtarmak için değil, halkını kurtarmak için yapıyordu. Bu yüzden onu geriye doğru sürükleyip kadife bir perdenin arkasına iterken mücadele etmedi.

Pencereler siyaha boyanmıştı, içeri hiç ışık girmiyordu ama Zarrah üzerlerindeki parmaklıklara tutunup bir sonrakine geçmeden önce çekebildiği kadar sert çekti ve her birinin sağlam olduğunu gördü. *Tanrı aşkına, planları neydi?*

Bir planları *var* mıydı?

Tahtalar çatırdayıp parçalanırken Zarrah hançerini sıkıca kavrayıp perdenin arkasından savaşmaya hazır halde çıktı. Kapıda büyük bir yarık oluşmuştu ve diğer taraftaki askerler neredeyse içeri girmek üzereydi ama dikkatini çeken şey bu değildi: Coralyn'di.

"Bunu yanına bırakacağımızı mı sandın, Silas? Çocuklarımızı çalmandan sonra kurtulmana izin mi verseydik?" diye bağırdı Coralyn. "Çocuklarımızı öldürmene? Açgözlülüğünün bedelini ödemeyeceğini mi düşündün?"

Övgüyü üzerine alıyordu. Suçu üstleniyordu.

Kusurlu ve eksik olsa bile, Coralyn bir anne gibi çocuğunu koruyordu.

"Bunun için bağırsaklarını deşeceğim, seni yaşlı kaltak!"

"Elbette Silas, lütfen yap!" Coralyn kahkaha attı. "Sahip olduğun ve aldığın her eşin, yaptıklarının intikamını almak için doğru zamanı kolladığını bilerek ne kadar iyi uyuduğunu izlemek öbür dünyada beni çok eğlendirecek. Harem kendisinin olanı korur, sen *düşmanımız* olduğunu kanıtladın. Etrafındaki tüm o güzel dudakların, sivri dişlere sahip olduğunu bilirken pantolonunu o kadar kolay düşürmeyeceğini düşünüyorum. Yani, hiç durma Silas. Beni kurban et. Bu yapacağın, sadece suçlarının bedelini öderken seni izlemek için olağanüstü bir manzaraya sahip olmamı sağlayacak."

Ana kapıdaki çatlak genişlemişti ve kaçmak için yalnızca saniyeleri vardı. Zarrah silahını kaldırdı, eğer işler oraya gelirse dövüşerek ölmeye hazırdı.

Ancak Coralyn elbisesinin kıvrımlarından bir cam kavanoz çıkarıp yere fırlattı. Yoğun ve boğucu duman odayı doldurduğunda bir el Zarrah'ın kolunu yakaladı. Aren'ın, "Masanın arkasına geç ve kulaklarını kapat!" diye bağırdığını duydu.

Zarrah masanın üzerinden yuvarlanıp Lara ve diğer kadınlardan birinin arasına gümbürtüyle indi, hepsi dumandan öksürüyordu. Dikkati Keris'in kız kardeşine değil, kendileriyle Silas arasında dimdik ve meydan okurcasına duran Coralyn'e yöneldi.

Zarrah hiç düşünmeden hamle yaparak yaşlı kadının yere yatmasını sağladı. Sağır edici bir gümbürtü havayı ikiye böldüğünde ellerini kulaklarına kapatmayı son anda başarabilmişti.

Üzerine yağan cam ve taş parçaları, dokundukları deriyi yakacak kadar sıcaktı ama Zarrah ayakları üzerinde dimdik dururken sadece dişlerini sıktı.

"Git!" Coralyn yüzündeki kanı sildi. "Kaç, seni işe yaramaz sürtük!"

"Kalırsan Silas seni öldürür," dedi Zarrah. Öksürükleri arasında kelimeleri güçlükle çıkarabilmişti. Neden tenezzül ettiğin-

den tam olarak emin değildi, tek bildiği Coralyn'in ölümünün Keris'i derinden sarsacağıydı.

"Birinin suçu üstlenmesi gerekiyor ve bunu onun yapmasına izin vermeyeceğim." Eski harem eşi, Zarrah'ı dışarı doğru itti. "Keris'e onu sevdiğimi söyle."

Zarrah başka bir şey söyleyemeden Coralyn sisin içine daldı. İnce parmaklar bileğini kavrayıp onu kırık pencereye doğru sürükledi. Onu Aren'a doğru itmeden önce, dumanın arasından sarı saçları seçtiği sırada Lara'nın sesi, "Kim o?" diye sordu.

"Daha sonra." Ithicana Kralı'nın sesi telaşlıydı. "Tırman!"

Zarrah elbisesinin eteğini yırtarak bacaklarını serbest bırakıp pencerenin çerçevesine atladı ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı hançerle harem binasının köşesine tırmandı. Diğer kadınlardan biri onu balkonun korkuluklarından yukarı çekip içeri doğru iterken, "Ses çıkarma," diye uyardı.

Alarm çanları başını ağrıtacak kadar yüksek sesle çalıyordu ancak koridorlarda ilerlerken geçişlerini gizlemeye yarıyordu. "Sana ne kadarını anlattı?" diye sordu Aren ona.

"Sadece seni takip etmemi söyledi." En azından bir noktaya kadar. Keris'in sesi hafızasında dalgalandı: *Bazı eşyalar benim için başkalarının toplamasına izin veremeyeceğim kadar değerli. Kendim yapsam çok daha iyi olur.* Aren saraydan nasıl çıkmayı planladıysa onunla gitmeyecekti, Keris'in farklı bir planı vardı.

Aren onun düşüncelerini okumuş gibi, "Ona güveniyor musun?" diye sordu.

Tüm kalbimle. "Hayatım üzerine."

Koridordan aşağı koştular, kapalı geçitlerden birine çıktıklarında halılar ayak seslerini bastırıyordu. İçerisi karanlıktı ama yeni sönmüş lambaların dumanı hâlâ havada asılı duruyordu. Dışarıdaki çeşmelerden yükselen yoğun sis ürkütücü ve tuhaf bir etki yaratıyordu.

Kuleye giren grup merdivenleri hızla çıktı ancak Keris'in odasının kapısına geldiklerinde Zarrah yavaşladı. Planı biliyordu. Bu tarafa geleceklerini biliyordu, bu yüzden burada olması mantıklıydı.

Zarrah kapı koluna uzanmak için elini kaldırmıştı ki daha tutamadan kapı açıldı ve Keris dışarı çıktı.

Neredeyse kafasını Lara'nın kılıcına kaptırıyordu. Zarrah hamle yaptı ama Aren daha hızlıydı, karısının bileğini yakalayıp onu geri çekti.

"Kim o?" diye sordu Lara.

Keris başını eğdi. "Uzun zaman oldu, küçük kız kardeşlerim. Keşke daha iyi koşullar altında yeniden bir araya gelebilseydik."

Lara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, anlaşılan o ki kraliçe kardeşinin bu entrikaya karıştığından habersizdi. "*Keris?*"

Keris gülümsedi ama gözlerine ulaşan bir gülümseme değildi. Zarrah, Lara'nın bunu fark edip etmediğini merak etti.

"Bize yardım mı ediyorsun?" diye sordu Lara.

"Kendime yardım ediyorum," diye cevapladı Keris. "Ama bu gece, çıkarlarımız aynı yola çıkıyor."

Keris bakışlarını kız kardeşinden ayırarak ona döndüğünde Zarrah da içgüdüsel olarak ona doğru yöneldi. Zarrah gözlerini kapatırken Keris yüzünü avucuna alıp başparmağıyla yanağını okşadı. "İyi misin?"

Patlamanın neden olduğu onlarca ufak yanıktan dolayı teni acıyordu, ayrıca Silas'ın yumruğu yüzünden gözü neredeyse şişmişti ama Zarrah, damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden ağrıları hissetmiyordu bile. "Önemli bir şey değil."

Keris başını hafifçe salladıktan sonra, "Buradan sonra kumandanla yollarınız ayrılıyor," dedi Aren'a.

"Sanmıyorum," diye tersledi Aren. "Zarrah bizimle geliyor. Anlaşmanın sonunu getirmesini sağlamaya niyetliyim."

Sonunu getirmesini sağlamak mı? Zarrah bu hakaret karşısında dişlerini sıktı ancak Keris çoktan aralarına girmişti. "Yakalanma ya da öldürülme ihtimaliniz çok yüksek. Onun hayatı seninkinden daha önemli. Herkes sizi takip ederken ben de onu dışarı çıkaracağım."

Ayrılmalarında fayda vardı çünkü bu, içlerinden birinin canlı çıkma şansının daha fazla olduğu anlamına geliyordu. İkisinden birinin kaçıp Eranahl'da açlık çeken Ithicanalılara yardım etme şansının artması demekti.

Aren'ın bunu bilmesi gerekirdi, buna rağmen kabullenme belirtisi göstermiyordu.

"Ben sadece senin lanet olası aldatmacan mıyım?" diye hırladı Aren.

Gerilip sinirlendiğini belli etmese bile, "Kesinlikle. Ancak benim planımın, arzu ettiğiniz şeyi elde etme olasılığının daha yüksek olduğu göz önüne alındığında, belki sızlanmaktan kaçınırsın. Zamanımız kısa," dedi Keris. Zarrah'ı açık kapıya doğru itmeye çalışıyordu. Fakat Zarrah kıpırdamaya fırsat bulamadan Aren parmaklarını onun tenine saplayarak kolunu yakaladı.

Zarrah'ın öfkesi parlasa da Ithicana Kralı'nın gözlerindeki çaresizliği gördüğünde yumuşadı. Bütün bunların bir hiç uğruna olmadığını kesin olarak bilmeye ihtiyacı vardı.

"Sana söz veriyorum. Eğer sağ çıkarsam, Ithicana'daki halkınızın onlara ulaşabileceği noktalara erzak teslim edilmesini sağlayacağım." Sonra elini kalbine götürdü. "İyi şanslar, Majesteleri."

Ardından Zarrah, bunun Aren Kertell'i canlı olarak son görüşü olabileceğini bilerek odaya adım attı.

@novaenbook

64
KERIS

Aren, Valcotta'nın arkasından odaya girdi. Onu tekrar dışarı çıkarmak ister gibi öne doğru bir adım attığında Keris'in öfkesi alevlendi ve adamın yolunu kesti. "Devam etme zamanın geldi ama gitmeden önce, en azından seni durdurmayı *denemişim* gibi göstermeni istiyorum."

Planın en sevdiği kısmı sayılmazdı fakat Valcotta'yı saraydan güvenli bir şekilde çıkaracaksa bu gece olanlarla ilgili masumiyetinin sorgulanmaması gerekiyordu.

Aren itiraz edecekmiş gibi ağzını açtıktan sonra oflayarak bir nefes verdi. "Memnuniyetle," dediği anda yumruğunu savurdu.

Keris'in tüm içgüdüleri kaçınmasını söylemesine rağmen olduğu yerde kalıp darbeyi karşıladı.

Keris yüzüne yayılan acıyla geriye doğru sendeleyip dengesini bulmak için kapının pervazına tutundu. Şişmeye başlayan yanağına dokundu, muhtemelen gözü moraracaktı. "Ben muhafızları uyarmaya başlayana kadar on dakikan var. Bunu boşa harcamayın."

Onlar merdivenleri tırmanırken arkalarından bakmak yerine içeri girip kapıyı kapattı, sürgüleri çekerek kilitledi. Valcotta'nın gerçekten iyi olup olmadığını anlamak için arkasını döndü ama Keris'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Zarrah kollarını boynuna dolayıp dudaklarına uzandı.

Zarrah'ın öpücüğü sanki onun ruhunu ele geçirmeye niyetleniyormuş gibi sahipleniciydi, oysa Keris'in ruhu zaten onundu. Keris onun tarafından fazlasıyla büyülenmiş, onun hissinde tamamen kaybolmuş ve onun hızlanan nefeslerinin sesiyle kendinden geçmişti. Zarrah şeytanın ta kendisi olsa bile umursamayacak haldeydi. Zarrah dişleriyle altdudağını çekerek dudaklarını birbirinden ayırdı. Keris'in mantığı bunun hiç sırası olmadığını söylese de ona boyun eğdi. Zarrah öpücüğü derinleştirdiğinde, dili Keris'in aralanan dudaklarından içeri sızdı ve dilinin üzerinde kaymaya başlamasıyla Keris inledi. Giysilerinden kurtulup onu tatmayı, kokusunda kendini kaybetmeyi istiyordu çünkü onun varlığı, ona sahip olma ihtiyacı kanını kaynatmıştı. Onu duvara doğru itip tıpkı onun Keris'i sahiplendiği gibi sahiplenmek istiyordu.

Duvardaki saatin çalmasıyla gözleri saate kaydı. Her şey planlandığı gibiydi. Her şey yolunda gidiyordu. Aşağı inmeden önce birkaç dakikaları vardı ve bu birkaç dakika içinde yapabileceği çok şey vardı.

Sonra Valcotta dudaklarını ayırarak, "Baban hâlâ hayatta," dedi.

Keris'in yüreği ağzına gelirken teni buz gibi soğudu. "Ne?"

"En azından ben öyle olduğuna inanıyorum. Patlamada ölmüş olma ihtimali var ama o kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum."

"*Lara*," dedi Keris öfkeyle, onun sözünü tutacağına güvendiği için kendine kızıyordu. İhanetiyle ünlü bir kadına güvenmeye razı olduğu için öfkeliydi. "Anlaşma buydu. Babamın kalbine bıçak saplamasına karşılık onlara yardım edecektik."

Valcotta oflar gibi nefesini dışarı üfledi. "Kime göre anlaşma?"

Keris anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Coralyn."

"Yalan söyledi, Lara böyle bir söz vermedi." Valcotta ona doğru bir adım attıktan sonra nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Muhtemelen Coralyn seni kandırdı çünkü bu planı kabul etmenin tek yolunun, babanın sağ çıkamayacağına inanman olduğunu biliyordu."

Keris'in sırtından bir ürperti geçti ve başını sertçe sallarken gözleri hızla saate kaydı. "Hayır, *Coralyn* böyle bir şeyi asla kabul etmez. Harem için fazlasıyla tehlikeli olur."

"İşte bu yüzden isteğini yerine getirmem için bana tuzak kurdu." Valcotta yutkunurken boğazı düğümlendi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu ilk kez olmuyor. O gece kulede onu öldürmeye çalışmamı ayarlayan Coralyn'di fakat olaydan sonrasına kadar bunu bilmiyordum. Tekrar denememi istediğinde kaçmam için bir yol bulmadığı sürece bunu yapmayacağımı söyledim, bu yüzden böyle bir yol buldu. Belki de yolu sen buldun. Ben..." Söyleyeceklerini yarıda kesip bir anlığına duraksadı. "Babanı öldürme şansım vardı ama yapmadım. Eğer benim elimden ölseydi, Sonsuz Savaş'ta bir şehit olacaktı."

Keris'in kulaklarını donuk bir uğultu doldurdu. Bunun sebebi yalnızca planlarının yerle bir olması değildi, teyzesinin burnunun dibinde Valcotta'yı maşası yapmaya çalışmasıydı. Onun bu işe karışacağını tahmin etmeliydi. Bir şeylerin peşinde olduğunu bilmeliydi ama sırf babasını öldürtmek için bir Valcottalıyla ittifak kuracağını rüyasında görse inanmazdı. Buna hâlâ inanamıyordu. "Peki, Coralyn şimdi nerede? Ne oldu?"

"Suçu üstlendi. Sonra da bizimle gelmeyi reddetti." Valcotta gözlerini Keris'in göğsüne sabitlemişti, konuşurken çenesi titriyordu. "Seni sevdiğini söylememi istedi."

Eğer babası hayattaysa ve Aren'ın kaçışının suçunu Coralyn üstlenmişse... "Ona yardım etmeliyim."

Valcotta kolundan tutup onu geri çekti. "Ona yardım edemezsin, Keris. Denediğin anda baban bu işe karıştığına inanıp seni de öldürür. Bu da Coralyn'in fedakârlığının boşuna olduğu anlamına gelir."

Zarrah'ın elinden kurtulup parmaklarını şakaklarına bastı-

rarak düşünmeye çalıştı. Ancak şu anda teyzesinin başına neler geldiğinden endişelenirken bu imkânsızdı. "Seni Aren'la göndermeliydim. Ben... Gitmen gerek. Acele edersen onları tepede yakalarsın." En azından Valcotta'nın kurtulma şansı olurdu.

"Aren'la gitmiyorum." Zarrah ellerini Keris'in bileklerine sarıp onu kendine doğru çekti. "Çünkü ben gidersem aptalca ve cesurca bir şey yaparak kendini öldürteceksin. Senin ölüme gitmene razı olmayacağım, Keris Veliant."

"O zaman kendini de ölüme mahkûm ediyorsun çünkü artık bir planım yok." Zarrah'ın gözlerine bakıp gitmesi için sessizce yalvardı. "Aren'la gitmelisin. Seni dışarı çıkarmayı başaracak ya da bu uğurda ölecek, bu kadarından eminim."

"O zaman neden en başta beni onunla göndermedin?" Zarrah parmaklarını onunkilere kenetleyip sertçe sıktı. "Planlarını beğenmediğin için mi? Yoksa senin daha iyi bir planın mı vardı?"

Bunun sebebi, onu güvende tutmak için kendinden başka kimseye güvenmiyor oluşuydu. "İkisi de."

"Neydi o plan?"

Babasının teyzesine yapacaklarına dair hayaller gözlerinin önünde canlanırken Keris nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Lara'nın ne istediği hakkında neden yalan söylemişti? Neden bu işi Valcotta'ya yaptırmaya çalışmıştı?

"Coralyn'in amaçlarının ardındaki gerçeği asla öğrenemeyebilirsin," dedi Zarrah, sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi. "Ayrıca bunu düşünmek için zamanımız yok. Planının geri kalanını bana açıklamak için üç dakikan var, ardından o merdivenlerden inip izlerimizi örtmen gerekiyor. Coralyn'in sana verdiği şansı *boşa harcama.*"

Keris yüzünü ovalarken yanağının şişmiş kısmına bastırınca yüzünü buruşturdu. *Odaklan*, diye bağırdı kendine. *Bu geceki hatalarından dolayı kendinden nefret etmek için ömrünün geri kalanı boyunca zamanın olacak.* "Herkes Aren'ın peşine düşecek. Şehirden çıkma şansı çok az ama tekrar yakalanmaktansa ölmeyi tercih eder. Seni saklayacaktım ve ardından gizlice dışarı çıkaracaktım..." Kral olduğunda, kontrol onda olduğunda. Yutkundu. "Bunu yapmak güvenli olduğunda."

"Nasıl?" diye sordu Zarrah ve Keris onunla her yere giden sandığa döndü. Kapağını açıp kitap yığınlarını kaldırarak alttaki bölmeyi ortaya çıkardı.

Sandığın dibi sahteydi.

Zarrah'ın gözleri saate kaydı. "Bir dakikan kaldı."

Zamanları kalmamıştı, bu yüzden hızlıca konuştu. "Bu fikir haftalar önce aklıma gelmesine rağmen vazgeçmiştim. Yokluğun hemen fark edilirdi, üstelik bariz suçlu ben olurdum. Ancak şimdi herkes Aren'la kaçtığını düşünüyor, bu yüzden kimsenin benden şüphelenmesi için bir neden olmayacak." Oymalı dış yüzeydeki küçük bir düğmeye basarak sahte tabanı açtı. "Burada saklanman gerekecek."

Zarrah sandığa bakarak yutkunurken boğazının hareket edişini görebiliyordu. Bu plandan nefret ettiği açıkça ortadaydı. Bir sandıkta saklanarak değil, mücadele ederek özgürlüğüne kavuşmak istiyordu ve Keris içten içe böyle bir ihtimalin mümkün olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu. "Valcotta..."

"Biri odanı ararsa diye beni sandığın içine kilitle. Sonra da gitmen gerek."

Zarrah bölmenin dibine serdiği battaniyenin üzerine yan yatıp dizlerini kıvırmıştı, ayakları çıplaktı. Keris'in kalbi hızla çarpıyor, korku ve öfke tenini ürpertiyordu. Kapağı onun üzerine kapatmak istemiyordu çünkü bir tabutu kapatmak gibi bir şeydi bu. "Hazır mısın?"

"Evet." Zarrah elini kavrayıp onu aşağı çekti ve dudaklarını morartacak kadar sert öptü. "Bunu atlatacağız. Yapman gereken tek şey *kimsenin*, özellikle de babanın senden şüphelenmemesini sağlamak."

Keris onun haklı olması için dua ederek gizli bölmeyi onun üzerine yerleştirdi. Mandal yerine oturduktan sonra kitapları hızla içine koyup üstteki kapağı kapattı.

Vakit gelmişti.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru yürüdü ve sürgüleri açıp merdivenlerden hızla inerken, "Muhafızlar! Muhafızlar! Kuledeler!" diye bağırdı.

Kıvrımlı merdivenleri çabucak indi. Alt kata ulaşıp köşeyi dönerken neredeyse bağrışlarının sesine doğru koşan adamlarla çarpışıyordu.

Aren'ın yumruğu sayesinde kapanacak kadar şişmiş gözünü gördüklerinde muhafızların gözleri büyüdü. Keris, "Kulenin tepesine çıktılar, sizi lanet olası ahmaklar! Gidin!" diye hırladı.

Muhafızlar yanından hızla geçip gitti ve Keris zemin kata doğru inmeye devam etti. "Çıkarın beni buradan," diye emretti kapıyı koruyan adamlara.

"Güvenli değil, Majesteleri. Ithicanalı..."

"Kulenin tepesinde ve Valcottalı tutsağım da yanında! Babam nerede? Serin nerede? Bu karmaşanın komutası kimde?"

Asker cevap vermek yerine kapının kilidini açarak dışarıdakilere, "Kuledeler!" diye seslendi.

Keris yanından koşarak geçen bir düzine adamı görmezden geldi ve yukarı bakmadan önce bahçeye doğru yürüdü.

Hava, haremin çeşmelere yerleştirdiği onlarca tenekeden yükselen sisle kaplanmıştı ama sert esen rüzgâr etrafa çöken pusu dağıtıyordu. Keris çatıları izlerken, kulenin tepesinden süzülerek iç duvarlardaki muhafızların başlarının üzerinden uçan bir gölgeyi seçti.

Bunu tek fark eden o değildi.

Etrafta telaşlı çığlıklar yankılandı ama birkaç saniye sonra büyük bir *gümbürtü* çığlıkların sesini bastırdı ve dış kapıdan gelen bir ışık parıltısı geceyi aydınlattı.

Hedeflerinin iç avlunun dışında olduğunu anlayan askerlerin yarısı kapılara yönelirken, diğer yarısı kuleye doğru koşarak saflarını böldükleri için etraf kaos ve karmaşa içindeydi.

Atlara binin, diye sessizce kız kardeşlerine dileğini fısıldadı. Avlunun kapısına doğru koşuyordu ancak bu noktada onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. *Şehre girin.*

Eğer surların içinde yakalanırlarsa, babasının adamları Valcotta'nın hâlâ burada olduğunu *anlayacaktı*.

Avlunun görkemli kapıları açıldı ve Keris hızla içeri girdiğinde gerçekleşen katliamla karşılaştı. Geniş avlunun dört bir yanın-

daki askerler çığlık atıyor, patlamış kulak zarlarını tutuyorlardı. Kapıya en yakın olanlardan bazıları, muhtemelen bir daha asla hareket etmemek üzere kıpırdamadan yatıyordu.

Babasının adamlarından bir grup ahırdan dışarı fırlayıp atlarının sırtına atlayarak duvarın dışındaki tuzakların peşinden dörtnala koştular.

Keris nefesini tuttu. Bekledi. Bekledi.

Bir an sonra at sırtında başka bir grup ortaya çıktı. Keris'in elleri yumruk halini almıştı, etrafta dolaşan askerlerin de onun gördüğünü göreceğinden emindi: erkek olamayacak kadar ufak ve kıvrak vücutlu figürler ile eyerin üzerinde çılgınca zıplarken dizginleri gevşek tutan iriyarı bir adam.

Adi herif at binmeyi bilmiyor. Keris dişlerini sıktı, bu küçük ama önemli detayın kaçışlarını tamamen mahvetmemesi için dua etti. Sonra gözden kayboldular. Lara'nın bundan sonra ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Açıkçası yakalanmadıkları ve Valcotta'ya ihanet etmedikleri sürece umurunda değildi.

"Kaçtılar da ne demek?"

Keris babasının sesini duyar duymaz arkasını döndü ve iç avlunun kapısından çıkıp hışımla ona doğru geldiğini gördü. Yüzünü is kaplamıştı, üstü başı şarap lekeleriyle doluydu ama komuta hâlâ ondaydı.

Üstelik gayet hayattaydı.

Keris kendini toparlayarak ona yaklaştı fakat babası emir yağdırmakla o kadar meşguldü ki oğlunu fark etmedi.

"Kuleye çıktılar," diye araya girdi Keris. "Ithicanalı ve aralarında Zarrah Anaphora'nın da bulunduğu bir grup kadın."

Keris'in yüzündeki şişliğe bakarken babasının dudağı kıvrıldı. "Görüyorum ki onları durdurmak için pek bir şey yapmamışsın."

Keris kollarını kavuşturdu. "Lanet olası yatak odamın kapısında bir grup silahlı kadınla yüz yüze gelmeyi beklemiyordum. Bu nasıl oldu?"

"Coralyn."

Kendini kontrol edip irkilmemek için Keris'in tüm gücünü kullanması gerekmişti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yaşlı sürtük bunu intikam için planladı. Beni sırtımdan bıçakladı."

"Nerede o?"

Babası soruyu duyduysa bile cevap verme zahmetine girmedi, sadece adamlarından rapor almak için Keris'i iterek yolundan çekti.

Bir yanı Coralyn hakkında daha fazla bilgi almak için babasına baskı yapmak istese de yapması gerekeni başarmıştı, Zarrah'ın Aren ve Lara'yla birlikte gittiği yalanına destek verip güçlendirmişti. Bunun anlamı, şimdilik onu aradıkları tek yer duvarların dışıydı ve artık teyzesinin akıbeti hakkında cevaplar bulmakla ilgilenebilirdi.

Keris ilk olarak yerle bir olmuş yemek odasına gitti ama burada askerlerin cesetlerinden başka bir şey bulamadığı için harem dairesine yöneldi.

İçeride ürkütücü bir sessizlik vardı.

Keris koridoru geçip Coralyn'in kaldığı büyük odaya doğru ilerledi, kapının açık olduğunu gördüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Sonra Serin'in sesi kulaklarına ulaştı. "Bu işe başka kimler karıştı?"

"Sana hiçbir şey bilmediğimi söyledim, *Saksağan*. Bu Coralyn'in işi."

Lestara.

Kalbi boğazında atarak odaya girdiğinde altı teyzesinin, Serin'in önünde diz çöktüğünü gördü. Hepsinin gözleri kıpkırmızı olmuş, yanaklarından yaşlar akıyordu. Üçü hıçkırıklara boğulmuştu.

Keris yükselen öfkesiyle, "Bunun için iyi bir açıklaman olsa iyi olur, Saksağan. Üstelik *senin* eğittiğin kadının neden *iki* tutsağımızla birlikte saraydan kaçtığına dair çok daha iyi bir açıklaman olmalı. Bu gerçekten senin açından muazzam bir başarısızlık. Yerinde olsaydım, babamın en sevdiği eşlerini taciz etmeyi bırakıp onunla arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışırdım."

Saksağan'ın gözleri karardı. "Coralyn, Ithicanalıyı serbest bırakmak için Lara'yla komplo kurdu."

"Bana da öyle söylendi. Buna rağmen sorguladığın kişi, Coralyn değil." Dudaklarından bu kelimeler dökülse de Keris sessizce, *Lütfen ölmüş olmasın*, diye fısıldadı.

"Kendisi rahatsız," diye yanıtladı Serin. "Ayrıca zamanımız oldukça kısıtlı, Majesteleri. Eğer onları yakında yakalayamazsak, asla yakalayamayacağız."

Rahatsızlık birçok anlama gelebilirdi ve hiçbir anlamı göğsündeki korkuyu hafifletmiyordu. "O zaman neden bu kadınlarla konuşarak vakit kaybediyorsun?" Uzanıp Lestara'nın elini tutarak onu ayağa kaldırdı. "*Senin* tarafından eğitilen kadının hareketlerini tahmin etmek konusunda *sen* başarısız olduğun için teyzelerimi cezalandırmak yerine, belki de dikkatini asi kız kardeşimi avlamaya verebilirsin!"

Serin'in bakışlarını görmezden gelerek diğer kadınların kalkmasına da yardım etti ve gitmelerini işaret etti. Ardından Saksağan'ın üzerine yürüdü. "Coralyn nerede? Ona ne yaptın?"

"Babanın benden istemediği hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdi Serin. "Nihayet o yaşlı kaltak her şeye burnunu soktuğu için hak ettiğini bulacak."

Keris kontrolünü kaybetti.

İstihbarat amirini cüppesinin önünden yakalayıp kolunu adamın boğazına bastırarak onu duvara yapıştırdı. "Onu. Nereye. Götürdün?"

Serin ona ters ters baktı ama Keris kolunu adamın nefesini kesecek kadar sert bastırınca bakışları telaşa dönüştü ve başını salladı. Birkaç nefes alıp verdikten sonra, "Onu kızdıran eşleri nereye koyduğunu biliyorsun," dedi.

Keris birden nefes alamadığını hissetti.

Coralyn'i çukura koymuşlardı.

65
ZARRAH

Sandık dört bir yandan sıkıştırıyordu, hava nefes alamayacağı kadar nemliydi ve kendi terinin kokusuyla doluydu. Zarrah hızlı ve sığ nefesler alıyor, vücudunun her parçası elinde bir silahla ayağa kalkabilmeyi diliyordu. Başını çevirip dudaklarını Keris'in açtığı deliğe bastırdı ve biraz olsun sakinleşmeye çalışarak ciğerlerini havayla doldurdu.

O bir savaşçıydı. Güçlü yönleri savaş alanına uygundu, entrikalar çevirmeye ya da strateji kurmaya uygun değildi. Yasadışı bir mal gibi bir kutunun içinde saklanarak kaçırılmaya hiç uygun değildi. Ancak Aren ve diğerleri ile gitmek için bir şansı daha olsaydı bile yine kalmayı seçecekti. Keris'e canı pahasına güveniyordu, üstelik burada kalırsa Keris'in teyzesini kurtarmak için umutsuzca kendini feda etmesini engelleyebilirdi.

Bunu umuyordu.

Zarrah elindeki hançerin kabzasını sımsıkı tutmaktan ağrıyan parmaklarını gevşetti ve gözlerini kapattığı anda, ona Coralyn'den bahsettiğinde Keris'in yüzünde beliren ifadeyi gördü.

Kederini. Hissettiği suçluluğu. Fırsatı varken babasını öldürerek onu tüm bu acıdan kurtarabilirdi.

Ancak Harendell, Amarid ve diğer tüm ulusların elçileri hayattaydı, sindikleri köşeden onu izliyorlardı. Hepsi görecekti ve odadaki herkesi katletmek dışında, cinayeti Valcotta tahtının vârisinin işlediğine dair sessiz kalmalarının hiçbir yolu yoktu.

Hükmetmek işte böyle bir şey.

Bu düşünce aklını kurcalıyor, teyzesinin neden çevresine kimseyi yaklaştırmadığını anlamasını sağlıyordu. İnsan sürekli olarak imparatorluğun iyiliğini, bireyin iyiliğinden üstün tutmaya zorlanırken başka ne yapabilirdi ki? Zarrah'ı geri almak için Maridrina'yla pazarlık yapmayı reddederek teyzesinin yaptığı seçim buydu. Teyzesinin, Valcotta'nın geleceğine dair görüşüne giderek daha temkinli yaklaşsa da Zarrah'ın aklında imparatorluğun iyiliği için hareket ettiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Teyzesinin geleceğe dair görüşünü değiştirmek mümkün olacak mıydı? Bu başarısızlığından sonra Zarrah'ın, imparatoriçe üzerinde hâlâ bir etkisi olacak mıydı? Pyrinat'taki saraya girip nasıl yakalandığını cesaret edebildiği kadarıyla anlattığını hayal ederken göğsünde bir huzursuzluk hissetti. Silas'a suikast düzenleme fırsatı için Vencia'ya giderken kaçma fırsatını nasıl kaçırdığını, üstelik suikast için bulduğu iki fırsatı birden kaybettiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Önce Keris'i korumak için, sonra da Maridrina Kralı'nı öldürmenin iki ulus arasındaki nefret ateşine yağ dökmek anlamına geleceğini fark ettiği için. Ardından imparatoriçenin anlaşmazlık yaşadığı bir başka ulus olan Ithicana'yla pazarlık yaptığını ve can düşmanının oğlunun yardımıyla nasıl kaçtığını anlatacaktı.

"*Lanet olsun*," diye fısıldadı çünkü gerçek lanet edilesiydi.

Kapının mandalı tıkırdadı.

Kapı açıldığında Zarrah'ın kalbi yerinden fırladı ve Keris'in tanıdık ayak seslerini duymayı bekleyerek nefesini sakinleştirdi.

"Dikkati dağıldı. Odayı baştan aşağı arayın ama her şeyi eski haline getirdiğinizden emin olun."

Serin.

"Ne arıyoruz?" diye sordu bir adam. Ardından, "Bu oda darmadağınık. Hizmetkârlar buraya hiç girmiyor mu?" diye mırıldandı.

"Onu Ithicana'ya bağlayan herhangi bir şey arayın," diye yanıtladı Serin. "Ya da Valcotta'ya. Ayrıca elinizi çabuk tutun." Kapı kapandı.

Zarrah çenesini sıktı, adam odada ilerlerken çizmelerin taş zeminde çıkardığı gümbürtüleri ve sürtünmeleri duyuyordu. Adam Keris'in eşyalarını karıştırırken kâğıtları hışırdatıp eşyaların yerini değiştiriyor, bir yandan da dağınıklık hakkında mırıldanıyordu. Sonra çizmeler yaklaşarak baktığı küçük deliğin hemen önünde durdu.

"Kitapları kim kilitler ki?" diye homurdandı adam. Zarrah parmaklarını büküp terden kayganlaşan hançerin kabzasını sıktı. Adamın ilgisini kutunun kilitli olmasının çektiğini bilmesine rağmen sessizce, *Git buradan*, diye fısıldadı.

Adam elindeki aletle metalleri birbirine sürtüp kazırken nefesinin altından küfretti. Ancak kilitlerin açıldığını belli eden *tıkırtıdan* hiç şüphesi yoktu.

Adamın kitapları çıkarmasını ve sayfaları gevşek mi diye sallayışını dinlerken, *O sadece Serin'in yardakçısı*, dedi kendine. *Sen bir Valcotta ordu kumandanısın. Çocukluğundan beri savaşıyorsun. Bu adamı yenebilirsin.*

Peki ya sonra ne olacaktı? Hâlâ Silas Veliant'ın askerlerle dolup taşan iç avlusunda sıkışmış durumdaydı.

Üstündeki sahte tabandan bir şeyin sürtünme sesi geldiğinde adamın derinlik farkını anlamaması için dua etti. Keris'in geri dönmesi için dua etti. Bir hizmetkârın içeri girip aramayı yarıda kesmesi için dua etti.

Ancak dua ederken bile Zarrah saldırısını planladı çünkü kıçını kurtarmak için güvenebileceği tek bir kişi vardı: Kendisi.

"Kim bu kadar çok kitaba ihtiyaç duyar ki?" Sandık hafifçe yerinden oynadı ve adam, "Tanrım, bu şey çok ağır. Üstelik gittiği her yere yanında götürüyor. Bekle..." diye mırıldandı.

Sessizlik çöktüğünde Zarrah dikkatle bir nefes aldı. Sonra bir

nefes daha. Biliyordu ki bu, bir şey keşfeden adamın sessizliğiydi. Yalnız olmadığından şüphelenen bir adamın.

Deneyimli ellerini sandığın kenarlarında gezdirerek aramaya başladı.

Tık.

Zarrah'ın üzerinde bir ışık parladı.

Ardından saldırıya geçti.

@novaebook

66
KERIS

Veliant ailesinin her ferdi çukuru bilirdi ama çocukluğunda babasını kızdırma eğilimi göz önüne alındığında, Keris burayı herkesten daha iyi biliyordu.

Harem binasının altındaki mahzenlere giden merdivene doğru ilerledi, ağır kapının yanında duran muhafızları görünce midesi bulandı. "Açın şu kapıyı. Hemen."

İçlerinden biri kemerine takılı bir anahtarla kilidi açıp kapıyı araladı ama tam Keris lambalarını alıp yanlarından geçerken, "Kral onun çıkarılmamasını emretti. Hiçbir koşulda," dedi.

Keris cevap verme zahmetine girmek yerine, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Etrafı karanlıkla sarılırken burnuna nemli toprak kokusu doldu. Lambayı yakıp seslendi. "Coralyn? Teyze?"

Cevap yoktu.

Keris kalbi boğazında atarak taş koridorda ilerledi, şarap mahzeni ve depoların önünden geçip en sondaki kapıya yöneldi. Elini tahtaya bastırdığında tereddütle duraksadı. *Ya öldüyse? Ya bu adamlara onun cesedini koruma görevi verildiyse?*

Kendini en kötüsüne hazırlarken nefes alıp verişleri çok hızlanmış, elleri terlemişti. Sertçe yutkunup lambayı önünde tutarak kapıyı ittiğinde menteşeler gıcırdadı. "Teyze?"

Hiçbir ses yoktu.

"Sanırım bu işe karışmamanı ummak çok fazlaydı," dedi Coralyn.

Keris o kadar rahatlamıştı ki bedeninden bir ürperti geçti ve lambanın gölgeleri küflü duvarlarda dans etmeye başladı. Sesini alçaltarak, "Bana Lara'nın onu öldürmeye ya da bunu denerken ölmeye yemin ettiğini söylemiştin. Peki hangisi oldu, teyze? Kız kardeşim mi yalancı? Yoksa sen mi yalancısın?"

"Cevabı biliyorsun."

Ona yalan söylemişti.

Göğsüne bir acı saplandı çünkü Valcotta dışında hayatı boyunca güvendiği tek kişi oydu.

"Suçu üstlenmeye niyetli olduğunu bilseydim, bu planı asla kabul etmezdim." Valcotta'yı kurtarma fırsatı bile teyzesinin ölümüne değmezdi. Başka bir yol bulurdu. Değer verdiği herkesi koruyacak bir yol.

"Bunun farkındayım, Keris. Sana gerçeği söylemememin bir nedeni var."

Keris topraktaki karanlık açıklığa doğru ilerleyip aşağıya baktı. Yaklaşık iki metre çapında, iki buçuk metre derinliğindeki çukur ıslak toprak ve küf kokuyordu. Lambanın ışığı teyzesinin yüzünü belli belirsiz aydınlatıyordu. Yanağı morarıp dudağı yarılmıştı ancak teyzesini çok iyi tanıdığı için elbisesinin kirlenmesine daha çok üzüldüğünden emindi. "Ne kadar kötü yaralandın?"

"Baban birkaç tokat savurdu ama yıllardır maruz kaldıklarımdan daha kötü değildi." Coralyn sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Konuşmadan gitme şansın olmadığına göre, hadi bana iki şişe şarap getir."

"Şarap mı?"

"Evet. Pahalı bir şey seçtiğinden emin ol. Eğer bu delikte öleceksem, Silas'ın bu işi yapmasını beklerken bile ona pahalıya mal olacağım."

Keris'in onu ölüme terk etmeye niyeti yoktu, diğer yandan teyzesiyle tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu.

Keris aceleyle koridora geri dönüp ağzına kadar dolu mahzenin önünde durdu. Teyzesinin sevdiğini bildiği iki şişeyi seçip kapıyı arkasından kapattı ve koşar adımlarla çukura geri döndü.

Lambayı çukurun kenarına koyarak, "Bana aşağı atlayabileceğim kadar yer aç," dedi.

Teyzesi, "Kaldığım yeri paylaşmak zorunda kalmam o yeri iyileştirmez," diye yanıtlasa da ona yer açtı.

Keris şişeleri sıkıca kavrayıp atladığında çarpmanın etkisiyle dizlerinin ağrımasına aldırmadı. Mantarlardan birini çekip çıkararak şişeyi ona uzattı ve kafaya dikmesini izledi.

"Yakalandılar mı?" diye sordu teyzesi.

"Gözcü kulelerinden gelen davul gürültüsüne bakılırsa, hayır."

Coralyn başını sallayıp birkaç yudum daha şarap içti. "Gitmen gerekiyor. Baban senin suç ortağım olduğuna inanırsa tüm bunlar boşa gidecek."

"Seni burada bırakmayacağım, teyze." Keris ellerini yumruk yapma isteğiyle savaşıyordu. "Hayatta olmaz."

"Tam olarak bunu yapıp hayatta kalacaksın." Coralyn şişeyi yere bırakarak Keris'in omuzlarını tuttu. "Şimdiden tehlikeli sularda yüzüyorsun çünkü Aren'la iki kez konuşurken görüldün, üstelik seninle yakın olduğumuz bir sır değil. Serin'in benim planıma dahil olduğundan şüphelenmeyeceğine ve babanı sana karşı kışkırtmak için bu durumu kullanmayacağına bir an bile inanma."

"Bu benim planımdı!"

Coralyn, gerçeğin bu olduğuna inandığı için Keris'in kendini aptal gibi hissetmesine neden olan muzip bir nefes çekti.

"Kimin planı olduğu önemli değil." Keris'in aklından çeşitli çözümler geçiyordu. Valcotta'yı şehre kaçıracaktı. Destekçileriyle temasa geçip başlangıçta yapmayı planladığı gibi tacı zorla alacaktı. "Benim için ölmene izin vermeyeceğim."

"Bütün anneler çocuğunu böyle bir kaderden kurtarmak için seve seve ölür." Coralyn onu kendine doğru çekince burnuna ta-

nıdık parfümünün kokusu doldu. "Bu haremdeki tüm çocukların yeri ayrı ancak sen hepsinden fazlasısın. Sen benim oğlumsun, Keris. Kendimi acı çekmekten kurtarmak için sana zarar gelmesine izin vereceğime, binlerce kez ölürüm. Ayrıca olan oldu. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap beni babanın elinden kurtaramazsın."

"Eğer ölürse elinden kurtulmana gerek kalmaz." Keris, Coralyn'den hafifçe uzaklaşarak gözlerine baktı. "Şehirde binlerce destekçim var. Sarayı zorla ele geçirebilirim."

"Peki, bu süreçte ailenin tüm üyelerini öldürtecek misin?" Coralyn'in sesi öfke doluydu. "Böyle bir şey yapmayacaksın, Keris Veliant. Hayatımı kurtarmak için nafile bir çabayla bu aileyi riske atmana izin vermeyeceğim."

"Beni durdurabileceğini nereden çıkardın?" Keris ondan uzaklaştı. Dizlerini büküp zıpladı, çukurun kenarına tutunarak kendini yukarı çekti çünkü fedailerini hazırlaması gerekiyordu.

"Keris." Keris'in ceketini çekiştirirken Coralyn'in sesi gergindi. "Haklısın. Seni durduramam. Belki de gerçek, hayatımı kurtarmak için bu kadar fedakârlık yapmayı tekrar düşünmeni sağlar."

"Bundan şüpheliyim." Keris kadının parmaklarını açmaya çalıştı ama teyzesi, "Seni ve Valcottalı kadını, Zarrah'ı biliyorum," dediğinde donup kaldı.

Keris'in sırtından aşağı bir ürperti indi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Teyzesi acı dolu bir nefes verdi. "Bana hakaret etme, evlat. O kadını odama getirdiğin andan beri ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum. Aranızdaki gerilimin bıçakla kesilebilecek kadar yoğun olması bir yana, tüm hayatını Maridrina prensi olarak görevlerinden kaçarak geçirdin. Politikadan, entrikalardan ve güç oyunlarından kaçtın. Buna rağmen Otis onu Nerastis'te yakaladığı anda, aniden oyunu oynamaya karar verdin. Aptal baban sendeki bu değişimin vâris olmayı kabullenmenden, hayatta kalma arzundan kaynaklandığına inanıyor ama ben seni bundan daha iyi tanıyorum."

İnkâr etmek anlamsız görünüyordu, bu yüzden Keris ona sessizce bakmakla yetindi.

"Sadece şehvet olsaydı, görmezden gelebilirdim ama Zarrah'ı bir fahişe gibi giydirip karşına çıkardığımda, ona yattıktan sonra bir kenara atılacak biri gibi bakmadın. Dizlerinin üzerine çöküp elini öpmek ister gibi baktın! Sanki onu seviyormuşsun gibi!"

Coralyn'in gözlerinden yaşlar süzülürken Keris istemsizce irkildi.

"Onun senin lanetin olacağını biliyordum. Biri aranızdakileri öğrenseydi baban sizi öldürürdü çünkü yaptığınız, her ikinizin halkı tarafından da yasaklanmış bir şey. Beş kuruşu olmayan çiftçiler için bile bu yasak ve siz kıtadaki en güçlü iki ailenin vârislerisiniz!"

Keris boğazı düğümlenerek, "Bunun farkında olmadığımızı mı sanıyorsun? İkimiz de aramızdakilerin bir geleceği olmadığını biliyoruz," dedi.

Coralyn, sanki bir yanı yanıldığını ummuş da Keris bu umudu ondan koparıp almış gibi yüzünü buruşturdu. "Bunu bildiğin halde kabulleniyor musun, Keris? Yoksa bir parçan tacı alıp gücü ele geçirirsen, Maridrina'yı onu eşin olarak kabullenmeye zorlayabileceğine mi inanıyor? Nesillerdir birbirinden nefret eden iki ulusu barışa zorlayabileceğine mi inanıyorsun? İnatçı bir yanın, her şeye sahip olabileceğine mi inanıyor?"

Keris'in dudakları inkâr etmek, bu önerilerden tiksinerek alay etmek için aralandı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Bunu duymak, doğru olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu. "Zarrah'la tanışmadan çok önce barış istiyordum."

"Ama onunla tanışana kadar, bunu elde etmek için hiçbir şeyi tehlikeye atmıyordun."

Bu doğruydu ancak onun anlattığı şekilde değildi. Valcotta'yla tanışmak ve onu *tanımak* Keris'i değiştirmişti. Daha önce mümkün olduğuna inanmadığı şeyleri başarabileceğine inanmasını sağlamıştı. Başarmaya değer her şeyin fedakârlık gerektirdiğini anlamasını sağlamıştı.

"Sadece kendi geleceğini ve hayatını değil, bu ailedeki herke-

sin hayatını tehlikeye attın. Eğer bu geleceğin peşinden gidersen, Veliant isminin ve onu taşıyan herkesin yanıp kül olduğunu göreceksin. Bunun olmasına izin vermektense, Zarrah'ı öldürmeye karar verdim. Annesinin ölümü için intikam arayışına yardım ettim ve muhafızlarının onu katledeceğini bile bile babanın kuledeki odasına gidebilmesi için yolunu açtım. Bir taşla iki kuş vuracağımı, bu işe karıştığımdan asla haberin olmayacağını sanıyordum."

Keris'in öfkesi büyüyor, hızlı ve kesik soluklar alıyordu. Sadece öfkesi değil, hiddeti de büyüyordu. Coralyn yalnızca Valcotta'yı öldürmeye çalışmamıştı, annesinin cinayetinden kalan yaralarını kullanarak onu kandırmıştı.

"Ama o bu fırsatı değerlendirmek yerine seni kardeşinden korumayı seçti. Gerçi Otis'i sana karşı kışkırtan şey, sizin ilişkinizdi zaten." Coralyn titriyor, gözyaşlarının arasında güçlükle konuşuyordu. "Kardeşinin ölümü bile seni ondan vazgeçirmeye yetmedi. Bunun yerine bir darbeyle durumu daha da kötüleştirmeye çalıştın, lanet olası fahişeni kurtarmak uğruna nefret dolu bir güruhun evimize girmesine izin verecektin."

"Sakın bir daha onun için bu kelimeyi kullanma," diye tısladı Keris.

"Neden kullanmayayım?" Coralyn hıçkırıklar arasında tükürdü. "İmparatoriçe onun yaptıklarını öğrenirse Zarrah'a bunu, hatta çok daha kötülerini söyleyecek."

"O zaman bana da aynısını söyle çünkü o benim yapmadığım hiçbir şeyi yapmadı!"

"Aynı şey değil."

"Aynı şey!" Muhafızların duyup duymaması umurunda değildi. Keris teyzesinden uzaklaşıp alnını çukurun duvarına dayadı ve art arda nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Hayatı boyunca güvendiği tek kişinin ihanetinden duyduğu kederin üstesinden gelmek için çabaladı.

"Aren'la kaçma şansı karşılığında Zarrah'ı bu gece babamı öldürmeye ikna ettin, değil mi? Asla suçu üstlenmek niyetinde değildin, onu babamı şehit etmek için kullanıp uluslarımız arasındaki tüm barış umutlarını yok etmeyi istedin."

"Evet."

Keris, teyzesinin üzerine yürüdü. "Sırf Zarrah'la birlikte olma umudumu yok etmek için, binlerce kişinin öleceği bir savaşı körüklemeyi mi istedin?"

"Seni korumak için." Coralyn kelimeleri boğulur gibi söylüyordu. "Ailemi korumak için."

"Acaba hiç durup bu ailenin korunmayı hak etmediğini düşündün mü?"

Teyzesi cevap veremeden uzaktan biri, "Majesteleri?" diye bağırdı. Keris karşılık vermeyince koridorda çizme sesleri yankılandı.

Teyzesinin bakışları panikle doldu. "Dışarı tırman! Seni burada görmemeliler!"

Keris ona çok kızmıştı. Ancak bu onun ölmesini istediği anlamına gelmiyordu. Tam tersi, asıl isteği ona yanıldığını göstermekti. "Babamla konuşacağım. Seni affetmesi için ikna edeceğim, aksi şekilde davranırsam bir gariplik olduğunu sezecektir."

"Tamam. Ne yapacaksan yap. Hep bildiğini okuyorsun zaten."

Keris dizlerini bükerek sıçrayıp çukurun kenarına tutundu. Tam odanın kapısı açılırken ayağa kalktı. Ancak menteşelerin gıcırtısı aşağıda kırılan camların sesini bastırmaya yetmemişti.

"Böldüğüm için özür dilerim, lordum," dedi muhafız kapı aralığından. "Kral, hanımefendiyle konuşmak istiyor."

Keris adamın söylediklerine aldırmadan teyzesini daha iyi görebilmek için feneri çukura doğru tuttu, nedenini bilmese de içinde bir korku vardı. "Coralyn...?"

Her yer kan içindeydi.

Elbisesinin kolları bileğinden dirseğine kadar kıpkırmızı olmuştu, kırık şarap şişesi hâlâ elindeydi. "Affet beni."

"Hemen şifacıyı getirin," diye muhafıza bağırdıktan sonra tekrar çukura atladı. Kanamayı durdurmak için kadının bileklerini kavrayan parmaklarının arasından kan aktıkça içi panikle doluyordu. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Serin'in soracaklarını riske atamam," dedi Coralyn sıkılı dişlerinin arasından, Keris'in kollarındaki bedeni çoktan gevşemeye başlamıştı. "Dışarı çıkmalısın. Buradan gitmen gerek."

"Seni bırakmayacağım!" Keris'in gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Böyle olması gerekmiyordu. Ona gösterebilirdi. Herkese gösterebilirdi.

Coralyn dizlerinin üzerine çökünce Keris de onunla birlikte çöktü, yukarıdan gelen telaşlı çığlıkları hayal meyal duyuyordu. Teyzesi üzerine doğru yığılırken giysilerini ıslatan kanı hissetmiyordu bile.

"Seni seviyorum, bir tanem," diye fısıldadı Coralyn.

Ve sonra başka hiçbir şey söylemedi.

@novaebook

67
ZARRAH

Zarrah ellerini sahte tabana bastırıp ahşabı yukarı iterek adamın yüzüne doğru fırlattı.

Adam haykırdı ama Zarrah dışarı fırlarken hem onun sesini hem de sandıkta kalmaktan kramp giren bedenindeki ağrıyı görmezden geldi.

Zarrah adamın üzerine atıldığında birlikte yerde yuvarlanıp bir kitap yığınının içine düştüler. Hızla kitaplardan birini alıp adamın başının yan tarafına geçirdi. Adam sersemlemiş bir şekilde yerde yatarken ayağa fırlayıp bu sefer topuğunu onun omurgasına indirdi ve boynundan çıkan çatırtı odada yankılandığında açılmasını bekleyerek kapıya doğru baktı. Birinin gürültüyü araştırmak için gelmesini bekliyordu ancak kapı kapalı kalmaya devam etti.

Odanın karşı tarafına geçerek kapıyı kilitledi ve halının üzerine yayılmış cesedi incelemek için döndü. Saklamak için bir yol bulması gerekiyordu. Dağınıklığı en aza indirmek için bıçağını kullanmaktan kaçınmasına rağmen adi herif bağırsaklarını boşalttığı için oda şimdiden bok ve sidik kokuyordu.

"Hangi cehennemdesin, Keris?" Öfkesine sarılıyordu çünkü alternatifi dehşet vericiydi. Ya başına bir şey geldiyse? Ya Silas onu bu işe karışmakla suçladıysa?

Ya Keris teyzesini kurtarmak için aptalca bir şey yaptıysa?

Bu düşünceler kafasında dönüp duruyor, o dışarıda düşmanlarıyla yüzleşirken burada sıkışıp kalmanın verdiği çaresizlik duygusuyla birleşiyordu. Ancak dışarı çıktığında Keris durumu kontrol altına almış olursa, onun zar zor başardığı planlarını mahvedecekti. Bunun yerine adamın kirli pantolonunu çıkarıp pisliği havlularla sildi ve hepsini, adamı da atabileceği kadar büyük olmasını dileyerek tuvalete attı. Sonra adamı bir battaniyeye sarıp yatağın altına itti.

Kalıcı bir çözüm değildi ama şu anda yapabileceğinin en iyisiydi. Kitap sandığına geri dönüp içine girdikten sonra sahte tabanı üzerine tekrar nasıl kapatacağını düşündü.

Tık.

Kapının sürgüsü döndü. Zarrah belindeki hançeri çekip arkasını dönerken Keris kapıdan içeri girdi.

Her tarafı kan içindeydi.

İçinde aniden yükselen panikle kutudan dışarı fırlayıp ona doğru ilerledi. Keris geriye yaslanarak kapıyı itti ve sırtını ahşaba dayayıp gözlerini kapattı. "Ne oldu? Nerenden yaralandın?" diye sordu Zarrah.

"Benim kanım değil. Coralyn'in kanı."

O an adamın gözlerinin kızarıp şiştiğini, kirli yanaklarında gözyaşı izlerinin kaldığını gördü. "Yoksa o...?"

"Evet," dedi Keris usulca.

Zarrah'ın göğsüne bir sızı saplandı çünkü bu acıyı biliyordu. Coralyn'in istediğini yapmış olsaydı onu bu acıdan kurtarabilirdi. "Çok üzgünüm. Bu benim hatam. Eğer..."

Keris'in gözleri birden açıldı. "Bu senin suçun *değil.*" Aralarındaki mesafeyi kapatıp Zarrah'ın yüzünü nazikçe kavradı. Adamın ellerindeki kan kokusunu alabiliyordu. "Bana ne yaptığını anlattı. Nedenini de söyledi. Coralyn bugünden farklı bir gelecek göremediği için bu gece kendi lanet olası mezarını kazdı."

Sesi titriyordu, gözlerindeki keder o kadar büyüktü ki Zarrah'ın kalbini dağlıyordu. Bir yanı Coralyn'in ne anlattığını, neler olduğunu sormak istese de bu konu hakkında konuşmanın Keris'i mahvedeceğini hissediyordu. Üstelik tehlikeyi atlatmış olmaktan çok uzaktaydılar. Bu yüzden Zarrah soru sormak yerine kollarını Keris'in boynuna dolayıp kendine doğru çekti.

Keris'in kalbinin hızla çarpışını kendi göğsünde hissederken yanağını adamın kirli sakallarıyla sertleşen yanağına yasladı.

"Sandıktan çıkmamalısın," dedi Keris. "Güvenli değil."

Zarrah güçlükle yutkundu. "İçeri biri girdi. Cesedi yatağın altında."

"Anlamadım?" Keris gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Keder ve yorgunluktan buğulanan bakışları, söylediklerinin şaka olmadığını anladığı anda hızla keskinleşti.

"Serin onu buraya, senin bu kaçışa karıştığına dair kanıt araması için getirdi," dedi Zarrah. Keris odayı geçip yatağın altına bakmak için eğildi ve hızla geri çekildi. "Adam işinde çok iyiydi, nerede saklandığımı keşfetti. Onu öldürmekten başka çarem yoktu."

"Kahretsin." Keris ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde, Zarrah yüzünün solduğunu fark etti. "Neden hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor?"

Savaşlar nadiren planlandığı gibi giderdi. İşin sırrı stratejinizi duruma uyarlamak, sorunlar ortaya çıktıkça çözüm aramaktı. Cesetten asla bulunamayacağı bir yerde kurtulmaları gerekiyordu ki bunu sarayın içinde yapmaları imkânsızdı. Nereye koyarlarsa koysunlar, ceset eninde sonunda bulunurdu ve suç yine Keris'in üzerine kalırdı.

"Onu ne yapacağız?"

Zarrah onun sesindeki telaşı duyuyordu. Sağlıklı düşünemeyecek kadar yorulduğunu, çok zorlandığını biliyordu. Ancak Zarrah savaş meydanlarında büyümüş, etrafına cesetler yağarken bile savaşmak ve düşünmek için eğitilmişti. Hayatı tehlikedeyken bile. Bu da zihninin şu anda en keskin halinde olduğu anlamına geliyordu. "Onu yanımızda götüreceğiz."

68
KERIS

Keris kalbi boğazına düğümlenmiş halde, kitap sandığını kuleden aşağı taşımakla görevlendirdiği ter içindeki iki adamı takip etti. Bahçelerden geçip ana sarayın kapılarından çıkana kadar kollarını göğsünde bağlamış, suratını asmıştı.

Ne var ki saatlerdir sürekli bir gürültü kaynağı olan gözcü kulesindeki davullar sessizliğe gömülmüştü.

Keris donakaldı, midesi bulanıyordu. Aren yakalanmış ya da öldürülmüş müydü? Kulelerin gürültüsü bu yüzden mi kesilmişti? Zarrah'ın nerede olduğunun anlaşılması için Aren'ın ekibinden birinin canlı yakalanması, birinin Serin'in işkencelerine boyun eğmesi yeterliydi.

Keris'in kaçış planındaki suç ortaklığının anlaşılması için de.

Toynak sesleri duyuldu ve babası aygırının sırtına binmiş bir şekilde karşısında belirdi. "Batı kapısının dışındaki kayalıklara ulaşmışlar," diye bağırdı etrafında toplanan askerlere. "Suya ulaşmalarına izin veremeyiz! Gidin!"

Ardından gözleri Keris'e kilitlendi. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Nerastis'e gidiyorum." Keris babasının bakışlarına karşılık verirken sesindeki zehirli tonu gizleme zahmetine girmedi. "Emrettiğiniz gibi, Ekselansları."

"Şimdi mi?"

"Şafakta gitmemi söylemiştiniz. Üstelik bu haldeyken, Vencia'da kalmam için pek bir neden göremiyorum."

At yana kayarak babasının gerginliğini ele verince Silas dizginlere asıldı. "Coralyn kaderini hak etti. O kadın Veliant adına ihanet etti."

Bu aileye ondan daha sadık kimse yoktu, diye bağırmak istedi Keris ama dilini ısırarak kelimeleri yuttu. Şu an babasının öfkesini üzerine çekmek aptallık olurdu. Ayrıca Coralyn'in ölümüne sebep olan ailesine duyduğu sadakatti. "Gemim şafakta yola çıkıyor. Bana vereceğiniz bir emir var mı?"

Babası ona dik dik baktıktan sonra başını salladı. "Nerastis'te savaş başlayacak. Hazırlıkların yapıldığından emin ol." Sonra topuklarını atının karnına bastırıp dörtnala kapıdan çıktı.

Şehir aranırken herkesin evlerinde kalması emredildiği için Vencia sokakları devriye gezen askerler dışında boştu. Etraf sessiz olmasına rağmen doğu kapısındaki yangından yükselen duman kokusu, Keris'in arabası yavaşça limana doğru ilerlerken havada asılı duran gerginlik kadar yoğundu.

Rüzgâr şiddetini artırmıştı ve denizleri en kötüsünden koruyan kalın fırtına duvarlarına rağmen sular beyaz dalgalarla dalgalanıyordu, bu da açık denize çıktıklarında dalgalı olacağı anlamına geliyordu. Ancak şiddetli denizlere açılmak, Vencia'da bir an için bile olsa kalmaktan daha cazipti. Boğulmak, yakalandıkları takdirde onlara bahşedilecek ölümden çok daha merhametli bir sondu.

Keris ve sandıklarını taşıyan hizmetkârlar yaklaşırken askerler iskeleyi kuşattı, kitap sandığını taşıyan adamlar ağırlığın altında sendeliyordu. Güverteye çıkan birkaç adam geminin içinde arama yaptı, babası kimsenin kaçma ihtimalini göze almıyordu. Bu manzara Keris'in sırtından aşağıya doğru ter damlaları akmasına neden oldu.

"Majesteleri," diye mırıldanan kumandan eğilerek selam verdi. "Verdiğim rahatsızlıktan dolayı üzgünüm ama gemi yola çıkmadan önce eşyalarınızın aranması gerekiyor."

Keris sinirli bir nefes verse de eliyle sandıklarını işaret etti. "Elinizi çabuk tutun. Uzun bir gece geçirdim."

Kıyafetlerle dolu olanı didik didik ettikten sonra değerli ve fazlasıyla tehlike arz eden yükün bulunduğu sandığa yöneldiler. Asker ona dönerek, "Anahtara ihtiyacım var, lordum," dedi.

Keris cebinden küçük bir metal parçası çıkararak sandığın kilidini açtı, kapağı kaldırdı ve geri çekildi. Adam bir kitap alıp yere koyduktan sonra, iki kitap daha alırken Keris'in midesi düğümleniyordu. Sahte tabanın üzerindeki kitap katmanı sadece birkaç santim derinlikteydi. Asker oraya ulaşırsa, altında bir şey saklı olduğunu tahmin etmemesine imkân yoktu.

Etrafları askerlerle çevriliyken kaçmaları mümkün değildi.

Keris her an kusacakmış gibi hissederek adamın elindeki kitabı kaptı. "Bu kitabın var olan tek kopyası bu. Ona iyi bak."

Adam kaşlarını çattı. "Bu sadece bir kitap."

"O kitap iki yüz altına mal oldu." Bu düpedüz yalandı. Kitabı bir kitapçıdan bir avuç gümüşe almıştı. Ancak süslü bir kapağı vardı ve bu yüzden pahalı görünüyordu. "Sert bir rüzgârda hepsini limanda kaybedersem bundan seni sorumlu tutarım."

Asker kitabı aceleyle yerine koyduktan sonra gözlerini kitaba dikti, belli ki emirlere itaatsizliğin bedeli ile Keris'in eşyalarına zarar vermenin bedeli arasında gidip geliyordu. İkincisi galip geldi ve adam sandığı yeniden doldurarak hizmetkârlara gemiye taşımalarını işaret etti. "İyi yolculuklar, Majesteleri. Denizler çok hırçın."

Keris tuttuğu nefesi yüksek sesle dışarı üflememek için kendini zorlayarak sandıkları iskeleye kadar takip ederken, ceketinin kolundaki tüyleri yoluyormuş gibi yaptı.

Kaptan onu üst güvertede karşıladı. Sandıkları bir duvara düzgünce yerleştirdikleri ve kitap sandığını taşıyan adamların çıkarken ağırlıktan homurdandıkları büyük bir kamaraya götürülürken, Keris adamın boş sohbetlerini ancak yarım yamalak

duyabildi. "Rahatsız edilmek istemiyorum," dedi adama. "Geceleri çalışıp gündüzleri uyumayı tercih ederim, yiyecek ve ihtiyaç molasına gerek duyarsam seslenirim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, lordum."

"Ne zaman yelken açacağız?"

"Askerler gemimi aramayı bitirir bitirmez." Kaptan tereddütle çizmelerini yere sürtüyor, gözleri merakla parlıyordu. "Ithicana Kralı'nın kaçtığı doğru mu?"

"Bu gemide olmadığı sürece, Aren Kertell'in nerede olduğu sizi ilgilendirmez."

Kaptan gözlerini fal taşı gibi açtı. "Elbette gemimde değil, lordum! Ben krala ve taca sadığım."

"Harika. Sizinle güneye yolculuk etmek için sabırsızlanıyorum." Keris içeri girip kapıyı arkasından sürgüledikten sonra kamaranın duvarlarına açılmış casus delikleri aradı ama yoktu.

Zarrah'ın saklandığı sandığın yanında durdu. "Dalgakıranı geçer geçmez seni dışarı çıkaracağım." Hâlâ tehlikede olacaklardı ama bu defa babasının askerlerinin gemiyi tekrar aramaları gerektiğine karar vermeleri yüzünden olmayacaktı. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı yumuşak bir ses.

Keris kamaranın arka tarafında, üzerinde çiçekler ve yeşilliklerin resmedildiği vitray bir panele yerleştirilen pencereye yaklaşıp ortadaki şeffaf bölmeden dışarı baktı. Gemi sallandı, duvarlardan denizcilerin bağrışlarının belli belirsiz sesi duyuldu ve ardından gemi rıhtımdan uzaklaştı. Keris pencere çerçevesinin kenarını kavrayıp günün ilk ışıklarıyla hafifçe aydınlanan limandaki kaba binaların, gemi hızlandıkça küçülmesini izledi. Ardından iki kule tarafından çevrelenen açıklıktan dalgakıran göründü. Birkaç dakika sonra yelkenler dalgakıranın etrafında esen şiddetli rüzgârı yakalayınca güverte yana yattı ve gemi sert dalgaların üzerinde savrularak yol aldı. Gemi denizde biraz daha açıldıktan sonra yön değiştirerek Maridrina kıyısı boyunca güneye doğru ilerledi.

Keris tuttuğu soluğunu bırakıp sonunda omuzlarının çökmesine izin verdiğinde, hissettiği adrenalin azalıyor ve yerini yorgunluğa bırakıyordu. Valcotta özgürdü.

69
ZARRAH

Nefes almak için yeterli hava yoktu, üstelik içerideki azıcık hava da ceset kokuyordu.

Zarrah yüzünü küçük hava deliğine bastırarak nefes üstüne nefes aldı. Sanki göğsünün etrafına çelik bir tel sarılmış, onu yavaş yavaş boğuyormuş gibi hissediyordu. Yanına sıkıştığı beden her saniye daha çok sertleşiyordu ancak hiç değilse sonunda seğirmesi durmuştu.

Çıkar beni, diye sessizce yalvardı. *Lütfen çıkar beni.*

Sadece gururu bu sözleri yüksek sesle haykırmasına engel oluyordu.

Sonra Keris'in kolonyasının tanıdık ve rahatlatıcı baharatlı kokusu burnuna doldu. "Denizdeyiz. Seni hemen çıkaracağım."

Rahatlama hissi, yükselen paniğini yatıştırdı ama Keris kitap tabakasını çekip çıkartana, ciltleri fırlatılmış gibi zemine çarpana kadar Zarrah'ın kalbi dörtnala atmaya devam etti. Sahte tabanı yukarı çekip içeri hava dolmasını sağlayana kadar. Onu sandıktan çıkarıp kollarına alana kadar.

Onlyaebook

Zarrah vücudunu esnetirken kasları sızlıyor, düz tutmaya çalıştığı bacakları titriyordu ama umurunda değildi.

Artık özgürdü.

"Bak," diye fısıldadı Keris kulağına, onu pencereye doğru taşır gibi götürürken. "Vencia'yı arkamızda bıraktık."

Şehrin konuşlandığı tepe, dalgakıranın duvarlarının üzerinde yükseliyordu. Bir süre hapishanesi olan saray ise tepenin üzerinde oturuyor ve Silas'ın kulesinin bronz kubbesi günün ilk ışıklarıyla parlıyordu. Bundan kurtulmak o kadar imkânsız görünüyordu ki bir yanı uyandığında kendini haremdeki küçük odasında bulmaktan, kaçışının yalnızca bir rüya olmasından korkuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Keris.

Bakışlarını şehirden ayırıp Keris'e baktığında kendini bir kez daha nefesi kesilmiş halde buldu. Elini kaldırarak Keris'in saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerinin nasıl olup da nefretini uyandırdığını merak ediyordu. Onları babasınınkilerle nasıl kıyasladığını merak ediyordu çünkü renkleri dışında birbirlerine *hiç* benzemiyorlardı. "Evet. Ceset gibi koktuğum ve saatlerdir işemem gerektiği gerçeği dışında, iyiyim."

Keris yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Bu benim fikrimdi, Keris," diye hatırlattı ona. Ardından ikisi de sandığa tıkılmış cesede bakmak için döndüler. Keris'in adamı zorlamasıyla uzuvları garip açılarla bükülmüştü. "Hâlâ karanlıkken atalım onu."

Birlikte çalışarak adamı sandıktan çıkarıp pencereye taşıdılar. Zarrah pencereyi açınca tuzlu su ve fırtına kokan hava kamarayı doldurdu, kuzeydeki Ithicana üzerinde şimşekler çakıyordu. Büyük bir dalganın üzerinde yükselen gemi tekrar aşağı düştüğünde, sıçrayan su serpintileri Zarrah'ın saçlarını hafifçe ıslattı. Suya düşen bir bedenin sesini örtmeye yetecek kadar gürültülüydü.

Gemi yeni bir dalgayla yükselirken Zarrah, "Hazır mısın?" diye fısıldadı. "Şimdi!"

Adamı pencereden dışarı çıkardılar ve gemi dalgaların arasında oluşan çukura düştüğü anda, cesedin suya çarpışını izlediler. Ceset köpüğün altında kayboldu.

"Serin şüphelenecek." Keris pencere pervazına yaslandığında kollarındaki kaslar gerilmişti. "Bundan kaçış yok."

"Uzun zamandır şüpheleniyor ama babanı ikna etmek için gereken kanıta sahip değil." Zarrah duraksadıktan sonra, "O gece kulede onları konuşurlarken duydum. Baban... seni koruyor," diye ekledi.

"Buna inanmıyorum. Babam benden nefret eder."

Buna inanmaya devam etmesi daha mı iyiydi? Eski yaraları deşmektense, bu konuşmayı olduğu yerde kesmek onun için daha mı iyiydi? Bu çok cazip olsa da Keris onu koruma arzusuyla acı gerçekleri Zarrah'dan saklamıştı. Bu gerçekler daha sonra kalplerinde nefret taşıyan başkaları tarafından ona iletilmişti. Gerçekleri ondan duymayı tercih ederdi. "Nefret ettiğini sanmıyorum. Bence onu hayal kırıklığına uğratıp sinirlendiriyorsun... Ancak ona karşı gelmekten korkmayan tek kişi sensin, o da buna saygı duyuyor."

"Bu saçmalık." Keris kaşlarını çatarak suya baktı. "Ondan çok korkuyorum. Hep korktum."

"Buna rağmen ona boyun eğmiyorsun." Zarrah altdudağını ısırdı. "Gerçek doğanı bastırdığına ama bir noktada onu kucaklayacağına inanıyor. Adının hakkını vereceğini, onun istediği gibi bir vâris olacağını düşünüyor. Bu yüzden seni koruyor."

Keris ona doğru döndüğünde gözleri öfkeyle doluydu. "*Asla* onun gibi olmayacağım. Onun beklentilerini *karşılamaktansa* kendi lanet olası kalbime bir bıçak saplarım daha iyi."

Zarrah'ın içinde bir huzursuzluk belirdi. Babasına benzeyeceğine inandığı için değildi, Keris'in içinden karanlık bir ipliğin geçtiğini hissettiği için huzursuzdu. Eğer büyümesine izin verirse, onu Silas'tan çok daha kötü bir şeye dönüştürebilecek mürekkep gibi bir akıntı vardı. Keris parmaklarını şakaklarına bastırıp bitkin bir sesle, "Özür dilerim. Yapamam... Şu anda ailem hakkında konuşmak istemiyorum. Bir an için onlardan uzaklaştığımı hissetmeye ihtiyacım var," dedi.

Zarrah'ın göğsü sıkıştı. Bir cesetle birlikte o lanetli sandığa hapsolmuşken özgürlüğünün ilk nefeslerinin böyle olacağını ha-

yal etmemişti. Zihninin derinliklerinde kendini onun kollarında görmüştü. Ağzını dudaklarına bastırdığını, ellerinin vücudunda gezindiğini hissetmişti. Uzun zamandır mahrum kaldığı bir şekilde kendini onda kaybetmek istemişti.

Zarrah yanağından süzülen bir damla gözyaşını öfkeyle sildi. Bir sürahi su almadan önce vücudundaki dağılmış kozmetik ürünlerini, kanı ve teri temizlemek için banyoyu kullandı. Aynaya baktığında Silas'ın ona vurduğu yerde, yanağının morarıp şiştiğini gördü. Ayrıca vücudunda sıyrıklar ve çürükler vardı. Serin'in adamıyla girdiği kavgadan kalan yaralardı. Hepsi buraya gelmek için nelere katlandığının kanıtıydı ama bunların acısı yüreğindekinin yanında hiçbir şeydi.

Keris'in sandığından aldığı gömleği giyerek mahvolmuş elbisesini yerden kaldırıp onun durduğu pencereye ilerledikten sonra giysiyi dalgalara fırlattı. Taktığı mücevherler de hızla elbiseyi takip ettiğinde Zarrah'ın içini bir rahatlama duygusu kapladı. Coralyn'in seçtiği giysilerden hoşlanmadığı için değildi, onları giymeye zorlanmanın en az parmaklıklar ve prangalar kadar kontrolcü bir hapis yöntemi olduğu için rahatlamıştı.

Keris aniden döndü. Tek koluyla Zarrah'ın vücudunu sararak onu kendine doğru çekti ve diğer kolunu gemi yükselip alçalırken ikisini dengelemek için duvara dayadı. Zarrah kollarını onun boynuna dolayarak yanağını onunkine yasladı ve denizden gelen serpintinin nemini teninde hissetti.

"Coralyn haklıydı." Keris'in nefesi kulağını okşarken içinden onu ürperten bir his geçerek içini sızlattı. "Seninle birlikte olabilmek için dünyayı yeniden yaratmak istiyorum. Böylece dizlerimin üzerine çöküp senden karım olmanı isteyebilirim. Başına bir taç koyup seni kraliçem yapabilirim. Bir tapınak inşa edip sana tanrıçam olarak tapabilirim. Tüm bunları istiyorum ama *hiçbirinin* olmadığı bir gelecekle karşı karşıyayım. Üstelik seni bırakmak istemediğim için kendimi öldürmek mi, yoksa her şeyi yakıp kül etmek mi istediğimi bilmiyorum."

Söyledikleri Zarrah'ın kanını kaynatıyor, kelimelerinin oluşturduğu hayaller zihninde uçuşuyordu. İmkânsız bir gelecek ol-

masına rağmen, gecenin en karanlık saatlerinde gördüğü rüyalara çok benziyordu. Rahatlama ihtiyacıyla parmaklarını bacaklarının arasında gezdirmeye sürükleyen ancak zevk dalgaları söndüğünde, geride sadece keder bırakan rüyalardı çünkü hiçbiri gerçekleşemezdi. İkisi de sahip oldukları her şeyi terk etmedikçe imkânsızdı. "Şimdi bana sahipsin." Parmaklarını onun saçlarına doladı.

"Şimdi yeterli değil." Keris'in eli Zarrah'ın sırtından aşağı kayıp kalçasının üzerinde kıvrılarak onu daha da yakınlaştırdı. "Bir ömür yetmeyecek. Sonsuzluk yetmeyecek. Kollarımda seninle gökyüzündeki her yıldızın haritasını çıkarmak isterken hiçbiri yetmeyecek."

Onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağı tüm ağırlığıyla göğsüne çarparak ciğerlerindeki havayı söküp aldığında, Zarrah bir anlığına soluğu kesilmiş gibi hissetti. Gözleri yanıyordu. Kulaklarında onun sesi olmadan bir ömür boyu yaşamak, bir daha asla onun dokunuşunu hissetmemek ya da dudaklarının tadını alamamak...

Gözyaşları akmak üzereydi. Sadece gözyaşı da değildi, göğsünü parçalayacak büyük hıçkırıklardı. Ancak bu değerli anı yas tutarak geçirmek istemiyordu. "Elimizde sadece bu an var. Bunu boşa harcamanı yasaklıyorum, Keris Veliant."

Keris konuşmadı, tek ses uzaktaki gök gürültüsünün homurtusu ve geminin sert dalgaları yararak çıkardığı gümbürtülerdi. Başını çevirdiğinde dudakları o kadar yakındı ki aynı nefesi paylaştılar. "Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok," dedi usulca. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Zarrah'ın teni alev alev yanıyordu, sise bulanmış esintinin her dokunuşuyla vücudu ürperiyordu ve bacaklarının arası çoktan ıslanmıştı. "Şu anda senden istediğim tek bir şey var. İhtiyacım olan tek bir şey."

Keris'in dudakları onunkilerle buluştuğu anda Zarrah mantıklı düşünceleri bir kenara bıraktı.

Haftalardır onun dokunuşundan mahrum kaldığından mıydı, yoksa dokunuşunun kendisinden miydi emin değildi ama dilinin tadı içinde var olduğunu dahi bilmediği vahşi yanını serbest

bıraktı. Yabani bir yaratık gibi yüzünü yana eğdi. Keris'in onu tükettiği gibi Zarrah da onu tüketiyordu.

Kelimelerin ve duyguların zamanı geçmişti. Artık aralarında sadece alev alev yanan, kör edici bir ihtiyaç vardı.

Zarrah hiç tereddüt etmeden dudaklarını onun için araladı, Keris'in dili vahşi ve talepkâr bir şekilde kıvrılarak dilini okşarken inledi. Aldığı her nefes Keris'in baharatlı kokusuyla doluyor, Zarrah'ı daha fazlası için daha aç hale getiriyordu. Adama dair *her şey* için açlık çekiyordu, gerçi asla yetmeyeceğini biliyordu.

Keris'in parmakları kalçasının kıvrımından sırtına doğru ilerleyip tekrar aşağı iniyor, Zarrah'ın bedeni bu hisle kıvranıyordu. Parmaklarını adamın ipek gibi saçlarına dolayarak onu daha sert öpmek istedi ama Keris dudaklarını onun ağzından ayırdı. Dudakları boynuna sürtünüp kulaklarının altındaki hassas noktayı ısırdığında Zarrah nefes nefese kaldı, bu his dayanamayacağı kadar yoğundu.

Ardından daha aşağıya indi.

Boynundan aşağı inip köprücükkemiğini öptü, üzerindeki gömleğin ucunu tutmak için bir anlığına durakladıktan sonra yavaşça yukarı doğru çekti. Gömleğin keten kumaşının sivrilmiş meme uçlarına sürtünme hissi, neredeyse Zarrah'ı uçurumdan aşağı yuvarlayacaktı.

Gemi bir dalganın üzerinden geçtiğinde Zarrah dengesini kaybeder gibi oldu. Keris onu belinden yakalayarak sabitlerken, gömlek parmaklarının arasından yere kaydı.

Keris hafifçe geri çekilip Zarrah'ın bedenini gözleriyle içti. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeysin." Mavi gözleri şehvet ve kederin karışımıyla kararmıştı. Üstelik bu ikisinin de hissettiğini bildiği ancak kelimelere dökemedikleri bir şeydi. Asla kelimelere dökemeyebilirdi çünkü bunu yapmak onların sonunu getirebilirdi.

Kelimelerle yeterince zaman kaybetmişlerdi. İzlenip de dokunulmamaktan bıkmıştı. Daha *fazlasını* istiyordu.

Zarrah'ın parmakları Keris'in ceketinin düğmelerini çekişti-

rip üzerinden çıkararak çabucak bir kenara attı. Gömleğine uzandığı sırada Keris'in karanlık kahkahası kulaklarına doldu, Zarrah gömleği üzerinden çıkarabilmek için çaresizlikten yırtacak hale gelmişti.

Gemi batıya doğru yönelirken, günün ilk ışıkları kamaraya yayılıp parıltısıyla Keris'i aydınlattı. Deniz serpintileriyle nemlenen saçları altın rengine dönmüş, kollarındaki ve gövdesindeki her kas mermerden yontulmuş gibi görünüyordu. Gözleri adamın karnının alt kısmında derin bir V şeklini alarak pantolonunun içinde kaybolan kaslarına, ardından kumaşı zorlayan aletinin sert uzunluğuna kaydı. Keris, mükemmeldi. Zihni, bedeni ve ruhuyla Zarrah'ın istediği her şeydi ancak arzusu hâlâ korkularıyla karışıyordu çünkü bu kamaranın dışında sırf Valcottalı olduğu için onu öldürmek isteyen düzinelerce Maridrinalı vardı. Bu lanet gerçeği umursamamaya cüret ettiği için Keris'i de öldürmek isteyeceklerdi. "Ya içeri biri girerse?"

"Kapı sürgülü." Keris'in parmakları açılıp belini genişçe kavrayınca Zarrah'ın kalbine bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Ayrıca kapının önünde bir sandık var."

"Yine de duyabilirler."

"Sanırım bu, adımı ne kadar yüksek sesle haykırdığına bağlı, Valcotta." Bir elini Zarrah'ın bedeninden ayırıp göğüslerinin arasından ve göbeğinin üzerinden geçirerek bacaklarının arasına kaydırdı. En hassas noktasının arzuyla ıslanıp alev aldığını fark eden Keris'in bakışlarının daha da karardığını gördü. "Sana yapmak istediğim şeylerle, herkesin seni duyması çok *gerçek* bir tehlike."

Zarrah'ın kalbi tekledi, ruhunun tuhaf ve çılgın bir parçası riskten zevk alırken, damarlarında dolaşan adrenalin bedenini sızlatarak şimdiden doruğa yükselmesini sağlıyordu. "Göster bana," diyerek nefes aldı.

Keris yüzündeki vahşi gülümsemeyle onu açık pencerenin önündeki koltuğa çekip bacakları iki yana açılacak şekilde kucağına oturttu. Öpücüğüyle Zarrah'ın ağzını ele geçirip altdudağını ısırarak inlemesine neden olurken, sızlayan kadınlığı Keris'in

pantolonun içinde esir olan aletinin enfes sertliğine sürtünüyordu.

Zarrah ona sürtünürken, "*Kahretsin*, Valcotta," diyerek dudaklarına doğru inledi Keris. Bir eliyle bileklerini yakaladı, Zarrah'ın sırtı yay gibi gerilip başı arkaya düşene kadar çekti.

Keris'in ağzı meme ucuna kapanıp emmeye ve çekiştirmeye başladığında Zarrah neredeyse çığlık atacaktı. Keris diğer göğsüne geçip dişleriyle meme ucunu yakaladı. Zevk ve acının sınırlarını zorlayacak kadar ısırırken, Zarrah kalçalarını onunkilere sürterek kesik nefeslerle zirveye doğru tırmanıyordu. "Durma," dedi iç çekerek. "Lütfen durma!"

Keris'in kahkahası teninde titreşti ve bir an sonra bileklerini bırakıp ellerini beline sararak onu kaldırdı. Zarrah'ın nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açılırken elleriyle pencerenin çerçevesine yapıştı çünkü aşağıda kabaran şiddetli dalgalara düşmeye tehlikeli derecede yakındı.

"Güven bana," diye mırıldanan Keris'in sıcak nefesini bacaklarının arasında hissedince, Zarrah'ın korkusu yatıştı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Ona güveniyordu. Hayatıyla ve tüm kalbiyle. Bu yüzden Zarrah gözlerini kapatıp geminin salınmasına uyum sağlaması için bedenini serbest bıraktı. Keris, Zarrah'ın bacaklarını sandalyenin arkasına dayayıp genişçe açtı. Keris'in dilinin hassas tenini yaladığını, hafifçe ayırdıktan sonra içine girdiğini hissedince ürperdi.

Onu darmadağın ettiğini hissedince.

Zarrah onun adını haykırdı ama sert esen rüzgârın, kuzeydeki fırtınanın ve geminin dalgalara çarpan gövdesinin gürültüsü onun sesini bastırmıştı. Pencere çerçevesini bıraktı.

Keris onu bırakırsa, düşerdi. Onu bırakırsa ölürdü ama Zarrah adamın dilini içinde hissederken, deniz serpintisi aşırı ısınmış tenine buz gibi dokunurken hiç korkmuyordu. Keris'in ağzı onun arzusunun merkezine kapandı, dili hassas tepeciğin etrafında dönüyordu. Zarrah'ı kışkırtıyordu. Ardından onu ele geçirdi.

Zarrah'ın doruğa ulaşırken hissettiği zevkin gücü, onu fırtınanın sürüklediği gemiden daha sert bir şekilde sarstı. Gözleri-

nin önünde yıldızlar belirene kadar içinde dalga dalga büyüdü ve dudaklarından Keris'in adı döküldü. Zarrah geriye doğru yığılıp kollarını iki yana açarak dalgaları yakalamaya çalıştı. Ardından Keris onu kucağına çekip yeniden kollarının arasına aldı.

Zarrah alnını Keris'in alnına yasladı. Zevk dalgaları hafiflese bile teni hâlâ ürperiyor, adam onun çıplak sırtını okşarken içini çekiyordu. Ancak bunun yerini daha fazlasına duyulan ihtiyaç almıştı. "Seni içimde istiyorum." Zarrah onu öptüğünde dudaklarında kendi tadını aldı. "İçimde olmana *ihtiyacım* var."

"Her zamanki gibi Valcotta..." Keris başparmağıyla meme ucunda daireler çizerek. "Aynı fikirdeyiz," dedi.

Geminin arka tarafında fırtına gökyüzünü tamamen ele geçiriyor, deniz her geçen saniye daha da şiddetleniyordu ancak Zarrah'ın umurunda değildi. Dizlerinin üzerine çökerken gökyüzünde dans eden şimşekleri ya da yükselen beyaz dalgaları zar zor gördü. Gözlerinin içine bakarak Keris'in kemerini çözdükten sonra pantolonunu kalçalarının üzerinden çekip hatırı sayılır uzunluğunu görünce arzuyla kasıldı.

Zarrah onun tadına bakma isteğiyle başını eğdi. Yaşadığı zevkin aynısını ona da tattırmak istiyordu ama Keris'in eli yanağının etrafında kıvrıldı ve yüzünü kaldırdı. "Tanrıçalar erkeklerin önünde diz çökmez." Dizleri kalçalarının iki yanında olacak şekilde Zarrah'ı yukarı çekip aletini girişine bastırdı. Keris'i görmek bile ıslanması için yeterliyken, bu his onu inletiyordu çünkü bir tanrı gibi görünen oydu. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi.

Üstelik ona aitti.

Böylece ona sahip oldu. Tadını çıkararak aletini santim santim içine alırken Keris'in gözlerinin geriye devrilmesini izledi ve tamamen birleştiklerinde adamın dudaklarından bir inilti koptu.

Zarrah bunun vahşi olacağını sanmıştı. Bunun uzun zamandır birbirinden uzak kalan ve yakında ayrılmak zorunda kalacak iki aşığın çılgınca, çaresizce birleşmesi olacağını düşünmüştü. Oysa kalplerinin yavaşça ve acı verecek kadar tatlı bir şekilde yeniden inşa edilmesiydi. Zarrah'ın göğüsleri Keris'in göğsüne yaslan-

mıştı, birlikte çarpan kalplerinin arasında yalnızca tenleri vardı. Keris'in dudakları Zarrah'ın dudaklarına dokunuyordu, böylece aynı nefesi paylaşıyorlardı. Keris'in bedeni Zarrah'ın bedeninin o kadar derinlerine gömülmüştü ki bu değerli anda ikisi bir bütündü.

Gemi onları sallayıp rüzgâr bedenlerine doğru eserken Zarrah'ın içindeki gerilim yeniden yükseldi, yoğunlaşana kadar toplandı ve kör edici bir parlaklıkla zirveye ulaştı. Keris'in haykırarak doruğa ulaştığını, aletinin içinde nabız gibi atıp onu doldurduğunu hissederken Zarrah'ın içi titredi.

Tek görebildiği zihnindeki gökyüzünde hikâyelerinin haritası olan yıldızlardı. Üstelik kalbi gözyaşları döküyordu çünkü onun yokluğunda, kalbinde sadece karanlık olacağından korkuyordu.

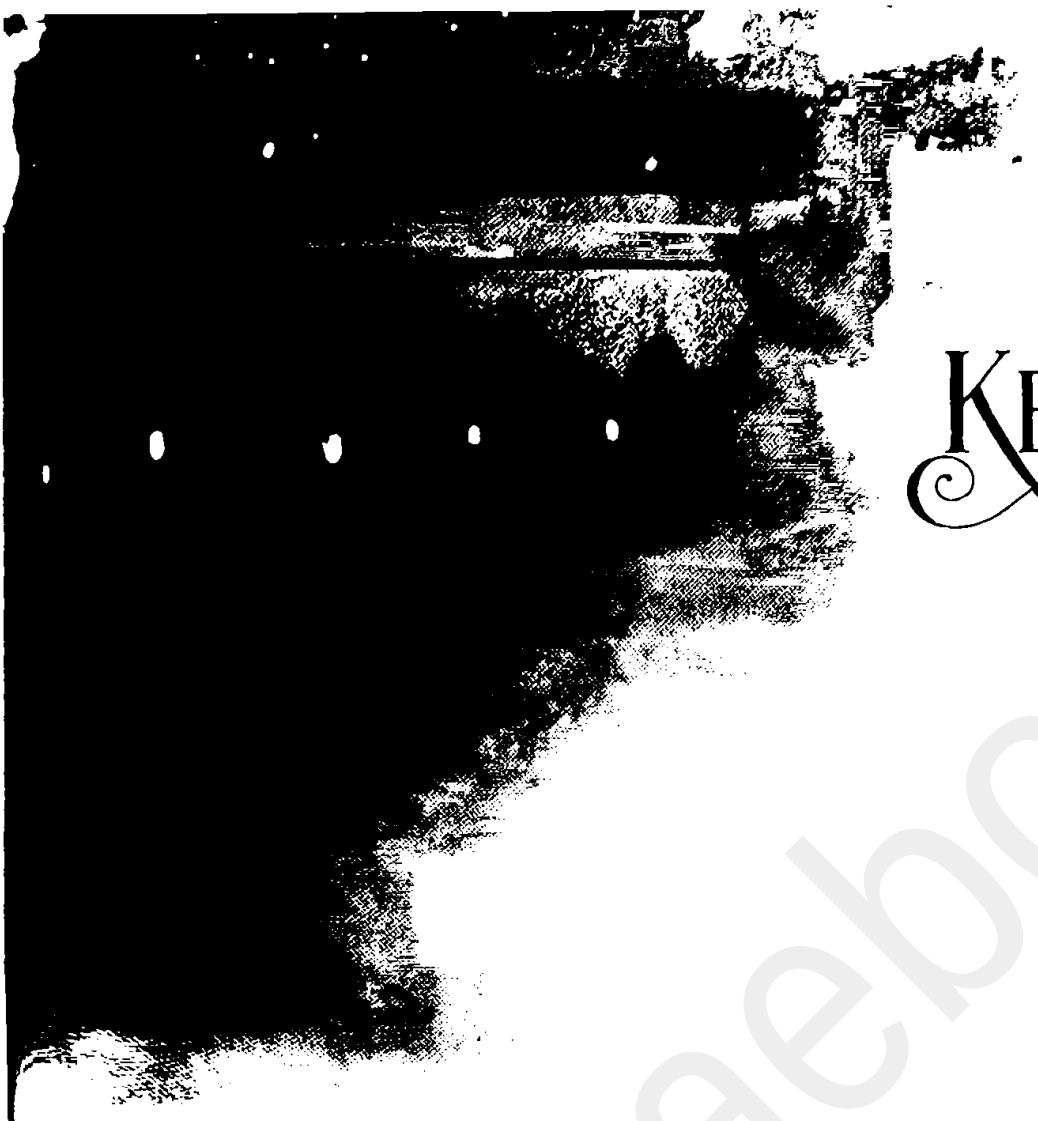
Keris onu kucağına alıp yatağa taşıdı ve battaniyenin altına yatırdı, gerçi onun sıcaklığı soğuğu uzaklaştırıyordu. Ondan vazgeçmek istemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ki ondan vazgeçmek istemiyordu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve Keris'in gözyaşını dudaklarıyla sildiğini hissetti. Onu öptüğünde Zarrah kendi gözyaşının tadını aldı. "Seni seviyorum, Valcotta," diye fısıldadığını duydu. "Seninle olacağım ya da başka hiç kimse olmayacak çünkü sen nereye gidersen kalbim de seninle gelecek."

Uzun bir an boyunca konuşmak bir yana nefes bile alamadı. Ardından, "Artık bana Zarrah demeni istiyorum çünkü artık aramızda duvarlar olmayacak. Parmaklıklar olmayacak. Hatta sınırlar da," dedi.

"Zarrah." Sesi kısılınca tekrar söyledi. "Zarrah."

Adı Keris'in dudaklarındayken, yorgunluğun onu ele geçirmesine izin verip kollarında uykuya daldı.

70
KERIS

Zarrah'ın uykuya dalmasının ardından Keris rüzgâr ve yağmura karşı pencereyi kapatmak için ayağa kalktı. Islanan perdeleri çekip odanın karanlığa gömülmesini sağladıktan sonra, kapı kilidinin sağlam olup olmadığını kontrol etti. Ancak o zaman yatağa geri döndü, Zarrah soğuk ayaklarını onun bacaklarına yaslayıp kollarına kıvrıldığında Keris'in göğsü ağrımaya başladı.

Sonra da uyudu.

Daha çok uyudu.

Keris ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama uyandığında hava karanlıktı. Fırtına pencereleri tıkırdatıyordu ve deniz öncekinden daha sertti. Geminin hareketiyle Zarrah'ın hâlâ uyumakta olan bedeni ona doğru sallanıyordu, boynuna çarpan nefesi ılık ve düzenliydi.

Onu seviyordu. Tanrı yardımcısı olsun, bu kadını canından çok *seviyordu*. Kinci yılanlarla dolu bir çukura atıldığı halde hayatta kalmakla yetinmeyip oradan daha da güçlenerek çıkan bu vahşi, güzel yaratığı. Artık acısını kullanarak kandırılabilecek

biri değil, kendi geleceğinin kumandanıydı. Eskiden keder ve nefretle perdelenen gözleri artık gerçekleri görüyordu.

Kendi için aynı şeyi iddia edebilmeyi diledi. Belki o zaman ona layık olabilirdi.

Zarrah kıpırdandı ve Keris loş ışıkta, hayatının geri kalanında her gün seve seve içinde boğulacağı karanlık birer göl gibi koyu renkli gözlerinin açılışını izledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Zarrah.

"Her şey mükemmel." Kadının karmakarışık buklelerini geriye doğru okşarken, battaniye geri çekilip göğsünün dolgun kıvrımını ortaya çıkarınca aleti sertleşti ve Keris'in bakışları altında Zarrah'ın meme ucu sivrildi.

"Deniz fazlasıyla dalgalı." Keris'in sesi soluk soluğaydı ve dilini koyu renkli tepenin üzerinde gezdirmek için eğilirken gülümsüyordu. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Dalgalar yani?"

Zarrah iç çekerek gözlerini kapadı. "Hayır."

Dudaklarını göğsünün üzerine kapatıp emdi ve ısırdı, biraz onun nelerden hoşlandığına dair hafızasına, biraz da onu neyin çözebileceğini düşünerek hareket eden içgüdüsüne güveniyordu.

Bir parmağını Zarrah'ın sert karın kaslarında gezdirip göbeğinin etrafında dolaştırdıktan sonra bacaklarının arasına kaydırdı. Zarrah ateşli ve ıslaktı. Hassas tenini okşaması için kalçasını ayırırken, Keris göğüslerini öpmeye ve emmeye devam etti. Onu çılgına çevireceğini ama doruğa ulaştırmayacağını bildiği için, sımsıkı sinir yumağının etrafında tüy kadar hafif bir dokunuşla dolaştı.

"Tam bir baştan çıkarıcısın." Zarrah, Keris'in yüzünü yakalayıp dudaklarını kendine çekti ve altdudağını neredeyse kan akıtacak kadar sertçe ısırdı. Hissettiği hafif acı, ön sevişmeyi unutup vahşi bir canavar gibi Zarrah'ın içine girmek istemesine neden oldu. Zaten o da bunu büyük olasılıkla aynı sebepten yapmıştı. Zarrah onu başka hiçbir kadının tanımadığı kadar iyi *tanıyordu*. Asla tanıyamayacağı kadar.

Keris onun yemini yutmak yerine, bir parmağını onun ıslak kayganlığına sokarak yavaşça okşamaya başladı. Zarrah ritmi

artırmaya çalışarak kalçalarını oynattığında, Keris sadece dudaklarına doğru gülümseyip hafifçe bastırarak kalçalarını aşağıda tuttu.

"Sen bir baştan çıkarıcı değilsin, sen lanet olası bir şeytansın," diye inledi Zarrah. Keris gülerek ikinci parmağını da içine itip boynunu öptü, kulak memesini ısırırken dişleri hâlâ taktığı yakut küpeye çarptı. Üçüncü parmağını da ekleyince Zarrah tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Zarrah adını haykırarak gözlerini kapattı, hızlı nefesler alıp verirken Keris kendi arzusunu güçlükle dizginliyordu.

"Lütfen," dedi Zarrah nefes nefese. "Sana ihtiyacım var. Hepsine."

Keris'in de ona ihtiyacı vardı. Bu kadına ciğerlerindeki havadan ve damarlarındaki kandan daha çok *ihtiyacı* vardı. Dizlerinin üzerinde doğrularak onun pürüzsüz kalçalarını aralayıp kendini derinlere doğru itti.

Zarrah'ın sırtı yay gibi gerildi, bir elini ağzına kapatıp kendi tenini ısırarak çığlığını bastırdı. Ardından bacaklarını Keris'in kalçasının etrafına sardı. Topuklarının birini kalçasına, diğerini sırtına sapladı ve hamlelerine öyle bir güç kattı ki Keris Zarrah'ın üzerine yığılmamak için bir elini duvara dayamak zorunda kaldı.

Onu *görmek* istiyordu. Onun altında kıvranışını, enfes yüzünün zevkten gerilmesini izlemek istiyordu. Bir eli göğsünde diğer eli... Perdelerin arasından sızan loş ışık huzmeleri Zarrah'ın cila sürülmüş tırnaklarını parlattığında Keris inledi. O içinde gidip gelirken Zarrah'ın parmaklarıyla hassas tenini okşadığını ve daireler çizdiğini gördüğünde neredeyse boşalacaktı.

Bunu daha önce, birlikte oldukları ilk gece yaptığını görmüştü ve bu Keris'i darmadağın etmişti.

Tıpkı şimdi dağıttığı gibi.

Keris son bir darbeyle içine girerek boşaldı, zevk dalgalarında kaybolurken adını haykırmamak için kendini zor tuttu. Zarrah'ın sırtı geriye doğru kavislenip aletini sımsıkı sararak doruğa çıkarken bile Keris onun içine dökülmeye devam ediyordu. Keris yüzünü Zarrah'ın boynuna gömerek üzerine yığıldı ve saçlarının yumuşak kokusunu içine çekti.

Zarrah beline doladığı bacaklarını gevşetip hafifçe aşağı kaydı ve kollarını Keris'in boynuna doladı. Kalbi hızla çarparken bir eliyle saçlarını geriye doğru okşuyor, birbirine dolaşan bukleleri çözerken iç çekiyordu.

"Bunu yapmaya devam edemem." Aleti Zarrah'ın içinde yeniden sertleşmeye başladığında, Keris ikiyüzlülüğünün farkına vararak boynunu öptü. "Seni hamile bırakacağım."

"Biliyorum." Zarrah onu bırakmadığı gibi, saçlarını okşamaya da ara vermedi. Birkaç dakika önce sert olan parmakları şimdi daha nazikti.

Keris'in kalbine bir bıçak daha saplanmıştı çünkü onlardan çalınan bir şey daha vardı. Çocukları severdi, her zaman sevmişti... Üstelik *çocuğunu* Zarrah'ın göğsünde düşünmek gözlerini yakıyordu. Onun çocuklarla nasıl olduğunu görmüştü.

Haremdeki çocuklarla nasıl anlaştığını, Sara'ya gösterdiği nezaketi ve diğerleri onu sürekli geride tutarken kız kardeşini hayal kurmaya teşvik ettiğini görmüştü. Zarrah iyi bir anne olurdu. Çocuklarına nezaketle davranır, zarar vermeye kalkışan herkese karşı onları acımasızca korurdu.

Söz konusu ikisinin çocuğu olduğunda onlara zarar vermeye kalkışan da çok olurdu.

Zarrah, "Nerastis'e kaç gün sonra varacağız?" diye mırıldandı.

Keris onun da çocuklar hakkında aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. Yoksa tamamen başka bir şey mi düşünüyordu?

"Söylemesi zor." Yüzünü görebilmek için bir dirseğinin üzerine dayanarak ondan uzaklaştı. "Rüzgâr bize karşı esiyor."

"Öyle mi?" Zarrah gülümseyerek elini Keris'in karnından aşağı doğru kaydırdı. "Daha ziyade bizim için estiğini düşünüyorum."

Keşke bu yolculuk sonsuza kadar sürebilseydi. Keşke rüzgâr gemiyi yerinde tutacak kadar şiddetli esse ve bu anı sonsuza dek uzatsaydı çünkü bir daha asla sahip olamayacaktı. "Geri dönme."

Zarrah'ın eli aşağılara inemeden olduğu yerde kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Valcotta'ya geri dönme." Zarrah onu susturacak bir şey söyleyemeden ekledi. "Bütün bunları arkamızda bırakabiliriz. Harendelli ticaret gemilerinden birine binip Fırtına Denizi'nin tehlikesini göze alırız. Kim olduğumuzu bilen ya da umursayan kimse kalmayana kadar kuzeye doğru yelken açtıktan sonra, başka yıldızların altında yaşarız."

Zarrah sessizleşti, yüz ifadesini okumak zordu. "Birlikte olmamız uğruna her şeyi geride mi bırakacaksın?"

"Bunu olduğundan daha büyük bir fedakârlık gibi gösteriyorsun." Gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu. "Âşık olduğum kadınla birlikte olmak için politikadan, entrikalardan, savaştan ve cinayetten vazgeçmek kolay bir karar."

Artık bu kelimeyi bir kez söylediğine göre, Zarrah karşılık vermese de sanki tekrar tekrar söylemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Çünkü onun neden söylemediğini biliyordu.

"Peki ya ailen? Onları terk etmek bu kadar kolay mı? Babanın ya da taht kardeşlerinden hangisine miras kalırsa, diğerlerini onun altında acı çekmeye terk etmek?"

Keris gözlerini kapatıp teyzelerini düşündü. Birçoğu daha bebeklikten yeni çıkmış kardeşlerini. Yemeğini hak etmek için kilisede çalışmak zorunda kalan Sara'yı. "Kolay olacağını söylemiyorum. Üzerimde hayatım boyunca taşıyacağım bir yük olacaktır." Gözlerini açtı. "Ama seninle birlikte olacaksam, buna rağmen yaparım."

"Neden?" diye sorarken sesi titremesine rağmen Keris'i sırtüstü yatırdı. "Neden bütün bunları benim için yapmak istiyorsun?"

"Çünkü seninle tanışana kadar aslında hiç yaşamadım." Keris elini onun yüzüne uzatıp başparmağıyla yanağını okşadı. "Ayrıca sana da hak ettiğin şey verilmedi. Hak ettiğin gibi davranılmadı. Sana her şeyi verirdim. Birlikte mutlu olurduk."

Dışarıdaki fırtına diniyor, güneş ışığı daha parlak hale gelip Zarrah'ın yüzünü aydınlatıyordu. Yanaklarındaki çilleri, koyu kahverengi saçlarındaki kızıl tonları ortaya çıkarıyordu. Ancak asıl dikkatini çeken, kalın ve gür simsiyah kirpiklerle çevrelen-

miş koyu renk gözleriydi. Bir ceylanın gözlerine benzeyen bu gözlerin ardındaki zekâ bir dişi kaplana aitti.

"Bunu düşünmem gerek." Zarrah'ın sesi gergindi. Boğuk çıkıyordu. "Benim... düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Bu bir hayır değildi ama evet de sayılmazdı. Göğsünde bir öfke kıvılcımı canlandı, geri dönmek zorunda olduğu şey neydi ki? Onu ölüme terk eden teyzesinden başka kime dönmesi gerekiyordu? Döndüğü şey mutlu bir hayat olmayacaktı ve onun için bundan daha fazlasını istiyordu. Buna rağmen içinden geçenleri söylemek yerine başıyla onayladı.

"Bu kolay bir karar değil." Zarrah altdudağını ısırdı. "Kalbim için cevap kolay, tabii ki evet. Binlerce kez evet. Ama..."

"Onurun." Sesindeki acıyı saklayamadı. "Gerçeği bilseler yüzüne tükürecek insanları onurlandırıyorsun."

Zarrah irkildiğinde Keris'in içini suçluluk duygusu kapladı. "Özür dilerim. Bunları söyleyerek tam bir pislik gibi davrandım."

Zarrah sadece başını salladı. "Haksız değilsin. Ancak bu karar... Bu onları onurlandırmakla ilgili değil, kendimi onurlandırmakla ilgili. Ben..." İhtiyaç duyduğu kelimeleri arıyormuş gibi uzaklara baktı. "Doğru olduğuna inandığım şeyleri yapmam gerekiyor. Böylece kim olduğumdan ve yaptıklarımdan gurur duyabilirim çünkü utanç duyduğum çok fazla şey yaptım." Gözleri tekrar ona kaydı. "Seni kastetmiyorum. Senden asla pişmanlık duymam."

Keris kendini bunun gerçekten doğru olup olmadığını ya da doğruysa bile, doğru olarak kalıp kalmayacağını merak ederken buldu.

"Geri alamayacağım bir seçim yapmadan önce yaptıklarımın bedelini düşünmem gerekiyor." Zarrah küçük elini onun yanağına sarıp başparmağıyla tenini okşadı. "Eğer beni gerçekten seviyorsan, bana düşünme fırsatı verirsin."

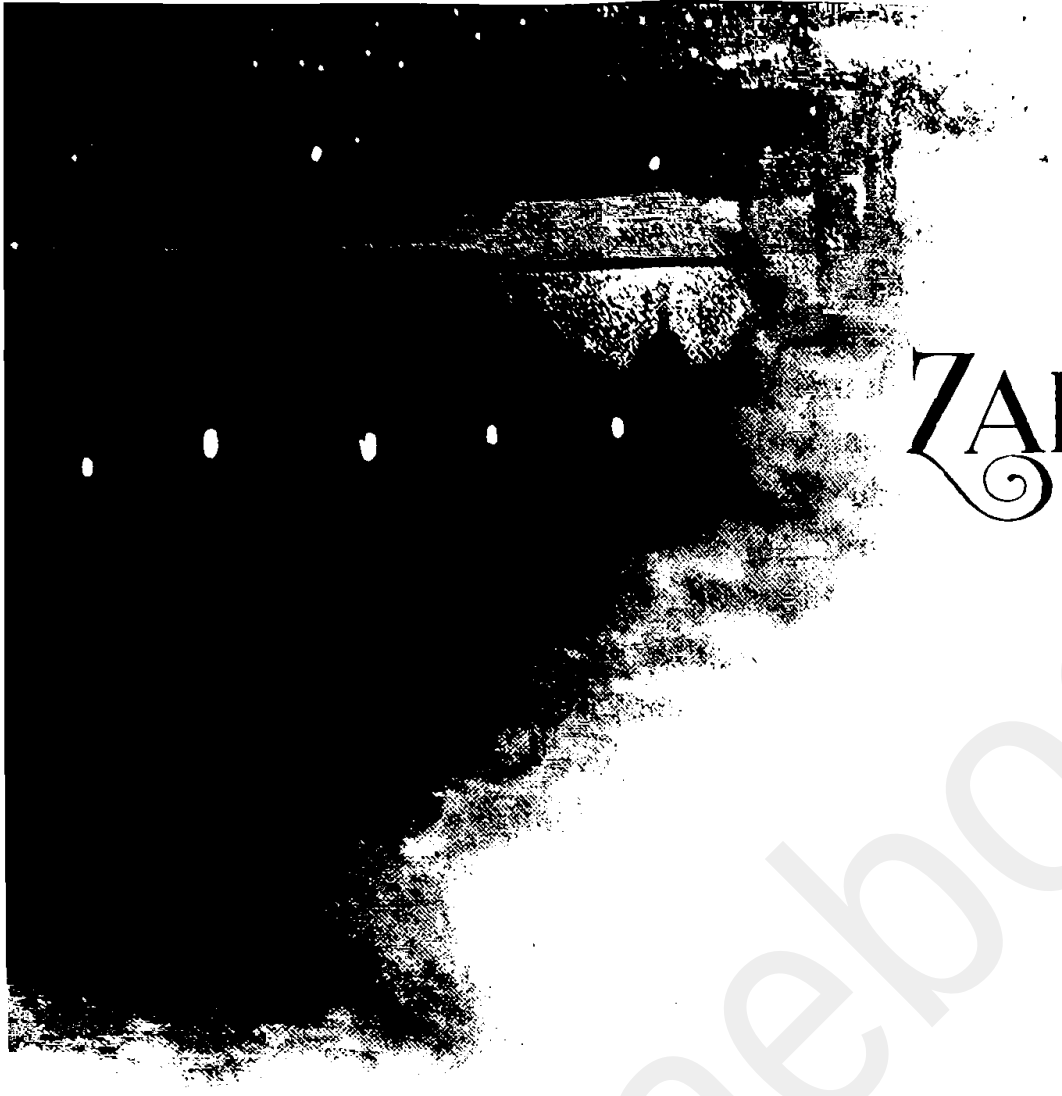
Göğsü sızladı çünkü onu *tanıyordu*. Eskiden nasıl bir kadın olduğunu ve giderse nasıl bir kadın olacağını biliyordu. Seçimin ne olacağını biliyordu. "Neye karar verirsen ver, seni sevmeye devam edeceğim. Ayrıca nereye gidersen git, geri dönmeye karar verdiğin anda ben orada olacağım."

Zarrah'ın gözleri parladı, ardından iki damla yaş yanaklarından süzülerek adamın göğsüne sıçradı. "Bana düşünmem için zaman ver, Keris."

Bir an sonra Zarrah onu öpmeye başladı, dilini ağzının içine kaydırmıştı ve avucunun içine alıp okşadığı aleti, kırılan kalbine hiç aldırış etmiyordu. Boğuluyormuş gibi hissederek yüzünü Zarrah'tan kaçırdı. "Bu düşünmene yardımcı olmuyor, Zarrah," demeyi başardı.

"Hayır," dedi Zarrah. Yavaşça aletinin üzerine otururken sırtı geriye doğru eğilmiş, göğüsleri güneş ışınlarıyla aydınlanmıştı. "Ama hayal kurmama izin veriyor."

@novaebook

71
ZARRAH

Ticaret gemisinin Vencia ile Nerastis arasındaki hemen her limanda yolcu indirip almak için durması, yolculuğun normalde alacağı süreyi üç katına çıkarmıştı. Yine de mümkün olsaydı Zarrah bu süreyi daha da uzatırdı çünkü geçirdiği bu haftalar hayatının en zevkli zamanlarıydı.

Şartlar Zarrah'ın kamarada kapalı kalmasını gerektiriyordu ancak çok gerekli durumlar dışında Keris yanından nadiren ayrılıyordu. Keris yemeklerle şarabın odaya getirilmesini emretmişti ve Silas'ın aşırı tuz düşkünlüğünden arındığında, Maridrina yemeklerinin çok güzel olduğunu keşfetmekten memnundu. Şarapları ise çok daha iyiydi. Keris'in hiçbir masraftan kaçınmaması belli ki gemi kaptanının çok hoşuna gitmişti. Keris, kaçışını gizlemek için sandığa yerleştirdiği kitaplardan ona bir şeyler okuyordu. Akla gelebilecek her konuda kitap vardı ve onun kadife sesiyle en sıkıcı konular bile büyüleyici hale geldiği için, Zarrah başını onun kucağına yaslayıp saatlerce dinliyordu. Babasıyla ilgili anılarından uzak dursa da geçmişine dair hikâyeler

anlatarak onu memnun ediyordu. Otis'i anlatıyordu. Coralyn'den bahsediyordu. Yaşlı kadının ölmeden önce Keris'e ne söylediğini öğrenmeye can atsa da acısı bu kadar tazeyken ısrar etmek istemiyordu. Bunun yerine ona Pyrinat'taki çocukluğunu anlatarak karşılık vermişti. Annesini, kuzenlerini ve Valcotta'nın ayrıcalıklı yanlarıyla büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatmıştı. Ona annesinin ölümünden sonra aldığı eğitimden, bitmek bilmeyen saatler boyunca *hiç ara vermeden* yaptığı antrenmanlardan ve derslerden bahsetmişti. Annesinin özenle şekillendirdiği karakterinin bazı parçalarını kaybetse bile güçlü ve yetenekli olmaktan nasıl zevk aldığını... Hatta Keris eğlenceli *bir şey* yapıp yapmadığını sorduğunda, özellikle de reşit olmalarından sonra Yrina'nın onu içine soktuğu yaramazlıkları anlatmıştı. Arkadaşının kaybının acısı tazelendiğinde Keris ona sarılmış, dalgalar onu uyutana kadar göğsüne yaslanıp ağlamasına izin vermişti.

Ve sevişmişlerdi.

Sonsuz, bitmek bilmeyen, hayal edebileceğinin ötesinde bir zevkti. Bazen tatlı ve şefkatli okşamalarla onu sarıp sarmalıyor, doruğa ulaşırken yıldızları görmesini sağlıyordu. Bazen Keris umutsuz ve vahşi darbelerle içine girip çıkarken Zarrah daha fazlasına duyduğu ihtiyaçla tırnaklarını ona geçirerek daha derinlerine çekiyordu. Arzu patlamasıyla doruğa ulaştığında bitkin ve soluksuz kalıyordu. Keris sonsuz bir yaratıcılığa sahipti, üstelik çekingenliği ortadan kalktıkça Zarrah da arzularını serbest bırakmaya başlamıştı. Keris'in, dudaklarında onun adıyla kontrolünü kaybetmesini izlemekten daha çok zevk aldığı bir şey yoktu.

İkisi de ne yaptıklarını biliyordu. Bir gemi yolculuğuna koca bir ömür sığdırmaya çalışıyorlardı çünkü sahip olabilecekleri tek şey buydu.

Zarrah düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylediğinde yalan söylemişti. Sadece gerçeği dile getirecek cesareti bulmak için zamana ihtiyacı vardı. O gerçek Zarrah'ın kalbini bir daha asla toparlayamayacağı şekilde paramparça edecekti ancak yine de gerçekti.

Zarrah, Pyrinat'a geri dönmek zorundaydı.

Vencia'da geçirdiği zaman, teyzesiyle ilgili zihnindeki sis perdesini aralamış ve her şeyi daha net görmesini sağlamıştı. İmparatoriçe, Maridrina ve Valcotta arasındaki Sonsuz Savaş'ın bitmesini asla istemiyordu. Hatta belki de Nerastis'i geri almak için savaşı tırmandırmak istiyordu. Zarrah bunun tutuculuk mu, öfke mi, yoksa gurur mu olduğundan emin değildi. Tek bildiği, teyzesinin Valcotta'nın iyiliği için hareket etmediğiydi.

Bunu ona söyleyebilecek konumda olan *tek* kişi Zarrah'ydı. Teyzesinin savaş arzusunu dizginleyebilecek tek kişiydi. Ayrıca kader yüzüne gülerse, taht sırasında olup da o tahta barış arzusuyla geçecek tek kişiydi.

Kalbi ne kadar isterse istesin şimdi Keris'le birlikte gitmek, halkını imparatoriçenin gururunu tatmin etmekten başka bir işe yaramayan bir savaşta savaşmaya, acı çekmeye ve *ölmeye* mahkûm etmek anlamına gelirdi. Zarrah on binlerce Valcottalı için bir fark yaratma şansına sahip olduğunu ve bunun yerine kendini seçtiğini bilerek yaşayamayacağını biliyordu.

Gerçi, kolay olacağına hiç inanmıyordu.

İmparatoriçe kolay kolay ikna olmazdı ve Silas tahttayken barış sağlanamazdı. Ancak Keris Maridrina'da kalıp miras yoluyla ya da bir komployla tahta çıkarsa, o zaman mümkün olabilirdi. Bu da sadece ikisinin yollarına devam etmeleri halinde, on binlerce Maridrinalının hayatının iyi yönde değişeceği anlamına geliyordu.

Sadece birbirlerini feda ederlerse.

Zarrah yatakta bağdaş kurmuş, açık pencerenin önünde oturan Keris'i izliyordu. Kalbi hızla atıyor, avuçları terliyordu.

Birlikte geçirdikleri zaman sona ermişti.

Pencereden sadece sayısız yıldızla dolu bir gece göğü görünse de Zarrah tanıdık bir manzaradan geçtiklerini biliyordu. Geminin güvertesinde duruyor olsaydı, uzakta parlayan Nerastis'in ışıklarını göreceğini biliyordu.

Söyle ona, dedi kendine sessizce. *Ne bekliyorsun?*

Ancak boğazı tıkanmış gibi hissediyordu, nefes alıp verişleri çok hızlanmıştı ve serin gece havasına rağmen sırtından boncuk boncuk ter akıyordu. Zarrah konuşmak için ağzını açtı ama seslenmeye dili varmıyordu, tek yapabildiği onun adını yutmak oldu. Neden tereddüt ettiğini biliyordu çünkü ne kadar uzun süre beklerse, onu fikrini değiştirmeye ikna etmek için o kadar çok fırsatı olacaktı. Onunla kaçması için.

Mutlu olmak için.

Sen lanet olası bir korkaksın, Zarrah, diye hırladı kendi kendine. *Yap artık şunu.*

O sırada Keris bakışlarını karanlık gökyüzünden ayırıp ona doğru dönerek sessizce gözlerine baktı. Altın işlemeli kraliyet mavisi ceketi, ışıl ışıl parlatılmış cilalı çizmeleriyle tam bir prens gibi giyinmişti. Yeni tıraş olmuş, saçlarını omuzlarına dökülecek şekilde açık bırakmıştı. Arkasında parlayan yıldızların ışığıyla, tıpkı masallardan fırlamış bir prens gibi inanılmaz derecede yakışıklıydı ama Zarrah'ın gördüğü bu değildi. Gözlerindeki dile dökülmemiş soruydu.

"Geri dönmek zorundayım." Kelimeler Zarrah'ın dudaklarından dökülür dökülmez Keris irkilerek bakışlarını kaçırınca, söylediklerini hemen geri almak istedi. Neden farklı bir şekilde ifade etmemişti? Neden bir açıklamayla başlamamıştı? Neden...

"Dönmen gerektiğini biliyorum."

Sesinde öfke yerine anlayış olmasına rağmen Zarrah aceleyle açıklamaya çalıştı. "Aren'a, Ithicana'ya yardım edeceğime söz verdim. Ayrıca teyzemin savaş konusundaki tutumunu yumuşatmaya çalışmam gerekiyor. Onu barışın yararları konusunda ikna etmem gerek. Vârisi olarak konumumu korumam gerekiyor ki sen tacı aldığında buna bir son verebilelim."

Son cümlesinde Keris'in çenesi titreyince, Zarrah'ın göğsü sıkışmıştı. "Keşke bir yolu olsaydı, Keris. Keşke hem seninle birlikte olup hem de vicdanımın gerektirdiğini yapabilmemin bir yolu olsaydı. Ne yazık ki yok ve bundan nefret ediyorum. Çığlık atmak, öfkelenmek ve ağlamak istiyorum çünkü bu adil değil." Titrek bir nefes aldı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Keris sessiz kaldı.

Zarrah güvertede hareket eden denizcilerin belli belirsiz seslerinin, boğuk bağrışmalarının, derinlere inen çapanın takırtısının farkındaydı. Buna rağmen Keris cevap vermiyordu. Durduğu yerden kıpırdamıyor, bakışlarını körfezden ayırmıyordu.

"Lütfen beni anladığını söyle." Kelimeler dudaklarından güçlükle dökülürken, göğsündeki korku midesini bulandıracak kadar yükselmişti. "Lütfen bunu yaptığım için benden nefret etmediğini söyle."

Keris'in yüzü bir anda aydınlandı ve iki adımda aralarındaki mesafeyi kapatarak onu kollarına aldı. "Keşke senden nefret edebilseydim," dedi saçlarına doğru. "Çünkü o zaman gidişini izleyebilir ve kendimi böyle... böyle hissetmezdim..." Onun başını salladığını hissetti. "Senin hakkında hissettiklerimi ifade eden kelimeler varsa bile, onları hiç duymadım. Okuduğum binlerce kitabın hiçbirinde yazıldığını görmedim."

Zarrah başını Keris'in göğsüne yaslayınca gümbürdeyerek atan kalbinin sesi kulaklarına doldu, tıpkı kendi kalbinin atışları gibiydi. Zarrah kararlılığını kaybederken Keris'in paltosunu daha sıkı tuttu. Sızlayan kalbi, *seni kaybedemem seni kaybedemem seni kaybedemem*, diye haykırıyordu. Zarrah bu kelimeleri hıçkırıklar eşliğinde söylememek için dişlerini sıktı.

"Evet demeyeceğini hep biliyordum. Bunca şey senin dönüşüne bağlıyken kaçmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Vicdanın buna asla izin vermezdi. Bundan ne kadar nefret etsem de seni sevmemin nedenlerinden biri de bu. Evet demen, seni benim gibi biri yapacaktı ve ben asla kendim gibi birini sevemezdim."

Zarrah'ın içi paramparça oldu, yüzünü kaldırırken uzun zamandır kalbinde olan kelimeler dilinin ucuna geldi. Ancak Keris bir parmağını dudaklarına bastırarak fısıldadı. "Yapma. Senin için savaşmamak zaten yeterince zor ve bunu söylersen bencilliğim kazanacak."

Onun yapacağı son şey bencillikti. "Keris..."

"Eğer gideceksen, bu şimdi olmalı." Kollarını gevşetip onu

döndürerek açık pencereye doğru götürdü. "Yakında şafak sökecek, gün aydınlanmadan önce Valcotta sularına girmen gerek."

"Nasıl..."

Zarrah'ın günler önce ondan isteyip içindekilerin çoğunu pencereden denize döktüğü tıpalı bira fıçısını eline aldı. "O sandığa geri dönmeye niyetin olmadığını biliyordum, Zarrah," dedi Keris. Fıçının etrafına bir kemer sardı ve ellerine tutuşturmadan önce sıkıca bağladı.

Gemi bir aşağı bir yukarı sallanırken denizciler hazırlıklarını gürültüyle sürdürüyordu ve kraliyet kargosunun boşaltılması sürecini denetlemek için onlara yaklaşan bir Maridrina donanma gemisinin sesini duyabiliyordu.

Tüm yolculuk boyunca korktuğu an gelip çatmıştı ancak hiçbir şey onu ne kadar korkunç hissettireceğine dair hazırlayamazdı. Sanki nefesi göğsünden çekip alınıyormuş gibi her parçası acı içindeydi, özellikle de kalbi.

Yine de bu anı uzatmak istiyordu. Acının kalbini sökeceği o son anı geciktirmek için Keris'e mümkün olduğunca uzun süre sarılmak istedi.

"Zarrah..."

Zarrah derin bir nefes alarak onu derinden öptü, ardından pencerenin pervazına çıktı. Dalgalar geminin alt gövdesine acımasızca çarpıyordu. Keris elini tutup pencerenin çerçevesine yaslandı. "Dikkatli ol," derken Keris'in korktuğu şeyin deniz olmadığını biliyordu.

Zarrah sertçe başını salladıktan sonra, Keris yüzünü loş ışıkta seçemez hale gelene kadar onu aşağı indirdi. Aralarındaki tek bağ kenetlenmiş elleriydi. Barajdaki o ilk gecenin anısı zihnine doldu, Zarrah'ı kaçınılmaz ölümünden kurtaran tek şey Keris'in eliydi. O zaman onun düşmanıydı, şimdiyse... "Seni seviyorum," dedi Zarrah. "Seni hep seveceğim."

Sonra elini bıraktı.

72
KERIS

Seni seviyorum.

Keris dişlerini sıkıyor, pencere çerçevesini kavrayan elleri uyguladığı güçle sızlıyordu. Suya atlayıp onu kıyıya kadar takip etmemek için kendini zor tutuyordu.

"Gitmesine izin vermelisin," diye sessizce fısıldarken göğsündeki acı dayanılmazdı. "Onun seçimine saygı duymalısın."

Duyuyordu ancak bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Zarrah daha iyisini hak ediyordu. Fedakârlığı için ona asla teşekkür etmeyecek insanlar uğruna kendini feda etmeyi değil, bir kraliçe gibi davranılmasını hak ediyordu. Onlar için nelerden vazgeçtiğini asla bilemeyeceklerdi.

Kapı yüksek sesle çalındı. Keris yerinden sıçrayarak pencereye arkasını döndü. "Evet?"

"Ekselansları, size eşlik edecek askerler geldi. Hazır olduğunuzda inebilirsiniz."

Kendini zorlayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Birazdan geliyorum."

Pencereden uzaklaşmak yerine Zarrah'ın geri döndüğüne dair bir ses duymayı bekledi. Fikrini değiştirdiğine dair bir işaret. Bunu yapmasını dilediği için kendinden nefret ediyordu.

Günün ilk ışıkları gökyüzünü aydınlattığında, boş dalgalardan başka bir şey görmedi. Denizcilerin ve askerlerin bağrışlarıyla küfürlerinden başka bir şey duymadı.

Zarrah gitmişti.

Derin bir nefes alarak pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. O sırada duvardaki aynada kendini gördü. Bir süre yansımasına baktıktan sonra, sandığına doğru yürürken bir yandan da ceketini çıkardı. Sandığın derinlerine uzanıp hakkıyla kazanmadığı rütbe işaretleriyle süslenmiş üniforma ceketini aldı. Rütbeleri hak etmemesine rağmen ceketi üzerine giymesinin ardından en dipte duran kılıcı çıkardı.

Kabzasında mücevherler parlayan keskin kenarlı silaha baktı. Babasından bir hediyeydi ve ondan nefret ediyordu. Pencereye gidip onu dalgalara fırlatmaktan başka bir şey istemiyordu.

Bunun yerine kılıcı beline bağladı. Zarrah barış uğruna her şeyini feda etmişti ve Keris bunun ancak Maridrina'nın isteğiyle gerçekleşebileceğini biliyordu.

Bu da Keris'in babasına savaş açmasını gerektiriyordu.

Üstelik bu sefer savaş, kelimelerle olmayacaktı.

73
ZARRAH

Zarrah sahile ulaştıktan sonra uzunca bir süre kumda uzanıp sadece nefes aldı.

Limanın ilerisinde Keris'i terk ettiği gemiyi seçebiliyordu. Geminin yanında, yolcuların ve yükün sandallara boşaltılmasını dikkatle izleyen bir donanma gemisi vardı. *Acaba çoktan kıyıya ulaşmış mıydı?* diye merak etti. *Saraya mı gidiyor?*

Bir yanı olduğu yerde kalıp izlemek istiyordu. Diğer yandan Valcotta devriyelerinin yakında bu sahil şeridinden geçeceğini biliyordu, onu gördüklerinde ne gemiyle ne de Keris'le bağlantısı olmamalıydı. Bu yüzden Zarrah sendeleyerek ayağa kalkıp şehre doğru yol aldı.

Nerastis bu saatte hep sessiz olurdu. Yine de düzinelerce vatandaşla karşılaşıyor, işleriyle meşgul olan kadınlarla yolu kesişiyordu. Kulakları Valcotta lisanının tanıdık tınısıyla dolarken burnuna ızgara et ve tuzlu baharat kokusu geliyordu. Yediği son yemeğin üzerinden uzun zaman geçmemesine rağmen ağzı sulanmıştı.

Anriot'ın kuzey kıyısında yakalanmasından beri ilk defa yalnız yürüdüğünü fark etti. İlk defa *özgürce* yürüyordu. Zarrah yolun ortasında durup nefes aldı, yemeklerin lezzetli kokusunu solurken anın tadını çıkardı. Buna rağmen mıknatısa çekilen demir gibi, gözleri kuzeye yönelip Maridrina sarayının kubbeli kulelerinden yansıyan güneş ışıltısını yakaladı.

Keris çoktan içeri girmiş miydi? Ne yapıyordu? Birçoğu Otis'e sadık olan askerler onun dönüşüne nasıl tepki veriyordu?

Midesi huzursuzlukla bulansa da Zarrah bunu bastırdı. İkisinin de ortak hedeflerine ulaşmak için izlemeleri gereken kendi yolları vardı, üstelik ikisi de diğerine yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Tanrı yardımcısı olsun, onun engerekler arasında yalnız kalmasından *nefret* ediyordu. Onu terk etmek zorunda olmaktan, arkasını kollayamamaktan nefret ediyordu.

"Sen seçimini yaptın," diye fısıldadı kendine. "Bunun bir hiç uğruna olmasına izin verme."

Böylece yürümeye başladı. Sonunda giysi satan bir satıcı bulup bir pantolon, bir bluz ve bir çift ip sandalet satın aldı. Hızla kuru giysileri giydikten sonra Keris'in giysilerinden oluşan bohçayı yanan bir çöp yığınına doğru götürdü. Parmakları ince keteni okşadı, onun kokusundan bir iz kalıp kalmadığını görmek için kumaşı burnuna götürmek istedi ama bundan kaçındı. Giysileri ateşe atmadan önce sokağın temizlenmesini bekledi. Elbiseler tutuşurken buhar yükseldi, ardından kumaş kararıp kömürleşerek Keris'ten kalan son fiziksel kalıntılar küle dönüştü.

Zarrah gözlerindeki yanmanın dumandan kaynaklandığını söyleyerek omuzlarını dikleştirdi ve bir zamanlar yönettiği saray garnizonuna doğru döndü. Keşke orada bulacaklarından hoşlanıp hoşlanmayacağını kesin olarak bilebilseydi.

Kapılardan girdiğinde herkes olduğu yerde dondu, gözlerini fal taşı gibi açan insanların hayret dolu fısıltıları arkasından geliyordu ve Zarrah'ın ismi herkesin dilindeydi.

Ancak kimse onu durdurmadı. Kimse sarayın içine kadar gir-

me hakkına karşı çıkmadı. Zarrah kumandan ofisine doğru ilerlerken sandaletleri mermer zeminde yumuşak sesler çıkarıyordu. Kapıdaki iki asker onu görünce ağızları açık kalakaldı. Biri selam vermeyi başardı, diğeri bir anlık tereddütten sonra elini kalbine bastırabildi.

Bu bir saygı göstergesiydi ama yalnızca kraliyete atfedilen bir selamdı.

Bir de ölülere.

"Komuta kimde?" diye sordu Zarrah, gerçi cevabı zaten biliyordu. Kapının ardından kuzeninin çok sevdiği kızarmış hamurun kokusu geliyordu ve zihninde onu yemek yerken, yağlı parmaklarıyla raporlarda izler bırakırken görebiliyordu.

"Majesteleri, Kumandan Bermin," diye yanıtladı selam veren asker. "Biz... O... Siz esir alındıktan sonra... peşinizden gelmek istedik, leydim ama..."

"Alınan kararları anlıyorum." Askere hafifçe gülümsedi. "Açıklamaları kumandana bırakmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Beni görmek için vakti olup olmadığını sorar mısınız?"

Eskiden olsa içeri dalardı. Hesap sorardı. Öfkesini tüm gücüyle dışa vururdu. Ancak Zarrah, Vencia'da geçirdiği süre boyunca sabırdan çok daha fazlasını öğrenmişti.

Asker kapıyı çaldıktan sonra içeri girdi. Söylediği her neyse, içeride bir hareket patlaması oluşturdu. Mermerin üzerinde gümbürdeyen çizme seslerinin ardından kapı açılıp kuzenini ortaya çıkardı. "Küçük Zarrah!" diye bağırdı. "Yaşıyorsun!"

Kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı, ne yazık ki Zarrah'ın yüzü kuzeninin terli koltuk altına gömüldüğünden zorlukla nefes alıyordu. Onu havaya kaldırmadan önce sırtına iki kez vurdu, bir o yana bir bu yana döndürerek inceledi. "Günler önce Ithicanalıyla kaçtığına dair bir haber aldık ama o zamandan beri hiçbir şey duymadığımız için en kötüsünden korkuyorduk. İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Zarrah cevap vermeye fırsat bulamadan onu bir gümbürtüyle ayaklarının üzerine indirip askerlere doğru yürüdü. "Bol bol yiyecek ve içecek getirin. Baksanıza ne kadar zayıflamış." Bermin

yüksek sesle güldü. "Görünüşe göre Vencia o kadar aç ki Sıçan Kral'ın sarayında bile yokluk çekiliyor. Şu hale bakın!"

Kızgınlığını gizleyen Zarrah omuz silkti. "Silas'ın en sevdiği baharat tuz, hem de bolca. Eğer o lanetli şeyi bir daha hiç tatmazsam, çok memnun olacağım."

"Bence bu bir tercihten çok zorunluluk." diye sırıttı Bermin. "Maridrinalıları köşeye sıkıştırdık ve gerçekten açlıktan ölüyorlar. Teklif edilse bile o pisliklerin yiyecek için ödeyecek parası olmadığından, onları ablukaya almaya hiç gerek yok. Fırtınalarda kaybettiği gemilerin tazminatı bir yana, Silas donanması için gereken ödemeyi bile geciktirince Amarid Kraliçesi de onlarla ilişkisini kesti. Açlıktan ölen bir sürü insanla Vencia sokaklarının ceset gibi kokması uzun sürmeyecek, tüm bunlar Silas'ın değerli köprüsünden vazgeçmeye dayanamaması yüzünden."

Kuzeni güldü, bu durumdan aldığı keyif karşısında Zarrah'ın midesi tiksintiyle buruldu. Yaşananlar üzerinde hiçbir kontrolü olmayan insanlar açlıktan ölmeye başlarken, onları yöneten kral son nefesine kadar ziyafet çekecekti. "Bence durum sandığın kadar vahim değil, kuzen."

"Çok yakında öyle olacak. Özellikle de Nerastis'i geri aldığımızda." Bir kolunu omuzlarına dolayıp Zarrah'ı bir zamanlar ona ait olan ofise çekti ancak duvarlardaki boyalara kadar varlığına dair tüm izler silinmişti. Her şeyin silinmesi, Bermin'in coşkulu karşılamasının sahte olduğundan daha da emin olmasını sağlıyordu.

Zarrah bir sandalyeye otururken Bermin masanın arkasına dolandı. "Şehri aldıktan sonra topraklarını karış karış alarak kuzeye doğru ilerleyeceğiz. Yeterince hızlı bir şekilde önümüzden kaçmayan sıçanları katlettiğimizde, Maridrina'nın kuzey ucundaki çölden başka onları ayakta tutacak bir şeyleri kalmadığı için yıkılmaları sadece an meselesi olacak." Bermin yüzündeki vahşi sırıtışla masanın üzerine eğildi. "Seni kaçırmalarının intikamını alacağız, Zarrah. Bunu kendim yapacağım."

Bir zamanlar o da böyle miydi gerçekten? Dünyayı böyle mi görüyordu? İçini kaplayan nefrete rağmen Zarrah yüz ifadesine

hâkim olup başını eğdi. "Yakında harekete geçmeyi mi planlıyorsun? Birliklerimiz böyle bir girişim için yetersiz görünüyor."

Bermin'in gözlerinde karanlık ve nefret dolu bir şey titreşti ancak hızla kaybolup yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Annemi bilirsin, küçük Zarrah. Hep zamanını kollar, doğru anın gelmesini bekler. Ben olsaydım, kaçırılmanın intikamını hiç beklemeden alırdım ama onun iradesine boyun eğiyorum."

"Harendell elçisi bana bir gün ve bir gece boyunca kendini odasına kilitleyip ağladığını söyledi ama ben ona inanmadım."

"Bu doğru." Bermin sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak çizmesini dizine dayadı. "*Hiçbir* sebeple rahatsız edilmemeyi emredip kendini içeri kilitledi, gerçi ağladı mı, yoksa öfkelendi mi bilemiyorum. Yeniden ortaya çıktığında sadece hiçbir sebeple senin peşine düşmememizi emretti. Ama..." Tereddüt etti. "Yrina kısa bir süre sonra ortadan kayboldu ve o zamandan beri haber alınamıyor."

"Serin onu yakaladı." Ona yardım etmeye çalışan tek kişinin arkadaşı olduğunu hatırlayınca Zarrah'ın göğsü sıkıştı. "O öldü." Zarrah'ın sırrını korumak için kendini feda etmişti.

Gerçek olduğuna inandığı bir kederle Bermin bir elini kalbine bastırıp başını eğdi. "Nasıl oldu da yakalandın? Anriot'ın kuzey tarafında tek başına ne yapıyordun?"

Zarrah'ın bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünmek için çok zamanı olmuştu. "Maridrinalıların o gece denizden saldıracağını nereden bildiğimi sormuştun, ben de sana muhbirlerim olduğunu söylemiştim. Bu bir yalandı. Kendim casusluk yapıyordum, kılık değiştirerek gidip Maridrinalıların kendilerinden bilgi alıyordum."

Bermin kaşlarını çattı. "Neden böyle bir tehlikeye girdin? Çok sayıda casusumuz var."

"Dikkatleri, sağladıkları bilginin kalitesine yansıyan casuslar." Omuz silkti. "Beni yakalatan hırsımdı. Gereğinden fazla oyalanınca, Prens Otis'in devriyesi tarafından yakalandım."

"Seni saraya götürdüler ve Otis'in ağabeyi, senin canlı halinin ölü halinden daha değerli olduğuna karar verdi." Bermin

çenesini ovuşturdu. "Vârislik rütbesini alana kadar varlığından bile haberdar olmadığımız, oysa şimdilerde adı kuzeyden güneye herkesin dilinde olan bir prens. Öz kardeşini ölüme ittiği ve Silas'ın bunun için onu alkışladığı doğru mu?"

"Ben de öyle duydum." Ölmekte olan kardeşine dehşet içinde bakan Keris'in yüzü gözünün önünden geçti. Zarrah'ı korumak için öldürdüğü kardeşine. "O bizim alışık olduğumuzdan farklı bir Veliant. O... zeki."

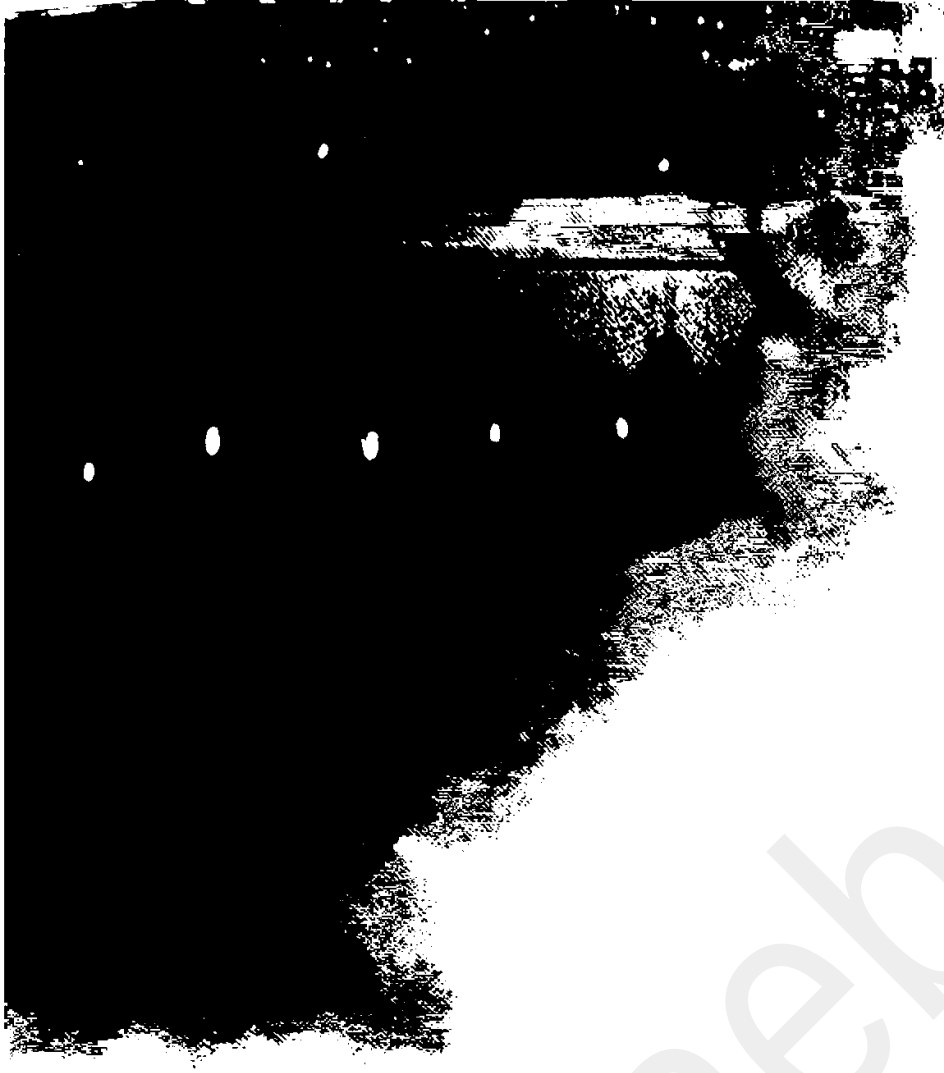
"Ama bir savaşçı değil, öyle mi?"

"Orada geçirdiğim süre içinde böyle bir yeteneği olduğuna dair hiçbir kanıt görmedim." Zarrah kaçınılmaz olduğunu bilse de bu incelemeden hoşlanmamıştı. Bermin bir katildi ve onun dikkatini Keris'e odaklaması fikrinden hoşlanmıyordu. "Kitap kurdu olduğu için insanların onu hafifle aldığı doğru, gördüğüm kadarıyla bu yanlış bir gözlem değil."

Bermin'in yüzü küçümsemeyle buruştu ancak konuşmaları devam edemeden kapı çalındı. Kuzeni, "Gir," diye gürleyince kapı açıldı ve muhafızlardan biri içeri girerek ona katlanmış bir kâğıt uzattı.

"Bu rapor şimdi ulaştı. Keris Veliant gemiyle gelmiş."

Zarrah'ın yüreği hopladı ama Bermin kâğıdı açıp kaşlarını kaldırarak okurken surat asmakla yetindi. Ardından Bermin, Zarrah'ın da okuyabilmesi için kâğıdı masanın üzerine fırlattı. "Onun karakteri hakkındaki yargını yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmiş olabilir, küçük Zarrah. Görünüşe göre bu kitap kurdu züppe, asker olmaya karar vermiş."

74
KERIS

Nerastis ona zorla kabul ettirilmiş bir yerdi. Onu düzgün bir prens olarak şekillendirmek için bir araçtı. Onun gibi insanlar için hiçbir arzunun olmadığı bir yerdi, bir cezaydı. Buna rağmen tanıdık sokaklarda yürürken burnuna gelen leş gibi çürük ve lağım kokusu, hatta sarhoşları genelevlerden dışarı atan madamların bağrışları bile Keris'in bir gerçeği fark etmesini sağladı. Yaşadığı tüm şehirler arasında Nerastis, en rahat hissettiği yerdi.

Kendini en çok evinde hissettiği yerdi.

Böyle hissetmesinin nedenini söyleyemezdi. Yıkık dökük binalarında şiddetin kol gezdiği, yoksulluğun Maridrina'nın her yerinden daha kötü olduğu sefahat dolu bir bok çukuruydu. Ancak hem yüzleri hem de giysileri Maridrina ile Valcotta karışımı olan sınır kenti insanlarının işlerine gidişini izlerken, Keris neyi bu kadar çekici bulduğunu anladı. Nerastis bir tohumun kök salabileceği bir yerdi. Bir fikrin gerçeğe dönüşebileceği bir yerdi çünkü iki ulus arasındaki çatışmanın merkezi olmasına rağmen, aynı zamanda her gece siyaseti bir kenara bırakıp birlikte yaşayan insanlarla dolu bir şehirdi.

Zarrah'la tanıştıkları yerin burası olması çok yerindeydi. Zaten başka bir yerde mümkün olamazdı.

Bu düşünce onu güneye döndürdü, gözleri Anriot'ın uzak tarafındaki Valcotta sarayına takıldı. Zarrah çoktan oraya ulaşmış mıydı? Peki, nasıl karşılanmıştı?

O iyi miydi?

Keris'in zihni ona işlerin korkunç bir şekilde ters gittiği, hepsi birbirinden daha kötü sayısız senaryo sunarken içi endişeyle doldu.

Gitmesine izin vermemeliydim.

Bu düşünce aklından geçtiği anda yüzünü buruşturdu. Zarrah kontrol edilecek biri değildi. Üstelik bazı açılardan hayatını kolaylaştıracak olsa bile Keris onu kontrol etmekle hiç ilgilenmiyordu. Kontrol edilmenin kafese kapatılarak hapsedilmekten farkı yoktu.

Her şeyin oldukça belirsiz olduğu şu anda, hayatta kalabilmek için kendi durumunu düşünmek zorundaydı. Bu birlik ağzına kadar Otis'e saygı duyan adamlarla doluydu ve onu Keris'in öldürdüğüne inanmamaları için hiçbir neden yoktu.

Çünkü sen öldürdün, diye fısıldadı vicdanı ama bu düşünceyi bir kenara itti ve kaybettiği herkes için hissettiği kederi sakladığı derinlere gömdü.

Sonra kapılardan geçip saraya adımını attı.

"Majesteleri." Philo adında bir kumandan onu bekliyordu, adam eğilerek reverans yaptı. Orta yaşlarının sonlarındaki adamın saçları artık kahverengiden çok griydi, teni güneşin altında görev yaparak geçirdiği bir hayatın etkisiyle bronzlaşmıştı. Keris'in askerliğe dair her şeyden kaçınma eğilimi nedeniyle kumandanla çok az teması olmuştu, yine de Otis'in ondan iyi bir önder ve askerler arasında sevilen biri olarak bahsettiğini hatırlıyordu.

Bu yüzden Keris başını hafifçe eğdi. "Sizi iyi gördüğüme sevindim, Kumandan. Philo'ydu, değil mi?"

Adamın bakışlarından anlık bir şaşkınlık geçti ama Keris bunun nezaketten mi, yoksa adını hatırlamış olmasından mı kaynak-

landığını bilemedi. Sebebi hangisi olursa olsun adamın şaşkınlığı, bu birlikteki askerlere karşı geçmişte sergilediği davranışlara dair düzeltmesi gereken büyük bir hasar olduğunu hatırlatıyordu.

Philo şaşkınlığını çabuk atlatıp eliyle sarayı işaret etti. "Odalarınız hazırlandı, Majesteleri. Yolculuğunuzdan sonra dinlenmek isterseniz eşyalarınızı odanıza gönderebilirim."

Keris elini adamın omzuna koyarak onu girişe doğru yönlendirdi. "Nerastis'in durumu hakkında bir rapor istiyorum, Kumandan. Vencia'da yaşanan son olaylarla birlikte, durum yakın tarihte olduğundan çok daha değişken bir hal alacak."

"Emredersiniz, Majesteleri." Philo göz ucuyla ona baktı. "Serin sizin gelişinizden önce buradaydı ama siz varmadan önce ayrıldı. Tüm gelişmeler hakkında bizi bilgilendirdi."

Elbette bilgilendirmişti. Keris kaşlarını çatmamak için kendini zor tutuyordu ancak bu bilgi tamamen şok edici sayılmazdı. Zarrah'la seyahat ettikleri ticaret gemisi güneye doğru yol alırken birkaç limana uğramıştı, yani başka bir gemi ya da hızlı bir atlı bile Nerastis'e onlardan çok daha önce varmış olabilirdi. O gemide Zarrah'la geçirdiği tek bir andan bile pişmanlık duymasa da bu o anların bedelsiz olduğu anlamına gelmiyordu. "Saksağan'ın sadece bilgi vermesi için uzun bir yolculuk."

"Aren Kertell'in ve onun... *karısının* peşindeydi."

Keris'i bir şok dalgası sardı. "Nerastis'te mi?"

"Kızıl Sahra'da oldukları söyleniyor." Philo, Keris'i savaş odasına götürüp kapıyı arkalarından kapattı. "Güneye kadar takip edildiler ve Serin'in emriyle birliğimizden gönderilen bir kuvvet önlerini kesti. Kızıl Sahra'ya kaçtılar, şimdi öldükleri sanılıyor."

Lara'nın, Kızıl Sahra'da büyüdüğü düşünülürse Keris böyle bir şeyi varsaymazdı ama asıl soru çiftin neden Ithicana'ya geri dönmediğiydi. Denize ulaşmaları engellenmişti ve tek kaçış yolları burası mıydı?

Yoksa güneye bir amaç için mi gitmişlerdi?

"Gelişmelerden beni haberdar edin." Keris'in gözleri kıtanın haritasına kaydı, Vencia'dan Nerastis'e ve oradan da Pyrinat'a kadar inceledi. "Zarrah Anaphora'dan haber var mı? Onlarla bir-

likte miydi?" Asıl bilmek istediği, casusların onu Nerastis'te görüp görmediğiydi. Asıl istediği onun güvende olduğuna dair bir haberdi.

Philo başını salladı. "Sadece ikisi varmış."

Bu da Zarrah'ın dönüşüyle ilgili bir haber alamadıkları anlamına geliyordu.

Ya kıyıya ulaşamadıysa? Ya boğulduysa? Ya denizdeki bir yaratığın saldırısına uğradıysa? Ya yaralı haliyle bir yerde sıkışıp kalmış ve yardım bekliyorsa? Ya Bermin ona şöyle bir bakıp onu öldürdüyse?

Odaklan.

Bakışlarını haritadan ayırıp Philo'ya baktı. "Sınırın karşısına yapılan yağmaların tamamen durdurulmasını, tüm çabaların savunmaya yöneltilmesini istiyorum. Şehir içinden Kızıl Sahra'nın doğusuna kadar, Anriot kıyısı boyunca daha fazla devriye koyun." Talimatların geri kalanı dudaklarından akıp gitti. Hepsi uzun zamandır aklında olmasına rağmen asla uygulamaya geçirmediği fikirlerdi çünkü kendini işin içine dahil etmesini gerektirirdi. Babasına boyun eğmesini gerektirirdi.

Ancak bu adamların ona saygı duymasına ihtiyacı vardı, böylece zamanı geldiğinde babasına karşı onu takip edeceklerdi.

Philo sanki Keris'i daha önce hiç görmemiş gibi baktı ama Keris sadece başını salladı. "Emrettiğiniz gibi yapılacak, Majesteleri."

O sırada kapı çalındı. Hemen ardından bir asker içeri girip Philo'ya bir kâğıt uzattı. Kumandan kâğıdı okurken kaşlarını çattı, sonra da okuması için Keris'e uzattı. "Muhtemelen endişelenecek bir şey yoktur, Majesteleri."

Keris kâğıdı okurken midesinin burulduğunu hissetti çünkü Philo daha fazla yanılmış olamazdı.

75
ZARRAH

Zarrah casusun raporunu tekrar okuduktan sonra yerine koydu. "Belli ki prens bozuntusunun sınırdaki savunmasını azaltmaya hiç niyeti yok, bu yüzden imparatoriçenin bekle-gör tutumu en doğrusu olabilir." Keris'in bu militanlık seviyesini daha ne kadar sürdürebileceğini merak etmekten kendini alamadı. Silas'ın, Ithicanalılara karşı savaşmaya devam etmek için Nerastis birliğini soymak zorunda kalması ne kadar sürecekti?

Aren'a verdiği sözü yerine getirerek uzatmak üzere olduğu bir çatışma.

Bermin'in çenesi gerilmiş, gözleri yeniden kararmıştı. "Artık komuta sende değil, küçük Zarrah. Aşırı hırsının bedeli bu ve haddini aşmasan iyi edersin."

Ah, diye düşündü Zarrah. Bermin'in onun planlarından duyduğu rahatsızlık, Zarrah için imparatoriçe'nin gözünden tamamen düşmediğine dair ince bir ipucuydu. "Bu birliğin komutasını yeniden üstlenmek gibi bir arzum yok. Niyetim Pyrinat'a dönmek ve imparatoriçenin izniyle oraya kalıcı olarak yerleşmek."

@novaebook

Aralarındaki sessizlik uzadı.

Çoğu zaman kuzeninin aptal olduğunu söylerdi ancak durum tam olarak böyle değildi çünkü Bermin'in kendine has bir kurnazlığı vardı. Bu kurnazlık şu anda sıkı bir şekilde çalışıyor, Zarrah'ın sözlerinin doğruluğunu tartıyordu. Üstelik ona söyledikleri doğruydu, Zarrah'ın gözü kumandan unvanında değildi. İmparatoriçenin Pyrinat'taki tahtındaydı.

Bermin en sonunda, "Değişmişsin," diyerek sessizliği bozunca, Zarrah hafifçe başını salladı.

"Geçmişteki seçimlerimi gözden geçirmek için yalnız başıma epey zaman geçirdim." Zarrah boğazını temizledi. "Benim için bir iyilik yapmana ihtiyacım var. Kaçışım sırasında Nerastis'teyken daha kolay ödenebilecek borçlar altına girdim ancak kimliğime dair çok az kanıtım olduğu için hesabıma erişmekte zorlanacağım. Beni teminat altına alacak bir şey yazar mısın?"

Bermin oflayarak nefes verdi. "Paraya ihtiyacın var."

Zarrah'ın yanaklarını renklendiren kızarıklık rol icabı değildi. Bundan kaçınmanın bir yolu olsaydı, ondan para istemezdi. Ancak Pyrinat'taki bankacıları ziyaret edene kadar beklemek göze alabileceği bir gecikme değildi ve planını hayata geçirmek için burada olması gerekiyordu. "Evet. Borçlarımı öder ödemez güneye giden bir gemiye bineceğim."

"En azından bunu yapabilirim." Bermin bir kâğıda uzandı ama kalemini mürekkep kabına daldırmadan önce durakladı. "Seçim hakkım olsaydı, senin peşinden gelirdik, kuzen. Son yıllarda ilişkimiz ne kadar gergin olursa olsun, sen benim kanımdansın. Seni terk etmek onurumu lekeledi."

Zarrah bir nefes aldı, bu duygusallık onu beklediğinden daha fazla etkilemişti. "Teşekkür ederim," dedi ve Bermin'in ona kefil olduğunu bildiren bir notu hızlıca yazmasını, belgeyi uzatmadan önce ağır mühür yüzüğünü mor balmumuna bastırarak mühürlemesini izledi. Zarrah belgeyi cebine koyarken yemekler geldi, hizmetkârlar Bermin'in masasını tabaklarla donattı. Zarrah damağını şenlendiren tanıdık tatları afiyetle mideye indirirken, kuzeni de yemeğinin tadını çıkardı ve birlikte tatlı şaraplarını yudumladılar.

"Kaçışınla ilgili bazı detaylar duyduk," dedi Bermin lokmalar arasında. "Her şeyi Hain Kraliçe'nin ayarladığı doğru mu?"

Zarrah başını salladı. "O da kız kardeşleri gibi dikkate alınması gereken bir güç. Silas ordularına kadınların katılmasına izin verseydi, karşılaşmanın kaybeden tarafı biz olabilirdik." Kuzeni keyifle burnundan soluyarak gülünce, "Şaka yapmıyorum, Bermin. Altısı birlikte yalnızca üzerlerindeki dansçı kıyafetleriyle, hiç silah olmadan saraya sızdılar ve Silas'ın en az yirmi adamını öldürdüler," diye ekledi.

Bermin gözlerini kırpıştırdıktan sonra etkilenmiş bir ifadeyle başını salladı. "Onlardan ne zaman ayrıldın?"

"Vencia'da." Zarrah şarabını yudumladı. "Şimdiye kadar Ithicana'ya dönmüşlerdir," derken artık kuzeniyle oturup şarap içmek yerine, borcunu ödeme vaktinin geldiğini hatırladı.

Ancak Bermin başını iki yana salladı. "Ithicana'da değiller. Ayrıca aksi yöndeki söylentilere rağmen, Silas'ın adamları tarafından da öldürülmediler. Aldığımız son bilgilere göre Maridrinalılar, birlikte kaçan Aren Kertell ve kraliçesini Kızıl Sahra'ya kadar takip etmişler."

Zarrah'ın ağzındaki şarap ekşidi. "Pardon?"

"Muhtemelen şimdiye kadar ölmüşlerdir. Henüz yaşıyorlarsa bile yakında ölecekler." Bermin kadehini kafaya dikti. "Erzak yok, deve yok, *su* yok. Hiç şansları olmayacak."

Zarrah'ın midesi buruldu, keder bedenini sızlattı ve kadehini ağır bir çınlamayla yere bıraktı. Kızıl Sahra'ya sürülmelerine neden olacak kadar korkunç bir şekilde ters giden neydi? Keris'in diğer kız kardeşlerine ne olmuştu? Peki ya kaçış planına dahil olan Ithicanalılara?

"Onlar için yas mı tutuyorsun?"

"Evet." Zarrah onları onurlandırmak için elini kalbine bastırdı. "Aren iyi bir adam. Yaptığı tüm hatalara rağmen şerefli biri. Yapmak zorunda olmadığı halde bana yardım etti." Üstelik kendini kurtarmak için değil, halkını kurtarmak içindi. Zarrah yanan gözlerini sımsıkı kapattı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Zarrah'ın karşısında oturan Bermin sandalyesinde kıpırdandı.

Zarrah onun rahatsızlığının farkındaydı. Kuzeni aynı duyguları hissetmiyorsa, başkasının hissettiklerini göstermesinden nefret ederdi. Bu yüzden, "Dinlenmelisin, kuzen," dediğinde hiç şaşırmadı. "Eşyalarını sana getirtirim."

"Teşekkür ederim." Zarrah ayağa kalktı. "Güneye giden bir gemi bulur bulmaz Pyrinat'a gitmek için gerekli hazırlıkları yapacağım."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver."

Bermin kapıya kadar eşlik edip bekleyen muhafızlara ona bir oda hazırlanmasını ve eşyalarını getirmelerini emretti. Muhafızı sessizce odasına kadar takip eden Zarrah banyosunu yaparken, paketlenip bir kenara ayrılan kıyafetlerini ve özel eşyalarını getirdiler.

Zarrah üniformasını giyerek silahlarını kuşandı ve kuzeninin mektubunu cebine koyduğundan emin olduktan sonra gemi kaptanlarıyla geçiş hakkında konuşacağını haber verdi.

Nerastis limanının kontrolü Valcotta'nın elindeydi ve rıhtım şu anda kargo yükleyip boşaltan ticaret gemileriyle doluydu. İyi silahlanmış donanma gemileri limana demirlemiş halde, herhangi bir Maridrina saldırısı belirtisine karşı hazır bekliyordu. Ancak Zarrah askeri gemileri görmezden geldi, bunun yerine şehrin güneyindeki verimli tarlalardan hasat edilen tahılların yüklendiği ticari gemilere baktı. Herhangi bir gemi işine yaramazdı. Fırtına Denizi'nin üstesinden gelebilecek bir gemiye ve bunu yapabilecek kadar cesur bir kaptana ihtiyacı vardı. Tanıdık bir gemi görüp yaklaşırken denizcilerden biri onu tanıyınca, diğerleri de yaptıkları işi bıraktı.

Zarrah, "Kaptanınızla konuşmak istiyorum," dediği anda kamarasına götürüldü.

"Kumandan!" Kaptan gözleri fal taşı gibi açılmış halde ayağa fırlayıp elini kalbine bastırdı. "Ithicana Kralı'yla birlikte kaçtığınızı duymuştum ama Nerastis'e döndüğünüzü bilmiyordum. Sizi hayatta görmek içimi rahatlattı."

Zarrah, artık Bermin'in kullandığı unvanı düzeltmedi, sadece başını eğerek selam verdi. "Valcotta topraklarına geri döndüğü-

me memnunum." Masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ettiğinde oturdu. "Tahıl yüklüyorsunuz, değil mi? Pyrinat'a gidecek, sanırım?"

Kaptan başıyla onayladı. "Arzunuz buysa, güneye geçişinizi sağlamaktan mutluluk duyarız. Bu onur için size kendi kamaralarımı sağlayacağım."

Zarrah ona hafifçe gülümsedi. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim ama güneye seyahat etmeyi planlasam da herhangi bir gemi bana geçiş sağlayabilir. Sizden istediğim iyilik, daha... *tehlikeli* sularda deneyim sahibi bir kaptan. Ayrıca mürettebatının sağduyulu olmasını sağlayabilecek biri."

Adamın eskiden kaçakçı olduğu düşünülürse, bunu kesinlikle yapabilirdi.

Kaptan kaşlarını kaldırıp çenesindeki kırlaşmış sakalları ovuşturdu. "Bunu halledebilirim."

Zarrah önündeki masaya bir harita çizerek Eranahl adasına dokundu. "Kargonuzu buraya bırakmanızı istiyorum."

Kaptan homurdandı. "Eranahl, Amaridliler tarafından abluka altında ve yaklaşan herkes Ithicanalıların gemi kırıcıları tarafından karşılanır. Saygısızlık etmek istemem ama hiçbir bedel hayatımı riske atmaya değmez, Kumandan."

"Doğrudan Eranahl'a değil," dedi Zarrah. "Ona yakın komşu adalara bırakabilirsiniz. Tek şartım, Amaridliler tarafından görülmemeniz ve kargonun fırtınaları atlatacak kadar güvenli bir şekilde depolanması."

Kaptan sandalyesinde arkasına yaslanırken kahverengi gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. "Bu, özgürlüğünüz karşılığında Aren Kertell'e yaptığınız bir iyilik, değil mi?"

Zarrah hafifçe başını salladı.

Kaptan mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Anlaşmanıza sadık kalmak istemeniz güzel bir davranış, leydim ama bu imparatoriçenin emirlerine ters düşüyor. Aren Kertell onun dostluğuna sırt çevirdi ve Ithicana bu seçiminin bedelini ödüyor. Aksini ne kadar istesem de bunu yapmak emirlere karşı çıkmak anlamına gelir."

Leydim. Zarrah dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tu-

tuyordu çünkü tüm yetişkin hayatı boyunca ona sadece askeri unvanlarla hitap edilmişti. Kaptan, Zarrah'ın bir yüke el koyacak gücünün olmadığını biliyordu.

Neyse ki Bermin'in vardı. Görünüşe göre, Keris'in işleri halletme yöntemlerinden bazıları onun üzerinde de etkisini göstermişti.

Kuzeninin kefil mektubunu çıkarıp masanın üzerine koydu, kaptanın imza ve mührü incelemesini bekledi. "Artık ödeme konusuna gelelim mi?"

Bir saat süren pazarlığın sonunda Zarrah'ın yüzünü buruşturmasına neden olan bir meblağda anlaştılar çünkü çekilecek fonları listelediği hesaplar ona aitti. Kendi çapında bir servete ve zengin bir gelir sağlayan birçok mülke sahipti ancak tahıl dolu bir kargo yine de pahalıydı. Anlaşmaya şarapla kadeh kaldırdıktan sonra el sıkıştılar ve Zarrah Pyrinat'a gitmek üzere yola çıktı.

İskeleden limana doğru yürürken gözleri yine Keris'in uzakta parıldayan sarayına kaydı. *Ne yaptığını biliyor*, dedi kendine ama bu içindeki huzursuzluğu azaltmaya yetmiyordu. Hayatı boyunca savaşmayı öğrenmeye ve Maridrina ordusunun bir parçası olmaya direnmişti, üstelik bu tercihinin en büyük sebebi babası gibi olmaktan korkmasıydı. Ancak şimdi bu rolü benimsiyordu. Zarrah bunun mecburiyetten kaynaklandığını bilmesine rağmen bir karakteri uzun süre oynarsa, insanın zamanla ona dönüşme ihtimali olduğunu da biliyordu.

Bu gece baraja gidebilirim, diye düşündü Zarrah. Orada olacağının garantisi yoktu ama bir ihtimal olabilirdi... Pişman olacağı bir şey yapmaması için işleri fazla ileri götürmemesi konusunda onu uyarabilirdi. Hem...

Konuşmaktan başka neler yapabileceklerini düşündükçe içi titriyor, vücuduna dokunan ellerinin hatırasıyla teni kızarıyor ve sesi kulaklarında yankılanıyordu... *Seni seviyorum.*

Son bir kez onun kollarında olmak çok büyük bir suç sayılır mıydı? Yarın yelken açtıktan sonra onu görme şansını kaybetmiş olacaktı, belki de bir daha hiç bulamayacaktı.

Zarrah'ın adını kaykıran gür bir ses dikkatini çekti ve başını

kaldırdığında, Bermin'in rıhtımdan ona doğru geldiğini gördü. "Yola çıkmadan önce," dedi kuzeni. "Duymak isteyebileceğin haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Jerin Vahası'ndan çoğu Maridrinalı olmak üzere on sekiz kişinin öldüğüne dair bir rapor aldık. Casus, olayın Maridrinalı bir kadının hırsızlık yaparken yakalanmasıyla başladığını söyledi. Bu yüzden onu güneşte kızarması için boyunduruğa bağlamışlar," dedi kuzeni. "Ardından James adında iriyarı bir Harendelli tüccar, kadını kurtarırken dikkat dağıtmak için bir bardaki tüm müşterileri zehirlemiş ve develeriyle erzaklarını almak için bir kervanı katlettikten sonra güneye kaçmış. Sadece bir çocuk kurtulmuş ve dediğine göre, tüccar Maridrinalı kadının eşi olduğunu söylüyormuş."

Zarrah'ın sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi. *Mümkün değil.*

Kızıl Sahra'ya erzaksız girmişlerdi. Develeri yoktu. Lanet olası *suları* bile yoktu. Buna rağmen Lara ve Aren çölün ortasındaki vahaya bir şekilde ulaşmışlardı, üstelik güneye doğru gidiyorlardı.

Güneye.

Zarrah'ın ağzı kururken içinde bir anlayış filizlenmeye başladı. Sadece Silas'tan kaçmıyorlardı, akıllarında bir hedef vardı. Kaçış karşılığında anlaşma yaptığı Aren. Zarrah'ı kurtaranın aslında Keris olduğunu bilen Aren. Keris'le aralarındaki ilişkiyi *bilen* Aren, Pyrinat'a gidiyordu.

Zarrah'ın aklında, oraya vardığında kiminle buluşmayı planladığına dair en ufak bir şüphe yoktu.

Bermin topukları üzerinde sallanırken, "Sence bu vahşi çiftin, Ithicana Kral'ı ve Kraliçesi olma ihtimali nedir?" diye sordu.

Parasına bahse girerdi.

"İmparatoriçe ile konuşmam gerek." Zarrah rıhtımdan ayrılmaya başlayan bir gemi gördüğünde ona doğru koşarak bağırdı. "Pyrinat'a mı gidiyorsunuz?"

Denizcilerden biri başıyla onaylayınca aradaki boşluktan

atlayarak geminin güvertesine indi. Giysilerini düzeltirken denizciler ona bakakalmıştı. "Geçişe ihtiyacım var. Elinizi çabuk tutarsanız üç katını öderim."

Eğer Aren ondan önce Pyrinat'a ulaşırsa, feda ettiği *her şey* boşa gidecekti.

@novaebook

76
ZARRAH

Zarrah'ın şehirde bir evi vardı. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir bir geceden fazla kalmadığı, vitraylarla süslenmiş büyük pencereleri olan, yüksek tavanlı ve kumtaşından bir evdi ama Zarrah temizlenmek için orada durma zahmetine girmedi.

Bunun yerine doğrudan saraya yöneldi.

Sert rüzgâr Pyrinat'a kadar karşıdan eserek gemiyi savururken, zihninde olası her senaryoyu düşünerek güvertede volta atmıştı. Lara ile Aren'ın pes etmeyip çölü aşmalarından, Pyrinat'a ondan önce ulaşmalarına ve Ithicana'yı geri almak için imparatoriçenin yardımını isterken pazarlık unsuru olarak Zarrah'ı mahvedecek bilgileri ona karşı kullanmalarına kadar her şeyi düşünmüştü.

İkisinin yardım istemek için geldiklerinden hiç şüphesi yoktu ancak Zarrah teyzesinin vereceği cevaptan o kadar emin değildi.

Tabii az sonra öğrenmiş olacaktı.

İmparatoriçenin sarayını çevreleyen hendeği geçerken çizmelerinin sesi köprüde yankılandı, girişteki muhafızlar yüzüne kilit-

lenmeden önce üniformasını tanıdı. Ellerini kalplerine bastırarak önünde bekledikleri kapıyı açtılar.

Ağır kapılar içeri doğru açılıp ortasında büyük bir çeşmenin bulunduğu geniş avluyu ortaya çıkardı. Zarrah'ın gelişini haber vermesi için genç bir çocuk gönderen muhafız, onu açık alandan geçirerek uzak taraftaki bir çift bronz kapıdan geçirip saraya soktu.

Zarrah'ın gözleri içgüdüsel olarak bükülmüş demirden narin kıvrımlarla işlenen incecik, renkli camlarla süslü tavana takıldı. Tavandaki camların içinden süzülen ışık, tomurcuklanan çiçeklerle dolu bahçelerden geçerken şeffaf cam karolarla yapılmış yol boyunca gökkuşağının renklerini saçıyordu.

Teyzesinin kâhyası, elinde bir kâse su ve lavanta kokulu havlu taşıyan bir kızla birlikte yaklaştı, Zarrah ellerini temizlerken adam sessizce bekledi. "İmparatoriçe gelişinizden haberdar edildi, leydim," dedikten sonra gülümseyerek söyleyeceklerine devam etti. "Dönmenize çok sevindik. Vencia'dan kaçmanızın üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen sizden hiçbir iz bulamayınca en kötüsünden korkmuştuk."

Zarrah'ın içinden bir suçluluk duygusu geçti çünkü Keris'in seçtiği gemiyle gelmeseydi, haftalar önce burada olabilirdi. Onun iyiliği için endişelenecekleri bir kez olsun aklından geçmemişti. "Korkarım yolculuk beklediğimden uzun sürdü. Haber gönderme riskini göze alamadım."

"Önemli olan tek şey burada olmanız, leydim. Majesteleri çok sevinecek."

Zarrah'ın tek yapabildiği kâhyayı takip ederken bunun doğru olması için dua etmekti.

Lara ve Aren çoktan gelmiş olsaydı birileri bundan bahsedeceği için, Zarrah biraz olsun rahatlayarak imparatoriçenin bahçelerinin açık havasında kâhyayı takip etti. Patikalarda sessizce yürürken derin düşüncelere dalmıştı. Burası bir zamanlar onun eviydi, çocukken bu bahçelerde koşturup durmuştu. Pyrinat'ın kanallarını taklit eden dereler alanı boydan boya dolaşıyordu, şehirdekilere benzeyecek şekilde inşa edilmiş küçük köprülerle

karşıya geçilebiliyordu ama Zarrah hep basamaklı taşların üzerine atlamayı veya suyun biriktiği yerde yüzmeyi tercih etmişti. Tıpkı şu anda ikinci ve üçüncü kuşaktan kuzenlerinin, kraliyet çocuklarına bir zarar gelirse bunu hayatlarıyla ödeyeceğini bilen hizmetkârların dikkatli gözleri altında yüzdüğü gibi.

Sarayın arka tarafına doğru ilerlerken talim kılıçlarının o tanıdık çarpma sesini duydu.

Elbette teyzesi, Zarrah kendini bildi bileli bu görevi üstlenen iriyarı korumasıyla dövüşüyordu. Welran, imparatoriçenin iki katı büyüklüğünde, son derece yetenekli bir adamdı ama Zarrah izlerken teyzesi onun gardını bozmayı başardı, asasıyla adamın dizlerinin arkasına vurarak yere düşürdü.

İmparatoriçe, "Yaşlandıkça gevşiyorsun. Bir zamanlar bunu yapamazdım ve son yıllarda becerim artmadı," diye tersledi.

"Özür dilerim, Majesteleri." Welran ayağa kalkarken, Zarrah onun gözlerindeki utancı fark ederek irkildi. Adam imparatoriçesini savunurken aldığı onlarca yara izi taşıyordu ve azarlanmayı hak etmiyordu. Ardından teyzesi adamın elinden asayı alıp çevirerek Zarrah'a fırlattı. "Bakalım Maridrinalıların elinde ne kadar yumuşamışsın."

Zarrah asayı kolayca yakalayıp kumun üzerine çıktı, birbirlerinin etrafında dönerlerken hiçbir şey söylemedi. Teyzesinin çenesi gergin, bakışları soğuktu ama Zarrah'ı sarayın kapısından geri göndermeye niyetli olsaydı, dövüşmekle uğraşmazdı.

Bu kez Zarrah bitkin ya da akşamdan kalma değildi. Dahası, teyzesinin aylar süren esaretten dolayı zayıf olmasını beklediğinden emindi.

Zarrah zayıf değildi.

Hiç beklemeden saldırırken imparatoriçenin gözlerindeki şaşkınlığı gördü. "Seni kurtarmadığım için bana kızgınsın, değil mi çocuğum?"

"Ben çocuk değilim, teyze." Zarrah asasına vurarak teyzesinin silahını elinden düşürdü. "Kurtarılma gibi bir beklentim yoktu."

Zarrah teyzesinin silahını geri almasını bekledikten sonra tekrar saldırdı ancak bu defa teyzesi hazırdı. Birbirlerini eğitim

alanında ileri geri sürdüler, teyzesinin bir anlık açığını kollarken Zarrah'ın kalbi gümbürdüyordu.

Yanaklarından terler süzülüyor, havalanan kumlar yüzüne yapışıyordu ama Zarrah hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Geniş ailesinin diğer üyelerinin izlemeye geldiğini, çocukların gülerek tezahürat yaptığının farkında bile değildi.

İşte.

Zarrah bir açık yakalayarak yuvarlandı, asasıyla teyzesinin dizlerinin arkasına vurup onu kuma düşürdü.

Herkes sessizliğe gömülmüş halde imparatoriçenin ne yapacağını görmeyi bekliyordu ancak teyzesi sadece sırtüstü yuvarlanıp ağzındaki kum tükürdü.

Zarrah eğilerek ona elini uzattı. İmparatoriçe yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle uzun bir an için ona baktıktan sonra gülümseyerek elini tuttu. "İşte benim kızım."

Ayağa kalkmasına yardım etmesinin ardından teyzesi koluna girip onu en yüksek kuleye doğru götürdü. Yapıların görünüşü birbirlerinden çok farklı olmasına rağmen, Silas'ın Vencia'daki kulesine olan benzerliği Zarrah'ın dikkatini çekmişti. Bu düşünce teninden bir ürperti geçmesine neden olsa bile bunu görmezden geldi.

"Bermin bana Anriot'ın kuzey tarafında casusluk yaptığını ve Maridrinalıların seni bu şekilde yakaladığını söyledi. Bu doğru mu?"

Belli ki Zarrah ofisinden ayrıldığı anda Bermin bir haberci yollamıştı ve bu haberci her kimse, muhtemelen Pyrinat'a gemiden önce yetişmek için gece gündüz at değiştirmiş olmalıydı. Beklenmedik bir durum değildi, yine de sinir bozucuydu. "Evet, bir şafak devriyesine yakalandım."

"Yani Yrina'nın iddia ettiği gibi bir adamla görüşmek için gitmiyordun?"

Kahretsin. "Hayır. Beni takip etmemesi için ona böyle söyledim."

Teyzesi tiksintiyle homurdandı. "Seni korumak onun göreviydi. Belki de bunu yapmasına izin verseydin, yakalanmanın

utancını yaşamazdın, üstelik Yrina hayatta olurdu." Teyzesinin bakışları imalıydı. "O öldü, değil mi?"

"Evet." Dili bir türlü dönmüyordu. "En azından bana öyle söylendi."

"Onu öldüren Veliantlar olabilir ama Yrina'nın kanı senin ellerinde." Teyzesi çimlere tükürdü. "İyi bir askeri kaybettik ama en azından yeminini yerine getirerek onuruyla öldü."

Yrina'nın ölümünün acısı sıcak ve taze olmasına rağmen, Zarrah sadece başını salladı.

"Harendelliler sana iyi davranıldığını söylüyor. Bu doğru mu?" Teyzesi olduğu yerde durup Zarrah'ın omuzlarını kavramak için döndü. "Sana *dokundular* mı?"

Zarrah gözlerini kırpıştırdı, bir an için ne demek istediğini anlayamamıştı. "Hayır. Hareme kapatıldım, etrafım kadınlarla çevriliydi. Kimse... bana *dokunmadı*."

İmparatoriçenin koyu renkli gözleri Zarrah'ı dikkatle incelerken, onu kollarında morluklar bırakacak kadar sıkı tutuyordu. "O haşeratlardan biri tarafından kirletilerek yaşamaktansa ölmek daha iyidir, anlıyor musun beni?"

Zarrah'ın bedeni tiksintiyle ürperirken teyzesinin tutuşundan kaçmamak için kendini zor tutuyordu. İradesi dışında ilişkiye zorlandığını ima ettiği için değil, bu ne kadar korkunç olursa olsun ölmenin hayatta kalmaktan daha iyi olacağını söylediği içindi. "Silas Veliant'ın bana dokunduğu tek an, kaçtığım gece yüzüme attığı yumruktu."

"Beni endişelendiren Silas değil. O haremine sadıktır, bu yüzden bir kadını isterse önce onunla evlenir." Teyzesi güldü. "Ayrıca bir Valcottalıyla evlenecek olursa, Maridrinalılar onu parçalar. Peki ya diğerleri? Oğulları?"

Gerçeğe çok yakındı. O kadar yakındı ki Zarrah'ın şakağından boncuk boncuk ter aktı. Teyzesinin bunun çektiği acıdan kaynaklandığını sanması için dua ederken, "Yakalandığımda dayak yemem ve prens bozuntusunun hançerindeki zehir yüzünden neredeyse ölüyor olmam dışında bana hiçbir zarar gelmedi, teyze," dedi.

"Şükürler olsun." Teyzesi tutuşunu gevşetirken gülümsedi ancak bakışları değişmedi. Ardından Zarrah'ı kendine doğru çekti. "Senin onun elinde olduğunu bilmek işkencelerin en kötüsüydü, canım. Kalbimdeki tüm içgüdüler ordularımı kuzeye götürüp seni zorla geri almamı istiyordu ama Valcotta'nın iyiliğini düşünmek zorundaydım."

Ablukayı kaldırmayı kabul ederek beni serbest bırakabilirdin. Zarrah aklından geçeni söyleyemeyeceği için, "Seçimlerinin sebebini anlıyorum, Valcotta'nın çıkarına uygun davrandığına inandığın için bu şekilde hareket edeceğini biliyordum," dedi.

Teyzesi kaskatı kesilerek Zarrah'ı bıraktı. "Valcotta için en iyisi olduğunu *biliyordum*. Ablukalarımız Maridrina'yı hem paradan hem de yiyecekten mahrum bırakıyor, bu da onları zayıflatıyor. Ablukayı kaldırmak bu avantajdan vazgeçmek olurdu."

"Bermin bana Nerastis'in diğer yarısını geri alıp kuzeye ilerlemeyi planladığını söyledi."

"Öyle mi? Böyle bir girişim için sen ne diyorsun?"

Zarrah böyle bir savaşı durdurabilmek için tüm hayatını Keris'le birlikte geçirebilme şansından vazgeçmişti. Bu yüzden sahip olduğu tüm nüfuzu kullanacak, bir şekilde imparatoriçeyi barışı sağlamaya ikna edecekti.

Akıllıca bir strateji, hedeflerinin peşinden gitmeden önce bir kez daha teyzesinin gözüne girmesini gerektirirdi ama Zarrah şimdi bir adım atmazsa, asla atamayacağından korkuyordu. "Harendell elçisi, Valcotta'nın köprüyü es geçmek uğruna Fırtına Denizi'nde verdiği kayıpları benimle paylaştı, bence Nerastis'i ve sahilden birkaç karış daha fazla toprağı almak, bunları geri getirmeyecek. Yaptığın fedakârlık için bu yeterince büyük bir ödül değil, teyze."

Teyzesinin gülümsemesi bu defa gözlerine ulaşıyordu. "Katılıyorum, Zarrah. Yeterince büyük değil."

Silahlı muhafızlar imparatoriçenin kulesinin kapılarını açtı. Kapılar, ellerini mavi gökyüzüne kaldırmış bir kadın görüntüsü yaratmak için farklı renklerde binlerce camla kaplanan bükülmüş metalden yapılmıştı. Ancak içeri giremeden, kâhya nefes nefese

onlara doğru koştu. "Majesteleri," dedi. "Kral Aren Kertell burada. Maridrinalı kadın da onunla birlikte."

Buradaydılar.

Teyzesi yumuşak bir tıslama çıkardıktan sonra, "Onlar olduğundan emin misin?" diye sordu.

Kâhya başını önüne eğdi. "A..."

"Yüzlerini tanıyorum," diye araya girdi Zarrah. "Söyledikleri kişi olduklarını kesinleştirmek için gitmeme izin verin."

İmparatoriçe, kâhyaya bir el salladı. "Şimdilik onları eğlendirin. Yiyecek. İçki. İşimi bitirdiğimde onu göreceğimi söyleyin."

Adam ayrıldığında, teyzesi Zarrah'ın üzerine yürüdü. "Özgürlüğün karşılığında ona ne söz verdin? Çünkü Valcotta'nın onun savaşına yardım edeceği..."

"Senin adına hiçbir taahhüt vermedim," diye araya girmek, Zarrah'ın soğuk bir bakışla karşılaşmasına neden oldu. "Aren Kertell'e olan borcum bana ait. Eğer buraya senden bir şey istemeye geldiyse, bunun benimle bir ilgisi yok. Ithicana'ya dönmeyi planladığını sanıyordum."

İmparatoriçenin dudağı kıvrıldı. "Krallığını tek başına geri kazanamayacağını biliyor. Buna rağmen pazarlık yapmak için *o kadını* yanında getiriyor. Delia oğlunun krallığına nasıl bir yıkım getirdiğini gördükçe mezarında dönüyor olmalı. Aptal herif beyniyle değil, aletiyle düşünüyor."

"Sahip olmak için çok uğraştığı köprüyü Ithicana'nın geri almasına yardım etmek, Silas'a karşı vuracağımız en büyük darbe olmaz mı?" Valcotta'nın savaşa dahil olmasını istediğinden değildi ama Ithicana'yı özgür bırakmakla Maridrina'yı işgal etmek arasında seçim yapması gerekseydi, Zarrah birincisini tercih ederdi.

Teyzesi sadece gülümsedi, ardından parmaklarını şıklattı. "Git, bir tanem. Onları alıp buraya getir ki bir zamanlar dostluğumuza sırt çeviren adamın şimdi nasıl iyilik için yalvardığını görelim."

Zarrah uzaklaşırken yanaklarının içini ısırıyor, bir yandan da hızla düşünmeye çalışıyordu. Birincisi Aren'ı, Keris hakkında o

lanet çenesini kapalı tutması için uyarmanın bir yolunu bulmalıydı, ikincisiyse teyzesinin ne planladığını bulmalıydı. Aren'a yardım etmeye hiç niyeti yoktu, bu çok açıktı. Bermin onun niyetinin Nerastis'i ve şehrin kuzeyindeki toprakların çoğunu geri almak olduğuna inansa bile, bu hedef imparatoriçenin gözlerindeki parıltıyı açıklamak için sığ bir hırs gibi görünüyordu.

Acaba derdi köprü müydü? Teyzesi onu kendisi için mi istiyordu? Ithicana ve Maridrina'nın uzun sürecek bir savaşta kendilerini tüketmelerini, böylece Valcotta'nın ani bir saldırıyla imparatoriçe adına köprüyü almasını mı istiyordu?

Bu Silas için kesinlikle acı bir kayıp olurdu ama aynı zamanda Valcotta'yı, Maridrina'nın şu anda içinde bulunduğu duruma sokardı. Yani kazandığından daha pahalıya patlayan bir varlığa sahip olacağı için stratejik anlamda hiçbir mantığı yoktu. İmparatoriçe gururlu olsa da aptal değildi, Zarrah onun böyle bir seçim yaptığını sanmıyordu.

Peki, niyeti neydi?

Zarrah bahçelerden çıkıp saraya doğru ilerleyerek, kraliyet çiftinin bekletildiği çardağa yaklaşırken nefesini tuttu. Gözleri ilk olarak Aren'a takıldı, Ithicana Kralı ileri geri volta atarak gerginliğini ele veriyordu. Lara ise sakin bir şekilde oturmuş, elindeki kadehten şarabını yudumluyordu. İkisinin de gözlerinin altında gölgeler vardı, yüzleri zorlu şartlardan dolayı zayıflamıştı ama ciddi bir yaralanma görünmüyordu. Zarrah ile Silas'ın kulesindeki merdiven boşluğunda yollarını ayırdıklarından beri neler yaşadıklarına dair şüpheleri düşünülürse, bu bir başarıydı.

Zarrah'ın adımlarının sesiyle volta atmayı bırakan Aren'ın kara gözleri ona kilitlendi. Zarrah onu geniş bir gülümsemeyle selamladı. "Sizi canlı görmek güzel, Majesteleri." Elini göğsüne götürürken ağzından çıkan her kelimenin, çardağın etrafını saran hizmetkârlar ve muhafızlar tarafından imparatoriçeye iletileceğini biliyordu. "Vencia kapılarının önünde yollarımız ayrıldıktan sonra başınızın belaya girdiğini duydum."

Zarrah yalan söylüyordu ve Aren'ın onunla aynı hikâyeye bağlı kalmasına *ihtiyacı* vardı.

Aren'ın gözleri onun sözlerinin gerçeklerden ne kadar uzaklaştığını fark ederek kısıldı. Cevap vermeden önce tereddüt ettiğinde Zarrah nefesini tutmamak için kendini zor tuttu. Ardından Aren, "Aynı şekilde, iyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedi.

"Sana teşekkür etme fırsatım olmadı, o yüzden şimdi bunu yapmama izin ver," dedi Zarrah. "Belki sana borcumu ödeyebileceğim bir zaman gelir."

"Sanırım ödeştik," dedi Aren ama ona verdiği sözü yerine getirdiğini bilmesine imkân yoktu. Gönderdiği gemi muhtemelen henüz Ithicana'ya varmamıştı bile, Pyrinat'a geri döndüğüne dair bir haber bile gelmemişti.

Her halükârda ihtiyaç duyduğu son şey teyzesinin, bu küçük numarasını öğrenmesiydi. Bu yüzden Zarrah başını hafifçe salladı ve bu konuda sessiz kalacağını umarak ona uyaran bir bakış attı. Zarrah'ın yaptıklarının imparatoriçe tarafından onaylanmadığını anlayacak kadar iyi bir politikacı olması için dua ediyordu. Ardından muhafızlara eliyle işaret etti. "Geri çekilin. Ekselansları söylediği kişidir." Gözlerini Lara'ya çevirdi. Kadının masmavi bakışları Keris'inkilere o kadar benziyordu ki sadece rengi değil, bakışlarındaki dikkat de Zarrah'ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Kadın da öyle."

Kızıl Sahra'yı yürüyerek geçmek Ithicana Kraliçesi'nin tenini bronzlaştırıp altın-kahve tonlarına boyamıştı, bu da bedenindeki pek çok yara izini daha belirgin hale getirmişti. Eşine az rastlanan, tehlikeli güzellikte bir kadındı ve Zarrah, Aren'ın ona âşık olmasına neredeyse hiç şaşırmamıştı. "Dansınızdan çok keyif aldım, Majesteleri. Gerçi babanızın yüzüne şarap kadehi tekmelemenizi izlemekten zevk aldığım kadar değil."

Lara başını eğdi, sesi yumuşak ama güçlüydü. "Ben de bundan zevk aldım."

Onları imparatoriçeye götürmesi gerekiyordu ancak Zarrah kendini tereddüt ederken buldu. Pyrinat'a ulaşmak için çok fazla şeye katlanmışlardı ve bu bir hiç uğruna olacaktı. Bu durumdan duyduğu suçluluk Zarrah'ı hasta ediyordu. Yalnızca onun için yaptıkları iyilikten dolayı değildi. İki düşman ulus arasındaki ça-

tışmaya kurban edilen bir piyon olan Ithicana, başına gelenleri hak etmiyordu. Ancak bu kendi başlarına öğrenmeleri gereken bir şeydi.

"Gelin, gidelim." Sakin bir sesle konuştu. "Teyzem ismin arkasındaki yüzle tanışmak istiyor. Eminim o da saltanatınız boyunca yaptığınız her seçim için sizi azarlama şansını yakalamayı iple çekiyordur."

Zarrah onları bahçelerin arasından geçirirken Aren hemen yanında yürüyor, Lara'nın bakışlarını sırtında hissediyordu. "Silas senin ölümünle ilgili söylentiler yayıyor, Aren. Kıyının yukarısında ve aşağısında, nasıl öldüğünüzün hikâyesi her anlatımda değişiyor. Elbette iddiaların doğruluğunu sorguladık. Silas bir palavracıdır ve hiçbir Ithicanalının başı Vencia'nın kapılarını süslemez."

Lara'ya dönerek, "Size yardım edenlerin tanımlarına uyan kadınlar da ortada yok. Gerçekten hepsi senin kız kardeşin miydi?" diye sordu.

Lara gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet."

Zarrah kadının yüz ifadesini incelediğini, Aren ile imparatoriçe karşılaştıklarında neler olabileceğine dair ipuçları aradığını hissetti. Eskiden olsa bu durum sinirlerini bozardı ama Zarrah sadece gülümsedi. "Etkileyici. Acaba Maridrina'nın bir kadının rolüyle ilgili aptalca fikirlerini bir kenara bırakmasının, iki ulus arasındaki savaşı kazandırabileceği babanızın aklına hiç geldi mi?" dedi.

"Bu, ilk başta yanıldığını kabul etmesini gerektirir," diye cevap verdi Lara. "Bu pek olası görünmüyor."

"Seni haklı bulmuyorum desem yalan olur." Zarrah omuzlarını silkerek içinde büyüyen gerginliği rahatlattı. "Memleketinizin talihsizliği uzun zamandır Valcotta'nın yararına oldu, bu yüzden üzgün olduğumu dürüstçe itiraf edemem."

Lara cevap vermeyince konuşma kesildi. Ithicana Kralı ve Kraliçesi sarayın içini merakla incelemeye başladılar ancak onları imparatoriçenin kulesine götürdüğünde dağılan dikkatlerini toparladılar.

Teyzesi dövüş derilerini çıkarmış, altın rengi ipekten bol bir pantolon ve bluz giymişti. Kollarının üst kısmı düzinelerce bilezikle çevriliydi ve ağarmış saçları ametistlerle süslü altın tellerle örülmüştü. Her iki kolu bileklerinden dirseklerine kadar altın bileziklerle sarılmış, kulaklarına altın ve zümrüt küpeler takmıştı. Boynunda ise detaylı oyma altın bir kolye vardı. Ellerinde yarısı bitmiş bir bez bebek tutuyordu, parmaklarıyla çok sevdiği çocuğunun saçlarını okşuyormuş gibi saçının ipleriyle oynuyordu.

Oysa Valcotta İmparatoriçesi'nin nakış yapmaya vakti *yoktu*. Bu Aren ve Lara'nın yararı için sahnelenmiş bir oyundu, teyzesi Zarrah'a hiç de tanıdık gelmeyen bir şekilde kendini tanıtıyordu. *Bu* durum Zarrah'ı açıkça yalan söylenmesinden daha çok geriyordu.

Buna rağmen huzursuzluğunu belli etmeden, "Teyze, Majesteleri Ithicana Kralı Aren'ı, Köprünün Hâkimi'ni size takdim edebilir miyim?" dedi.

"Ah ama artık onun hâkimi değilsin, değil mi oğlum?" Teyzesinin bakışları elindeki bebekten ayrılmadı. "Bu onur Maridrina sıçanına ait. Sanırım bu yüzden buradasın, öyle değil mi?"

Aren cevap veremeden devam etti. "Ve sen, kızım. Sanırım sen de o sıçanın kızısın? Bu evde sana hiçbir unvan verilmeyecek. Seni dışarı sürüklemediğim ve boğazını kestirmediğim için şükret."

Lara, Keris ile aynı kandandı ve imparatoriçenin karşısına çıkarsa sözlerinin aynı olabileceği Zarrah'ın gözünden kaçmamıştı. Hatta çok daha kötüsü olabilirdi.

Aren gerildi ama Lara sadece başını yana eğip meydan okuyan bakışlarla, "Neden bunu yapmıyorsun?" dedi.

"Çünkü ne kadar aksini istesek de hayatın Valcotta'ya ait değil. Ölümün de."

"Senin onurun benim kurtuluşumdur," derken Lara'nın yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Zarrah'ın teni gerçek bir tehdit hissiyle ürperdi çünkü orada bulunan herkes ünlü birer savaşçı olsa da bu küçük sarışın kadın, hepsinin toplamından daha tehlikeliydi.

Teyzesi, tehdidi gördüğünü ve bundan hoşlanmadığını gösteren sinirli bir nefes aldı. "Bana onurdan bahsetme."

Bebeği bir kenara bırakarak ayağa kalktığında Aren başını eğdi. "İmparatoriçe hazretleri. Sizinle yüz yüze tanışmak bir onur."

"Onur mu, yoksa zorunluluk mu?" Teyzesi, Zarrah'ı tamamen görmezden gelerek ikilinin etrafında döndü. Lara'nın kaşları çatılmıştı ama Aren'ın yüzü tamamen sakindi.

"İkisi birden olamaz mı?" dedi Aren.

İmparatoriçe dudaklarını büzdü, yanıt olarak anlaşılmaz bir ses çıkardı. "En yakın dostumuz olan annenin hatırı için, hayatta olduğunu gördüğümüze memnun olduk. Ama bize sorarsanız?" Teyzesinin sesi ciddileşti. "Dostluğumuzu kötüye kullandığını da unutmadık."

Zarrah onun ne yaptığını anlamıştı. Politik bir anlaşmazlığı, kişisel bir anlaşmazlığa dönüştürüyordu ve böylece kişisel gerekçelerini kullanarak Ithicana'ya yardım teklif etmekten kaçınmayı planlıyordu.

Aren sadece çenesini ovuşturdu, "Annemin en yakın dostunuz olduğunu söylüyorsunuz ancak Ithicana, Harendell ve Maridrina arasındaki On Beş Yıl Antlaşması'nı ortaya atan oydu, evlilik maddesi de dahil. Annem en büyük düşmanınızla işbirliği yaptı, buna rağmen ona karşı kin duymuyorsunuz. Gelin görün ki onun dileklerini yerine getirdiğim zaman, gözünüzden düşmüş oldum," dedi.

Teyzesi Aren'ın önünde durduğunda koyu kahverengi gözlerinden bir şey okunmuyordu. "Annenin fazla seçeneği yoktu. Ithicana açlıktan ölüyordu. Üstelik onun yazdığı şekliyle, antlaşma Valcotta'ya herhangi bir bedel ödetmiyordu. İhanet olarak gördüğümüz şey, on beş yıl sonra senin kabul ettiğin şartlardı." Parmağını Aren'a doğru uzattı. "Askerlerim, Ithicana'nın köprüsünün sağladığı kılıçlarla öldü."

Aren başını salladı. "O kılıçları *Harendell* tedarik etti, Maridrina halihazırda onları zaten gemilerle satın alıyordu. Evet, onlara daha ucuza mal oldu ama askerlerinize karşı herhangi bir

şekilde üstün olduklarını iddia edemezsiniz. Antlaşma, aynı zamanda Silas'ın o çok değerli ithal mallarını yılın büyük bir kısmı boyunca eline geçirememesini sağlayarak Valcotta'ya eşi benzeri olmayan bir fırsat sundu. Yani bana sorarsanız, antlaşmanın şartları sizin lehinize şekillendi diyebiliriz."

"Mancınıklarınızı benim donanmama yönelttiğinizde lehimize olduğunu düşündüğümüz bütün şartlar önemsiz göründü," diye karşı çıktı teyzesi. "Maridrina'yla olan ittifakı, Valcotta'yla olan dostluğunuza tercih ettiniz. Şimdi de müttefikinizin bir sıçan olduğunu öğrendikten sonra gelmiş bana ağlıyorsunuz."

"Ithicana'yı tüm yolların savaşa çıktığı bir pozisyona soktunuz, size barış için bir yol açtığımda ise kabul etmediniz."

"Seçim şansım yoktu." Teyzesi ellerini iki yana açtı ama Zarrah kızgınlığının sahte olduğundan şüpheleniyordu. "Ablukayı kaldırsaydık, Maridrina mücadele bile etmeden istediğini elde edecekti. Valcotta'ya karşı kullanabileceği daha fazla çeliği elde edecekti. Ayrıca, Silas'ın istediği son şeyin barış olduğu belliydi. Özellikle de Valcotta'yla olan bir barışı."

"Olacakları öngörüp hiçbir uyarıda bulunmadıysan, nasıl bir dostsun?"

Şimdiye kadar bundan daha doğru hiçbir şey söylenmemişti ve Zarrah teyzesinin çenesindeki hafif gerilmeyi gördü, belli ki onu derinden etkilemişti. Yine de Aren'ın arzu ettiği gibi değildi.

"Sırf gökyüzündeki bulutları görüyorum diye fırtınanın ne zaman çıkacağını bilmem mümkün değil."

Ardından gergin bir sessizlik oluştu ve Zarrah teyzesinin, Ithicana Kralı hakkındaki düşüncelerini gözden geçirdiğini hissetti. "Tartışacak başka konularımız da var ama bu tartışmaların en iyi şekilde özel olarak yapılacağına inanıyorum." Lara'ya çevirdiği bakış hiç dostça değildi. "Burada bekleyeceksin."

Ithicana Kraliçesi'nin gözleri de aynı şekilde donuklaştı. "Olmaz."

Zarrah az sonra olacakları çok iyi bildiği için yüzünü buruşturdu ve teyzesinin, "Welran, kızı zapt et," demesine şaşırmadı.

Teyzesinin devasa koruması Lara'yı yere yatırıp kolunu ar-

kasına büktü fakat Zarrah onun nasıl dövüştüğünü görmüştü, bu yüzden yere yatırılmasına kadının izin verdiğini *biliyordu*. Adamı uyarmak için ağzını açtı ama sonra bu çatışmada kimin tarafında olduğundan emin olamayarak kapattı.

Aren elini Welran'ın omzuna bastırarak eğlenen bir gülümsemeyle ona baktı. "Seni uyarmadan gitmeye vicdanım el vermiyor, geldiğini metrelerce öteden gördü. Onu alaşağı ettiğinde hançerini kaptı. Sürekli kıvranması var ya? Son kuruşuma bahse girerim ki hançer hayalarından sadece bir santim uzaktadır."

Zarrah gülümseyerek Aren ve teyzesini takip ederken, arkalarından Welran'ın kahkahası yankılanıyordu.

Kulenin en tepesine tırmandılar, merdiven Valcotta'nın önceki yöneticilerinin ellerini gökyüzüne uzattıkları vitray pencerelerin olduğu büyük bir odaya açılıyordu. Zarrah kapının yanındaki yerini alırken, teyzesi elini uzatarak Aren'a yastıklardan birine oturmasını işaret etti.

"Her şeyden önce neden burada olduğunu tartışarak başlayalım, Aren. Kendi teorilerim var tabii ama bunu senden duymak isterim."

"Köprünün kontrolünün Silas Veliant'ın elinde olmasının kimseye, onun kendi halkına bile yarar sağlamadığını bildiğini düşünüyorum." Teyzesi umursamayan bir ses çıkardığında Aren devam etti. "Kız kardeşim Prenses Ahnna'nın, Kuzey Kalesi'ni geri almak için Harendell'in desteğini aldığı haberine ulaştım. Güney Kalesi'ni Maridrina'dan almam ve Ithicana'yı egemen bir ulus olarak eski haline getirmem konusunda bana yardım etmenin değerini anlayacağınızı umuyorum."

Bir kadeh alan imparatoriçe içindeki sıvıya baktı ancak Zarrah oyalandığını biliyordu. Teyzesi müzakereler sırasında şarap içmezdi. "Kuzey Kalesi geçilmez değil. En azından, hatırı sayılır bir gemi ve can kaybı olmadan geçilemez."

"Nasıl yapacağını biliyorsan geçilir. Ben bunu biliyorum."

"Böyle bir sırrı vermek Güney ve Kuzey Kalesi'ni, hatta *Ithicana'yı* sonsuza dek savunmasız kılar."

Aren'ın yüzündeki ifade bunun gayet farkında olduğunu belli

ediyordu buna rağmen, "Harendell ile Valcotta gerçekten müttefik olursa değil," dedi.

İmparatoriçe alaycı bir kahkaha attı. "Uluslar ve hükümdarlar arasındaki bağlar değişkendir, Aren. Bunu kendin kanıtladın."

"Doğru," dedi Aren. "Ama halklar arasındaki dostluk öyle değil."

"Sen bir idealistsin."

Zarrah teyzesinin kullandığı kelimeyle donup kaldı, Keris'in de ona böyle söylediğini hatırlıyordu. Haklı mıydı? Zarrah hâlâ emin değildi.

"Gerçekçiyim," diye yanıtladı Aren. "Ithicana olduğu gibi devam edemez. Dayanmak için yollarımızı değiştirmeliyiz."

Değişmesi gereken tek ulus Ithicana değildi. Valcotta'nın bu şekilde devam etmesi *mümkün* olsa bile, Zarrah artık böyle olması gerektiğine inanmıyordu.

"Annene benziyorsun," dedi teyzesi nihayet ve Zarrah konuyu değiştirmesi karşısında kaşlarını çatmadan edemedi. Teyzesinin sohbetin yönünü ancak bir amaç doğrultusunda değiştireceğini biliyordu. "Gerçi baban da aynı derecede hoş görünümlüydü."

Aren'ın kaşları çatıldı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Teyzesinin yüzünde keyifli ve memnun bir ifade belirdi çünkü o başkalarının bilmediği şeyleri bilmekten hoşlanırdı. Bunu onların yüzüne vurmaktan da aynı derecede zevk alıyordu. "Benimle sadece bir maskenin arkasından konuşan birine arkadaşlık bahşedeceğime inanıyor musun?"

"Valcotta'yı mı ziyaret etti?"

"Ah, evet. Çok, *birçok* kez. Delia hapsedilecek biri değildi ve baban onu güvende tutmaya çalışırken karısını iki kıta boyunca aşağı yukarı kovaladı. Pyrinat'ın oyunlarında sadece bir kez yenildim, kazananın bir Ithicana Prensesi olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şoku bir hayal edin." Teyzesi sırıttı ve burnunun köprüsündeki soluk yara izini ovdu. "Cesur bir kadındı."

Aren boğuk bir sesle, "Evet," dedi.

"Babanın onun hayatını kurtarmaya çalışırken öldüğü doğru mu?"

Aren başını salladı.

Teyzesinin yüzü düştü ve elini kalbine bastırdı ancak Zarrah'ın içgüdüleri onu uyararak bu duygunun sahte olduğunu söyledi. "Annenin ve babanın kaybına, hayatımın sonuna kadar üzüleceğim."

Aren onun samimiyetine inanmış gibiydi çünkü "Annemi bu kadar iyi tanıyor olsaydın, İthicana ve halkı için rüyasını biliyor olurdun."

"Özgürlük mü? Evet, bunu bana söyledi." Teyzesi başını salladı. "Ama bunun mümkün olmadığı konusunda babanla aynı fikirdeydim. Ithicana'nın hayatta kalması her zaman aşılmaz olmasına ya da en azından, neredeyse aşılmaz olmasına bağlıydı. Ithicana'nın tüm sırlarını bilen binlerce insanı açığa çıkarmak, onları artık gizli tutmazdı." Bakışları sertleşti. "Ve daha da kötüsü, başkalarının içeridekileri görmesine izin verirdi. Ama sonra, sen bu dersi öğrendin, öyle değil mi?"

Aren büyük ihtimalle aşağıda bıraktığı karısını düşünerek başını hafifçe salladı.

"Yine de Silas Veliant'ın silahının yaşamasına izin vermekle kalmıyor, onu yakınında tutuyorsun. Bunun nedeni nedir?"

"O, onun silahı değil. Artık değil." Aren savunmaya geçmişti ki imparatoriçenin ondan istediği tam olarak buydu. "Beni Vencia'dan kurtardı. Sonrasında, Kızıl Sahra'daki yürüyüşte hayatta kalmasına ihtiyacım vardı."

"Başka bir hile olabilir, biliyorsun. Ithicana henüz düşmedi, bu Silas'ı çok üzen bir gerçek. Eranahl'ı almanın, onu köprünün savunmasını kıran kadına teslim etmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Teyzesi, Aren'ın aklına şüphe tohumları ekiyordu ancak Zarrah bunu neden yaptığından emin değildi. "Sizi bu özel sorundan kurtarmamız bizim için sorun olmaz. Ortadan kaybolabilir," diye eklediği anda Zarrah onun stratejisinin merkezini gördü. Yardımını, Aren'ın asla kabul etmeyeceğini bildiği şartlara bağlayacaktı.

Zarrah'ın tahmin ettiği gibi, kral donup kaldı. "Hayır."

"Halkınız onu asla kraliçe olarak kabul etmeyecek. Onlara, evlerine ve sevdiklerinin hayatlarına mal olan hain."

"Farkındayım. Cevabım hâlâ hayır."

Bununla birlikte aralarında bir sessizlik oluştu.

"Ya Valcotta'nın desteğinin onun ölümüne bağlı olduğunu söylersem?"

"Hayır."

İmparatoriçe elindeki bardağı bir kenara atıp hışımla ayağa kalktı ve istediğini elde etmesine rağmen kızgınmış gibi davrandı. "Şimdi bile Maridrina'ya öncelik veriyorsun."

Aren da ayağa kalktı. "Eski kızgınlıklar yerine barış şansına öncelik veriyorum. Bunu siz de bir düşünseniz fena olmaz."

İmparatoriçe gözlerinde gerçek bir öfke parıltısıyla arkasını döndü. "Maridrina ile barış mı? Arkadaşımın oğlu olup olmaman fark etmez, artık fazla ileri gidiyorsun. Yaşadığım müddetçe, Silas Veliant kılıcını bırakmadığı sürece asamı bırakmayacağım ve bunun olmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Olmayacak," diye kabul etti Aren. "Ama Silas sonsuza kadar hükmedemez. Siz de öyle."

Teyzesinin gözleri öfkeyle titredi ancak Aren elini kalbine bastırıp gülümseyerek, "Annemin dostu ile tanışmak bir onurdu ama artık izin istemeliyim. Bu akşam Ithicana'ya dönüyorum," dedi.

Aren ayrıldıktan sonra, Zarrah olduğu yerde kalıp teyzesinin söyleyeceklerini bekledi.

"O yanılıyor, biliyorsun," dedi imparatoriçe sonunda. "Vasiyetim ve yönetimim ben öldükten sonra da devam edecek... Senin sayende, bir tanem. Valcotta İmparatorluğu büyüyüp gücüne güç katacak; senle ben, akıl ve arzu birliği içinde düşmanlarımızı yok edeceğiz."

Ama biz birlik değiliz, diye düşündü Zarrah. *İstediğini elde etmek için onurunu ve ahlâkını feda edeceksin. Güç ve intikam uğruna bir ulusun ezilmesine, ailelerin evlerinden koparılmasına ve benim gibi çocukların şiddet yüzünden yetim kalmasına izin vereceksin.*

Ancak diline hâkim oldu çünkü Zarrah'ın teyzesini durdurabilmesi için onunla işbirliği içinde olduğuna inandırması gerekiyordu. Bu yüzden Zarrah başını eğdi. "İsteğinizi anlıyorum, İmparatoriçe hazretleri." *Ama bunun gerçekleştiğini görmekte hiçbir payım olmayacak.*

"Derhâl kuzeye giden bir gemiye binmeleri gerekiyor." Teyzesi ikisinin arasındaki boşluğa bakarak kendi düşüncelerine ve planlarına o kadar dalmıştı ki Zarrah'ın bir şey *söylemediğini* fark etmemişti.

"Saksağan'ın casusları, onların burada olduğunu öğrenecek ve çok geçmeden hayatlarına kastetmeye çalışacaktır. Kalacakları yerin etrafına muhafızlar yerleştirmek onları koruduğumu ima eder ki bu işime yaramaz ancak bir gemiye bindirilip sınır dışı edilirlerse Ithicana'ya karşı duruşum netleşir." Teyzesi parmaklarını şıklatınca bir muhafız ortaya çıktı. "Ithicana hükümdarları için bir refakatçi ayarlayın. Bir saat içinde limanda olmalarını istiyorum."

Muhafız ayrıldığında imparatoriçe Zarrah'a döndü. "Aren, Maridrina'ya karşı köprü üzerindeki çatışmayı ne kadar erken başlatırsa biz de o kadar erken saldırabiliriz. Bu yüzden Nerastis'e dönmen gerekiyor. Ele geçirdiğimiz üç tane Maridrina gemisi var, onları askerlerle doldurup Aren ve *kadınının* peşinden kuzeye yelken açmanı istiyorum. Söylediklerimi bir kenara yaz, Aren halkına geri döndüğü anda Ithicana ayaklanacak ve Silas destek kuvvetlerini harekete geçirmek zorunda kalacak."

"Peki, bunu yaptığında?"

İmparatoriçenin gözleri parladı. "O zaman intikamımızı alacaksın, bir tanem. Gemilerinle Vencia limanına girip saldıracaksınız. Şehri yakıp yıkacak, sarayı yerle bir edecek ve Veliant adını taşıyan son erkek, kadın hatta tüm çocukların kılıçtan geçirilmesini sağlayacaksın."

Zarrah içini kaplayan korkuya rağmen başını salladı ve teyzesinin masasının başına geçip bir kâğıda bir şeyler yazmasını izledi. "Bunu Bermin'e ver. Silas henüz yapmadıysa bile, yakında Nerastis'ten asker çekecektir. Onlar gittikten sonra, Bermin

şehrin kuzey yarısını ele geçirecek. Emirleri aynı: Şehirdeki her Veliant'ın öldürülmesini sağlamak, *veliaht prense* özel bir özen göstermek." Teyzesi başını kaldırıp Zarrah'la göz göze geldi. "Keris Veliant sana yaptıklarının cezasını çekecek, bir tanem. Oğlum bundan emin olacak."

Zarrah'ın damarları buz kesmişti, sanki teyzesini ilk kez gerçekten görüyormuş gibi hissetti. Sonunda onun ne kadar kötü biri olduğunu görmüştü. Buna rağmen Zarrah'ın kusmak istemesine neden olan şey, onu kurtaran kadını da hâlâ görebilmesiydi. Onunla ilgilenen kadını. Onu uçurumun kenarından döndüren ve güçlü kılan kadını. Üstelik tüm kusurlarını görmesine rağmen, Zarrah onu hâlâ *seviyordu*. "Anlıyorum."

"Vencia için planladıklarımızı *kimseyle* paylaşmayacaksın, Kumandan," dedi teyzesi. "Kuzeye yelken açmak için Valcotta ticaret gemilerini koruma ve keşif yapma bahanesini kullanacaksın, gerçek planlarını askerlerine ve mürettebatına ancak son saatte açıklayacaksın. Saksağan'ın her yerde casusları var, planlarımızın Vencia'daki Silas'a ulaşması riskini *göze alamayız*."

Zarrah başını sallayarak onayladı. "Her zamanki gibi, güveninizi boşa çıkarmayacağım."

Teyzesi mektubu mühürleyip ona uzattı. "Aren'ı güvenli bir şekilde Nerastis'in kuzey tarafına götür. Onun Ithicana'yı ayağa kaldırma becerisi planlarım için çok önemli, ona hiçbir şey olmamalı. Hatta o kadına da." Teyzesinin yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi. "Ithicana, Veliant'ın ellerinde yeterince acı çekti. Bırakalım kendi intikamlarını kendileri alsınlar."

Nefreti o kadar fazlaydı ki.

Bunu yumuşatmanın imkânı yoktu. İmparatoriçenin mantıklı düşünmesini sağlayacak hiçbir argüman yoktu. Yaptıklarının kendi gururundan başka hiçbir şeye faydası olmadığını anlamasını sağlayacak hiçbir konuşma yoktu. Zarrah'ın sahip olduğu zaman bu kadar kısayken, teyzesini Maridrina'ya karşı savaş planlarını değiştirmeye ikna etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kelimelerin bir anlam ifade edeceği zaman çoktan geçmişti.

"İzninle yola çıkıyorum." Zarrah bir elini kalbine bastırdı. "Seni seviyorum, teyze. Umarım bunu biliyorsundur."

"Elbette, canım." Teyzesi masasına dönmüş, önündeki haritaya bakarken dalıp gitmişti. "Ben de seni."

Umarım bir gün beni affedecek kadar, diye düşündü Zarrah ve saraydan ayrıldı. Ithicana ile bir ittifakın peşindeydi.

Bir de Valcotta'ya ihanetin.

@novaebook

77
KERIS

Keris kaşlarını çatarak babasının emirlerini içeren sayfayı okudu ve masanın üzerinden Philo'ya doğru fırlattı. Ak saçlı adamın yazanları okumasını bekledikten sonra, "Sınırı savunmak için geride kaç adamımız kalacak?" diye sordu.

"Yüzden biraz fazla asker." Philo sayfayı yere bıraktı. "Ve sadece iki gemi."

Bermin harekete geçerse, Nerastis'i savunmak için yeterli olmazdı ki bu büyük bir sorundu. Ancak buradaki birlikleri boşaltmak konusunda Keris'i asıl endişelendiren babasının, Ithicana'yla savaşı bitirip yaşayan tüm Ithicanalıları öldürmek için ihtiyaç duyduğu gemilere ve askerlere sahip olmasıydı. Babası zafer kazanarak köprünün hâkimi olacak ve Keris'in onu devirmek için Maridrina halkının isyanını kullanma planları suya düşecekti. Bu da Valcotta ile barışın uzak bir hayal olacağı anlamına geliyordu. Zarrah'ın bu hayal uğruna ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini bilen Keris, bunun gerçekleşmesine izin vermek istemiyordu.

Hükümdarları Kızıl Sahra'da kaybolmuş olsa bile Ithicana'nın dayanması gerekiyordu.

"Bu sorunlu bir durum." Keris şakaklarını ovuşturdu, kafası bulanıktı. Rüyaları Zarrah'la ilgili kâbuslarla doluydu ve yorgunluk üzerindeki yükü arttırıyordu. "Nerastis'i kaybetme riskimiz var."

Yüzler kararda ve ellerini indirerek adamlara soğuk bir bakış fırlattı. "Yanılıyor muyum? İçinizden biri orada öylece oturup Anriot'ı geçmeye karar vermeleri halinde, Valcottalıları püskürtebileceğimizi mi iddia edecek?"

Hepsi sandalyelerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandılar ve nihayet Philo, "Yanılmıyorsunuz, Majesteleri. Sayımız bu kadar azken, Valcottalılar bir hamle yaparsa geri çekilmek zorunda kalırız," dedi.

"Nereye kadar geri çekileceğiz?" Keris cevabı bilmesine rağmen sordu.

Philo ağzını açtı, bir anlık tereddütten sonra cevap verdi. "Ne yazık ki destek birlikleri olmadan, bizi itmek istedikleri kadar uzağa çekiliriz."

Babasını nasıl bir çılgınlık ele geçirmişti ki böyle bir kaybı göze almıştı? Keris bağırmak istemesine rağmen stratejisi tam tersini gerektiriyordu. Babasına yönelik eleştirinin kendisinden değil, *bu* adamlardan gelmesine ihtiyacı vardı. "Yani bu birlikleri Ithicana'ya karşı savaşında kullanması için babama göndererek, Nerastis'i ve Maridrina'daki en iyi tarım arazilerinin kilometrelercesini kaybetme riskini aldığımızı mı söylüyorsunuz?"

Evet. Cevabı adamların gözlerinde görebiliyordu. Ancak babasından duydukları korku onları hâlâ sessiz tutuyordu. *Bundan yararlan*, diye fısıldadı içinden bir ses. *Onları babana karşı kışkırt.* "İmparatoriçe fırsatçılığıyla bilinir," dedi. "Zayıflığımızı onlardan ne kadar süre saklayabiliriz?"

Aslında sorusunun cevabı hiç uzun değildi ama bunu kendi aralarında tartışmaları için bekledi, Philo sonunda içini çekti. "En iyi ihtimalle, bir gün."

Keris hiçbir şey söylemedi, bu gerçeğin ağırlığının içlerine işlemesine izin verdi.

"Valcottalılar sayıca az olmamıza rağmen aylardır baskın yapmadılar," diye karşı çıktı adamlardan biri.

"Çünkü imparatoriçenin yeğeni bizim esirimizdi." Keris ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "Ama Serin'in kendi yarattıkları onu alt etmeyi başarınca, bu değerli avantajı kaybettik." Zarrah'dan bu şekilde bahsetmek onu rahatsız ediyordu ama bu gerekli bir kötülüktü.

"Ne yapmamızı istersiniz, Majesteleri?" diye sordu Philo. "Emir bizzat kraldan geliyor. Reddedemeyiz."

"Hayır, reddedemeyiz." Keris volta atmayı bırakıp kılıcının kabzasıyla oynamaya başladı. "Ama adam eksikliği yüzünden Nerastis'i kaybedersek, bunun tek sorumlusu *biz* oluruz."

Keris duvardaki haritayı inceliyormuş gibi arkasını dönüp bekledi. Tam tahmin ettiği gibi Philo, "Majesteleri bizi öyle bir durumda bırakıyor ki ne yaparsak yapalım, onun kötü niyetiyle yüzleşmeye mahkûmuz," dedi.

Diğer adamlar homurdanarak onaylayınca, Keris içlerindeki öfkenin büyüdüğünü hissetti. Kızgınlıkları yeni değildi çünkü babası onları ilk kez böyle bir duruma düşürmüyordu ancak bu defa öfkelerini yüksek sesle dile getiriyorlardı. Haritaya doğru gülümsedi ve onlara dönmeden önce bir süre mırıldanmalarına izin verdi. "Başka seçeneği var mı? Babam on altı yıldan fazla bir süredir köprüyü ele geçirmek için entrikalar çeviriyordu ve şimdi köprüye sahip. Moloz yığını bir şehir uğruna ondan vazgeçmesini ister miydiniz?"

Entrika kelimesini duyunca adamların gözleri kararmıştı. Keris bu kelimeyi kullandığı için değildi, krallarının peşine düştüğü ödülü kazanmak uğruna yalanları, hileleri ve *kendi kızını* kullanması yüzündendi.

"Değerli olan Nerastis değil, Majesteleri. Ancak Nerastis'in kuzeyindeki topraklar, Maridrina'daki en verimli topraklar," diye cevap veren Philo, Keris'in sözlerini papağan gibi tekrarladığının farkında değildi. "Vencia şimdiden açlık çekiyor. O çiftlikleri de kaybedersek..."

Keris yavaşça başını salladı. "Sanırım babam bu açığı, köprüden yapılacak ithalatla kapatmayı düşünüyor." Sadece toprak sahibi bir asilzadenin karşılayabileceği türden, bir servete mal

olacak ithalatlardan bahsediyordu ki bu adamların hiçbiri öyle değildi. Onlar deneyimli askerlerdi ve her birinin, tüm bunlar gerçekleştiği takdirde Vencia'da açlık çekecek bir ailesi vardı.

Philo bir anda ayağa kalktı. "Kimsenin karşılayamayacağı ithal mallar! Bu aşırı gururdan kaynaklanan bir çılgınlık, Keris. Köprü bir lanetten başka bir şey getirmedi. Onu elimizde tutmaya çalışırken yüzlerce insan hayatını kaybetti, peki ne için? Sınırsız zenginliğin köprüsü, uluslar arasındaki politikalar ve krallarla imparatoriçelerin çekişmeleri yüzünden kârsız hale geldi ama açlıktan ölenler sıradan insanlar oldu." Adam bakışlarıyla Keris'e yalvarıyordu. "Anlıyorsunuz, değil mi Majesteleri? Hepimiz, köprünün alınmasına karşı olduğunuzu çok iyi biliyoruz. Hem, halkın endişelerini dinlediğiniz söyleniyor. Hatta barışın erdemlerini benimsediğiniz söyleniyor."

Keris'in kalbi adını koyamadığı bir duygunun çırpınışlarıyla doldu çünkü bir zamanlar tam da bu saydıkları şeyler, bu adamların onu küçümsemesine sebep olmuştu. "Benim neyi düşünüp düşünmediğimin hiçbir önemi yok, kralın iradesine sizler kadar bağlıyım ve aynı şekilde, ona karşı gelmenin sonuçlarına katlanmak zorundayım."

Odada gerilim yükselirken ortama sessizlik hâkim oldu.

Bir an sonra Philo, "Bu sizi geçmişte durdurmamıştı," dedi.

Keris yeniden sandalyesine oturup dirseklerini masaya dayadı. "Babamın emirlerini görmezden gelmemi mi öneriyorsun? Kraldan gelen emirleri?"

"Bu hayat kurtarır, Majesteleri. Yüzlerce, hatta binlerce Maridrinalının hayatını. Bunun bedeli..." Philo göz ucuyla, onunla aynı fikirde oldukları bakışlarından anlaşılan yoldaşlarına baktı. "Babanızın köprüyü kaybetmesiyse... belki de en iyisi budur."

Keris'in içi heyecanla doldu, kalp atışları hızlanıp teni ısındı ama bunların hiçbirini yüz ifadesine yansıtmadı. "Öyleyse gelin, hep birlikte karşı çıkalım." Öne doğru eğilirken nihayet yüzünde hafif bir gülümsemenin oluşmasına izin verdi. "Ama şunu bilin, dostlarım. Bu adım sadece bir başlangıç."

78
ZARRAH

Köprüyü Silas'tan tek hamlede geri almalarını sağlayacak bir plan yapmak için sadece birkaç günleri vardı.

Zarrah'ın gemisi onları kuzeydeki Nerastis'e doğru götürürken, neredeyse uyanık olduğu her saati kaptan kamarasında Aren Kertell ve başka bir Ithicanalı ile geçiriyordu. Jor adında pis şakalara düşkün, ayrıca geminin erzakını yiyip içmek konusunda müthiş bir iş çıkaran yaşlı bir adamdı.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi çiziyorsun," diye tersledi Jor. Kalemi kralının elinden aldı ve önüne bir kâğıt parçası çekip çizmeye başladığında kaşları çatıldı, zaman zaman şarabını yudumlamak için durakladı. Ancak sayfada beliren şey, Güney Kalesi'nin hem suyun yüzeyinde hem de altında kalan kısımlarının oldukça detaylı bir çizimiydi.

"İşte burası." Aren önündeki çizimde Jor'un, meşhur iskelenin dibinde gölgelendirdiği koyu halkaları işaret etti. "Ve burası. Bunlar adanın içinden çıkıp depo binalarına açılan tüneller. En iyi yüzücülerinizi kullanmanız gerekecek."

"Peki ya köpekbalıkları?" diye sordu Zarrah.

Aren, Ithicana'nın sularına musallat olan korkunç insan yiyenler önemli bir sorun değilmiş gibi omuz silkti. "Hızlı yüzmek için motivasyon. Ayrıca tek yolu bu... Gemi kırıcıları ortadan kaldırmanız gerekiyor, yoksa kıyıya ulaşamadan üç geminizden ikisini kaybedersiniz."

Zarrah o konuşurken dikkatle dinliyor, ele geçirilemez bir ada olarak kabul edilen bu yerin nasıl alınacağına dair sayısız önemli detayı not alıyordu. Kuzeydeki ve güneydeki her ulusun, bir zamanlar Ithicana'ya karşı kullanacağı ama şimdi onun kurtuluşu için kullanılacak sırlar açığa çıkarılıyordu çünkü Zarrah'ın hedefi Güney Kalesi Adası'ydı. Harendell de Aren'ın kız kardeşi Prenses Ahnna Kertell'in verdiği bilgilerle Kuzey Kalesi'nde aynı şeyi yapacaktı. Aradaki tüm noktalara yapılacak saldırıları bizzat Ithicanalıların yöneteceğini öğrenmişti. Üç ulusun koordineli bir saldırıda birleşmesi daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu fakat Aren bunun işe yarayacağından emin görünüyordu.

"İşemem lazım," diye duyurdu Jor. "Ben yokken ona kritik bir şey söylemeyin, Kumandan. Çocuğun kevgir gibi beyni var."

Aren, "Seni özlemekle ilgili söylediğim her şeyi geri alıyorum," diye cevaplasa bile Zarrah yaşlı adam ayrılırken onun bakışlarındaki sevgiyi fark etmişti. Ardından Aren dikkatini tekrar ona çevirdi. "Kullandığı dil için özür dilerim. Tabii şakaları için de." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradıktan sonra açılmasını umar gibi kapıya baktı. "Şimdiden tükettiği küçük servet değerindeki şarap için de. O tepeden tırnağa tam bir asker."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Zarrah kendi kadehinden bir yudum alıp Aren'ın tekrar kapıya bakışını inceledi. Ithicana Kraliçesi neredeyse hep güvertede kalmasına rağmen, Lara'nın kapıdan gireceğini umuyordu. Jor onun *denizde rahat edemediğini* söylemişti ama Zarrah, Lara'nın strateji tartışmalarından uzak durma nedeninin deniz tutmasından daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu.

"Seninle Ithicana'ya dönmeyecek, değil mi?"

Aren'ın çenesi gerildi. "Hayır. Halkım... tüm bu olanlardan

sonra Lara'yı kabul etmeyecektir. Maridrinalıların ellerinde çok fazla hayat kaybedildi, her ne kadar işgalin gerçekleşmesini istememiş olsa da Lara'nın bize bir casus olarak geldiğini inkâr etmek mümkün değil. Silas'a verdiği bilgiler olmasaydı bunların hiçbirinin yaşanmayacağını da inkâr edemeyiz. Onu yanımda götürürsem halkıma ona kraliçe olarak boyun eğmelerini emrediyormuşum gibi olur, bu da... onları desteğini arkama alma becerimi *köreltir* ki bu oldukça önemli. Ithicana'nın ayağa kalkması için onların desteğine ihtiyacım var."

Aren'ın söylediği her şey inkâr edilemeyecek gerçeklerdi ancak ela gözlerindeki öfke ve kederin karışımı hatta sesindeki acı, Zarrah'a bu gerçekten nefret ettiğini söylüyordu. Halkı ve sevdiği kadın arasında seçim yapmaya zorlanıyordu, üstelik bunu itiraf edemese bile Zarrah bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Geceleri uyanık kalıp her ikisine de sahip olmanın bir yolunu aramanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Karanlıkta vahşi bir tutku tarafından ele geçirilmenin, içini insanlara her şeyi istediği gibi kabul *ettirebileceği* yanılgısıyla doldurmasının ancak bu yanılgının günün ilk ışıklarıyla kaybolmasının nasıl bir his olduğunu biliyordu. Sırf sevdiği insanla birlikte olmak uğruna her şeye ve herkese sırtını dönmeyi düşünmek nasıl bir his, biliyordu.

"Her şeye rağmen onu yanımda götürürdüm," dedi Aren kelimeleri bir itiraf gibiydi. "Ama korkuyorum..." Duraksayıp boğazındaki düğümü sertçe yutkundu, böylece Zarrah düşüncesini onun yerine bitirdi.

"Onu öldüreceklerinden."

Aren başını hafifçe salladı. "Gitmesine izin veremediğim için ona bir şey olursa, ben... Ben bununla yaşayamam."

Tavsiye vermek ona düşmezdi. Fikir beyan etmek bile haddine değildi. Bu yüzden Zarrah sadece elini, Aren'ın elinin üzerine kapattı. "Kimse geleceği tahmin edemez, Majesteleri. Kader güçlüden yanadır. Tanrı iyileri ödüllendirir. Ayrıca yıldızlar *daha fazlasını* hayal edenleri asla terk etmez."

Aren uzunca bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bunu yapmak istediğine emin misin, Zarrah? Geri çekilmen için çok geç değil," dedi.

Zarrah imparatoriçeyle yaptığı görüşmenin ardından, Aren ve Lara'yla gitmeye karar verdiği andan beri kendine bu soruyu defalarca kez sormuştu. Teyzesinin ona sağladığı kaynakları Silas'ın arkası dönükken Vencia'ya saldırmak için değil de Aren'a, Ithicana'yı özgürleştirmesine yardım etmek için kullanmayı önerdiğinden beri. Cevabı hâlâ aynıydı. "Krallığını bensiz geri alabilir misin?" Onun gözlerinin içine baktı. "Benim ölmek gibi bir isteğim yok, Aren. Ithicana'nın gemilerim ve askerlerim olmadan Silas'ı kovabileceğini düşünüyorsan şimdi söyle ki geri çekileyim."

Aren'ın gözleri Jor'un çizimine gitti, Zarrah çizimde yer verilmeyen şeyleri düşündüğünü biliyordu. Adayı çevreleyen Maridrinalı donanma gemileriyle savaşacak gücü yoktu. Silas'ın değerli ödülünü koruyan çok sayıda askeri vardı. "Bu hızlı bir savaş olmaz. Zaman alacaktır."

"Zaman senin düşmanın," dedi Zarrah. "Zaman, Silas'ın seninle savaşmak için Vencia ve Nerastis'teki birliklerini boşaltması için bir fırsat demek. Bunu yaptığı anda imparatoriçe saldıracak. Vencia yağmalanıp yakılacak. Nerastis geri alınacak ve orada yaşayan tüm Maridrinalılar daha ne olduğunu anlayamadan kılıçtan geçirilmiş olacak."

"Keris'e haber verebilirsin," dedi Aren odada volta atmak için ayağa kalkarak. "Silas, imparatoriçenin niyetini öğrenirse başkentini savunmasız bırakmayacaktır. İmparatoriçenin saldırma tehdidi bile Ithicana'dan savaşmadan çekilmesi için yeterli olabilir."

Zarrah homurdandı. "Sakın bana buna gerçekten inandığını söyleme? Silas, Ithicana'nın köprüsünün peşinde on altı yıldan fazla zaman harcadı. Sayısız çocuğunu kaybetti, üstelik krallığını iflas ettirdi. Ayrıca şimdi ona sahip. Savaşmadan vazgeçmeyecektir, bunu biliyorsun. *Onu* tanıyorsun."

"Köprüyü elinde tutmak için Vencia'nın yanmasına izin vermeyecektir."

"O kadar emin misin? Bu köprü uğruna Maridrina'nın açlıktan ölmesine ve vebadan kırılmasına izin vermişken, gerçekten

bir şehrin yanmasına izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun?" Zarrah ona baktı, Aren'ın kendisini aylardır esir tutan adamı hatırlamasını istiyordu. Aynı zamanda bir yanı da Aren'ın, Zarrah'ın bulamadığı bir yolu görmesi için dua ediyordu.

Aren nefesini bırakırken omuzları çökmüştü. "Haklısın. Kahretsin. *Kahretsin.*"

Zarrah'ın kontrol etmek için çok uğraştığı korku içine yerleşmeye başladı ve dişlerini sıkarak onu bastırdı. Kontrolü ele geçirmesine izin veremezdi. "Bunu yaparsam Aren, Silas birliklerini boşaltmaya fırsat bulamadan her şey biter. Teyzemin istila planları suya düşer ve Ithicana özgürlüğüne kavuşur."

"Sen de vatana ihanetten idam edilirsin."

Edilirdi. İmparatoriçe gururu uğruna Zarrah'ı bir kenara atmaya hazır olduğunu kanıtlamıştı ve gururuna, Zarrah'ın Maridrina'yı yok etme planlarını bilerek engellemesinden daha büyük bir darbe indirilemezdi. Ancak teyzesinin gururunun Valcotta'yı alçaklığa sürüklemesine izin veremezdi.

Ithicana'nın, Silas'ın ayakları altında ezilmesine seyirci kalamazdı. Teyzesinin, Vencia'yı yerle bir etmesine, Sonsuz Savaş'ın bir nesli daha yetim bırakmasına seyirci kalamazdı.

Onuru daha fazla seyirci kalmasına izin vermezdi. Harekete geçecek güce sahipken olmazdı.

Zarrah gözlerini kapadı, birlikte barış yaratma hayallerinin uçup gittiğini hissederken bile Keris'in yüzünü görüyordu. "Bazı şeyler uğruna ölmeye değer."

79
KERIS

Devriyeye çıkma konusundaki inadının tamamı ahlaki üstünlükten kaynaklanmıyordu, bunun büyük bir kısmı görevin korkunç derecede sıkıcı ve fazlasıyla rahatsız olmasındandı.

Keris diz çöktüğünde pantolonunun dizlerinin çamurla kaplanmasına suratını buruşturdu. Hem onun hem de etrafındaki tüm adamların gözleri aşağıdaki kumsaldaydı. Sudaki gemilerinden biri, bir Valcotta gemisinin iç kesimlere doğru ilerlediğini bildirmişti ve Keris, Zarrah'ın taktiğini uygulayarak onlarla doğrudan çarpışacaktı. Valcottalılara, Maridrina'nın sınırdaki hâkimiyetinin her zamanki gibi güçlü olduğunu gösterecek iyi ve temiz bir savaş.

Ne yazık ki bu, savaşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Bunu yapabilirsin, dedi sessizce kendine, sırtından akan boncuk boncuk teri görmezden gelmeye çalışarak. *Silah kullanma konusunda tamamen beceriksiz değilsin.*

Bu gerçeğin onu rahatlattığı söylenemezdi, içinde bulunduğu

tek gerçek savaş köprünün ele geçirilmesiydi ki orada düpedüz işe yaramamıştı. Daha becerikli olsaydı, Raina ve diğer Ithicanalılar için her şeyin daha farklı olup olmayacağını düşünmekten kendini alamadı. Akıntıyı tersine çevirecek gücü olup olmadığını.

Muhtemelen farklı olmazdı.

Keris suya indirilmekte olan bir sandalın sesini belli belirsiz duydu. Kürekler kilitlere yerleştiriliyordu. Ardından sadece kıyıya vuran hafif dalgaların yumuşak uğultusu duyuldu.

"Sadece bir sandal," diye mırıldandı Philo solundan. "Diğerleri kıyıya gelmeden önce karaya çıkmanın güvenli olup olmadığını kontrol eden gözcüler olabilir. Siper alıp işaret vermelerini beklemeliyiz, sonra daha fazlası sahile ulaştığında saldırmalıyız ama kuvvetleri hâlâ bölünmüş durumda. Daha ağır kayıplar verecekler."

Keris'in çenesi gerildi çünkü daha iyi bir seçenek gözcüleri korkutup ölü sayısını sıfıra indirmek olurdu. Bunlar Zarrah'ın insanlarıydı, üstelik o şimdi uzakta Pyrinat'ta olsa da onların ölümünden sorumlu olmak istemiyordu. "Sadece kaçakçı olabilirler. Bakalım neyin peşindeler."

Keris, Philo'nun itirazlarına aldırmadan sahile doğru ilerlerken birkaç adam da peşinden geliyordu. Sandal sahile yanaşıp dört kişi indiğinde ağaçlık alanın sınırına ulaşmışlardı. Gölgeli silüetlerden başka bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı, boğuk gelen sesleriyle birkaç kelime konuştuktan sonra içlerinden biri ona doğru yöneldi.

Keris adamlarına aşağıda kalmalarını işaret etti, ardından o da hareket etmeden bekledi. Yaklaşan Valcottalı, Keris'in neredeyse bir kol mesafesinde duraklayana kadar fısıltı bile çıkarmadı. Kadın iki büklüm halde eğilmeden önce omuzlarını bir ağaca dayamıştı.

"Yap şunu, seni korkak," diye fısıldadı kadın. "Bitir şu işi ve git artık. Vedalar her şeyi daha da kötüleştirir."

Valcotta değil, Maridrina aksanıyla konuşuyordu. Hatta başka bir şey daha vardı... Ne olduğunu çıkaramadığı tanıdık bir şey...

Keris göz ucuyla kadının arkadaşlarından birinin kayığa tırmandığını, bir diğerinin de dördüncüye katılmak için geri dönmeden önce kayığı akıntıya doğru ittiğini gördü.

Kadın bu kadar yakınında dururken onlara odaklanmak zordu, ağlamak üzere olabileceğini düşündüğü kadının nefes alışını duyabiliyordu.

Kadın birdenbire dönüp sahile doğru yol aldı, üçü kısaca görüştü ve içlerinden biri güneye yönelip suya indi.

Koluna bir şey dokundu ve Keris irkilerek döndüğünde Philo'yu dirseğinin dibinde buldu. "Yağmacılar değil," diye fısıldadı adam usulca. "Casuslar. Valcotta'nın niyetleri hakkında neler öğrenebileceğimizi görmek için onları yakalamalıyız."

Bir şeyler ters gidiyordu, en önemlisi de kadının Maridrinalı olmasıydı. Ancak suyun üzerindeki geminin bir Valcotta gemisi olduğuna şüphe yoktu. Keris daha yakına gitmeli, diğer ikisinin ne konuştuğunu duymalıydı.

Sessizce hareket ederek arkada kalan ikilinin, Maridrinalı kadın ve son derece uzun boylu bir adamın tartıştığı yere doğru ilerledi.

"Keris'in o çok istediği tacı kazanmasına izin verelim, ellerini kirletmesinin zamanı geldi."

Keris'in damarlarındaki kan çekilip elleri buz gibi oldu. Adından ya da planlarından bahsedildiği için değil, o lanet sesi tanıdığı içindi. Sahildeki Aren Kertell'di, bu durum kadının da Lara olduğu anlamına geliyordu. Üstelik bir Valcotta gemisinden inmişlerdi, bu da demek oluyordu ki...

Keris ürpererek omzunun üzerinden bakınca, Philo ve diğerlerinin yaylarını ellerine alıp silahlarını çektiğini gördü.

Keris'in bedeni panik içindeydi çünkü sırtından vuracakları kişi, lanet olası kız kardeşiydi. Hançerini kınından çıkarırken Lara'nın bunu hak ediyor olması umurunda bile değildi. Philo'yu bıçaklamak gibi bir seçeneği yoktu, bu yüzden Aren'ın göreceğine güvenerek hançerini soluk ay ışığına doğru tuttu.

Lara'yı kurtaracağına güvenerek.

Ithicana Kralı anında tepki verdi. Eğilerek Lara'yı yere de-

virdi, oklar havada uçuşurken ikisi birlikte bir kayanın arkasına yuvarlandı.

"Saldırın," diye hırladı Philo ve adamlar yamaçtan sahile doğru kayarken, yaylarından fırlayan oklar havaya yayıldı. Keris olduğu yerde kalıp Aren ve Lara'yı bu durumdan kurtarmanın yollarını düşünürken zihni hızla çalışıyordu, çalıların gürültüsü ona adamlarının ikiliyi kuzeye doğru takip ettiğini söylüyordu.

Onların şansını artırması gerekiyordu.

"Takviye çağırın!" diye bağırdı Keris. "Onlara arkadan gelen Valcottalı akıncılar olduğunu söyle!"

Adamların yarısı ikisinin peşini bırakıp gözlerini suya diktiler, karanlık sularda belli belirsiz görünen Valcotta gemisinden ayrılan sandalları arıyorlardı. Şimdi biraz şansları vardı ancak yeterli değildi. Bu yüzden Keris hızla atının bağlı olduğu yamaca doğru koşmaya başladı.

Keris atının sırtına atlayıp dar patikadan aşağı doğru dörtnala sürerek, bir sonraki koyda bulunan balıkçı kasabasına ilerledi.

Lara ve Aren'ın çalıların arasından eğilerek çıktığı sırada, Keris'in atı da sahile fırlamıştı. Daha hızlı koşabilmesi için atının boynuna eğildi, yanlarına ulaştığındaysa atın dizginlerine sertçe asıldı. "Nerastis'te ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu Keris ancak boş bakışlarla karşılaştı. "Önemi yok. Kaçmalısınız. Arkanızdan geliyorlar ve size yardım edecek bir konumda değilim."

Keris cümlesini bitirir bitirmez, askerleri çalılıkların arasından sahile fırlayıp ikiliye doğru koşmaya başladı. Şu andan itibaren yapacağı her şey kaçmaları için onlarla işbirliği yapıyormuş gibi görünmesine yol açardı. Bu yüzden Keris, "Valcottalıları yakalayın! Kaçıyorlar!" diye bağırdı.

Aren, Lara'yı kıyıya doğru çekiştirip onlarla birlikte sahilde olan adamın bağlarını çözdüğü balıkçı teknesine doğru götürürken, kız kardeşi Keris'e ters ters baktı.

Ancak hiç zaman yoktu.

Keris'in askerleri çok yakındı ve sayıları çarpışamayacakları kadar fazlaydı. Buna rağmen kız kardeşi sandaldan atlamış, elin-

deki hançerle kendi vatandaşlarının karşısına çıkmak için sahile doğru ilerliyordu.

Lara tam da bu iş için doğmuş biri gibi dövüşüyor, kaba kuvvetten çok hızına güveniyordu. Kararlılıkla çenesini sıkmış bir şekilde adamları birbiri ardına keserek ilerlerken, geride sadece cesetler kalıyordu.

Yine de Keris'in askerleri sayıca çok üstündü.

"Onu öldürmeyin!" diye bağırmazsa kız kardeşini öldürürlerdi. "Onu esir alın!"

Keris, adamlarının emrini duyup duymadığını bile bilmiyordu. Zaten bunun bir önemi yoktu çünkü Aren da tekneden atlamış, karısıyla sırt sırta dövüşmeye başlamıştı ve ikisi birlikteyken Keris'in adamlarıyla denk kuvvetteydiler.

Öyle olmalılardı.

Dörtnala koşan toynakların sesinin havada yayılmasından bir saniye sonra takviye birlikler sahile daldı.

Keris bir şey yapmazsa ikisi de ölecekti.

Coralyn'in sesi kulaklarını doldurdu. *Affedilmek istemiyor ama belki sen ona kendi affını verebilirsin.* İnatçılığı boyun eğmek istemiyordu, bu tavizi vermek istemiyordu ama kız kardeşinin katledilmesine seyirci kalmak da istemiyordu. Ölümü hiçbir işe yaramayacaktı ancak yaşarsa belki... belki Lara onun için bir iyilik yapabilirdi.

Ardından Keris sudaki hareketlenmeyi fark etti. Silahlı Valcottalılarla dolu sandallar yaklaşıyordu ve iki güçün eşit duruma gelmesiyle Keris fırsatı değerlendirdi. "Geri çekilin!" Kimse dinlemeyince eyerinde dimdik durup bağırarak, "Geri çekilin!" dedi.

Philo bakışlarıyla Keris'in işaret ettiği yönü takip ettikten sonra, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Dikkatler Lara ve Aren'dan, düzinelerce Valcottalının sandallardan döküldüğü suya kaydı.

Onları kimin yönettiğini görmek Keris'in kalbini sızlattı, etrafında olup biten her şeyi unutturdu.

Zarrah elinde silahıyla sahile doğru koşuyor, ay ışığı bulut-

ların arkasından süzülerek yüzünü aydınlatıyordu. "Valcotta için," diye bağırdı Zarrah. Keris kız kardeşine odaklanmalıydı ve Aren'a. Ancak gözlerini Zarrah'dan alamıyordu. O ve askerleri, Keris'in adamlarını takip ediyor, yakaladıklarını öldürüyorlardı. Doğruca ona doğru yaklaşıyorlardı.

"Majesteleri, kaçın!" diye bağırdı Philo ancak Zarrah'ın gözleri onunkilere kilitlenmişken kadına sırtını dönmesi için Tanrının bir mucize yaratması gerekirdi.

Zarrah bir kolunu havaya kaldırıp kayarak durdu. Askerleri etrafında toplanırken omzunun üzerinden arkasına baktı. Keris gözlerini kırpıştırdı, Lara ve Aren'ın tekneyi suya indirip denize doğru sürüklediklerini ve kısa süre sonra karanlığa gömüleceklerini gördü.

"Teknelere geri çekilin!" Zarrah bağırarak emir verdi. Askerleri tam bir itaatle harekete geçerken, Zarrah'ın gözleri Keris'in bakışlarıyla buluştu. "Yarın gece benimle buluş," dedikten sonra topuklarının üzerinde dönüp şalopalara doğru koşan yoldaşlarına katıldığında savaş sona erdi.

Şimdilik.

@novaebook

80
ZARRAH

Zarrah, Nerastis'ten çıkıp şehrin dışına doğru ilerlemeye başladığında fenerin loş ışığı uzun otların arasındaki yolunu aydınlatıyor ve bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissettiriyordu. Gökyüzündeki ay ince bir hilal şeklindeydi, milyonlarca yıldız kadife kumaş üzerindeki elmaslar gibi parıldıyordu. Keris'le buluşmak için bu yolu sadece birkaç kez yürümüş olmasına rağmen, sanki hayatının her günü aynı yolu yürümüş gibi ruhuna kazındığını hissediyordu. Bu ona giden yoldu ve bu yolu son yürüyüşü olacaktı.

Önce boşaltma kanalından akan suyun uğultusu kulaklarını doldurdu. Ardından hayat, toprak ve bitkilerin kokusunu taşıyan sis ona ulaştı. Yokuşu çıkarken parmakları çimlerin nemli uçlarında gezinip gözleri onu bekleyen zayıf ışık parıltısına sabitlendi.

Keris buradaydı.

Baraja ulaştığında sessiz adımları yumuşak gümbürtülere dönüştü. Açıklığa varana kadar kayanın kenarını takip ederken gözleri boşaltma kanalının karşı tarafındaki tanıdık gölgeden hiç

ayrılmadı. Zarrah'ın feneri onu görecek kadar aydınlık sağlıyordu. Keris'in üzerinde örgülerle ve madalyalarla süslenmiş yüksek rütbeli askerlere ait Maridrina üniforması vardı. Belindeki kemerin bir tarafına kılıcı, diğer yanına hançeri bağlanmıştı. Arkadan topladığı saçlarının birkaç tutamı serbest kalmış, rüzgârda uçuşuyordu.

Keris elini kaldırdı. "Daha yakına gelme, Zarrah. Güvenli değil."

Zarrah'ın kafası karışmış, bir an için onun *kendisi* için tehlikeli olduğunu kastettiğini düşünmüştü. Sonra suyun boşaltma kanalını aşındırdığını, barajın zemininin bir kısmının çöktüğünü ve boşluğu neredeyse altmış santim daha genişlettiğini gördü.

Atlamak için çok uzaktı.

Zarrah'ın kalbine bıçak kadar keskin bir acı saplandı çünkü bunu onun kollarında yapacağını düşünmüştü. Dudaklarında onun tadını, teninde onun ellerini hissederek veda edeceğini düşünmüştü ama anlaşılan kader, Tanrı ve yıldızlar ona bir gece yetecek kadarını vermişti. Daha fazlasını vermeyecekti. Yanmaya başlayan gözlerini kırpıştırarak akmak üzere olan gözyaşlarını uzaklaştırdı.

Aralarındaki sessizlik uzadı.

Zarrah konuşması gerektiğini biliyordu. Açıklamasına şimdi başlamalıydı çünkü zamanı kısıtlıydı. Ancak düğümlenen boğazı, dilinden dökülmeye çalışan her kelimeyi boğuyordu. Dudaklarından dökülemiyordu.

"Lara ve Aren Kızıl Sahra'dan geçmeyi başarmışlar." Keris'in sesi suyun uğultusunu aşıp Nerastis'in eteklerinde bağırmak için riskli isimleri, Zarrah'ın kulaklarına taşıyordu. "Pislik herifin dokuz canı var."

Zarrah'ın dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Bence öldürmesi zor olan, kız kardeşin."

"Son olaylar aksini gösteriyor." Sesinde bir miktar öfke vardı. "Vedalaşmak için uygun kelimeleri bulmaya o kadar odaklanmıştı ki dün gece neredeyse sırtından bir ok yiyordu."

Zarrah nedenini bilmese de irkildi.

"Neler oluyor, Zarrah? Neden senin gemindeydiler? Sadece kıçlarını kurtarmak için yelken açtıysan, neden onları bir kumsala bıraktın?" diye sordu Keris.

Zarrah zorlukla yutkundu, elleri buz gibiydi. "İmparatoriçeden, Maridrina'yı kovmak ve köprüyü geri almak için Ithicana'ya yardım etmesini istemek üzere Pyrinat'a geldiler."

"Sonra?"

"Kabul etmedi. Bana onları Nerastis'in kuzeyine bırakmamı emretti, böylece Aren'ın halkını ayağa kaldırabilmesi için Ithicana'ya kendi yollarıyla dönebileceklerdi."

"Tanrıya şükür." Keris'in omuzları çöktü ve şelalenin gürültüsü bunu bastırsa bile Zarrah onun rahatlamış bir şekilde nefes verdiğini *hissetti*. Bu hali Zarrah'ın midesinin düğümlenmesine neden oldu. Keris onun sessizliğinde bir şey sezmiş gibi başını kaldırıp bakışlarını Zarrah'ın gözlerine çevirdi. "Bana bunun son olduğunu söyle, Zarrah."

"Yapamam." Zarrah sakinleştirici bir nefes aldı. "Çünkü değil. Benim için değil."

"Ne yaptın sen?" Sanki atlayacakmış gibi boşaltma kanalının kenarına doğru bir adım attıktan sonra, sertçe başını sallayıp olduğu yerde kaldı. "Zarrah?"

"Aren'ın, Ithicana'yı kurtarmasına yardım etmek için gemilerimi kuzeye götüreceğim. Bu savaşı bitirmesine yardım edeceğim. Sonra Pyrinat'a dönüp ihanetin sonuçlarını kabul edeceğim."

"Hayır, etmeyeceksin! Böyle bir şey yapmayacaksın! Sen..." dedi Keris.

"Bir yıl olduğunu biliyor muydun?" Zarrah'ın kalbi göğsünden dışarı çıkmaya çalışır gibi kaburgalarının iç kısmına çarpıyordu. "Bir geminin güvertesinde durup babanın donanmasının yanımdan geçerek Ithicana'ya gidişini izlememin üzerinden bir yıl geçti. Hiçbir şey yapmadığım, harekete geçemediğim için binlerce insan acı çekeli tam bir yıl oldu. Sanki dönüp dolaşıp yine o güvertede duruyor ve felaketin yaklaşmasını izliyorum. Ancak bu sefer hiçbir şey yapmadan durmayacağım."

"Zarrah, hayır. Yapma." Keris'in sesi panikten titriyordu, bir kez daha boşaltma kanalının kenarına doğru yaklaştı. "Ithicana'dan sorumlu olan Aren, sen değilsin. İşgale yol açan da kız kardeşime duyduğu aşkın gözlerini kör etmesi. Lara'nın utancı onu Aren'dan gerçekleri gizlemeye itti, oysa gerçeği anlatması babamı durdurabilirdi. Ithicana'da olanlar onların suçu, senin değil. Bırak bedelini onlar ödesin."

Zarrah'ın çenesi titredi ve dişlerini sıkarak duygularını dizginlemeye çalıştı çünkü söylemesi gerekenler vardı. Onun anlamasını sağlamalıydı. "Felaketin yaklaştığı tek yer Ithicana değil, Keris. Maridrina da var." Derin bir nefes aldı. "İmparatoriçe senin için geliyor. Amarid desteğini çekmeden önce, babanın bu savaşa bir son vermesi gerektiğini biliyor. Silas'ın ordusunu ülkenin dört bir yanından son askerine kadar toplayıp Ithicana'ya ölümcül bir darbe indirmek için kullanma niyetinde olduğunu biliyor."

"Bırak gelsin," diye bağırdı Keris. "Nerastis'te kontrol bende, babamda *değil*. Ona asker ya da gemi göndermiyorum, bu yüzden Bermin elini kolunu sallayarak sınırı geçip bu şehri almayı düşünüyorsa şoka uğrayacak. Her şey kontrolüm altında, Zarrah!"

"Hayır, değil!" Zarrah'ın duygularını zapt etmek için ördüğü duvarlar yıkıldı. "Kontrolün altında değil çünkü sadece Nerastis için gelmiyor, Vencia için de geliyor. Bunları biliyorum çünkü yağmalamak, yakmak ve öldürmek için senin limanına yelken açması gereken kişi benim. Silas'ın sarayına gidip son Veliant'ı da kılıçtan geçirmesi gereken benim."

Keris sessizliğe gömüldü.

"Ama bunun yerine *yalan* söyleyeceğim." Zarrah'ın gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Askerlerime onun emirlerinin Ithicana için Güney Kalesi'ni geri almak olduğunu söyleyeceğim. Babanı sürüp Vencia'ya yaralarını sarmaya göndereceğiz ve her şey eskisi gibi olacak."

"Hayır, olmayacak çünkü idam edileceksin." Keris artık kanalın tam ucunda duruyordu, ayaklarının altındaki kayalar par-

çalanıp aşağıdaki suya düşerken Zarrah ürperdi. "Bu delilik, Zarrah. Başka yolları var. Babamı uyarırım. İmparatoriçenin onu sırtından vurmayı planladığını söylerim. Vencia'yı riske atmaz."

"Gerçekten atmaz mı?" diye sordu Zarrah.

Keris cevap vermek için ağzını açsa bile tereddütle duraksadı ve Zarrah onun, Silas'ın köprüye olan takıntısının derinliklerini düşündüğünü biliyordu. Bunun nasıl gelişeceğini, sebep olacağı felaketi öngördüğünü biliyordu. "Bunu durdurmanın başka bir yolu olmalı. Sadece... Sadece saldırma. Ithicana'yla işi bitene kadar geciktir, o zaman fırsat kaçmış olur."

"Bu hâlâ ihanet olacak, Keris." Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Eğer idam edileceksem bu, harekete geçmediğim için olmayacak. Eğer öleceksem, bunu hatalarımı düzeltmek için kullanacağım."

"Hayır! Buna izin vermeyeceğim!" Fenerin ışığı Keris'in yüzündeki gözyaşlarını parlattı. "Ölmene izin vermeyeceğim!"

"Bu senin seçimin değil." Zarrah bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha.

"Valcotta ne olacak?" diye bağırdı Keris. "Peki ya imparatoriçe olarak yapacağın onca iyilik? Sen hükümdar olduğunda kurtarılacak hayatlar ne olacak?"

"Bu bir rüyaydı." Zarrah dudağını ısırdı, keder şiddetli dalgalar halinde içini sarıyordu. "Oysa şimdi olanlar gerçek. Seni seviyorum, Keris ama bunu yapmama engel olamazsın." Bir adım daha geri çekildi. "Gemilerim birkaç saat içinde yola çıkacak, bu yüzden beni durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışma çünkü yok. Sana *doğru* olduğuna inandığım şeyleri yapmam gerektiğini söylemiştim, kendimi ancak bu şekilde onurlandırabilirim."

"Zarrah, lütfen." Keris dizlerinin üzerine çöktü. "Sana yalvarıyorum, bunu yapma. Lütfen bunu yapma. Seni kaybedemem."

Zarrah'ın kalbi milyonlarca parçaya bölünse de kararlılığı yerli yerindeydi. "Elveda, Keris. Öteki Dünya'da tekrar görüşmek üzere."

Zarrah, Keris arkasında onun adını haykırırken oradan uzaklaştı.

81
KERIS

"Zarrah!"

Kimsenin duyup duymaması, hatta lanet olası Nerastis'in tamamının duyması bile umurunda değildi çünkü onu durdurması gerekiyordu. Bu kararı vermesini engellemesi gerekiyordu. Onu kurtarması gerekiyordu.

Bu onu kendinden kurtarmak anlamına gelse bile yapmalıydı. Onun kendini öldürtmesine izin vermeye razı olamazdı.

Ancak Zarrah durmadı. Arkasına bakmadı. Fenerin parıltısı gözden kaybolana, Keris'in sesi kısılana kadar yürümeye devam etti.

Peşinden git.

Keris barajda geri geri yürüyerek, karşı tarafı karanlıkta kalan boşaltma kanalının genişliğine baktı.

Çok uzak.

"Çok uzak değil," diye hırladı kendine. "Daha uzağa atladın."

Ona ulaşmanın başka yolu yoktu. Nehir *kendi adamları* tarafından izleniyordu ve Keris atı olmadan, Zarrah'ın gemiye bin-

mesini engellemek için zamanında nehre ulaşamazdı. Tek yolu buydu çünkü onun ölmesine izin vermeyecekti.

Bakışlarını karşı tarafa kilitleyerek koşmaya başladı, Zarrah'ın feneri atlaması gereken yeri gösteriyordu.

Güm.

Kardeşinin yere çarparken çıkardığı mide bulandırıcı ses kulaklarını doldururken Keris ağırlığını geriye doğru attı, topuklarının üzerinde kayarak tam kenarda kıçının üzerine düştü.

Parmaklarını şakaklarına bastırıp kendini ayağa kalkmaya zorladı. Tekrar denemek için kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ancak aynı ses kafasının içinde tekrar tekrar yineleniyor, hareket etmesine engel oluyordu.

Hayatı boyunca tırmanmış ve bir kez bile korkmamıştı. Oysa şimdi hissettiği dehşet onu tüketiyordu.

Nefes al, diye emretti kendine, başını kaldırıp boşaltma kanalına bakarak. Mantığını, aklını ve kontrolünü geri kazanana kadar nefes alıp verdi.

Düşün.

Atlamak için çok uzaktı. Başarabileceği tek şey, şelalenin içine dalıp aşağıdaki kayalara çarpmak olacaktı. Onun gemiye binip yelken açmasını engelleyemezdi.

Yine de belki başka bir yolu daha olabilirdi.

Keris ayağa kalkıp kuzeye doğru döndü. Zarrah'ın kendi halkına ihanet etmesini engellemenin tek yolu, fırsatı ortadan kaldırmaktı. Vencia'nın savunmasını imparatoriçenin yakıp yıkma planlarını bozacak kadar güçlendirirse ve Maridrina ordusunun Ithicana'dan çekilmesini sağlarsa Zarrah'ın, Aren adına savaşma ihtiyacını ortadan kaldırabilirdi.

Ancak Zarrah haklıydı: Babası köprüden isteyerek vazgeçmek yerine Vencia'yı riske *atardı*. Bu onun hayatına hükmeden bir saplantıydı ve sonunda onu ele geçirmişti. Vencia'daki insanların hayatı *bunun* yanında neydi ki?

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Keris'in tüylerini diken diken edip midesini bulandırıyordu çünkü bu onursuz bir seçenekti. Üstelik alışılmadıktı.

Ancak işe yararsa, Vencia'yı kurtaracaktı. Sonsuz Savaş'ın büyümesini engellerdi. Hem de Zarrah'ın hayatını kurtarırdı.

"Onurun canı cehenneme."

Nerastis'e doğru koşmaya başladı.

Keris, gecenin geri kalanında ve sabah boyunca dörtnala sürdükten sonra bir çiftçiden yeni at bir alarak yoluna devam etti.

Philo'ya tüm gemileri ve adamları elinde tutması için talimatlar bırakmış, Valcotta saldırmayı planladığı için onu sürekli tetikte olması konusunda uyarmıştı. Bermin'in harekete geçmesini engelleyemese bile en azından kuzeye, Maridrina'ya doğru ilerlemesini durdurabilmek için dua ediyordu. Artık onlar için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Günlerce at sürdü, sadece at değiştirmek ya da yola devam etmeden önce çalıların arasında birkaç saat uyumak için durdu. Vencia'nın duvarları göründüğünde Keris o kadar bitkin düşmüştü ki güçlükle düşünebiliyordu. Giysileri lekelerle harap olmuş ve midesi en az cepleri kadar boşalmıştı. Kapıları tutan iki adam onu tanımadan, şehre doğru ilerleyen tüccar kalabalığıyla birlikte geçmesine izin verdi.

Limana, Maridrina bayrağı taşıyan donanma gemileri hâkimdi ve rıhtımlarda yüzlerce asker gemilere binmeyi bekliyordu. Keris babasının planlarını bildiği halde, gördüğü manzara karşısında donakalmıştı. Ithicana, Zarrah'ın yardımı olmadan bundan sağ çıkamazdı, hatta yardıma rağmen çağlar boyunca sürecek bir savaş olacaktı.

Saraydan kaçarken Ithicanalıların patlayıcılarla yıktığı kapıların yerine daha sağlam, gün ortası olmasına rağmen kapalı tutulan yeni kapılar yerleştirilmişti. Surlar askerlerle doluydu.

"Dur," diye bağırdı içlerinden biri ona ve Keris, göğsüne doğrultulmuş oklara aldırmadan tüylü bineğinin eyerine asıldı. "Saraya giriş yok. Yolunuza devam edin!"

Keris başlığını geri çekip askerlere baktı. "Açın şu lanet kapıyı! Avluda beni bekleyen bir içki olduğundan da emin olun.

Tadabildiğim tek şey toz ve kıçım bu yaratığa binmekten oluşan ağrıdan asla kurtulamayacak." Bakışlarını o güne kadar karşılaştığı en kötü ruhlu yaratık olan ata çevirdi. Hayvan öfkesini fark etmiş olacaktı ki dönüp ayağını ısırmaya çalıştı. "Seni köpeklere yem edeceğim."

Tekrar askere baktı.

Adam kısacık bir an için ona dikkatle baktıktan sonra nihayet pisliğin ve tüylü atın ardındaki adamı görür gibi oldu, bakışlarında tanıma belirdi. "Majesteleri?"

Keris'in sabrı tükenmişti, kapı yavaşça açılıp içeri girmesine izin verilene kadar sadece ters ters baktı. Attan kayarak inip dizginleri bir seyise verdi. "Bu pisliğe iyi bir masaj yaptıktan sonra fazladan yulaf ver." Ellerini, onu bekleyen su dolu leğende hızla yıkadı. "Babam nerede?"

"Savaş odasında, Majesteleri." Tası taşıyan hizmetkâr, su sıçratarak aceleyle yanına geldi. "Ama belki de onunla görüşmeden önce yıkanıp üzerinizi değiştirmek istersiniz?"

"Görüştükten sonra." Keris sola dönüp binaya girdi, ağrıyan bedenine aldırmadan basamakları ikişer ikişer çıkarak ikinci kata ulaştı. Konforlu bir alan oluşturmak için cömertçe donatılmış iç mabedin aksine, dış saray sade ve soğuktu. Duvarlar sanattan yoksun, zeminler çıplak taştandı. Bu binanın Maridrina'nın çalkantılı tarihi boyunca birden fazla saldırıyı püskürtmüş bir kale olduğunu hatırlatıyordu. Babasının kumandanlarıyla buluştuğu savaş odasına doğru ilerlerken, adımlarının hızından çizmesinin topukları gümbürdüyordu.

Kapının dışındaki muhafızlardan birine, "Onu görmem gerek," dedi. Adam içeri girdikten sonra tekrar çıkıp Keris'e başını salladı.

Keris güçlendirici bir nefes alıp sinirlerinin ona ihanet etmemesi için dua ederek savaş odasına adım attı.

Hayatında buraya sadece birkaç kez girmiş olmasına rağmen, oda çocukluğundaki halinin neredeyse aynısıydı. Bir duvarda buzlu camla kaplı bir dizi dar pencere, karşı duvarda ise çerçeveli bir Maridrina haritası vardı. Odanın ortasında, Keris'in son dere-

ce rahatsız olduğunu bildiği sandalyelerle çevrili ağır, yuvarlak bir masa ve yan duvarda ise her biri bir aileyi, bir yıl boyunca besleyebilecek kadar pahalı içki şişelerinin bulunduğu bir dolap duruyordu.

Babası masasında oturuyordu, üniformalarına bakılacak olursa yanında Maridrina ordusunun yüksek rütbeli kumandanları vardı. Keris'i görünce, babası elini sallayarak onları uzaklaştırdı. "Sonra devam ederiz. Şimdi oğlumla konuşmalıyım."

Adamlar karşı çıkmadan ayağa kalkıp babasını selamladıktan sonra, sanki çok geçmeden geri dönmeyi planlıyormuş gibi pahalı içki bardaklarını masanın üzerine bıraktılar. Keris onlar gidene kadar bekledi ancak konuşmak üzereyken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tam zamanında dönüp Serin'in gölgelerin arasından çıktığını gördü, masaya doğru ilerlerken cüppesi zemine sürünerek iz bırakıyordu.

"Köşelerde sürünmeyi gerçekten bırakmalısın," dedi casus ustasına. "Bu oldukça itici bir davranış."

"Sadece saklayacak bir şeyi olanlar için."

Keris ona uzun uzun baktı. "Dramatik ifadeler de durumunu iyileştirmiyor."

"Yeter, Keris," diye tersledi babası. "Havayı gereksiz gevezeliklerle dolduracağına, gemilerimin ve askerlerimin nerede olduğunu açıkla."

"Nerastis'teler."

Babası bir anda ayağa kalkmış, sağ elini yumruk yapmıştı. "Çok ileri gidiyorsun, evlat. Köprüyü ele geçirme planlarımla ilgili şikâyetlerine tahammül edebilirim ama onları aktif olarak sabote etmene asla." Yüksek sesle küfrettikten sonra elini masaya vurarak tüm bardakların zıplamasına neden oldu. "Aren Kertell ve senin cadı kız kardeşinin, Ithicana'ya geri dönüp güç topladığı söyleniyor. Amarid Kraliçesi, Fırtına Mevsimi başlar başlamaz desteğini ve lanet olası donanmasını geri çekecek. Bu demek oluyor ki Ithicana direnişinden geriye kalanları yok etmek için birkaç haftam var. Senin bir aptalın ideallerini pazarlaman," derken sesi bir haykırışa dönüştü. "Bunu mahvetmiş olabilir!"

"Bunun ideallerle bir ilgisi yok." Keris babasını dikkatle izledi. "İmparatoriçe planlarınızı tahmin etti ve siz arkanızı döndüğünüz anda saldırmayı planlıyor."

Babasının çenesi gerilerek Serin'e bakışı, riski bildiği halde askerleri talep ettiğini belli ediyordu. "Ne olmuş yani? Nerastis'i daha önce de kaybettik ancak bir yıl sonra geri aldık. Köprü bu moloz yığınının yüz katı değerinde ve şimdi onu kaybedebiliriz." Parmağını Keris'e doğru salladı. "Eğer köprüyü senin yüzünden kaybedersem, o lanet dilini keserim."

Keris'in bu tehdidi ilk duyuşu değildi ama ilk kez bundan korkmuyordu. "Yalnızca Nerastis değil, Ekselansları. İmparatoriçenin hedefi Vencia."

"Ben böyle bir şey duymadım," diye tersledi Serin. Aynı anda babası, "Buna cesaret edemez," diye haykırdı.

"Cesaret edebilir." Keris'in nabzı düzenli bir şekilde atıyor olsa da avuçları ter içindeydi. "Zarrah Anaphora, Nerastis'e geri döndü ve kuzeye yelken açmadan önce üç gemiye asker yükledi. Niyeti, sizin Vencia'yı terk edip İthicana'ya saldırmanızı bekledikten sonra kendi saldırısını başlatmak."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu Serin.

Keris omuz silkti. "Casuslar. Eminim senin casusların da eninde sonunda aynı bilgiyi getirecektir ancak onlara güvenseydik çok geç olurdu."

Serin gözlerini kıstı ama Keris'in babası konuşmasına izin vermedi. "Peki, bu bilgiyi neden kendin iletme gereği duydun?"

Keris bunun aptalca bir umut olduğunu bilmesine rağmen onu ikna etmek için elinden geleni yapmalıydı. "Köprü bir lanetten başka bir şey getirmedi. Vencia'nın yok olduğunu ve binlerce Maridrinalının hayatını kaybettiğini görmek buna değer mi, baba?"

Gözleri *evet* cevabıyla parlamasına rağmen babası, "Limanın zincirlerini kaldırıp sivilleri silahlandıracağız. Ben dönene kadar surları savunabilirler," dedi.

"Üç gemi dolusu eğitimli Valcotta askerine karşı yaşlı adamlar, kadınlar ve çocuklar adil bir mücadele değil."

Babası kollarını kavuşturdu. "O zaman tahliye ederiz. Bırakalım. Zarrah boş bir şehri yakmakla yetinsin. Biz şehri yeniden inşa edeceğiz ve zamanı geldiğinde ondan intikam alacağız."

Tanrı biliyordu ya, Keris bu kelimeden *nefret* ediyordu. Elinden gelse bu kelimeyi dünyadaki tüm dillerden silerdi çünkü bu kelimeyle motive olanlar sadece yıkım getirirdi. "Köprüden vazgeç, baba."

"Vazgeçmemi mi istiyorsun?" Babası masasının etrafını dolandı. "Bu ödülü kazanmak için neredeyse yirmi yıllık saltanatımı ve neredeyse iki düzine kızımı feda ettim, şimdi sen öylece vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Keris ne olacağını bilerek gerildi. Ancak artık duramazdı. "Evet. Maridrina'nın hatırı için bunu yapmalısın."

"Hiçbir şey yapmam gerekmiyor! Ben kralım!"

"Senin gurunun bu krallığı öldürecek." Keris her geçen saniye öfkesinin kontrolünü yitiriyordu çünkü ne kadar konuşursa konuşsun, kuma yazı yazmaktan farksızdı. Babası asla pes etmeyecekti. "Üstelik bu bir hiç uğruna olacak çünkü sen bu savaşı kazanabilecek kapasitede değilsin."

Babasının yüzü öfkeyle kararırken yumruğu Keris'in yüzüne doğru savruldu.

Ancak önceki seferlerin aksine, Keris onun yumruğunu engelledi. Babası sendeleyerek bir sandalyeye takıldı ve kıçının üzerine düştüğünde yanakları kıpkırmızıydı. Buna rağmen yüzünde öfke yerine, Keris'in midesini bulandıran bir zevk vardı.

"Muhafızlar!" diye haykırdı Serin fakat kral tek elini kaldırdı. "Hayır. Muhafız yok, Serin." Ağzındaki kanı halıya tükürdükten sonra devam etti. "Kendini ifade ederken her zaman çok titizsin, Keris. *Benim* kazanamayacağımı söylüyorsun, kazanılamayacağını değil."

Keris boğazına, kelimelerini boğan bir ilmik dolanmış gibi hissetti çünkü masumlar ölecekti. Bu konuda hiçbir söz hakkı olmayan insanlar kralların, kraliçelerin ve imparatoriçelerin oynadığı oyunlarda değersiz birer piyon oldukları için hayatlarını kaybedeceklerdi.

Bir de *prenslerin.*

Bu yüzden Keris, "Zaferin anahtarı düşmanımızın uzuvlarına saldırmak değil, kalbine saldırmaktır," demek durumunda kaldı.

"Eranahl'a saldırmak mı?" Babası başını iki yana salladı. "Savunması çok güçlü, oraya saldırmak için elimizdeki neredeyse tüm adamları ve gemileri kullanmamız gerekir. Bu durumda köprüdeki kalelerimizi savunmasız ve yağmalanmaya hazır hale getirmiş oluruz."

Keris masadan bir içki alıp bir yudum içti. İçki boğazını yakarak midesine kurşun bir ağırlık gibi oturdu. Babasının takdirini kazanmanın ağırlığı, asla kazanmak istemediği bir şeydi çünkü bunu yapmak nefret ettiği birine dönüşmek anlamına geliyordu. Ne yazık ki tam da o noktadaydı. "Aren bu savaşta, seninle karşılaşacağına inanıyor."

"Benimle savaşacak," dedi babası.

"Hayır, bana karşı savaşacak." Keris kadehini kafaya dikti. "Ve bunu fark ettiğinde artık çok geç olacak."

Babası gözlerini kıstı. "Ne öneriyorsun?"

"Köprüyü kullanarak tüm adamlarımızı gizlice Ithicana'dan çekmeyi öneriyorum, sadece köprüyü elimizde tutmak için ölümüne savaşmaya niyetli olduğumuz yanılsamasını sürdürmeye yetecek kadarını geride bırakalım. Aren ve Valcottalılar tüm güçleriyle köprüde bıraktığımız birliklere saldırırken, Eranahl'a yelken açıp şehri alırız."

Babası yüzünü buruşturdu. "Bunun ne yararı var? Aren köprüyü ve savunmasını elinde tutacak, üstelik köprüyü geri alırken ordusuna neredeyse hiç kayıp verdirmeyeceği için onu bir daha asla çıkaramayacağız."

Şimdi bile, bunca yıl sonra babası hâlâ tüm hükümdarların onun gibi olmadığını anlamamıştı. Tüm hükümdarların politik, stratejik ve finansal kazançlar uğruna halklarını feda etmeye istekli olmadıklarını. Ne yazık ki Aren Kertell'i, Silas Veliant'tan daha iyi bir adam yapan şey eninde sonunda onun çöküşü olacak ve Ithicana'nın da sonunu getirecekti.

Böylece Keris planın geri kalanını detaylandırdı. Babasının

gülümsemesi artıp bakışlarından gurur yayıldıkça, Keris'in içinde bir parçası soluyor ve ölüyordu. "Her şeye rağmen sen benim oğlumsun. Gerçek bir Veliant. Bunu biliyordum. Her zaman biliyordum. Ne kadar karşı koymaya çalışırsan çalış, belli ki bunu sen de biliyorsun."

Ne kadar inkâr etmek istese de babasının haklı olduğunu biliyordu. Keris hafifçe başını salladı ve Zarrah açık denizlerde her neredeyse oraya sessiz bir yakarış gönderdi.

Affet beni.

@novaebook

82
ZARRAH

"Liman zinciri hâlâ yukarıda."

Zarrah soluna dönüp Vencia'yı izlediği dürbününü indirmekte olan geminin kaptanına baktı. "İki gündür yukarıda duruyor, tüm ticari gemiler başka limanlara yanaşmak üzere geri döndü. Denizler gittikçe sertleşiyor, rüzgâr artıyor. Fırtına mevsimi yaklaşıyor."

"Katılıyorum." Kaptan dirseklerini küpeşteye dayadı. "Korkarım imparatoriçenin istediği hareket tarzını izleyemeyebiliriz, Kumandan. Dün gece aldığımız haberler bunu gösteriyor."

Zarrah, Valcotta casuslarıyla görüşmek üzere karanlıkta kıyıya bir şalopa göndermiş ve casusları Silas'ın, Ithicana'yı bastırmakla görevli birliklerini desteklemek için şehrin savunmasını *boşaltmadığı* gibi tam aksine iki katına çıkardığını hiç tereddütsüz söylemişti.

"Planlarımız bir şekilde sızmış olmalı," diye mırıldandı kumandanlarından biri. "Bir saldırı için hazırlanıyorlar. Fırtına mevsimi gelene kadar zinciri yukarıda tutarlarsa hiç şaşırmam."

Onlyaebook

Zarrah, imparatoriçenin planlarının Silas'ın kulağına nasıl gittiğini çok iyi biliyordu: Keris. Silas'ı, Ithicana'daki planları uğruna saldırıyı riske atmamaya nasıl ikna ettiğini ise bilmiyordu. Ne olursa olsun, imparatoriçenin Vencia'yı yağmalama planları artık suya düşmüştü ve bu kadar çok sayıda Valcotta askerini riske atmak için başarı şansı çok düşüktü.

Zarrah, Keris'in buna karşılık ne yapmasını istediğini de çok iyi biliyordu. Vencia'yı yakma görevini tamamlamadığı için imparatoriçenin gazabından korkmadan Nerastis'e geri dönmesini umuyordu.

"Emirleriniz nedir, Kumandan?" diye sordu kaptan. "Bunun yerine kıyıya baskın mı yapmak istiyorsunuz?"

"Hayır." Zarrah doğruldu. "Açık sulara geri dönüp diğer gemilerimize katılın. Görüş alanından çıkar çıkmaz tüm askerlerin güverteye çıkmasını istiyorum."

Kuzeybatıya doğru yol aldılar, Fırtına Denizi'nin derinliklerine doğru ilerledikçe geminin altındaki dalgalar büyüyordu ama gözcü her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde askerler, yüzlerinde meraklı ifadelerle güverteye akın etti.

İşte o an gelmişti. Teyzesinin emirlerine ihanet etmek için o son adımı atması gereken andaydı. Zarrah'ın geri dönmeye niyeti yoktu ama bir seçim yapması gerekiyordu.

Askerler sessizce onu izliyor, emirlerini bekliyordu. Zarrah ne yapacağını düşünürken yanaklarının içini ısırdı. En kolay ve en emin yol onlara yalan söylemekti. Vencia'ya yapılan saldırının başarısız olması durumunda, imparatoriçenin ona uygulaması için başka planlar verdiğini söylemekti. Bunu yapmak, tüm bu askerlerin ihanetlerinden tamamen habersiz şekilde, sorgusuz sualsiz onu Güney Kalesi'ne kadar takip etmeleri demekti.

Onları kullanmak demekti.

Zarrah kullanılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Zarrah'ın yani güvendikleri kumandanlarının, kendilerini kandırdığını anladıklarında içlerinde oluşacak ekşi ve iğrenç duyguyu

biliyordu. Niyeti iyi olsa bile bu adımı atmanın onu, stratejiyi onurdan üstün tutan teyzesinden sadece biraz daha iyi yapacağının farkındaydı.

Zarrah kendini onurlandırmaya yemin etmişti, bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu: gerçek.

Onlara karşı dürüst olacak ve Zarrah'ı kendi vicdanlarının sesini dinleyerek takip etmeleri için dua edecekti. Bu adam ve kadınların her birini özellikle seçmişti, her biri Maridrina donanması yanlarından geçip Ithicana'ya doğru yol aldığında oradaydı. Her biri harekete geçmemenin suçluluğunu taşıyordu. Zarrah bunun kendisi için olduğu kadar onlar için de ağır olması için dua etti çünkü yanılıyorsa, bunun acısını çeken Ithicana olacaktı.

"Bir yıl önce," diye bağırdı Zarrah. "Silas Veliant'ın gemisinin Ithicana'ya ilerlerken bizimkinin yanından geçip gidişini izledik. Bir adam daha fazla güç ve zenginlik arayışı uğruna, bir müttefiki sırtından bıçaklamak için yola çıktı. Bu, insandan çok sıçan olan bir kralın onursuz davranışıydı. Rakibiyle cesaret ve beceriyle yüzleşmektense, savaşları kurnazlık yapıp hileyle kazanmayı tercih eden bir yaratığın!"

Askerleri başlarını sallayarak aynı fikirde olduklarını mırıldandı hatta birkaçı, "Maridrinalılar korkaktır! Hiç onurları yok!" diye bağırdı.

"Belki de öyledir!" diye bağırdı Zarrah. "Peki ya biz? Bizim onurumuz ne olacak?"

Gemiye sessizlik çöktü.

"Onlar geçip giderken öylece durup *izledik*! Ithicana'nın karşı karşıya olduğu dehşeti dünyadaki tüm uluslardan daha iyi bilmemize rağmen, hiçbir direniş göstermediğimiz gibi hiçbir uyarıda da bulunmadık!" Zarrah öne doğru yürürken saflar onun için ayrıldı. "Kaç kez bir yağmanın ardında bıraktığı katliama tanık olduk? Evlerin yıkıldığını, kadın ve erkeklerin katledildiğini, kaç çocuğun yetim kaldığını gördük? Kaç kez sadece birkaç dakikayla geç kaldığımız için, gecelerimizi daha hızlı gitseydik neler değişirdi düşüncesiyle uyanık geçirmekle lanetlendik? Yine de koca bir krallığın böyle bir kaderi yaşamasını engelleme fırsa-

tıyla karşılaştığımızda, düşmandan daha hızlı gitmedik! Sırtımızı döndük!"

Tekrar ön tarafa dönerek bağırdı. "O gün korkaklar bizdik!" Askerleri ayaklarına bakıyordu, Zarrah onların utancını hissedebiliyordu.

"Kral Aren Kertell, Ithicana'ya döndü," diye devam ederken ihtiyaç duyduğu kelimelerin diline ulaşacağına güveniyordu. "Maridrinalılarla savaşmak ve onları kovmak için halkını ayağa kaldırıyor. Krallığını özgürleştirmek, halkına evlerini geri vermek için. Ama bunu tek başına yapamaz." Duraklayarak askerlerini inceledi. "Müttefiklere ihtiyacı var. *Bize* ihtiyacı var."

Adamlar başlarını kaldırıp beklenti dolu bakışlarını ona çevirdi ama Zarrah en büyük zorluğun henüz başlamadığını biliyordu.

"Aren, imparatoriçemize gidip yardımımızı istediğinde onu geri çevirdi."

Zarrah bekledi, sözlerinin yerleşmesine izin verdi. "Bunu Valcotta için bir haksızlık fırsatı olarak görmekten ziyade, bir düşmana karşı darbe vurmak için bir fırsat olarak görüyor. Maridrina'yı sırtından vurmak ve korkaklığımızın Ithicana'ya yaşattığı katliamın aynısını Maridrina'ya da uygulamak için bir fırsat olarak."

Sessizlik büyüdü.

Gemi güvertesinde kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı.

"Onun isteklerine uyup kıyıya doğru yelken açabilir, giderken öldürüp yakabiliriz." Sesi etrafa yayılarak sessizliğin neden olduğu boşluğu doldurdu. "Ya da Ithicana'ya yelken açıp kralının yanında durabilir, özgürlükleri için savaşabiliriz. Ahlâkımız için. Onurumuz için!"

Zarrah askerlerini gözden geçirdi, onları doğru yargılamış olmak için yıldızlara dua ederek hepsine seslendi. "Size bir seçim hakkı veriyorum: Silas Veliant'a darbe vurmak için savaşarak masumları mı öldüreceksiniz? Yoksa Silas Veliant'ın yok etmeye çalıştığı masumları korumak için mi savaşıp öldüreceksiniz?"

Zarrah'ın sırtına korku dolu bir ürperti yayılıyor, kimseden tek kelime çıkmıyordu. Eğer yanıldıysa bedelini Aren ve Ithicana ödeyecekti...

Geminin kaptanı bir adım öne çıkıp bağırarak, "Ithicana'nın yanında duracağım!" dedi.

Sonra askerlerinden biri yumruğunu havaya kaldırdı. "Ithicana'nın yanında duracağım!"

Bir kadın kılıcını çekti. "Ithicana'nın yanında olacağım! Onlar için savaşacağım!"

Ardından hepsi aynı şeyi haykıran, hepsi aynı şeyi isteyen sesler yükseldi.

Bunun üzerine Zarrah öne çıkarak kendi silahını havaya kaldırdı. "Öyleyse gidip savaşalım!"

@novaebook

83
ZARRAH

"Rıhtımda gemi yok." Kaptanın yüzünün kenarından akan bir ter damlası gerilen sinirlerini ele veriyordu. "Sessiz görünüyor."

Güney Kalesi *gerçekten* sessiz görünüyordu, sadece bir avuç asker var gibiydi ama Zarrah görünüşün aldatıcı olabileceğini iyi biliyordu. Üzerinde durduğu gemi bir Maridrina tüccar gemisiydi, denizciler kılık değiştirmişti ama güvertenin altında tepeden tırnağa silahlı iki yüz Valcotta askeri saldırmak için bekliyordu.

Zarrah'ın gemisi yaklaşırken, iskelede durmuş gemiyi bağlamak için bekleyen Maridrinalılar umursamaz görünüyorlardı.

Zarrah en güçlü yüzücülerinin suya girmesi için gizlice işaret verirken, alnında boncuk boncuk ter birikti. Geminin altından yüzerek iskelenin altına ulaşacaklardı. Orada Jor'un haritasını çıkardığı tünelleri bulup Aren'ın tarif ettiği depolara ulaşacaklardı. Zarrah ve askerleri iskeleye doluştuğunda yüzücüler arkadan saldırıp gemi kırıcıları etkisiz hale getirecek, diğer iki geminin de yelken açıp savaşa katılmasını sağlayacaktı.

Zarrah'ın kalbi sakince atıyordu, asasını tek eliyle geminin

küpeştesinin kenarında tutuyordu. Çiseleyen yağmurdan kendini korumak için başına çektiği başlık, ten rengini gizlemeye yetiyordu.

"Yavaş ilerle," diye mırıldandı kaptana. "Yüzücülere tünellere ulaşmaları için zaman ver."

Gemi rıhtıma çarptı ve mürettebat halatları atmak için harekete geçti. Ancak Maridrinalılardan biri, "Yük almıyoruz. Güney Kalesi kapalı, kimsenin adaya girmesine izin yok. Vencia'ya geri dönün," diye bağırdı.

Bu çok tuhaf, diye düşündü Zarrah. Maridrinalıların bir saldırıya hazırlandıklarına dair herhangi bir işaret arıyordu ama hiçbir şey yoktu.

Zarrah kaptanın ayak bileğine tekme attı, Maridrinalıların kadın denizcileri olmadığı için kendini ele vereceğini biliyordu. Kaptan boğazını temizleyerek, "Majesteleri tarafından Nerastis'ten askerleri için satın alınmış tahılımız var," dedi.

"Ambarınız som altınla dolu olsa da umurumda değil. Bu adaya adımınızı atmayacaksınız."

Bir şeyler ters gidiyordu.

Kaptanın adamla tartışmasını dinlerken Zarrah'ın tüyleri diken diken oldu. Gemi büyüyen dalgaların üzerinde bir yükselip bir alçalıyor, yağmur elbiselerini ıslatıyordu.

Fırtına yaklaşıyordu.

Doğuda yankılanan gök gürültüsünün ardından ani bir rüzgâr geminin güvertesini savurdu.

İskeledeki Maridrinalının gözleri dehşetle açıldı.

Zarrah'ın gözleri tam zamanında sola kayıp kaptanın başlığını yeniden kapatmaya çalıştığını yakalasa bile artık çok geçti. Onları görmüşlerdi.

"Valcottalılar!" Maridrinalı silahını çekti. "Saldırı altındayız!"

Zarrah'ın içgüdüleri devreye girdi ve silahını kaldırdı. "Saldırın!"

Askerleri pelerinlerini çıkarıp silahlarını çekerken alttakiler güverteye koştu. Zarrah adamlarını arkasına alıp hücuma geçti.

Gemiden iskeleye atladı. Bir adamın kılıcını asasıyla karşılayıp elinden alırken, daha fazla Maridrinalı saldırmak için yarışıyordu. Zarrah dönerek kılıcın kabzasını ölümcül bir güçle adamın kafasına geçirdi ve bir sonrakine geçti.

Adamın kafatasını parçaladığında yüzüne kan sıçradı ama sadece gözlerini kırpıştırdı, bakışları bir sonraki rakibindeydi. Adamın çenesi gergin ve gözleri acımasızdı, sanki buradan canlı çıkma şansı olmadığını biliyor gibiydi. Bu hiç mantıklı değildi çünkü bu ada askerlerle dolu olmalıydı.

Zarrah kılıcın altından eğildikten sonra adamın ayaklarını yerden kesecek bir darbe indirdi. Adam bir gümbürtüyle yere düştüğünde, topuğu üzerinde dönerek silahını adamın boynuna indirdi. Omuzlarını dikleştirerek bir başkasıyla kapışmak için döndü.

Ancak kimse yoktu.

Yirmi kadar Maridrinalı iskelede ölü ya da ölmek üzere yatıyordu, askerlerinin hepsi adaya doğru temkinli bir şekilde bakarak takviye kuvvetlerin gelmesini bekliyordu.

"Neredeler?" diye sordu adamlarından biri. Ardından bir diğeri, "Belki de Ithicanalılar tarafından saldırıya uğrayan yerleri takviye etmeye gitmişlerdir?" diyerek fikir yürüttü.

Zarrah öyle olmadığını biliyordu. Bu adanın sadece iki düzine adamın korumasına bırakılamayacak kadar kritik olduğunu biliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Pusu mu?" diye sordu biri.

"Olabilir." Zarrah iskeleden aşağıya doğru yürüdü, askerleri de arkasından geliyordu. Aren'ın açıklamalarından ve Jor'un çizimlerinden binanın planını bildiği için askerlerine, adayı aramak için gruplara ayırılmalarını emretti.

Zarrah grubuyla birlikte tahıl depolayan büyük ambarlardan birine doğru temkinli bir şekilde ilerlerken kalbi gümbürdeyerek atıyordu. Pusuda bekleyen Maridrinalıları bulmaktan korktuğu için değil, bulamamaktan korktuğu içindi.

Sırtından aşağı yuvarlanan terle yağmur birbirine karıştı ve Zarrah kapıya uzanıp hafifçe açtıktan sonra içeri adım attı.

Yüreği ağzına geldi. Bomboştu.

Güney Kalesi'nin dört bir yanından aynı haykırışları duyuyordu. Asker yoktu. Pusu yoktu. Ada bomboştu.

Neler oluyordu?

"Aren'a, Güney Kalesi'nin ele geçirildiğine dair bir mesaj gönder," diye emretti Zarrah. "Ona adanın boş olduğunu söyle. Hazırlıklı olması gerekiyor çünkü Maridrinalılar öylece ortadan kaybolmadılar."

Silas pes etmemişti. Savaşmadan köprüden vazgeçmiş olma ihtimali yoktu.

Zarrah adamlarından birinden bir dürbün aldı. "Birliğimizin üçte birini alın ve bir şey bulup bulamayacağınıza bakmak için köprünün birkaç mil içine girin. Dikkatli olun, hayal edebileceğinizden daha fazla giriş ve çıkış yolu var. Daha iyi bir görüş açısı elde edip edemeyeceğimi görmek için tepeye tırmanacağım."

"Bir refakatçi ayarlamama izin ver."

Zarrah başını salladı. "Yalnız gideceğim."

Köprünün ağzına, Ithicana'nın adaları ve mağaraları üzerinde yılan gibi kıvrılarak ilerleyen karanlık tünele açılan yola doğru yürüdü. Tünelde hafif bir inilti yankılanırken bir rüzgâr esintisi beraberinde tuhaf bir koku getiriyordu. Taş kokusuna benzese bile farklıydı ve Zarrah onu geçerken ürperdi.

Ada, kaya ve yoğun bitki örtüsünden oluşan ikiz zirvelerden oluşuyordu. Ithicana'nın kötü şöhretli yılanlarına dikkat ederek zirvelerden birinin tepesine giden dar bir patikayı tırmanırken, Zarrah'ın sıcaktan ve harcadığı efordan zorlukla nefes alacak hale gelmesi çok sürmemişti. Hava sanki su soluyormuş gibi hissedeceği kadar nemliydi, her yer yemyeşil bitki örtüsüyle kaplıydı ve yağmur kokuyordu. Üstelik uzaklarda, başını her kaldırdığında daha yakın görünen siyah bir fırtına biriktiren şimşekler dans ediyordu.

Vücudundaki tüm kaslar gergindi, savaşın her zaman beraberinde getirdiği rahatlamayı kabullenmiyor, bir çıkış yolu arıyordu. Aren ve Ithicana'ya, Silas'a karşı yardım sözü vermişti. Aslında tam olarak anlaştıkları şeyi yapmış olmasına rağmen,

bu sözü yerine getirmiş gibi hissetmiyordu. İki yüz asker olması gereken yerde sadece iki düzine asker vardı, üstelik diğerlerinin nerede olduklarına dair Zarrah'ın hiçbir fikri yoktu. Aren'a nasıl yardım edebileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu ve bu çaresizlik onu içinde ne var ne yoksa çıkarmakla tehdit ediyordu.

Buraya bir yanlışı düzeltmek için gelmişti. Kefaretini ödemek için. Kendini onurlandırmak için.

Ancak şu ana kadar her konuda başarısız olmuş gibi hissediyordu.

Zarrah öfkeyle adımlarını hızlandırdı, patikayı koşarak geçip aceleyle tırmanarak tepedeki taştan gözetleme yerine ulaştı. Maridrinalılara karşı temkinli davranarak dürbününü eline aldı, asasını kemerine yerleştirip küçük yapının girişine dikkatle yaklaştı. Köprüyle aynı taştan yapılmış kısa bir merdiveni tırmanarak tepeye çıktığında burnuna ıslak toprak kokusu doldu.

Kalbi hızla atmaya başlamıştı, kemerindeki dürbünü bırakıp Ithicanalıların kuleye yerleştirdiği daha büyük bir dürbünü kullanmayı tercih etti. Ancak tek görebildiği okyanuslar, adalar ve sisti.

Ne Zarrah'ın gemilerinden başka gemi ne de kendi askerlerinden başka asker vardı.

Sonra tanıdık bir ses, "Bu senin savaşın değil, Zarrah," dedi.

84
KERIS

Başına gelecekleri bildiği halde Güney Kalesi'nde kalmak delilikti. Buna rağmen babası gecenin karanlığında Maridrinalı askerlerle dolu bir gemi filosuyla yola çıkıp geride kalanları ölüme terk ettiğinde, Keris kendini ayrılamaz halde bulmuştu. Kendi halkından düzinelerce insan *onun* stratejisinin bir parçası olarak ölürken Keris, ancakVencia'nın güvenliğine geri dönebileceği gemiye binememişti. *Onun* planının.

Onun savaşının.

Bunun yerine kamarasına bir mektup bırakıp savaş bittikten sonra onu almak için geri dönmelerini emretmiş, bulabilecekleri tek şeyin bir ceset olacağını çok iyi bildiği halde gemiden gizlice ayrılmıştı. Sonraki günlerini Güney Kalesi Adası'ndaki depoların ve binaların tepelerinde uyuyarak, yiyecek çalıp gözlerini denizden hiç ayırmadan geçirmişti. İzleyerek. Bekleyerek.

Çünkü Zarrah'ın geleceğini biliyordu.

Bu sayede denizcilerin hepsi yağmura karşı başlıklarını örtmüş olsa bile, Maridrina bayrağı taşıyan bir gemi limana yanaş-

Onlyaebook

tığı anda limandaki askerlerin göremediğini görmüştü. Keris'in ülkesinden gelen adamlarla dolu bir gemi değil, düşmanlarıyla dolu bir gemi olduğunu biliyordu.

Ancak Keris, yalnızca *onu* görüyordu.

Pelerini ve başlığı olsa bile kaptanın yanında duran silüetin Zarrah'a ait olduğunu bir şekilde anlamıştı. Duruşunda, *hareketlerinde* içgüdülerini tetikleyen bir şeyler vardı. Bunu durdurmak için harekete geçmesini isteyen de aynı içgüdülerdi. İskeleye koşup Zarrah ile vatandaşlarının arasına girerek hayatlarını bağışlaması için yalvarmasını isteyen aynı içgüdülerdi.

Ancak bu davranışı, Zarrah'ı bir Veliant'ın onunla neden pazarlık yapmak istediğini açıklamak zorunda bırakırdı. Onu kurtarmak için yaptığı onca şeyden sonra, Keris vicdanını rahatlatmak uğruna onu lanetleyecek bir şey yapamazdı.

Bunun yerine, Valcottalıların iskeleye doluşmasını izledi. Canından çok sevdiği kadının, vatandaşlarını acımasızca katledişini izledi. Güney Kalesi'ndeki durumun beklendiği gibi olmadığını, bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmesini izledi. Bunların hiçbirinin Silas Veliant'ın davranışları olmadığını fark etmesini izledi.

Gerçekten kiminle savaşa girdiğini anladığı anı gördü.

"Bu senin savaşın değil, Zarrah."

Zarrah onun sesiyle irkilerek gözlerini gözetleme kulesindeki dürbünden ayırıp bakışlarına karşılık verdi. "Nereye saldırıyorlar?"

Neden buradasın Keris? diye sormamıştı. *Neler oluyor Keris?* dememişti.

Çünkü *biliyordu*. Keris bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Nerede oldukları önemli değil. Bu senin savaşın değil. Adamlarını gemilere geri götür ve fırtına vurmadan önce güneye yelken aç." Keris boğazındaki düğümleri yuttu, aynı anda hem Zarrah'ın ne kadar güzel olduğunu hem de yaptıklarından dolayı ondan nefret edeceğini düşünüyordu.

Yine de buna değerdi. Buna değeceğine inanmak zorundaydı.

"Nereye saldırıyorlar, Keris?" Zarrah topuklarının üzerinde döndü, Keris onun merdivenlerden inen adımlarının sesini dinledi ve kulenin altında önüne çıktı. "Ne yaptın sen?"

"Nerede oldukları önemli değil çünkü şu anda gemilere binip peşlerine düşseniz bile, artık çok geç," dedi Keris güçlü durmak için ellerini yumruk yaparak. "Bu olması gerektiği gibi, Maridrina ve Ithicana arasında bir savaş olacak. Valcotta ile Harendell bu işin dışında kalmalı."

"Peki ya Amarid?" diye sordu Zarrah. "Onlar bu işin dışında mı kalıyor? Yoksa gerçekten yalnız kalan sadece Ithicana mı?"

Bir omzunu kaldırdı çünkü bunu yapmazsa onun ifadesinin doğruluğu karşısında irkilecekti. "Sanırım bu işin dışında kalacaklar."

"Saldırı. Nerede. Dedim." Zarrah'ın gözleri panikle parlıyordu. "Söyle bana!"

Saldırı çoktan başlamıştı, üstelik gemilerinin zamanında yetişemeyeceği kadar uzaktaydı. "Babam ve donanması Eranahl'a saldırıyor."

Zarrah bembeyaz kesildi, gözleri dehşetle parlıyordu. "Eranahl masum insanlarla dolu. Nasıl yaparsın?"

Zalimliği açısından çirkin olsa da basitliği açısından güzel bir plandı. Aren ve ordusunu saldırıya çekmek için köprü boyunca kilit noktalara sahte askerler bıraktıktan sonra Ithicana'nın kalbine, Eranahl Adası'ndaki kaleye ilerleyecekti. Hile ortaya çıktığında Aren ve ordusu, şehri savunmak için harekete geçip Ithicana'nın ciddi bir dezavantaja sahip olacağı, açık denizde bekleyen babasının donanmasıyla savaşmak zorunda kalacaktı. Bir yıl süren savaş bir gecede bitecekti. "İnsanlar her zaman ölecekti, Zarrah. Her zaman bir savaş olacaktı. Ben sadece savaşın yapıldığı zemini değiştirdim."

Zarrah iki büklüm oldu, dudaklarından içi parçalanıyormuş gibi bir hıçkırık koptu ve Keris'in midesi suçluluk duygusuyla burkuldu. Kederle. *Buna değer*, diye sessizce mırıldandı. *Buna değmeli.*

"Askerlerini gemilere bindir ve evine dön, Zarrah çünkü

kimse seni yanlış yapmakla suçlayamaz. İmparatoriçenin casusları, Vencia'nın saldıramayacağın kadar güçlü bir şekilde savunulduğunu göreceklerdir. Güney Kalesi'ne gelmen konusunda, babamın köprünün kontrolünü tartışmasız ele geçirmek üzere olduğuna bakılacak ve imparatoriçe onu durdurmak adına daha fazlasını yapmadığı için aptal durumuna düşecektir. En azından *sen* denedin."

Zarrah'ın ona bakışıyla, Keris'in midesi buruldu, buna rağmen devam etti. "Onun takdirini yeniden kazan ve vâris olarak konumunu güvence altına al. İmparatoriçe ol. Ben de öyle yapacağım, böylece..." Keris duraksadı çünkü Zarrah'ın gözlerindeki korku kaybolmuş, yerini öfke almıştı.

"Aren bana güvendi," dedi sıkılı dişlerinin arasından fısıldayarak. "Ben de sana güvendim ancak sen bu güvene saygı duymak yerine bana ihanet ettin."

"Sana ihanet etmedim." Onun böyle tepki vereceğini biliyordu. Kızacağını biliyordu. "Ben..."

"Beni mi korudun? Hayatımı mı kurtardın?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlayınca Keris ona doğru bir adım attı ama Zarrah elini kaldırdı. "Yapma. Seni seviyorum, Keris. Tanrı yardımcım olsun, seviyorum. Ancak şu an seni sevdiğim kadar nefret de ediyorum çünkü *sen* babanın oğlusun. Bedeli ne olursa olsun, her şeyi kendi istediğin gibi yapacaksın."

Zarrah'ın söyledikleri onu derinden yaralasa bile *buna değer*, dedi kendine. *O yaşıyor ve yaşamaya devam edecek, bu yüzden bu acıya değer.*

Ancak bu suçlamayı ondan duymak *canını* yakmıştı. Kalbe saplanan bir hançer bile çoğu zaman gerçeklerden daha iyiydi. Buna rağmen yaptıklarını geri almayacak, üzgün olmayı reddedecekti çünkü Zarrah *yaşayacaktı*. "Maridrina, Valcotta, Ithicana... Birilerinin kaybetmesi gerekiyordu, Zarrah. Herkesin bundan zarar görmeden çıkması hiçbir zaman seçenek değildi. Babamı çekip gitmeye ikna etmeye çalıştım ama bu asla gerçekleşmeyecekti, bu yüzden seçim yapmak zorundaydım." Keris'in sesi titriyordu. "Dünyamızı değiştirebiliriz, Zarrah. Nesillerdir

savaş halinde olan iki ulus arasında bir barış yaratabiliriz. Binlerce insanımızın hayatını kurtarabiliriz. Ancak bunu fedakârlık yapmadan başaramayız, ne yazık ki o fedakârlık da Ithicana."

Zarrah dizlerinin üzerine çöküp alnını toprağa bastırdı ancak Keris ona doğru adım attığında yüzünü kaldırdı. "Sakın yaklaşmaya cüret etme."

"Zarrah." Ona bu acıyı yaşatmaktan nefret ediyordu. Acısını silmenin bir yolu olmasını diliyordu.

Yine de yaptıklarından pişmanlık duymayı reddediyordu.

"Bunu krallıklarımız için yaptığını söylüyorsun ama bu yüzden yapmadın, değil mi?" diye hıçkırdı. "Bunu benim için yaptın. Beni kurtarmak için. İtiraf et!"

"Zarrah..."

"İtiraf et!" Bir çığlıkla dudaklarından kopan kelimeler ani bir gök gürültüsünün sesine karışırken, rüzgâr üzerlerine doğru esti.

Keris boğulduğunu hissetti, konuşmaktan acizdi. Ancak hiç değilse, "Yapamazdım..." demeyi başardı. *Seni kaybedemezdim*, demek istemişti fakat bunu yaparsa Zarrah'ı nefrete kaybedeceğini biliyordu. "Ölmene izin veremezdim."

"Ama şimdi hayatımın yüzlerce insanın hayatına mal olduğunu bilerek yaşamak zorundayım. Binlercesinin!" Sözleri hıçkırarak söylerken omuzları titriyordu. "Ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Pişman değilim, diye sessizce mırıldandı Keris. "Başka bir yolu olsaydı, onu seçerdim. Ithicana'nın düşmesini istemiyorum. İnsanların ölmesini istemiyorum ama savaşı isteyenlerin sayısı o kadar çoktu ki kaçınmanın imkânı yoktu."

"Başka bir yol vardı, benim yolum! Ama sen benim seçimimi beğenmediğin için onu elimden aldın." Zarrah gözyaşlarını yüzünden sildikten sonra adamın gözlerine baktı. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim, Keris Veliant. Bir daha asla yüzünü görmek istemiyorum. Sesini asla duymak istemiyorum. Bir gün yollarımız kesişirse, seni *öldürürüm*."

Keris'in içi burkulurken teni buz kesti. *Pişman değilim. Ben...* Kafasının içindeki ses duraksadı.

"Ben gidiyorum." Zarrah doğruldu. "Ama lanet olası güneye gitmeyeceğim. Ithicana'ya yardım etmeye çalışacağım."

Keris'in bakışları doğudan hızla yaklaşan fırtınaya kaydı, bulutlar gece yarısı kadar karanlıktı ama aralarından sürekli şimşekler çakıyordu. Bu bir fırtına değil, Fırtına Denizi'nin efsanevi kasırgalarından biriydi. Bir gemi katiliydi. Üstelik hiçbir geminin yelken açamayacağı kadar hızla batıya doğru ilerliyordu. "Hayır, Zarrah. Yapamazsın, fırtına geliyor."

"Aren'ın yardımına gidiyorum, Keris. Bu sefer beni durduramazsın." Zarrah arkasını dönüp patikaya doğru ilerledi.

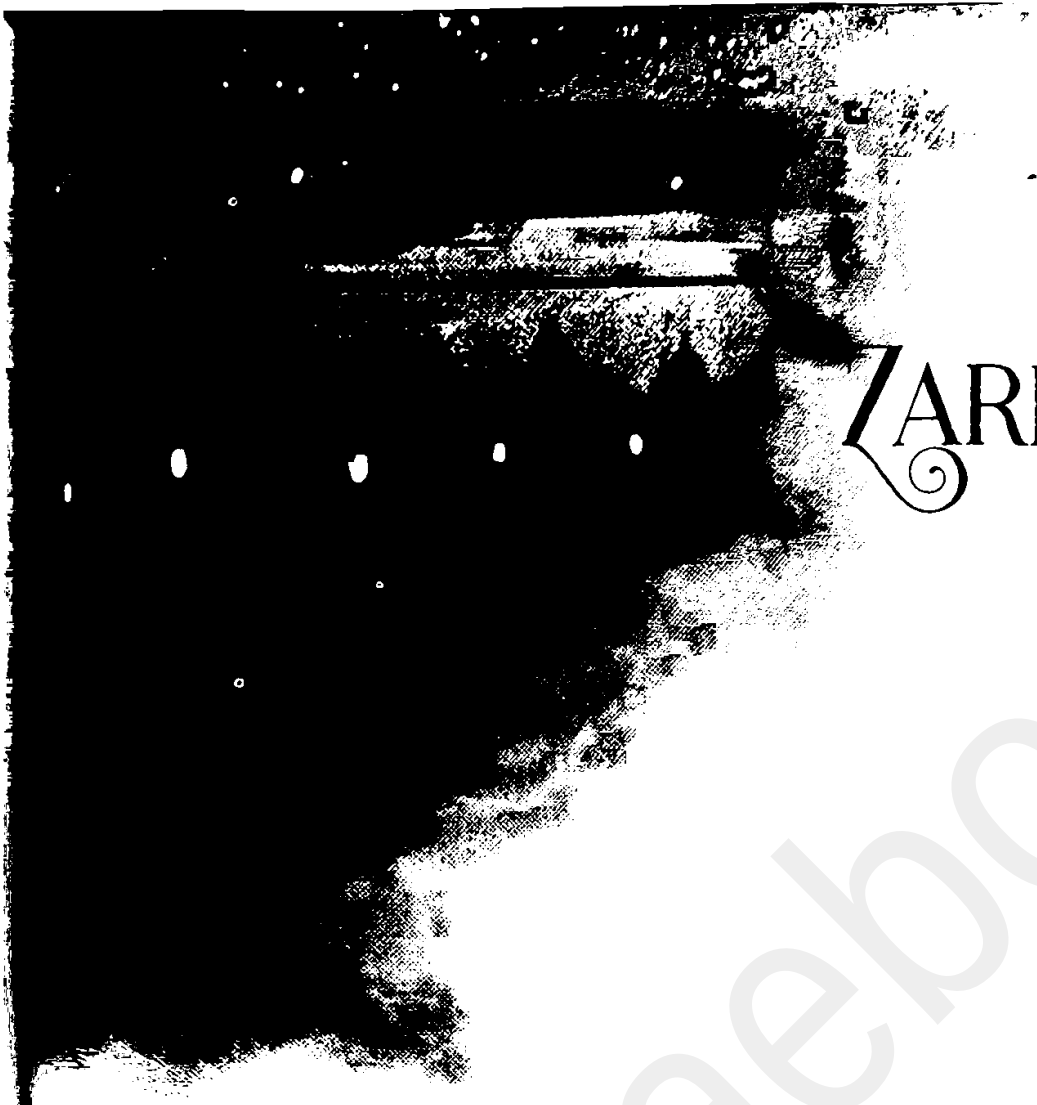
Kendini öldürtecekti. Yaşanan onca şeyden, yapılan onca fedakârlıktan sonra kendini öldürtecekti. Bu da her şeyin *bir hiç* uğruna olduğu anlamına geliyordu.

Keris onun peşinden koşmaya başladı, fikrini değiştirecek kelimeleri ararken umutsuzca koluna uzandı.

Ancak Zarrah elinde asasıyla arkasını döndüğünde, asanın ucu ona doğru savruluyordu.

Ardından gördüğü tek şey karanlıktı.

@novaebook

85

ZARRAH

"Fırtına doğruca Eranahl'a doğru gidiyor," diye bağırdı kaptan şiddetli rüzgâr ve dalgalara karşı. "Savaş hâlâ devam etse bile uzun sürmeyecektir. Bu fırtına yakaladığı her gemiyi denizin altına gömecek! Güneye dönüp yolundan çekilmeye çalışmalıyız!"

"Hayır!" Zarrah kelimeyi meydan okurcasına haykırarak söyledi. Kaptana ya da fırtınaya değil, Keris'e.

Güney Kalesi Adası'nda bilinçsiz, kanlar içinde ve yalnız bıraktığı Keris'e. Güvenine ihanet eden Keris'e. Onu kurtarmak için Ithicana'yı mahkûm eden Keris'e.

Ancak tüm yaptıklarına rağmen onu hâlâ seviyordu.

"Kumandan," diye yalvardı kaptan. "Güneye dönmeliyiz. Emir verin. Lütfen!"

"Yapamam! Onlara yardım etmek zorundayız!" Ithicana düşerse bununla yaşayamazdı. Aren, Lara ve tüm insanlar onun yüzünden ölemezdi. Elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek mezara gitmek daha iyiydi.

"O zaman hepimizi mahvedeceksin!" Kaptan dümeni ikinci

kaptanına bırakıp Zarrah'ın omuzlarını kavradı, her ikisi de fırtınanın sürüklediği gemide dengede durmaya çalışıyordu. "Eğer bu rotayı terk etmezseniz binlerce Valcottalının ruhu yok olacak." Alnını onunkine bastırdı. "Fırtınaların Ithicana'yı koruduğunu söylerler, yine koruyacaklarına güvenin."

Fırtınalar Silas Veliant'ı durdurmaya yetmeyecekti. Ancak geminin her noktasında mürettebatının, askerlerinin halatlara ve kancalara tutunduğunu gördü. Hepsi bunu kabul etmişti. Hepsi doğru olanı yapmak için hayatlarını ve uzuvlarını riske atmaya hazırdı, onları ölüme mahkûm etmeye hakkı var mıydı?

Kendimi onurlandırmam gerekiyor. Kendi sözleri kafasının içinde tekrarlanınca, Zarrah yavaşça omuzlarını eğdi. "Güneye dönün. Kader, Tanrı ve yıldızlar Ithicana'ya merhamet etsin."

Tabii Zarrah'a da.

@novaebook

86
KERIS

Keris yaklaşık bir saat boyunca, bir dizi rahip ve rahibe taç giyme törenini yönetirken kürsüde diz çökmüştü. Yaşlı adamlar ve kadınlar, onun ilahi yönetme hakkı gibi bir sürü saçmalıkla ilgili gevezelik etmişlerdi. Veliant ailesinin dindarlıktan yoksunluğu göz önüne alındığında, Tanrının şu anki konumuyla bir ilgisinin olması pek mümkün görünmüyordu.

Keris söylenenlerin yarısını güçlükle duymuştu. Onların sesleri Zarrah'la yaptığı son konuşmanın bitmek bilmeyen tekrarıyla boğuluyor, onun gözyaşlarıyla dolu yüzü gözlerinin önünde beliriyordu. Toprağın üstünde uyandığında başı ağrıyor, görüşü dalgalanıyordu ama gözcü kulesine tırmanıp onun uzaklaşmasını izleyecek kadar aklı vardı. Fırtınanın onu alacağından emin olduğu için adını haykıracak kadar kendindeydi.

Onca çabaya rağmen, ölecekti işte.

Pişman değilim. Bunlar kendine yüzlerce kez söylediği kelimelerdi. Ithicana düşse de fark etmezdi, ondan nefret etse de fark etmezdi, *kendinden* nefret etse de fark etmezdi, pişman olmaya-

caktı. Buna rağmen bu kelimeler ne zaman ağzından çıksa yalan söylemişti.

Çünkü her şeyden pişmanlık duyuyordu.

Başının tepesine ağır bir şey yerleştiğinde, Keris bunun bir taç olduğunu fark ederek irkildi. Maridrina'nın tacı. *Babasının* tacı...

Babası ölmüştü.

Aren'ın önderliği ve Lara'nın cesaretiyle Ithicana kazanmış, babasının gemisi fırtına yüzünden neredeyse yok olup dalgaların altında yüzlerce insan hayatını kaybetmişti. Planı başarısız olmasına, o planla köprüyü kaybetmelerine rağmen Keris kral olarak yüceltiliyordu. İnsanlar sokaklarda onun adını söylüyor, Maridrina'nın onun yönetimi altında yeni bir barış çağına gireceğini haykırıyorlardı.

Hak ettiği son şey şarkılardı.

Ayağa kalkarken dizleri çatladı, rahiplerden biri ona kralın mücevherli asasını uzattı ve Keris dönerken adam mırıldandı. "Maridrina Kralı Keris'i selamlayın!"

Katedrali dolduran asilzadeler hep birlikte yerlere kadar eğilerek reveranslar yaparken, devasa yapı tamamen sessizliğe büründü ve Keris, "Hükümdarınız olarak Maridrina'nın kanunlarını uygulayacağıma, sınırlarımızı halkımıza zarar verebilecek kişilerden koruyacağıma Tanrının huzurunda yemin ederim. Maridrina'yı bilinen dünyanın en parlak mücevheri olarak parlayabilmesi için yükselteceğim," dedi. Boğazını temizledikten sonra söylediği kelimeler ezberlemesi için verilenler değil, kendi seçtiği kelimeler olacaktı. "Kalıcı barışın ve gerçek ittifakların peşinden gideceğime yemin ederim. Halkımı dinleyip onların sesi olacağıma. Korunmaya ihtiyacı olanları koruyup onları avlayan kötüleri adalete teslim edeceğime. Buna yemin ederim."

Asilzadelerin hepsi ona sessizce baktı ama Keris söylediklerinin fısıltıyla tekrarlandığını duydu, binanın içinden geçip sivil kalabalığın beklediği açık havaya çıktı. Tezahüratlarını ve adını seslendiklerini duydu.

Kendini boşlukta hissediyordu.

Koridordan aşağı doğru görkemli bir şekilde yürümesi gerekiyordu ancak Keris kendini hızlı adımlarla ilerlerken buldu. Geçerken ne sağa ne de sola baktı, alayı arkasında bıraktı. Başını sallar sallamaz muhafızlar kapıları ardına kadar açtı ve parlak gün ışığıyla yaşaran gözlerini kısarak basamaklardan inip onu bekleyen faytona bindi.

Arka koltuğa yerleşip gümbürdeyerek atan kalbinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken bile perdeleri kapatma dürtüsüyle savaşıyordu. Omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığı daha yeni yeni etkisini gösteriyordu. Araba sallanarak hareket etmeye başlamış, tezahürat yapan kalabalığın arasından yavaşça ilerliyordu.

Daha dün Eranahl'ın yamaçlarında ölen ya da Fırtına Denizi'nde boğulan kocaları, oğulları, babaları ve kardeşleri olan yüzlerce askerin kaybı için ağlayan aynı kalabalıktı. Yaptığı her şey için babasını lanetleyen aynı kalabalıktı. Keris arabanın çatısına tırmanıp bağırmak istiyordu. *Bu benim planımdı! Suçlamanız gereken benim!*

Tıpkı onun yaptığı gibi...

Zarrah.

Gemilerinin güneye doğru gittiği tespit edilmişti ancak casuslardan henüz gemilerde olup olmadığına dair bir haber gelmemişti. Yine de biliyordu. Kalbinin derinliklerinde Zarrah'ın yaşadığını biliyordu.

Keris öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve taç başından kayarak ağır bir gümbürtüyle arabanın zeminine düştü. Altın, pencerelerden sızan güneşte parlarken onu süsleyen Maridrina yakutları kan damlaları gibi görünüyordu.

Zarrah düşüncelerini ele geçirmişti. Sesini susturmak için kendini şaraba boğmak zorunda kalacak kadar rüyalarına hükmediyordu. Her birinde Keris'e ihanetin acısıyla bakan gözlerini görmemek için.

Özür dilerim, diye fısıldadı sessizce. Keşke bunu onun yüzüne söyleyebilseydi fakat Zarrah bu konuda çok netti: Keris'i bir daha asla görmek istemiyordu. Yaptığı onca şeyden sonra, en

azından bu konuda onu onurlandırabilirdi. Her zaman bir sınırın karşı tarafında durmalarını gerektirse bile, hayalini kurdukları geleceğin peşinden giderek onu onurlandırabilirdi.

Maridrina Kralı olarak atması gereken ilk adım konusunda aklında hiçbir şüphe yoktu.

Kötüleri adalete teslim et.

Araba saray kapılarından içeri girdiğinde tacı isteksizce yerden alıp başına yerleştirdi. Keris kapı açıldığı anda dışarı çıktı, teyzelerini ve kardeşlerini taşıyan bitmek bilmeyen fayton dizisinin gelmesini beklemedi.

Ailesiyle konuşmak istediği şeyler vardı çünkü artık onlara *harem* demeyi reddediyordu ancak bu konu biraz bekleyecekti. Bu, *bu* önce gelmeliydi.

Dax, sakalı düzgünce kesilmiş ve üniforması yeni ütülenmiş halde onu kulenin dibinde karşıladı. "Majesteleri." Alçak sesle selam verirken sesi eğlence doluydu. "Güzel şapka."

"Çok ağır." Keris içeri girdiklerinde tacını çıkarıp koluna taktı. "Babamın neden hiç takmadığını şimdi anlıyorum."

"Umarım sorumluluğun ağırlığını o pislik sıçandan daha iyi taşırsınız."

Keris özel muhafız kıtasının komutanına yan gözle baktı. "Zaman gösterecek, Dax. Zaman gösterecek. Onu getirmesi için biri gönderildi mi?"

Dax başını salladı. "Her şey tam olarak sizin istediğiniz gibi yapıldı." Dudakları vahşi bir sırıtışla kıvrıldı. "O canavarın idamını izlemek için toplanacak kalabalık taç giyme töreninizden daha büyük olacak, Majesteleri. Bugünü bir tatil haline getirebilirsiniz."

"Bunu dikkate alacağım." Kulenin kıvrılan merdivenlerini dönerek en üst kata çıktılar. Keris'in özel muhafızlarının birçoğu girişte duruyordu, babasına sadık olan eski muhafızlar Eranahl'da ölmüş ya da ortalıkta görünmemeleri için uyarılmışlardı. İçlerinden biri kapıyı açtı ve Keris ofise adım atarak bir zamanlar babasının bölgesi olan yeri inceledi. Sahte bir tanrı gibi yüksekten hükmettiği yeri.

"Bu odadan nefret ediyorum." Tacı masanın üzerine koyduğunda babasının onu izlediği hissiyle ürperdi. Sanki ölmemişti ve Keris arkasını dönse, bir şekilde ona haddini bildirmek için kapıdan girerken görecekti.

"Burası sizin eviniz." Dax, Keris'in gerginliğini fark etmemiş gibi görünüyordu. "Yeniden dekore edin."

Ancak Keris bu odadaki her nesneyi yaksa bile, babasının varlığını silmek için yeterli olacağını düşünmüyordu. Kılıcının kemerini çözüp kendine bir içki koyduktan sonra, silahını masaya yaslayarak sandalyesine oturdu.

Saniyeler dakikalara dönüşürken, o anın tatlılığını beklemeliydi ama elleri terden sırılsıklamdı, midesi düğümlenmişti.

O sırada kapı çalındı.

"Onu içeri gönderin." Sesinin sabit olması küçük bir mucizeydi çünkü kalbi kaburgalarını yumrukluyormuş gibi hissediyordu.

Saksağan içeri girdi.

"Majesteleri." Eğilerek reverans yaptı. "Taç giyme töreniniz için en içten tebriklerimi sunarım. Kaçırdığım için üzüldüm ancak casuslarım konuşmanız da dahil olmak üzere tüm keyifli detayları benimle paylaştı." İstihbarat amiri çürümüş dişlerini göstererek gülümsedi. "Çok ilham vericiydi. Kitlelerin tezahüratları çalışma odamın derinliklerinde bile bana kadar ulaştı."

Güç artık benim, diye hatırlattı Keris kendine. *Bu yaratığın değil.* Ancak bu hatırlatma sinirlerini yatıştırmaya, tacı elinde tutsa bile kontrolün kendisinde olmadığı hissini hafifletmeye yetmedi. "Sanırım neden burada olduğunu biliyorsun?"

"Elbette." Serin sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Keris omuz silkti, Serin'in soğukkanlılığı karşısında sakinliğini korumaya çalışıyordu. Yaşlı adam karşısındaki sandalyeye yerleşip kahverengi cüppesini özenle düzelttikten sonra, "Bu odadan çıktığında zincire vurulacaksın, Serin. Hapishaneye götürülüp duruşma zamanı gelene kadar sıkı bir koruma altında tutulacaksın. Babamın onayıyla Maridrina halkına yaşattığın onca dehşeti gözler önüne serecek bir duruşma olacak. Elbette, seni hepsinden suçlu bulacağım ve o zaman idam edileceksin."

Serin'in gülümsemesi hiç bozulmadı. "Coralyn çok memnun olurdu, Majesteleri. Sanırım benim ölümümü babanızınkinden daha çok istiyordu. Görüldüğü üzere, her ikisini de başardınız."

"Babam savaşta öldü. Söylentilere inanacak olursak, Ithicana Kraliçesi'nin eliyle."

Serin eğlenir gibi nefesini hafifçe dışarı üfledi. "Her zaman bir kumarbaz oldunuz, Majesteleri. Tüm yetişkin hayatınız boyunca, casuslarım sizin gösterişli giysilerinizden ve kitapsever prens kisvesinden sıyrılıp çatılara tırmanmanızı izlediler. Kalabalıklara karışarak onlarla birlikte zar atmanızı ve kart oyunlarındaki bahislerinizi, aldığınız risklere değecek şekilde kazandığınız heyecanı gözlediler." Serin dilini dudaklarında gezdirdi. "Geldiğimiz nokta bundan farklı değil. Babanıza mükemmel bir plan verdiniz ancak başarısızlığı üzerine bahse girdiniz. Daha doğrusu, kız kardeşinizin kefaret ödeme arzusu üzerine bahse girdiniz."

Gülme sırası Keris'teydi ama gülüşü tamamen yapmacıktı. "Hayal gücünün seni alt etmesine izin veriyorsun, Serin. Olanları nasıl tahmin edebilirdim ki? Bir fırtınanın çıkacağını bilmeme imkân yoktu. Ithicana Kraliçesi'nin hayatta olduğunu, üstelik Eranahl'da ölümcül darbeyi indireceğini bilmeme imkân yoktu. Bu benden daha yüce güçlerin işiydi."

"O zaman bu yüce güçler sizi destekliyor olmalı, Majesteleri çünkü *her şey* istediğiniz gibi oldu." Serin'in gözleri parlıyordu. "Neredeyse istediğiniz her alanda."

Keris'in teni gerginlikle karıncalanıp kaşınmaya başladı. Hayır... Bu gerginlik değil, korkuydu. Serin'in elinde bir şey vardı. Canını yakacak bir şey. Hızla bunun ne olabileceğini düşünmeye çalışıyordu çünkü ailesinin Dax'ın seçtiği adamlarla koruma altına alınmasını sağlamıştı. Küçük kız kardeşi Sara, zarar görmemesi için saklanmıştı. Ancak bu yaratığın kendine has yöntemleri olduğunu biliyordu çünkü Keris hayatı boyunca onun insanları yok edişini izlemişti. Dax'a baktı. "Bizi yalnız bırak."

Adam duraksadı, Serin'i çoğu insanın zehirli bir yılana bakacağı gibi izliyordu. "Majesteleri..."

"Sorun değil." Keris bunları söylerken bile botundan bir bı-

çak çıkarıp kucağına koydu. "Beni öldürmeye çalışmayacaksın değil mi, Saksağan?"

Serin'in çenesi gerildi, bu lakaptan her zaman nefret etmişti. "Hayır, Majesteleri. Sizin ölümünüzden daha büyük emellerim var."

Dax odadan çıkarken Keris'in kanı dondu, sırtından aşağı terler akıyordu. "Bu kadar oyun yeter, Serin. Planım seni celladın eliyle çabucak öldürmek ama sabrımı sınamaya devam edersen, asıl niyetime başvurmak zorunda kalabilirim. Bu da ayaklarını bahçedeki toprağa çiviledikten sonra teyzelerimin eline birkaç kova taş vermek. Sana duydukları nefret benimkinden çok daha büyük."

Saksağan sadece sandalyesinde arkasına yaslanıp güldü. "Ben ne acı hissederim ne de acıdan korkarım, Majesteleri. Ayrıca buraya gelirken ölüme doğru yürüdüğümü biliyordum."

"O halde neden kaçmadın? Senin kaçacak ve gizli kalacak imkânlara sahip olduğunu sanıyordum."

Serin çenesindeki gri kirli sakalı ovuşturunca, kuru deri parçaları kar gibi düşerek cübbesindeki çeşitli toz koleksiyona katıldı. "Doğru ama bir kez alıştıktan sonra güçten vazgeçmek zordur, üstelik çoğu insan son yıllarını huzur içinde geçirmek istese de ben onlardan biri değilim. *Huzur* bana hiçbir zaman zevk vermediği için, her zaman böyle bir kaderin aksi yönünde ilerleyeceğim. İşte bu yüzden size doğru yürüdüm."

Keris'in zihni, adamın niyetini tahmin etmek için hızla çalışıyordu. Planlarını tahmin etmeye çalışıyordu. Ancak içinde gittikçe yükselen panik dışında hiçbir şey yoktu.

"Babanız mükemmel bir piyon olduğu için mükemmel bir efendiydi," diye devam etti Serin. "Bir konu hariç her şeyde: annenize olan zayıflığı. Bir de onun yavrularına." Sehpaya tükürdü. "İkinizden birinin onun ölümüne neden olacağınıza dair tüm uyarılarıma rağmen, sizi ve Lara'yı kayırdı. Başarısızlıklarınızı erdem olarak gördü, üstelik kız kardeşiniz gerçek yüzünü gösterdikten sonra bile size sırtını dönmeyi reddetti."

"Babamın annemi boğuşunu izledim." Keris öfkesini sesin-

den uzak tutamadı. "Yani bence, Lara'yı önemsediği kadar onu önemsemiyordu. Ya da benim kadar."

Serin, Keris'in irkilerek çekilmesine neden olacak kadar tuhaf, delirmiş gibi bir sesle kıkırdadı. "Babanızın korkak ve vahşi bir adam olduğu inkâr edilemez ancak anneniz onun sevdiği tek kadındı. Babanızı onu öldürmeye iten Lara'nın peşinden gitme konusundaki kararlılığı değil, yakalandığında söylediği şeylerdi. Majestelerine duyduğu *gerçek* hislerinin açığa çıkmasıydı ki bu hisler hiç de babanızın inandığı gibi değildi. İhanet karşısında aşk çok büyük bir hızla nefrete dönüşür. Öyle tahmin ediyorum ki bu, Zarrah Anaphora'nın *çok iyi* bildiği bir duygu."

Keris'in nefesi kesildi.

"Böyle bir sırrı benden saklayabileceğinizi gerçekten düşündünüz mü, Majesteleri?" Serin dirseklerini masaya dayadı. "Sayısız küçük ipucunun üzerinde durmayacağımı, en önemlisi de tüm o zavallı hayatınız boyunca kaçtığınız oyunu oynamaya istekli olmanızı. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum ancak kanıt olmadan babanız bunu kabul etmedi. Nerastis'teki odalıktan bir şeyler öğreneceğimi düşünmüştüm ama bana tek söylediği ona elinizi bile sürmeden dışarı çıktığınız, saatler sonra *leylak* kokarak döndüğünüzdü. Sevgilinizi ziyaret ettiğinize inanıyordu ve bir hancı, sizin eşgalinizde bir adamın Valcottalı bir kadınla odalarından birini kiraladığına yemin ediyordu. Bu yeterli olmalıydı fakat babanız için yeterince iyi bir kanıt değildi."

Keris'in etrafındaki dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu ama lanetli canavar söyleyeceklerini bitirmemişti.

"Sizi iş üstünde yakalamaktan başka hiçbir şeyin ki sevgili Otis'in bunu yaptığından şüpheleniyorum, sizi babanızın gözünden düşürmeyeceğini fark ettim. Sizi Zarrah'ın yatağında yakalaması bile yeterli olmayabilirdi çünkü ona meydan okumanızdan zevk alıyordu ve bunun bir gün sizin için tasarladığı amaca yönelmenizi sağlayacağına inanıyordu. Kaderimde sizin yükselişinizi izlemek ve gücümü *idealizminize* kaptırmak olduğunu gördüm, işte bu yüzden sizi en çok önem verdiğiniz noktadan güçsüz kılmaya karar verdim."

Öldür onu! Sustur onu! Keris bıçağını sıkıca kavradı çünkü bunun duyulmasına izin veremezdi. Serin'in gerçeği dile getirmesine izin veremezdi. Bunun Keris'i mahvedeceğinden değildi.

Zarrah'ı mahvedeceği içindi.

Masanın üzerinden hamle yaparak hançeriyle neredeyse Saksağan'ın boğazını kesiyordu ama bir an sonra Serin'in söylediğleriyle donup kaldı. "Beni öldürürseniz, onu da öldürmüş olursunuz. Ben ölürsem, casuslarım sizin küçük kirli ilişkinizin tüm ayrıntılarını açıklamak için emir aldı."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Keris, Serin'in cüppesinin önünü bıraktı. "Ne istiyorsun?"

Saksağan garip bir kıkırdama çıkardı. "Casuslarım konuşmanızı kulağıma fısıldadı, Keris. *Korunmaya ihtiyacı olanları koruyacağınıza ve onları avlayan kötüleri adalete teslim edeceğinize* yemin ettiğinizi söylediler." Serin'in kahkahası vahşileşti, kesinlikle akıl sağlığından yoksundu. "Zarrah'ı korumak istiyorsanız onu çok, çok uzaklara götürmeliydiniz ama bunun yerine onu tanıdığım en büyük kötülüğün kollarına geri gönderdiniz."

Yüce Tanrım, ben ne yaptım?

"Tüm hatalarınıza rağmen babanız sizi sevdi. Sizi korudu. Ayrıca, sanırım bu gerçeği insanlara açıklasam bile sizi affederler, Keris çünkü söz verdiğiniz şeyi istiyorlar. Peki ya Petra? Petra kimseyi sevmez. Petra *hissetmez*. Petra ile benim yıllara uzanan bir mazimiz var. Casuslarıma ulaşıp kız kardeşinin, yani Valcotta'nın asıl ve meşru vârisinin, neredeyse tamamen savunmasız bir halde sınırın yakınlarında bir villada kaldığını söyleyen oydu. Ben de bu bilgiyi babanızın kulağına fısıldadım."

Keris'in nefesi kesildi, damarlarındaki kan dehşetle buz kesti. İmparatoriçe, kendi kız kardeşinin öldürülmesini ayarlamıştı. Zarrah'ın annesinin.

"Hançeri daha derine saplamak için Petra yeğenini yanına aldı ve onu, annesinin inandığı *her şeyin* karşısında duracak şekilde yetiştirdi. Ona annesinin peşinde olduğu barışın yerine şiddeti, intikamı ve savaşı öğretti." Serin sırıttı. "Petra, yeğeninin sadece can düşmanının *sevgilisi* olmakla kalmayıp aynı zamanda Marid-

rina'yı yok etmek için tek şansını da mahvettiğini öğrendiğinde Zarrah'a ne yapacağını düşünüyorsunuz? Çünkü sonum gelirse Petra, Zarrah'ın onun planlarına ihanet ettiğini *öğrenecek*. Size söz veriyorum. Casuslarım yalnızca bana sadıktır."

Keris'in damarları endişeyle kaynıyordu, sanki her şey çok parlak ve çok gürültülüydü. "Fiyatını söyle, Serin. Ne istiyorsun?"

Bunu durdurmak için veremeyeceği hiçbir şey yoktu. Bu canavarı hayatta ve yanında tutmak bile dahildi.

"İstediğim tek şey," dedi Serin ayağa kalkarak. "Oyunu kaybettiğinizi anladığınız anda yüzünüzdeki ifadeyi görmekti, Keris. *Bana* karşı kaybettiğinizi anladığınızda."

Sonra hızla ileri doğru atıldı.

Keris'e doğru değil, kuleyi çevreleyen pencerelere doğru atıldı ve çarptığı anda cam patlayarak etrafa saçıldı.

Keris arkasından balkona doğru koşup ona uzandı.

Ancak bir kez daha çok geç kalmıştı.

Serin parmaklıkları aşarak balkondan aşağı atlarken vahşi çığlığı etrafa yayıldı. Keris korkuluklara tutunup aşağı baktığında, Saksağan'ın ona gülümsediğini gördü. Gülümsüyordu, ta ki aşağıdaki arnavutkaldırımı taşlara çarpana kadar.

Güm.

87
ZARRAH

Zarrah, Pyrinat'a döndüğünde teyzesi olanlar için, "Yanlış düşmana karşı savaştık," demişti. "Düşmanımın Silas olduğunu sanmıştım, meğerse oğluymuş. Bir dahaki sefer aynı hatayı yapmayacağım."

Bir dahaki sefer. Teyzesi Güney Kalesi'ne giderek Aren'a yardım etmeyi seçtiği için cezalandırılması yerine, onuruna bir kutlama yapılmasını emrederken bu kelimeler Zarrah'ın aklından çıkmıyordu. "Bilinsin ki yeğenim ve vârisim, köprünün Maridrina'nın elinden alınmasından sorumludur," dedi. "Onun harekete geçmesi ve uyarısı olmasaydı, Ithicana ordusu Sıçan Kral'ın donanmasını püskürtmek için asla zamanında Eranahl'a ulaşamazdı."

Baştan sona yalandı. Keris yüzünden, kefaretini ödeyip onurunu yeniden kazanma şansı elinden alınmıştı. Ithicana zaferini kendi gücüyle ve kraliçelerinin elleriyle kazanmıştı. Belki de olması gereken buydu.

Silas ölmüştü. Ithicana özgürlüğüne kavuşmuştu. Maridrina

ile Valcotta arasındaki Sonsuz Savaş bir kez daha çıkmaza girmişti, bütün bunlar Keris'in yaptıklarının sonucuydu. Onu hâlâ affedemiyordu. İhanetine duyduğu öfkeyi dindiremiyordu. Ne yazık ki *ondan* da vazgeçemiyordu.

Rüyalarına onun yüzü giriyordu. Onun sesi. Onun dokunuşu.

Onu nefret ettiği kadar çok seviyordu ve bu duygular içinde durmaksızın savaşıyor, Zarrah'a huzur vermiyordu.

Maridrina ile Valcotta arasındaki barışın ufukta görünmediği düşünülürse, belki en doğru karar buydu. Özellikle de teyzesinin yeni düşmanına olan saplantısı her geçen gün artarken. Keris onun zaferini engelleyerek gururunu incitmişti ve bunun sonucunda teyzesinin, Silas'a karşı ömürlük düşmanlığını bile önemsiz bir şeymiş gibi gösteren bir nefret kazanmıştı.

Bu dehşet vericiydi çünkü imparatoriçenin istediği onun ölümü değildi: Keris'in yok edilmesini istiyordu.

"Herkesin bir zayıf noktası vardır!" diye bağırdı teyzesi. Casusların, Keris hakkında öğrenebildikleri her şeyi ayrıntılarıyla anlatan kâğıt parçalarını yere fırlatıyordu. "Onunkini bulmalıyız!"

Sonsuz Savaş, imparatoriçeler ve krallar arasındaydı. Kibrin ve açgözlülüğün savaşıydı. İnsanların tahtadaki piyonlardan başka bir şey olmadığı, oyuncuyu amacına ulaştırıp ulaştırmayacağı bile düşünülmeden istedikleri gibi kullanarak bir kenara atıldıkları bir savaştı. Zarrah teyzesini farklı hedeflere, daha yüksek amaçlara yönlendirmeye kendini adamış olsa bile bunun hiçbir anlamı yoktu. Ne yazık ki imparatoriçe için Zarrah da herkes gibi bir piyondu.

"Ithicana'ya bir elçi göndermeliyiz," diye tekrarladı Zarrah. "İyi niyetimizi yeniden teyit etmeliyiz, değil mi?"

Teyzesi cevap vermedi, dikkatini tamamen Keris'in yaklaşan taç giyme töreninin planlarını detaylarıyla anlatan bir rapora vermişti. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor!" Raporu bir kenara fırlattı. "Neden kimse bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyor? Na-

sıl düşündüğünü anlamam gerekiyor ve siz bana akşam yemeği partileriyle dekorasyon planları veriyorsunuz! Keris Veliant ne istiyor?"

"Barış." Bu kelime Zarrah'ın dudaklarından dökülür dökülmez teyzesi ona doğru dönünce söylediğine anında pişman oldu. "Neden böyle söyledin?" diye sordu teyzesi.

"Onun davranışları yüzünden." Zarrah yere düşen bir raporu aldı. "Köprüyü istemediğini ve askerlerinden geriye kalanları Ithicana'dan çekmeye niyetli olduğunu açıkça belirtti."

"Tüm bunlar babasından daha zeki olduğunu kanıtlıyor, bu soy bir lanet!"

"Bermin sınırda tek bir yağma bile olmadığını söylüyor," diye ısrar etti Zarrah. "İnsan gücü eksikliğinden değil çünkü oradaki garnizonları dolu. Bunun yerine savunmayla ve şehrin kendilerine ait yarısını yeniden inşa etmekle ilgileniyorlar."

"Maridrina yaralarını sararken uygun zamanı kolluyor." Teyzesi bir kadeh alıp içindekileri çalkalayarak raporu inceledi. "Babasının haremiyle evlenerek Maridrina geleneğini sürdürmeyeceğini söylüyor. Ancak onları bir kenara da atmıyor. Buna ne diyorsun, kızım? Aylarca onlarla yaşadın ama çok az bilgi veriyorsun."

Zarrah'ın göğsü sıkıştı. "Onlara olan sevgisinin manevi olduğuna inanıyorum."

İmparatoriçe homurdandı. "Onlarla yatmaktan hoşlanmaması, gelenekleri bir kenara bırakarak halkını kızdırmayı göze alması için yeterli bir neden değil. Başka bir şeyler dönüyor." Casuslarından birine işaret etti. "Onun davranışları hakkında daha fazla bilgi edinin."

Adam başıyla selam verip çıktıktan hemen sonra bir hizmetçi, elinde bir tepsiyle içeri girdi. Üzerinde Maridrina'nın kraliyet mührünü taşıyan işlemeli bir tüp vardı. Zarrah'ın kalbi Keris'in, teyzesine nasıl bir mesaj göndermiş olabileceğini merak ederek hızla atmaya başladı.

İmparatoriçe de aynı şeyi merak etmiş olacak ki tüpü kaptığı gibi, kalın kâğıt tomarını çıkarıp okumaya koyulurken kaşları çatıldı.

Zarrah kalbi gümbürdeyerek atsa bile sessizlik içinde bekledi.

Saniyeler geçti. Sonra dakikalar. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından teyzesi sayfaları bıraktı ve boş gözlerle uzaklara baktı. "Tıpkı annen gibisin," derken sesi boğuk çıkmıştı.

Zarrah tüyleri diken diken olmuş halde kıpırdamadan durdu. "Anlayamadım, teyze?"

İmparatoriçenin dudağı tiksintiyle kıvrıldığında burnu çürük bir koku almış gibi kırışmıştı. "Sana verdiğim her şeye, senin için yaptığım onca şeye rağmen onun tarafını tuttun." Başını çevirdiğinde Zarrah'a bakan gözleri buz gibi bir öfkeyle doluydu. "İkiniz de birer kaltaksınız."

Zarrah'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Affedersin ama ne dedin?"

"Yatağına bir sıçan almışsın." Teyzesi ona doğru bir adım attığında Zarrah içgüdüsel olarak geri adım attı. "Bu başlı başına affedilemez bir günah ama sen ona sırlarımızı anlattın. Sevgilin için imparatoriçene ve ulusuna ihanet ettin."

"Bu delilik, teyze." Zarrah sesinin titremesine engel olamadı. "Sana bu yalanları kim söylüyor?"

"Yalan söyleyen sensin!"

Darbe o kadar sert ve hızlı geldi ki teyzesinin yumruğu yanağına çarptığı anda Zarrah'ı geriye savurdu. Zarrah sendeleyince dengesini bulmak için masaya yaslandı.

"Sen, Keris Veliant'ın sevgilisiydin." İmparatoriçe ona doğru yürüdü. "Sadece onun *tutsağıyken* değil, öncesinde de. *Sonrasında da.*"

"Tekrar soruyorum," dedi Zarrah çenesini kaldırarak. "Bu yalanları sana kim söyledi?"

"Saksağan."

Teyzesi sayfaları Zarrah'ın yüzüne doğru fırlattı. Zarrah birkaçını yakaladı, gözleri tüm küçük lanetleyici ayrıntıları ortaya koyan kargacık burgacık yazının üzerinde gezindi. Yüzlerce tesadüf bir araya gelerek sadece bir aptalın inkâr edebileceği bir gerçeği fısıldıyordu. Ancak Keris'in ve kendisinin iyiliği için denemek zorundaydı. "Serin bir yalancı."

"Bana göre değil." Teyzesi başını yana eğdiğinde, yüz ifadesi Zarrah'ın kaçmak istemesine neden oldu. Saklanmak istemesine. Çünkü ona bakışları sadece yabancı ve tuhaf olmaktan fazlasıydı, neredeyse insancıl bile değildi. "Uzun zamandır birbirimize düşmanız ve bunun getirdiği bir güven var. Maridrinalı bir istihbarat şefinin söylediklerine, kendi kanımdan olan birinden daha fazla güvenmem ne kadar korkunç. Benim seçilmiş vârisim."

"Teyze..."

"Şşş, bir tanem." İmparatoriçe iki parmağını Zarrah'ın dudaklarına bastırdı, tırnaklarını o kadar sert batırıyordu ki ağzından kan damladı. "Vencia'yla ilgili planlarımı senden başka kimseye anlatmadım. Açık denizlere çıkana kadar kimseye söylememeni tembihledim. Yine de prens planlarımı babasına *ancak* senin dudaklarından çıkabilecek bir şekilde iletti. Bana ihanet ettin. Valcotta'ya ihanet ettin."

"Valcotta'ya ihanet etmedim."

Bir anda teyzesinin elinde beliren hançer, Zarrah'ın boğazına dayanmıştı. "Bana bir daha yalan söylersen, seni yerde kan kaybından ölmeye bırakırım, bir tanem. Cesedini de köpeklere yem ederim."

Bir vatan haininin ölümü.

İnkâr etmek anlamsızdı. Ancak belki gerçek, biraz olsun işe yarayabilirdi. "Güvenine ihanet etmiş olabilirim ama Valcotta'ya ihanet etmedim, teyze. Savaşı tırmandırmaya ve sayısız masumun ölümüne neden olacak bir saldırıyı sürdürmeye çalıştın. Peki, ne için? Vencia'ya saldırmakla, katliamın verdiği sapkın zevk dışında ne kazanacaktık?"

"İntikam." Teyzesi gözlerini bile kırpmadan ona baktı. "Anneni öldürdüler, Zarrah. Prens bozuntusu ile çarşaflar arasında olmak o kadar hoşuna gitti ki bunu unuttun mu? Kafasını nasıl kestiklerini ve cesedini günlerce çürüyüp üzerine damlaması için nasıl astıklarını unuttun mu?"

Bunu duymak hâlâ canını yakıyordu ancak eskisi kadar değildi. "Unutmadım. Ama senin aksine, annemi öldürenin Maridrina değil Silas olduğunu hatırlıyorum. Üstelik Silas öldü."

"Hepsi değil. Onun soyunu kurutmayarak annenin anısına saygısızlık ediyorsun."

"Keris..." Onun babasına hiç benzemediğini söyleyecekti, oysa bu tam olarak doğru değildi. Silas, oğlunun üzerinde kendi izini bırakmıştı. "O babası değil. Barış istiyor, teyze. Sonsuz Savaş sona erebilir. Çatışmayı durdurabiliriz. Sadece sen, bu fanatik gurur ve intikam arayışından vazgeçersen barış olabilir. Bu Valcotta için daha iyi olacak."

Sessizlik uzadı.

Dudaklarından akan kan ağzına damladı ama Zarrah hayatını kurtaran kadının gözlerinin içine bakarken acıyı hissetmedi bile. Onu uçurumun kenarından döndüren kadının. Onu güçlü kılan kadının. İlk kez teyzesinde bir şeylerin *yanlış* olduğunu gördü. Eksik olduğunu. Üstelik imparatoriçedeki bu eksiklik Zarrah'ın, Valcotta için hayal ettiği geleceği asla anlayamayacağının kanıtıydı.

"Senin benim olman gerekiyordu, bir tanem. Mirasımı devam ettirecek kişi olman gerekiyordu. Benim adımı yaşatacak kişi. Oysa sen hâlâ anneninsin. Hatta daha kötüsü," diye tısladı teyzesi. "*Prensinsin.*"

Zarrah çenesini kaldırdı. "Ben kendimden başka kimseye ait değilim."

Kendini acı sona kadar onurlandıracaktı.

İmparatoriçe güldü ve gülerken yüzünün aldığı vahşet ifadesi, Zarrah'ın kanını buza çevirdi.

Sonra teyzesi saldırdı.

Teyzesinin bıçağının kabzası şakağına saplandığında Zarrah sersemlemiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü. Ancak karnına inen bir tekme, yana doğru devrilmesine neden oldu. Dünya sallanırken Zarrah ayağa kalkmaya çalıştı ama karnına bir darbe daha inerek onu ters çevirdi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, her biri karnının derinliklerine inip bütün vücudunu acıyla kaplıyordu.

Seni öldürmesine izin verirsen, bu asla bitmeyecek, diye fısıldadı düşüncelerinin derinliklerinden bir ses. *Seni öldürmesine izin verirsen, Keris'e savaş açacak.*

Savaşması gerekiyordu.

Zarrah yuvarlanıp imparatoriçenin ayak bileğini yakaladı ve onu aşağı çekti. İmparatoriçe sert bir çarpmayla yere düştüğünde Zarrah bir anda onun üzerine çıktı. Teyzesi tecrübeli ve yetenekli olsa bile, Zarrah onu kıstırdığında gençliğiyle gücü hâlâ ciddi bir avantajdı. "Bu böyle devam edemez." Zarrah zemindeki karolara kan tükürdü. "Bunu durdurmak zorundayız."

İmparatoriçe güldü. "Savaş asla durmayacak."

Gerçek buydu. Teyzesinin yönetimi altında hiçbir şey değişmeyecekti, ayrıca Zarrah'ın bir zamanlar onu etkileme şansı olmuşsa bile artık ortadan kalkmıştı.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Bu yüzden idam edilecek olsa da Zarrah'ın, Bermin'in daha iyi olacağına dair bir umudu vardı çünkü en azından kuzeni hâlâ insanlığını koruyordu.

Oysa bu yaratık bu nitelikten tamamen yoksundu.

Zarrah ellerini teyzesinin boğazına dolayıp sıkarak kahkahasını susturdu. Ardında sadece panik bıraktı.

Teyzesinin gözleri fal taşı gibi açılarak Zarrah'ın altında kıvranıp debelendi. Ancak Zarrah'a bildiği tüm numaraları öğreten imparatoriçeydi. Zarrah daha sert sıkarken bile bunlardan yararlandı.

Teyzesinin yüzünün morarıp gözlerinin genişlemesini ve çılgına dönerek bilincini kaybetmesinin her anını izledi. Gözyaşları yanaklarından süzülmesine rağmen onu bırakmadı.

Sonra bir koçbaşı yan tarafına saplandı.

Zarrah ciğerlerindeki tüm hava boşalıp başını yere çarptığında, üstündeki Welran'ın yüzünü hayal meyal seçebildi. Muhafızlar çizmelerini yere vurarak içeri doluştu, birkaçı teyzesinin korumasının Zarrah'ı zapt etmesine yardımcı olmak için harekete geçti.

İmparatoriçe yumuşak ve boğuk bir sesle, "Beni öldürmeye çalıştı. O bir hain. Yatağına bir Maridrinalı alan lanetli bir hain. Tutuklayın onu! Vatana ihanetle suçlanıyor," dedi.

Dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu ancak Zarrah kendi-

ni imparatoriçeye odaklanmaya zorladı. "Evet, teyze. Tutuklayın beni. Beni vatana ihanetten yargılayıp *mahkemeye* çıkarın." Çünkü yasalar bunu gerektiriyordu, ayrıca Zarrah hem Pyrinat'ta hem de Valcotta'da yaşayan *herkesin* hükümdarları hakkında söyleyeceklerini duymasını sağlamaya hazırdı.

İmparatoriçe titriyordu, Welran ona destek olmak için hareket geçmişti ama bu sahte bir zayıflıktı. Zarrah'a bakan gözlerde öfkeden başka *hiçbir şey* yoktu. "Hayır, bir tanem. Senin için mahkeme olmayacak. İdam edilmeyeceksin. Yaptığın şeyin cezası, Şeytan Adası olmalı."

Zarrah'ın içi dehşetle dolarken midesinden yükselen safra boğazını yaktı. Hemen ardından daha önce hiç yaşamadığı bir korkuya kapıldı çünkü o adaya gönderilmek, dünyadaki cehenneme gönderilmek demekti. "Hayır, teyze. Lütfen, lütfen beni oraya gönderme!"

"Sonuçlarıyla yüzleşemeyeceksen bana ihanet etmemeliydin."

Ama vatana ihanet idam demekti, *orası* değildi. "Beni hemen öldür. Lütfen."

İmparatoriçe ona sadece soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Onu prangaya vurun ve ağzını kapatın. Haince kelimelerini Şeytan Adası'nın kıyılarında onu karşılayacak olanlara bırakın."

88

KERIS

Serin'i soğukkanlılıkla öldürdüğü söylentisi Vencia'yı bir gelgit dalgası gibi sardı ve herkes bunun gerçekliğinden emin olana kadar defalarca kez tekrarlandı. Kimse Maridrina'nın istihbarat şefinin kaybına ağlamasa da yeni krallarının onu soğukkanlılıkla öldürdüğü bilgisi durumu değiştirmişti.

Artık tezahürat yoktu. Artık şarkılar yoktu. Hatta Keris yanlarından geçerken temkinli davrandıklarını hissetti, halkı artık onun değişimin habercisi olduğundan emin değildi.

Artık herhangi bir şeyin değişeceğinden de emin değildi.

Aslında neredeyse hiç umursamıyordu. Zihni imparatoriçenin gerçeği öğrendiğinde ne yapacağına dair kâbuslarla dolup taşarken, sadece hükümdarlığın gereklerini yerine getiriyordu. Şehrin kapılarını kapatmak istemişti. Serin'in habercilerini durdurmanın bir yolunu bulana kadar herkesi içeri kilitlemek istemişti.

Ne yazık ki artık çok geç olduğunu biliyordu.

Serin ölümüne atlamadan çok önce, muhtemelen Keris'in babasının öldüğünü öğrendiği anda çarkları harekete geçirmiş ol-

malıydı. Şimdiyse ister en hızlı gemi ister en hızlı at olsun Keris, Zarrah'ı gerçeklerden kurtarmak için Pyrinat'a asla zamanında varamazdı.

Bunun yerine kendini ilerlemeye zorladı. Maridrinalı esirlerin iadesi için Ithicana'yla görüşmelere başlamalıydı. İşleri mümkün olan her şekilde yoluna koymalıydı çünkü casuslar Zarrah'ın akıbetini haber verdiği anda işi bitecekti. Bazı acılar vardı ki hiçbir kalp dayanamazdı. En azından Keris'in kalbi dayanamazdı.

Serin'in casusları hızlı hareket etmişti ama bu bir lütuf muydu, yoksa lanet mi, emin değildi.

"Valcotta'dan haberler var," diyen Dax, Keris'e katlanmış bir kâğıt parçası uzatıp odadan çıktı.

Keris derin bir nefes aldı, sonra sandalyesinde arkasına yaslanarak masasının üzerine koyduğu kâğıda bakarken bardağını kafasına dikti. Keskin kenarı parlayan bir hançeri yavaşça çıkarıp kâğıdın yanına koydu.

Lütfen çabuk olsun, diye sessizce dua etti. *Lütfen acı çekmesine izin verme.*

Sonra kâğıdı açtı, gözleri kelimelerin üzerinde gezindi. Zarrah'ın açıklanmayan nedenlerden dolayı imparatoriçeye saldırdığını yazan kelimeleri gördü. Ancak Zarrah'ın idam haberi yerine, kanını donduran bir şey gördü.

Zarrah Anaphora Şeytan Adası'na gönderilmiş.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Şeytan Adası Valcotta'nın en sert hapishanesiydi. Güneyin soğuk sularındaki küçük, kayalık bir adaydı ve sadece ülkenin en kötü suçluları buraya gönderilirdi. O kadar aşağılık adamlar ve kadınlardı ki, cehennemin bile onları kovduğu, bir daha geri almayı reddettiği söylenirdi.

İmparatoriçe, Zarrah'ı kendi elleriyle onlara teslim etmişti.

Keris ayağa kalktı, kadehin elinden düşüp yere çarptığını fark etmedi bile.

Onu oradan çıkarmak zorundaydı.

Ancak Şeytan Adası aşılmazdı, tek yol bir rıhtımdı ve adanın geri kalanı soğuk, şiddetli denizle çevrili kayalıklardı. Valcotta

gemileri adanın çevresinde sürekli devriye geziyordu, okçular silahları hazır bir şekilde suya giren herkesi vurmak için bekliyordu.

Hiç kimse, hiç kimse oradan kaçamamıştı.

Düşün Keris, diye sessizce kendine bağırdı. *Bunu yapmanın bir yolunu düşün.*

Keris'in gözleri, tutsak askerlerini geri alması için Aren'ın belirlediği şartları bildiren mektuba takıldı. Yanında Harendelliler aracılığıyla gelen bir casus raporu vardı ve Aren'ın, Lara'yı Ithicana'nın gerçek kraliçesi ilan ettiğini belirtiyordu.

Geçilmez bir ada. İmkânsız bir görev.

Kapıya doğru yürüyüp ardına kadar açtı. "Bir gemi ayarlayın. Bir sonraki gelgitte denize açılmak istiyorum."

Dax tek kaşını kaldırdı. "Peki, nereye yelken açmayı planlıyorsunuz, Majesteleri?"

Keris arkasını dönerek kulenin penceresinden denize ve Ithicana'yı örten uzaktaki puslu sise baktı. "Eranahl Adası'na yelken açacağız."

Zarrah'ı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapana kadar durmayacaktı. Sevdiği kadını dünyanın en kötü yerinden kurtaracaksa, tüm Maridrina'nın ona düşman olması umurunda bile değildi.

"Eranahl mı, Majesteleri? Ithicana'ya girmek sizce akıllıca mı?"

Kesinlikle akıllıca değildi. Ölümcül bile olabilirdi. Ancak yardım almadan Zarrah'ı kurtaramazdı.

Kız kardeşiyle konuşmasının zamanı gelmişti.

YAZAR HAKKINDA

Danielle L. Jensen, The Malediction Novels, Dark Shores serisi ve Köprü Krallığı serisinin USA Today çoksatan yazarıdır. Calgary, Alberta'da ailesi ve *ginepig*'leriyle birlikte yaşamaktadır.

Yazarı sosyal medyada takip edin:
https://danielleljensen.com/
TikTok: https://www.tiktok.com/@daniellelynnjensen
Facebook: https://www.facebook.com/authordanielleljensen/
Instagram: https://www.instagram.com/danielleljensen/

@novaebook

FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK 3.5

LARA VE AREN'IN HİKÂYESİ

@novaebook

AREN

Ithicana'nın otuz yedinci hükümdarı Aren Kertell irkilerek uyandığında Eranahl'daki odası gölgeliydi. Tek ışık kaynağı, yatağın yanındaki masanın üzerinde duran yosun kavanozunun ışıltısıydı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi gümbürdeyerek atıyordu, hızlanan nefesi düzensizdi ve şimdiden solmakta olan rüyası yüzünden alnı terden dolayı ıslanmıştı.

Sadece bir rüya, dedi kendine. *O yaşıyor.*

Buna rağmen kalbi sakinleşmiyordu, tedirginlikten tüyleri diken diken olmuş bir halde yastığın altındaki hançere uzandı. Dışarıda gök gürlerken rüzgâr balkon kapılarına çarpıyor, havadaki şimşek ve yağmur kokusu yoğunlaşıyordu. Aren'ın gözleri odanın gölgelerinde gezinerek bir hareket belirtisi, bir tehdit unsuru aradı.

Kraliçesi için ilk kez biri gelmiyordu.

Bir tanesi Aren'ın eliyle, bir diğeri Aster'in elinden ölmüştü. Bir diğeriyse, fırtınalar uygun bir Ithicana infazı için yeterince durulana kadar sarayın altındaki hapishanede çürüyordu.

Seni deşeceğim, dedi sessizce gölgelerde gizlenen kişiye. *Lanet olası boğazını keseceğim.*

Onlyaebook

Gece gelen herkes bunu hak ediyordu. Lara için gelen *herkesin* hak ettiği buydu.

Hiçbir şey kıpırdamadı.

Jor'un tanıdık öksürüğü duvarlarda yankılandı ve Aren'ın gözleri kapının etrafındaki zayıf ışık çizgisine kaydı. Jor orada olduğuna göre, kimse o taraftan gelmemişti ve Aren yatmadan önce pencerelerdeki ağır sürgüleri bizzat kontrol etmişti. Burada kimse yoktu. Bu sadece bir rüyaydı.

O yaşıyor. Yaşıyor. Yaşıyor.

Ancak kalbi kükreyerek çarpmaya devam ediyordu, ağırlığını yavaşça kaydırıp yatağın yan tarafına bakarken alnından bir ter damlası süzüldü.

Lara yarı yan, yarı sırtüstü yatıyordu. Geceliğinin askısı aşağı kaymış, koyu renkli ipek şerit teninde bir kesik oluşturmuştu. Loş ışıkta bile ne kadar zayıf olduğu anlaşılıyordu, bacağındaki yarayı kaplayan enfeksiyon tenini ve kaslarını alıp götürmüştü. Neredeyse hayatını da alıp götürüyordu.

O kadar hareketsizdi ki.

Aren'ın göğsü sıkışıyor, içi dehşetle doluyordu. *Nine en kötüsünü atlattığını söyledi*, diye hatırlattı kendine. *Zamanla tamamen iyileşeceğini söyledi.*

Ancak Tanrı yardımcısı olsun, Lara'nın ateşler içinde rüyalarda kaybolduğu, teninin yanıp kavrulduğu ve nefes alışının dengesizleştiği anıları aklından çıkaramıyordu. Ninesinin tüm iksirleri ve tonikleri çaresiz kaldığında, Lara yaşamla ölüm arasındaki sınıra gittikçe yaklaşırken hiçbir şey yapamadan sadece elini nasıl tuttuğunu unutamıyordu.

Yaşıyor.

Kafasındaki kelimeler bir gerçeğin ifadesinden çok bir yakarış gibi geliyordu ve Aren'ın gözleri sürekli Lara'nın göğsüne sabitlenerek düzenli bir şekilde yükselip alçaldığını görmeye çalışıyordu. Ancak karanlıkta bunu anlayamıyordu.

Ya anlamıyordu ya da Lara hiç nefes almıyordu.

Yüzüne doğru eğilip nefesinin sıcaklığının yanağına değmesini beklerken, Aren'ın içinden bir titreme geçti.

Bekledi.

Bekledi.

Ancak nefes gelmiyordu.

Aren'ın damarlarına panik yayılmaya başladığı sırada yüzüne üflenen nefesle birlikte bir kıkırdama duyuldu.

Lara karanlıkta ona sırıtarak, "Uykumda ölmek gibi onursuz bir şekilde sonumu getireceğime inandığın için biraz alındım," dedi.

Aren'ın kalbi o kadar sert çarpıyordu ki hasta olacağını düşündü. "Nefesini tutuyordun!"

Lara kıkırdayarak örgüsünden kurtulan saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Olabilir."

"Komik değil."

"*Komikti*," diye cevapladı Lara. "Sadece nasıl gülüneceğini unutmuşsun."

Aren ondan uzaklaşarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve dirseklerini dizlerine dayadı. *Bu sadece bir şakaydı. Lara iyi.*

Lara onun olduğu tarafa doğru kayınca yatak kıpırdadı. Kollarını Aren'ın beline sarıp yanağını da omzuna yasladı. "Kızgın mısın?"

Aren kalbi hâlâ hızla atarken başını salladı, kelimeler hissettiklerini ifade etmek için yetersizdi.

Lara uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben... Ben sadece sakat muamelesi görmekten yoruldum," dedi.

Bunu anlayabiliyordu. Günlerce boş boş yatakta yatmanın onun doğasına aykırı olduğunu biliyordu ama... "Seni ciğerlerin nefessiz kalmış, kalbin durmuş halde gördüm. Bunu bir daha asla görmek istemiyorum."

Lara uzun bir nefes verdi. "Bunu unuttuğum anlar oluyor. Bazen sanki başka birinin başına gelmiş gibi hissettiriyor. Bir hikâyeymiş gibi. Benim gerçekliğim değilmiş gibi. Tabii senin de." Yüzünü adamın boynuna gömerek kollarıyla sıkıca sardı. "Özür dilerim."

Aren'ın isteyeceği son şey, onun zaten hissettiğinden daha fazla şey için suçluluk duymasıydı. Uzanarak onu belinden yakalayıp kucağına çekerken iyileşen yaralarına dikkat ediyordu. "Herkes komik olamaz, Lara," dedi ona ciddiyetle. "Ama sorun değil, komedi konusundaki başarısızlıklarına *rağmen* seni seviyorum. Kimse mükemmel değildir."

Ancak onun için, Lara mükemmeldi. O her şeydi.

Aren, onun bir karşılık vermeyi düşündüğünü hissetti ama

karısı onu zekâsıyla hırpalamak yerine saçından bir tutamı işaretparmağına doladı. "Belli ki mizahımın biraz egzersize ihtiyacı var. Bugün kalkıp bu odadan çıkıyorum, yoksa zekâmı tamamen kaybedeceğim."

Bu anın geleceğini bilmesine rağmen Aren kaskatı kesilmişti. "Bu şaka bir öncekinden daha komik değil. Gücünü geri kazanmalısın."

"Katılıyorum. Bu yüzden hareket etmeye başlamak zorundayım."

Haksız değildi. Ancak bu odada onu güvende tutabilirdi. Sadece ölmesini isteyenlerden değil, karanlık bakışlardan da koruyabilirdi. Fısıldanan kelimelerden. Nefretten. "Henüz değil."

"Beni nasıl durduracağını sanıyorsun?"

Ayağa kalktığında, yüz ifadesinde meydan okumadan başka bir şey görünmese de Aren ağırlığının altında bacağının nasıl titrediğini gözden kaçırmadı. Sert bir bakış attıktan sonra Aren da ayağa kalkıp onu kollarının arasına aldı. İtirazlarına aldırmadan onu tekrar yatağa yatırdı, bileklerini yastığa sabitlerken altındaki bedenin bu kadar keskin bir şekilde farkında olmamayı diliyordu.

Kendi bedeninin bu kadar çabuk tepki vermemesini.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken, "Pekâlâ," diye mırıldandı Lara. "Beni burada tam da bu şekilde tutmayı planlıyorsan, o zaman burada kalacağım."

"Lara..." Aren yüzünü onun boynuna yaslarken ağırlığını dirseklerinde tutmaya dikkat etse de hâlâ bileklerini bırakmamıştı. "Yapamayız. Ninem dedi ki..."

"Gerçekten ninenin kendi karınla ne yapıp ne yapamayacağını belirlemesine izin mi vereceksin?"

Aren'ın vereceği zekice cevap *evet* olmalıydı ama beynini besleyen kan hızla oradan ayrılıp vücudunun diğer bölgelerine akıyordu. Özellikle de Lara bir bacağını onun kalçalarına dolamış, geceliği beline kadar sıyrılmışken. Aralarında hiçbir şey kalmamıştı. "Hâlâ yaralısın."

"Sanırım bu özel aktivite için gereken parçalarımın sağlığının zirvesinde olduğunu göreceksin."

"O işin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Ben aynı fikirde değilim."

Tanrı, Aren'ın yardımcısı olsun çünkü Lara kadınlığını onun aletine sürterken çoktan ıslanmıştı. Bunu en az onun kadar iste-

diği belli olsa da Aren'ın mantıklı davranması gerekiyordu. Tabii karısı sırtını arkaya eğip geceliğini göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde aşağı düşürdüğünde, Aren'ın mantığı da zekâyla birlikte onu terk etmişti. "Kendini zorlamaman gerekiyor."

"O zaman zor işi sen yap." Lara topuklarını sırtına bastırarak Aren'a sürtününce, kafasındaki tüm düşünceler silinip gitti.

"Beklemekten yoruldum," diye devam etti Lara. "Sana içimde ihtiyacım var."

Aren'ın kontrolü cam gibi paramparça oldu ve Lara'nın dudaklarına kapandı. Diliyle dudaklarını aralayarak onu tadarken bile, içine girip onu yeniden sahiplenme dürtüsüne direniyordu. Lara'nın vücudunun her santimini biliyordu. Lanetli babası ülkesini işgal ederek her şeyi berbat edene kadar ona her gece dokunmuş ve tadına bakmıştı, üstelik Aren onu geri istiyordu. Güzel vücudunun her kıvrımını ve çizgisini öpmek, aletini içine gömmeden önce onu ağzıyla sahiplenmek istiyordu. Kraliçesini doruğa ulaştırdığında adını haykırdığını duymak istiyordu.

Bileklerini bırakıp parmaklarını onun kollarında gezdirdiğinde Lara'nın dudaklarından çıkan inilti, Aren'ın içinde bir arzu dalgası yaratmıştı. Boynunu öperken kalbinin hızlı atışlarını hissetti. Köprücükkemiğinin narin çizgisini öptü, sonra dudaklarını göğsüne indirerek meme ucunu emdi. Lara'nın nefesi kesildi, sırtını eğerek göğsünü Aren'a doğru itti. "Sakın durma."

Aren durabileceğinden emin değildi. Onu ilk gördüğü andan beri istiyordu ancak onu sevdiği için reddedemediğini de inkâr edemezdi. Diğer meme ucunu dişlerinin arasına alıp ısırdığı anda, Lara'nın parmaklarını saçlarına dolamasıyla gülümsedi.

Aren'ın parmakları Lara'nın yan tarafından bacağının sert kaslarına kadar indi, ardından uyluğunun iç kısmına doğru ilerledi. Lara altında titreyerek tırnaklarını Aren'ın saç derisine batırıyor, hızlanan soluğuyla dudaklarını tekrar kendi dudaklarına çekiyordu. "Lütfen," diye fısıldadı Lara onu öperken. "Sana ihtiyacım var.

Lara'nın ses tonunda Aren'ın duraklamasına neden olacak kadar belirgin bir gerilim vardı. Bu ses tonunu daha önce de duymuştu. Gamire Adası'ndaki savaştan sonra ona dikiş atıp bacağındaki yaradan dolayı kanının dörtte birini kaybetmesine aldırmadan onu becermeye devam ettiği sırada.

Sonra da onu terk etmişti.

Lara'ya tüm hayatı boyunca, değerini yalnızca başarabildiklerinin belirleyeceği öğretilmişti. Ancak onu koruması ve önemsemesi gerekenler, amaçlarına ulaştıkları anda ona sırt çevirmişlerdi. Özellikle de Aren'ın ona nasıl davrandığını gördükten sonra, bunun ruhuna işlemesine izin verdiği için onu kim suçlayabilirdi? Sırf sevdiklerine değerini kanıtlayabilmek uğruna sağlığını, *hayatını* riske atmaya devam ettiği için onu kim suçlayabilirdi?

"Aren?"

Lara'nın sesinde bir parça da endişe duyunca, Aren sessizce kendine küfretti çünkü bu onun hatasıydı. Ağırlığını bir dirseğine vererek Lara'nın saçlarını yüzünden geriye doğru çektikten sonra onu öptü. Gözlerine bakarak, "Seni seviyorum, Lara. Bu dünyada ölümden başka hiçbir şey beni senin yanından ayıramaz ve o zaman bile bu ayrılık, her ne olursa olsun seni bulacağım ana kadar sürer. Seni asla terk etmeyeceğim." Bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Biliyorum ki tüm bunları seni bir kenara atmadan hemen önce de söyledim. Üstelik bir değil, iki kez."

Lara yüzünü yana çevirip ondan uzaklaşırken gözlerini sımsıkı kapatmıştı. "Bunun için seni suçlamadığımı biliyorsun, Aren. Yaptığım şey affedilemezdi. Sana yalan söyledim."

"Hiçbir şeyin beni senin yanından ayıramayacağını söyledikten hemen sonra, bir şeyin bunu yapmasına izin verdim," dedi Aren. "Ama seni sevmekten vazgeçmedim. Bir kez bile, Lara. Bir kez bile. Asla da vazgeçmeyeceğim."

Lara gözlerini açıp yeniden Aren'a baktı. "Bunu senden duymanın, uyanabileceğim bir rüya gibi geldiği anlar oluyor."

Bu Aren'ın kalbini kırmıştı. "Bu gerçek. Sen zeki ve cesursun. Bunu hak eden herkes için anlayışlı ve naziksin." Aren onu tekrar öperken yanağından süzülen bir damla gözyaşının tuzlu tadını aldı. "Fırtına sırasında arkamda ya da bulutlar dağıldığında kollarımda olmasını isteyeceğim başka kimse yok. Ne bu hayatta ne de sonrasında senden daha çok istediğim hiçbir şey ve hiç kimse yok, Lara."

"O zaman neden kendini tutuyorsun?"

"Çünkü kendine zarar vermeni istemiyorum," dedi Aren. "Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Ben iyiyim, Aren."

"Hep böyle söylüyorsun. Herhangi bir zayıflık göstermenin seni değersizleştireceğini düşünüyorsun." Lara'nın onun altında hareketsizleşmesine, yüzünün aniden okunamaz hale gelmesine rağmen Aren devam etti. "Senin değerini biliyorum. Sana her baktığımda bunu görüyorum, sesini her duyduğumda bunu anlıyorum. Senin kanıtlaman gereken hiçbir şey yok ama benim var. Karşımıza ne çıkarsa çıksın, her zaman yanında olacağımı sana kanıtlamam gerekiyor."

"Bunu zaten biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu Aren.

Lara'nın dudağı titredi. "Evet."

Ona mı, yoksa kendine mi yalan söylüyordu, Aren emin değildi. "Artık aramızda aldatmaca olmayacak, Lara. Artık yalanlar ya da yarı gerçekler olmayacak. Sır olmayacak. Yemin ederim."

Lara bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Yemin ederim. Artık sır olmayacak."

Aren ağırlığını dengeleyerek onu öptü. "Şifacılar egzersiz için yeterince iyi olduğunu söylediklerinde," derken kalçasını ona doğru bastırdı. "Söz veriyorum beklediğimize değecek."

Lara gözlerini devirip gülümsedi ve Aren onu tekrar öpüp parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. Güzel karısının dudaklarını tattı. Onun tadını çıkardı. Tekrar sınanmadan önce nefes alabilecekleri bir an için kadere ve yıldızlara dua etti.

Kaderin elbette farklı planları olmalıydı ki kapı çalındı.

LARA

Lara kapıya vurulan sert darbeyle irkildi ve içgüdüsel olarak elini yastığının altına, hançerini sakladığı yere götürdü. Oysa hançeri doğru düzgün kullanmak bir yana, henüz kendi saçını bile tarayacak gücü yoktu.

Zayıf hissetmekten nefret ediyordu. Her ayağa kalktığında kalbinin çarpmasından, bacaklarının titremesinden nefret ediyordu ve tuvalete her gidişi, odada yürümekten çok bir dağa tırmanmak gibi hissettiriyordu. Nine ona sıklıkla, *bunu kendine sen yaptın*, diyordu ve yaşlı kadının söylediklerine itiraz etmek zordu. Eranahl savaşından sonra geçirdiği ilk hastalık nöbetinden uyandığı günlerde, Lara kendini sınırlarına kadar zorlayarak başına yeniden takılan taca layık olduğunu kanıtlama ihtiyacı duymuştu. Onun yaptıkları yüzünden çok acı çeken krallığın yeniden inşasına elinden geldiğince dahil olması gerekiyordu. Merdivenlerde attığı aptalca bir yanlış adım bacağındaki yaranın açılmasına neden olmuş, yara iltihaplanarak onu neredeyse öldürecek kadar kötüleşmişti.

O zamandan beri bu odaya hapsolmuştu. Sadece zayıf değil... işe yaramaz bir haldeydi.

Onlyaebook

Kapı bir daha çalındığında Aren, onun elini bıçaktan çekmek için uzandı. "Bekleyebilirler," diye mırıldandı Aren boynunu öperken. "Yataktan çıkmaya hazır değilim."

"Önemli bir şey olabilir."

"Yatağımdaki kadından daha önemli değil."

Aren onu tekrar öptü, başparmakları ellerinin arkasını okşarken diliyle dudaklarını araladı. Lara'nın kanı ısınmış, bacaklarının arasında onun için sızlayan bir ihtiyaç oluşmuştu. Aren hâlâ sertti ve Lara'nın bacaklarının arasındaki tepeciğe sürtünüyordu. Aren'ın onu korumaya çalıştığını, bunu yapmakta haklı olduğunu bilse de Lara hâlâ kalçalarını kaldırarak aletinin kalın ucunu içine bastırıyordu.

Aren inledi, iri vücudu titrerken, "Tanrı aşkına, kadın. Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Yoksa hepsini görmezden gelmeyi mi seçtin?" diye sordu.

Lara cevap vermek yerine, bacağını Aren'ın etrafına dolayıp onu kendine doğru çekti. Aren onu doldururken, aldığı zevkle sırtı geriye doğru büküldü. Kalbinin çılgınca çarpması umurunda bile değildi. Onu hayattan daha çok seviyordu. Onu nefes almaktan daha çok istiyordu. Her şey bu kadar kırılgan ve bu kadar zayıfken, Lara'nın onunla olan bu bağa ihtiyacı vardı. Tüm itirazlarına rağmen Aren'ın da buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Lara..." diye nefes alırken Aren'ın sesi yarı itiraz yarı arzuyla doluydu. Kapı üçüncü defa çalındığında daha gürültülü ve daha ısrarcıydı. Aren başını çevirip bağırdı. "Defol!"

Nihayet sessizlik oluştu.

Ardından kapı içeriye doğru patlayarak açıldı ve lamba ışığıyla çerçevelenmiş, çatık kaşlı nineyi ortaya çıkardı. Parmağını onlara doğru sallarken, "Biliyordum!" diye hırladı.

"Çık dışarı!" diye kükredi Aren.

"Hemen in üstünden!" Nine odaya dalarken Aren'a kükreyerek karşılık verdi. "Ben bu kadını sırf o aptal aletini pantolonunun içinde tutamadığın için parçalayasın diye sağlığına kavuşturmadım!"

"Ona hiçbir şey yapmıyorum!"

Hâlâ içinde olduğu düşünülürse, bu bariz bir yalandı ama

Lara hiçbir şey söylemedi. Aren'ın bir konuda olsun büyükannesine karşı çıkmasının zamanı gelmişti, her ne kadar bu durumda tutunabileceği pek bir dayanağı olmasa da.

"Öyle mi? O zaman bunu almamın bir sakıncası olmaz, değil mi?" Nine battaniyeye uzandığında Aren küfrederek nevresimi kaptı, Jor ve diğer muhafızlar kapı aralığından bakarken ikisi bir çekişmeye giriştiler.

Lara'nın öfkesi kaynamaya başlayınca geceliğini çekiştirerek yerine oturttu, "Yeter! Bunu ben başlattım, o yüzden hakaret etmek istiyorsan Amelie, bana et!" diye bağırdı.

Yaşlı kadın kaşlarını çatsa da battaniyeyi bıraktı. "Aptal kız. Aren'ın şehvetten gözlerinin kör olmasını beklerdim ama sen bu kadar kolay kanmamalısın."

"Onunla bu şekilde konuşamazsın." Aren battaniyeyi beline kadar çekerken yüzü öfkeden kızarmıştı. "O Ithicana Kraliçesi, ona *saygılı* davranacaksın."

Nine yere tükürdü. "Sen de kralsın. Ancak krallığının sorunlarıyla ilgilenmek yerine, bakıcılık yapabilmek için bütün işleri kız kardeşine bırakıyorsun. *Kocalık* ihtiyaçların uğruna Ithicana'ya karşı görevlerini ihmal ederek Lara'ya iyilik yapmıyorsun."

"Görevlerimi ihmal etmiyorum."

"Öyle mi?" Nine eğilerek, Aren'ın fırlatıp attığı giysilerini yerden aldı. "Peki, sen bir alakarga kadar çıplak bir halde büyükannenle karını becerip beceremeyeceğini tartışırken, neden şu anda bir konsey toplantısı yapılıyor?" Giysileri Aren'a fırlattı. "Giyin ve oraya gidip hükmet."

Lara bir anlığına gözlerini kapatıp sessizce Ahnna'ya lanet okudu. Ithicana Prensesi, Aren'ın yokluğunda kontrolü ele almaya alışmıştı ve bu sanki o hiç dönmemiş gibi davrandığı ilk sefer değildi. "Gitmelisin," dedi Lara ona.

Sessizlik uzadı, ardından Aren sert bir şekilde başını sallayıp pantolonunu giydi. Lara'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra büyükannesine dönerek, "Bu konu hakkında konuşacağız, Amelie," dedi.

"Sabırsızlıkla bekliyorum, Majesteleri." Nine yüzünü ekşiterek Aren'ın odadan çıkışını izledi. Aren gözden kaybolur kaybolmaz, elinde bir tepsi yemek taşıyan Aster içeri girdi.

Lara adamı görünce huzursuz iç çekişini zorlukla bastırdı.

Aster bir zamanlar onun ölmesini istemişti ancak Eranahl savaşı sırasında köpekbalıklarıyla yaşadığı olaydan beri eski kale kumandanı artık onun en sıkı destekçisiydi. Aster'ın onları duymadığı zamanlarda Aren sürekli, "Fanatik," diye mırıldanırdı. Lara onunla aynı fikirde olsa da yaşlı adamın hayatını kurtardığını biliyordu ve bunun için ona borçluydu.

"Bugün geç mi kalktınız, Majesteleri?" diye sordu Aster.

"Geç mi oldu?" Lara bitkinlikle elini yüzünde gezdirdikten sonra, etrafında hiç ışık görünmeyen balkon kapılarına baktı. "Hava hâlâ karanlık."

"Adanın üzerine şiddetli fırtına çöktü." Aster tepsiyi Lara'nın yanına, yatağa koydu. "Her şeyin zehirli olup olmadığını kendim kontrol ettim, Majesteleri."

Ateşli hastalıktan uyandığından beri her gün aynı konuşmayı yapıyorlardı ama nedense bu sabah tabağındaki her şeyden bir ısırık alındığını görmek Lara'yı sinirlendirmişti. "Yemeğimin tadına bakmana gerçekten gerek yok, Aster. Jor her şey hazırlanırken aşçılara göz kulak oluyor." *Ayrıca ölene kadar bir şeyin içindeki zehrin tadını alamazsın*, diye eklememek için dilini ısırdı.

"Şimdiden dört kişi sizi öldürmeye çalıştı, Majesteleri," diye cevap verdi Aster. "Hem Eranahl içinde idamınızı isteyen küçük ama sesi gür çıkan bir grup var, bu yüzden her köşede suikastçılar olduğunu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum."

Nine homurdandı ancak gözlerinin önünde elinde hançer olan bir kadının görüntüsü belirince Lara onu güçlükle duydu. Lara hareket edemeyecek, çığlık bile atamayacak kadar güçsüzken kadının yüzü nefretle nasıl da çarpılmıştı. Şans eseri Aster odasına girmiş ve saldırmasına fırsat kalmadan hançerini suikastçının göğsüne saplamıştı. Kadın Lara'nın üzerine düşmüş, kanı battaniyeleri ıslatırken ağırlığı da Lara'nın ciğerlerindeki havayı tüketmişti, ta ki Aster cesedi Lara'nın üzerinden çekip alana kadar.

Hayatını ona borçluydu.

Aster onu beklenti içinde izliyordu, Lara onun tüm yemek boyunca izleyeceğini bildiği için çatalını usulca kaldırıp bir lokma balık aldı, sonra bir tane daha. Neyse ki azdı, tüm ada hâlâ kısıtlı erzakla besleniyordu. Fırtına dinene, tekneler balık tutup diğer adalardan ve köprüden erzak almak üzere suya geri dönene kadar da böyle kalacaktı.

"Dışarı," dedi Nine, Lara yemeğini bitirdikten sonra. Kadının ses tonundan hiç etkilenmeyen Aster, tepsiyi alıp görevinin başına dönmek için odadan çıktı.

"Geri çekilmen gerek," diye tersledi Lara adam odadan çıkar çıkmaz. "Aren her fırsatta onu azarlamana yeterince katlandı."

"Neden? Geri çekilmediğim için beni yine zehirleyip ishal mi edeceksin?"

Eğer çekilmezsen o lanet olası dilini keserim. Kelimeler Lara'nın dilinin ucuna kadar gelse de hepsini yuttu. "Sen onun ninesisin. Ona destek olmalısın."

Nine, Lara'ya ters ters baktı. "Boğulmak belli ki zekânın bir kısmını elinden almış, kızım. Aren'ı tam da yapmam gerektiği gibi destekliyorum, onu kendinden koruyorum." Başını sertçe salladı. "Kral olarak, zaten insanların ona yardım etmek yerine duymak istediklerini söylemesinden mustarip ama ben bunu yapmayı kabul etmiyorum. Aren bir koca gibi davranıyor, bir hükümdar gibi değil. Eğer bu şekilde yaşamak istiyorsa, tahtını Ahnna'ya devredip gitmeli."

Lara'nın çenesi gerildi ve gözlerini kaçırdı. Bir hükümdarın hayatının bundan ibaret olduğunu biliyordu ancak Aren bir an olsun soluklanamaz mıydı? Bunu hak etmemiş miydi?

Nine onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, "Nefes alıp dinlenmenin sırası değil, Lara. Senin ve Aren'ın başardıklarından yararlanma zamanı. Kanındaki uyarıcı maddeler dolayısıyla yaratıkların senden uzak durduğunu bilmemize rağmen, köpekbalıklarının davranışlarını seni desteklemek için bir neden olarak gören Aster gibi fanatiklerin desteğinden yararlanma zamanı."

Sebep *bu* muydu?

Lara'nın yüreği ağzına geldi, dünya etrafında dönmeye başladı çünkü bir kez bile kanında köpekbalıklarını uzaklaştıran bir madde olduğu aklına gelmemişti.

"Bütün bunları düşünerek, belki de nekahet döneminin sona erme zamanı gelmiştir," dedi nine. "Hadi gel, sana bir bakalım."

Lara itaatkâr bir şekilde yatağın kenarına oturdu ancak nine kulağını onun göğsüne bastırıp kalbini dinlerken aklı başka yerlere kaydı. Köpekbalıklarının ona saldırmasını engelleyen şey kanındaki *uyarıcılar* mıydı? Kan kaybını ve bacağındaki yaralanmanın acısını bastırmak için olabildiğince çok bitki yutmuştu,

bu yüzden kanının tadı yaratıklara *itici* gelmiş olabilirdi. Ayrıca suyun içinde saldırabilecekleri bir sürü insan vardı. Lara yanaklarının içini ısırdı, elleri soğumuştu.

Neden umursuyorsun, diye kendini azarladı. *Batıl inançlara ve efsanelere hiç değer vermezsin ki.*

Ancak... Lara o andan biraz olsun güç almıştı. Ithicana'nın koruyucularının kapılardan geçmesine izin vermelerinden, ona yaşama şansı vermelerinden. Ona olan inançlarından.

Aptal. Lara gözlerini sımsıkı kapattı.

"Kalp ve ciğerler iyi," dedi nine, sonra parmağını Lara'nın hançerini ona saplamadan önce babasının kılıcıyla onu kestiği yerdeki kırmızı izin üzerinde gezdirdi. *Babasını öldürmeden hemen önce.* "Bu çok iyi, iyileşiyor."

Lara içindeki rahatsızlığın sebebinin bunlar olmadığını bildiği için sertçe başını salladı.

Nine sızlanarak kendini yere bırakırken dizleri çatırdadı, ardından Lara'nın uyluğuna sarılı bandajı çözmeye başladı.

Lara'nın nefesini tutmaması zordu çünkü yaranın kötüleştiği zamanki görüntüsü aklında hâlâ çok canlıydı. Kırmızıydı, çürümüştü ve içinden bir daha asla tanık olmak istemediği şeyler sızıyordu. Yaradaki enfeksiyonun temizlendiğini bilmesine rağmen, sargı bezi açıldığında her iki tarafında da kızarıklığın solarak pembeye dönüştüğü yara izini görmek çok rahatlatıcıydı.

Nine lambayı yaraya doğru yaklaştırıp kokladı, sonra da dürtmeye başladı. "Biraz daha yatakta kalırsan ömrünün sonuna kadar topallarsın," dedi sonunda. "Kıçını kaldırıp ayağa kalkma vakti geldi ama ilk günlerde yavaş hareket etmen gerekecek."

Lara tek kaşını kaldırdı. "Yatak odama baskın yapmana gerek yokmuş desene."

Aldığı tek yanıt bir homurtu oldu, yaşlı kadın hiçbir şey için özür dileyecek biri değildi. Nine ayağa kalkıp malzemelerini tekrar çantasına yerleştirdi. Sonra Lara'nın gözlerine baktı. "Gebeliği önleyici tonikler için bitki yok. Eranahl her şeyden arındırılmış durumda çünkü burada hamilelikten kaçınmak isteyen başka kadınlar da var. Daha fazlasını bulmaya öncelik verilmesini istedim ancak fırtınalar malzemeleri almaya yetecek kadar dinmediği sürece..." Omuz silkti. "Gerçi sanırım onlara ihtiyacın olmama ihtimali de var."

Lara tereddüde düşmüştü çünkü bu üzerinde pek düşündüğü bir şey değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi nine.

Lanet olsun, kadın manipülasyon kraliçesiydi. Lara bu bilginin doğru olduğuna inanmıyor değildi ama... "Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim."

Aren'ın ninesi başka bir şey söylemeden eşyalarını alıp odadan çıkarken, tam o sırada Lia içeri girdi. Çünkü Tanrı Lara'nın yalnız bir an geçirmesini yasaklamıştı. "Temizleneceğim," dedi Lara, muhafıza bakarak. "Sonra da..."

Sonrasında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Lia sadece, "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Nereye gitmek isterseniz size eşlik edeceğiz," dedi.

Bu resmiyet Lara'nın sinirlerini bozuyordu çünkü bir zamanlar bu kadınla birlikte içmiş, birlikte kahkahalar atmıştı. Ancak tıpkı Aster gibi Lia da onun köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzmesini bir işaret olarak kabul etmişti ve şimdi Lara'ya karşı saygıda kusur etmiyordu.

Lara gözlerini küvete dikti, her adımında itiraz eden bacağıyla yavaşça odanın içinde ilerledi. Havuzun kenarına ulaştığında kalbi hızla çarpıyordu ancak Lia'nın bakışlarını üzerinde hissettiğinde banyoya girmek için bir an bile duraksamadı. Lara nefesinin kesildiğini kadından saklamak için elinden geleni yaptı ve kendini yalnız hissedebilmek için suyun içine battı.

Gözlerinin yanması biraz acıdan, biraz zayıflığına duyduğu öfkedendi. En çok da kendi aptallığındandı çünkü hançerini yastığının altında unutmuştu ve gidip onu alacak enerjiyi toplayamıyordu.

Kahretsin. Lara göğsünde kaynayan öfkeyle ellerini yumruk yaptı, duyguları her şeyi sorgulamasına neden oluyordu. Her zaman olduğu gibi, en yüksek sesle haykıran tek bir soru vardı.

Kalmak bir hata mı?

Savaştan sonraki günlerde uyanır uyanmaz gitmeyi planlamıştı. Kalmasının tek sebebi tüm olumsuzluklara rağmen, Aren'ın kalmasını istemesiydi. Yarası yeniden kötüleşmeden önce Lara, Ithicana'da onun için bir gelecek olduğuna dair umut hissetmişti. Her şeye rağmen, burada olması gerektiğine inanmıştı.

O umutlar şimdi hayal gibi geliyordu.

Yanaklarının içini ısırarak sabuna uzanmak için kendini zorladı. Saçlarını ve vücudunu keseledi, aşırı zayıflamış vücudunu banyodan çıkarıp kurulandığında yorgunluktan tükenmişti. Uzun saçlarını basit bir örgü haline getirip başının etrafında bir taç gibi tutturdu, işi bittiğinde kolları titriyordu. Dantel iç çamaşırlarını giydikten sonra gardıroptan sade yeşil bir elbise aldı, başından geçirirken ipek kumaş sessizlikte hafifçe hışırdadı. Hançerini tutacak bir kemer, bir çift sandalet ve Aren'ın annesinin kolyesiyle kıyafetini tamamlamıştı ama Lara odadan çıkmak yerine bir sandalyeye oturmuş, kapıya bakarken sadece nefes alıyordu.

Ayağa kalk, diye emretti kendine. *Bu odadan çıkmalısın.*

Ancak bu odanın sınırlarından çıktığı anda karşılaşacağı şeyler içini korkuyla dolduruyordu. Onu öldürmek isteyenler. Ondan nefret edenler. Sadece gerçeği bilmedikleri için ona tapanlar.

Kalk.

Lara ayağa kalktığında Lia'nın dikkatli bakışlarıyla karşılaştı. "Beni konsey odasına götür," dedi ona.

Diğer kadın başını salladı. "Peki, Majesteleri." Ardından kapıyı açıp dışarı uzanarak, "Aster, kraliçe konsey toplantısına katılmak istiyor," diye mırıldandı.

Lara dişlerini sıkarak adamın itiraz etmesini bekledi ama Aster sadece başıyla onayladı ve kolunu uzattı. "Ben gayet iyiyim," diyen Lara adamın yanından geçip koridorda bekleyen altı silahlı Ithicanalıya baktı. Savaşçıların hepsinin, her an bir saldırı bekliyormuş gibi tetikte durduklarını gördüğünde, Lara ona ulaşmak için bildiğinden daha fazla girişim olup olmadığını merak etti. Hatta belki Aren'ın bildiğinden bile fazla...

Aster öksürdü. "Korkarım ki savaş odasında değiller. Toplantı kahvaltı sırasında gerçekleştiği için yemek salonundalar."

Yani sarayın ana katındaydı. Lara dişlerini sıkarak ona gülümsedi. "Güzel. Hâlâ açım."

Muhafızlarının yarısı koridor boyunca önde ilerlerken diğer yarısı arkadan geliyor, Aster ve Lia ise onun yanında yürüyordu. Daha doğrusu ayaklarını sürüyorlardı çünkü Lara'nın attığı her adım yavaş ve dengesizdi. Büyük merdiven sahanlığına ulaştığında elbisesinin ipeği sırtına yapışmış, vücudu titremeye başlamıştı.

"Majesteleri," diye mırıldandı Lia. "Belki bize izin verirsiniz..."

"Hayır," diye araya girdi Lara dişlerini sıkarak. "Sadece hamlamışım."

"Kraliçe, Ithicana'nın koruyucuları tarafından seçildi," diye yüksek sesle duyurdu Aster. "Ölüm üç kez onu ele geçirmeye çalıştı ve üç kez reddedildi. Onun cesaretini bir daha sınamayacak."

Kafasının içinde, *Muhafızlar seni seçmedi*, diye fısıldadı karanlık bir ses. *Senden uzak durdular.* Lara sesi duymazdan gelerek tırabzanı sıkıca kavradığında parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. *Sen tüm bunlardan çok önce bile küçük hamamböceğiydin. Katlandıklarının yanında merdivenler nedir ki?*

Bir adım attıktan sonra, hizmetkârların izlemek için işlerini bıraktıklarının acı verici farkındalığıyla bir adım daha attı. Merdivenlerin dibinde bir izleyici kalabalığı toplanıyordu. *Sakın bocalama*, diye sessizce mırıldandı. *Zayıflık gösterme.*

İkinci katın sahanlığına ulaştığında bacakları neredeyse bükülecek kadar titriyordu. Ancak basamakları inmeye devam etti.

Adım.

Adım.

Adım.

Lara alt kata ulaştığında muhafızları kalabalığa merdivenlerden uzaklaşmalarını işaret etti. Dikkatini tamamen tırabzana tutunmaya vermiş olsa da Lara göz ucuyla gördüğü hareketlenmeyi yakalamıştı. İçgüdüleri devreye girdi ve tırabzanı bıraktığı gibi hançerini çekti, muhafızları silahlarını çekmesine rağmen Lara saldırganla yüzleşmek için döndü. Kolunu geriye uzatarak hançeri hazırlandı ancak Aster bileğini yakaladı. "Sakin olun, Majesteleri."

Lara donup kaldı. Gözleri önce hizmetçi kadının korkmuş yüzüne, ardından kadının elinde tuttuğu şeye odaklandı. Bir silah değil, bastondu.

"Bağışlayın, Majesteleri," diye fısıldadı kadın. "Geçen sezon bileğimi kırdım ve bu çok işime yaradı. İyileşirken bunu kullanabileceğinizi düşündüm."

Lara'nın midesindeki safra boğazına yükseldi. *Neredeyse onu öldürüyordum.*

Aster'in hızlı refleksleri olmasa kadını öldürecekti. "Teşekkür ederim." Kelimeleri boğuk çıkınca, Lara boğazını temizlemek

için öksürdü. "Özür dilerim, ben..." *Korkuyorum*. "Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Kadın bastonu Aster'e uzattı ve adam, Lara'ya vermeden önce hızla inceledi. Lara pürüzsüz bir şekilde parlatılmış ahşabın oymalı sapını kavradı. Bunu kullanmak ne kadar zayıf olduğunu itiraf etmek gibiydi. Kimi kandırıyordu ki? Lara duvardaki aynada, tüm Ithicanalıların gördüğü şeyi görebiliyordu. Fazlasıyla zayıf bir beden, rengi solmuş bir yüz ve terden yanaklarına yapışmış saç tutamları. Ayakta dururken bile bacakları titriyordu ve yanındaki Lia'nın kolları, kraliçesinin her an yere yığılmasını bekliyormuş gibi hafifçe açılmıştı.

Cevap, hiç kimseydi. Kimseyi kandırdığı yoktu.

Lara ağırlığını bastona verip kadına gülümsedi. "Bu çok yardımcı olacak. İyileştiğimde size geri vereceğim. İsminiz nedir?"

"Emma, Majesteleri."

"Teşekkür ederim, Emma." Lara kadına bir kez daha gülümsedikten sonra dişlerini sıkıp koridordan yemek odasına doğru ilerlemeye başladı.

Tık tık.

Tık tık.

Tık tık.

Lara daha şimdiden bu sesten nefret etmeye başlamıştı ancak bastonun yaralı bacağının yükünü hafiflettiğini inkâr edemezdi. Koridor sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünürken, yemek odasının kapısında bekleyen muhafızlar onun ilerleyişini gizlenemez bir ilgiyle izliyorlardı. Kapılara yaklaştıkça Lara'nın kalbi daha çok çarpıyordu, son derece mantıksız bir şekilde içeri girmesine izin vermeyeceklerinden emindi. Lara'ya sadece o odaya girmesini hoş karşılamayacaklarını değil, aynı zamanda yasak olduğunu da söyleyeceklerdi.

Lara onların niyetlerinin ne olduğunu keşfedemedi çünkü Aster ikisini de görmezden gelip parmaklarını kapıya vurdu. Kısacık bir an durakladıktan sonra kapıyı ardına kadar açarak, "Majesteleri, Ithicana Kraliçesi Lara," diye yüksek sesle gelişini duyurdu.

Lara irkildi çünkü Aren'ın odaya hiçbir anons yapmadan girdiğinden emindi. Ithicana formalitelerle yönetilen bir ulus değildi. Ancak yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden omuzlarını dikleştirip içeri girdi.

Aren çoktan ayağa kalkmıştı. Onu görünce yemek masasının etrafından dolaşmak için hamle yaptı ancak Lara başını hafifçe salladı. Aren çenesi gerilmesine rağmen yerinde kaldı. Soğuk bir ses tonuyla, "Kıçınızı kaldırın ve biraz saygı gösterin," dedi.

Kale kumandanlarının kaşları alınlarına doğru yükselse de hepsi ayağa kalktı. Lara, Aren'ın tuttuğu sandalyeye oturmak için masanın etrafından dolaşırken Ahnna'nın en son itaat eden kişi olduğunu fark etmişti. Lara'nın yerine oturmasını izleyen prensesin yüz ifadesi duygularını belli etmiyordu. Lara oturmanın verdiği rahatlamayla iç çekmemek için kendini zor tutsa da omuzlarını dikleştirerek, "Amelie nekahat dönemimin sona ereceği kadar iyi olduğumu bildirdi," dedi.

Aren'ın oturmasının ardından hemen kendi sandalyesine yerleşen Kuzey Kalesi kumandanı Mara, "Bu çok güzel bir haber, Majesteleri," dedi. Lara bir zamanlar Ithicana'daki varlığına şiddetle karşı çıkan bu kadını ilk kez görüyordu ve düşüncesinin hâlâ geçerli olup olmadığını merak etmişti. Mara, "Biz de tam Maridrina ve kardeşiniz hakkında konuşuyorduk," diye ekleyince bu düşünce aklından uçup gitti.

Lara'nın gerilmemesi imkânsızdı. Aren'ın onun için doldurduğu kadehten ağız dolusu suyu yudumladıktan sonra, "Hangisinden bahsediyordunuz? Çok kardeşim var," diye sordu.

Ahnna viski sürahisini alıp bir kadeh doldurarak Lara'nın önüne koydu. "Keris," dedi.

Prensesin sesinde bir meydan okuma vardı. Sanki Ahnna, aynı kanı paylaşmalarından başka hiçbir neden yokken Keris'in yaptıklarının suçunu Lara'nın üzerine yüklüyor gibiydi. "Peki. Tahtı o mu aldı? Yoksa biri sırtına bir hançer sapladı mı?" Keris'in yaptıklarından sonra, Lara ikincisi olmasını umuyordu.

Aren boğazını temizleyip dirseğini masaya dayadı ve Lara'nın gözlerine baktı. "Bilmiyoruz. Aldığımız son bilgi, Vencia'nın kontrolünün onda olduğu ve Maridrinalı tutsaklarımızın Güney Kalesi üzerinden iadesi için pazarlık yaptığı yönündeydi ancak fırtınalar casuslarımızın herhangi bir rapor göndermesini engelledi. Fırtına dindiğinde daha fazlasını öğreneceğiz."

Lara cevap vermeden önce Ahnna, "Hemen harekete geçmeye hazır olmalıyız," dedi. "Bu da düşmanımız hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmek demek."

"O bizim düşmanımız değil." Aren konuşurken aynı anda Lara, "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye tersledi.

Aralarındaki sessizlik uzarken kumandanların hepsi onları ilgiyle izliyordu.

"Vencia'dan ayrıldığımda beş yaşındaydım," dedi Lara. "O zamandan beri, Keris'i iki kez gördüm. Aren'ı alıp Vencia sarayından çıkarken ve Nerastis'in kuzeyindeki sahilde çıkan çatışma sırasında, ikisi de *yeniden bağlantı* kurmak için uygun anlar değildi. Onu tanımıyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Kesinlikle birbirinize benziyorsunuz," dedi Ahnna. Kâğıt yığınları arasından kurşun kalemle çizilmiş bir taslak çıkarıp masanın üzerinden Lara'ya doğru itmişti.

"Tıpkı senin ve benim birbirimize benzediğimiz gibi," diye karşılık verdi Aren. "Bu aynı anne babaya sahip olmaktan başka bir şey değil. Keris hakkında soruların varsa bana sor. Onu tanıyan benim."

"Öyle mi?" Ahnna sordu. "Çünkü görünen o ki, casuslarımızın Maridrina'nın vârisi hakkında daha önce verdiği bilgiler fena halde yanlış. Kitapsever bir barış yanlısı olduğunu, askeri zekâya sahip olmadığını ama pahalı şaraplarla kadınlara düşkün olduğunu bildirmişlerdi."

Ahnna önündeki raporu okumaya devam etse de Lara kardeşinin tarifini güçlükle duyuyordu, gözleri portreye takılmıştı. Bunu çizen casus yetenekliydi, Keris'i neredeyse mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Kaşları çatıktı, omuz hizasındaki saçları yüzüne dökülüyordu ve dolgun dudakları konuşmak üzereymiş gibi hafifçe aralıktı. Hiç renk eklenmemesine rağmen, Lara çizime baktıkça hafızası boşlukları daha fazla doldurdu ve baktığı şey gerçeğin bir yansıması oldu. Açık renkli tenindeki koyu sarı saçları, Lara'nın gözleriyle birebir aynı olan kopkoyu azur mavisi gözleri.

Ahnna'nın sesi kaybolup yerini bir anının yankısına bıraktı. Lara güneşin altında oturmuş bir çiçeğin yapraklarını koparırken, yanında bağdaş kurmuş bir çocuk kitaptan yüksek sesle bir şeyler okuyordu. "Gerçekten öğrenmelisin, Lara," dedi başını sayfalardan kaldırarak. "O zaman bu hikâyeleri kendin okuyabilirsin."

"Bana okuman hoşuma gidiyor, Keris."

Lara gözlerini kırpıştırarak Aren'ın, "Dürüst olmak gerekirse,

onu kimsenin tam olarak tanıdığından emin değilim. Casuslar sadece Keris'in bilmelerini istediği şeyleri gördüler ve sadece son olaylar onun diğer katmanlarını ortaya çıkarmasına neden oldu," dediğini duydu.

Konuşma tekrar kaybolarak yerini babasının kuledeki ofisinin bulanık hatları aldı.

"Babam geliyor, Lara! Saklan!" diye tısladı çocuk onu bir dolabın içine iterek. "Seni duymasına izin verme."

Lara kapı aralığından bakarken, bir adamın şekli belirdiğinde kalbi hızla çarpıyordu. Babasının sesi, "Burada ne yapıyorsun, Keris?" diye sorduğunda elleri terden ıslanmıştı. Kısa bir an durakladıktan sonra babası devam etti. "Bunu sen mi yaptın? Bu pisliği sen mi yaptın?"

"Evet, baba. Mürekkep arıyordum ve yanlışlıkla döktüm."

"İşe yaramaz çocuk!"

Ağır bir darbenin gümbürtüsüyle bir acı çığlığı duydu.

"Bunun için kırbaçlanacaksın."

Küçük Lara onlar gidene kadar bekledikten sonra dolaptan çıktı, yaptığı çizimlerle kaplı dağınık kâğıt parçalarını almak için eğildi.

"Belli ki bu bilgi yanlış," diyen Ahnna'nın sesi Lara'nın düşüncelerine karıştı. "Raporlar onun askeri strateji hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor ama *sen* savaşı, Eranahl'ın kapılarına getirenin onun planı olduğunu söylüyorsun. Fırtına çıkmasaydı o savaşı kaybetmiş olurduk."

Bu Lara'nın dahil olması gereken bir konuşmaydı ama gözlerini portreden ayıramıyor, hafızası onu çok iyi hatırladığı bir anının içine çekiyordu.

Biri elleriyle Lara'nın omuzlarını kavradığında, burnuna ter ve çelik kokusu doldu. Asker onu kaldırırken, "Anne," diye çığlıklar atıyordu. "Anne, bana yardım et!"

Annesinin soluk bir görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. "Kızımı bırakın!" diye bağırırken bile her iki bileğini tutan muhafızlara karşı mücadele ediyordu. "Onu benden almanıza izin vermeyeceğim!"

Lara'nın topukları bacağına çarpınca muhafız acı içinde homurdanarak döndü. "Sakin olun, Prenses. Babanız kız kardeşlerinizle birlikte gitmenizi istiyor."

Annesi yüksek sesli tiz çığlıklar atıyordu ve Lara ne zaman bu kâbustan uyansa *hep* aynı sesi duyuyordu, her seferinde duyduğu son ses buydu.

Ancak bu sefer dehşetten kaçamadı.

"Kardeşimi bırakın!" Çocuk oradaydı, yumruklarıyla askeri dövüyordu. "Bırakın onu!"

Babasının yüzü Lara'nın görüş alanına girdi. "Bu seni ilgilendirmez, evlat," diye hırladı çocuğun elini indirerek. "Seni kırbaçlatmadan önce annenin yanına dön."

"Keris!" diye bağırdı Lara. "Keris, bana yardım et."

"Lara?"

Lara, Aren'ın onun adını söylediğini fark ederek sıçradı. Belki de birden fazla kez. "Özür dilerim. Onunla ilgili hatırladıklarım çocukluk anılarım, hiçbiri konuyla alakalı değil."

"Ama odak noktasının Ithicana değil Valcotta olduğuna katılıyorsun, değil mi?"

Lanet olsun, konuşmanın ne kadarını kaçırmıştı? "Hiç şüphem yok. İmparatoriçenin gözünü Maridrina'ya diktiğini biliyoruz. Ayrıca filosunun yarısı Fırtına Denizi'nde batmış, ordusu üçte bir oranında azalmış ve krallık hâlâ kıtlıkla boğuşurken kolay bir hedef olduğunu biliyor olmalı." Tüm bunları masadaki herkes biliyordu, bu da hiçbir şey eklemediği anlamına geliyordu. "Zarrah ile olan ilişkisi göz önüne alındığında, Valcotta ile ne pahasına olursa olsun savaşmaktan kaçınmaya odaklanacağını düşünüyorum."

Lara'nın yanında oturan Aren sandalyesinde kıpırdanırken, kale kumandanları öne doğru eğilmişti. *Kahretsin.*

Ahnna şarabından büyük bir yudum içti. "Maridrina'nın vârisi ile Valcotta'nın vârisinin bir... ilişkisi mi var? Bildiğiniz halde bize bahsetmediniz mi?"

Lara yanaklarının içini ısırarak sustu çünkü Aren'ın bu bilgiyi saklamak için sebepleri olduğu belliydi. Aren yavaşça nefes verdikten sonra, "Konu birbirleri olduğunda ikisi de ketum davranıyor ancak sevgili olduklarına şüphem yok," dedi.

Ahnna'nın kaşları kalktı ancak hafifçe ıslık çalan Mara oldu. "Burada bir hikâye var ve ben kendi adıma bunu duymak isterim."

Lara'nın bir zamanlar söylediği kelimeler tam olarak bunlardı.

Aren dirseklerini masaya dayayıp kendine bir içki koyduktan sonra konseye, Keris ve Zarrah hakkında bildiklerini anlatmaya başladı. Lara kendini büyülenmiş gibi hissetti çünkü bazılarını biliyordu ancak Aren'ın ikisinin yanındayken gözlemlediği halde ona hiç bahsetmediği sayısız küçük detay vardı. "Zarrah için her şeyi yapar. Her şeyi," diyerek anlatacaklarını bitirdi.

Tıpkı uzun yıllar önce, bir zamanlar Lara için yaptığı gibi. Ancak zaman, hep olduğu gibi her şeyi değiştiriyordu.

Lara'nın elleri yumruk haline geldi. "Duyguları azaldıktan sonra, kendi çıkarları devreye girdiğinde onu sırtından bıçaklayacak. O hep böyle yapar."

@novaebook

AREN

Lara'nın sesindeki sertlik onu ürkütmüştü ve tek ürken o değildi. Bütün kale kumandanları karısına bakarken, Lara şarabını kapıp detaylandırmaya niyetli olmadığını belli eder gibi uzun bir yudum aldı.

"Keris tahta geçerse bunu ona karşı kullanabiliriz," dedi Ahnna sessizliği bozarak. "Tahta geçmesini önlemek istiyorsak, daha önce de olabilir. Maridrinalılar bir Valcottalıya âşık olan bir adama taç giydirmez, ulusların arasındaki kan davası çok kötü. Doğru tohumları doğru yerlere ekersek, bir hafta içinde sırtına bir hançer saplanır."

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi Aren, geçmişte olsa Ithicana'nın uygulayacağı strateji *kesinlikle* bu olurdu. "Ayrıca her biriniz bu bilgiyi gizli tutacaksınız. Aksini öğrenirsem, bunun *sonuçları* olur."

Lara bardağını yüksek bir *gürültüyle* masaya bıraktı. "Neden? Yaptıklarından sonra bunu hak ediyor."

Her zaman *oydu*. *O* diyordu. Bir kere bile Keris'e ismiyle

Onlyaebook

hitap etmemişti. Üstelik Lara'nın kardeşinin portresine bakışı Aren'ın, Keris'in yaptıklarının Lara'yı sandığından daha kötü etkilediğini anlamasını sağlamıştı.

"Benim korumaya çalıştığım, *Zarrah*," diye dikkatlice cevap verdi Aren. "Maridrina'da yayacağımız tüm dedikodular hızla güneye yayılır ve bunun bedelini Zarrah öder. Herkes geri çekilirken Ithicana'ya yardım etmek için kendi hayatını riske atan birine bunu yapmayacağım. Sen de oradaydın, Lara. Sen ve Jor onun ne kadar ileri gidebileceğini herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Lara'nın tek yaptığı bardağını yeniden doldurup bitirene kadar başına dikmekti. Sağlık durumu ve her türlü içkiden uzak geçirdiği zaman göz önüne alındığında, şarabın öfkesini körüklediğinden hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen Ahnna'nın ilk kadehi onun için doldurmasının nedeni de buydu. Lara'nın yaptıklarını affetmediğini, hiç affetmeyeceğini gizlemeyen kız kardeşine sessizce lanet okudu.

Ahnna, "Bizimle müttefik olmayı seçen tek kişi o değildi. Harendell..." diye başladı.

Ahnna söyleyeceklerini bitiremeden Aren onun lafını kesti. "Kral Edward bir avuç gemi göndermeye kendi karar verdi. Hayatı asla risk altında değildi, ayrıca Harendell Ithicana'nın resmi bir müttefiki. Oysa Zarrah, imparatoriçenin özel emirlerine karşı geldi. Bir yanlışı düzeltmek uğruna ülkesine ihanet etti."

Ahnna, "Tartışılabilir," dedi. "Güney Kalesi'nde bir savaş olmadı. Zarrah ihanet etmedi."

"Ama niyeti belliydi." Aren ayağa kalkıp yemek odasının içinde volta atmaya başladı. "İmparatoriçe planın bu olduğunu öğrenmeyecek değil ya. Askerler bu sırrı saklamayacaklardır. Tek bildiğimiz imparatoriçenin, Zarrah'a karşı çoktan harekete geçtiği. Muhtemelen onu mirasından bile mahrum etti."

"Bu durumda, elimizdeki bilgiyi Maridrina'da yaymamak için hiçbir neden yok," dedi Ahnna, gözleri dikkatle Lara'ya odaklanmıştı. "Keris, Ithicana'ya düşman olduğunu kanıtladı ve ona karşı buna göre davranmalıyız."

Aren'ın öfkesi kaynamaya başlarken tüm içgüdüleri, karısına hakaret ettiği için kız kardeşine haddini bildirmesini söylese de kendini nefes almaya zorladı. "Sence kardeşlerinden hangisi onun yerini alırsa alsın, bir şey değişir mi?" Ahnna hiçbir şey söylemeyince, yavaşça kale kumandanlarının yüzlerini inceledi ve bu fırsattan yararlanarak Lara'nın yüzüne baktı. Yüzü okunamayacak kadar ifadesizdi. "Diğer prensler babalarının intikamını almak isteyecek, köprüyü geri almaya çalışarak bize karşı harekete geçeceklerdir. Oysa Keris'in, Silas'tan nefret ettiğini *biliyoruz*. Onun intikamını almakla ya da köprüyü geri almaya çalışmakla ilgilenmediğini, gözlerini güneye diktiğini biliyoruz. İsterseniz onu düşman olarak görebilirsiniz ama o diğerlerinden daha az kötü. Sağduyulu davranarak bu konudan uzak durmamız gerekiyor."

"Hiçbir şey yapmamak Ithicana'yı zayıf gösterir," diye bağırdı Ahnna. "Harekete geçmeli ve bize saldıranların sonuçlarına katlanacağını göstermeliyiz."

"Bana ne *yapıp* ne *yapmamam* gerektiğini söylemeye cüret etmeyin, Kumandan." Aren'ın sesi buz gibiydi. "Ben yokken Ithicana'ya liderlik ettiğiniz için minnettarlığımı asla tam olarak ifade edemeyecek olsam da artık geri döndüm."

"O halde oylama çağrısı yapmayı size bırakıyorum," diye cevap verirken Ahnna'nın sesi de aynı derecede soğuktu. "Tabii artık bu şekilde yönetmek istemiyorsanız..."

Mara öksürdükten sonra ayağa kalktı. "İzninizle araya gireceğim, kıtadan yeni bilgiler alana kadar nasıl hareket edeceğimize karar vermek için beklemek en iyisi olmaz mı? Aksi halde spekülasyonlara dayalı kararlar alma riskine girmiş olmaz mıyız?"

Diğer kumandanlar başlarını sallayıp onayladıklarını mırıldandılar.

"Öyleyse ara verelim mi?" Aren bu toplantının bitmesini istiyordu. Bu saçmalığa katlanmak şöyle dursun, ayakta bile durmaması gereken karısıyla, kraliçesiyle tekrar yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. "Yoksa acilen ilgilenmemi gerektiren başka meseleler mi var?"

Ahnna hiçbir şey söylemeden iki parça kâğıdı ona doğru uzatmakla yetindi.

Aren'ın gözleri Lara'ya suikast düzenlemeye çalışan kişilerin idamına dair resmi emirler olan ve her ikisinin de imzasını gerektiren belgelerin üzerinde gezinirken, midesi bulantıyla burkuldu. Uzun bir süre sabit bir şekilde isimlere baktıktan sonra bir kalem alıp mürekkep kabına daldırdı. Ancak Aren imzasını atmak için uzandığında, Lara'nın ince parmakları bileğinin üzerine kapandı.

"Onlara merhamet ediyorum," dedi Lara yumuşak bir sesle. "Kraliçe olarak bunu yapmak benim hakkım ve şimdi bunu kullanıyorum."

"Seni öldürmeye çalıştılar." *Neredeyse başarıyorlardı.* "Sen baygınken ve ateşten yarı ölüyken canını almaya çalıştılar. Merhameti hak etmiyorlar."

Lara'nın azur mavisi gözleri, Aren'ın yüzünden ayrılıp sayfalara kaydı. "Pek çok kişi beni Ithicana'nın düşmanı olarak görüyor ve burada düşmanı öldürmeye karşı çıkan bir yasa yok. Onlar doğru ve adil olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar, bunun için cezalandırılmayı hak etmiyorlar."

Aren'ın öfkesi taştı. "Söylediklerin saçmalık, Lara. Senin benim karım olduğunu bildikleri halde, senin kraliçem olduğunu tüm Eranahl'a resmen ilan ettikten sonra harekete geçtiler."

"*Senin* kraliçenim." Lara kâğıt parçalarını alıp ikiye böldü. "Ama bu beni onların kraliçesi yapmaz."

Aren kalemi masaya fırlatınca her yere mürekkep sıçradı. "*Kesinlikle* seni onların da kraliçesi yapar." Kendini bildiğinden beri tanıdığı kadın ve erkek kale kumandanlarını inceledikten sonra, bakışlarını ikizine sabitledi. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum ama etmediysem, tekrarlamama izin verin. Eğer Ithicana'nın kralı olarak kalmamı istiyorsanız, o zaman Lara benim kraliçem olacak. Gitmesini talep ederseniz, o zaman ben de onunla giderim." Kemerinden çıkardığı hançerle avucunun içini kestikten sonra yumruğunu sıkarak kanını masanın ortasındaki haritaya damlattı. "Kanım ve onurum üzerine, Lara nereye giderse ben de oraya giderim. Bu lanet olası bir mezar bile olsa. O

yüzden bu işi şimdi bitirelim: *İkimizin* de tahtta olmamızı isteyip istemediğinizi oylayın."

Aren'ın kalbi, uzun bir süre kimsenin kıpırdamamasıyla sızladı. Lara için, Lara'yla *birlikte* olmak için çekip gider ve asla arkasına bakmazdı. Ancak Lara'nın yaptığı onca şeyden sonra, ikisinin de yaptığı onca şeyden sonra, kumandanlarının onun yanında durmaması ruhunu sızlatıyordu. Belki onlardan bunu beklemekle aptallık etmişti çünkü halkı Aren'ın ve Lara'nın hataları yüzünden acı çekmiş, kayıplar vermişti. Yine de ummuştu...

Lara hemen yanında ayağa kalktığında Aren onun ne söyleyeceğini biliyordu. Gerekirse gideceğini söyleyecekti. Her zaman ve her yerde kendini feda etmeye hazırdı. Ancak bu sefer buna izin vermeyecekti. Aren onun söyleyeceklerini engellemek için ağzını açtı ama Lara konuşmak yerine elini tutup sıkıca kavradı, omuzlarını meydan okurcasına dikleştirmişti.

Onu sahipleniyor ve bunu yapma hakkını sorgulamaya cüret edenlere kafa tutuyordu.

Aren şaşırmasına rağmen Mara onaylayarak başını salladı. Yaşlı kadın bir zamanlar Lara'yı küçümsemişti ancak görünen o ki Aster gibi onun da fikri değişmişti. Mara ayağa kalktı. "Hayalarını kaybettiğinden korkmaya başlamıştım, kızım. Hâlâ yerli yerinde olduğunu görmek güzel." Güney Kalesi'nin kumandanı reverans yaparak, "Aren ve Lara Kertell'e bağlılık yemini ediyorum. Uzun süre Ithicana'yı yönetsinler," dedi.

Neredeyse aynı anda tüm kumandanlar ayağa kalkıp hep bir ağızdan Aren ve Lara'ya bağlılık yemini ettiler, ta ki oturmaya devam eden bir kişi kalana kadar.

Kız kardeşi yavaşça ayağa kalktı, ela gözleri duygularını belli etmiyordu. Aren nefesini tutmamak için mücadele etti çünkü Ahnna yemin etmeyi reddederse ne yapacağından emin değildi.

"Ithicana'da daha fazla kalamayacağım için Güney Kalesi Adası'nın kumandanlığı görevimden resmen istifa ediyorum. Bu mesele ve Güney Kalesi'nin oylaması, sonuçlarına katlanmak için burada olacak biri tarafından ele alınmalıdır," dedi Ahnna, Aren'ın bir karar vermesine gerek bırakmadan.

Aren'ın midesi buruldu. "Kraliçe olarak Lara'nın önünde eğilmektense görevinden vazgeçmeyi mi tercih ediyorsun? Affetmekten bu kadar mı yoksunsun?"

Lara onun elini daha sıkı kavradı. "Söylediği bu değildi."

Kız kardeşinin gözleri karısına kaydı, birbirlerine bakarken çeneleri gerilmişti. Ardından Ahnna, "Hem Lara'nın hem de sizin açıklamanızı duydum, Majesteleri. Lara'nın hayatı boyunca manipüle edildiğini ve ona yalan söylendiğini, Silas'ın kötü adam olduğunu anlıyorum. Babasının planlarının gerçekleşmesini istemediğini anlıyorum. Yaptıklarının neden olduğu hasarı gidermek için ne kadar çabaladığını bizzat gördüm. Ama..." Ahnna başını sallayarak başka tarafa baktı. "*Bilmek*, olanları değiştirmiyor. Bilmek evleri yeniden inşa etmiyor, ölenleri geri getirmiyor ya da sakatlananları yeniden bir bütün haline getirmiyor. Gerçeği öğrendiğinde onu affedecek pek çok kişi var. Ancak bazı insanlar için gerçeği bilmek yaşananları affettirmek için yeterli olmayabiliyor, ben de onlardan biriyim."

Nasıl yeterli olmazdı ki? Aren bunları söylemek için ağzını açmıştı ki Ahnna ani bir hareketle avuçlarını masaya vurunca kadehindeki sıvı etrafa saçıldı. "Sen burada değildin, Aren. Bilmiyorsun."

"Sanki işgalin olduğu gün yakalanmışım gibi davranıyorsun," diye karşılık verdi Aren. "Haftalar boyunca her gün savaştım. Kendimi bildim bileli tanıdığım kadın ve erkeklerin, Maridrina askerlerinin kılıçlarıyla öldüğünü gördüm. Merkez Kale'deki tüm ev halkımı lanet olası bir kadın yüzünden kaybettim."

Kız kardeşinden bahsedilince Lara irkildi, elini sımsıkı tutsa da hiçbir şey söylemedi.

"Sen çatışmaları gördün, Aren. Hızlı ölümleri. Asker ölümlerini." Ahnna'nın yaralı ellerinin parmak boğumları, Aren'a doğru eğilirken masaya bastırmaktan bembeyaz olmuştu. "Geri kalanımız *savaşı* gördü. İnsanlarımızı avladılar. Erkek, kadın, çocuk olmaları fark etmiyordu ve onları yakaladıklarında ölümleri hiç de hızlı olmadı. On altı yaşımdan beri acımasız, kanlı çatışmalarda savaştım ama bunların hepsi Maridrinalıların halkımıza

yaptıklarının yanında sönük kalıyor. Gözlerimi her kapattığımda onların yüzlerini görüyorum, bu da unutamayacağım anlamına geliyor. Unutmanın bir yolunu bulamazsam, asla affetmeyeceğim." Ahnna doğruldu. "Mümkün olur olmaz, sorumluluklarımı yerine getirmek için Harendell'e gideceğim. Siz Güney Kalesi kumandanlığı için yerime geçecek kişiyi seçene kadar görevimin gerektirdiklerini yerine getireceğim ama oy *kullanmayacağım*. Bu durumda, konuştuğumuz konu için beni mazur görmenizi isteyeceğim."

Aren'ın tartışmasına fırsat kalmadan ikizi odayı hızla terk edip kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Odadaki sessizlik uzarken Aren ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Kız kardeşinin desteğini kaybetmek sadece kişisel bir darbe değildi, bazı kumandanların huzursuzca kıpırdanmasına bakılırsa Aren'a politik olarak da pahalıya mal olacaktı. Muhtemelen aynı şeyi görmüş olacak ki, "Ahnna geçtiğimiz yıl yaşananların çoğu için kendini suçluyor ve çok az Ithicanalının iddia edebileceği şekilde en kötüsüne maruz kaldığı için, bu durum onun bakış açısını çarpıttı. Kişisel önyargısı... Daha az olacak biri lehine kumandanlıktan çekilmeyi tercih etmesi iyi oldu. Özellikle de yakında Harendell meseleleriyle ilgileneceği düşünüldüğünde," dedi Mara.

Diğer komutanların yüzlerindeki tedirginlik azaldı, birkaçı başını sallayarak onayladı.

"Güney Kalesi'nin oyu olmasa bile çoğunluğu sağladık," diye devam etti Mara. "Bu da konseyin, Ithicana'nın hükümdarları olarak ikinizin de arkasında durduğu anlamına geliyor. Bununla birlikte, canınızı almaya teşebbüs eden kişilere merhamet göstermeyi bir kez daha düşünmek isteyebilirsiniz, Majesteleri. Suçlulara merhamet göstererek elde edeceğiniz iyi niyet, size zarar vermeye teşebbüs etmenin sonuçlarından korkmalarının yarısı kadar sizi korumayacaktır ve bence daha fazla teşebbüs olacaktır."

Aren merhametten yana olduğu kadar, Mara'ya da hak veri-

yordu. Ithicana'nın en kötü infaz şekliyle karşı karşıya kalmak, kraliçesine zarar vermeye cüret edebilecek herkesi caydırmak için fazlasıyla etkili olurdu. Dürüst olması gerekirse, cezayı kendi elleriyle verseydi herhangi bir köpekbalığından daha kötüsünü yapardı.

"Her şeyini kaybedenler hiçbir şeyden korkmazlar," diye yanıtladı Lara. "Ama mutlaka bir şeyden korkmaları gerekiyorsa, o zaman kılıcımdan korksunlar. Artık gücüm geri geldiğine göre, canımı almak isteyenler merhamet bulamayacaklar."

"Sanırım ellerinize daha fazla Ithicanalı kanı bulaşması, en iyi çözüm *olmayabilir*," dedi Mara ve Aren kendini kadını terslerken buldu. "O zaman çözüm nedir, Kumandan? Çünkü Lara'dan boğazını kesmeye çalışan erkekler ve kadınlar karşısında hiçbir şey yapmadan durmasını istemek, onların kanının *benim* ellerime bulaşması anlamına gelecek. Üstelik onları yavaşça öldürmeyeceğim."

"Bir vâris."

Aren şaşkınlıkla doğrulurken, Lara'nın keskin bir nefes aldığını duydu. "Anlamadım?"

Mara sandalyesine yerleşip diğer kumandanların oturmasını bekledikten sonra arkasına yaslandı. "Sorunun çözümü kraliçenin bir vâris doğurması olacaktır. Geleceğin kral ya da kraliçesini taşıdığı sürece, ona karşı silah kaldırabilecek pek çok kişi ellerini çekecektir."

"Kendimi korumak için bir bebeği kalkan olarak kullanmamı mı istiyorsun?" Lara'nın sesi kısılmıştı, Aren ona baktığında tüm vücudunun kaskatı kesildiğini gördü.

Mara, Lara'ya bakarken soruya doğrudan cevap vermek yerine, "Bir vâris tüm krallıklarda iyi niyet ve istikrar duygusu yaratır. Ayrıca Ithicana'da yaşamaya dair bağlılığınızı da gösterir," dedi.

Lara'nın içinden öyle şiddetli bir ürperti geçti ki Aren yere yığılacağını düşünerek kollarını tutmak için uzandı ama o aniden sandalyesinde doğruldu. "Hayır. Hayır, bu bir seçenek değil. Bebek olmayacak."

Aren sandalyesine oturduğunda duygu karmaşası yaşıyor, Lara'nın cevabı hakkında ne hissettiğinden emin olamıyordu. Lara'nın kendi hayatını korumak için bir çocuğu kullanmak istememesi onun doğasında vardı ve aslında Aren onunla aynı hisleri paylaşıyordu. Ancak Lara'nın bu tutumu mevcut koşullar yüzünden miydi, yoksa genel olarak çocuklara karşı olduğu için miydi merak ediyordu. Bu konuyu daha önce hiç konuşmadıklarını, belki de yapmaması gereken varsayımlarda bulunduğunu fark etti.

"Kraliçe sizsiniz, Majesteleri," dedi Mara. "Bir çocuğunuz olmazsa Kertell soyu sona erer, sizin hükümdarlığınızdan sonra tacı kimin alacağı belli olmaz."

"Neden Valcotta'nın yaptığı gibi olmasın?" diye sordu Lara. "İmparatoriçe kendi oğlu yerine Zarrah'ı seçti."

Aren'ın midesi buruldu çünkü bu sorulmamış sorusuna bir cevap gibiydi. *Hemen önyargılı sonuçlara varma*, dedi kendine. *Önce onunla konuş.*

"İmparatoriçe halefini belirlerken kan bağı olan birini seçmeli," diye cevapladı Mara, diğer kumandanların birkaçı kaşlarını çatmasına rağmen kadın hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Ahnna, Harendell Kraliçesi olacağı için vâris olarak seçilemez ve Majestelerinin yaşayan diğer tek akrabası, Taryn."

Lara kuzeninin adını duyunca gerildi, Aren bunun için onu suçlayamazdı. Taryn, Lara'nın işgaldeki suçunu aralarındaki dostluğa ihanet olarak algılamıştı ve Maridrinalılar tarafından bir yıla yakın süreyle esir tutulması duygularını daha da kötüleştirmişti. Aren, ona nasıl davranıldığına dair ayrıntıları öğrenememişti ama kuzeninin ruhunda karanlık bir iz bıraktığını anlamak için ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

Odadaki gerilimin yüksekliği artık Aren'ın canına tak etmişti. "Önerinizi değerlendireceğiz, Kumandan," dedi. "Ancak görüleceği üzere kraliçe hâlâ yaralarının iyileşme sürecinde, şu an odak noktası bu olmalı. Aster'in onu korumak için ihtiyaç duyduğu tüm kaynaklara her an ulaşabilmesini sağlayacağım, bu da duyguları tarafından yönetilenlerin pişman olacakları davranışlarda

bulunmasını engelleyecektir." Bir anlık duraksamadan sonra devam etti. "Bu toplantı sona ermiştir."

Mara başını eğerek selam verip kumandanların odadan çıkmasına öncülük etti.

Aren ayağa kalkarak masanın etrafından dolaşıp kapıya ilerledi ve sürgüyü çekti. "Ninemin uyandığını fark edip avlanmaya gelmesi ihtimaline karşı," dedi Lara'ya. "Gerçi kilitli bir kapının bile onu dışarıda tutacağından emin değilim."

Lara ona hafifçe gülümsedi. "Onun onayıyla buradayım ama eminim burnunu sokmak için başka bir neden bulacaktır."

Lara onun onayıyla buradaysa, bu ninesinin karısının sağlığından emin olduğu anlamına geliyordu. "Ninem asla değişmeyecek."

İki uzun adımla masaya geri dönüp Lara'yı kucağına almak için uzandı.

Lara bir kahkaha attı. "Aren!"

Aren onun boynunu öperek leylak kokusunu içine çekip teninin tuzunu tattı. Lara kucağındayken sandalyesine oturdu ve elbisesinin eteğini yaralı kalçasını açığa çıkaracak şekilde yukarı çektiğinde, yaranın artık sargılı olmadığını gördü. "İyi görünüyor," dedi parmağını kalın yara izinin üzerinde nazikçe gezdirerek. "Emin olmak için diğerine de bir baksam iyi olacak."

Aren elbisesinin askılarını yakaladı ama Lara onu uzaklaştırdı. "O toplantıdan sonra nasıl seksi düşünebiliyorsun?"

"Çünkü..." Aren onu öptü, dudakları ayrılırken aleti sertleşmişti. Lara'nın dilinin tadı şarap gibiydi. "Nihayet güzel, zeki ve vahşi kraliçemle yalnızım, bu yüzden başka hiçbir şey düşünemiyorum."

Lara homurdandıktan sonra kalçasında daha yukarılara tırmanmaya başlayan Aren'ın elini yakaladı. "Lütfen kasıklarındaki kanın bir kısmını beynine geri gönderir misin, böylece *aklı başında* bir konuşma yapabiliriz."

Aren'in dilinin ucuna kadar gelen onlarca espri vardı ancak karısının ses tonu oyun oynayacak havada olmadığını gösteriyordu. Bu yüzden Lara'nın eteğini düzeltip gözlerinin içine bakarak konuşmasını beklemeye başladı.

"Özür dilerim." Lara'nın ilk kelimeleri bu olunca, Aren özür dileyecek bir şey olmadığını söylemek için ağzını açtı ama karısı ince işaretparmağını dudaklarına bastırdı. "Bu toplantıyı her yönüyle kötü idare ettim. Hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama değilmişim."

"Neden hazır olacakmışsın? Ahnna medeni davranmak yerine kan davasına çevirdi." Aren yavaşça nefesini vererek başını salladı. "Senin varlığın bazı konuşmaların normalde olması gerekenden daha erken gerçekleşmesini sağlamış olabilir ancak bunlar kaçınılmazdı. Ahnna pek çok şey olsa da düşünmeden hareket eden biri değildir. Sözleri, istifası, bunların hiçbirine o anda karar vermedi."

"İkinizin arasına girmekten nefret ediyorum. Bir zamanlar en büyük müttefikin olan kişinin şimdi..." Lara başını salladı. "Onun ne olduğundan emin değilim."

Buradan ayrılıyor, yakında Harendell'in sorunu olacak. Aren'ın vermek istediği cevap bu olsa da kelimeleri yuttu. Birincisi, tam olarak bunları kastetmemişti ve ikincisiyse, Harendell'in gelecekteki kraliçesi olarak kız kardeşinin Ithicana'daki etkisi devam edecekti. "Böyle olması daha iyi, Lara. Güney Kalesi'nin oy hakkını, adanın çıkarlarını savunmak üzere Ithicana'da kalacak birinin kullanması gerektiği konusunda haklı. Senin için hissettiklerine gelince..." Aren kısa bir tereddütten sonra devam etti. "Ahnna, Ithicana'yı işgal edenin Silas olduğunu, onun emriyle zulüm yapanların onun askerleri olduğunu biliyor ama ölüleri suçlamak pek tatmin edici değil. Aynı şekilde kâğıt üzerindeki bir isimden, bir çizimden başka bir şey olmayan birini suçlamak da ona yetmiyor. Oysa sen burada olduğun için Ahnna'nın kalbindeki tüm öfke, suçluluk ve keder için kolay bir hedefsin."

Lara'nın bakışları gözyaşlarıyla buğulanmıştı ancak gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. "Suçlu *benim*. Sana her şeyi anlatsaydım, o *kahrolası* mektuptan bahsetseydim bunların hiçbiri olmazdı."

Bir zamanlar Aren da aynı şeyi düşünmüştü, oysa şimdi... "Anlatsaydın bile bunun Silas'ı saldırmaktan alıkoyacağını mı sanıyorsun? Köprü onun takıntısıydı, başarmak için hayatının on beş yılından fazlasını feda etti. Gerçekten pes edeceğini düşünüyor musun? Yoksa başka bir yol mu bulurdu?"

"Ben..." Lara'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama fark etmemiş gibiydi. "Hiçbir şey onu alıkoyamazdı. Ölene kadar pes etmezdi." Sanki ciğerlerine yeterince hava girmiyormuş gibi keskin bir nefes aldı. "Pes etmektense ölmeyi tercih ederdi."

Lara'nın hançeriyle ölmüştü. Tanrı biliyor ya, Aren o anı görebilmeyi dilerdi. Boğazını temizleyerek, "Kız kardeşimi seviyorum ama o gergin, gururlu ve affetmeyen biri. Lütfen tüm Ithicana'nın onun göstermeye çalıştığı gibi olduğuna inanma, özellikle de diğer tüm kumandanlar sana kraliçe olarak yemin etmişken."

"Hepsini aynı kefeye koymuyorum. Olayları farklı şekillerde gören insanlar olduğunu biliyorum."

Lara kelimeleri o kadar hızlı söylemişti ki Aren bu tavizin onun zihnini rahatlatmak için bir girişim olduğundan emindi. Karısının zihni, aslında hiç de öyle olmadığı halde kimsenin onu istemediğine ve ondan nefret ettiklerine ikna olmuştu. Aren onu izlerken, Lara'nın gözleri hâlâ masanın üzerinde duran Keris'in portresine kaydı. "Onun yaptıkları için kendini *suçlama*."

"Kendimi değil." Lara'nın yüzünde sert bir ifade belirdi. "*Onu* suçluyorum."

Aren uzanıp kâğıdı aldı, top haline getirerek odanın diğer ucuna fırlattı. "O ukala tavırlarıyla kendini öldürtecek, bundan hiç şüphem yok."

Lara cevap vermedi, dalgın bakışlarıyla sadece Aren'ın gömleğinin önüyle oynadı. Düşünceli, dalgın ve o kadar güzeldi ki Tanrı yardımcısı olsun, Aren onu seviyordu. Onun her parçasını, zihnini, bedenini ve ruhunu seviyordu. "Kalmamızı istiyor musun, Lara? Çünkü konseye söylediklerimde ciddiydim. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Başka bir yerde, Ithicana'nın sadece haritadaki bir isimden ibaret olduğu bir yerde hayat kurmamızı istiyorsan, gideriz."

Lara onun gözlerine baktı. "Hayır! Gitmek istemiyorum." Kaşlarını çattı. "Sen gitmek istiyor musun?"

Bir yanı istiyordu. Bir yanı onu alıp bütün yüklerinden uzaklaştırmak istiyordu. Belki daha bencil biri için taçla birlikte gelen güç, bunca zahmete değecek bir ödül olurdu ama Aren için öyle değildi. Üstelik bugünlerde kral olmak, kaybettiklerinin yerine koyacağı hiçbir şey olmadan sürekli *vermek, vermek, vermekten* ibaret bir fedakârlıkmış gibi geliyordu. "Benim hayatım seninle geçecek ve burada birlikte mutlu olamayacaksak, o zaman gitmemizi istiyorum." Kısa bir tereddütten sonra, "Neden kalmak istiyorsun?" diye sordu.

Lara o kadar hareketsizdi ki zorlukla nefes alıyor gibiydi. "Ben..." Başını salladı, yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "İstiyorum işte."

Bu bir cevap değildi ancak Aren, böyle anlarda onu zorlamanın sadece duvarlar örmesine neden olacağını tecrübeyle öğrenmişti. Mara'nın teklifini zorlamanın zamanı da değildi, gerçi bu konuşulması gereken bir konuydu. Bir şeyleri değiştireceğinden çok, aralarında daha fazla sır olmayacağına yemin ettiği için böyle düşünüyordu. "Seni seviyorum, Lara. Benim için sensiz bir hayat yok."

Lara aniden hareket ederek dizleri Aren'ın iki yanında olacak şekilde kucağında döndü.

Bir eli boynuna dolanırken, diğer eli saçlarının arasına daldı. "Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun, değil mi? Seni ne kadar çok sevdiğimi?"

"Biliyorum." Aren onu daha yakına çekti, kalçalarının arasındaki hassas noktasını karnına bastırıyor ve göğüsleri göğsüne sürtünüyordu. Lara dudaklarına uzanıp onu önce usulca, sonra daha büyük bir istekle öptü. Karısının dili ağzında, elleri saçlarındaydı ve Aren onun üzerindeki giysileri yırtıp atmak istiyordu. Onu masanın üzerine yatırarak sahip olmayı istiyordu. Kapıların dışında bekleyen muhafızları umursamadan adını haykırmasını sağlamak istiyordu.

"Ne kadar hareket etmene izin var?" diye sordu Aren, Lara'nın boynundan aşağıya doğru öperek.

"Neden?" Lara soluk soluğaydı. "Yürüyüşe mi çıkmak istiyorsun? Belki de zirveye tırmanıp manzarayı seyredebiliriz."

Aren kahkaha attı. "İlgilendiğim bir manzara var ama okyanus değil."

Lara'nın kalçalarından tutarak onu masanın üzerine kaldırdı ve eteklerini yavaşça bacaklarından yukarı sıyırdı.

Lara'nın kaşları kalkıp bakışları şeytani bir hal aldı. "Bu hiç de uygun değil."

Aren dizlerini ayırdı ve Lara'nın arzusuyla çoktan ıslanmış, beline minik gümüş paralar dikilmiş dantel iç çamaşırlarını ortaya çıkardı. Bu manzara onu neredeyse bitiriyordu ancak, "Madem elbisenin yeri boylamasını beklemiyordun, neden bunları giydin?" diye karşılık vermeyi başardı.

"Güzeller ve elbiseme uyuyorlar," diye mırıldandı Lara bakışları kararırken. "Bunları sevdiğim için giydim."

"Ben de sevdim," diye homurdandı Aren. İç çamaşırını yakalayıp yavaşça bacaklarından aşağı çekti. Başparmağını nemli kumaşa sürterek dantel parçasını cebine soktu. "Sanırım bende kalacaklar."

Lara'nın yanakları pembeleşmişti ama Aren'ı gömleğinden tutup kendine çekerken masum bir yanı yoktu. "Öp beni."

Aren ikiletmedi, Lara altdudağını ısırıp boştaki eliyle pantolonunun içinden aletini okşarken karısına olan ihtiyacını güçlükle zapt ediyordu. Tanrı yardımcısı olsun, onu becermek istiyordu. Kıyafetlerini parçalayıp ikisi de tükenene kadar defalarca içine girip çıkmak istiyordu ama Lara bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Bir kraliçe gibi davranılmayı hak ediyordu. "Bu kadar yeter," diye mırıldandı Aren. Lara'nın elini tutup uzaklaştırdı.

Ancak Lara bileğini bükerek kendini kurtardığı gibi Aren'ın kemerini çözdü.

"İtaat etmek konusunda nasıl olduğumu biliyorsun," diyerek elini yeniden pantolonunun içine kaydırıp aletini kavradı. Lara uzun aletini okşarken Aren onun aralık dudaklarına bakarak in-

ledi, kadının aletinin etrafındaki ağzının anıları onu neredeyse uçurumun kenarına sürüklüyordu.

"İtaatsizliğin sonuçları vardır, Majesteleri," diye homurdandı Aren. Lara onu sertçe okşarken kalbi gümbürdeyerek atıyordu.

"Öyle mi?" derken Lara'nın gözleri meydan okumayla doluydu.

Aren kemerini çıkarıp fırlatınca, silahları masanın üzerinden kayarak yere düştü. Lara'nın iki bileğini birden kavrayıp kemeriyle birbirine bağladıktan sonra ellerini başının üzerinde tutarak onu masanın üzerine yatırdı. Boynundan köprücükkemiğine doğru öperek inerken Lara soluk soluğa bir inilti çıkardı, bacaklarını Aren'ın beline doladı.

Aren pantolonun kumaşından Lara'nın bacaklarının arasındaki çıplak tenin sıcaklığını hissedebiliyordu ve Lara ona doğru sürtünerek aletinin arzuyla sızlamasına neden oluyordu. "Uslu dur," dedi Aren. Elbisesinin korsajını aşağı çekerek dolgun göğüslerini ortaya çıkardığında, pembe meme uçları sertleşmişti. "Yoksa bu güzel elbiseni parçalara ayırır, o parçaları seni bu masaya bağlamak için kullanırım."

"Bu bir söz mü?" Lara sandaletinin topuğunu pantolonunun beline takıp aşağıya çekerek aralarındaki son engeli de ortadan kaldırırken Aren inledi.

Lara kalçalarını hareket ettirerek ıslak kadınlığını onun uzunluğu boyunca yukarı aşağı kaydırırken, Aren meme uçlarından birini ağzına alıp sertçe emdi. Aren'ın dişleri meme ucunu sıyırırken Lara inledi, sırtını arkaya doğru eğerek aletinin ucunu içine aldı. "Evet," diye inledi soluk soluğa. "Lütfen."

Henüz değil.

Aren, Lara'nın bileklerini bırakıp uyluklarını sıkıca kavrayarak yavaşça birbirinden ayırdı. Dizlerinin üzerine çöküp Lara'nın bacaklarını iyice açtı, çıplak teninin görüntüsünün keyfini çıkarırken kokusuyla neredeyse boşalacaktı. "Çok güzelsin." Uyluklarının içini öptüğünde onun iniltisini duydu. "Mükemmel."

Sonra öne doğru eğilip diliyle hassas tenini araladı. "Benim," dedi Aren.

"Senin," derken Lara'nın soluğu kesilmiş, Aren klitorisinin etrafında daireler çizdikten sonra dilini içine kaydırırken sırtı kamburlaşmıştı. Lara adını haykırarak bacaklarını sıktı ama Aren ondan daha güçlüydü, bacaklarını daha geniş açarak karısının tadına baktı. Onu yalayıp yuttu. Ona sahip oldu.

Kadınına.

Karısına.

Kraliçesine.

"Benim için gel, Majesteleri," diye emrettikten sonra klitorisini yakalayıp sertçe emdi. Lara'nın sırtı yay gibi gerilerek doruğa ulaşırken titriyor, diliyle onu okşarken Aren'ın adını haykırıyordu.

Aren, Lara'nın gevşemesini bekledikten sonra ayağa kalkıp onu kollarının arasına aldı. Kucağında Lara'yla birlikte yere oturduğunda, karısının başı omzuna yaslanmıştı. Nefes alıp verişleri yavaşça durulurken Lara ona baktı. "Beni çözecek misin?"

"Uslu duracak mısın?"

"Asla," diyerek sırıttıktan sonra yardım almadan kurtulmayı başardığı kemeri havaya kaldırdı. "Sıra sizde, Majesteleri."

LARA

Lara alışkın olmadığı egzersizler dolayısıyla bitkin düşüp günün geri kalanını uyuyarak geçirmiş ve ancak güneş battıktan sonra uyanabilmişti. Yataktan kalkarken iniltisini zorlukla bastırdı, her yeri acı verecek kadar kaskatıydı. Geceliğini yere attı ve bir elinde hançeri, diğerinde bastonuyla odanın karşısına geçip yavaşça küvete girdi. Su vücudunu kaplayan terin yapışkanlığını arındırıyordu.

Aren yanında kalmak istemişti ama ninenin cümleleri Lara'nın hâlâ aklındaydı, bu yüzden ondan gidip ilgilenmesi gereken işlerini halletmesini söylemişti. Aren itiraz etse bile sonunda gitmiş, odadan çıkarken sırıtarak iç çamaşırlarının olduğu cebi okşayıp onu güldürmüştü.

Lara aralarındaki kahkahaları özlemişti. İşgalden önce Eranahl'da yaşadıkları ve âşık oldukları aylar boyunca yaptıkları bitmek bilmeyen şakalarını, zekâ savaşlarını. O zamanlara asla geri dönemeyeceklerdi ama kahkahaları, mutluluğun yeni bir hâlini bulabilecekleri umuduyla kalbinin kabarmasına neden oluyordu.

Küvetten çıktıktan sonra kurulanıp ipek bir şal giydi. Fırtına, Ithicana'da her zaman olduğu gibi bir anda şiddetlenip ürkütücü bir şekilde kısa süre içinde sakinleşerek sona ermişti. Odaya temiz hava girmesi için balkon kapılarından birini açtı. Gökyüzü açıktı, ay ve yıldızlar çoktan parlamaya başlamıştı, Lara açık kapıların arasından bir sandalye çekip oturdu. Her nefes alışında nemin tadını alıyor, burnuna ormanın kokusu doluyordu ve saçaklardan süzülen su damlaları kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Neden kalmak istiyorsun?

Aren'ın sorusu düşüncelerinde dönüp durmasına rağmen henüz bir cevap bulamamıştı. Bunun nedenlerinden biri Aren'ı evinden koparmak istememesiydi, Ithicana'nın kralını kaybetmesini ve bir veraset savaşının belirsizliğine sürüklenmesini istemiyordu. Diğer yandan sıradan insanlar olarak basit bir hayat yaşadıklarını hayal etmekte zorlanıyordu, bir çiftlikte yaşamanın ya da bir tüccar olarak çalışmanın nasıl bir şey olacağını hayallerinde bile şekillendirmeyi kabullenemiyordu. Ithicana'yı seviyordu, başka hiçbir yerde olmadığı kadar evi gibi hissettiriyordu ama Aren'la kalmasını gerektiren sebep bu bile değildi.

Burada istenmiyorsun.

Lara, Ahnna'nın söylediği her şeyi hatırlayarak ürperdi. Affedilmek gibi bir beklentisi yoktu ama... Umutsuzca insanlara burada yaşamaya layık olduğunu kanıtlamak istiyordu. Onların kraliçesi olmaya layıktı çünkü gözlerini kapattığında hayatını Ithicana'yı yeniden inşa etmeye, onu savunmaya ve güçlü kılmaya adadığını görüyordu. Bunu istediği halde, her gününü onlara yaşattıklarından fazlası olduğunu kanıtlamadıkça bunun mümkün olacağını sanmıyordu.

Kabullenme.

Bu kelimenin doğruluğu yankılanırken Lara altdudağını ısırdı çünkü bunu nasıl başarabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bir vâris doğur.

Bu konuşma kafasında tekrarlandıkça ürperiyordu. Ninenin, Aren ile arasındaki yakınlaşmayı Lara'nın bedenini korumak için değil, seçimini korumak için engellediğini şimdi fark ediyordu.

Tanrım... Çocuk sahibi olacağı haberi duyulduğunda, herkesin bunu kendi çıkarı için yaptığını düşündüğünü öğrenirse ne kadar üzeceğini hayal edebiliyordu. Kendini korumanın, kendini sevdirmenin ve arzuladığı kabulü kazanmanın ancak bunu hak etmeden yapmanın bir yoluydu bu.

Kahretsin.

Lara ellerinin ayasını gözlerine bastırdı, verdiği tepkinin Aren'ı şaşırttığını biliyordu. Peki, hayatını onunla birlikte geçirmek konusundaki hislerini değiştirmiş miydi? Lara... Lara öyle düşünmüyordu. Konsey odasında yalnız kaldıklarında Aren'ın davranışları aksini gösteriyordu elbette ancak şüphe ve belirsizliğin kulaklarına fısıldadıklarını susturmaya yetmiyordu.

Hemen arkasında, odanın kapısı açıldı.

Lara hançerini sıkıca kavradı ama gelen yalnızca Aren'dı. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedi.

"Aster'in yarısını yiyemediği bir şey," diye bağırdı Jor kapının diğer tarafından. "Zeki pislik sadece payına düşenden fazlasını almaya çalışıyor."

Lara gülümsedi, sonra tabağı görünce genişçe sırıttı. "Bu... Domuz eti mi?"

"Kesinlikle öyle." Aren tabağı ve çatalı Lara'nın yanındaki masaya koydu. "Görünüşe göre erzak taşıyan bir gemi fırtınayı buradan bir saat uzaklıktaki bir adada atlatmış. Yanlarında bir domuz varmış ancak şehrin kapılarından geçtikten hemen sonra kaderiyle yüzleşmiş. Herkes balıktan bıkmıştı."

"Özellikle de ben," diye mırıldandı Lara, ızgarada mükemmel pişmiş ete yumulurken. Sonra aklına bir düşünce gelince çiğnemeyi bırakıp güçlükle yutkundu. "Başka ne malzemeler vardı?"

"Ot yok," diye cevap verdi Aren. "Nine herkesi kesin talimatlarla hemen suya geri gönderdi, bu durum yakında düzeltilecektir."

Lara içini çekti, et çekiciliğini biraz kaybetmiş olsa da yemeğe geri döndü.

Aren büfeden iki içki doldurup geri döndü. Kadehleri masanın üzerine koyduktan sonra Lara'nın yanına bir sandalye daha

çekti ve uzun bacaklarını ileri doğru uzatarak sandalyeye oturdu. Lara sorulmamış soruların gerginliğinin aralarında dolaştığını hissedebiliyordu ama konuyu açmaktan korkuyordu. Şüphelerinin doğrulanmasından korkuyordu.

"Mara'nın... önerisi hakkında." Aren içkisinden uzun bir yudum alıp içindekilere baktıktan sonra bardağı boşalttı. "Çocuk istiyor musun, Lara?"

Lara sertçe yutkundu, boğazına takılan domuz eti lokmasını yutmak için içkisinden bir yudum almak zorunda kaldı. *Korkak olma*, dedi kendine. *Sor şu lanet soruyu.* "İstemiyorsam, bu aramızdakileri değiştirir mi?"

"Hayır." Aren onunla göz göze geldi. "Değiştirmez. Hayatımın geri kalanında seninle birlikte olma isteğimin tek koşulu dürüstlük. Bu yüzden bu konudaki düşüncelerini bilmek istiyorum çünkü düşüncelerin olduğunu biliyorum."

Lara başını sallayarak tabağını bir kenara bıraktı. "Çocuklar benim düşünmek için yetiştirildiğim bir şey değildi. Ithicana'ya hamileliği nasıl önleyeceğime dair tüm bilgilerle birlikte gönderildim ve bana ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmam gerektiği söylendi."

"Çünkü bir çocuk seni Ithicana'ya bağlardı. Tabii bana da."

"Evet." Bu konudan, Ithicana'ya ve Aren'a yapmak üzere eğitildiği şeyden bahsetmekten nefret ediyordu. Ancak sessizlik onu daha önce mahvetmişti, aynısını tekrarlamayı reddediyordu. "Gerçi Serin bize hamileliğin vücutlarımızı zayıflatacağını ve hangimiz gelinin olursa, onu kontrol etmek için bebeği kullanacağınızı söylemişti. Hiçbir şeyi kendisinin veya babamın bizi inkâr ettiğini ya da kontrol ettiğini düşündürecek şekilde açıklamadı, her şey hep senin üzerine atıldı."

Aren uzun bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi.

Devam et, dedi Lara kendine. *Bunu yapabilirsin. Yapmalısın.* "Vencia'ya gittiğimizde gerçeği öğrenip yalanlarla büyütüldüğümü fark etmeme rağmen, o yalanlardan bazılarını bırakmayı kabullenemediğimi itiraf etmek canımı acıtıyor. Bir çocuğun beni zayıflatmak, kontrol altında tutmak için kullanılacağı düşüncesi

de bunlardan biriydi. Bu yüzden işgalden önce buradayken doğum kontrol çayı almaya devam ettim."

Aren çenesini sıkmıştı. Yüzündeki kaslar ay ışığında ortaya çıkarken, "Buna hâlâ inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Lara başını sertçe salladı. "Kız kardeşim Sarhina'nın hamile olduğunu görmek bu düşünceyi kafamdan silip attı. Hamileyken hiç olmadığı kadar, belki eskisinden bile daha güçlüydü. Temkinli ve dikkatli olmasına rağmen, hamile olmak onu sınırlamıyordu. Kocası Ansel de bebeği onu kontrol etmek için kullanmaya çalışmıyordu."

Lara'nın çenesi titriyor, gözleri akmamış yaşlarla yanıyordu. "O zamanlar benden sonsuza dek nefret edeceğine inanıyordum, yaptıklarım konusunda tamamen dürüst davransaydım neler olabileceğine dair hayaller aklımdan çıkmıyordu. Birlikte ve mutlu olduğumuzu hayal ediyordum. Üstelik kız kardeşimin çocuk sahibi olduğunu gördükten sonra, bu hayallerim artık o kutsamayı da kapsayacak şekilde büyümüştü."

Gözyaşları artık istemsizce yanaklarından süzülüyordu çünkü sadece *şu anın* değil, *o zamanın* kederini de hissediyordu. "Birlikte bir çocuğumuz olsun istiyorum, Aren. Benim mutlu olma hayalimde bir çocuk var ancak bebeğimi bir araç olarak kullanırsam bu hayal asla gerçekleşmeyecek. Kendi güvenliğimi ve halkımızın hoşgörüsünü, onlara bir vâris doğurarak kazanmak istemiyorum. Bunu yaptıklarımla ve davranışlarımla kazanmak istiyorum."

Aren uzun bir an sessiz kaldı. "Asla tüm halkımızın kabulünü kazanamayacaksın, Lara. Bu mümkün değil ve bu yüzden kendini istediğin şeyden mahrum etmenden nefret ediyorum."

"*Hepsini* kazanmanın imkânsız olduğunu biliyorum." Lara yüzündeki gözyaşlarını silip güçlükle nefes aldı. "Bana neden Ithicana'da kalmak istediğimi sormuştun ya, bunun nedeni mutlu bir gelecek hayalimin *burada* olması. Ama o geleceği kazanmak için bir şans verilmesine ihtiyacım var."

"Bence bunu hak ettin," dedi Aren sessizce. "Ayrıca bunun *benim* nasıl hissettiğimle değil, *senin* nasıl hissettiğinle ilgili olduğunu anlıyorum ve buna saygı duyuyorum."

Lara'nın içini bir rahatlama kapladı ancak bir şey söyleyemeden Aren masanın üzerine küçük bir deniz süngeri koydu. "Fırtına koptuğunda Jor'la birlikte ava çıkarken peşinde olduğumuz şey belliydi. Senin onunla ne yapacağını bileceğini söyledi." Aren duraksadıktan sonra, "Yapmak zorunda olduğundan değil ama bu sana seçim şansı veriyor," diye ekledi.

Lara süngere bakarken duyguları o kadar yoğunlaşmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Yemeğini bitirmene izin vereceğim," dedi Aren ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaşarak. "Ben..."

Lara süngeri kaptığı gibi kendini Aren'ın kollarına attı. Aren onu yakaladı ama bir şey söyleyemeden Lara onu öptü. Parmaklarını omuzlarına sıkıca bastırmıştı, dişlerini birbirine çarptıracak kadar sert ve şiddetliydi. "Beni yatağa götür," diye fısıldadı öpücükleri arasında. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var."

"Lara, sen..."

"Bu kadar konuşma yeter." Lara onun altdudağını ısırdığında zevkle Aren'ın inlemesini dinledi. Ardından, "Sürekli konuşmaktan fena halde bıktım," dedi.

Aren bir kez olsun itiraz etmedi. Birkaç hızlı adımla yatağa vardılar ve Aren onu soğuk çarşafların üzerine yatırdı. Şalının bağını tutup yavaşça düğümü çözdükten sonra, giysinin kenarlarını genişçe açarak doğruldu. Gözleri vücudunda gezinirken Lara ayak parmaklarını kıvırdı, Aren'ın gözlerinde açıkça gördüğü şehvet kendi arzusunu da körüklüyordu.

"Çok güzelsin." Aren'ın sesi hırıltılıydı. "Dünya senin varlığınla sönükleşiyor."

Lara ona şeytani bir gülümseme göndererek dizlerini ayırıp süngeri olması gereken yere koydu. Üstat Mezat'ın, ona ve kız kardeşlerine Kızıl Sahra'da verdiği eğitim bir kez daha işine yarıyordu. "Daha fazla konuşmak yok demiştim."

Aren sırıttı, gülümsemesi tüm dişlerini gösterecek kadar kocamandı. Tuniğini çıkarıp kemerini çözdü, silahları bugün ikinci kez şıngırdayarak yere düştü. Çizmelerini fırlatıp yavaşça pantolonunu indirdiğinde, onu izleme sırası Lara'nındı.

Lara bir bacağını kaldırarak çıplak ayağını Aren'ın göğsüne bastırdı, vücudunun mükemmelliğini seyrederken onu yerinde tuttu. Çoğu erkekten daha uzun boyluydu, iri bedenindeki bütün kasları kalın ve sertti, üstelik bu görünüşünü bozacak hiçbir fazlalığı yoktu. Güneşin altında geçirdiği uzun saatler yüzünden bronzlaşan teninde, kendisininki kadar çok yara izi vardı. Hepsi krallığını savunurken kazandığı onur nişanlarıydı, Lara altdudağını dişlerinin arasında sıkıştırırken aklından geçen sadece dilini her birinin üzerinde gezdirmekti.

Aren'ın karanlık bakışları Lara'nın dudaklarında sabitlendi ve parmakları kıvrılıp açılırken ayağına yaslandı. Neredeyse kırılma noktasındaydı.

Lara, onu bu noktadan çok daha ileri götürmeye niyetliydi.

Gözlerini göğsünden aşağıya kaydırıp karnının keskin hatlı kaslarının üzerinde gezdirdikten sonra bakışlarını, Aren'ın tıpkı bedeninin geri kalanı kadar büyük olan aletine sabitledi. Çoktan sertleşen aletinin ucu parlıyordu ve Lara bir parmağını göğüslerinin arasından göbeğinin üzerine sürükleyip ardından da bacaklarının arasına indirirken, bakışlarını Aren'ın aletinden ayırmamıştı. Ardından gözlerine bakarak işaretparmağını yavaşça klitorisinin etrafında döndürdü, Aren'ın nefesinin kesildiğini duyduğunda dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü.

Aren'ın iradesi kırıldı.

Ayak bileğini tutarak aralarından çekti, eli baldırından yukarı kayarken diğer bacağını yakalayıp kalçasını araladı. Bir hamlede Lara'nın içine girdi. Aren içine girip çıkarken yatak başlığı duvara çarpıyor, Lara zevkle iç çekerek inliyordu. Bu şekilde birlikte olmalarının üzerinden haftalar geçmişti, üstelik ondan önceki zaman daha da uzundu.

Buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Mümkün olan her şekilde birlikte olmalarına ihtiyacı vardı çünkü Aren onundu. Onun kralı, onun kocası, onun hayatıydı.

Lara'nın tırnakları Aren'ın sırtını tırmalıyor, bacaklarını kalçasına dolayarak her hamlede onu daha derine çekiyordu.

"Seni seviyorum." Aren dudaklarını ısırarak onu sertçe öptü. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Lara'nın aldığı zevk daha da arttıkça gözleri yanıyordu, içine her itişinde tam olarak doğru noktayı okşuyordu çünkü Aren onu *tanıyordu*. Hem içinde hem de dışında, bedeninin her santimini biliyordu.

Lara o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde doruğa ulaşmıştı ki arzusu içinde dalga dalga büyüyerek Aren'ı da ele geçirmişti. Aren onun adını haykırıp son bir kez daha içine girdikten sonra yüzünü boynuna gömdüğünde, Lara'nın içi sıcacık oldu. Ağırlığını üzerinde hissediyor, göğsü Lara'nın göğüslerine yaslanıyordu ve kalpleri birlikte gümbürdüyordu.

Nefes alıp verişleri yavaşça düzene girerken, Aren onu öpmek için bir dirseğinin üzerine doğruldu. "İyi misin, aşkım?"

Lara yumuşak bir mırıldanma sesi çıkardı, kendini tamamen gevşemiş ve konuşmaktan aciz hissediyordu.

Aren yumuşak bir kahkaha attı, boynunu ve dudaklarını öptükten sonra Lara'nın gözlerine baktı. "İyi," dedi Aren. "Çünkü sana tekrar sahip olacağım." Gözleri kararmıştı, aleti şimdiden içinde sertleşmeye başlamıştı bile. "Sonra tekrar."

Lara başını geriye yatırarak gülümsedi.

Aren, onundu. O da Aren'ın.

Bu gece, yarın ve karşılaşacakları tüm yarınlar boyunca onun olacaktı.

@novelbook

AREN

"Doydun mu?" diye sordu Jor limana doğru Aren'la birlikte yürürken.

Aren homurdanarak yaşlı adama karanlık bir bakış fırlattı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"İlişkini gizli tutmak istiyorsan, kraliçenin ağzını tıkaman gerekecek," dedi Jor bir kayaya tekme atarak. "Kızda öyle bir ciğer var ki lanet sarayın tamamına senin adını tekrar tekrar hatırlattı."

"Kıçımı öp," diye mırıldandı Aren, sonra ekledi. "Bu arada teşekkür ederim."

Jor omuz silkti. "Benim kadar çok kadınla birlikte olunca bazı şeyleri öğreniyorsun. Ninenin bundan bahsetmemesine şaşırdım. Amelie bütün numaraları bilir."

"Muhtemelen hayatımı zorlaştırmaktan sapıkça bir zevk aldığı içindir."

Aren düzenli bir kaosa sahne olan liman mağarasının girişine vardıklarında konuşmayı bıraktı. Balıkçı tekneleri daha fazla av yakalamak için ayrılıyorlardı. Daha büyük tekneler aileleri ve eş-

Onovaebook

yalarını yüklüyor, hapishane olan şehri terk edip diğer adalardaki evlerine dönmeye hazırlanıyorlardı ki böylece Eranahl'ı beslemenin yükü hafifleyecekti.

Ancak Aren ve Jor başka bir meseleyle ilgilenmek için buradaydılar, ertelenemeyecek bir meseleyle.

Küçük bir kanoya atlayıp tünelden aşağıya doğru kürek çekerek metal testerelerin gıcırdayan yankısını takip ettiler. Aren'ın gözleri tünelin çatısına takıldı, Silas'ın gemisi kapıyı açmak için dışarı doğru asılırken kayada açılan derin çizikleri inceliyordu. Bir fırtına molası sırasında, tekneleri içeri almak için devasa çelik yapıyı tünelin bir tarafına taşıyabilmişlerdi ama şimdi kapıyı söküp yerine yerleştirmek gibi daha büyük bir işleri vardı.

Aren gözlerini kırptığı anda, Lara'nın tünelin uzak tarafındaki görüntüsü zihnini doldurdu. Kanlar içinde ve yarı boğulmuş halde. Gözlerinin önünde ölüyor, Aren ona ulaşamıyordu.

"Günaydın, Majesteleri," dedi demircilerden biri. "Parçalara ayırdıktan sonra onları şehre geri getireceğiz ve kale kapısını yeniden birleştireceğiz ancak zincirleri kaybettiğimiz için Harendell'den daha fazla çelik tedarik etmemiz gerekebilir."

"Olmaz," diye cevapladı Aren, bükülmüş metale bakarken Lara'nın altında kaldığı anı görüyordu. Dudaklarından yükselen baloncukları ve gözlerinde sönen ışığı. "Zinciri denize atın. Harendell'den çelik satın almak için gereken ayarlamaları yapacağım."

Adam yüzünü buruşturdu. "Maliyet..."

Jor keskin bir ıslık çaldı. "Denize atmamız söylendiyse, tam olarak bunu yapacağız. Kesmeye başla, seni tembel herif."

Adamlar homurdandı ancak itaat etti. Boş boş oturup izlemek istemeyen Aren testerelerden birini alıp demirleri kesmeye koyuldu. Bükülmüş metali parçalar halinde kesip her birini derin sulara sürüklüyor ve batmasına izin veriyorlardı. İş yorucu olmasına rağmen, hem ada hem de Aren için bir sürü kötü anıyı barındıran bir şeyden kurtulmanın verdiği bir rahatlama vardı.

Aren, alnındaki teri silerek denize bakınca yaklaşmakta olan bir gemiyi gördü. İkisini de tanıdığı, içinde sadece üç adamın bulunduğu küçük bir tekneydi. Aren'ı tanıyınca hepsi ellerini

kaldırarak selamladı. İçlerinden biri, "Anakaradan haberler var, Majesteleri," diye bağırdı. Onlara doğru yaklaşırken devam etti. "Korkarım yeni değiller ancak fırtına yüzünden köprüye sığınmak zorunda kaldım. Yeni olsun olmasın, raporu hemen okumak isteyeceksiniz."

Aren'ın midesi sıkışmıştı. Hemen okuması gereken hiçbir şey iyi olmazdı. "Ver o zaman." Tekneler birbirine çarptı, adam Aren'ın kanosuna atlayıp balmumuyla sarılmış bir paketi ona uzattı.

Aren ayakta durarak paketi açarken, sallanan dalgaların üzerinde iç güdüsel olarak dengesini sağlıyordu. Anakaradan gelip Güney Kalesi'ne ulaşan haberlerin derlendiği raporu inceledi. Son maddeye ulaştığında, "Şu kaltak," diye tıslayarak sayfayı Jor'a uzattı. Ancak Jor okumaya başlayamadan tünelden gelen çığlıklar yankılandı.

Yardım çığlıklarıydı.

@novaebook

LARA

"Yenilenmiş görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi Lia. "Şimdiden daha güçlüsünüz."

Lara bundan emin değildi ama çok fazla uyumamış olmasına rağmen kendini daha mutlu *hissediyordu*. Seks yüzünden değildi, gerçi hâlâ tüylerini ürpertecek kadar... *yoğundu* ancak Aren'la düşüncelerini ve korkularını paylaşmak omuzlarından bir yükü kaldırmıştı. En kötüsünü bildiği halde onun yanında durmasının verdiği bir rahatlık, vücudu güçlü olmasa bile kendini güçlü hissetmesini sağlayan bir güvenlik hissi vardı. "Limana kadar yürümek istiyorum."

Lia'nın hafifçe iç çekmesi, bu istekten duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça gösteriyordu. "Bunu yapmamanızı önereceğim. Tek gereken iyi nişan alınmış bir ok ve..."

"Sonsuza kadar sarayda saklanmayacağım," diye araya girdi Lara. "Tedbirli olmakla paranoyakça davranmak arasında fark vardır. Hayatımın korku tarafından yönetilmesine izin vermeyeceğim."

"Nasıl isterseniz." Lia başını eğerek selam verdikten sonra kapıya gidip Aster ve diğerlerine planlarını bildirdi.

Lara hançerleriyle birlikte çok işe yaradığı kanıtlanmış olan bastonunu aldı. İpek elbisesinin etekleri bacaklarının etrafında salınırken topallayarak Lia'nın peşinden dışarı çıktı. Aster ve korumalarının geri kalanını koridorda beklerken buldu. "Bugün yıkık kapıyı kaldırıyorlar, gidip işin nasıl ilerlediğini görmek istiyorum."

Aster itiraz etmek yerine sadece kolunu uzattı. Lara bugün onu kabul etmeye karar verdi çünkü yüzleşmek istediği zorluk bacağındaki sertlik değil, sarayın güvenliğinden çıkıp şehre adım atmaktı. Henüz bunu nasıl yapacağını bilmese de kabulünü kazanmak istediği insanların arasına karışmak istiyordu.

Lara bugün hem Aster'ın hem de bastonun desteğiyle çok daha hızlı ilerleyebilmişti, kısa süre sonra kendini sarayın kapılarının önünde buldu. Kapılar açıktı ve her iki yanında ağır silahlar kuşanmış bir çift kadın vardı. Lara derin bir nefes alarak güneş ışığına doğru adım attı.

"İnsanların çoğu diğer adalardaki evlerine dönmek üzere bu sabah ayrıldı," dedi Aster. "Gerçi ne bulacaklarına dair çok fazla belirsizlik var, bu yüzden bazıları geri dönecektir."

Evleri, babasının askerleri tarafından yakılmış ya da yıkılmış olanlar. Geride dönecek hiçbir şeyi kalmayanlar.

Lara onlara ne önerebilirdi ki? Yeniden inşa etmek için Ithicana'nın kasasından altın almak çözüm sayılmazdı. Bunu mutlulukla yapacak olsa bile, kendi elleriyle inşa etmek de öyle.

Yürü, diye emretti kendine. *En azından onlara korkmadığını göster.*

Adım, tık.

Adım, tık.

Adım, tık.

Sıcak tropik güneş tepesinde kavruluyor, hava yoğun nemden neredeyse nefes alınamaz hale geliyordu ama o yavaşça yanardağ kraterinin dibindeki gölün etrafında ilerlemeye devam ediyordu. Suyun kenarında çamaşır yıkayanlar işlerini bırakıp onu

izlemeye başlamıştı, dükkânları patika yol boyunca sıralananlar da öyle. Bazılarının yüzünde merak ifadesi vardı, diğerlerinde ise düşmanlık. Ancak Lara'nın en çok hissettiği şey yargılanıyor olduğuydu.

"Tetikte olun," dedi Aster fısıldayarak, boştaki eli kullanmaktan hoşlandığı uzun palanın kabzasında duruyordu. "Merhamet göstermeyin."

Bir şeyler yapmalıyım. Bir kraliçeye yakışır bir şey.

Oysa Lara ne yapacağını bilmiyordu ve herhangi bir çözümünün olmaması, tenine tepesinde yanan güneşten daha fazla ter döktürüyordu.

Liman mağarasının girişine ulaştıklarında onu, suda oynayan çocukların kahkahaları karşıladı. Lara onları izlemek için merdivenin dibinde durakladı. Herkes harıl harıl çalışırken en az iki düzine çocuk, gemilerden arınmış sakin sularda su savaşı yapıyordu. Bir zamanlar, bu çocukların bazılarının kandırmasıyla yüzmeyi öğrendiği yer burasıydı ve hatırladıkça gözleri doluyordu. O zamanlar çok mutluydu. Hepsi çok mutluydu.

O sırada çocukların altından bir gölge geçti.

"Aster," dedi Lara nefesi kesilerek ancak adam çoktan bağırmaya başlamıştı. "Köpekbalığı! Sudan çıkın!"

Çocuklar anında tepki vererek kenara kadar yüzdüler ve tırmanarak sudan çıktılar. Devasa köpekbalığı yüzeye çıkmış, küçük bir kızın etrafında daireler çizerek yüzüyordu. Kız tiz ve panik içinde bir çığlık attığı anda Lara hiç düşünmeden tepki verdi.

Aster'in elinden kurtularak iki hızlı adımda suya atladı.

Su Lara'nın başının üzerine kapanmış, yüzeye doğru bacaklarını çırparken kabarcıklar görüşünü engellemişti. Lara'nın kulakları kıyıdakilerin panik çığlıklarıyla doldu. Dehşete düşmüş çocukların yanı sıra Aster, "Sakin olun! Ona zarar vermez!" diye bağırıyordu.

Keşke bu doğru olsaydı.

Sıçrama sesiyle irkilen köpekbalığı kızın etrafında dönmekten vazgeçince, Lara hızla ona doğru yüzmeye başladı. Her zaman suda beceriksiz olmuştu ve bu değişmemişti. Ancak etekleri

bacaklarına dolanmasına rağmen, köpekbalığı yeniden daireler çizmeye başlamadan önce çocuğa ulaşmayı başardı.

Ağlayan kızı kendine doğru çekerek, "Sakin ol. Sakın kıpırdama," dedi nefes nefese.

Kız sakinleşirken Lara hançerini çekti.

Böylesine devasa bir yaratığa karşı herhangi bir şansı olacağına inanmak delilikti ama köpekbalığı saldırdığında hançerini saplayabilirse, kızın yara almadan kurtulması mümkündü. Köpekbalığı koyu renkli sırt yüzgeciyle suyu yararak daireler çizdikçe, Lara kendini onunla kızın arasında tutarak hareketlerini izlemeye devam etti.

İnsanlar, "Bir tekne çağırın! Bir tekne çağırın!" diye bağırıyordu ancak Aster onlardan daha yüksek sesle haykırıyordu. "Müdahale etmeyin! O, Ithicana'nın gerçek kraliçesi ve bu yaratık ona zarar vermeyecek!"

Lara bütün bunların arasında ninenin sesinin yankısını duyuyordu. *Yaratıklar senden uzak durdu çünkü kanın uyarıcılarla kirlenmişti.*

Köpekbalığı yaklaştı, siyah gözlerinden birini ortaya çıkarmak için kafasını suda hafifçe yükseltti. Soğuk ve düşüncesizdi, sadece yeme ihtiyacının yönlendirdiği içgüdüleriyle hareket ediyordu. Aster ve onun gibi fanatiklerin inandığı şeylerden tamamen yoksundu. Lara'nın kalbinde ne olduğu umurunda bile değildi, tek amacı karnını doyurmaktı.

Lara onunla sonuna kadar savaşacaktı.

"Arkamda kal," dedi kıza. Lara'nın sırtına sıkıca tutunurken çocuğun bacakları onunla aynı anda çırpınıyor, suda birlikte ilerliyorlardı.

Yaklaşıyordu.

Yaklaşıyordu.

"Bir tekne geliyor," diye bağırdı biri, ardından Aren'ın sesini duydu. "Lara!"

Köpekbalığı tedirgin bir şekilde kuyruğunu sallayınca, Lara hançerini sıkıca kavrayarak kendini hazırladı. Tekne zamanında yetişemeyecekti, Lara'nın tek bir şansı vardı.

Karanlık gölge içeri daldıktan sonra yön değiştirdi ve kuyruğunun ucu Lara'nın koluna çarptı. Hançeri elinden fırladı. Elini uzatıp batan silahını yakalamaya çalıştı ama parmakları sadece kabzaya değdi, hançer ulaşamayacağı bir yere düşmüştü.

Kız çığlık atarak ağlıyor, tekne suyu bıçak gibi yararak yaklaşıyordu ama köpekbalığı tekrar geliyordu. Aren başaramadan, ikisini de öldürecekti.

Tabii Lara bir şey yapmazsa.

Lara kolunu kaldırarak kan tadı alana kadar ısırdı. Sonra yüzdü. *Gel ve beni al*, diye köpekbalığına yalvardı. *Bu sefer kanımda bir şey yok.*

Geldiğini hissetti. Kovaladığını hissetti. Lara köpekbalığının çenesinin bacaklarına kapanmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

"Kızı sudan çıkardılar!"

Köpekbalığı yanından yüzerek geçerken Lara'nın rahatlama şansı yoktu, derisi onunkine sürtündüğünde dünya durmuş gibiydi. Mağaranın ağzından gelen bir güneş ışığı huzmesi etrafındaki suyu aydınlatırken, Lara yüzmeyi bırakarak yüzeyin altına battı.

Köpekbalığı tahmin ettiğinden daha büyüktü ancak yavaşça yanından geçerken Lara'nın korkusu yok oldu. Onu izliyordu. Onu görüyordu.

Ona dokunmak için elini uzatırken, *Ben de seni görüyorum*, dedi sessizce.

Tam o anda yukarıdan kabarcıklar patladı, eller omuzlarına yapışıp onu yüzeye doğru çekti. Lara büyük bir gümbürtüyle soluk soluğa teknenin zeminine iner inmez, Aren'ın yüzü üzerinde belirdi. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Doğrulup teknenin kenarına eğilerek köpekbalığının tünelden dışarı yüzüşünü izledi. "Bana zarar vermedi."

Küçük eller kolunu yakaladı, Lara dönüp yanındaki kıza baktı.

"Her şey yolunda," diyerek çocuğu kendine doğru çektiğinde ikisinin de kalbi hızla çarpıyordu. "Her şey yoluna girecek."

Tekne taş iskeleye çarptı ve herkes telaşla hareket etmeye başladı. Emma ona doğru uzanıp hıçkıra hıçkıra, *teşekkür ederken*

Aster gür sesiyle herkesi bastırarak bağırıyordu. "Ithicana'nın gerçek Kraliçesine selam olsun! Muhafızların seçilmişi! Uzun süre hüküm sürsün!"

Lara onu neredeyse hiç duymadı, gözleri etrafındaki insanlardaydı. Köpekbalığının neden saldırmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Bu bir tür mistik onaylanma mıydı, yoksa yaratık sadece tok muydu? Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, yerini *bu* şekilde kazanacak olmasıydı. Halkını savunarak. Kimsenin almayacağı riskleri alarak.

Aren onu kollarına alıp merdivenlerden gün ışığına doğru taşıdı. Dizlerinin üzerine çökerek onu göğsüne bastırdı. "Tanrı yardımcım olsun Lara, bunu yapmaya devam edemezsin. Kendini riske atarak beni korkutmaya devam edemezsin."

"Ben buyum, bu yüzden bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın," dedi Lara yumuşak bir sesle, sonra kendini onun elinden kurtarıp ayağa kalktı. Aster çabucak ortaya çıkarak ona bastonunu uzattı.

Lara ağırlığını bastonuna vererek kalabalığın dağılışını izlerken çocuklar ona gülümsüyor, birkaç kadın ve erkek yanından geçerken başlarını eğiyordu. Aren ve Jor'la birlikte teknede olan adamlardan biri, Lara'nın tanımadığı bir adam ona doğru yaklaşıp eğilerek selam verdi. "Majesteleri."

Sonra Aren'a balmumundan mührü açılmış bir paket uzattı. "Nasıl devam edeceğinize karar verdiğinizde, mesajı Güney Kalesi'ne geri götüreceğim."

Adamın ses tonundaki bir şey, Lara'nın sırtından bir ürperti geçmesine neden olmuştu. "Bir haber var mı? Ne oldu?" diye sordu.

Aren sayfaları paketten çıkarıp ona uzatırken yüzü asıktı. Lara, anakaradan gelen rapora göz gezdirirken ellerinin ıslaklığından mürekkep dağılmış olsa da gözleri Keris'in ismine takıldı. Zarrah'ınkine. "Olamaz." Aren'ın gözlerine baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Aren omuzlarını dikleştirerek nefes verdi. "Savaş."